

Giới thiệu Bàn Ti Động 38 Hào

Tên gốc: 盘丝洞38号

Editor: Yappa

Đây là câu chuyện xen lẫn cả bi và hài

Hải ở chỗ sống lại bỗng nhiên bản thân biến thành một con nhện, bắt đầu nhìn nhận thế giới theo một cách mới, rồi lại tu hành để biến trở về thành người, nhiều lúc chưa quen còn vô tình lộ cơ thể, sợ một người cực kì cực cao quý vì đó là thiên địch nhưng cuối cùng lại ở bên người đó

Bi vì khi hiểu ra nhiều chuyện lại cảm thấy bản thân mình không đủ sức gánh vác, cảm thấy bất lực vì không thể giúp đỡ người mình yêu quý, vì dẫn đo hoang mang giữa người yêu mình và người mình mến mộ, cảm thấy chênh lệch thân phận, dung mạo, gia thế...

Có nhiều nỗi niềm trong truyện mà khi đọc ta bất giác cảm thấy thật ra nó cũng không hề quá bi thương như mình nghĩ, và cũng có những điều không hề hài hước như mình thấy trên mặt chữ

Nhiều tâm tư tình cảm xao động trong đó, nhiều tình huống đôi lúc đúng là dở khóc dở cười

Có nhiều cái mình chấp nhận đã thay đổi, nhiều việc mình cố hy vọng mong manh nhưng hóa ra ngay từ đầu đã không nên cố chấp

Dù sao tác giả thật sự đã đem đến một tác phẩm rất hay, vừa có thể giải trí, vừa đáng để ta suy ngẫm

Cảm thán thế gian thay đổi, thật giả trắng đen, thị phi điều tiếng...đủ cả đều có trong 38 hào

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Xuyên qua nhiều ra sáu cái chân

Đòi người, thì ra chính là quá trình tương ngộ giữa sự và người.

Ta nhớ không rõ lắm, kiếp trước của ta vào lúc rồi ren chịu không thấu liệu có từng cầu nguyện, thần ơi, nếu như cho ta có hơn hai cái tay thì thật tốt...

Có lẽ là có, ừ, thế nhưng ta nhớ không rõ mấy lần.

Có lẽ ta từng cầu nguyện ba, bốn lần? Hay là rất nhiều lần?

Con người thật sự không thể cầu nguyện lung tung

Bởi vì có đôi khi nguyện vọng trở thành sự thật, kỳ thực là chuyện rất đáng sợ.

Đúng vậy, rất đáng sợ.

Đang khi người bị một chiếc xe tải đánh bay, thần hồn phiêu đảng... Sau đó đột nhiên phát hiện chính mình có nhiều tới tám cái chân —

Ta khi đó kinh hãi muốn chết điên cuồng gào lên một tiếng: “Con nhện!”

Một tiếng gào này, đã bắt đầu cuộc sống mới của ta.

Đòi người kiếp trước đã bị cắt đứt ngay khi ta bị xe đánh bay. Đòi nhện kiếp này, ngay lúc ta còn đang trong một mảnh mờ mịt cùng sợ hãi, mở màn.

Sau khi phát hiện chính mình đầu thai thành một con nhện, ta đã trải qua từ sợ hãi, mờ mịt, tuyệt vọng... Cuối cùng ta ngược lại nghĩ thông suốt. Mặc kệ đòi trước ta ghét nhện thần lần giun đất ra sao, nhưng nói như thế nào bọn chúng cũng đều xem như côn trùng có ích mà không phải côn trùng có hại. Nếu mệnh đã định đòi này ta phải làm một con nhện, ta đây cũng liền nhận mệnh đi, dù sao một đòi con nhện cũng thực ngắn ngủi. Bất quá, lần này ta nhất định mỗi ngày cùng lão thiên gia thương lượng.

Kiếp sau, ta chỉ cần hai tay, hai chân, thật sự không cần lại nhiều hơn.

Hiện tại ta có một vấn đề quan trọng hơn cần phải cân nhắc.

Ta đói bụng.

Làm con người cũng tốt, làm con nhện cũng tốt, nhưng đều phải ăn cái gì đó chứ, không ăn sẽ chết đói.

Nhưng là... Nhưng là con nhện, ăn...

Ăn cái gì?

Con muỗi? Con ruồi?

Ta cảm thấy một trận ghê tởm. Không phải về mặt sinh lý, mà là về mặt tâm lý...

Ta ta ta, ta không thể tưởng tượng chính mình ăn ruồi đầu đỏ ruồi đầu xanh sống qua ngày!!!

Một “người” thân là nhện tâm là người, có lẽ nếu so với thân tại Tào doanh tâm tại Hán (1) còn khổ hơn rất nhiều, bởi vì cho dù người nọ ở Tào doanh vẫn là lưu Hán, ăn vẫn là cái mà người ăn, không thấy Tào Tháo cho hắn ăn ruồi muỗi chuột chết đi? Nhưng là, nhưng là... ta hiện tại làm sao bây giờ?

Đi chỗ nào tìm đồ cho người ăn đây?

Ta ở đây không biết đã bò trong rừng, bò trên cây, bò trên cỏ, bò dưới đất bao nhiêu lâu, ban đầu còn vấp vào chính chân mình, đi hai bước vấp một lần. Dù gì... Dù gì, làm người đã hai mươi năm, sớm đã quen đi bằng hai chân, đột nhiên phải đi bằng tám tay chân cùng lúc mà tiến về phía trước, không bị vấp té mới là lạ. Không biết đây là nơi nào... Khắp nơi là cây, là cỏ, không có người xuất hiện, cũng không có đồ ăn. Ta tìm sương sớm trên lá cỏ để uống, còn thử nghĩ đem lá cỏ cắn ăn luôn...

Cuối cùng, đói thật sự không chịu được, ta chỉ có thể cam chịu số phận. Cho dù hiện tại cho ta một con muỗi, ta nghĩ ta cũng có thể chịu đựng sự ghê tởm bắt nó nuốt vào.

Nhưng là, muỗi muỗi... Muỗi là loài bay trên trời.

Ta dù cho muốn ăn nó, ta trước hết phải có võng, sau đấy chờ con muỗi kia không để ý, tự mình đâm vào.

Sau đấy ta có thể ăn nó.

Nhưng là... Nhưng là, võng... ở chỗ nào?

A, đúng, con nhện là phải dệt võng, ta phải tự mình dệt ra.

Nhưng là...

Ta giờ hai chân trước lên nhìn ==!

Làm thế nào để dệt đây?

Lão thiên gia, người có thể nói cho ta biết hay không, vì sao để ta đầu thai thành con nhện, thế nhưng con nhện khác đều biết dệt võng, ta lại không chứ?

Không dệt được võng, ta làm sao bắt muỗi? Không bắt muỗi, ta chẳng phải là sẽ chết đói?

Lại uống chút sương sớm, thế nhưng càng uống càng cảm thấy lửa đói trong bụng càng hùng hực.

“Cứu mạng...”

“Ai tới cứu cứu ta với, bụng thật đói...”

“Ta sắp chết đói... Ai xin thương xót, chỉ cần cho ta chân con muỗi cánh con ruồi thôi...”

“Ta rất đói... Cứu mạng...”

Ta càng hô càng hữu khí vô lực, dần dần tuyệt vọng.

May ra kiếp làm con nhện của ta ngắn ngủi, sẽ dừng lại một lần nữa vào lúc này. Chết đói... Con nhện, không biết kiếp sau có thể đầu thai thành cái gì?

“Là người đang hô cứu mạng sao?”

Rất nhiều năm rất nhiều năm về sau, ta vô số lần nhớ tới ngày này, có người hỏi ta rằng, là người đang hô cứu mạng sao?

Nàng sau lại thành đồng môn, hảo hữu, tỷ muội... cừ nhân của ta.

Nhưng lúc này ta quay đầu, chỉ trông thấy một mảnh màu sắc rực rỡ.

“Ài, không cần để ý tới, chỉ là một con nhện.”

“Nhưng là, nó thật đáng thương.”

“Đáng thương cũng là con nhện. Nhìn thấy hoa văn trên lưng nó không? Nó có độc! Chỉ có côn trùng không may gặp nó hô cứu mạng, nó đáng thương cái gì.”

Ta hoảng hốt vươn tay hướng mảnh màu sắc rực rỡ kia: “Ta rất đói, chết đói rồi... Ta van ngươi, cho ta chút gì ăn.”

Bịch một tiếng, ta phát hiện cơ thể mình thoáng cái đã bay lên không, sau đó thật mạnh lại rơi xuống mặt đất.

Hình như, bị ai đá?

“Ngươi đá nó làm chi?”

“Nó sắp ăn ngươi, ngươi còn thiện tâm à!”

“Nhưng mà...”

Còn nhưng mà cái gì?

Chờ các nàng thảo luận ra kết quả, ta chắc chắn đã chết đói rồi.

“Đến, há mồm.”

Mấy lời này nghe đặc biệt rõ ràng, ta lập tức nghe lời há miệng thật to, một hương vị ngọt ngào tràn vào trong miệng, thực ẩm áp, thực ngọt, thực thơm...

“Có tốt hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều.” Ta ăn ngay nói thật.

Cái này không biết là làm từ gì, ăn ngon như vậy, hơn nữa ta dường như ngay lập tức có khí lực.

Cuối cùng cũng thấy rõ ràng hai luồng rực rỡ trước mắt.

Một con bướm cánh lớn, một con ong mật cánh trong suốt...

Đây, đây là tính cái gì?

Niềm vui khi côn trùng gặp gỡ?

Không không, con nhện không phải côn trùng, sinh vật học ta học hành chẳng ra sao, nhưng cái này ta vẫn còn có thể nhớ.

Cánh con bướm sặc sỡ bảy màu khe khẽ rung: “Ngươi cũng là là tới bá sứ học nghệ sao?”

“Bá sứ?”

“Bá quan chủ Đào Hoa quan làm sứ.” Ông mật không kiên nhẫn nói: “Đi mau lên, phía trước đã có rất nhiều con vật đi qua, nếu không đi chúng ta chắc chắn sẽ lỡ mất.”

Ta nếu nói vậy, cũng nên đi bá sứ như con bướm ong mật...

Đây là thế giới thế nào vậy?

Mất thấy bọn họ sắp đi, ta vội vàng khua tám chân lên: “VẬY, liệu có thể mang ta cùng đi không?”

Con bướm bay cũng không cao, nó thân nhiên hỏi: “Ngươi cũng muốn đi?”

“Đúng vậy, nhưng mà ta không biết đường!”

“Vậy được rồi, chúng ta bay chậm một chút, ngươi đi theo sau đi.”

Ta nghĩ, cái bay chậm một chút của bọn họ, với cái chậm một chút của ta, không cùng một bậc.

Ngắm lại cũng hiểu, bay trên trời với chạy trên mặt đất, tốc độ này có thể như nhau sao? Nói đến máy bay, nha, ta bay chậm một chút, mời xe ba bánh hết hơi đuổi theo...

Đây là thế giới gì chứ?

Thế giới yêu quái?

Ta quả thực lấy hết sức lực, chạy không ngừng, tám cái chân không ngừng vướng vào nhau, ngã lại bò dậy, bò dậy lại ngã, không biết đã đi bao xa, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảnh hồng phấn sắc đào, hoa lệ như gấm vóc, rực rỡ như mây ngũ sắc, trong nháy mắt tràn ngập tầm nhìn.

Hoa đào...

Không phải chưa từng thấy qua hoa đào, nhưng là, hoa đào nở rộ như vậy, sum sê như vậy,...

Đua nở mạnh mẽ đầy khắp núi đồi như vậy...

Quả thực như một mảnh tiên cảnh.

Lơ đãng một cái như thế, vừa rồi ta vẫn chăm chú đuổi theo con bướm cùng ong mật mà đã nhào vào trong bụi hoa đào, rốt cuộc tìm không được bóng dáng rực rỡ kia nữa.

Nhưng, nơi này... thật đẹp.

Nếu như bây giờ có người cúi xuống nhìn kỹ trên một đóa hoa đào bình thường trong biển hoa mê mông này, là có thể nhìn thấy một con nhện nhỏ bò trong nhị hoa, say mê không biết ngày đêm.

“Z~Z~Z~”

“?” Có người đang ngáy? Hay là nói, có sinh vật không phải người đang ngủ dưới tàng cây?

Ta bò lên cánh hoa đào ngó về phía dưới tàng cây.

Một sinh vật hình người...

Một sinh vật hình người rất xinh đẹp...

Một sinh vật hình người rất xinh đẹp đang ngủ nước dãi chảy ròng ròng...

“Này —”

“Tĩnh tĩnh —”

“Là ai —”

Tên ở phía dưới kia rít gào một tiếng nhảy dựng lên: “Ai đấy! Ai đấy! Ai âm ỉ ta ngủ?”

Mỹ nhân tức sùi bọt mép vẫn là mỹ nhân...

Bất quá, đây là nam, hay là nữ?

Hoặc là? Là yêu?

“Này, ta muốn hỏi thăm một chuyện...”

Ánh mắt giống như kiếm sắc “vù” một tiếng quét qua.

Cảm giác dường như rất nguy hiểm...

Ta chậm chạp lui về phía sau, cái tên kia đã đưa tay qua, bóp lấy ta.

Đúng vậy, chính là bóp!

Hai ngón tay liền bóp chặt lấy ta, ta không chút nghi ngờ hấn mà dùng thêm chút sức, liền về ta thành bánh nhện...

“Chính là người đánh thức ta? Hử?”

Hơi thở nguy hiểm phun đến trên người, ta nếu như có chút lý trí tuyệt đối phải phủ nhận. Nhưng là xung quanh lại không có cái gì khác... Ta dù cho phủ nhận, đối phương cũng sẽ không tin đi.

“Ừm, ta chính là muốn hỏi thăm một chút, đến Đào Hoa quan, đi như thế nào...”

“A?” Nhãn tình diễm lệ của đôi phương chớp lên: “Ngươi cũng muốn đi báỉ sư sao?”

Kỳ thật ta chỉ muốn tìm chỗ có thể ăn cơm— dù sao một con nhện không dệt võng bắt mồi, không phải mỗi ngày đều có thể gặp được con bướm ong mật hảo tâm bố thí cho ta.

“Đúng vậy đúng vậy, ta muốn đi báỉ sư.”

Người kia một tay bóp ta, một tay sờ sờ cằm.

A, là nam— ta nhìn thấy hấn có trái cổ!

Thật đã kích! Nam mà lại trông như thế, đào hoa hơn người như vậy, rõ là gay! Họa thủy (2)!

“Ngươi có bản lĩnh gì, mà muốn tới báỉ sư? Đào Hoa quan chủ chính là chưa bao giờ thu nhận loại vô năng? Ngươi có bao nhiêu năm đạo hạnh?”

“...” Ta mờ mịt.

“Biết pháp thuật gì?”

“...”

“Là ai giới thiệu ngươi đến báỉ sư?”

“...”

“Được rồi, ngươi dù sao cũng phải biết quy củ của Đào Hoa quan chủ, lễ báỉ sư ngươi có không?”

Ta thành thật lắc đầu.

Ta một con nhện nhỏ sắp chết đói, sao có lễ tặng.

“Hừ—” Mỹ nhân kia không che giấu cười nhạo chút nào: “Túng thế này còn đến báỉ sư cái gì? Mau mau một chút đã sớm chết rồi, nói không chừng kiếp sau còn có thể đầu thai tốt.”

“Nói không dối gạt ngài, ta cũng nghĩ như vậy... Ta cũng thực sự không muốn làm con nhện mà...”

“Nha?” Mỹ nhân kia nhếch một bên chân mày: “Vậy ngươi kiếp sau, muốn làm cái gì?”

“Người.” Ta là muốn quay lại làm người.

Oa oa, làm một người bình thường hạnh phúc nhường nào...

Quả nhiên có câu nói rất đúng, chưa mất đi chưa biết quý trọng. Khi chính mình còn là người, chưa bao giờ cảm thấy được sinh ra làm người có bao nhiêu hạnh phúc.

Bây giờ biến thành con nhện, ta mới hối hận không kịp. Nếu cho ta một cơ hội để lựa chọn...

“Ha ha ha...” Người kia cười to một chút cũng không che giấu, đặc biệt cười, cười đến khom lưng: “Thật ra rất có chí khí đấy, ngươi đến nói thử, làm người có cái gì hay?”

“Ngươi không phải là người đấy thôi, làm người đương nhiên rất hay.”

“Ta không phải người.” Hấn nghiêm mặt nói.

Ợ...

Không phải người? Lời này dễ làm cho người ta hiểu nhầm. Được rồi, có lẽ hấn thực sự không phải là người, như vậy hấn là yêu quái?

“Nhưng con nhện nhỏ ngươi rất thú vị, gặp được ta, cũng coi như hai ta có duyên. Được rồi, nếu không ta nói thay cho ngươi, cho ngươi hôm nay thỏa mãn tâm nguyện.”

“Tâm nguyện cái gì?” Hấn buông tay ra, ta rơi vào trong lòng bàn tay hấn, mặc dù khoảng cách không lớn, nhưng ngỡ như vậy có chút đột ngột.

“Ngươi không phải muốn tới báỉ sư?”

Ta thành thành thật thật nói: “Ta chính là không muốn chết đói, cho nên...”

...

...

Hắn trừng ta, ta trừng hắn.

“Thật là,” hắn lẩm bẩm hai câu: “Cư nhiên đụng tới một con nhện ngu ngốc như vậy. Được rồi, ta dạy cho ngươi một bí quyết, Đào Hoa quan chủ...”

Đột nhiên thổi đến một trận gió to, có lẽ, đối với người mà nói gió này không tính là lớn, nhưng mà đối với con nhện mà nói thì khác. Ta vốn đã không vững ngay trong lòng bàn tay hắn, bị gió thổi qua, ta liền vù một cái bay lên trời, lập tức bị thổi bay. Chờ ta choáng đầu hoa mắt bắt lấy một nhánh cây, trước mắt một mảnh mờ mịt biển hoa đào, đã nhìn không thấy cái mỹ nhân kia.

Vậy, Đào Hoa quan chủ làm sao?

Phản sau ta còn chưa có nghe được mà! Này này! Người đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Lớp học con nhện trong Đào Hoa quan

Sở dĩ nói, vận mệnh con người chính là kỳ diệu như thế. Lúc ngươi ra sức đuổi theo thì không chiếm được, chờ ngươi xoay người đi rồi, duyên phận lại đột nhiên từ trên trời giáng xuống, đập ngươi đến đầu óc choáng váng.

Tuy rằng tìm không thấy cái mỹ nhân kia, nhưng là đang đứng dưới tàng cây, không phải chính là con bướm với con ong mật ta ra sức đuổi cũng đuổi không kịp hay sao?

Ta vội vàng bắt kịp một lần nữa, mặt dày lời khéo làm quen. Con bướm thì vẫn rất ôn hoà, ong mật vẫn là phớt lờ người khác.

Con bướm nói: “Đã gặp, chính là có duyên, chúng ta cùng nhau vào đi thôi.”

“A, cảm ơn! Thực cảm ơn!”

Chúng ta đi băng qua rừng đào, xa xa nhìn thấy nửa trên sườn núi có một mái nhà, mái cong được chạm trổ mỗi góc, hoa mỹ lại không mất đi thanh tịnh và đẹp đẽ. Đến gần có thể nhìn thấy chữ Đào Hoa quan trên bảng hiệu của đại môn.

“Quan chủ, đây là vải ta dùng nước suối dệt nên...”

Dùng nước dệt vải? Chẳng lẽ là ngư tinh?

“Quan chủ, đây là tinh sa (1) ta thu được, luyện đan rất thích hợp.”

Trong đội ngũ xếp hạng thật dài, ta mặt dày làm đồng bạn của con bướm và ong mật.

Bất quá vị quan chủ kia ngồi phía sau một tấm màn màu hồng nhạt, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người.

Con bướm tiến lên phía trước, quỳ gối xuống, cung kính nói: “Quan chủ, đây là áo gấm hương hoa ta may từ cánh của trăm loại hoa.”

Người phía sau tấm màn vẫn như trước không có phản ứng gì, bên cạnh có một nữ đồng mặc áo dài màu hồng phấn nhận lấy kiện áo gấm kia.

Đến lượt ong mật, đưa ra chính là một cái bình: “Quan chủ, đây là rượu mật ta dùng mật của trăm loại hoa ủ thành.”

Cái bình kia không biết làm từ chất liệu gì, nửa trong suốt, có thể nhìn thấy bên trong chỉ có non nửa bình rượu mật...

Nếu là để tặng lễ, có người nào lại tặng nửa bình rượu. Quả nhiên sắc mặt nữ đồng tiếp lễ vật kia cũng lộ vẻ hơi kinh ngạc, bất quá cũng không nói cái gì.

Nhưng là chỉ có nửa bình rượu, so với ta cũng tốt hơn nhiều.

Ta là đến tay không.

“Vậy, quan chủ đại nhân, ta... ta không có lễ vật gì, nếu không thì...” Ta đột nhiên nghĩ: “Ta đọc thơ hoa đào đi? Quan chủ chắc chắn rất thích hoa đào đúng không?”

Nữ đồng kia lộ ra biểu tình vô cùng nghi hoặc, có lẽ chưa từng thấy qua sinh vật như ta thế này, hoặc là chưa từng nghe người ta nói qua như vậy.

Có thanh âm đằng sau tấm màn nói: “Vậy ngươi đọc ta nghe thử.”

Thanh âm kia có chút khàn khàn, bắt quá nghe lên, khiến cho người ta cảm thấy trong lỗ tai ngứa ngứa, rất muốn lấy cái gì gãi gãi.

Ồ, đúng rồi, thơ viết về hoa đào có bài gì nhỉ?

Mau mau mau, mau nghĩ một bài.

“Vậy, cửa đây năm ngoái cũng ngày này, má phấn hoa đào ửng đỏ hây, má phấn giờ đây đâu vắng tá, hoa đào còn bồn gió xuân đây...” (2)

Hắn là đọc như vậy ỉ? Ta nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một bài đấy.

“Ha ha, thật ra không có đọc sai. Cũng khó cho ngươi, loài nhện từ trước đến nay trí nhớ cũng không tốt. Ngươi có biết chữ không?”

Ta từng sờ một chút, sau đó nhớ tới lúc đi vào, ba chữ Đào Hoa quan trên thạch bích, là ta biết.

“Biết, biết.”

Người phía sau tấm màn kia khẽ cười: “Tám phần là bò ở xà nhà góc tường trường tư mà học được ỉ?”

Ồ, vị quan chủ này suy đoán rất có lý, nhưng mà đoán không đúng.

“Được rồi, vậy ngươi cũng lưu lại ỉ.”

Ta mừng rỡ, vốn là chuyện không có hi vọng, cứ nhiên thành công!

“Cảm tạ quan chủ, cảm tạ quan chủ.”

Nữ đồng bên cạnh quở trách nói: “Ngươi đứng qua một bên ỉ.”

“A a, phải phải.”

Sinh vật tiếp sau dạng nào cũng có, đương nhiên... vẫn nên gọi bọn họ là... yêu quái.

Trước khi trời tối màn sàng lọc này cuối cùng cũng kết thúc, có thể lưu có khoảng hai chục, chính là con cá chép dùng nước suối dẹt vảy lụa kia, con bướm và ong mật đưa tay ra cứu ta, còn có năm con hồ ly đồng loạt xếp thành một hàng, một con thỏ, một con sóc, ngoài ra chính là mấy tiểu cô nương đứng thành một hàng mặc sa y hồng phấn. Lúc ta nhìn chăm chăm các nàng, con bướm khẽ nói với ta: “Các nàng đều là hoa đào.”

“Nha.” Ta phục hồi tinh thần nói với nàng: “A, ta cũng quên mất nói cảm ơn ngươi. Nếu không có ngươi, ta chắc chắn đã chết đói, bây giờ cũng không có khả năng đứng ở chỗ này.”

Cánh con bướm vỗ vỗ, khuôn mặt nàng thoạt nhìn xấp xỉ tuổi thiếu nữ mười hai mười ba, nhưng mà vóc dáng thấp bé. Ong mật bên cạnh cũng là như thế. Ta không biết chính ta là cái dạng gì, chẳng lẽ cũng là thân con nhện mặt con người?

A a a! Thật đáng sợ!

Ta không muốn làm nhện mặt người!

“Được rồi, quan chủ ỉ nghỉ ngơi, đầu đề quy củ Đào Hoa quan, các ngươi hẳn là phải biết...”

Ta không biết.

“Bất luận trước kia như thế nào, vào Đào Hoa quan, không được phép đồng môn tương tàn, hồ ly không được ăn gà rừng, thỏ cũng không được đi gặm lá mẫu đơn, còn có tất cả mọi người phải đổi thành họ Đào...”

Ồ, họ này... Được rồi, không khó nghe. Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Trước khi trở thành đệ tử nhập thất (3) chính thức, tất cả lấy số hiệu xưng hô.”

Hả? Số hiệu?

Đào Hoa quan này tổ chức quản lý rất chặt chẽ nhé.

Ta đột nhiên nhớ tới phim của Chu Tinh Tinh (4), Đường Bá Hổ bán mình tiến vào Hoa phủ, đổi quý danh là Cửu Ngũ Nhị Thất...

Ta sẽ không đem chính mình làm thành tặc thuyền... Ủm, tặc quan chứ? (5)

Nữ đồng ban này bắt đầu phát thẻ bài ghi số. Lúc phát đến tay ta, là thẻ bài gỗ hình năm cánh hoa đào, mặt trước có khắc một cảnh đào mềm mại.

Đào Hoa quan này thật đúng là không có sai với cái tên, khắp nơi đều có hoa đào.

“Mặt sau có số, bài ở người ở, tuyệt đối không được đánh mất!”

Rất may, ta còn tưởng rằng nàng hạ một câu bài mất người mất chứ.

Con bướm bên cạnh ta lật thẻ bài.

Nàng là Tam Thất.

Ong mật là Tam Lục.

Ta bỗng nhiên có loại dự cảm bất hảo mãnh liệt.

Lật mặt thẻ bài kia, quả nhiên —

“A, vậy từ nay về sau người chính là Đào Tam Bát.” Con bướm hướng ta cười thân thiện: “Sur muội, về sau chúng ta nên giúp đỡ lẫn nhau...”

“Tam Bát...”

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Vì cái gì không phải Tam Thất Tam Cửu, mà lại là Tam Bát chứ?

Không muốn đâu!!!!

Cho dù ta có lại thống khổ lại kêu gào lại không chịu, cuộc sống gian khổ làm Đào Tam Bát, vẫn là mở ra. (6)

Đúng vậy, cuộc sống gian khổ.

Rất gian khổ.

Quan chủ đại nhân thần bí rất biết tận dụng, nếu ta vì biết chữ mà được giữ lại, như vậy đương nhiên phải tích cực làm việc phát huy ánh sáng cùng sức nóng của ta, ấm áp chiếu sáng các yêu tinh đồng môn với ta...

Nguyên sư tỷ thuật lại lời nhắn của quan chủ đại nhân nói rằng: “Mặc dù không cần đi thi trạng nguyên làm tài tử, nhưng cũng không thể một chữ cũng không biết để người ta nói trong Đào Hoa quan chúng ta đều là người nông cạn thô lỗ dốt đặc cán mai.”

Kết quả là...

Một con nhện, bị buộc phải lên bục giảng...

Nhờ một vị sư tỷ chỉ điểm, ta cuối cùng cũng học được làm thế nào để nhả tơ, đương nhiên, không phải nhả từ miệng.

Vì thế ta tìm một tấm bảng, sơn lên nước sơn đen. Lại tìm một ít phấn trắng làm bút, dùng sợi tơ buộc chính mình trước bảng đen. Phía dưới, các loại yêu tinh ngồi đồng nghị. Thở mắt đỏ, sóc đuôi to, huynh đệ tỷ muội hồ ly, còn có con bướm với ong mật ta đã quen.

Bắt đầu dạy từ đâu đây?

Nhất nhị tam? Nhân khẩu thủ?

Bộ nhân chi sơ tính bản thiện kia, ta chỉ biết đọc mỗi một câu mở đầu.

Cái khác thì càng không thể.

Được rồi, dù sao tại loại địa phương này, một người bình thường cũng không có, tính thiện tính ác của nhân chi sơ cũng không liên quan tới chuyện ở Đào Hoa quan.

Ta trước tiên dùng hai cái chân kẹp lấy phấn viết lên bảng đen hai chữ thật to: Đào hoa.

“Các vị sư huynh sư tỷ, hai chữ đào hoa trong Đào Hoa quan của chúng ta đây, là viết như thế này.”

Người ở dưới đồng loạt gật đầu.

Oa... Gương sáng làm người, truyền đạo thụ nghiệp quả nhiên rất có cảm giác thành tựu.

“Tốt! Hai chữ này mọi người biết sao?”

“Biết!” Một con hồ ly nói: “Ta hằng ngày đều coi công, hai chữ này cũng đã nhìn hơn trăm năm rồi.

Ồ, thất kính, té ra đây là một hồ ly trăm năm.

“Ta biết.”

“Ta cũng biết!”

“Mau mau dạy cái khác đi!”

“Được được, chúng ta dạy tiếp, hai chữ con nhện...”

“Vì sao muốn dạy con nhện? Ta là sư tử, có dạy cũng phải dạy mẫu đơn trước.”

Mẫu đơn? Vị sư tử mặc y phục tím nhạt này thì ra là đóa hoa mẫu đơn nha?

“Dựa vào cái gì dạy mẫu đơn trước? Ta so với người đạo hạnh còn nhiều hơn hai mươi năm, dạy trúc trước!”

Ồ, thì ra vị thiếu niên tuấn tú mặc lục bào buộc dây cột tóc xanh này là trúc tinh?

“Đừng có ầm ĩ, ta niên kỷ lớn nhất, vẫn là dạy rùa trước!”

Rùa?

= _ ~~~

Quên đi, ta vẫn là thành thành thật thật dạy từ đầu thôi.

“Yên lặng, yên lặng!” Ta dùng bốn chân kẹp lấy lau bảng, cố sức lau đi hai chữ đào hoa, đập một chân, dựa vào lực của tư nhện theo đầu bảng đen bên này dùng đưa sang đầu bên kia: “Chúng ta trước tiên dạy đêm! Đầu tiên học nhất!”

Ta vẽ lên bảng đen một đường ngang.

“Sau đây là nhị!”

Ta lại từ đầu này khua sang đầu kia, lại vẽ một đường ngang nữa.

“Tiếp theo là tam!”

Tiếp tục phiêu đăng ینگ~~~~

Hồ ly sư tử bên dưới nói câu: “Ồ, ta tưởng là biết chữ biết đếm giỏi lắm chứ, té ra chỉ là vẽ mấy đường gạch, ta đây cũng biết.”

“Đúng đúng, một thì là một đường, hai chính là hai đường, vậy mười chính là mười đường.”

“Ta đây năm nay ước chừng ba trăm năm đạo hạnh, vậy phải vẽ ba trăm đường?”

“Ba trăm năm tính cái quái gì, ta năm trăm! Nói ra còn vang hơn người, vẽ ra còn dài hơn người!”

“Ta còn sáu trăm sáu đây...”

Ồ... >0

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Nhả tư dễ dẹt võng khó

Triết nhân nói, trên đời này không có nhiều cái vì sao như vậy, hết thấy đều phải dựa vào chính mình đi tìm đáp án.

Chờ sao vàng trước mắt ta hết lấp lánh, ta phát hiện chính mình lại đối diện với khuôn mặt của siêu đại mỹ nhân kia.

Đối với một con nhện chỉ nhỏ bằng hạt đậu nành mà nói, khuôn mặt mỹ nhân này đích thực là rất lớn.

“Cửa đây năm ngoải cũng ngày này... Không thể tưởng được con nhện nhỏ này thật ra lại biết chữ, ngày hôm qua ta lại không nhìn ra a.”

Có thanh âm trong trẻo nhưng cũng nhu hòa nói: “Có câu nói là nhìn người không thể xét tướng mạo, nước biển không thể lấy đầu đông, con nhện nho nhỏ, tại sao không thể biết chữ?”

Là ai đang nói chuyện?

Ta nhìn theo hướng thanh âm.

Xuống, xuống.

Xuống chút nữa.

A, thấy rồi.

Một tiểu hài tử mặc áo khoác màu xanh đang ngửa đầu nhìn ta giãy giụa không ngừng trong tay mỹ nhân khổng lồ. Da tay của hắn trắng tựa trân châu, khuôn mặt tròn tròn giống như cái bánh bao, miệng hồng nộn, ánh mắt trong veo sáng ngời.

Tiểu hài tử là lai lịch thế nào? Cũng thật xinh đẹp a!

“Đúng rồi, con nhện này là nhện độc hiếm thấy, nọc độc rất hữu dụng.” Đại mỹ nhân cúi đầu hỏi tiểu nam hài áo xanh: “Ngươi muốn ép chút dùng hay không?”

Ép? Ép như thế nào? Chất độc khủng bố của ta còn chưa có ép ra thì ta đã bị ép dẹp thành từng mảnh rồi.

“Ta không cần dùng nọc độc loại này, trên đời có cái gì, Đồng hải của ta còn có thể thiếu sao.” Tiểu nam hài nhi nhìn vị đại mỹ nhân được xưng là Phụng tiên bối kia: “Nhưng thật ra ngươi, có phải đã lâu không ăn côn trùng, cảm thấy vô cùng nhớ hay không?”

Hả? Ăn, ăn côn trùng?

Ta run cầm cập.

Đừng nên như vậy... Cho dù ta không thích thân thể con nhện hiện tại, cũng không muốn cứ như vậy bất lực bị ăn luôn a.

“Ngươi làm nó sợ.” Tiểu nam hài nhi áo xanh giải vây cho ta: “Buông tay ra đi, ta sợ ngươi không cẩn thận bóp chết nó.”

Phụng mỹ nhân cuối cùng cũng buông tay, ta run cầm cập vội vàng gấp gấp vung ra một sợi tơ dính mình vào góc bảng đen, không dám lại thò đầu ra.

Hắn trông đúng là đẹp, ngũ quan như tô lại như vẽ, thanh tú không tỳ vết. Chính là y phục hắn quá lỏng lẻo lấy địa vị quá tôn quý đạo hạnh quá cao thâm, không phải ta một con nhện nho nhỏ có thể đụng vào.

“Má phấn giờ đây đâu vắng tá, hoa đào còn bốn gió xuân đây...” Phụng mỹ nhân lắc lắc đầu, vung tay lên, chữ trên bảng đen tất cả đều biến mất không thấy nữa.

“Thơ này về sau không nên đọc nữa.”

A? Vì sao không nên đọc nữa?

Ta thực nghi hoặc, thế nhưng không có can đảm hỏi ra tiếng.

Hắn nếu đã nói như vậy, hẳn là có đạo lý của hắn đi.

“Nếu muốn học chữ, ta thật ra mang theo một vài cuốn sách đến.” Nam hài tử mặc áo xanh nói: “Ta hiện tại ở nhờ Song Thanh phủ trong đầm Bích Thủy phía sau núi, các ngươi có thể tìm ta mượn sách.”

Ta chớp chớp mắt, Mẫu Đơn sư tỷ ở bên dưới nói: “Vệ đa tạ Phụng tiên bối trước.”

Hai mỹ nam một lớn một nhỏ kia cùng nhau gật đầu tỏ ý, sau đó lại đi xa, hồ ly sư tỷ ở phía dưới nói: “Mẫu Đơn tỷ, vị Phụng tiên bối kia, chính là của sườn núi Phụng Hoàng...”

“Đúng, không sai.”

“A, phụng hoàng quả nhiên không hổ là vua trăm loài chim, thật khí phái, thật là uy phong a. Đạo hạnh của hắn cao bao nhiêu a? Sao hắn vừa đứng

trước mặt ta, ta liền cảm thấy không dám thở.”

Một người khác hỏi: “Vậy tiểu hài tử đi cùng hần là?”

“Ta cũng chưa từng thấy qua, bắt quá các người cũng nghe thấy, hần nói hần là từ Đông hải tới, có lẽ là thủy tộc đi.”

Tìm ta vẫn còn nhảy loạn bình bịch, Mẫu Đơn sư tỷ chỉ vào ta: “Tam Bát, chớ có biếng nhác, hôm nay cho tới trưa còn chưa có học được mấy chữ đâu, mau dạy mấy cái có ích đi.”

Có ích?

Ta tiếp tục khổ não...

Ta rốt cuộc có thể dạy các yêu tinh này cái gì a?

Đến trưa rồi loạn không chịu nổi, ta treo đèn đưa trước bảng đen choáng đầu hoa mắt, chờ lúc giữa trưa tan cuộc, tám chân ta cùng nhau như nhũn ra, không tìm ra một cái có thể dùng được.

“Người có ổn không?”

“A, Tam Thất...” Sở của con bướm kêu lên còn thuận miệng: “Nhờ người, đỡ ta một phen.”

Con bướm thật sự là vừa xinh đẹp lại ôn nhu a.

Vì sao ta xuyên việt không phải thành con bướm mà là xuyên thành con nhện khó coi?

“Buổi chiều không cần người vất vả.” Nàng an ủi ta: “Buổi chiều tất cả mọi người đều phải tự tu luyện.”

Tu luyện? Đúng, ta có thể tu luyện a! Tu luyện đến như Mẫu Đơn sư tỷ kia, là có thể biến thành người!

Khi đó ta sẽ không còn là con nhện a!

Nhận thức được điều này khiến cho nhiệt tình đối với tu luyện của ta tăng vọt chưa từng có.

Nhưng là tu luyện cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Đào Hoa quan lần này thu người, ta là người đạo hạnh thấp nhất. Sở dĩ có thể lập lòe chui vào, hoàn toàn là gặp may đọc một bài thơ, mới được quan chủ nhận.

Giao tình của con bướm Đào Tam Thất cùng ong mật Đào Tam Lục tuyệt đối không giống, tuy rằng thoạt nhìn cá tính hoàn toàn không như nhau, nhưng là giao tình bọn họ rất sâu, không giống với người khác.

Trong quan có đệ tử có thể tịch cốc (1), một số vẫn muốn ăn cơm. Ta thì thuộc vào loại muốn ăn kia, Đào Tam Thất thay ta nhận một chén cơm, một đĩa rau xanh. Mà nàng cùng Đào Tam Lục bắt đầu tịch cốc, chỉ uống một chút nước, ăn một chút hoa quả đại không thể ít hơn.

Ta ghé vào bát cơm kia cảm động lệ nóng chảy ròng, nhưng là tuy rằng có một chén cơm tựa như núi nhỏ, ta lại chỉ ăn có một hạt đã no rồi —~ Sau đó ta no đến không thể động đậy, ngửa mặt tám chân hướng lên trời nằm trên chén cơm kia, uể oải muốn ngủ trưa.

“Tam Bát, người không tu luyện sao?” Tam Thất hỏi ta.

Tam Lục nói chen vào: “Có lẽ nàng là muốn tu luyện buổi tối, hấp thụ ánh trăng.”

“A, vậy người nghỉ một lát, chúng ta không làm phiền người.”

Ta chạy nhanh gọi hai nàng lại: “Ừm, các người tu luyện như thế nào? Tu luyện có người dạy hay không? Chúng ta không phải gia nhập Đào Hoa quan sao? Quan chủ sao không dạy phương pháp tu luyện?”

Tam Thất đang muốn nói, Tam Lục kéo nàng lại: “Con nhện này ngốc hết chỗ nói, đừng đề ý tới nàng.”

Tam Thất hơi do dự, nói với nàng: “Đều là đồng môn, người không nên nói như vậy.”

Nàng có chút áy náy giải thích với ta: “Tam Lục chỉ là tính tình không tốt lắm, kỳ thực nàng không có ác ý. Người trước kia là dùng biện pháp gì tu luyện?”

“Ồ, ta đã quên...”

Tam Thất nghi hoặc nhìn ta, vẻ mặt kia kỳ quái giống như ta đang nói ta không biết ăn cơm không biết đi đường: “Cái này làm sao có thể quên? Ừm, ta và Tam Lục trước kia được một tiên bói chỉ điểm qua, nàng truyền cho chúng ta một bộ tâm pháp, hơn nữa chúng ta có thể uống sương sớm hấp thụ tinh

khí của hoa tu luyện. Phương pháp của người hẳn là khác với chúng ta... Thật sự nếu không được, người đi thỉnh giáo Mẫu Đơn sư tỷ các nàng một chút, ta nghĩ các nàng hẳn là biết.”

Ta giờ một chân lên gối gối đầu: “Được rồi.”

Nhưng là chờ ta bò ra ngoài muốn tìm một tiền bối thỉnh giáo, trong gian phòng có đánh số này cũng đã không còn có người.

Xem ra phải nỗ lực tự đi học thành tài.

Ta thở dài.

Nếu như nói ta hiện tại đối với nhân vật thần bí Đào Hoa quan chủ này có ấn tượng gì, ta nghĩ rằng, quan chủ đại nhân phi thường toàn diện quán triệt một cái phương châm: Sư phó dẫn vào cửa, tu hành tại cá nhân.

Chính sách giáo dục của nàng hoàn toàn là thả trâu ăn cỏ thôi.

Ta không có biện pháp, đành phải quay về phòng số ba mươi tám của mình. Những phòng này đều là dựa theo vóc dáng lớn bé của người mà co rút lại. Cửa phòng ta cũng chỉ lớn bằng hạt đậu phộng, ta tự mình ra vào nhưng thật ra thực thuận tiện, người khác nghĩ muốn vào cửa lại không được.

Ta hướng phía giường đá nằm bò lên liền ngứa khô khô.

Hai ngày này gặp rất nhiều biến cố, phát hiện chính mình là con nhện có khả năng biến thành yêu, bái nhập môn hạ vào Đào Hoa quan, ừ, tương lai một ngày nào đó, ta sẽ lại tu luyện thành người, nhất định sẽ!

Lúc ta tỉnh ngủ thì trời đã tối rồi, buổi trưa ăn quá nhiều — một hạt cơm rất lớn, thế cho nên ta bây giờ vẫn chưa đói.

Ánh trăng từ cửa sổ chiếu vào, ta di chuyển tám cái chân để mình bò lên vách tường, sau đó lên bệ cửa sổ.

Ánh trăng chiếu lên trên người, ta cũng không có cảm giác gì kỳ lạ.

Ta xoay thẳng xoay nghiêng, xoay ngửa xoay sấp, thật sự, một chút cảm giác cũng không có.

Ban ngày ngủ nhiều, ban đêm ngủ không được.

Ta nhàn rồi không có việc gì nhà tơ chơi.

Nhà tơ ra, từng cái dính trên song cửa sổ, trước dính theo đường ngang, sau khi dính một loạt, ta đột nhiên nghĩ.

Lúc bái sư tiểu ngư tinh dùng nước suối dệt vải, ta liệu có thể cũng dùng tơ ta nhả ra dệt thành cái gì đó hay không?

Nhiều chân thật là có ích!

Nhanh chóng thuận tiện!

Ta trước tiên xoắn tơ nhện thành sợi nhện thô to cứng chắc hơn hẳn, sau đó duỗi hai chân của mình ra làm cái khung, quấn sợi quanh hai chân tựa như cuốn quanh cái kim quần quần tới lui thành bó.

Lúc bà ngoại còn trên đời ta thường cùng bà quấn sợi, bà thích đan áo len, tuy rằng đan không đẹp lắm, hơn nữa tốc độ cũng cực kỳ chậm, thường thường một cái áo len đan cũng phải mất hơn bảy tám tháng, thành phẩm còn chưa chắc sẽ vừa người, nếu không vừa người tháo ra đan lại. Ta nghĩ bà chẳng qua là hưởng thụ để giết thời gian thôi.

Quần được không ít sợi, tám chân cùng nhau chuyển động, ta bắt đầu nhanh nhẹn dệt lên.

A a a...

Ý tưởng thì tốt nhưng là, thực tế thì tàn khốc.

Mặc dù ta mơ ước mình có thể dệt ra đồ dệt vô cùng tinh xảo, thế nhưng...

Không có kinh nghiệm thì hậu quả là sẽ gây họa, tám chân ta bị sợi nhện cứng nhắc quấn chặt, trói lại một chỗ.

Giãy a giãy a giãy không động.

Xoay a xoay a xoay không ra.

Ta khóc như mưa, ta vì sao lại muốn xoắn sợi nhện này thô như thế chắc như thế? Ta rốt cuộc là làm sao lại quần dệt đến mức trói chính mình lại? Ai có thể nói cho ta biết?

Ta như xác chết ở trên bệ cửa sổ cả đêm, tuy rằng bên ngoài lúc nào cũng có thể nghe được có tiếng tới tới lui lui, nhưng tiếng kêu cứu của ta tựa hồ quá yếu ớt không ai có thể nghe được, mãi cho đến tận giữa trưa mới được Tam Thất phát hiện, gọi mọi người đến giúp đỡ cứu ta xuống.

Học chữ không phải giáo dục bắt buộc, cho nên buổi học thứ hai cũng không có bao nhiêu đồng môn tới nghe giảng. Ta tự thôi miên đây là các yêu quái không ham tri thức không truy cầu văn minh, không có gì liên quan với trình độ giảng bài của ta.

Trong Đào Hoa quan này con nhện chỉ có một mình ta, phương pháp tu luyện của những người khác ta đều thử qua, vô dụng. Phơi ánh nắng phơi ánh trăng, ngâm trong nước cộng nung trong lửa... Thật sự là khổ cực, thế nhưng vẫn không đúng cách.

Sau đây ta nhớ tiểu nam hài mặc áo xanh kia từng nói, ta có thể tìm hắc mụ sơn sách.

Dù sao ta cũng không tu luyện, thử dẹt lại thất bại lần thứ hai, cũng may lần hai này không lại trói chặt chính mình đến chết.

Được rồi, ta đây phải đi tìm hắc mụ sơn sách thôi.

Tri thức chính là sức mạnh, tri thức chính là của cải. Cho dù ta không có biện pháp tu luyện, hiểu rõ hơn ta đang ở thời đại nào, địa phương nào, cũng không phải một chuyện xấu.

Nói không chừng còn có thể tìm được phương pháp con nhện tu tiên.

Ta vừa hỏi đường vừa đi tới bờ đầm Bích Thủy, dựa theo cách thức vừa mới hỏi thăm, gờ một chân gỗ ba cái lên một khối đá trắng ở ven đầm.

Một con cá vàng từ trong nước nhảy ra, hỏi ta: “Ngươi có chuyện gì?”

Ta nói: “Ta là từ Đào Hoa quan tới, tìm...”

Tìm ai? Người họ tên gì ta không biết.

“Ta tìm một vị tiền bối từ Đông hải tới, mụ sơn sách.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Chuyển phát khẩn rùa của long tử shota (1)

Con cá vàng quan sát ta từ trên xuống dưới, ánh mắt thập phần khinh thường: “Mụ sơn sách? Ngươi biết chữ?”

Ta ngẩng ngẩng đầu. Kỳ thực ta rất muốn ưỡn ưỡn ngực thẳng thắt lưng. Nhưng là con nhện đã không có ngực lại chẳng có thắt lưng...

“Ta đương nhiên biết chữ.”

Nó nửa tin nửa ngờ: “Được rồi, vậy ngươi đi vào theo ta.”

Nó vung cái đuôi, làn nước xanh biếc chia ra, lộ ra con đường cát trắng hẹp.

Có lẽ là thấy ta nhỏ bé, cho nên mở cái đường thủy cho ta cũng hẹp như thế.

Cá vàng bơi trong nước ở một bên, đi song song với ta.

Ta bỗng nhiên có loại cảm giác như đi dạo công viên thủy cung của kiếp trước. Cách một lớp thủy tinh dày, người đi, cá bơi ở một bên.

Trong nước đương nhiên không chỉ có một con cá vàng, còn có con khác nào cá nào tôm tới xem náo nhiệt, có lẽ đầm Bích Thủy thường không có khách đến thăm, hơn nữa khách nhân lại là một con nhện.

“Tiểu Tâm à, ai thế?”

“Là khách nhân.” Cá vàng vừa đáp lời vừa nhả bọt.

“Con nhện à, ngươi từ đâu tới đây vậy?”

Ta giờ tám thế gỗ đã biến thành rất nhỏ, buộc trên người kia lên, nhưng là không biết lão ngư kia có thể nhìn được hay không.

“Nha, Đào Hoa quan a.” Lão ngư rõ ràng là biết thế bài này: “Đào Hoa quan lại thu nhận đệ tử mới?”

“Đúng vậy, ngư tiền bối.” Ta khách sáo nói.

“Hào hảo luyện, sẽ có ngày xuất đầu.”

Lão ngư vẫy cái đuôi một cái, không tiếng động bơi ra xa.

Cá vàng vẫy vẫy: “Được rồi queo ở chỗ này. Trông thấy một cái cửa màu xanh ngưoi tự mình vào đi thôi.”

Ta nói cảm ơn, dọc theo đường cá vàng chỉ cho đi tiếp, quả nhiên phía trước không bao xa chính là một phiến đá Thái Hồ, xếp lộn xộn, xa xa gần gần mọc rất nhiều rong tưa như tơ biếc, phía sau bụi rong có một cánh cửa đá màu xanh.

Ta đi qua gỗ nắm đầm cửa, tiếp đó sau một lúc lâu, có ngưòi ra mở cửa, chính là tiểu nam hài nhi mặc áo khoác màu xanh ấy.

Hắn khẽ mỉm cười nhặt ta từ trên mặt cát lên, đặt trên vai mình, động tác vừa ôn nhu vừa mềm mại: “Ngưoi tới à?”

“Ừm, quấy rầy.”

Ta có chút không được tự nhiên, hắn cười làm cho ta cảm thấy... ờ, tim đập hơi nhanh. Ngưoi nói hắn không có việc gì trông đáng yêu như thế để làm chi?

“Đừng khách khí, ta ở trong này cũng chỉ một mình, ngưoi đã đến rồi vừa lúc cùng ta trò chuyện giải sầu. Đúng rồi, ta hình như chưa từng nói đi? Tên của ta là Ngao Tử Hằng.”

Ngao?

Hắn và long vương Đông hải họ Ngao có quan hệ gì sao?

Có khả năng là bà con xa đi? Dù sao thiên hạ long tử long tôn nhiều như thế, ở dưới đáy giếng Ô Kê quốc Tây du ký, còn có cái giếng long vương mà.

Bên trong cửa đá không có nước, ngẩng đầu có thể nhìn thấy giọt nước dập dềnh phía trên sân, cá tự tại bơi qua bơi lại, một dạng tự tại giống như chim bay lượn trên trời.

Sân không lớn, nhưng là cực kỳ thanh nhã. Núi giả, cầu nhỏ, đình nghỉ mát, hoa màu đỏ đua nở. Nhìn kỹ, phía trên đình nghỉ mát không phải là mái ngói, mà là vỏ trai óng ánh.

Ta cảm giác trong tám cái chân của mình có một nửa run lên.

Thật đúng là có văn hóa kiến trúc khu vực đặc sắc a.

“Mời vào đi.”

Kỳ thực khách khí của hắn hoàn toàn là thừa, bởi vì hắn tương đối tôn trọng để ta đứng trên bả vai hắn, cho nên khi hắn vào nhà ta đương nhiên cũng vào theo.

Nơi này bày biện cũng rất đơn giản, không có mấy thứ vật dụng trong nhà. Đương nhiên, chịu tính chất hạn chế của thời đại, nơi này cũng không có khả năng xuất hiện mấy thứ đồ điện gia dụng, ví dụ như ti vi điện thoại tủ lạnh...

Chẳng qua cũng rất đơn giản, có một cái giường làm bằng đá, một cái bàn hai cái ghế, sau đó lại tiến vào một cái cửa, nơi này có một cái giá sách, phía trên bày một số cuốn sách đóng buộc chỉ, trên tường còn treo một cái đàn, bên cửa sổ có một bàn cờ.

Thật sự là thanh tâm quả dục (2)... Ta không biết vì sao trong đầu liền toát ra một câu nói như vậy.

“Ngao tiền bối, ta là đến mượn sách...” Ta vội vàng biểu lộ mục đích đến.

“A, ngưoi không cần khách khí như vậy, gọi ta Tử Hằng được rồi. Sách trên giá đều hơi cũ, ngưoi có thể tùy ý chọn.” Bộ dáng hắn cười tủm tỉm thoát nhìn thực ôn hòa chừng chạc, không giống tiểu hài tử lắm: “Nếu là ngưoi không cảm được, ta có thể bảo Quy đại ca bọn họ mang đi giúp ngưoi.”

“Quy đại ca?”

Hắn có lẽ hiểu lầm ý của ta, giải thích: “Bọn cá nhỏ bơi nhanh, nhưng là không thể lên bờ, Quy đại ca có thể bơi lội cũng có thể lên bờ, cho nên bình thường muốn đưa ít thứ, đều giao gửi cho hắn.”

“A,” Đã hiểu, chuyển phát nhanh chuyên nghiệp... Không, ta đột nhiên nghĩ đến cái từ chuyển phát khẩn rùa...

Chuyển phát khẩn rùa chuyên nghiệp... Sao như thế nghe không được tự nhiên.

Vậy rùa chuyên nghiệp chuyển phát khẩn?

Ta tìm một quyển sách tương tự như Thanh luật khai môn (3), sau đó lại tìm một quyển thi tập, dự định tạm thời sẽ dùng cái này làm tài liệu dạy học.

“Ngao... Ừm Từ Hằng a, người là... Ừm...”

Ta không hiểu rõ quy tắc nơi này, ta nếu như trực tiếp hỏi hấn là thân phận gì, có phải không được lễ độ hay không?

“Ta là từ Đông hải tới,” hấn vẫn là nói như vậy, nụ cười thực hàm súc. Thành thật mà nói ngoại trừ tướng mạo, hấn chẳng có chỗ nào giống tiểu hải nhi.

Nhân gia này tỏ vẻ thực rõ ràng, ta cũng là biết điều không hỏi nữa. Cũng có thể bản thân từ Đông hải tới đã nói lên thân phận của hấn, chẳng qua là ta không hiểu, trở về hỏi hỏi Tam Thất đi.

Ta không có ý tứ quấy rầy quá mức, vì thế rất nhanh cáo từ. Ngao Từ Hằng tiễn ta đến cạnh đầm nước, còn quan tâm gọi một con rùa nhân viên chuyên phát nhanh thay ta mang sách. Đương nhiên phải vậy, hình thể ta tuyệt đối là không đối phó được với hai quyển sách ta mượn đi.

Ngao Từ Hằng đặt sách trên lưng rùa, sau đó đặt ta trên sách, cúi đầu dặn dò hai câu với con rùa, cười với ta, ta nâng chân trước lên giờ giờ với hấn.

Hành trình mượn sách thành công viên mãn... Ồ.

“Quy Quy đại ca, người có thể đi mau một chút không?”

Lắc lư trên mai rùa đã nửa ngày, chúng ta cách đầm Bích Thủy, còn chưa có đi được năm mươi thước.

“Ôi, tuổi trẻ chính là ưa kích thích, chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Không phải a, người xem trời tối rồi, ta muốn trở về nhanh lên một chút...”

Thật sự đã tối, mặt trời ban nãy đã xuống núi, hiện ở chân trời chỉ có chút ráng tà.

“Yên tâm yên tâm,” Thanh âm con rùa nặng nề an ủi ta: “Trước khi trăng tròn nhất định sẽ đến.”

Trước khi trăng tròn?

Ta có vẽ 囧 (4) ngẩng đầu nhìn trăng non trên bầu trời... Thực nhỏ, thực cong...

Đến trước khi trăng tròn... ít nhất còn phải mười ngày a?

Đường đi mười ngày... Mười ngày... Ta đột nhiên cảm thấy hành trình mượn sách lần này của ta chuẩn bị vô cùng không đủ.

Ta hấn là nên mang theo ít nhất mười lăm hạt kê làm lương khô hu hu hu~~~

Còn may chúng ta ở trên đường liền gặp được một vị sư huynh cùng ở Đào Hoa quan, hấn hảo tâm mang ta và sách về. Ta khiêm tốn thỉnh giáo số hiệu của hấn, hấn cười: “Các người còn chưa phải đệ tử chính thức, cho nên xếp theo số hiệu. Chờ chính thức thành đệ tử, sẽ không cần lại xưng quan chủ, mà phải xưng sư phó. Sư phó sẽ ban tên cho. Tên của ta là Đào Trục.”

“A, tên rất dễ nghe!” Ta lóe lóe mắt nhìn hấn.

Dù sao tên gì so với gọi là Tam Bát cũng đều hơn a. Nếu có thể cho ta đổi tên, để ta tên là Đào Oai Đào Phôi(5) cũng không có vấn đề gì.

“A, đây chính là sách sao?” Hấn tò mò hỏi, cầm sách lật hai trang: “Chữ phía trên này đọc như thế nào?”

Ta từ tay áo hấn bò lên trên sách, hấn vẫn đi về phía trước, ta nằm bò trên trang sách lắc lư chậm rãi đọc:

Vân đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không...

Lưỡng ngân hiệu yên dương liễu lục, nhất viên xuân vũ hạnh hoa hồng.

Minh đối ám, đạm đối nùng, mộ cổ đối thần chung...

Xuân nhật chính nghi triều khán điệp, thu phong na canh dạ văn cung. (6)

Ta đọc sách, có chút thất thần.

Ngao Từ Hằng kia thật ôn hòa thân thiết a... Trước kia xem phim thần tượng, đại phân loại soái ca, có một loại gọi là hệ chữa thương (7), có phải chính là chỉ dạng như hấn hay không?

Ồ, đương nhiên, soái ca này bây giờ niên kỷ còn nhỏ, còn chưa tới lúc phát huy công dụng.

Nhiều lắm thì... tính là một tiểu shota hệ chữa thương?

Được Đào Trục sư huynh đưa về chỗ ở của nữ đệ tử chúng ta, Mẫu Đơn sư tỷ đang từ bên trong đi ra, mà Đào Trục sư huynh chưa chịu đi, không phải là bảo ta đọc hết trang giấy vừa rồi chứ.

Ta nhần nhục chịu khó, nói như thế nào người ta cũng mang ta về từ chỗ xa như vậy.

“Bạch nhật tiêu ma tràng đoạn cú, thế gian chích hữu tình nan tố...” (8)

“Người đang làm cái gì vậy?” Sắc mặt sư tỷ không tốt lắm: “Đào Trục, trời tối rồi người còn tới viện này của chúng ta? Coi chừng bị đại sư huynh bắt được người bị phạt.”

“Ta đưa Tam Bát về.” Hắn mở tay ra.

Ta nghiêng răng... Ta hận tên này.

“Sư tỷ.” Ta khua chân trước trên trang sách: “Ta đi đầm Bích Thủy mượn sách trở về. May mà Đào Trục sư huynh đưa ta, bằng không ta chỉ sợ đến ngày trắng tròn mới có thể quay về.”

Sắc mặt sư tỷ dễ coi hơn một chút, thay ta cầm sách vào trong. Ta cảm thấy nàng thoát nhìn có chút tâm thần bất định, hoàn toàn khác với khí định thần nhàn (9) mọi khi.

“Sư tỷ có phải còn có việc phải làm hay không? Không cần để ý ta, ta có thể tự mình mang hết mấy cuốn sách này. Người nếu như có việc liền mau đi đi.”

Nàng trả lời một tiếng, vẫn là gọi Nhị Thập Nhất tới giúp ta, sau đó nàng liền vội vàng đi ra cửa.

Nhị Thập Nhất chỉ là tiểu hồ ly, không có gì hứng thú đối với sách. Sách mang đến cửa động của ta vào không được, nàng còn làm cái phép thuật thu nhỏ, giúp ta nhét sách vào trong phòng con nhện của ta.

“Đúng nha, còn có biện pháp như thế...”

Nếu Ngao Tử Hằng cũng dùng pháp thuật kia rút nhỏ sách cho ta mang đi, ta liền không cần phiền toái nhân viên rửa chuyển phát chậm nữa...

Ta cất kỹ sách, tiếp tục ở trên cửa sổ khổ luyện kỹ thuật nhả và đan tơ của ta.

A?

Hai bóng người cạnh rừng trúc bên kia chợt lóe lên đã không thấy tăm hơi.

Không phải Đào Trục sư huynh cùng Mẫu Đơn sư tỷ sao?

Ồ...

Ta cười tủm tỉm vừa nhả tơ vừa quán sơi, vừa nhìn động tĩnh đầu bên kia.

Qua thật lâu bọn họ mới từ rừng trúc kia lại đi ra, ánh trăng không tẻ, thị lực ta cũng không tẻ, thậm chí nhìn được Mẫu Đơn sư tỷ mặt đỏ hồng, Đào Trục sư huynh cũng mặt đỏ hồng, hai người còn cúi đầu cười trộm.

Gian tình a! Gian tình trần trụi!

Nhưng hình như môn quy Đào Hoa quan sư tỷ giảng qua, cũng không có nói không cho các đệ tử nói yêu thương a? Chẳng qua là muốn giữ quy củ, chỗ các nam đệ tử ở cách chúng ta rất xa. Chúng ta ở đầu này sơn cốc, bọn họ ở đầu kia trên sườn núi, đi lại cũng không gần.

Ta nhìn thấy một đồng tơ loạn, thờ dài.

Ta bò đi tìm Tam Thất và Tam Lục nói chuyện phiếm, ở đây ta khá quen thuộc với các nàng.

Nhưng trong phòng Tam Thất cùng Tam Lục đều trống không, các nàng rất chịu khó, lại đi ra ngoài tu luyện.

Ôi, quan chủ bảy ngày mới lại thụ giảng một lần, ta đến lúc đó có thể thỉnh giáo phương pháp tu luyện của ta. Trước lúc đó, ta vẫn là một mảnh mơ hồ không biết nên làm cái gì bây giờ.

Gió thổi rơi cánh hoa đào trong đình, bay là tà rơi đầy đất.

Hoa đào nơi này chắc là sẽ không héo tàn. Dù cho một đóa hoa tàn, chính là trên cành nhanh chóng lại sẽ nở ra một đóa thay thế.

Ta bò lên trên cây nhìn hoa hồi lâu, nhìn nhìn rồi ngủ thiếp đi ngay trên hoa, trong mộng ta lại quay về thời đại ban đầu của mình, ăn rất nhiều cánh gà

nướng cùng khoai tây chiên trong KFC, mãi đến khi một giọt nước lớn rơi vào người ta, ta mới mơ mơ màng màng mở mắt ra.

A, trời mưa!

Chú thích

(1) shota: một từ tiếng Nhật, chỉ các bé trai dễ thương ↑

(2) thanh tâm quả dục: cái tâm trong sạch và ít ham muốn (tham khảo) ↑

(3) Thanh luật khai mộng: một trong những quyển sách vỡ lòng của trẻ con Trung Quốc thời xưa, dạy cách viết câu đối cùng làm thơ theo đúng luật về từ và về thanh, trong cuốn này có rất nhiều điển cổ cùng các mẫu câu đối cơ bản ↑

(4) 冫: cái này là emo của các bạn Trung, nó biểu hiện cho các trạng thái buồn, sốc, chán nản, hay thất vọng ↑

(5) Đào Oai là đào méo, Đào Phôi là đào thối ↑

(6) mấy câu trong cuốn “Thanh luật khai mộng”, tạm dịch:

Mây đối mưa, tuyết đối gió, hoàng hôn đối trời quang

Đôi bờ khói sáng dương liễu biếc, một vườn mưa xuân hạnh hoa hồng

Sáng đối tối, nhạt đối đậm, trống chiều đối chuông sớm

Đang ngày xuân sáng xem bướm lượn, kia gió thu đêm nghe đẽ kêu ↑

(7) hệ chữa thương: ý chỉ những người giống như hòm thuốc gia đình, bình thường thì không nhớ tới nhưng tới lúc cần mà có thì rất tốt, là người có khả năng an ủi người khác ↑

(8) một câu trong “Mẫu đơn đình”, tạm dịch: Thời gian xóa đi câu đau khổ, thế gian chỉ có tình khó nói ↑

(9) khí định thần nhàn: khí tức ổn định, thần sắc thư thái, sắc mặt không thay đổi ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Con nhện tu luyện bị sét đánh

Một đạo ánh chớp xé rách trời cao, sấm rền liên giống như bô lên đỉnh đầu.

Không biết là sấm sét này vốn là có uy lực, hay là sau khi biến thành con nhện lá gan nhỏ đi, cảm ứng trở nên mạnh mẽ.

Trời mưa xuống không được đứng dưới tàng cây, để tránh bị sét đánh.

Đây là thường thức cơ bản.

Dưới tàng cây đã không thể ở, trên cây đương nhiên cũng không phải cái chỗ gì có thể ở.

Tám chân ta cùng điên cuồng nhúc nhích, muốn mau mau cách khỏi vùng nguy hiểm một chút.

Không biết là động tác của ta quá chậm, hay là dải sét kia mắt chỉ nhìn chằm chằm Đào Hoa quan chúng ta, một đạo tia chớp cứ như thể đột ngột bổ xuống, trong ánh chớp màu lam chói mắt, cây đào bị sét đánh vào đúng giữa.

Xong rồi.

Ta vừa mới sinh ra nhiệt tình với kiếp sống con nhện của ta, không nghĩ tới sẽ bị sét đánh chết, thật là một kiếp ngắn ngủi mà bất đắc dĩ a...

Ờ?

Trong nháy mắt ánh chớp ở trước mặt nhấp nháy, ta đột nhiên cảm giác trong cơ thể tê rần, hơn nữa rất nóng... Còn có một loại, ờ, cảm giác ăn rất no, ăn cực kỳ no... Liên giống như một hơi nuốt quá nhiều hạt kê, ta cảm giác bụng ta trương đến sắp nứt ra rồi.

Với lại ánh chớp không phải chỉ có một đạo, ta còn chưa kịp phục hồi tinh thần lại, tia chớp đã đánh xuống tới tấp.

Ta có loại cảm giác ta đang ăn lẩu cay, hơn nữa ăn vô cùng, vô cùng, vô cùng nhiều.

Bụng lại đau, lại trướng...

Ô, sấm sét có thể ngừng hay không, ta không thể! Ta nhất định là sắp chết!

Bị sét đánh chết... Ô, chết kiểu này cũng không được tốt a!

Vào kiếp trước của ta, mọi người ở quê nói, một người nhất định là làm cái chuyện ác gì đạo trời không cho phép, mới có thể bị trời phạt, bị sét đánh. Người chết như thế, cũng không được chôn vào phần mộ tổ tiên, chỉ có thể tùy tiện tìm bừa cái mộ quảng xác chết cho xong chuyện...

Trong đầu ta càng ngày càng mơ hồ, cuối cùng ngay trong ánh sáng mạnh mẽ liên tiếp không dứt mất đi ý thức.

Lúc tỉnh lại, mưa hình như chưa có dừng, tí ta tí tách dội vào người, chân ta giật giật, đầu cũng giật giật, mở mắt ra.

A? Ta cứ nhiên còn sống.

Hơn nữa bụi cây đào này thế nhưng cũng không có bị sét đánh thành than, chỉ là cánh hoa rơi xuống rất nhiều, giống bị nước mưa đánh rơi xuống mặt đất.

Bất quá...

Đột nhiên cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Liên giống như được cho ăn một bữa ngon, lại ngủ một giấc thật say, cái thoải mái kia a, rất giống như Trư Bát Giới sau khi ăn xong quả nhân sâm nói, toàn thân cao thấp tất cả lỗ chân lông cũng đều thoải mái khoan khoái...

Ồ, con nhện có lỗ chân lông sao?

Dù sao ta là thực thoải mái thực thoải mái, cho tới bây giờ chưa từng thoải mái như vậy.

Hơn nữa liếc mắt một cái nhìn ra, tuy rằng mưa còn chưa có ngừng, thế nhưng trái lại tầm nhìn lại dị thường rõ ràng, ngay cả một hạt mưa vạch nên đường chéo rơi xuống, ta cũng thấy rõ rõ rành rành, bắn tung tóe xuống mặt đất, vỡ toang thành vô số giọt nước nhỏ...

Đường đá trên mặt đất được nước mưa rửa qua, mặt trên mấy hòn đá kia có đường vân tự nhiên, rất đẹp.

Bình thường cũng không nhìn được rõ ràng thế này, màu sắc thứ tự rõ ràng, đã phong phú lại hài hoà.

Thật sự là kỳ diệu a...

Dường như toàn thân lên một cấp độ, thánh lực cũng biến tốt hơn. Lúc đầu nghe tiếng mưa rơi một mảnh xào xạc, lẫn lộn, bây giờ nghe lên lại giống nhạc giao hưởng, giọt mưa to, hạt mưa nhỏ, rơi trên hoa, rơi trên nền đá. Chỗ xa, chỗ gần, tựa hồ không phải lỗ tai nghe được, mà là thân thể biến thành màng nhĩ miễn cảm, tất cả tiếng vang rất nhỏ cũng đều hỗn loạn đánh lên đỉnh đầu...

Ta ngẩng đầu lên, say mê lắc lư a lắc lư a...

“Tam Bát!” Mẫu Đơn sư tỷ hỗn hển: “Người tại sao lại ở chỗ này gặp mưa? Coi chừng sét lại bỏ vào người. Thiên lôi chính là cầm kỵ của chúng ta...”
Nàng tóm ta về phòng, vừa đi vừa nói: “Trận sét đột ngột kia cũng làm tất cả mọi người sợ hãi, toàn bộ lui vào trong phòng không có một người dám ra đây. Người cũng lưu tâm, lần sau có cơn giông phải mau tránh đi.”

“Ồ, ta...”

Ta trực giác, chuyện ta bị sét đánh không có chết ngược lại cảm thấy đặc biệt thoải mái, hình như rất không giống người thường, tốt nhất là không nên nói ra.

“Mọi người đều sợ sét đánh a?”

“Đúng vậy. Con giống bình thường mọi người cũng không sợ hãi, chỉ sợ là tai kiếp lôi hỏa của ai đến rồi, làm xằng làm bậy chính mình cũng sẽ gặp họa theo.” Mẫu Đơn sư tỷ thở dài: “Ta có một tỷ muội tốt gọi là Điều Hoàng, chính là bị thiên lôi hỏa đánh hình thần câu diệt (1), hồn phách không còn... Chúng ta khổ cực tu luyện, vì cầu một ngày kia có thể bạch nhật phi thăng (2). Chính là dưới thiên đạo, yêu muốn thành tiên đắc đạo nào có dễ dàng như vậy, thiên lôi kiếp bất quá là trở ngại thường thấy nhất, còn có rất nhiều rất nhiều trở ngại... Người kiên nhẫn ít, đạo hạnh thấp, càng phải coi chừng khắp nơi, biết không?”

“Đạ, sư tỷ.”

Nàng không tiếp tục nói nữa, đưa ta về phòng, dặn ta không nên tùy tiện đi ra ngoài, liền xoay người đi.

Ta tự mình lại ở trong phòng hưng phấn không thôi, lăn lộn, nhảy nhót, vung ra một sợi tơ đu đa đu đưa.

Chuyện ta vừa mới trải qua thật sự là rất... Ha ha ha, có lẽ phương pháp tu luyện của ta chính là không giống người thường như thế, bị sét đánh trái lại toàn thân thoải mái cực kỳ. Trong người bây giờ ẩm áp dường như tràn ngập khí lực.

Nhìn ngó trong sân không có ai, ta bò ra ngoài. Ngay cả lúc bò chân dường như cũng đặc biệt có khí lực, khoảng cách không có đổi, nhưng là tốc độ của ta lại nhanh lên rất nhiều, rất nhanh lại bò lên trên cây hoa đào trong đình kia.

Nhưng mưa lúc này rất nhỏ, lời cũng không còn.

Ta vô cùng không cam lòng, nhìn thấy trời ở đỉnh núi phía tây vẫn còn vẻ tối tối, không đúng... Nơi đó còn sét đánh?

Được rồi, ta bây giờ chạy so với lúc đầu nhanh hơn rất nhiều, muốn đi đỉnh núi phía tây hẳn là cũng không xem là quá xa, nói không chừng có thể còn kịp. Lần này không hảo hảo nắm chắc cơ hội, không biết lần sét đánh sau là khi nào...

Ta phát huy toàn bộ hỏa lực tám chân cùng chạy đi, tiếp đó lúc tiến lên phía trước còn dò lần đến mức bật lên so với bò dùng ít sức lại còn nhanh hơn, từ lá cây này bật lên một lá cây khác, cơ thể con nhện dị thường nhẹ nhàng.

A, tuyệt, nơi này vẫn còn sét đánh, tuy rằng lời quang cũng không tính rất mạnh.

Ta bò lên trên một ngọn cây thật cao, chống tám chân trên tán cây.

Đúng vậy, hiện tại dùng chống tám chân để hình dung tư thế của ta rất thích hợp, tám chân đều giang ra, đương nhiên là chống tám.

Có lẽ lời điện cũng thực hiểu biết ý người, ta bày xong pose, liền có một ánh chớp mạnh mẽ bắn xuống.

A a, thoải mái thoải mái... Chính là bụng vẫn là cảm thấy được thật trưởng.

Chẳng lẽ ta là dùng bụng để tiêu hóa hấp thu sức mạnh trong lời điện ư?

Dạ dầy con nhện có chức năng này sao?

Ta không chắc chắn lắm, dù gì cũng nhắm hai mắt nằm ở đằng kia chờ sét đánh... Ồ, loại tình huống này tuy nói là chút quái dị, nhưng là loại phương pháp tu luyện này thật sự là dùng ít sức ít lo.

Bất quá cũng không lâu lắm, mây trên trời dần dần nhạt đi ít đi, mưa nhỏ, lời cũng không có.

Ta trở mình bò dậy, quả nhiên dị thường thoải mái! Tinh thần sáng khoái!

Ta giữ giữ hạt mưa trên người, từ trên cây kéo một sợi tơ đu xuống, cái loại cảm giác thỏa mãn cảm giác hạnh phúc trong ngực quả thực giống kẻ nghiện vừa mới sung sướng hút xong một trận khói thuốc phiện... Ví dụ vậy hơi tồi, nhưng là thật sự, ta cho tới bây giờ chưa từng có thư thái như vậy a!

Bất quá tục ngữ nói thật đúng, vui quá tất sẽ hóa buồn. Ta còn chưa có từ trong vui sướng phục hồi lại tinh thần, đột nhiên tơ nhện đang đu đưa vui vẻ “phụt” một tiếng đứt ở giữa.

Chưa kịp đợi ta suy nghĩ cẩn thận tơ nhện chắc chắn như thế nào làm sao lại đứt, đệm với tiếng gió thổi vù vù, có người quát: “Yêu nghiệt phương nào, chịu một kiếm của ta!”

“A!”

Chó cùng rứt giậu, thỏ cùng cắn người. Con nhện đây nếu như cùng, trong lúc nhất thời bộc phát ra khả năng tiềm tàng cũng không thể khinh thường. Ta quẹo vù vù trên không trung, thoáng cái vọt vào trong bụi cỏ.

“Này! Yêu tinh mau ra đây!”

Sau đó chính là cô bị đánh loạn lên, ta trốn rất sâu, xuyên qua khe hở giữa lá cỏ, nhìn thấy một góc áo khoác màu lam, sắc xanh trên giày vải dính đầy bùn nhão, xem ra giống đi đường thực xa.

Áo khoác kia thoạt nhìn rất giống đồ đạo sĩ mặc...

A a, không phải thế chứ! Ta một con nhện nho nhỏ như vậy cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện xấu, sao lại rước lấy đạo sĩ trừ yêu chứ?

Trước không đề cập tới ta chợt dạ khiếp đảm, cái người ở trong bụi cỏ kia chạy qua chạy lại, bỗng nhiên một chân giẫm trượt, bịch một tiếng ngã ngồi xuống đất.

“A!” Đạo sĩ đau kêu một tiếng, nhưng là thanh âm nghe lên cũng thực trong trẻo...

Quả thực giống thanh âm tiểu hải tử.

Ta đánh bạo thò đầu nhìn, oa, cũng không phải sao. Chính là một tiểu hải tử, xem ra không thể so lớn hay bé với Ngao Tử Hằng, trên đầu chải búi tóc, cầm cái mộc trâm, trên áo khoác màu lam vừa là nước vừa là bùn, khuôn mặt thực trắng nõn, mày thanh mắt đẹp, môi hồng răng trắng, là một tiểu shota dễ thương!

Ban đầu ta là rất sợ hãi, nhưng khi nhìn đến vị đạo sĩ này niên kỷ nhỏ như vậy, cảm lại là một thanh kiếm gỗ đào nhỏ thoát nhìn chỉ dài có một thước, rõ ràng là đạo sĩ tập sự còn siêu nhỏ tuổi, dũng khí của ta ngược lại dần dần tăng lên.

“Ô, ô...”

A? Tiểu đạo sĩ tự mình tại sao lại khóc lên trước?

Hắn vẫn ngồi dưới đất cũng không đứng lên, giờ bàn tay lên tự mình vừa khóc vừa thổi khí.

Ô, tay đây là bị quẹt ở chỗ nào, mấy vết sây sát rất sâu này.

Nhìn kỹ một chút, tiểu đạo sĩ đủ nhếch nhác, vạt áo đạo bào cũng rách mấy chỗ, hơn nữa giày thực bẩn, tóc có chút tán loạn, khuôn mặt mệt mỏi... Thoạt nhìn giống lạc lộ đường xa, rất lâu chưa nghỉ ngơi qua, đúng là một chữ thảm.

Đúng rồi, phụ cận Đào Hoa quan không có đạo quán...

Tiểu đạo sĩ này là xuất hiện từ chỗ nào?

Tiểu đạo sĩ xem ra chưa từng ném qua khổ cực như thế, vừa khóc vừa thổi thổi lại thổi thổi vết thương trên tay, ngoại trừ việc này tựa hồ cũng không làm gì khác. Kiếm gỗ đào cũng ném sang một bên. Khóc một hồi, còn nhỏ tiếng hô: “Sư phụ, ta rất sợ... Sư huynh, các người ở nơi nào a...”

Ồ, chẳng lẽ là một đạo sĩ lạc đường?

Ta cảm thấy thật là mâu thuẫn.

Còn chưa có thoát khỏi tâm tính làm người kiếp trước, nhìn thấy một tiểu hải tử lạc đường khóc ở chỗ này... Ta thật sự không đành lòng bỏ mặc làm ngơ. Nhưng là, nhưng là hiện tại ta không phải là người, ta chỉ là con nhện, không cùng loại với hắn, với lại hắn vừa rồi còn muốn lấy kiếm gỗ đào chém ta...

Tiểu đạo sĩ càng khóc càng thương tâm, từ “ô ô ô” biến thành “oa oa oa”, từ sư phụ đến sư thúc sư bá sư huynh toàn bộ đều hô qua một lần, giọt nước mắt trong suốt từng viên từng viên đọng trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nõn, thật sự làm cho người rất không đành lòng a.

Ta là nhìn lại nhìn, cuối cùng không còn nhìn được nữa, chậm rãi từ trong bụi cỏ bò ra.

“Này, người đừng khóc a. Người có phải lạc đường hay không?”

Tiểu đạo sĩ hoảng sợ, vừa khóc thút thít, vừa tìm kiếm dấu tích ta ở mọi nơi. Một tay còn không quên cầm lấy kiếm gỗ đào nhỏ của hắn — hắn khóc choáng váng, một tay nắm lấy không phải chuôi kiếm mà là mũi kiếm, khua lung tung yếu ớt, không có lực sát thương chút nào.

“Đừng khóc nữa, người còn khóc đem sói cũng mời tới đây, lúc ấy ta cũng không giúp được người.”

Lời này thật đúng là linh nghiệm, hắn ngay tức khắc im tiếng.

“Ta không phải yêu quái xấu, chỉ là con nhện rất nhỏ, ta cũng chưa từng làm chuyện xấu, người không cần phải sợ. Ta không làm tổn thương người, người cũng đừng tổn thương ta.”

Hắn nhỏ giọng hỏi: “Người ở chỗ nào?”

“Đứng trước người, nhìn xuống. Tay người bị thương?”

Hắn chần chừ, qua một hồi lâu mới nhìn thấy ta nằm bò trên lá cây, do dự không chắc nhìn ta, xem ra không biết nên làm cái gì bây giờ.

“Này, nơi này có hơi tuyến thảo, người ngắt một ít, xé vụn bôi lên, vết thương liền sẽ không đau, hơn nữa rất nhanh sẽ khỏi.”

Ta chỉ chỉ cho hắn nhìn: “Đây, cái loại thấp lùn, lá cây mỏng mỏng này chính là hơi tuyến thảo.”

Chú thích

(1) hình thần câu diệt: bị diệt cả thể xác lẫn linh hồn ↑

(2) bạch nhật phi thăng: chỉ việc tu luyện đắc đạo, ban ngày phi thăng thiên giới thành tiên ↑

Chương 6: Đạo sĩ yêu quái giường mắt nhìn

Tiểu đạo sĩ do dự nửa ngày, vẫn là hái hai bụi hôi tuyền thảo, sau đó dùng hai hòn đá đập nát lá cỏ ra nước, đắp lên miệng vết thương.

Ta nằm ở một bên nhìn hắn: “Ài, người từ chỗ nào tới? Muốn làm gì?”

Im lặng là vàng, tiểu đạo sĩ cắn môi không nói lời nào.

“Người làm sao bị thương?”

“Người làm được đạo thuật gì?”

Ta hỏi bảy tám câu, sau cùng hỏi một câu người tên là gì, tiểu đạo sĩ cuối cùng mới mở miệng vàng, nhỏ giọng: “Ta là Lý Kha.”

“Lý Kha?” A đúng, đạo sĩ không giống hòa thượng, hòa thượng vừa xuất gia liền chém tục duyên thế gian tất cả đều là hư vô, tên họ ban đầu cũng từ bỏ, đạo sĩ thì không như vậy. Tên họ bình thường đều có thể giữ lại, các đạo sĩ Toàn Chân giáo trong Xạ điều đều chỉ là đổi tên mà thôi, họ không bắt buộc phải đổi.

“Là Kha gì?”

Tiểu đạo sĩ dùng cái tay vết thương không nặng nhặt kiếm gỗ đào lên, trên mặt đất vẽ ra chữ.

“Nha, thì ra là Kha này.”

“Người, người biết chữ?”

“Ừ.” Ta gật gật đầu.

“Vậy người... có tên không?”

Ta nhất thời giống như bị đánh một côn vào đầu.

Ta có tên, đương nhiên là có tên. Nhưng là cái tên này...

Đánh chết ta cũng không nói được.

Ta chỉ chớp mắt, thấy rừng hoa đào trong sơn cốc sau cơn mưa càng thêm ẩm ướt tươi đẹp, nói với tiểu đạo sĩ Lý Kha: “Ta tên là Đào Hoa.”

“Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa sao?” (1)

“Ừm.”

“Tên rất hay...” Tiểu đạo sĩ vừa mới nói nửa câu, rồi lại như nhớ tới chuyện gì quan trọng hơn, lập tức lại cắn chặt môi không nói.

“Người không nên đi tiếp về phía trước, nơi này của chúng ta cũng là có trận thế, ngoại nhân không thể tự ý vào. Nếu là các sư huynh sư tỷ của ta, người tiểu đạo sĩ này a tám phần là sẽ gặp đại xui xẻo. Người đi nhanh đi.” Ta nghĩ nghĩ lại bỏ một câu: “Phương hướng người có biết hay không?”

Hắn không lên tiếng, có lẽ là nắc cở ngại nói không biết.

“Từ chỗ này hướng đông có thể rời núi.” Ta chỉ đường cho hắn xem: “Người theo con đường này đi ra ngoài, ra đến ngoài núi chỗ có làng xóm lại hỏi người ta đường quay về chỗ người nên về.”

Tiểu đạo sĩ vẫn là không nói lời nào, nhưng là bụng hắn lại không đúng lúc lên tiếng, tiếng động còn rất buồn cười.

“Rồn rột...”

Ta sững ra, tiểu đạo sĩ xấu hổ, mặt đầu tiên là đỏ lên, lại từ từ nhạt dần màu đỏ, biến thành một loại màu trắng yếu ớt.

Ta hỏi: “Người đói bụng sao?”

Tiểu đạo sĩ Lý Kha tròn mắt nhìn ta.

Thật sự là không nhìn được lòng người tốt... ờ, lòng thiện tốt. Ta là có ý tốt, hấn lại vẫn là đề phòng cảnh giới như thế.

Bất quá, cũng khó trách.

Ta là yêu, hấn là đạo, kẻ thù trời sinh.

Hấn nếu không phải là một tiểu đạo sĩ, sẽ không ít hiểu biết, nói không chừng đã dùng kiếm gỗ đào đem ta XX rồi... Cát đoạn cắt khối cắt sợi, chiên dầu nướng lửa đập dẹp lép... Thủ đoạn của bọn đạo sĩ vô cùng đa dạng, các sư tỷ vừa nhắc tới liền thao thao bất tuyệt.

A a a, thật là đáng sợ, ta mau bảo chính mình dừng lại, không cần lại suy nghĩ theo cái hướng khủng bố ấy.

“Ta cũng không có gì ăn... Ừm,” Ta cúi đầu một cái lại thấy được một cọng cỏ dại gọi là ngon hoang hoang: “A, rễ cỏ này có thể ăn, nước ngọt, có thể đồ xôi.”

Tiểu đạo sĩ nhìn cọng cỏ kia, lại nhìn ta, vẻ mặt khó tin.

“Rễ cỏ, làm sao ăn?”

“Rễ cỏ làm sao không thể ăn?” Hoá ra đây là một tiểu đạo sĩ xuất thân phú quý? Ngon hoang hoang này, các sư tỷ nói trong nhiều năm mất mùa người không có cơm ăn phải dựa vào thứ này mà cứu mạng đấy.

“Người là yêu.” Tiểu đạo sĩ hé miệng ra chính là đã kích người khác: “Yêu đều xấu, sư phó của ta đã nói thế.”

“Này, người đây...” Ta nói hai chữ lại dừng.

Hấn một tiểu hài nhi, ta so đo với hấn cái gì chứ.

“Có câu cửa miệng, tai nghe là giả, mắt thấy là thật. Người thấy ta làm điều ác chưa? Ta là giết người hay là phóng hỏa?”

“Yêu quái sẽ lừa người, ta không thể tin người.”

Ta quả thực muốn tròn trắng hai mắt: “Ta còn nghĩ biện pháp trị thương cho người, bây giờ lại cho người hết đói, người thích tin hay không thì tùy. Này, tay người còn đau hay không?”

Hấn sửng sốt một chút, giơ tay lên nhìn xem, còn khua hai cái, thành thành thật thật nói: “Không còn đau.”

“Vậy ít nhất cái này ta không có lừa người đi? Cỏ này thực sự có thể ăn, người nếu không tin thì đào chút ra, ta ăn cho người xem.”

Bụng tiểu đạo sĩ còn đang thì thầm xướng Không thành ký (2), hơn nữa rất có xu hướng càng xướng càng sôi nổi.

Hấn nửa xoay người sang chỗ khác, dùng kiếm gỗ loạt xoạt đào đất lên.

Tuy rằng không nhìn thấy mặt, nhưng là ta lại có thể thấy lỗ tai và cổ hấn, đều tựa như bôi một tầng son phấn, từ từ hồng lên. Da mặt mỏng như vậy a, ta phỏng chừng ta lúc này nếu là cười lạnh hai tiếng hoặc là châm chọc một câu, hấn nói không chừng ngay tại chỗ đào hố đem chính mình chôn xuống luôn.

Tiểu đạo sĩ đào rất không thuần thực, đào một hồi lâu mới đào được một rễ cỏ hoang hoang, bất quá rễ cỏ này thật ra mọc rất dày, lau lau bùn phía trên, lại lột đi một tầng vỏ mỏng ngoài cùng, bên trong lộ ra ngọn rễ trắng bóc, to bằng ngón tay.

Ta xung phong trước, đầu tiên cắn một miếng.

Lý Kha cắn theo một miếng.

Răng hấn thực sự là vừa trắng vừa nhỏ lại vừa đều, bộ dạng cái miệng nhỏ ăn làm cho ta nhớ lại con sóc nhỏ ta từng nuôi ngày trước...

Thực đáng yêu, nhưng là nuôi không được bao lâu thì nó chết.

Lúc ấy ta thực rất đau lòng.

“Ngọt chứ?” Ta nói: “Ta không có lừa người.”

Hấn gật gù đầu, sau đó lại cắn một miếng, rất nhanh ăn hết đoạn ngọn rễ kia, ăn xong còn liếm liếm ngón tay, tựa hồ vẫn còn muốn nữa.

Xem ra hôm nay là sẽ không mưa nữa, ta giãn ra gân cốt, tám chân lần lượt chuyển động một chút, tính trở về.

“Ai, cái kia, Đào Hoa.”

“Hử?” Ta có chút kinh ngạc, ăn đã ăn rồi, thương đã trị rồi, đường đi ra ngoài cũng đã chỉ cho hắn rồi, còn có cái gì?

Khuôn mặt tiểu đạo sĩ lại ghen đỏ, hắn làm sao thích đỏ mặt như thế a?

Ta ở trong lòng lấy cho hắn một cái biệt danh, cứ kêu tiểu hồng kiểm (3) là được.

“Đa, đa tạ ngươi...”

A, lại còn nói lời cảm ơn với ta.

Khà khà khà, ta trộm cười hề hề. Dù sao thể tích ta đặc biệt nhỏ, hắn cũng không thể nào thấy được con nhện có biểu tình gì.

“Không khách khí. Như thế này, chuyện ngày hôm nay ngươi nên nhớ kỹ đừng quên. Sau này nếu như lúc nào đấy ta gặp khó khăn, ngươi cũng mở rộng bàn tay giúp giúp ta là được.”

Hắn không chần chừ suy nghĩ, gật đầu một cái: “Được.”

“Vậy đi nhanh đi, đừng chậm trễ, ta cũng phải đi về.”

Thế nhưng tiểu đạo sĩ lại vẫn đi theo phía sau ta.

“Ngươi là... yêu tinh Đào Hoa quan, phải không?”

“Cái đấy có quan hệ gì với ngươi a?”

“Ta... Sư phó của ta nói Đào Hoa quan chủ là yêu xấu, ngươi, ngươi là liên hệ thế nào với Đào Hoa quan chủ? Ngươi có quan hệ gì với nàng không?”

Ta thờ dãi: “Ta đã nói, yêu chưa chắc tất cả đều xấu, người cũng chưa chắc tất cả đều tốt. Việc này ngươi trưởng thành từ từ liền minh bạch...”

“Ta không còn nhỏ!” Hắn nhấn mạnh, nắm thật chặt kiếm gỗ đào.

“Phải phải, không nhỏ, không nhỏ.” Tiểu hài tử chung quy vẫn ghét bị nói là nhỏ, cái này ta hiểu: “Vậy ngươi đừng đi theo ta yêu xấu này, mau về chỗ ngươi nên về đi.”

“Ngươi!” Tiểu đạo sĩ tựa hồ bị những lời này của ta chọc tới, xoay người bước đi.

“Này, này!” Ta đuổi theo phía sau gọi hai tiếng, tiểu đạo sĩ vành mắt hồng hồng, quay đầu nhìn ta: “Ngươi còn gọi ta làm gì?”

Ta giờ một chân phải đằng trước lên, nhỏ giọng nói: “Ngươi... ừm, đi nhầm hướng, bên kia mới là phía đông.”

...

...

Tiểu đạo sĩ không nói gì, thế nhưng người lại dường như đang phát run a?

Ta không nói gì, thì ra là có người so với ta cảm giác về phương hướng còn kém hơn, ta có phải nên tự an ủi bản thân hay không?

Tiểu đạo sĩ lại không nhìn ta, phi thật nhanh chạy qua người ta.

Ôi, hài tử này da mặt thật mỏng.

Ta một đường chạy về, mưa đã tạnh mọi người trong sân tất cả đều như cũ. Ta dọn dẹp lấy bảng đen ra, tiếp tục bắt đầu hoạt động dạy học của ta.

Tám chân ngay ngắn dùng phấn viết chép chữ cần học lên trên bảng đen, dẫn dắt mấy vị đồng môn hiểu học hiếm thấy cùng nhau đọc.

Vân đối vũ, tuyết đối phong, vân chiếu đối tình không...

Minh đối ám, đạm đối nùng, mộ cổ đối thần chung...

Không biết tiểu đạo sĩ trở về chưa? Chỉ mong hắn sẽ không lại lạc đường.

Đạo và ma không cùng tồn tại...

Đạo sĩ này còn rất nhỏ, biết đâu hắn trưởng thành, cũng sẽ trở thành một đạo sĩ tróc yêu đáng ghét.

Có lẽ sẽ không, ai biết được.

Khúc nhạc đệm nhỏ này rất nhanh bị ta quên đi, ngày lại ngày trôi qua bận bịu mà phong phú, khiến ta vui vẻ nhất chính là mùa mưa đã đến, hai ba mươi ngày liên đều mưa xuống, lòi kia đánh a, sét kia giật a, lòng của ta nở hoa từng đóa!

Chú thích

(1) Câu đầu tiên trong bài thơ “Đào yêu” trong Kinh thi của Khổng Tử (tham khảo), Đào Hoa là lấy từ chữ đầu và chữ cuối trong câu này, chữ “hoa” ở đây không giống chữ “hoa” trong “Đào Hoa quan” ↑

(2) ý chỉ bụng kêu khi đói ↑

(3) hồng kiểm tức là mặt đỏ ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Con nhện tuy nhỏ bát quái nhiều

Lúc đầu ta cho rằng mọi người bái nhập môn hạ Đào Hoa quan chủ thực không cần thiết, quan chủ cũng không dạy chúng ta cái gì, bất quá là cung cấp một chỗ ăn ngủ miễn phí cho mọi người. Mọi người lúc đầu đều có hoặc nhiều hoặc ít đạo hạnh, những thứ này đều dựa vào bản thân tu luyện, cũng không có cái gì sự a.

Thế nhưng về sau biết càng nhiều, ta đã hiểu ý nghĩ ban đầu của mình thật sự là sai hoàn toàn.

Địa mạch ở Đào Hoa quan đây kỳ lạ, linh khí dồi dào, đặc biệt thích hợp tu luyện. Nói cách khác, ta cũng có thể linh hội. Nơi này ngay cả lúc trời mưa lòi đánh cũng vang hơn so với nơi khác ==

Hơn nữa cái từ bái sư học nghệ này mọi người nghe nhiều nên thuộc đúng là rất có lý.

Quan chủ đích xác có dạy nghệ. Các sư huynh sư tỷ đã tu thành hình người rồi sẽ học kiếm pháp, bình thường không phải quan chủ đích thân dạy, mà là do đại sư huynh và đại sư tỷ tới dạy các tiểu sư đệ tiểu sư muội. Sau đó còn có một số đồng môn có thiên tư đặc biệt, sẽ học được một chút thuật pháp.

Tỷ như thuật cơ sở nhất, ngũ quỷ bàn vận, chú gọi lửa, thuật ẩn hình, mị hoặc đơn giản (1) linh tinh các loại.

Còn loại đệ tử cấp thấp ta đây... ờ, lời này làm sao không được tự nhiên như thế, được rồi, không phải cấp thấp, mà là đệ tử bậc thấp, vẫn là nên tăng cường tăng cường lại tăng cường, cố gắng cố gắng lại cố gắng. Ngay cả hình người còn chưa có, cái khác cũng chưa thể nói tới.

Bất kể là thoát thai hoá cốt (2) biến thành hình người hay là dùng phép biến hình đơn giản hóa làm bộ dạng hình người, ta hiện tại đều chưa có cái bản lĩnh đấy.

Tam Thất hôm trước hóa thành hình người.

Nàng làm con bướm đẹp, làm người cũng đẹp. Mặt trái xoan cực thanh tú, đôi mắt trong trẻo biết nói, xiêm y nàng chính là màu sắc sặc sỡ trên cánh kia hóa ra, chức nương (3) khéo tay đến đâu cũng chắc chắn không thua giống được.

Tam Lục so với nàng chậm hơn mấy ngày, cũng hóa hình. Nàng mặc một kiện xiêm y màu hồng phấn, giống như các sư tỷ, cũng không có gì quá khác người, khác với Tam Thất.

Đầm Bích Thủy ta cũng đi qua một lần, nhưng là Ngao Tử Hằng cũng không ở, cá vàng nói hần vốn không ở đây, chẳng qua là ở tạm trong này, có khi ở, có khi đi, đi đâu cũng không biết. Ta vốn định đến trả sách mượn lần trước, sau đó lại mượn hai cuốn mới, nếu hần không ở, vậy cũng không có cách nào.

Ta lượn bên ngoài một vòng rồi về, bây giờ ta đã quen với bộ dạng con nhện tám chân rồi, không còn bị bộ dáng của chính mình dọa tóc gáy toàn thân đều dựng lên nữa. Sơn cốc nơi này có không ít con nhện, ta và chúng nó cũng có thể trao đổi thông tin. Bọn nhện dệt võng bát quái, truyền lời bát quái (4), trái lại thực không yên tĩnh.

Trong cái cây nào mà không có võng nhện? Đầu xà nhà nào mà chưa từng có vết chân con nhện?

Nếu nói tin tức linh thông của ta bây giờ nhận đệ nhị, chỉ sợ tám trăm dặm gần xa này không ai có thể nhận đệ nhất.

Ta cùng một tiểu hồng bối (5) nằm trên võng của nó nói chuyện phiếm.

“Này, chuyện bát quái trong quan các ngươi thật nhiều.”

“Thật không?” Ta cho rằng tất cả mọi người đều rất an phận a.

“Ngày hôm qua có hai người thân thiết dưới vồng ta, động tĩnh ghê lắm...”

“Nha, là ai vậy?”

“Ta đây không biết.”

Ta mang đồ ăn tới mời nó ăn, nó không quan tâm, không có hứng thú đối với hạt kê. Còn nếu nó đem một túi muối nó bắt cho ta ăn, ta cũng tuyệt đối không ham.

Thế là tiếp tục bát quái. Tiểu hồng bối vừa làm vừa nói chuyện phiếm mà không bỏ lỡ: “Đúng rồi, còn có đây. Hôm trước có người chạy đến Phụng Hoàng lâm, khi đi về mặt xuân tình phơi phới, khi về lại tựa như đã chết một nửa, dám chắc lại ở chỗ con chim phụng hoàng kia ăn bẻ môn canh (6) nữa rồi.”

“A? Làm sao người biết?”

“Hãy, ta ở chỗ này chừng hai mươi năm rồi, chuyện gì mà ta không biết, ta còn có một biểu muội ở bên Phụng Hoàng lâm, nó nói cho ta biết, trong Đào Hoa quan có rất nhiều người đều lòng mang ái mộ đối với phụng hoàng, nhưng là phụng hoàng luôn là vẻ mặt nghiêm nghị.”

Con nhện tiểu mao mao (7) bò tới hướng chúng ta, nó là đi tạt qua, lãnh địa của tiểu hồng bối xem trong các con nhện cũng tính là mạnh, tuyệt không cho phép người xâm phạm vào địa bàn của nó.

“A, cái kia à, ta cũng nhìn thấy.” Tiểu mao mao nói: “Bất quá ta cảm thấy... cái hôm đấy không giống như trước kia.”

“Không giống cái gì?” Tiểu hồng bối tò mò hỏi: “Lẽ nào phụng hoàng thế nhưng không có cự tuyệt nó?”

“Không phải.” Tiểu mao mao nói: “Ta nghe cháu gái biểu ngoại của muội từ kết nghĩa của di nương của cô cô của biểu tỷ của ta nói, hôm trước cái kia sau khi bị cự tuyệt, còn rất nhã nhặn lễ độ nói với phụng hoàng đã quấy rầy thanh tu của hần, còn nói chính mình cũng sớm nghĩ không có kết quả gì, thế nhưng vẫn là muốn nói ra tâm tình, tóm lại nói rất nhiều lời, sau lại còn hỏi phụng hoàng có thể xem hần đối đãi như sư trưởng hay không, có lúc sẽ đến thỉnh giáo một chút.” Tiểu mao mao nói câu sau cùng đặc biệt rõ ràng, xem ra chuyện bát quái này đích thực là đặc biệt khiến cho bọn nhện chú ý.

“Hả? Ồ, thông tình đạt lý hiểu biết ý người như thế cơ à?” Tiểu hồng bối nói.

Tiểu mao mao nói: “Khác thường tức là yêu, chúng ta đều cảm thấy cái này không đơn giản, khẳng định càng toan tính sâu xa hơn.”

Tiểu hồng bối ha ha cười: “Ta nơi này cái không nhiều lắm chính là yêu, ta còn muốn làm yêu đấy.”

Tiểu mao mao đánh cái ngáp, lại chậm rãi bò đi.

Ta trái lại vẫn tò mò, nó nói chính là ai trong quan đây?

“Đúng rồi, Tam Bát a, người gần đây tiến triển thế nào?”

“Vẫn là như vậy, không có gì tiến triển.” Bởi vì gần đây không có mưa xuống gì cả.

“Ài, người nói người nếu như biến hình sẽ là dạng gì?” Tiểu hồng bối tọc mạch tới thân ta.

“Hử? Ta áy à...” Ta còn nghiêm túc nghĩ nghĩ: “Không biết.”

“Áy, nhất định không thể xấu, không thể bỏ gương mặt con nhện của chúng ta.”

Cái này... ờ, diện mạo không phải do ta quyết định đi?

“Ta sẽ cố gắng hết sức.”

Ta không có tự tin gì cả.

Như Mẫu Đơn sư tử, nàng nguyên thân là quốc sắc thiên hương, biến thành hình người cũng là xinh đẹp không gì sánh bằng. Như Tam Thất, nguyên thân là bảy màu rực rỡ, bay lượn tung tăng, biến thành hình người cũng là nhẹ nhàng quyến rũ, dung nhan bức người.

Về phần ta... Vô đen có hoa văn, chân dài có lông... Ồ, cho dù là biến thành hình người...

Ta thật sự không có gì tin tưởng a.

Ta cáo từ tiểu hồng bối về chỗ ở, Tam Thất và Tam Lục cũng vừa vặn trở về. Tam Lục rất ham học, học nhận thức chữ rất nhanh. Tam Thất mặc kệ y phục rực rỡ tựa như cánh bướm, khoe miệng thường mang theo một mặt ý cười nhu hòa.

“Đã về rồi.” Ta chào bọn họ.

Tam Thất nói: “Tam Bát a, ngươi lại lại vừa bò tới chỗ nào, nhìn xem, trên chân toàn bùn.”

Ta cười hì hì, Tam Lục tức giận thô bạo thay ta lau bùn trên chân, Tam Thất nhận lấy tay để ta lên vai.

Đứng trên vai nữ nữ, cảm giác kia chính là không giống a không giống!

“Từ ngày mai chúng ta sẽ đi học kiếm pháp. Ngươi cũng đừng chơi bời lêu lổng cả ngày, thỉnh giáo nghiêm túc một biện pháp để tu luyện đừng để thực là con nhện bắt tài vô dụng.”

Ta biết Tam Lục là nói năng chua ngoa lòng như đậu hũ, nàng cũng rất ham học, hôm qua mới dạy nàng bắt tài vô dụng nhất là thư sinh, hôm nay nàng liền học rồi áp dụng.

“Biết rồi...”

Ta kỳ thực có phương pháp tu luyện, chẳng qua là có điểm rất không giống người khác thôi.

“A, chúng ta còn mang theo mật hoa về cho ngươi.” Tam Thất cười khanh khách từ trong tay áo lấy ra một cái lá cây cuộn thành hình một cái bình nhỏ: “Cho ngươi uống.”

“A! Tam Thất ngươi thật tốt quá! Ta thật yêu ngươi thật yêu ngươi!” Nàng hì hì cười.

Mẫu Đơn sư tỷ đi tới trước mặt, hướng chúng ta nói: “Buổi chiều quan chủ thỉnh Phụng tiên bồi đến làm khách, có lẽ sẽ đăng đàn giảng pháp, thực không nên bỏ lỡ. Phụng tiên bồi rất ít chỉ điểm hậu bối, cơ hội lần này khó có được.”

“Dạ,” chúng ta cùng kêu lên đáp ứng.

Tam Lục Tam Thất xem ra cũng đều rất kích động, ta ngược lại cảm thấy không có gì đáng kể.

Có lẽ là bị con phượng hoàng kia hai lần bóp trong tay, cho nên ấn tượng của ta với hắn không làm thế nào tốt lên được.

Có điều tổng hợp lại những gì tiểu hồng bối cùng tiểu mao mao vừa mới nói, trong Đào Hoa quan rất nhiều yêu tinh lớn nhỏ đối với con phượng hoàng kia đều là hai mắt nổi lên trái tim hồng a.

Hắn sinh ra đã đẹp, khuôn mặt tinh tế mỹ lệ, khí chất lại tuyệt không làm cho người ta nhận lầm hắn là nữ tử. Tu vi của hắn cũng rất cao, lúc đứng gần, đều có cảm giác bị áp bức, cảm thấy thở không thông.

Nhưng những thứ này là lý do để yêu sao?

Buổi chiều Tam Lục Tam Thất cùng đi với ta, quả nhiên Phụng Nghi cùng quan chủ sau khi uống xong trà, tâm tình không tồi, cho phép các đệ tử đến từng người thỉnh giáo một vấn đề.

Ta vốn tưởng là hôm nay có thể nhìn thấy quan chủ trông cái dạng gì, nói đến thật mất mặt, nhập môn đã lâu còn không biết lông mày lão đại là thẳng hay cong, thật sự là mất mặt.

Ngay cả giới tính cũng rất mơ hồ.

Ta chỉ biết bản thể quan chủ là cây đào, thực vật không giống động vật côn trùng chim chóc có giới tính, biến hình có thể là nam là nữ. Cho nên...

Quan chủ vẫn là ngồi phía sau rèm lụa, trái lại Phụng Nghi từ phía sau rèm đi ra, hắn mặc một kiện sa y màu xanh bạc, tóc dài như gấm, khuôn mặt cực đẹp không tầm thường.

Mỹ nhân đương nhiên người người muốn nhìn. Ta cũng nhìn chăm chăm hắn không chớp mắt.

Ai biết hắn liếc mắt một cái quét tới, thế nhưng lại nhắm vào ta.

“Con nhện nhỏ? Lại đây.”

Ta 囧, gặp phải hắn ta hình như lúc nào cũng rất không được tự nhiên, người này luôn khiến cho ta cảm thấy rất...

Nguy hiểm==!

Ta hướng chỗ hắn bò đi, chậm rãi, chậm rãi...

Dường như có một đạo tầm mắt ở phía sau ta, mang theo ý vị khiến người cho ta không thoải mái...

Ta vừa quay đầu lại, rất nhiều đồng môn đều đang nhìn ta, tìm không được đạo tầm mắt kia đến từ hướng nào.

Dù sao Phượng Nghi này chính là cái đại phiền toái! Hẳn nếu không bảo ta qua, ta cũng sẽ không bị người dùng mắt làm đau khoét!

Ta từ góc bàn bò đến giữa bàn, hẳn hỏi ta: “Người mấy ngày nay có gặp Ngao Tử Hằng không?”

“Không a.” Ta ù ù cạc cạc: “Hỏi ta để làm chi?”

“Hắn từng nhắc tới người với ta, ta còn tưởng người biết hắn đi đâu.”

Không có.

Quan hệ của ta cùng Ngao Tử Hằng cũng chỉ là tốt hơn một chút so với xa lạ, hành tung của hắn sao lại nói cho ta biết?

Ta lại có thể cảm giác được đạo tâm mắt ấy, làm cho người ta rất bất an.

Chú thích

(1) ngũ quý bàn vận: di chuyển đồ đạc ↑

(2) thoát thai hoá cốt: chỉ người tu đạo sau khi đắc đạo thì chuyển phàm thai là thánh thai, đổi phàm cốt thành tiên cốt ↑

(3) chức nương: người dệt vải ↑

(4) dệt võng bát quái là dệt võng hình bát quái (hình bên), truyền lời bát quái là tám chuyện ↑

(5) tiểu hồng bối: chỉ nhện lưng đỏ ↑

(6) không cho khách vào nhà ↑

(7) tiểu mao mao: chỉ nhện lông ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Phượng hoàng giả làm tiên đoán mệnh

Ta bị Phượng Nghi đặt trên cái nắp ấm trà, cũng không dám lộn xộn, các đồng môn của ta ở phía dưới hỏi đủ loại câu hỏi nghi nan trong tu luyện của bọn họ. Có vị sư huynh hỏi, cảnh giới của hắn đã qua ba năm trì trệ không tiến, mỗi lần nghĩ muốn vượt lên, thì lại thấp thòm không yên linh khí tán loạn.

Phượng Nghi chỉ nói: “Trảm tâm ma.”

Sư huynh kia rõ ràng không hiểu, còn muốn hỏi lại, Phượng Nghi đã vung tay lên một cái rồi, để người kế tiếp tới đây.

Ta cách hắn rất gần, nước da người này trong suốt như tuyết trắng, tinh tế như ngọc bích, nhìn nghiêng bên cạnh, đầu mi như dãy núi, sóng mắt tựa thu thủy...

Hào một mỹ nhân a.

Chỉ tiếc mỹ nhân này chỉ nên xem từ xa, không nên tới gần.

Không biết tại sao ta đối mặt với Phượng Nghi, tuy rằng hắn rất đẹp, rất ưu tú, ta thấy trong số yêu quái không có ai có thể vượt qua hắn, nhưng là ta đối với hắn, chính là không có ý tưởng ái mộ các loại gì cả.

Thật kỳ quái a...

Chẳng những không có ái mộ, còn có chút... ý tứ vì sợ hãi mà sinh hận.

Đây là tại sao vậy chứ?

Hắn chưa từng làm hại ta nha.

Đến phiên Tam Lục, nàng cung kính hỏi: “Thỉnh giáo Phượng tiên bối, năm xưa có một vu sĩ đã từng phê mệnh thay ta, chỉ nói vất vả lấy mật ủ trăm hoa, vì ai vất vả vì ai vội. Những lời này vẫn bối thùy chung không giải thích được.”

“Đây vốn là mệnh.” Phụng Nghi cười, trong nháy mắt tựa hồ gió xuân phơi phới trải khắp núi rừng, thế nhưng trong nháy mắt nụ cười kia liền mất đi: “Cho dù ngươi có biết lời này là có ý gì, mệnh số sau này cũng sẽ không thay đổi.”

Chắc, lời nói này cũng cùng loại như lừa gạt xem bói lang trung viết thuốc trên giang hồ!

Lập lòe nước đôi, bốn phía không bờ. Ngươi muốn nghĩ là lời hay coi như lời hay, ngươi nếu trong lòng có nghi ngờ vậy thì làm như lời xằng bậy.

Chuyện kể rằng trước đây ba cử tử tìm một đạo sĩ đoán mệnh, hỏi tiền đồ khoa khảo, đạo sĩ giờ một ngón tay, im lặng không nói. Nhóm cử tử chỉ cho là thiên cơ bất khả tiết lộ, chờ bọn hắn đi rồi tiêu đồ đệ hỏi, đạo sĩ nói, một này, có thể lý giải như vậy. Một người thi đỗ, một người thi không đỗ, cùng nhau thi đỗ, cùng nhau thi không đỗ.

Tiêu đồ đệ xem thế là đủ rồi.

Tam Thất hỏi lại là lai lịch một loại phấn hoa của hoa địa ngục gì đó, Phụng Nghi nói cái loại hoa này trên đời vốn cực ít, muốn lấy phấn hoa càng khó hơn, bất quá cứ đi về hướng nam, có thể tìm ra.

Ta đang nghe mơ mơ màng màng buồn ngủ, bỗng nhiên ấm trà bị búng một cái, vang lên một tiếng đĩnh, chán ta tỉnh lại.

“Còn ngươi?”

“Cái gì?”

Phụng Nghi cười mím hỏi: “Bọn họ đều đã hỏi, còn ngươi không có gì nghi nan muốn hỏi?”

Ta đích xác không có gì muốn hỏi, phương pháp tu luyện của ta thực sự là diệu chiêu của người lười, trời nếu sét đánh mưa rơi, ta liền bò vào ngọn cây nằm như chết. Nếu là trời nắng, ta liền nằm úp sấp trong phòng ngủ như chết.

Bất quá không biết vì sao, ta đột nhiên bật ra một câu: “Phụng tiên bói, ngươi nói kiếp trước kiếp này của một người, là như thế nào? Kiếp sau làm người, còn có thể nhớ được chuyện kiếp trước không?”

Hắn mỉm cười: “Điều này cũng không kỳ lạ, rất nhiều yêu ma tinh quái phi thăng thất bại, hoặc có một luồng hồn tàn có thể lại đầu thai chuyển thế, có người ở Hoàng Tuyền lộ uống canh Mạnh bà không nhớ được kiếp trước, có người nhưng lại nhớ được những gì từng trải qua.”

“Vậy,” ta còn không thông chính là: “Một người thời xưa nếu như chết, lại đầu thai có phải chỉ có thể đến thời nay hay không? Có thể còn đầu thai về ngàn vạn năm trước hay không chứ?”

Phụng Nghi nói: “Thời xưa, thời nay, kiếp sau... Những thứ này bất quá là cái luân hồi xoay chuyển, cũng không có gì không thể.”

Nói thật là, vừa rồi lúc người khác hỏi câu hỏi ta cho rằng bọn họ hỏi kỳ quái, Phụng Nghi đáp cố làm ra vẻ huyền bí.

Bất quá đến phiên mình, mới biết được có một số việc, thật sự rất khó nói rõ ràng.

Sau khi biến thành con nhện, ta tuy rằng còn nhớ rõ chuyện kiếp trước, thế nhưng lại cảm thấy rằng, xa xôi mơ hồ tựa như cách ngàn vạn năm. Mặc dù kiếp trước cha mẹ ly dị, tình thân phai nhạt, bà ngoại thương yêu ta cũng sớm qua đời, nhưng là... cũng chưa tới mức làm cho ta lúc nhớ lại, cũng nghĩ lãnh đạm giống như là chuyện của người khác.

Chờ Phụng Nghi đứng dậy đi rồi, mấy sư tử của ta đột nhiên biến đổi nghiêm nghị kính cẩn ban nãy, giường nanh múa vuốt nhào lên phía trước, ta sợ kêu a một tiếng, lật mình từ thân ấm trà rơi lên trên bàn!

Nhưng mà các nàng đương nhiên không phải hướng tới ta.

Ta té thất điên bát đảo, nghe bọn họ đã tranh giành đánh nhau.

“Cái ghế tựa Phụng tiên bói ngồi qua này là của ta!”

“Cái ấm trà Phụng tiên bói sờ qua này, thuộc về ta!”

“Buồng tay, đây là của ta!”

“Ta giành được trước!”

“Ngươi dám đánh, xem chiêu!”

“Lưu Tinh kiếm!”

“Hò Điệp đao!”

Bình! Bang!

May mà ta mắt thấy không ổn nhảy sang một bên trước, nếu không đã tung tóe một thân máu.

Tam Thất cười mỉm đi qua nhặt ta để lên trên vai, ba người chúng ta cùng nhau quay về.

Tam Lục rõ ràng có tâm sự. Tính tình của nàng ta bây giờ đã rõ ràng, tiêu biểu nói năng chua ngoa lòng như đậu hủ, kỳ thật đối với người khác vô cùng tốt, chính là gương mặt lạnh lùng, nói chuyện không làm cho người ta thích.

Bị nàng châm chọc nhiều lần, ta đau đầu liên tê đại, tê đến mức không còn sợ nàng lại châm chọc ta.

“Đúng rồi, ta hình như nghe nói, ngày mai có một đại nhân vật sẽ tới.”

“Đại nhân vật gì?”

Tam Thất lắc lắc đầu: “Cái này thì không rõ lắm, hình như là bạn cũ nhiều năm trước của quan chủ đi, bất quá số phận khác nhau, vị bạn cũ kia hình như đã là một tán tiên (1), không phải người quan chủ có thể so với.”

Tam Lục theo trong mũi một tiếng: “Tán tiên cũng không có gì tài ba, vừa hưởng công không tốt lành trên trời, vừa được không công thờ cúng dưới đất, bất quá nhận một cái tiên danh giả tạo.”

Ta biết nàng không phải châm chọc Tam Thất, bất quá vẫn là đâm một câu: “Tán tiên cũng có chỗ tốt, ít nhất đạo sĩ không làm phiền.”

“Vừa nói đến đạo sĩ, hình như hôm qua sư tỷ các nàng giết hai đạo sĩ đấy.”

“Hả? Giết đạo sĩ?”

Đào Trục sư huynh ở phía sau không biết từ khi nào thì đi đã tới gần, nói câu: “Giết một đạo sĩ có cái gì mà kinh ngạc? Ngươi không giết đạo sĩ, đạo sĩ sẽ bắt ngươi, đây là chuyện ngươi chết ta sống. Bất quá bọn đạo sĩ sẽ về một cái danh hiệu dễ nghe, nói là thay trời hành đạo, vì dân trừ hại.”

Mẫu Đơn sư tỷ nói tiếp: “Kỳ thật cái về kia của đạo sĩ cũng chỉ là nói cho người ta nghe, chúng ta nếu rơi vào trong tay bọn họ, còn không phải là bị lột da rút gân, vào lò luyện đan. Bọn họ làm ác, miệng lại nói là thiện, đáng ghê tởm nhất. Đạo sĩ ta gặp kẻ nào liền giết kẻ ấy.”

Ta nhớ tới tiểu đạo sĩ lạc đường ngày đó, kỳ thực hẳn... có phải cũng là tới Đào Hoa quan muốn trừ yêu hay không đây? Bất quá hẳn còn nhỏ, bản lĩnh không nhiều lắm, cho nên, còn chưa có tâm địa tàn nhẫn như mấy lão đạo sĩ kia đi?

Mặc kệ hẳn, dù sao bất quá chỉ là một hồi vô tình gặp được.

Sinh mệnh của yêu có thể rất dài, thế nhưng đạo sĩ cho dù có tu tiên, thật có thể đắc đạo lại lác đác chẳng có mấy, sư huynh đã nói, ngoại trừ mấy lão tặc xảo quyệt bắt từ, đạo sĩ trường thọ không có mấy người.

Hắn rất nhanh sẽ lớn lên, sau đó có lẽ sẽ già đi, khả năng chết oan chết uổng.

Dù sao chuyện không liên quan đến ta nữa.

Bất quá... từ khi biến thành con nhện đến bây giờ, hẳn là người thực sự duy nhất mà ta đã gặp, vì vậy, lúc nào cũng không quên hẳn được.

Ở Đào Hoa quan đến đến đi đi, đều là đủ loại tinh quái, không có ai là người, nhưng đại đa số đều là hình người.

Thật sự là làm cho người ta ngẩn ngơ a.

Ta vẫn không hiểu kiếp trước kiếp này của ta có gì liên quan, không nghĩ ra cũng không thèm nghĩ nữa, quay về ổ nhện của ta ngủ một giấc ngon lành.

Ngao Tử Hằng đã trở lại, cá vàng và ta đã cực quen thuộc lẫn nhau, nhờ tiểu mao mao đưa thư cho ta. Ta cực kỳ hào hứng chạy tới thăm đầm Bích Thủy.

Ngao Tử Hằng vội tới mở cửa cho ta, hẳn lộ ra vẻ hơi tiều tụy.

Ừm, ngoài tiều tụy ra, dường như còn có cái khác.

Ta nhìn trái nhìn phải hẳn, cuối cùng sợ hãi kêu: “Ngao, Ngao... Ngươi tại sao thoáng cái trưởng thành thật nhiều?”

Trước kia hẳn xem ra chính là bộ dáng hài đồng chưa đến mười tuổi, bây giờ nhìn lại đã có bộ dáng thiếu niên, khuôn mặt thanh tú, mặt mày tuấn nhã...

“Ngươi, ngươi xảy ra chuyện gì?”

Khóe miệng Ngao Tử Hằng cong cong, thế nhưng cái nụ cười này cùng nụ cười ấm áp của hẳn trước kia có điểm khác biệt.

Không có ám áp như trước kia, trái lại... Có phần cay đắng, có điểm trống rỗng.

“Có phải sinh bệnh hay không?”

Ta cũng biết lời này hơi ngu ngốc, người tu hành làm sao dễ dàng sinh bệnh như vậy.

“Không phải,” hắn nói: “Mấy ngày hôm trước, là ngày giỗ của mẫu thân ta.”

A...

Ta tròn tròn mắt.

Câu này khiến ta áy náy, lại bất ngờ.

Đương nhiên, ai cũng có phụ mẫu, ngoại trừ Tôn hầu tử là nhảy từ trong tảng đá ra.

“Xin lỗi...” Ta cảm giác miệng mình cho tới bây giờ chưa từng ngốc như vậy, một câu ra vẻ an ủi cũng nói không nên lời, lại lập lại một lần: “Thật xin lỗi, ta không biết.”

“Con nhện ngốc, cũng không liên quan tới ngươi. Ngươi cũng là quan tâm ta thôi.”

Khẩu khí của hắn lại phục hồi ôn hòa như trước, thế nhưng ta nghe lại cảm thấy trong lòng ê ẩm.

“Đúng rồi, sách mượn lần trước, ngươi dùng xong rồi?”

“Ừ, đúng vậy.” Ta vội vàng đem sách Tam Thất giúp ta thu nhỏ lấy ra: “Trả lại ngươi, ta không có làm dơ cũng không có làm hỏng.”

“Ừ, ta biết ngươi đối với sách là rất cẩn thận. Trong khoảng thời gian ta rời đi, tu luyện của ngươi ra sao? Có tiến bộ không?”

Không biết tại sao, đối với đồng môn, quan chủ bọn họ đều không có nói, bí mật tu luyện của ta, ta lại cảm thấy ở trước mặt người này không cần giấu giếm.

“Ta phát hiện phương pháp tu luyện của ta, thật là, phi thường kỳ quái...” Ta vừa nói, vừa có chút không yên.

Chân mày hắn khẽ nhăn lại, có chút lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ phương pháp tu luyện của ngươi, là thái bồ chi đạo?”

A?

Thái bồ?

Tuy rằng ta thường thức thiếu hụt, nhưng là cái này, thái, thái bồ...

Cái này ta ở trong ti vi tiểu thuyết cũng thấy không ít.

Thái âm bồ dương... Thái dương bồ âm... Ta hận không thể ngay tức khắc đập đầu vào tường, bất quá trước lúc đấy ta phải bóp chết Ngao Tử Hằng trước đã.

Ta thế nhưng là một con nhện có ngậy thơ cũng không thể lại ngậy thơ a!

Chú thích

(1) tán tiên: thần tiên chưa được phong quan tước trong thiên giới ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Con nhện nho nhỏ đa công dụng

Ta lập tức nhảy dựng lên: “Nói bậy nói bạ! Không phải không phải!”

“Không phải là tốt rồi.” Ngao Tử Hằng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Là ta nói sai, ngươi đừng phiền lòng.”

Hắn một đạo áy náy, con giận của ta tức khắc giống như quả bóng bị xì hơi nhanh chóng xẹp xuống.

“Không có gì. Bất quá đích thực không giống với người khác. Có lần trời mưa, ta phát hiện sét đánh vào người ta, vô cùng dễ chịu... Tựa như ta có thể tiếp nhận sức mạnh lôi điện, biến thành sức mạnh của chính mình. Ta cảm thấy được ta bây giờ lợi hại hơn so với trước đây, ít nhất ta từ Đào Hoa quan chạy tới đầm Bích Thủy, trước kia phải bỏ rất lâu, bây giờ chỉ công phu một chén trà đã tới.”

Về mặt Ngao Tử Hằng trở nên nghiêm túc: “Người là nói, người chẳng những không sợ sét đánh, hơn nữa... sét đánh ngược lại trở thành phương pháp người tu luyện?”

Ta bối vì vẻ mặt của hắn, trong lòng cũng không chắc chắn: “Đúng vậy... Ta cảm thấy chuyện này không phải bình thường, cho nên không dám nói với người khác...”

“Chuyện trước kia của người, thật sự không nhớ được chút gì? Người sinh ra ở đâu? Người... có còn trưởng bối nào khác hay không...”

Ta dùng sức lắc đầu: “Một chút cũng không nhớ. Phương pháp này nếu không bởi vì hôm đó trời mưa ta nằm trên cây đúng lúc phát hiện, ta còn không biết đâu.”

Ngao Tử Hằng trầm mặc, từ vẻ mặt của hắn mà nhìn, lời của ta vừa rồi, thậm chí so với thái độ còn làm hắn kinh ngạc hơn.

Hơn nữa ngoại trừ kinh ngạc, còn có gì đó khác.

Ta nhìn không ra hắn rốt cuộc là nghĩ như thế nào, ta chỉ là cảm giác... cảm giác bản năng rằng hắn không có ác ý đối với ta.

“Phương pháp tu luyện này của người, đừng nói cho ai hết, biết không?” Hắn nghiêm túc khẽ nhắc nhở ta.

“Ừm, ta cũng chưa nói với ai, chỉ nói cho người.”

“Về sau cũng không được nói cho người khác biết...”

Hắn đứng lên đi đến bên cửa sổ.

Xa xa, rong mềm mại nhẹ nhàng trôi, cá nhỏ trong nước chơi đùa, thế nhưng trong gian động phủ này lại yên tĩnh khiến cho ta không dám thở mạnh.

“Loại tình hình này, ta chưa từng nghe nói qua. Bình thường lấy thân chim thú hoa cây bước lên con đường tu hành, lôi hỏa chi kiếp đấy là kiếp số trời giáng, tuyệt đối không thể có loại tình hình như người. Hoặc là, người cũng không phải là con nhện bình thường. Hoặc là, trong thân thể của người có chí bảo pháp khí gì đó, hay là người từng dùng qua thiên linh chi bảo gì đó... Bất luận là loại nào, bị người tu hành hoặc là đạo môn biết, đều là tai ương ngập đầu người, người hiểu chưa?”

“Hiểu... rồi,” ta có phần bị dọa.

Ý tứ của hắn là nói, thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội. (1)

Đích thực là, loại năng lực hiếm lạ như thế này, quả thực có thể được xưng là trái với lẽ trời.

Nếu như người khác biết rồi tới tìm ta phiền toái, ta một con nhện nhỏ nhỏ làm sao có thể ngăn cản được?

Vừa nghĩ như vậy tám chân ta cùng nhau phát run cảm cập, yếu ớt nằm lên trên bàn.

Năng lực nguy hiểm biết bao a!

Vì cái gì, vì cái gì ta lại không giống người thường như thế?

“Ngoại trừ cái này, còn có gì khác không?”

Khác?

“Hình như không có gì, chính là sau khi lôi điện đánh, vô cùng dễ chịu, trong cơ thể đều là sức mạnh, bụng cũng không đói...”

Hắn gật đầu một cái: “Người lại có thể hoàn toàn không cần phương pháp tu luyện, đem những sức mạnh này kéo về để mình dùng.”

“Ừm...”

Lôi điện đánh ta, ta bị động hấp thu.

Nhưng là những sức mạnh này, ta đích xác không thể chuyển sang để dùng.

Vì thế cho đến tận bây giờ, ngoại trừ chạy nhanh nhảy cao, ta không phát hiện mình có bản lĩnh gì đặc biệt.

“Không phải như vậy... Chỉ có thể tiếp nhận sức mạnh nhưng không thể chuyển sang để tu luyện...”

Hắn nhủ mảy tận lực suy tư: “Lôi điện... Lôi điện... Phương diện này ta không tinh thông, trong số những người ta biết tựa hồ cũng không có. Phương Nghi hẳn tinh thông chính là phong lực cùng hỏa lực, đây toàn là thiên phú từ khi hắn sinh ra, cũng không phải sau này tu luyện. Cừu tiền bối cũng không phải...”

Ta rất bất an: “Tử Hằng, ngươi không cần lo lắng như vậy. Ta nghĩ, có lẽ ta sẽ từ từ lĩnh ngộ...”

Hắn bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Đi, chúng ta đi chỗ này?”

“A?”

Ta còn chưa kịp hỏi đi chỗ nào, đã bị Ngao Tử Hằng nhặt lên nắm trong lòng bàn tay rồi, sau đấy ta chợt nghe thấy bên ngoài bàn tay của hắn truyền đến tiếng gió thét gào.

A...

Ta theo kẽ ngón tay hắn nhìn ra phía ngoài, oa...

Ta đang bay!

Không, chính xác mà nói, Ngao Tử Hằng mang theo ta đang bay!

Tuy rằng có thể nghe được tiếng gió, nhưng là thân thể hắn cũng không có cái vẻ lúng túng bị luồng khí mạnh mẽ thổi quét. Ở quanh người hắn có một đạo gì đó trong suốt, cái này ngăn gió thổi vào người.

Nhưng mà vẫn có thể nghe được tiếng gió.

Có lẽ cũng không lâu lắm, hắn liền chậm lại tốc độ, hạ xuống đất.

Ta mở to mắt nhìn: “Đây là chỗ nào?”

Chung quanh tất cả đều là nước, chúng ta thì đứng trên một hòn đảo không lớn ở giữa nước.

Phụ cận Đào Hoa quan đâu có hồ lớn nào như thế a?

“Nơi này là hồ Song Tháp.” Hắn nói: “Ngươi ở nơi đó không nên cử động.”

Ta ngoan ngoãn nằm trên mặt đất, nhìn thấy Ngao Tử Hằng lấy ra một thanh kiếm trúc xanh biếc, rút kiếm ra khỏi vỏ, một tay bắt pháp quyết, tay còn lại để thanh kiếm kia ngang trước ngực.

Mây mù trên đỉnh đầu nhanh chóng tập trung lại, mây trắng biến thành màu xám, sau đấy lại biến thành màu chì đậm.

Tia chớp rất nhỏ chạy tới chạy lui trong mây, ta kinh ngạc ngẩng đầu nhìn.

“Ta sẽ không chế được mây, ngươi chú ý lĩnh hội, lôi điện này tiến vào thân thể của ngươi như thế nào, ngươi có thể thử dẫn đường chúng hay không?”

“Được, ta hiểu.”

Ngao Tử Hằng hắn... Chiêu thức triệu vân bố vũ kia thật là lợi hại a.

Hắn thật là long tử long tôn của Đông cung a, nếu không tại sao có thể có loại năng lực này.

Nhưng là... Nhưng là hành vân bố vũ là không thể tùy tiện chứ? Trong truyền thuyết Liêu trai có một long vương không phải là bởi vì phun nhiều hơn ba phần mưa mà bị chém đầu sao?

Thế nhưng tình hình trước mắt không để cho ta lại nghĩ loạn, bởi vì một đạo điện quang nhỏ đã hướng đầu ta hạ xuống.

Giống như bị lôi điện đánh lúc trời mưa xuống, nhưng là cái này... ờ, cỡ nhỏ hơn.

Có thể nói, nếu như bình thường bị đánh ở mức độ cây gãy sắt lớn, vậy bây giờ chính là quy mô que diêm nhỏ.

Lúc ta tự mình tiếp nhận sức mạnh của sét đánh, bởi vì trong nháy mắt chấn động cùng điện quang quá mạnh mẽ, nên ta hầu như không có chút cảm giác nào, cũng không dám mở mắt.

Nhưng mà bây giờ không giống.

Ta có thể cảm giác được rõ ràng, đạo điện quang kia đánh vào đỉnh đầu ta, sau đó nhanh chóng...

Tựa như là nhét đầy vào cổ họng ta, lại trượt hướng vào bụng.

Đoàn điện quang nho nhỏ kia, dường như giống một miếng thức ăn trơn tuột vào trong bụng, ta có loại cảm giác như mình đang ăn cơm.

Sau khi cảm giác nóng nóng tới bụng tựa hồ tích tụ lại tại nơi này, sau đó, đạo điện quang thứ hai lại tới nữa.

Nha nha! Thì ra ta đang ăn, không, phải nói là nuốt...

Nuốt trọn những sức mạnh này?

Có ai từng nghe dùng bụng ăn gì đó để tu luyện?

==!

Ta mê muội.

Ngao Tử Hằng ngừng tay lại: “Thế nào?”

“Ta cảm giác ta đang ăn...”

“Ăn?” Hần nghĩ nghĩ: “Ngươi là nói, điện quang tiến vào trong bụng ngươi?”

“Đúng, liền giống như đang ăn cái gì, từ cổ họng trượt xuống, mãi cho đến bụng, sau đó hình như dừng lại ở đó... Cũng không phải, ta hình dung không được, dường như nơi đó có một cái túi, đem những thứ này đều nhét vào.”

Chúng ta lại thử mấy lần, ta nhìn thấy sắc mặt Ngao Tử Hằng đã có chút mệt mỏi, vội vàng kêu dừng.

“Chúng ta nghỉ một lát đi, ngươi chắc chắn mệt chết rồi.”

Hần cũng không có tranh cãi gì, gật gật đầu, thu lại cái quạt hần cầm kia, sau đó vén vạt áo choàng, động tác tao nhã thong dong ngồi xuống đất.

Ta nghiêm túc hỏi: “Tử Hằng, việc kia... Ngươi tùy ý bỏ vũ không có việc gì sao? Không phạm nội quy gì chứ?”

“Đừng lo, đây là ở trên hồ, nước lấy từ hồ lại quay về hồ, hướng hồ chỉ có một nơi nho nhỏ như thế, không ai lại tính toán.”

Như vậy nói cách khác tùy tiện hành vân bố vũ vẫn là không được.

“Ra vậy nha...” Không biết làm sao ta đột nhiên nhớ tới Bạch xà truyện (2) trước kia, vì quen biết với Hứa Tiên, bạch xà thanh xà làm mây phun mưa, các nàng đó không sợ có hậu họa gì?

Ồ, có lẽ những truyền thuyết này không phải một hệ thống, bạch xà các nàng khi đó không coi trọng cái này.

“Xem ngươi đã mệt chết đi.” Ta một chút cũng không giúp được hần.

Ta vừa không biết làm sao giảm bớt mệt mỏi thay hần, cũng không có linh dược gì để hần ăn một lần sẽ tốt lên.

“Đừng lo.” Hần thấp giọng nói: “Bởi vì ta cũng không phải long tử long tôn thuần chủng, mẫu thân của ta bất quá là một bạng nữ (3)... Ngoại trừ họ Ngao này, năng lực của long tộc trên người ta rất ít, cho nên bỏ vũ đối với ta mà nói, tuy là từ nhỏ liền nghe nhiều nên thuộc, thật sự thi triển còn có chút mất sức...”

A...

Ngay sau ngày giỗ mẫu thân, lại nghe được bí mật liên quan tới xuất thân.

Ta thật sự không biết nên nói cái gì bày tỏ tâm tình hồ thẹn của mình mới được a.

Không đợi ta vắt hết óc nghĩ ra nói cái gì để an ủi hần, hần lại chuyển chủ đề khác trước: “Mặc dù chuyện trước kia ngươi không nhớ rõ, thế nhưng chưa cần nói hết bản tính có lợi này. Ít nhất, sau này nếu là ngươi có thể luyện tới cảnh giới phi thăng thành tiên, khi đó đối với người khác mà nói là thiên lôi tai kiếp cửa ải sinh tử, đối với ngươi mà nói lại là nhìn ngắm bình thường có thể dễ dàng vượt qua, có lẽ vẫn còn...”

Hần bỗng nhiên dừng miệng lại, ngờ ngẩn không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ta có chút nghi hoặc: “Tử Hằng, làm sao vậy?”

“Ta vừa rồi nghĩ đến một chuyện...” Hần nhìn ta: “Nếu là năng lực của ngươi thật sự ở trước mặt thiên kiếp cũng hoàn toàn có thể ngăn cản được... Nếu là, ngươi còn có thể giúp người khác ngăn cản thiên kiếp... Vậy sẽ thế nào?”

Vậy sẽ thế nào?

Chú thích

(1) thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: kẻ thất phu không có tội, chỉ vì có vật quý mà thành có tội ↑

(2) Bạch xà truyện: vào đây nếu muốn xem tóm tắt truyện này

(3) bạng nữ: nữ tỳ vốn là con trai ngọc ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tì Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Ong mật mặt lạnh tâm nóng

Chúng ta sau đó không nói gì, Ngao Tử Hằng sau khi hồi phục thể lực lại thay ta thử một phen, rồi chúng ta từ hồ Song Tháp trở về.

“Tử Hằng, hôm nay cảm ơn ngươi...”

Ta cảm thấy hai chữ cảm ơn không đủ để biểu đạt tâm tình của ta, thế nhưng ta cũng không thể không nói cái gì liền vỗ mông chạy đi a.

“Không có gì, ngày mai ta muốn hảo hảo suy nghĩ một chút sự tình, ngày kia ngươi lại tới tìm ta đi.”

Ta ngoan ngoãn gật đầu: “Được.”

“Nhớ kỹ chớ nói ra ngoài.”

“Ừm, ta biết.”

Hắn đặt ta không xa sân của chúng ta tại Đào Hoa quan, tự mình quay về đầm Bích Thủy.

Ta lác lư đầu, bò đi dọc theo thềm đá.

Tam Thất đang ở trong sân phối phấn hoa của nàng, ngẩng đầu hỏi ta: “Ngươi này cả ngày chạy đi đâu?”

“Ừm, đi đầm Bích Thủy chơi.”

“Ngày nào cũng chơi, ngươi cũng không sợ tu vi bị bỏ xa.”

Tam Lục ở một bên không biết buồn bán cái gì, lạnh lùng nói: “Nàng về điểm tu vi bị bỏ xa hay không này căn bản chẳng khác gì nhau. Chiều theo nàng như vậy, qua năm trăm năm nữa cũng tu hành không ra hình người.”

Ta cười hi hi: “Ta cũng không phải ngày nào cũng đi.”

Tam Thất lác đầu, tiếp tục phối phấn hoa của nàng.

“Ngươi cũng đã đẹp như vậy, còn làm những thứ này a.” Ta bò lên trên bả vai nàng.

“Cái này là muốn dâng cho quan chủ.”

“Nha.”

Tam Lục làm hình như là mặt hoa, hương vị thật ngọt.

Đội chút, hương vị này ta rất quen a!

Lúc ta sắp chết đói gặp được Tam Lục cùng Tam Thất, sau đây ta được uống một thứ ngọt ngào gì đó, chính là hương vị này! Ừm, so sánh thì cái này đặc hơn...

Ta nhìn Tam Lục, nàng vẫn là mặt lạnh không có biểu tình.

Cái ta uống kia, chính là mặt hoa Tam Lục ừ...

Đúng rồi! Ta chợt nhớ lại! Lúc quan chủ thu đồ đệ, trong cái bình nhỏ Tam Lục dâng lên kia, chất lỏng bên trong chỉ có phân nửa a!

Tặng người ta cái gì mà tặng một nửa chắc chắn là không được, Tam Lục đương nhiên không ngốc như thế, cũng không phải cố tình coi rẻ quan chủ.

Hướng đi của phân nửa mặt hoa kia, ta cứ nhiên bây giờ mới nhớ tới!

Tam Lục bởi vì chia mặt hoa cho ta, cho nên ở cửa ải thu đồ đệ kia thiếu chút nữa bị đánh rớt.

Thế nhưng nàng lại chưa từng nói cho ta.

Ta vẫn cho rằng khi đó là ta được Tam Thất lên tiếng cứu, thứ cho ta ăn cũng là Tam Thất lấy ra.

Thế nhưng lại là Tam Lục...

Ta ngồi xuống bên cạnh nàng cọ cọ, Tam Lục liếc mắt ta một cái: “Đi đi, mau tránh xa một chút, đừng rụng lông nhện của người vào trong bát ta.”

“Ôi, ta cũng không phải là con thỏ, làm sao tùy ý rụng lông.”

Ta rất muốn nói cảm ơn với nàng, nhưng mà đối diện cái mặt lạnh thật sự là cái gì cũng nói không ra.

Ta nhìn bốn phía, tìm lời để nói: “Tam Thất, vì sao hôm nay yên tĩnh như vậy?”

“Người rõ là...” Tam Thất cười nói: “Ngày hôm qua ta đã nói, có một đại nhân vật sắp tới, quan chủ bảo sư tỷ các nàng đều đi, nếu như được đại nhân vật kia coi trọng, mang đi dạy bảo mấy năm, lợi ích kia chính là không bình thường đâu.”

“Nha?” Ta quay đầu qua: “Người là nói, người kia tới nơi này, chọn đệ tử về dạy?”

“Ừ.”

“Tựa như trao đổi du học sinh...” Ta nhỏ giọng lầm bầm một câu.

“Cái gì?”

“Không có gì, vậy các người tại sao không đi?”

“Không chỉ chúng ta, mấy người tu vi không cao lắm cũng không đi, đi cũng là uổng công, tu vi quá thấp sẽ không được chọn trúng.”

“Nha.”

Tam Lục đưa một cái bát đá cho ta: “Này, người nhiều chân, giúp ta nghiền.”

“Ồ? Nhưng là vóc đáng ta bé.” Bát đá kia còn to hơn ta gấp mười lần.

“Ồi, ” Tam Thất nói: “Tam Lục ơi, người đừng làm khó dễ nàng chứ.”

Tam Thất tay phải bắt cái pháp quyết, ở trên đầu ta điểm một cái, ta thấy mình đột nhiên có cảm giác phình ra, thân thể lập tức phồng lớn lên rất nhiều.

“Cái này là hôm nay mới học, bắt quá hiệu lực không lâu, người liền giúp Tam Lục nghiền đi.”

“Hi hi, thực thần kỳ.”

Tam Lục chính là âm thầm, lại lấy ra bảy cái bát đá tới...

Ta không nói gì, Tam Lục tỷ, người đang bán bát sao?

Tám cái bát đá, ta mỗi chân nắm một cái chày, mã lực toàn bộ khai hỏa.

Ta nghiền ta nghiền ta nghiền nghiền nghiền...

Quả nhiên nhiều chân làm việc nhanh hơn.

Ta bện thực sở trường, nghiền này nọ cũng khỏi phải nói.

Trong sân thực yên tĩnh, chỉ nghe thấy ta lạo xạo lạo xạo ở nơi này nghiền nghiền.

Sau đấy nghe được tiếng bước chân, các sư tỷ đã trở về không ít.

Nhưng là, Mẫu Đơn sư tỷ các nàng, không ở trong đó.

Có bảy tám người cũng không ở.

Tam Thất tò mò hỏi: “Thập Nhất tỷ, các nàng... Những người khác đâu?”

Thập Nhất không có gì vui vẻ, hơi ưỡ ỏi nói: “Các nàng được chọn đi rồi.”

“Mẫu Đơn sư tỷ cũng đi?”

“Đúng vậy, ban nãy chúng ta đều thấy, Mẫu Đơn sư tỷ ngay cả nguyên thân vốn giấu ở Bạch Ngọc động cũng mang đi cùng. Đúng là tỷ muội tốt chứ, một khi đã đi như vậy, khẳng định là sẽ không trở lại nhìn chúng ta.”

“Hả?” Nguyên thân cũng mang đi?

Mẫu Đơn tỷ các nàng không giống như chúng ta, các nàng là cây cỏ, cho dù nguyên linh tu thành hình người, thế nhưng thân thể nguyên bản vẫn là cỏ cây, cắm rễ trong đất, nguyên linh không thể rời bản thể quá xa, nếu không sẽ từ từ héo rũ. Đi lần này, ngay cả bản thể cũng cùng dời đi, vậy thì...

Khả năng trở về thật sự rất nhỏ.

Ta nhớ tới Đào Trục sư huynh: “Vậy, Đào Trục sư huynh đâu?”

Thập Thất sư tỷ vỗ vỗ đầu ta: “Tiểu Tam Bát, ngươi nhớ Đào Trục sư huynh như vậy à? Tiểu gia hỏa tuổi tác không lớn, tâm lại không nhỏ a.”

“Không phải đâu!”

“Ừm, Đào Trục sư huynh không được chọn trúng, hình như là có phần khác loại với năng lực của vị tôn trưởng kia, có chút tương khắc đi.”

A, vậy bọn họ không phải là phải tách ra sao?

Bọn họ không phải tình nhân ư? Nếu xa nhau như thế... tình cảm làm sao bây giờ?

Hay là, loại tình cảm này, đối với bọn họ mà nói, cũng không quan trọng?

Ta hoang mang.

Có lẽ yêu quái đối với tình cảm, không chấp nhất giống như người vậy, hợp thì tụ, phân thì tan...

Dù sao ta cũng không hiểu.

Lúc còn là người ta chưa từng nói lời yêu đương. Khi là yêu thì...

Ta thờ dãi cúi đầu, tiếp tục bán mạng nghiền nghiền nghiền.

Thoáng cái thiếu đi rất nhiều đồng môn, cảm giác sân cũng trống hơn.

Chẳng trách Đào Hoa quan chủ cứ cách một khoảng thời gian lại thu đồ đệ, nếu tần suất ra vào như thế, vậy thật đúng là phải thường xuyên thu mấy đợt, bằng không tổng nhiều du học sinh ra thế, vậy Đào Hoa quan dư lại chẳng được mấy yêu.

Vả lại đưa đi đều là tu vi cao, giữ lại toàn là cá tạp tôm khô.

Cách làm như vậy thật là kỳ quái a...

Đào Hoa quan chủ chẳng lẽ là người làm việc giáo dục vô tư vất vả cần cù? Ngày ngày nhàn rỗi buồn chán lấy đào tạo tiểu yêu tiểu quái làm nhiệm vụ của mình?

Có yêu vô tư như thế sao?

Việc này thật là kỳ quái.

Cho dù quan chủ thường thu quả mà các thủ hạ biểu, nhưng mấy thứ đó cũng không hiếm lạ bao nhiêu a.

Ta cảm thấy... Quan chủ đang làm chuyện thu vào với bỏ ra hoàn toàn không tương xứng với nhau.

Chẳng lẽ đây chính là sống Lôi Phong (1) trong truyền thuyết?

Chắc, thời đời nay người tốt cũng rất ít, yêu tốt lại càng khó tìm.

Ta lật qua lật lại ngủ không được, nhất thời nhớ tới sắc mặt tái nhợt của Ngao Tử Hằng, nhất thời nhớ tới khuôn mặt nhìn nghiêng tuấn mỹ của Phượng Nghi, không biết vì sao còn nhớ tới tiểu đạo sĩ vô tình gặp được kia.

Tiểu hài tử rất tốt, tiểu yêu tinh cũng rất tốt.

Nhưng là một khi đã trưởng thành, đều sẽ thay đổi rất phức tạp.

Phức tạp khiến cho ta đây một con nhện ngốc làm sao cũng nghĩ không ra.

Cách một ngày, ta còn chưa kịp đi đầm Bích Thủy, Ngao Tử Hằng đã nhờ một tiểu yêu mang cho ta một quyển công pháp luyện công, là ba bốn trang giấy hơi mỏng, giải thích làm thế nào ăn gì đó để luyện. Tam Thất nhận lấy sách cảm vào, hai mắt lật xem, cười nói: “Cái công phu này nhưng thật ra rất thú vị, thế nào, người tính toán chuẩn bị ăn kỳ trân gì đó để luyện công a?”

Ta cười cười: “Những biện pháp khác thử đều vô dụng, cho nên thử xem dựa vào ăn cái gì đó có thể tăng chút đạo hạnh hay không.”

Tam Thất chỉ là cười cười, nói: “Nếu nói như vậy, sơn dược hoàng tinh (2) cũng không có tác dụng như ăn mặn.”

Sau khi nàng đi rồi, ta cầm lấy cuốn sách kia. Nghĩ tới Ngao Tử Hằng nhất định nghiêm túc thay ta lo nghĩ, công pháp này không biết hẳn tìm được từ nơi nào, chắc chắn rất vất vả.

Phải cảm ơn hân...

Nhưng là lấy cái gì tạ ơn đây?

Nói cảm ơn suông, thật không có thành ý.

Thân thể của hân nghe qua... so với con nhện lai lịch cổ quái ta đây còn thâm hơn.

Mẫu thân qua đời, chính mình là thân phận con riêng chẳng về vang gì, ở vậy trong nơi nhỏ nhỏ như đầm Bích Thủy thế này...

Cuộc sống như thế với hân mà nói hân là sẽ không vui vẻ.

Thế nhưng hân vẫn còn tận lực giúp đỡ ta, cũng rất chiếu cố với tất cả sinh vật bên cạnh hân.

Chẳng lẽ... Từ Hằng chính là cái loại sinh vật gọi là thánh mẫu trong truyền thuyết??

Ta bị tưởng tượng của mình làm rét run lật hai phát, suýt nữa từ trên giường văng của mình té xuống đất.

Chú thích

(1) sống Lôi Phong: cách sống giống như Lôi Phong, thích giúp đỡ người khác, làm việc tốt không để lại danh, coi làm việc tốt là việc bình thường (Lôi Phong là một nhân vật có thật, một anh hùng thời kỳ trước Cách mạng Văn hóa ở Trung Quốc, một điển hình về cần cù tiết kiệm để xây dựng CNXH và là tấm gương mình vì mọi người. Lôi Phong đã hi sinh trong khi làm nhiệm vụ và được phong là anh hùng) ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Trong núi một ngày đã mấy năm

Làm người tốt hay làm người xấu, đây thật là một vấn đề nan giải. Làm người tốt chịu thiệt không cam lòng, làm người xấu ta không đủ phần thông minh cùng bản lĩnh kia.

Đào Trục sư huynh thoát nhìn rất tiêu tụy.

Ta nhìn chòng chọc khuôn mặt hân, hân gầy nhiều.

Gương mặt thiếu niên lộ ra vẻ đau khổ.

Xem ra hân đối với Mẫu Đơn sư tỷ thực quan tâm a.

Ta đây một người trời sinh không biết an ủi người khác, nhìn thấy hân mắt mát, cũng biết hân là vì sao, nhưng ta lại không biết nên nói cái gì.

“Sư huynh, người gần đây làm sao vậy?”

“Ừm, không sao.” Hân nói: “Ta không sao.”

Ngoài miệng nói chính mình không sao, thực ra nhìn cả khuôn mặt đều viết ta rất có sao>_<~~

Ta nhìn thấy trong tay hần nghịch nghịch một cái thẻ gỗ nhỏ nhỏ, đương nhiên không phải tấm thẻ bài của mỗi người chúng ta, nó có hình lá cây, khắc phi thường tinh xảo, mặt trên cuống lá là một khuyết tròn, có thể xâu một cái dây qua đeo trên người.

“Cái này thật là đẹp mắt.” Ta thuần túy tìm lời để nói.

“Đây là ta khắc, khắc hai khối, ta và nàng một người một khối.” Đào Trục sư huynh thấp giọng nói: “Ít nhất ta còn nên cao hứng, nàng không có trực tiếp trả lại khối kia của nàng cho ta.”

“Ồ, đây là lá mẫu đơn sao?”

“Đúng vậy.”

“Sư huynh, người...”

“Tam Bát, người không cần phải nói, ta đã hiểu rồi.”

Hần hiểu? Hạn hiểu cái gì? Ta nhưng một chút cũng không hiểu.

Ta thực sự không có gì để nói, đành phải hấp tấp bỏ lại một câu: “Sư huynh người bảo trọng.” Liên chạy trốn chết.

Ôi, an ủi người khác thực sự không phải sở trường của ta.

Bình thường ta cảm thấy năng lực biểu đạt của mình không thành vấn đề nha, nhưng tại sao cứ đến thời điểm mấu chốt thì lúc nào cũng ú ớ, trong đầu hoàn toàn trống rỗng?

Ta nghiêm túc học mấy tờ phương pháp vận công làm thế nào dùng bụng để tu luyện kia, mặc dù Tam Lục bày tỏ xem thường với loại ăn này của ta, thế nhưng vẫn là thực kiên nhẫn giải thích cho ta thuật ngữ trên đó, thứ tự, kiến thức đường lối vận công các loại.

Ta ban đầu thì cái hiểu cái không, lúc bị Tam Lục uy hiếp muốn đem chân ta bẻ đứt một nửa, ta lập tức chuẩn bị toàn bộ tinh thần, gắng sức nghe chuyên tâm nghe bạt mạng nghe, lại có thể thực sự được ta hiểu bảy tám phần.

Kỳ thực a, Tam Lục thực ra... là người tốt rõ ràng ràng, nhưng bày một bộ mặt mẹ kế nói ra lời cay nghiệt, không biết chuyện còn tưởng rằng nàng là đồ tồi đang uy hiếp bức bách ta.

Mọi người đều nói người thông minh hẳn là nên khoác da dê làm chuyện của sói, nhưng Tam Lục lại là khoác da sói làm chuyện của dê...

Người nói nàng không thông minh sao? Nàng nào là tu luyện nào là ủ mật trăm hoa đều nắm chắc vô cùng, ngu ngốc cũng không có ngộ tính cao như thế.

Chính là thông minh như vậy...

A, ta gõ đầu một cái, rốt cuộc hiểu rồi!

Tam Lục không phải là người!

Ta kiếp trước là người, kiếp này tuy rằng là con nhện, thế nhưng suy nghĩ vấn đề gì chung quy vẫn là không thoát khỏi ý nghĩ của con người. Thế nhưng Tam Lục nàng là từ ong mật thuần túy mà bắt đầu tu luyện a, một con ong mật đương nhiên không hiểu bao nhiêu đạo lý đối nhân xử thế, không biết nguy trang mụm có che đậy...

Cho nên nói, Tam Lục như vậy, hoàn toàn là thật tình a.

Ta nằm bò trên lá cây, Tam Lục đứng ở bên cạnh ta lật lật mấy tờ công pháp kia: “Rốt cuộc đã hiểu chưa? Ít thứ như vậy mà còn phải học lâu như thế?”

“Rồi rồi.”

Tam Lục liếc mắt nhìn ta một cái, nàng biến hình khác xa không tuyệt lệ bằng Tam Thất như vậy, làn da không đủ trắng mịn, ánh mắt cũng có thể nói là không sáng như thu thủy, chính là lông mi dài còn đầy thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhỏ, ngón tay tinh tế, cũng không tồi.

Cánh tay kia của Tam Thất vừa nhấc lên, thì ngay cả từ non mềm như lá cò e rằng cũng không thể tả xiết, đôi tay của Tam Lục này thì... Ồ, tốt hơn móng gà một chút.

Thế nhưng tóm lại thì so với móng vuốt con nhện của ta vẫn tốt hơn nhiều.

Trong núi không có ngày tháng, trong Đào Hoa quan vĩnh viễn ấm áp như mùa xuân.

Tu vi của ta nhìn chung từng ngày từng ngày cũng tăng, trời nắng thì chậm chút, ngày mưa liền cao lên vèo vèo.

Ta cảm thấy ta quả thực không giống con nhện, mà giống măng... có mưa có lời liền mọc lên vùn vụt.

Bất tri bất giác, ta đã qua năm đầu tiên tại Đào Hoa quan.

Lúc mới bắt đầu, cảm thấy các sư huynh sư tỷ trung bình đều có đạo hạnh hai ba trăm năm thực sự là rất đặc biệt, sống lâu như vậy còn hồn nhiên như thể chuyện này thật không thể tưởng tượng nổi.

Chờ chính mình cũng thực sự bắt đầu tu luyện, liền biết chuyện này kỳ thật... rất đơn giản, rất dễ hiểu.

Một lần tĩnh tọa chính là nửa năm, một lần nhập định chính là bảy tám tháng, còn có một vị sư huynh ta cho tới bây giờ chưa từng gặp mặt, nghe nói người này đã ở thạch động phía sau núi ba năm chưa xuất quan.

Sau khi Tam Lục giải thích rõ ràng công pháp kia cho ta, ta liền vội vàng bỏ về ổ của mình, tơ nhện trái kéo phải vắt, làm một cái võng chữ tinh (1) đơn giản nhất, nhảy lên.

Trước tiên đem sức mạnh lôi điện nhét vào bụng lúc trước vận chuyển tiêu hóa rồi hãy nói.

Ta nhắm mắt lại bắt đầu vận công.

Rất thoải mái...

Sau đó dần dần cảm giác như đang ngủ thiếp đi.

Chỉ là bản năng nhận thấy được rất nhiều sợi tơ ẩm áp không ngừng di chuyển toàn thân, những sợi này có to có nhỏ, có dài có ngắn, sau lại từ từ nối liền cùng một chỗ, cũng phát hiện không được khác biệt to nhỏ dài ngắn. Liền giống như dòng nước lớn lớn nhỏ nhỏ, đồng thời chảy vào một dòng sông, hội tụ thành một dòng chảy nhỏ mà không nhỏ, sau đó, vận chuyển không thôi, tuần hoàn lặp đi lặp lại.

Những linh lực này sau đó từ từ xoay tròn, từng bước lan ra toàn thân cùng tứ chi của ta, không, là bát chi.

Ta đứng đưa đưa chân, từ trên võng của ta nhảy xuống.

Ô, cảm giác, thật nhẹ nhàng...

Nhẹ nhàng tựa hồ một cái đạp chân dường như sẽ bay lên.

Ta từ trong phòng mình bò ra, liếc nhìn mấy vị sư tỷ đứng ở bên ngoài sân trong bàn luận xôn xao.

“Sư tỷ, các người đang nói cái gì a?”

“A? Tam Bát à? Người luyện công luyện xong rồi?”

“Đúng vậy.”

Nhị Lục sư tỷ gật gù đầu: “Không thể tưởng được người cũng sẽ dụng công tiến bộ, ôi...”

“Sư tỷ, các người đang nói cái gì?” Ta cực kỳ tò mò.

“A, hôm nay cư nhiên có đạo sĩ xông qua Đào Hoa trận dưới chân núi, suýt nữa làm cho bọn họ vào đến trong quan.”

“A? Có đạo sĩ?”

“Ừm, không phải sợ, trận thế ở nơi này của chúng ta không chỉ có một đạo Đào Hoa trận, còn có Song Lâm trận cùng Thất Tinh trận, bọn đạo sĩ bị vây trong Song Lâm trận, hi, cho dù chúng ta không ra tay, cũng làm cho bọn họ bị vây sống đến chết!”

“Song Lâm trận? Chuyện này khi nào, ta làm sao không biết?”

Ta chỉ biết Đào Hoa trận cùng Lưu Thủy trận dưới chân núi.

“Song Lâm trận là Phượng tiền bối và quan chủ cùng nhau lập, ngay cả chúng ta cũng không thể dễ dàng đi loạn bên trong đâu, đây là chuyện ba năm trước, người đang bế quan, không biết cũng không lạ.”

“Ba, ba năm trước?”

Ta cảm thấy thời gian ta vận công, nhiều lắm lắm ba bữa a!

“Ha ha, tiểu Tam Bát, người bề quan năm năm, có phải đã hơi có chút thành tựu rồi hay không? Quay về cùng sư tỷ luận bàn một chút đi.”

Ta sững sốt: “Năm năm?” Sao có thể là năm năm?

Trời ạ... Ta, ta năm năm không ăn không uống, ta, ta cư nhiên...

Nhị Lục sư tỷ cười cười: “Ừ, ba năm trước quan chủ và Phụng tiên bối cùng nhau lập Song Lâm trận phía bên ngoài, chính là Đào lâm của chúng ta và Phụng Hoàng lâm bên kia, trong trận sương mù lớp lớp, trận pháp một khi chạm đến, liền biến đổi. Thất Tinh trận là một năm trước vừa tăng thêm, mấy năm nay bọn đạo sĩ tựa như tiêm máu gà ăn kim đan, rất có tinh thần, tìm phiền toái khắp nơi. Ta là xuất thân từ Dương Hà sơn, mấy hôm trước ta mới biết được, núi của chúng ta kia, hơn phân nửa có chút điếm tu hành đều bị bọn đạo sĩ bắt bắt giết giết...” Nàng nói xong nghiêng răng nghiêng lợi: “Chờ tương lai ta công lực đại thành, nhất định phải đem tất cả đạo sĩ toàn bộ giết sạch!”

Ta vẫn còn đần độn chưa phục hồi tinh thần lại từ đã kích năm năm này, ngay cả Nhị Lục sư tỷ khi nào đi cũng không biết. Ta không mục đích bò về phía trước, chân đi bây giờ nhanh hơn trước đây, lúc hoàn hồn lại đã sắp đến đầm Bích Thủy rồi.

Ồ, không biết Ngao Từ Hằng bây giờ có khỏe không? Cư nhiên đã qua năm năm, năm năm cơ đấy!

Sao có thể chứ?

Ta rõ ràng cảm thấy chỉ qua thời gian không lâu mà.

Lâu như vậy không liên hệ với hân, không biết hân có lo lắng không, có sinh khí không...

Ta đột nhiên lại không muốn đi qua, quay đầu hướng trở về.

Kỳ quái, lúc ta đi ra rất thuận lợi, nhưng tại sao lúc quay về, đi chưa được mấy bước, đột trước mắt đột nhiên nổi lên một trận sương mù.

Sương mù kia màu hồng nhạt, giống một tầng mảnh vải dệt từ cánh hoa đào, thoát nhìn hoa mỹ rực rỡ, lại hoàn toàn đem ngăn trở tầm mắt.

“A...”

Ta bỗng nhiên nhớ tới, vừa rồi sư tỷ nói, bày trận thế mới.

Lúc ta đi ra chắc hẳn không có chạm vào, nhưng là muốn vào trong lại không dễ dàng.

Bất quá muốn vào đi cũng không khó, trên người ta có khối thẻ gỗ quan chủ cấp cho kia, đem linh lực tập trung vào, sau đó mấy thước sương mù dày đặc quanh người liền nhạt đi, lộ ra con đường ban đầu.

Nếu là người từ bên ngoài xông vào không có thẻ bài của Đào Hoa quan chúng ta, vậy khẳng định là phải bị vây tại nơi này.

Cho dù có thẻ bài chỉ dẫn, đường trong rừng cũng thay đổi hết sức phức tạp, muôn đầu nghìn mối, rõ ràng ta biết cứ đi thẳng là được, thế nhưng vẫn bị bắt phải đi lòng vòng, không có biện pháp, lúc đi ra dễ dàng, muốn quay về lại khó khăn.

Có đôi khi có một số việc chính là khéo như thế, ngẫu nhiên liên tiếp, cuối cùng sẽ tích lũy, thành một cái tất nhiên.

Ta nghe được có tiếng bước chân hỗn độn, hình như ở phía trước không xa.

Ta cảnh giác quay đầu, một góc đạo bào màu lam tiến vào tầm nhìn của ta.

Chú thích

(1) chữ tinh: là chữ này 井 ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phụng hoàng trời sinh hệ ngạo kiều (1)

Một đạo sĩ!

Trong lòng ta nhất thời còi báo động kêu dài!

Sư tỷ vừa mới nói qua nơi đây vây khốn lũ đạo sĩ, trùng hợp như thế khiến cho ta dụng phải.

Ta vừa lui về phía sau, vèo một tiếng chui xuống phía dưới lá cỏ, đang vịn phần căng thẳng nhìn ra phía ngoài.

“Bùm” một tiếng, đạo sĩ kia ngay tức khắc liền ngã xuống đất.

“A?” Ta còn chưa làm cái gì, một không đánh hấn hai không giết hấn, hấn làm sao đã gục?

Căn cứ nguyên tắc các hành vi quan trọng làm yêu quái — yêu quý sinh mệnh, rồi xa đạo sĩ, ta hấn là nên mau mau tam thập lục kế tẩu vi thượng.

Nhưng là...

Ồ, ta chỉ là liếc mắt nhìn thôi.

Thật sự.

Chỉ là liếc mắt một cái.

Này... Đạo sĩ này niên kỷ không lớn lắm nha, cũng không phải là loại lão yêu đạo các sư tỷ vừa nhắc tới liền nghiêng răng nghiêng lợi.

Ta nằm trên lá cỏ, lá cỏ bị gió thổi khe khẽ lay động.

Sương mù hồng nhạt bông bông dày đặc, thiếu niên đạo sĩ kia lẳng lặng nằm ở chỗ đó.

Tóc hấn rơi tung, tóc lại rất đẹp, vừa đen vừa bóng... Ồ, cái này không phải trọng điểm.

Ngón tay hấn vô lực khẽ cong, móng tay dài không xấu, cắt đều đặn sạch sẽ, còn hơi có màu hồng phản óng ánh.

Được rồi, đây cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, đạo sĩ thiếu niên này thoát nhìn, ta sao lại cảm thấy, có chút... quen mặt chứ.

A, ta nhớ ra rồi. Ta đã từng gặp một tiểu đạo sĩ lạc đường, rất xấu hổ lại còn rất bướng bỉnh, thích đỏ mặt, ta còn nghĩ cho hấn một cái biệt danh gọi là tiểu hồng kiếm đây.

Hấn đã từng nói tên của hấn, gọi là gì nhỉ? Lý gì đó?

Nghĩ không ra, vậy cứ gọi là tiểu hồng kiếm đi.

Mặt mày hấn vẫn loáng thoáng bộ dáng trước đây, nhưng là, hấn đã trưởng thành.

Vội lại, nam đại thập bát biến (2), càng biến càng dễ coi.

Cổ áo trắng bên trong đạo bào của hấn được cột chặt chẽ cẩn thận, nửa nhánh hoa đào nặng trĩu rót xuống, có mấy cánh hoa rơi xuống tóc và phía trên y phục hấn. Cách một tầng sương mù phấn nhạt, đường nét hấn lộ vẻ dị thường nhu hòa, làn da cũng phấn nộn xinh đẹp, lông mi tú lệ tựa như được vẽ lên, thật sự là...

Không giống bộ dáng tiểu hải tử xấu xa lúc trước chút gì.

Ôi...

Ta có chút hối hận.

Thật không nên liếc mắt nhìn một cái.

Nhìn thì sao chứ, ta chẳng lẽ có thể mang hấn về giữ lại nuôi sao? Ta phỏng đoán quan chủ sẽ dễ dàng tha thứ sư tỷ sư huynh bọn họ nuôi sói nuôi hổ nuôi báo, nhưng tuyệt đối sẽ không cho phép ta nuôi một đạo sĩ —!

Thế nhưng buông tay mặc kệ, kết cục của tiểu hồng kiếm chỉ có một.

Ta thật sự là ở thế khó xử, làm như không nhìn thấy bỏ đi? Vậy ta sau này dám chắc không ngủ được một giấc yên ổn.

Nhưng là nếu cứu...

Đạo sĩ là thiên địch của yêu tinh~!

Huống hồ ta chỉ biết ngốc ăn, sao biết cứu người chứ?

“Tam Bát? Tam Bát?”

Ta bị dọa sợ hết hồn, vội vàng quay đầu.

Ngao Tử Hằng không biết từ lúc nào đứng ở chỗ không xa ta, ánh mắt hắn có chút nghi hoặc, thế nhưng bên môi mang theo nụ cười yếu ớt: “Ngươi tại sao lại ở chỗ này?”

“Sao ngươi lại tới đây?” Ta hỏi lại hắn.

“Ban nãy Tiểu Tâm nói nhìn thấy ngươi, năm năm không gặp, công lực của ngươi thế nào?”

Khụ... Ta cảm thấy rất 囧.

Ta chỉ cảm giác mới qua vài ngày, thế nhưng trên thực tế chúng ta đích thực là đã năm năm không gặp...

“A? Đây là?”

Hắn nhìn đạo sĩ dưới đất.

“A... Ta đang do dự. Ta cảm thấy tiểu đạo sĩ này rất đáng thương, để hắn chết ở chỗ này tựa hồ không được tốt, nhưng là ta lại không biết nên làm cái gì bây giờ... Ngươi biết, trong quan chúng ta đối với đạo sĩ thực không khách khí. Thế nhưng ta cảm thấy đạo sĩ này niên kỷ lại không lớn, hẳn là cũng chưa làm chuyện gì xấu với yêu quái chúng ta.”

Ngao Tử Hằng gật đầu, thư thái nói: “Ta thấy ngươi ở chỗ này vừa lác đầu vừa vẫy đuôi ngắn ra, hóa ra là vì khó xử cái này.”

Hắn tiến lên một bước, tỉ mỉ xem xét tình hình tiểu hồng kiểm một cái: “Là trúng độc chương hoa đào, nếu không cứu, chỉ sợ tính mạng khó bảo toàn. Bất quá ngươi không có nhìn lầm, trên người hắn đích xác không có hung sát khí, nếu như chết ở chỗ này, đúng là đáng tiếc.”

Có cơ hội xoay chuyển!

Đôi mắt ta trông mong nhìn Ngao Tử Hằng, hắn gật đầu nói: “Ngươi không tiện làm, không bằng giao cho ta đi, ta trước mang hắn về đầm Bích Thủy, thay hắn giải độc hoa đào, chờ hắn khỏe lên, sẽ đưa hắn đi.”

“Thật tốt!”

Thật tốt quá.

Ta xúc động nước mắt lưng tròng: “Tử Hằng ngươi thật sự là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn!”

“Ừm, không bằng ngươi ngày mai tới tìm ta đi, tiện thể mang một ít đất dưới cây hoa đào tới, giải độc sẽ dùng đến, nhân tiện ta xem xem tu hành của ngươi rốt cuộc như thế nào.”

Ta gật đầu đáp ứng, sau đó đột nhiên phát hiện, Ngao Tử Hằng hắn lại trưởng thành!

Đương nhiên, lần này thấy hắn lớn lên ta cũng không đặc biệt kinh ngạc, dù sao cũng đã qua năm năm. Bất quá hắn bây giờ nhìn so với đạo sĩ tiểu hồng kiểm năm dưới đất còn lớn hơn một hai tuổi, mặt mày tuấn tú tao nhã, áo xanh khiêm tốn, phong thái thông dong...

Hắn vung tay áo, thân thể tiểu đạo sĩ nổi lên, giống như có bàn tay vô hình đang nâng, ta không có thời gian hỏi han hắn, vừa nuốt nước miếng vừa nói: “Tử Hằng, này... Lâu như vậy không gặp, ngươi càng anh tuấn đấy.”

Hắn sững sờ một chút, tựa hồ không nghĩ tới ta sẽ bật ra câu như vậy, trên khuôn mặt tuấn tú trắng bóc nhuộm sương hoa đào nhàn nhạt tựa như phấn, khe khẽ ho khan một tiếng: “Ngươi mau trở về đi thôi, ta mang hắn đi trước.”

“Được được, vậy ngày mai gặp.”

Tu vi của Tử Hằng chắc chắn rất cao...

Lần trước hắn còn mang ta bay mà.

Sau khi ta nói xong hướng ta khẽ gật đầu, ông tay áo giương lên, thân hình hắn cùng tiểu hồng kiểm đều không thấy nữa.

Thật sự là thần hồ kỳ kỳ (3) a...

Ta lúc nào mới có thể lợi hại như thế?

Đúng rồi, ta hình như chưa từng hỏi, Ngao Tử Hằng rốt cuộc có bao nhiêu năm đạo hạnh, hắn còn học được những bản lĩnh gì nữa.

Ta bò nửa ngày mới trở về quan, thế nhưng tuy rằng bò lâu như vậy, cũng không cảm thấy mệt muốn chết, sau khi vào cửa đình đầu đụng phải Tam Lục.

“A a, Tam Lục Tam Lục!” Ta bật nhảy nhào tới, nằng mặt không đổi sắc với tay đánh một cái, “bịch” một tiếng đánh ta bay ngang ra ngoài, đến lúc đụng vào cây cột mới ngừng lại được.

Ta nước mắt lưng tròng: “Không có ai lại như ngươi vậy... Năm năm không gặp ngươi, vừa gặp ngươi liền đánh ta!”

“Ngươi muốn nhập định tu luyện cũng không nói một tiếng, Tam Lục đương nhiên lo lắng cho ngươi rồi.” Tam Thất mỉm cười qua đây, nằng không có mặt nghề thường (4) bảy màu, bất quá bộ áo lụa vàng nhạt bây giờ thoát nhìn thực sự là thanh nhã giản dị, so với y phục bảy màu cảm giác trầm tĩnh hơn.

“Đúng rồi, ngươi lần này năm năm không đi ra, có cái gì tâm đắc không?” Tam Thất hỏi ta.

Ta mờ mịt lắc đầu.

Tâm đắc thì không có, chính là cảm thấy sức lực trên người rất dồi dào, rất muốn oa oa kêu to một phen hoặc là chạy dài ba ngàn mét phát tiết phát tiết tinh lực.

“Đúng rồi, Tam Bát à, ngươi bây giờ cũng không phải là nhỏ nhất, quan chủ tháng trước vừa thu hai mươi đệ tử, ngươi cũng có sư đệ sư muội rồi, có cao hứng hay không?”

Ta giật nhẹ khóe miệng, nhưng là ta vì sao lại muốn cao hứng chứ? Cho dù có sư đệ sư muội, ta vẫn là cái Tam Bát... Cũng sẽ không trở thành Nhị Bát Thập Bát.

Tam Lục bữu môi, đưa cái hộp trong tay qua: “Chỉ có chút đạo hạnh nhỏ bé như nằng, sư đệ sư muội so với nằng đều mạnh hơn, có cái gì mà cao hứng? Ta nói ngươi đừng có nhân rồi không có việc gì lại lười biếng đi, thay ta đưa cái này cho quan chủ đi.”

“Đây là cái gì?”

“Nước mật hoa đào, ngươi không được uống trộm.”

Ta khí thế ngất trời cam đoan: “Ta tuyệt đối sẽ không uống trộm!”

Lại nói tiếp, khi lần đầu tiên gặp nhau, nợ Tam Lục cái đại nhân tình ấy, ta còn chưa có đáp lại. Sau đấy nằng còn thay ta giảng giải đám công pháp giúp ta tu luyện kia, đây cũng là một cái nhân tình. Có thể giúp nằng chạy lật vật, ta trái lại rất vui.

Tam Thất lại làm cái pháp thuật phóng đại cho ta, nằng nói pháp thuật của nằng bây giờ đương nhiên mạnh hơn so với năm năm trước, ít nhất pháp thuật này chắc chắn đến khi ta đưa cái hộp đến chỗ quan chủ mới có thể mất đi hiệu lực. Hai chân ta giờ cái hộp, sáu chân hướng phía trước sột soạt bò nhanh.

Chỗ quan chủ ở gọi là Nhạc Nhiên hiên, trước mặt ta nhìn thấy Đào Bính sư tỷ, chính là tiểu hoa đào tinh phụ trách thu lễ vật lúc chúng ta nhập môn kia.

“Sư tỷ, quan chủ có ở đây không?”

“Có ở, Tam Bát ngươi có việc?”

“Ta thay Tam Lục tỷ mang đồ tới.”

“Vậy ngươi vào đi.”

Ta vui tươi hơn hồ đáp lại một tiếng liền bò qua ngưỡng cửa.

Kết quả vừa lên bậc thềm, trong lòng ta liền kêu khổ một tiếng!

Hôm nay xuất môn không có xem hoàng lịch (5)! Bằng không nhất định là không nên xuất hành a đại không nên!

Quan chủ ngồi ở phía sau rèm vải, mà ngồi ở một bên đang cùng nằng đánh cờ, không phải Phượng Nghi lại là người nào?

Lui về thì không còn kịp nữa, buộc lòng phải bắt chắp khó khăn đi vào.

“Quan chủ, đây là Tam Lục sư tỷ nhờ ta đưa tới, là nước mật hoa đào nằng ủ.”

Quan chủ đang nhắc một quân cờ, đầu cũng không nâng: “Được, pha hai chén nước mật bung lên, vừa lúc đang khát nước, ném thử một cái.”

May mà chú phóng đại còn chưa có mất đi hiệu lực, bằng không ta lấy cái gì đi bung trà đây.

Ta rất muốn pha xong trà mật nhanh chút trốn đi, không biết vì sao, chỉ cần đứng bên cạnh Phượng Nghi, ta luôn luôn cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Tiếc là, chuyện trên đời sao có thể được như người nguyện chứ.

Ta một lòng muốn tránh đi, nhưng là lúc bùng trà qua, Phụng Nghi lại là xoay đầu nhìn ta.

Thật không hổ là Phụng lão đại, một đôi mắt phụng long lạnh nước không thể bảo là không đẹp, thế nhưng hấn thoáng nhìn như vậy, ta lập tức hết hồn, khay trà trên tay thiếu chút nữa rơi xuống đất.

“Tiểu Tam Bát à? Cũng đã mấy năm không gặp ngươi, đều làm cái gì?”

Chắc, cả đời không gặp ngươi mới tốt.

Ta ôm lấy đầu nhỏ giọng nói: “Ủm, bé quan...”

“Lớn tiếng chút.”

“Bé quan...”

“Nghe không rõ.”

Ta hạ quyết tâm trừng mắt nhắc đầu: “Ngươi nghe cho rõ, ta! Bé! Quan!!”

Quan chủ không vui nói: “Ngươi kêu gào cái gì? Thật không có quy củ!”

Dáng vẻ bệ vệ kiêu ngạo của ta chưa kịp bốc lên được năm giây, đã bị những lời này đánh tan tành mây khói cúi đầu, đem hai chén trà mặt đặt trước người bọn họ.

Ta vẫn là chạy nhanh lấy người... Không, lấy nhện đi, lại chờ thêm nữa ta dự cảm chỉ biết càng thêm không may.

Phụng Nghi hạ xuống một quân trên bàn cờ, thần nhiên nói: “Đứng lại đã, ta còn có chuyện muốn hỏi ngươi.”

...

...

Lão thiên gia ngươi mau đánh sét bỏ vào con chim bành chộc này đi!

Chú thích

(1) ngạo kiều: chỉ người bề ngoài lạnh, nội tâm nóng, lời nói thường mang theo châm chọc ↑

(2) đại thập bát biến: chỉ sự thay đổi nhanh chóng của một người trong giai đoạn trưởng thành ↑

(3) thần hồ kỳ kỹ: chỉ tài nghệ hoặc thủ pháp vô cùng cao minh ↑

(4) nghệ thường: xiêm y có nhiều màu sắc như sắc cầu vồng ↑

(5) hoàng lịch: sách nói về thời tiết ngày tháng ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 13: Con nhện lột xác ở sườn núi Phụng Hoàng

Chú phóng đại Tam Thất làm trên người ta đã đến lúc mất đi hiệu lực, ta lùi tám chân con nhện nhỏ một cái, bọn họ ngồi ta đứng, bọn họ chơi ta xem ==!

Mệnh của ta rõ là khổ a khổ, hoàng liên cũng không khổ (1) như ta a.

Kỳ thực, kỳ thực tôm khô cá tạp trong Đào Hoa quan còn nhiều mà, hấn làm chi mà toàn gây khó dễ với ta >0

Cả bàn cờ hạ xong, dù sao ta xem cũng không hiểu bọn họ ai thua ai thắng, dù gì quan chủ dĩ nhiên là ngữ khí ôn hoà, Phụng Nghi cũng là cười với cái vẻ mặt đáng đánh đòn ấy.

“Ngươi, qua đây.”

Ta không dám không qua...

Thế lực ác quá cường đại, không phải là ta không cốt khí a.

“Tổ Tranh, đồ đệ này của ngươi cho ta mượn dùng hai ngày?”

Dùng hai ngày? A? Coi ta là cái gì? Cái bàn cái ghế? Cái chổi lau nhà? >0<~~ Ta kháng nghị, con nhện cũng là có nhân quyền!

Đúng rồi, Tổ tranh là tên quan chủ sao?

Thật là thực hiện nhiên, vận mệnh của ta không nắm giữ trong tay chính mình.

Bởi vì quan chủ đại nhân không nghe thấy ta ở trong lòng kêu trời kêu đất nói không muốn không muốn, rất dứt khoát đáp ứng: “Được rồi.”

“Được rồi, đi theo ta đi.”

Ta có một loại cảm giác bị bán vào hố lửa, đi một bước ngoảnh đầu lại ba lần, nước mắt chảy thành hàng theo Phượng Nghi đi ra ngoài.

Sườn núi Phụng Hoàng cách Đào Hoa quan chúng ta rất gần, rất gần... Gần lắm...

Bên cạnh Đào lâm chỉ mười mấy bước, chính là cây ngô đồng.

Trên sườn núi Phụng Hoàng đều là cây ngô đồng, hiện giờ là mùa ngô đồng nở hoa, trong không khí một cỗ mùi hương hoa ngô đồng vô cùng ngọt ngào.

Ta không biết làm sao lại đột nhiên nhớ tới kiếp trước, hồi nhỏ, nhặt được hoa ngô đồng trên cây rơi xuống, kề sát vào chỗ nhị hoa ngòn ngọt, khi đó cùng với đám bạn, mỗi người nhặt một vốc hoa ngô đồng, ngồi dưới tàng cây mặt kề vào mà hút...

Thật sự, là chuyện kiếp trước.

Phượng Nghi ở phía trước, ta đi theo phía sau, không ngừng oán thầm hấn.

Chân dài thì giỏi lắm? Vóc người cao thì giỏi lắm? Trông đẹp trai thì giỏi lắm? Tu vi cao thì giỏi lắm?

Bộ dạng Tử Hằng người ta cũng không thua hấn, thế nhưng Tử Hằng ôn nhu sẵn sóc hiểu biết ý người vui với việc giúp người biết bao...

Khụ, người phía trước ta bây giờ đây chỉ là loại biểu hiện bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa...

“Ngươi tại sao vẫn rất sợ ta?”

“A?” Ta bản năng thốt ra: “Ai sợ ngươi chứ?”

“Vậy sao ngươi lúc nào cũng bộ mặt như muốn chạy thoát thân?”

Ta kiên trì nói: “Ta nào có chạy?” Không phải là không muốn, là không có can đảm.

Phong cảnh sườn núi Phụng Hoàng tuyệt hảo, có thể nói là địa phương tốt sông núi sáng đẹp, rừng sâu u tĩnh, có thể nghe được rất nhiều chim chóc đang hót véo von. Ta từng nghe nói sườn núi Phụng Hoàng có rất nhiều chim muông đậu, cũng có không ít loài chim tinh quái, đều nghe theo sai phái của phụng hoàng. Việc này rất tự nhiên, bách điều triều phượng (2), phượng hoàng là vua của loài chim.

Nhưng là trong tiếng chim hương hoa, mồ hôi lạnh của ta lại càng chảy càng nhiều.

Không đúng... Chẳng lẽ nơi này, nơi này tương khắc với ta?

Quả nhiên họ Phụng không phải thứ tốt, địa bàn của hấn càng không phải cái địa phương gì tốt.

Ta lại đi mấy bước, tám cái chân phân nửa đang phát run phân nửa đang nhũn ra, bịch một tiếng ngã xuống đất không dậy nổi.

“Này, ngươi làm sao vậy?”

Ngay cả thanh âm trong vắt của Phụng Nghi nghe qua cũng tựa như cách hai lớp ván.

“Không... sao...”

Trước mắt ta tối sầm, hoàn toàn mất đi ý thức.

Ta nằm mơ.

Mơ thấy công lực chính mình tiến nhanh, biến hình thành người, là một tuyệt thế mỹ nữ mặc hắc y, mỗi cái nhãn mày mỗi nụ cười đều không khỏi là tuyệt đại tao nhã diễm đảo chúng sinh. Giẫm ngã con phượng bành chộc dưới chân, trả hết nợ nhân tình cho Tam Lục, còn cùng với Ngao Tử Hằng nấu một nồi lẩu... Đổ mồ hôi, thật là một giấc mộng hỗn loạn. Sau đó chúng ta ăn ngon lành, bỗng nhiên một tiểu đạo sĩ đầu búi tóc nhảy ra, khuôn mặt đỏ tựa Quan Công, hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt lớn mặt, cũng dám tự tiện ăn lẩu! Xem kiếm!”

Ta bị dọa nhảy dựng lên liên trốn, nhưng là lại làm đổ nồi lẩu, nồi lẩu cực nóng cùng này nợ trần đầy bên trong đều rơi theo cú hất xuống của ta. Ta sợ hãi vạn phần, a một tiếng ngồi dậy, tỉnh lại.

Đây là gian... ợ, gian phòng cây?

Không sai, là gian phòng cây.

Một căn phòng rất thô rất thô hình như từ một cái cây to khoét ra một cái hốc để ở, đây là chuyện yêu tinh loài chim ưa làm. Chúng nó có thể như vậy mà hấp thu tinh khí của cây và đất, giúp cho tu luyện, hơn nữa phòng cây đông ấm hạ mát lại còn tự động làm sạch không khí còn trong lành...

Thật sự là rất cường đại

Ta chỉ nhớ rõ ta hình như... đột nhiên ngắt đi thôi.

Vừa vào sườn núi Phượng Hoàng ta đã cảm thấy không thoải mái, ngay cả không khí chung quanh tựa hồ cũng mang theo sức nặng làm cho người ta khó chịu, trong người nặng trĩu, hơi thở cũng không thông.

Đắp trên người ta hẳn là tấm chăn mỏng bện từ vỏ cây và lông chim, rất mềm mại rất nhẹ, mang theo một cổ thơm ngát đặc hữu của cây cối, ta nhìn không được kẻ mặt lên cọ cọ, lại cọ cọ.

“Đã tỉnh?”

Ta lại bị dọa nhảy dựng, nhìn thấy một người nhẹ nhàng bay tới, tay áo như gió, nhẹ nhàng dừng trên bậc thang nhỏ trước cửa phòng này, gió thổi dây cột tóc cùng ống tay áo rộng thùng thình của hắn phấp phới, người dài dáng thẳng, cổ phản sinh tư (3), trong đôi mắt tựa hồ long lánh bảy sắc hào quang, giống như bảo thạch trần quý hiếm thấy trên đời.

A, làn da con phượng hoàng bành chộc này thật tốt a, so với trứng gà bóc còn trắng nõn long lánh hơn...

Phi phi phi, một con chim đực có làn da tốt như vậy để làm cái gì?

“Ta làm sao lại hôn mê?” Ta hỏi.

“Ừm.” Hắn đi vào trong phòng, tỉ mỉ quan sát ta vài lần: “Làm con nhện vừa đen lại vừa xấu, làm người cũng không có chỗ nào đẹp mắt.”

Hả?

“Gi?”

Hắn nói cái gì ta tại sao nghe không rõ?

“Chúc mừng ngươi tiểu Tam Bát, tuy rằng so với người khác đã muộn lâu đến như vậy, nhưng ngươi cũng đã biến hình.”

“A?”

Ta mãi sau mới phát hiện — Ta...

Biến!

Thành!

Người!

Rồi!

Phát hiện này với ta mà nói giống như... giống như...

Ợ, nghĩ không ra tính từ nào thích hợp, dù sao cũng là phi thường ngoài ý muốn, bất thành linh, kinh ngạc, vui mừng, nghi hoặc...

Rất nhiều cảm giác thoáng cái vọt tới trong lòng, ta sững sờ một lúc lâu, mới giờ tay lên xem.

A a, ta có tay.

A a, ta cũng có chân này!

Ha ha ha, ta lại có thân thể của con người!

Con phượng hoàng bánh chọe lúc này cũng không có làm cho người khác chán ghét, tay hất trên không trung khua một cái, trước mắt ta liền xuất hiện một tấm gương, mặt gương tựa như nước hơi hơi lay động, trong gương chiếu ra một người.

Mặc một bộ áo vải nỉ đen không đen nói vàng không vàng, quá quê mùa quá rách nát, tóc cũng là mấy sợi vàng, da hơi đen, mắt nhỏ...

Ợ...

Đây không phải là diện mạo kiếp trước của ta sao?

Thật sự một chút cũng không đẹp a.

Diện mạo này ở kiếp trước mà nhìn, cũng không coi là xấu. Nhưng là bây giờ ở đây không giống, đây là một thể giới tu tiên, các yêu tinh biến hình thông thường sẽ cho mình một bề ngoài xinh đẹp.

Hằng ngày nhìn quen tuấn nam mỹ nữ, bỗng nhiên chính mình cũng biến hình, lại biến thành một hắc nha đầu xấu xí thế này...

“Ủm...” Ta không hiểu: “Ta làm sao biến thành... người?”

Chú thích

(1) hoàng liên là tên một vị thuốc đông y (tham khảo), có vị rất đắng, ở đây tác giả chơi chữ chữ “khô”, vừa có nghĩa là đau khổ, vừa có nghĩa là đắng ↑

(2) bách điều triều phượng: trăm loài chim đều hướng về phượng hoàng ↑

(3) cổ phán sinh tư: chỉ mặt mày sinh động, tư thái động lòng người ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Con nhện làm người học đi

“Cái này thì...” Con chim bánh chọe cười khiến ta vừa nhìn đã cảm thấy có vấn đề, quả nhiên hắn nói tiếp: “Mặc dù ta đã nhiều năm không ăn nhện, thế nhưng trong sườn núi Phượng Hoàng chim chóc thích ăn côn trùng vẫn là không ít. Bởi vậy, bị rất nhiều đám chim chóc muốn nuốt tươi ngươi cùng nhau nhìn như hồ rình mồi, nhờ đó mà tu vi nhanh chóng tăng lên, hóa thành hình người thành công, cũng không phải là chuyện gì hiếm lạ.”

Hả?

Bởi vì sợ bị ăn, cho nên khả năng tiềm tàng bộc phát thoát khỏi hình dạng con nhện?

Đúng nha, ta hiểu rồi.

Vì sao ta vừa nhìn thấy Phượng Nghi đã cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

Bởi vì hắn đứng đầu chuỗi thức ăn, mà ta đứng ngay dưới hắn.

Hèn chi... Chuột thấy mèo dám chắc cũng là toàn thân không được tự nhiên, đây là bản năng, thiên tính...

Cách suy nghĩ của ta ngay từ đầu đã không phải là của con nhện, cho nên ta vẫn không nghĩ tới nguyên nhân này. Nếu như ta hoàn toàn là một con nhện, lần đầu tiên trông thấy con chim bánh chọe này có lẽ sẽ hiểu ngay.

“Vậy ta tại sao lại ngất đi?”

Con chim bánh chọe dùng một loại ánh mắt như thương hại một đứa ngốc nhìn ta: “Ngươi biến hình quá nhanh, thân thể không chịu nổi. Vừa rồi rót cho ngươi chút nước thuốc điều chế từ nước linh tuyến. Bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Ồ, tạm tạm...”

Ta kéo nhẹ y phục rất khó coi trên người mình. Ta từng nghe các sư tỷ nói, sau khi biến hình y phục trên người là dựa theo yêu thích cùng năng lực của chính mình mà biến thành, nhưng bộ của ta hiện giờ...

Ờ, là nên nói thường thức của ta quá kém hay là năng lực siêu thấp?

Ta bị chuyện đã xảy ra ngày hôm nay đánh vào đầu choáng choáng váng váng, cũng không biết mình là như thế nào rồi khỏi sườn núi Phụng Hoàng quay về Đào Hoa quan.

Vào trong rừng ta mới nhớ tới, con chim bảnh chọe ngay từ đầu bảo ta đi cùng hần là để làm gì? Ta đối với hần có thể có ích lợi gì? Chẳng lẽ hần là muốn ném thử chân nhện rắn có cái vị gì nên mới bảo ta đi sao?

Thế nhưng bây giờ cũng đã quay về, cũng không có biện pháp biết nguyên nhân.

Ta đi chân nam đá chân chiêu.

Không có biện pháp, làm con nhện quá lâu, cứ nhiên... cứ nhiên không đi được!

Thật sự là quá mất mặt!

Yếu ớt muốn nằm sấp xuống lấy tay chống...

==!

Quán tính đúng là đáng sợ, thực sự.

Cuối cùng đã quay về chỗ ở, ta vịn vào cửa viện thở gấp giống một cái bể thổi hơi, hỗn hà hỗn hển.

“Này, ngươi...”

Ta quay đầu, mấy vị sư tỷ đứng ở chỗ không xa nhìn ta. Vẫn là Nhị Lục sư tỷ kịp phản ứng trước: “Ngươi là... Tam Bát a?”

Ta hữu khí vô lực gật gật đầu: “Chào sư tỷ...”

“Ngươi biến hình? Ừ chà chà, đây thật sự là một đại hi sự. Đến đến đến, mau nói nói ngươi là lúc nào thành công a?”

“Chính là vừa mới.”

Tam Lục nhũ mày nhìn ta: “Ngươi sao lại hữu khí vô lực? Thật vô dụng, biến cái hình liền thở không ra hơi?”

Nhị Lục sư tỷ cũng gật đầu: “Nói phải, ngươi... ờ, nếu như quá mệt, thì mau về phòng nhập định vận công đi.”

Ta ngay cả khí lực nói chuyện cũng không có, té ngã đến cửa phòng mình.

Cái cửa động nho nhỏ bằng cơ thể con nhện kia, ở trước mắt ta từ từ mở rộng, biến thành cửa phòng có thể cho người tiến vào.

Ta tức khắc đâm vào cái giường đã biến lớn, không nghĩ cái gì liền ngủ mê mệt trong đó.

Không biết vì sao, ở sâu trong nội tâm, dường như cũng không cảm giác... không cảm giác rất cao hứng.

Làm con nhện, cuộc sống vô cùng đơn giản. Mặc dù từ đầu không thích ứng, nhưng là rất nhanh liền cảm thấy, làm con nhện cũng không tệ, không có gánh nặng tâm lý gì. Người khác lục đục với nhau là chuyện của bọn hần, tiêu yêu cũng không cần lo lắng quá nhiều, ăn ăn ngủ ngủ, ngày qua ngày.

Nhưng là sau khi biến thành người...

Cuộc sống có lẽ sẽ không thể đơn giản như vậy đi?

Ta không mơ, thời gian ngủ kỳ thực cũng không dài, lúc tỉnh lại trời vừa mới tối, trong đình viện có một vị đom đóm yêu tinh sư tỷ dùng pháp lực của nàng biến ra mấy ngọn đèn đom đóm giắt ở giữa lá cây chiếu sáng, ánh đom đóm màu lục nhạt, ta nhòai người ở trước cửa sổ hướng về phía chầm chầm ánh đom đóm ngẩn người.

Sau khi kinh ngạc cứ nhiên cảm thấy không cao hứng... Thật là kỳ quái, có thể biến thành người không phải ta vẫn luôn hi vọng sao?

Hay là bởi vì mình không biến thành mỹ nữ trong kỳ vọng, cho nên mới có loại cảm xúc thất vọng và phiền muộn này?

Ôi, không biết.

Người thật phức tạp, rất nhiều người cũng không biết trong lòng mình rốt cuộc là nghĩ cái gì, không biết nói thế nào cho người khác nghe, những thứ mình

thực sự muốn.

Vì thế ta cảm thấy làm con nhện còn càng đơn giản vui vẻ hơn.

Trong lòng ta rối bời, rất muốn tìm một người nói chuyện.

Ừ, đi tìm Ngao Tử Hằng đi, sớm như vậy hần hẩn là còn chưa ngủ.

Ta vịn vào tường chậm rãi đi ra sân, loại cảm giác bước đi này cuối cùng đã tìm lại được — đương nhiên, ta phải tự bảo mình quên đi quán tính thỉnh thoảng lại muốn hai tay chạm đất mà bò hướng phía trước.

“Ngươi...” Ngao Tử Hằng sau khi giật mình chính là vẻ mặt tươi cười, người nhìn thấy trong lòng liền ám áp: “Thực sự phải chúc mừng ngươi.”

“A, cùng vui cùng vui.” Ta cũng không biết trong đầu mình đang nói loạn cái gì: “Ta chính mình cũng không biết làm sao lại biến đổi, bảnh...” Ta kịp thời sửa miệng: “Phượng hoàng nói ta là bởi vì bị chìm ăn nhện nhìn chăm chăm, quá mức sợ hãi mới lập tức biến đổi.”

Ngao Tử Hằng gật đầu nói: “Loại sự tình này trước kia cũng đã từng có, sợ hãi cũng có thể bức người tăng công lực.”

Ta gật gù đầu: “Đúng rồi, ta mang theo đất ngươi muốn tới.”

“Là đất ở gốc cây hoa đào sao?”

“Ừ. Ta có tới chậm hay không?”

“Không, vừa lúc cần dùng đến.”

Ta nhìn thấy tiểu ngư tinh Tiểu Tâm bung ra một chén thuốc đen sì sì, không biết là sắc từ cái gì. Kỳ thật chương hoa đào cũng không khó giải, chỉ là rất nhiều người sau khi trúng chương khí, làm sao còn có nhiều thời gian đi tìm thuốc tới giải độc cho mình như vậy chứ? Mà chỗ lợi hại của Đào Hoa chương này cũng không phải là muốn đem người độc chết, mà là muốn đem người hôn mê, vậy khốn...

Kỳ thực ta thấy rằng chương hoa đào sở dĩ khiến người ta nói liên biến sắc, chủ yếu là bởi vì phạm vi của nó rộng, xung quanh hơn mười dặm thậm chí mười mấy dặm đều trải rộng mê chương, tục ngữ nói người hít một hơi không sợ, hít mười hơi cũng vẫn còn chịu được, nhưng là khi người bị nhốt trong một tầng mê chương hoa đào lớn làm sao có thể chỉ hít vào có mười hơi? Cho dù pháp lực của các đạo sĩ này có cao nội tức có mạnh vậy cũng khả năng không lớn.

Ngao Tử Hằng đổ ít đất ta mang tới kia vào trong chén thuốc, sau đó tiểu ngư tinh cho cái đạo sĩ nằm trên trường kỷ bằng đá kia uống chén thuốc vào.

“Đúng rồi Tử Hằng, ta cũng không ngờ được ta làm sao có thể bẻ quan một chút liền bẻ đến năm năm.” Thoảng cái từ con nhện nho nhỏ biến thành thân thể giống như con vật khổng lồ, ta thật sự là tay chân cũng chưa tìm được chỗ để thả, rất không được tự nhiên: “Hơn nữa vì sao ta vừa ra liền nghe nói bọn đạo sĩ năm gần đây phi thường ngang ngược bá đạo a?”

“Ừm, ngươi có biết, người tu đạo trong thiên hạ, chính đạo lấy Thực son làm đầu.”

“Cái này ta biết.”

“Thực son thay đổi chương môn.”

“Hả?”

“Tân chương môn trẻ tuổi khí thịnh, ngày xưa lại từng bị một hồ yêu làm hại cửa nát nhà tan... Cho nên...”

“Ta hiểu.” Thì ra là tân quan thượng nhâm tam bá hỏa (1) ha >_

“Cho nên gần đây tất cả mọi người đều phải cẩn thận. Tiểu đạo sĩ này...”

Ta có chút há hốc mồm, không phải chứ, chẳng lẽ chúng ta cứu người không nên cứu?

“Hắn không phải là cái chương môn kia chứ?”

Ngao Tử Hằng ha hả cười ra tiếng: “Làm sao có thể. Đã ít niên kỷ như vậy, ít đạo hạnh như thế, nếu như cũng có thể làm chương môn Thực son, vậy tu đạo trong thiên hạ này đều chết hết mới có khả năng.”

Ồ, ta cũng ngưng ngưng.

Tiểu đạo sĩ chút đạo hạnh như vậy đương nhiên không thể nào là lãnh tụ chính chương, chương môn Thực son.

Nếu như hắn ít bản lĩnh như vậy cũng đứng đầu bạch đạo, vậy ta đây cũng có thể khiêu chiến vị trí tổ quân ma đạo đi.

Sau khi uống hết thuốc, tiểu đạo sĩ thoát nhìn tốt hơn nhiều, tảng hồng phấn che phủ giữa mày kia nhạt đi, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Về ngoài mà nói, ta và tiểu đạo sĩ thoát nhìn tuổi tác tương đương, đều là bộ dáng chừng mười tuổi. Bất quá bề ngoài tiểu đạo sĩ so với ta đẹp mắt hơn, làn da trong trắng lộ hồng, mặt mày cũng rất tuấn tú.

Ôi, người so với người thì chết, hàng so với hàng thì vút.

Ta an ủi chính mình, tốt xấu ta đây rất thiện lương, mặc dù là yêu thể nhưng ta chưa từng làm chuyện xấu... Ừm, về đẹp bên trong vẫn có một chút.

“Chờ hẩn khỏe rồi, ta sẽ tự phái người đưa hẩn ra ngoài.” Ngao Tử Hằng nói: “Tam Bát, người đi theo ta.”

Ta đáp lại một tiếng, cùng hẩn vào phòng đá bên trái, hẩn từ cái giá trên vách tường lấy ra một cái hộp găm nhỏ nhỏ cho ta: “Cầm lấy.”

“Đây là cái gì?”

“Là định thần đan.” Hẩn nói: “Người vừa mới biến hình, thể lực chân khí bất ổn, pháp lực cũng kém, cái này, mỗi ngày ăn một, dùng nước hàn tuyến uống cùng, là thích hợp nhất.”

Ta ôm cái hộp nhỏ, mở ra xem, bên trong có hai cái bình trắng nhỏ nhỏ, mở cái nắp bình ra, có thể ngửi được một loại hương khí đăng đắng. Cái bình không phải là sứ, cũng không phải là ngọc, ta nhìn không ra.

“Chiếc bình thật đẹp.”

Ngao Tử Hằng đỡ khóc đỡ cười: “Người ta nói lấy gùi bỏ ngọc (2), chính là chỉ như ngươi vậy. Cái bình này là từ ngọc trai mài thành, thể nhưng trân quý của định thần đan đương nhiên là vượt xa cái bình.”

“Hả? Thuốc này rất trân quý? Vậy ta không cần.” Ta dứt khoát đóng cái hộp lại, trả lại cho hẩn.

“Cái này cũng không xem là cái gì, là trước kia có người tặng ta, nhưng ta lại không cần, trong đầm Bích Thủy tạm thời cũng không có đồng tộc nào khác có thể biến hình, cứ để đấy sợ rằng được lực có tổn hại, ngươi hợp để dùng, cứ lấy đi.”

Được rồi, dù sao ta chiếm tiện nghi của hẩn cũng rất nhiều, cái này cũng không tệ.

“Còn nữa,” Hẩn lại cầm một cái hộp.

>o< Người này có thật nhiều hộp.

“Trong này là mấy thứ nữ hài tử thường hay dùng, ngươi cũng cầm luôn đi.”

Ồ, cũng phải. Trâm vòng thoa xuyên kiếp này Ngao Tử Hằng cũng là không dùng, đều rất đẹp. Đám trang sức so với ta thì tương đối hoa lệ, nhưng ta còn có thể phân biệt nặng nhẹ. Nếu nói quý giá, vậy khẳng định là định thần đan càng quý giá hơn.

“Công tử, tiểu đạo sĩ kia đã tỉnh.” Tiểu ngư tinh ở gian ngoài nói một tiếng.

Chú thích

(1) tân quan thượng nhâm tam bá hóa: quan mới trong công việc như ba bó đuốc, ý nói quan viên mới nhận chức, ban đầu có chút quyền hành, trước tiên phải thực hiện hai, ba việc có ích cho dân chúng, cũng giống như ba cây đuốc sáng, mới được sự chú ý của nhiều người; hàm ý rằng sau này có làm được chuyện tốt cho dân chúng hay không thì không biết trước được, nhưng trước mắt cứ cho dân chúng thấy được lợi ích đã ↑

(2) lấy gùi bỏ ngọc: người nước Sở sang nước Trịnh bán ngọc, trong tráp đựng đầy những trang sức quý giá, nhưng người nước Trịnh chỉ mua cái tráp mà trả lại ngọc, ví với người thiện cận, không biết nhìn xa trông rộng ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bao vây khi dễ tiểu đạo sĩ

Tiểu đạo sĩ từ từ tỉnh dậy, phản ứng đầu tiên cư nhiên lại là trước sờ cổ áo sau sờ đai lưng, đều sờ xong hết mới buông khẩu khí, ngay sau đó dùng ánh mắt hồ nghi kính ngạc quan sát chúng ta.

Phản ứng đầu tiên của hẩn là có ý gì? Chẳng lẽ hẩn hoài nghi ta hay là Ngao Tử Hằng thừa dịp hẩn hôn mê phi lễ hẩn? ==#

Hắn cho hắn là ai vậy chứ?

Chúng ta cho dù là sắc tình cuồng cũng sẽ không chọn đối tượng như vậy.

Đạo sĩ và yêu tinh là quan hệ thiên địch lẫn nhau a, với lại bình thường đều là đạo sĩ hãm hại bọn ta.

Nguyên tắc đầu tiên của yêu tinh, yêu quý sinh mệnh, rời xa đạo sĩ!

Ta bây giờ có chút hối hận tại sao lại muốn cứu hắn. Rõ là tự tìm phiền toái.

Từ Hằng thái độ ôn hòa: “Người đừng sợ, nơi này là đầm Bích Thủy. Người vì sao bị nhốt bên trong trận pháp tại Đào Hoa quan?”

Tiểu đạo sĩ không nói lời nào, thập phần cảnh giác, ta nghĩ sư phó hắn nhất định lại giáo dục hắn không ít: Không được cùng người lạ nói chuyện.

Ta bỗng nhiên nhớ hắn tên là gì, hắn từng nói cho ta biết.

Gọi là Lý Kha... Hình như không sai.

Đúng, gọi là Lý Kha.

“Người không phải sợ, Lý Kha.”

Quả nhiên hắn run run một cái, nét mặt lộ vẻ lại càng thêm dè chừng sợ hãi!

Trong lòng ta có một tiểu ác ma sừng dài trên đầu đang ha ha cuồng tiếu, trên mặt lại vẫn là chững chạc đàng hoàng: “Người không nhớ ta? Hi, ta đã gặp người, người cũng không phải là lần đầu đến Đào Hoa quan, lần trước chúng ta đã gặp mặt, người quên rồi?”

“Cái gì?” Trên mặt tiểu đạo sĩ rõ ràng viết: Yêu ngôn hoặc chúng (1), một chữ cũng không thể tin.

“Đúng, ta lần trước không phải thế này.” Ta lấy tay chọc chọc Từ Hằng: “Này, ta làm sao có thể biến trở về?”

Từ Hằng cười, nói: “Cái này không khó, ta trước giúp người biến đổi, sau đó sẽ nói cho người biết đạo lý.”

Tay áo hắn phát một cái với ta, thanh ánh chợt lóe trước mắt, sau đó cảnh vật lập tức đại biến, cái bàn biến giống như núi, trường kỷ đá cũng cao lên.

Ta lại biến trở về con nhện nhỏ có tám cái chân.

“Người, người...” Tiểu đạo sĩ tròn to mắt: “Thế nào lại là người?”

“A? Người còn nhớ ta?”

Trong lòng ta cũng là có mấy phần vui mừng, từ y phục của Từ Hằng bò đến trên tay áo hắn, hướng về phía tiểu đạo sĩ cười hi hi nói: “Lần trước cho người đi rồi, người tại sao lại trở lại? Chẳng lẽ người là đến trừ ma vệ đạo?”

Tiểu đạo sĩ lộ ra vẻ mặt lo lắng: “Không, không phải vậy. Ta là đặc biệt tới tìm người, người mau mau rời khỏi Đào Hoa quan đi, nơi này không lâu sau liền có đại họa lâm đầu.”

“Cái gì?”

Người bị giết mình đổi thành ta.

“Người đặc biệt tới tìm ta?”

“Người nói tai họa là chỉ chuyện gì?”

Ta và Ngao Từ Hằng đồng thời đặt câu hỏi, hỏi lại là chuyện hoàn toàn bất đồng.

Tiểu đạo sĩ gật đầu: “Ta cảm thấy người không phải là yêu xấu, hơn nữa... Nói như thế nào người cũng từng giúp ta. Người trước tiên rời khỏi nơi này đi, ít nhất hai năm đừng trở về.”

Nhưng là câu hỏi của Ngao Từ Hằng, hắn lại một chữ cũng không đáp.

“Ta là Hằng Nguyên cư sĩ của đầm Bích Thủy, không biết người đã từng nghe nói qua hay chưa, nhưng là ta cũng không phải yêu quái. Đào Hoa quan cũng chưa từng làm gì ác, đã không có tự ý giết người, cũng không có làm hại bên nào. Không biết đại họa lâm đầu người chỉ, là có ý gì?”

Tiểu đạo sĩ ngậm chặt miệng giống như vỏ trai kín kẽ, nhìn Ngao Từ Hằng, ngay cả một chữ cũng không nói.

Ta cũng cảm thấy sự tình có chút nghiêm trọng.

Tiểu đạo sĩ này đến kỳ quặc, nói chuyện lại giấu đầu lòi đuôi, bảo người ta làm sao có thể yên tâm?

Bất quá hắn nói đặc biệt tới tìm ta, cũng làm cho trong lòng ta nóng lên một chút.

Tiểu đạo sĩ cư nhiên còn nhớ con nhện nho nhỏ năm đó... Đương nhiên, với hắn mà nói là năm đó, với ta mà nói qua mới không bao nhiêu ngày. Suy cho cùng năm năm này ta là nháo một cái đã qua, căn bản không có cái loại cảm giác đã qua thật lâu ấy. Nếu như thực sự trải qua năm năm, ta chắc là cũng sớm quên sạch tiểu đạo sĩ này rồi.

Từ Hằng liếc mắt nhìn ta, gật đầu một cái, thấp giọng nói: “Chuyện này chắc chắn rất quan trọng, ngươi lại không chịu nói rõ, ta đây đành phải đắc tội.”

Tiểu đạo sĩ quát: “Ngươi muốn...”

Ba chữ làm cái gì chưa kịp nói ra, tay áo Từ Hằng hướng trước mắt hắn vung lên, tiểu đạo sĩ tức khắc thành con gà gổ ngơ ra.

“Từ Hằng, ngươi đây là...”

“Ngươi không cần lo lắng, chỉ là muốn từ trong miệng hắn hỏi mấy câu.” Từ Hằng hướng ta nói xong, lại quay đầu hỏi hắn: “Ngươi vì sao đến chỗ này?”

Tiểu đạo sĩ cau mày, lộ ra thần sắc mê man thống khổ.

Từ Hằng lại ép hỏi một câu: “Đào Hoa quan có tai họa gì?”

Thái dương tiểu đạo sĩ thấy mờ mờ, giống như đang vì sự tình cực thống khổ cực rắc rối gây dứa không ngớt, Từ Hằng lại ép hỏi mấy câu, sắc mặt hắn đỏ lên, dần dần phát tím, nhưng vẫn tiếp tục không nói lời nào.

Ta nhìn cũng khó chịu thay hắn, hiển nhiên hắn đang ngăn cản pháp thuật của Từ Hằng, chính mình đang đấu tranh tâm lý, thống khổ không chịu nổi.

“Tâm chí hắn cũng thực kiên định.” Từ Hằng thấp giọng nói: “Hồi nữa, hắn khả năng vẫn là không nói, thế nhưng hắn nhất định sẽ chịu tổn thương rất lớn.”

Ừm, nếu không thì không hỏi...” Trong lòng ta có phần hồ thẹn, hắn đặc biệt tới nhắc nhở ta, mặc dù không biết là cái tai họa gì, nhưng là ép hắn giống ta và Từ Hằng cũng không nên.

Mờ mờ của tiểu đạo sĩ chảy xuống ròng ròng, cổ áo và bả vai đều ướt sũng.

“Từ Hằng, ngươi... giải cho hắn đi, hình như rất khó chịu a.”

Ngao Từ Hằng liếc mắt nhìn ta, không nói cái gì, lại vung tay áo một cái, tiểu đạo sĩ liền thở ra một hơi thật dài, cảm đầu ngã vào đầu giường. Ánh mắt hắn đảo, gắt gao nhìn chăm chăm ta, ánh mắt kia làm cho ta chột dạ, khiếp đảm, mặt nóng lên.

Hắn gắt gao cắn môi, tay trước ngực bày cái tư thế phòng ngự, thoát nhìn thực kiên cường, nhưng là trong mắt ánh nước long lanh lóe lên, dường như đang nói, vì sao ta chạy tới nói cho ngươi biết ngươi phải đối với ta như vậy? Yêu quái quả nhiên đều là không thể tin, yêu quái đều là không thể tin!

Lại nói ta thực sự cảm giác mình có chút không phải với cả hai bên. Tiểu đạo sĩ tới nhắc nhở ta, bị hành hạ như vậy. Ngao Từ Hằng cũng không phải người Đào Hoa quan, nếu không phải vì ta, phòng chừng hắn cũng sẽ không ép hỏi tiểu đạo sĩ. Tất cả đều là người tốt, nguyên nhân đều là ở thân ta.

Vừa quay đầu nhìn thấy gương đồng trước giường, bên trong chiếu ra một con nhện góc đang bò rồi.

Thì ra như vậy, ta đáng đời mà! Vốn đã không phải là người, xem mình làm như người, thật ra ta chẳng qua là một con nhện mà thôi. —!

Ta không biết nên nói cái gì, quay đầu nhìn Ngao Từ Hằng: “Hắn được chưa? Có thể đưa hắn đi hay không?”

Ngao Từ Hằng gật gật đầu, sau đó dường như lại nghĩ tới cái gì lắc đầu.

“Hả?”

Không được?

Vừa gật đầu vừa lắc đầu là có ý tứ gì?

“Ngươi đưa hắn đi, ngươi cũng đừng trở lại.”

“A?”

“Hắn tuy rằng không chịu nói, nhưng là nhìn ra được đến hắn không phải đến lừa gạt ngươi. Đào Hoa quan chỉ sợ lập tức sẽ có tai họa. Ngươi đưa hắn đi, trước tiên tìm một chỗ trốn trốn, không cần vội vàng quay về.”

Ta bị hấn nói ngắn ngắn ngo ngo, cũng là trước tiên mờ mịt gât gât đầu, sau đó lập tức phục hồi tinh thần lại, dùng sức lắc đầu.

“Ta là đệ tử Đào Hoa quan, làm sao có thể quăng quan chủ cùng đồng môn nói đi là đi? Đã có tai họa, ta phải đi thông báo bọn họ một tiếng để mọi người làm phòng bị! Cái gì chứ, Từ Hằng, tiểu đạo sĩ này thì phiền phức người để người đưa hấn đi thôi, đừng làm khó dễ hấn.”

Ta muốn đi ra ngoài, thế nhưng thanh ảnh trước mắt chợt lóe lên, Từ Hằng chắn ở trước người ta.

“Không được, người không được đi về, ta sai người đi thay người truyền tin.”

Ta lắc đầu: “Người ở đây cũng chưa chắc an toàn, người đưa tiểu đạo sĩ đi đi, sau đó người đừng trở lại. Nếu là có người đến đối phó Đào Hoa quan, nói không chừng cũng thuận tay làm khó dễ đến đầm Bích Thủy. Đúng rồi, không biết chỗ sườn núi Phụng Hoàng thế nào, phải bảo người cũng thông báo một tiếng...”

Vừa nghĩ như thế ta thật sự là một giây cũng không thể ở lại.

Thế nhưng lúc ta muốn vòng qua Từ Hằng bỏ đi ra, đột nhiên trên lưng đau xót, tám chân đều không có khí lực, lạch cạch một tiếng nằm bò dưới đất.

Tay Từ Hằng chop một cái nâng ta lên, gọi tiểu ngư tinh phân phó hai câu. Hấn nói lời ta nghe không hiểu, sau đó đưa ta tới tay tiểu ngư tinh, chính mình cũng không quay đầu lại vội vàng đập cửa đi ra.

Chú thích

(1) yêu ngôn hoặc chúng: dùng lời ma mị mê hoặc chúng dân ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lão rùa cổ chấp thực muốn mạng

“Này, cá nhỏ, người để ta trở về!”

Sắc mặt tiểu ngư tinh nặng nề, căn bản không để ý tới ta nói cái gì.

Ta cùng tiểu đạo sĩ bị mang ra khỏi động phủ của Ngao Từ Hằng, tiểu ngư tinh vội vàng mang chúng ta đến ven đầm Bích Thủy, đưa cho một lão rùa: “Đưa bọn họ đi, đi hướng tây, càng xa càng tốt.”

Cá nhỏ lúc này nói không phải là lời nói của thủy tộc bọn hấn ta có thể nghe hiểu, lão rùa thập phần kinh ngạc, chậm rì rì hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Không nên hỏi, người đưa bọn họ đi, tốt nhất tìm một chỗ trốn đi, xem ra nơi này của chúng ta sắp không yên ổn. Công tử còn đề ta đi báo tin cho cái đồng bạn khác, khởi động ba vòng trận, mọi người toàn bộ phải cẩn thận.”

Lão rùa cũng không hỏi nhiều, công tiểu đạo sĩ và ta, lên bờ liền bò về phía tây.

Không phải chứ... Tốc độ của nó làm sao lại nhanh như vậy?

Ta tuy rằng gấp muốn chết, vẫn là nhịn không được nghi hoặc hỏi: “Quy đại ca, người tại sao có thể bò nhanh như vậy?”

“Lúc không có việc gì đương nhiên bò từ từ,” Hấn vừa rất nhanh hướng phía trước vừa nói: “Có việc đương nhiên phải nhanh. Nhện con, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Ta cũng không biết a. Quy đại ca làm ơn, người bỏ chúng ta xuống đi, ta còn muốn quay về Đào Hoa quan!”

“Không được, nếu là phân phó của công tử, vậy ta nhất định phải đưa các người đi.”

“Quy đại ca van cầu người, ta thật sự có chuyện quan trọng phải về Đào Hoa quan a!”

“Không được.”

“Quy đại ca...”

“Không được.”

“Van cầu người...”

“Không được...”

“Lão rùa nguoi đồ bại não đồ cứng đầu nguoi XXOO#%\$^@%#@^!”

Lão rùa chậm rì rì nói: “Mai của ta đúng là cứng, nhưng đầu thì không cứng...”

“...” Nếu như ta có thể có tuyệt chiêu động một tí là ói máu như vai nữ chính ngôn tình, ta nhất định phải ói mấy ngụm, còn muốn ngay ngắn ói lên mai lão rùa, để bày tỏ tâm tình bi phần của ta!

Ta động thì không động được, khuyên thì cũng không khuyên được, cấp bách đến sắp học máu. Độ tin cậy của lão rùa có tiếng gần xa, nói cách khác chính là đặc biệt cô chấp, nếu Ngao Tử Hằng phân phó như thế, vậy hẳn nhất định là muốn thực hiện tới cùng!

Tốc độ của hắn thực mau, ta còn chưa từng rời khỏi Đào Hoa quan xa đến thế, nhất là phía tây, chưa từng tới.

Tiểu đạo sĩ cũng tỉnh, có điều hắn còn chưa có cách nào động đây, không biết có phải là hiệu lực của chương hoa đào còn chưa biến mất toàn bộ hay không. Đầu của hắn theo lên xuống của mai lão rùa nhẹ nhàng đung đưa, nghiêng sang một bên cũng không nhìn ta.

Nhỏ nhen!

Ta tức không có chỗ phát, nhưng là lại cảm thấy... hắn cũng rất không dễ dàng.

“Này, nguoi giận ta sao?”

Tiểu đạo sĩ cho ta nhìn cái ót.

Hi, chẳng lẽ nguoi là muốn cho ta cẩn thận tỉ mỉ nhìn cái ót nguoi sao? Ngô, bắt quá chất tóc của tiểu đạo sĩ rất tốt... Hắn quay về tìm ta để làm chi? Chẳng lẽ cho rằng ta là một bằng hữu đáng kết giao?

Chặc! Ta thật muốn đá chính mình một cái, bây giờ cũng không phải là thời điểm để nghĩ ngợi lung tung.

“Lý Kha, nguoi nói với ta đi, rốt cuộc là cái tai họa gì? Nguoi phải chạy từ xa như thế tới báo cho ta biết?”

Tiểu đạo sĩ chẳng nói câu nào.

“Ta biết, vừa rồi là ta không đúng, nhưng là ta phải biết đã xảy ra sự tình gì chứ. Nguoi nói một câu không đầu không đuôi như vậy, ta làm sao có thể biết được chân tướng, ta cũng không biết rốt cuộc sắp phát sinh chuyện gì a. Trong Đào Hoa quan đều là đồng môn, sư tỷ sư đệ sư muội của ta, còn có quan chủ... Ta không thể bỏ lại bọn họ không quản...”

Tiểu đạo sĩ tức giận nói: “Chẳng lẽ ta cũng không có sư huynh sư đệ sư phó sao? Ta chẳng qua là cảm thấy nguoi không xấu, không muốn để cho nguoi chết! Nhưng là nguoi, nguoi... Sư phó quả nhiên nói không sai, yêu quái vốn không có một thứ tốt!”

“Nhưng là...”

“Không nhưng là!”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng mà!”

“Nếu như...”

“Không nếu như!”

Ta buồn bực.

Ta toàn thân cứng ngắc thậm chí không có biện pháp quay đầu nhìn nhìn hướng Đào Hoa quan xem rốt cuộc có cái biến cố gì không, trong lòng sốt ruột, bên cạnh là một con rùa cổ chấp và một tiểu đạo sĩ so với con rùa còn cổ chấp hơn...

Thực sẽ đem người sống làm cho chết!

Các đồng môn của ta, còn có Ngao Tử Hằng, thậm chí, còn có con chim bánh chọe, bọn họ đều thế nào? Đào Hoa quan và đầm Bích Thủy, còn có sườn núi Phụng Hoàng đều ở một chỗ, thành thế góc cạnh, bình thường cũng đều trao đổi tin tức, trận pháp của Đào Hoa quan lại có một phần là hợp lại cùng một chỗ với trận pháp của sườn núi Phụng Hoàng. Ba chỗ này của chúng ta coi như là có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Tiểu đạo sĩ không chịu nói, nhưng là, ta nghĩ, tai họa theo như lời hắn, nhất định là bọn tu đạo tới làm khó dễ!

Nhị Lục sư tỷ các nàng cũng đã nói, gần đây đặc biệt không yên ổn, Ngao Tử Hằng cũng nói, Thực sơn thay một chương môn tuổi trẻ háo thắng có thù

sâu hận lớn với yêu, vì thế sẽ xảy ra chuyện gì đó, ta nghĩ, ta cũng có thể đoán được.

Nhưng là có thể biết mở đầu, nhưng không cách nào đoán được quá trình, lại càng tính không được kết quả a!

Ngao Tử Hằng đi thông báo quan chủ và phượng hoàng sao?

Đến cùng, đến cùng sẽ thế nào đây?

Lão rùa rút cuộc công chúng ta đi bao xa ta cũng không biết, trời dần dần tối, qua một sườn núi cỏ, phía trước là một con sông chảy xiết, có thể nghe được tiếng nước chảy thực vang.

Tiểu đạo sĩ bỗng nhiên giật mình, đầu của hắn từ từ quay về phía ta.

“A?”

Ta kinh ngạc mở to mắt.

Tiểu đạo sĩ trừng ta một cái, tay phải nâng lên bắt cái pháp quyết điểm lên trên vỏ rùa dưới thân chúng ta, thanh âm tuy rằng yếu ớt lại hết sức kiên định: “Định!”

Quy đại ca đang đi rất nhanh đột nhiên đứng im bất động, theo quán tính, chúng ta đang ở trên lưng hắn đều bị văng ra, tiểu đạo sĩ rơi vào bụi cỏ, ta nhưng lại cảm thấy nửa người mát lạnh, bên tai là tiếng nước ào ào!

Trời ạ, ta rơi xuống sông!

Ta không nhúc nhích được, chỉ hô được nửa tiếng: “Cứu—” một ngụm nước liền tràn vào trong miệng.

Nước suối rất xiết, chỉ chớp mắt liền cuốn ta xuống dưới nước, dòng chảy ngầm mang theo ta hướng hạ lưu chảy xuôi.

Ta bị dòng nước cuốn làm đầu óc choáng váng, vội vàng bế khí.

Pháp lực trong cơ thể chậm chậm chảy.

Tay Ngao Tử Hằng thật lợi hại nha.

Hắn luôn giấu tay ở trong tay áo, sau đây thường thường người khác chỉ có thể nhìn thấy hắn vung một cái, làm ra các pháp chú không giống nhau, càn khôn trong tay áo lại không thể biết được.

Tuy rằng ta đã là yêu chứ không còn là con nhện bình thường nên ta chưa đến nỗi bị chết đuối, nhưng là cũng không có cách nào di chuyển, chỉ có thể bị nước bao phủ, cuốn trôi.

Dòng chảy ngầm nơi đây nước có vô số vòng xoáy, ta bị dòng chảy ngầm cuốn xoay tròn, có lúc đếm trong đầu thử xem tính tổng xoay đến năm sáu vòng, nước này cũng thật xiết.

Ta nhắm hai mắt thật chặt, chính là con mắt nhìn không thấy, vẫn có thể cảm giác được rõ ràng thân thể đang xoay tròn nhanh chóng.

Bỗng nhiên bên tai tiếng nước chảy ào một tiếng, sau đó... ợ, nước không còn?

Ta nghi ngờ muốn mở mắt, thế nhưng kết quả của vừa rồi bị xoay choáng váng chính là trước mắt ta bây giờ một đồng sao Kim cái gì cũng nhìn không thấy. Nếu như người khác bây giờ nhìn ta, tám phần chính là một đôi mắt nhang muỗi!

“Phù phù...” Ta ỏi ra mấy ngụm nước, đầu vẫn là hỗn loạn, thế nhưng ta đã thấy rõ ràng.

Ta đang nằm ở trên tay tiểu đạo sĩ, toàn thân ướt đẫm, ngay cả lông chân cũng rũ xuống dán vào đùi >_<~~

Ta hận lông chân!

Rõ ràng cũng đã biến thành người, thế nhưng bây giờ lại trở lại làm con nhện.

Càng tệ hơn chính là, ta nhớ không ra chính mình lần trước là như thế nào biến thành người, đương nhiên bây giờ cũng là biến không lại!

Tiểu đạo sĩ đứng ở gần bờ nước, một thân đạo bào cũng đều ướt đẫm. Mà Quy đại ca ngờ ngác đứng thẳng bất động chỗ cách bờ sông mấy trượng.

“Ngươi...”

Tiểu đạo sĩ quay mặt qua chỗ khác, hừ một tiếng. Thế nhưng bày đặt tàn khốc còn chưa bày xong, đã hung hăng đánh hai cái hất xi trước.

Như vậy khí thế tức giận cái gì cũng không còn.

Ta lại một lần nữa thành khẩn xin lỗi: “Xin lỗi Lý Kha, Từ Hằng đối với ngươi như vậy, thực sự rất xin lỗi, ngươi đừng nóng giận có được hay không?”

Hắn đặt ta ở một bên trên cỏ, vẩy vẩy nước trên người, từ trong túi lấy ra một lá bùa. Mặc dù y phục hắn đều ướt, bùa kia lại không ướt, có thể thấy rất huyền diệu.

“Đây là cái gì?”

Hắn không đếm xỉa tới ta, niệm hai câu chú ngữ, trên đạo bùa kia xuất hiện một đốm lửa nhỏ, rất nhanh bốc cháy.

Muốn làm gì? Chẳng lẽ là muốn dùng bùa chú trấn áp thu phục ta?

Ờ...

Ta lặng lẽ lui về phía sau một bước nhỏ.

Lá bùa cháy đến đoạn cuối, phát ra một ánh hồng quang ấm áp, bao phủ toàn thân tiểu đạo sĩ.

Ta chớp mắt mấy cái, hồng quang biến mất, tiểu đạo sĩ cũng không thấy nữa.

Ta đứng ở trên lá cây cạnh bờ sông, toàn thân ướt đầm.

Bầu trời tối đen, ta không còn biết chúng ta là tới từ phương hướng nào.

Làm sao bây giờ? Lão rùa trừng ta một cái, cứng ngắt ngay cả nói cũng không thể nói.

Trong một mảnh mờ mịt cùng lo âu, ta cũng hung hăng đánh hai cái hất xi...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Yêu tinh nhào vào đám đạo sĩ

A? Ta có thể động? Vừa rồi ta lùi một bước nhỏ a!

Xem ra thời hạn pháp thuật Từ Hằng làm đã hết, vì thế định thân của ta cũng được giải trừ.

Ta quay đầu nhìn trái nhìn phải, làm sao đã quên, còn có lão rùa a! Ta không biết phương hướng nhưng nó nhất định biết.

“Quy đại ca, Đào Hoa quan là ở hướng nào?”

Nó trừng mắt ta, nhìn mãi không thôi.

“Ta thật sự có việc gấp a! Ngươi cũng biết sợ rằng có đạo sĩ tới quấy rối, ta phải trở về giúp chứ! Thêm người luôn thêm một phần lực nha!”

Nó vẫn là không hé răng.

Ta giận từ tim lên ác từ gan ra: “Ngươi nếu không nói, coi chừng ta lấy tảng đá đập bể cái đầu rùa của ngươi. Là tự ngươi nói, mai của ngươi cứng, nhưng đầu thì không cứng.”

Hắn vẫn là không nói lời nào.

Ta cúi người xuống, cạnh bờ sông cái khác không nhiều lắm nhưng đá là nhiều nhất, ta tìm một viên to bằng quả hạch đào, hai chân trước gấp lên, cân nhắc lại buông xuống, đổi sang viên to bằng quả phỉ, hướng lão rùa quơ quơ: “Thấy không? Sợ chưa? Hừ hừ, mau nói cho ta biết phương hướng.”

Lão rùa ngay cả mí mắt cũng không động, chỉ là trong mắt lộ ra vẻ buồn cười cùng bất đắc dĩ.

Ta đột nhiên nhớ tới: “Này, ngươi không phải là không thể nói chuyện đấy chứ?”

Trong mắt lão rùa là một bộ mừng như điên ngươi rốt cuộc đã hiểu ==!

Ta thờ dài, ném hòn đá nhỏ xuống.

Thẻ bài gỗ đào trong người cũng không có, ta cũng không biết là lúc đi ra quên mang, hay là trong khi hoảng loạn quăng ở nơi nào.

Ta chưa từng đi quá xa, bây giờ phải làm sao bây giờ? Tiểu đạo sĩ không có khí phách dùng bùa chạy như bay, bỏ lại ta một mình ở chốn hoang sơn dã lĩnh tìm không ra phương hướng.

Đúng rồi, Ngao Tử Hằng nói để lão rùa công chúng ta hướng tây, vậy, Đào Hoa quan bây giờ hẳn là ở phía đông.

Đâu là đông?

Hướng mặt trăng mọc hẳn là đông đi?

Ta khẽ cắn môi, quay đầu lại nói với lão rùa: “Quy đại ca, ném ngươi một mình chỗ này không tốt lắm, bất quá ta nghĩ chung quanh đây hẳn là chỉ có giun răn nhỏ nhỏ, trời lại tối, không có nhiều nguy hiểm lắm... Ồ, ta phải về Đào Hoa quan trước!”

Ta từ một chiếc lá nhảy đến một chiếc lá khác, vừa bật vừa nhảy rất nhanh tiến lên phía trước.

Ta nghĩ phương hướng của ta hẳn là không có sai, chân chạy đã sắp muốn đứt, trong gió thổi tới hương hoa đào.

Có hương, vậy chắc không sai!

Mặt trăng không biết từ khi nào đã biến mất giữa tầng mây, ta lại chạy một đoạn, tại sao lại cảm thấy có chút không đúng lắm.

Nhìn ngọn núi bốn phía, đúng vậy, nơi này hẳn là cửa vào sơn cốc của Đào Hoa quan.

Nhưng là, nhìn thì thấy địa hình không đúng.

Rừng cây nơi này, còn có một cái khe suối thật dài, có miệng cốc hơi hẹp, tại sao đều không thấy?

Xa xa nhìn lại, nơi này một mảnh mênh mang, cỏ dại sinh trưởng tốt, xa xa có gốc cây nghiêng mọc trong hoang dã.

Đào Hoa quan đâu? Sơn cốc đâu?

Cho dù giống như tiểu đạo sĩ nói, Đào Hoa quan đại họa lâm đầu, quan chủ cùng đồng môn đều gặp nguy hiểm, vậy, vậy cũng không thể đem địa hình sông núi cũng đều thay đổi nha!

Chẳng lẽ là ta đi nhầm hướng? Bằng không làm sao có thể toàn bộ sơn cốc đều không thấy chứ?

Bỗng nhiên cách đó không xa có người cao giọng nói: “Bên kia có yêu khí! Đi qua xem!”

“Vâng!” Bốn năm người đồng thời lên tiếng trả lời.

Hồng bát, chẳng lẽ là đạo sĩ?

Trong óc ta, chủ ý gì cũng không có.

Ta đi trốn chỗ nào đây?

Nghe những người đó càng ngày càng gần, ta hoảng loạn, giống như kiến bò trên chảo nóng.

Lúc ấy ở sườn núi Phụng Hoàng ta làm sao biến thành hình người vậy? Lúc ấy có thể bởi vì cảm giác nguy cơ mà bùng nổ tiềm lực, làm sao bây giờ lại không thể?

A a a! Tuy rằng kiếp sống con nhện không tốt đẹp, nhưng ta tuyệt đối không muốn rơi vào tay đạo sĩ, đây chính là muốn sống không được muốn chết không xong a!

Bỗng nhiên trước mắt tối sầm, một bàn tay nắm lấy ta.

Ta còn chưa kịp phản ứng, chợt nghe thấy một người hỏi: “Ài!”

“Thanh Vân, Thanh Phong sư thúc, là ta.”

“Lý Kha? Ngươi ở chỗ này làm cái gì?”

Lý Kha?

“Sư phó của ta để cho ta đi theo các sư thúc trải nghiệm một chút, học chút bản lĩnh... Ta lên đi theo phía sau các người, các người không biết.”

“Nói vậy, sư phó của người sẽ không cho người xuống núi, người mới học đạo mấy năm, ngay cả ngự kiếm còn chưa biết, sư phó của người có thể thả người xuống núi mới là lạ đấy.”

Một thanh âm khác nói: “Người không phải là tự mình trốn chạy đến đi? Bằng không tại sao muốn lên lên theo phía sau chúng ta, không lộ diện chứ?”

Người kia kêu Thanh Vân nói: “Người thực sự là hồ nháo, người còn nhỏ tuổi, coi trừ yêu là chuyện đùa?”

“Sư, sư thúc, ta cũng muốn học thêm chút bản lĩnh, sớm đi trừ ma vệ đạo cố gắng một phần tâm lực a.”

“Tiểu Kha à, thiên phú của người là có, nhưng là không thể vì mình thông minh chút, liền xem thường đám yêu quái này.”

“Dạ, sư thúc, ta lần sau không dám, lần này, lần này để cho ta đi theo các sư thúc tăng thêm kiến thức đi.”

“Đúng rồi, vì sao nơi này vừa rồi có cổ yêu khí, người có thấy cái gì không?”

Tay Lý Kha nắm lấy ta siết chặt, thiếu chút nữa đem một chân của ta bẻ gãy, tim ta cũng dâng lên, tim đập thình thịch, không dám thở mạnh.

Trong lòng bàn tay Lý Kha đều là mồ hôi lạnh, rõ ràng cũng là rất căng thẳng: “Yêu khí? Ta không biết a, bất quá lúc ta vừa rồi qua đây, dường như có đợt gió thổi qua, hạt cát thiếu chút nữa làm mờ mắt ta, nhưng thật ra không thấy được cái gì.”

“Ừm, quên đi, có lẽ là tiểu tinh quái qua đường gì đó, bị khí thế của chúng ta dọa chạy đi.”

“Sư thúc, các người có bắt được đại yêu quái kia chưa?”

“Hừ, yêu tinh Đào Hoa sơn này nếu như dễ bắt như thế, cũng không ở lại được chỗ này nhiều năm, mà không có người tu đạo nào có thể thu phục được chúng nó! Năm đó sư tổ đạo hạnh vô cùng, còn không phải bị yêu quái này...”

“Sư đệ, chuyện xưa đừng nói nữa.”

“Ừ.”

“Người đi theo chúng ta, cũng đừng đi loạn. Nơi này rất cổ quái, rõ ràng địa phương là tuyệt đối không sai, thế nhưng vô luận như thế nào cũng tìm không thấy hang ổ của yêu quái kia, chắc là dùng trận thế và thuật pháp gì đó che giấu rồi. Yêu Đào Hoa này cũng không bình thường, trong đầu có rất nhiều thâm ý.”

“Phải.”

Tay tiểu đạo sĩ xoay một cái, không dấu vết bỏ ta vào trong tay áo hắn.

Ta nhưng thật ra thờ phào nhẹ nhõm, nghe bọn hắn nói như vậy, vậy là quan chủ đem toàn bộ Đào Hoa quan ngay cả sơn cốc đều che giấu, nói vậy Ngao Tử Hằng đã đưa tin tức đến, vậy sườn núi Phượng Hoàng cùng đầm Bích Thủy nhất định cũng sẽ không có chuyện.

Bọn họ nếu không có việc gì, trong lòng ta liền kiên định hơn, cẩn cẩn thận thận núp ở bên trong tay áo tiểu đạo sĩ, bẻ hô hấp lại, để linh lực ở trong người lưu động vận chuyển, như vậy cũng không cảm thấy bị đè nén, cũng tránh bị bọn đạo sĩ phát hiện được sự tồn tại của ta.

Vừa rồi người lên tiếng kia là ai? Hắn có thể cảm thấy linh khí của ta, hai người tới này lại không phát giác...

Không, ta phải càng cẩn thận hơn mới được.

Ta ở trong tay áo Lý Kha nhìn không thấy thứ gì, chỉ nghe bọn đạo sĩ lặng lẽ tiêu sái, giữa cước bộ lên xuống có rung động sột soạt của cỏ dại bị đạp lên.

Càng nhiều tiếng hít thở của người, có người thấp giọng nói chuyện, tiếng cỏ dại vang lên càng mạnh hơn.

“Các người tìm được cái gì?” Thanh âm người nọ chính là vừa mới nói yêu khí kia, dừng một chút, có phần kinh ngạc: “Tiểu Kha tại sao lại đến đây?”

“Hắn một lòng cũng muốn trừ yêu, trốn đi theo chúng ta tới đây.”

“Hồ nháo! Đây cũng là chuyện để chơi sao? Quay về không thể không báo sư phó của người phạt người.”

“Thanh Liên sư bá, ta lần sau không dám...” Thanh âm Lý Kha nhưng thật ra nghe qua thật ngoan thật nghe lời: “Trong lúc các người phải trừ yêu, ta tuyệt đối không xằng bậy, nhất định sẽ không để các sư thúc sư bá bận tâm.”

Thanh Liên đạo sĩ kia hừ một tiếng, lại hỏi: “Đám yêu quái này hết sức giao hoạt, lại có phòng bị trước, lần này chỉ sợ phải vô công mà trở về. Thanh Sơn sư đệ, bên kia của các người có phát hiện gì không?”

“Chu ti mã tích (1) cũng không có.”

Ta nghe được hai chữ chu ti, bản năng co rúm lại một cái.

“Hừ, đám yêu nghiệt này có lẽ cũng nghe nói tin tức gần đây không bình thường, vì thế đã sớm giấu kín tung tích trước rồi. Hừ, chúng nó thật sự co đầu rút cổ không ra, chúng ta cũng thực không có biện pháp tóm chúng nó.”

Bọn họ lại thương lượng mấy câu, quyết định đêm nay trước tiên tìm địa phương để ngủ, ngày mai lại đến.

Ta một cử động nhỏ cũng không dám, tiểu đạo sĩ cũng không có động tác gì, ta cứ như vậy bị hấn cắt vào trong tay áo, bị buộc đồng hành một đường cùng đám đạo sĩ này, trước kia có câu nói như thế nào? Nói dối thì tìm đập đồn >o

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đạo sĩ cũng là thiếu niên tốt

Đám đạo sĩ xem ra môn quy rất nghiêm, lúc tới phòng ăn ăn cơm rồi lại có mấy người đạo sĩ quả măng Lý Kha, nói hấn hồ nháo, còn nói lúc về phải hung hăng phạt hấn, Thanh Liên đạo sĩ kia nói: “Phạt hay không phạt trở về rồi hãy nói, ngày mai chúng ta lại đi, tiểu Kha cứ ở lại Lạc Vân quan, không cho đi loạn xông loạn. Bằng không, nếu là có cái gì ngoài ý muốn, chúng ta phải nhìn mặt Thanh Bảo sư đệ như thế nào?”

Hấn lên tiếng, những đạo sĩ khác liền không nói cái gì nữa.

Xem ra, Thanh Liên đây là người dẫn đầu tốp đạo sĩ này.

Ta mong đợi bọn họ nhiều lời một chút, ta được thừa cơ nghe thêm một số tình hình, thế nhưng bọn đạo sĩ tuân thủ tín điều ăn không nói, lúc ăn cơm một chữ không nói, sau khi cơm nước xong lại đều tự về phòng. Lý Kha và đạo sĩ Thanh Vân kia một gian phòng, hấn tất nhiên cẩn thận, ta cũng tuyệt đối không dám lộn xộn một bước, thành thành thật thật nằm ở trong hà bao của hấn. Thanh Vân kia lại giáo huấn tiểu đạo sĩ mấy câu, còn thuận miệng hỏi hấn dọc theo đường đi có gặp phải cái gì khó khăn phức tạp hay không, Lý Kha nhất nhất trả lời, sau đó động tác cực nhanh hướng bên trong hà bao nhét vào một cái gì đó.

Ta không thấy rõ là cái gì, thế nhưng trước tiên ngửi thấy một cỗ hương mặn.

Ta liếm liếm, thì ra là hạt đậu phộng mặn luộc.

Hi, tiểu đạo sĩ thật có lòng, còn sợ ta bị đói, lại còn lên giấu hạt đậu phộng cho ta.

Ta chính là yêu quái, đừng nói không ăn một bữa, ngay cả một năm không ăn, cũng đói không chết được ta.

Nhưng tâm ý của hấn ta vẫn là thực cảm động.

Nuốt nuốt nước miếng, phồng chùng Thanh Vân đạo sĩ kia nghe không được, ta mở lớn miệng hướng đậu phộng cắn xuống, từng chút, không tiếng động nhắm nuốt.

Ừm, mặn.

Có chút nước thì hay hơn.

Ta từng chút từng chút không tiếng động gặm hơn phân nửa đậu phộng, một ngày hôm nay trải qua quá nhiều, đây cũng giằng co nửa đêm, ta cũng rất mệt mỏi, nghe hai người trong phòng đều ngủ, ngáy rất nhỏ kia hấn là Thanh Vân, Lý Kha mỹ thiếu niên đáng yêu như thế cũng sẽ không ngáy ngủ.

Ta mơ mơ màng màng, cảm giác mình vừa mới ngủ, bỗng nhiên bị tiếng gõ cửa làm tỉnh giấc.

“Thanh Vân sư đệ, mau dậy đi! Mau dậy đi.”

Gọi như thế có chuyện gì... Ta mơ mơ màng màng lộ ra một chút đầu nhìn hướng ra ngoài.

Trời còn chưa sáng nha.

Đám đạo sĩ này thật là ăn no rửng mỡ, nửa đêm không ngủ lẫn qua lẫn lại làm gì chứ, còn ác hơn cả Chu Bát Bì (1).

Đạo sĩ gõ cửa kia vội vàng nói: “Trên núi có tin gấp truyền đến, Thanh Liên sư huynh phân phó khởi hành trở về, các người mau thu thập đi ra.”

Hả?

Ta cực kỳ ngoài ý muốn.

Sao đám đạo sĩ này phải đi về?

Không quản nhân sự của Đào Hoa quan chúng ta nữa?

Lý Kha và đạo sĩ Thanh Vân vội vã đứng dậy mặc y phục, nhìn Thanh Vân đi ra ngoài trước, tiểu đạo sĩ vội vàng nâng hà bao lên, hạ thấp giọng rất nhanh nói: “Ta có việc phải đi về trước, tự ngươi cẩn thận chút, chờ sau khi chúng ta đi, ngươi tự mình quay về chỗ các ngươi đi.”

Ta vội vàng gật đầu: “Được được, ngươi cũng phải bảo trọng.”

Hắn muốn nói cái gì, lại dừng một chút, chỉ nói: “Ngươi về sau... thông minh chút đi, đừng ngốc như vậy.”

“Ừ.”

Ta ngốc sao? Chắc, ta cảm thấy ta so với tiểu đạo sĩ thì thông minh hơn a.

Bất quá trước mắt là người vừa mới cứu ta, ta tội gì chấp với hắn.

Ta gật đầu.

“Còn nữa, về sau thấy người tu đạo... trốn xa một chút.”

Hở? Chính hắn không phải là đạo sĩ sao? Lời này nói...

“Được rồi, ta đi đây.” Hắn vội vàng thả lại ta vào trong hà bao, ta lộ hai mắt nhìn, hắn vội vã cất hà bao ở bên cạnh gối đầu, xoay người cảm lấy kiếm đầu giường.

“Tiểu Kha, ngươi đã xong chưa?”

“Xong rồi xong rồi.”

Đạo sĩ Thanh Vân đi tới, ta nhìn bộ dáng của hắn đại khái cũng chưa quá ba mươi... Cũng có lẽ là tu đạo cho nên lộ vẻ tuổi còn trẻ.

“Không sót cái gì nữa?”

“Không có.”

Đạo sĩ kia xem một vòng trong phòng, dừng lại ở cạnh giường, bỗng nhiên đưa tay tới gần, ta bị dọa co rút lại đầu trốn vào trong hà bao: “Đây là của ngươi đi?”

Tiểu đạo sĩ vẻ mặt biến đổi, vội vàng vươn tay tới đón: “A, là của ta.”

“Tiểu hài tử chính là bỏ ba sót bốn, ngươi a ngươi...” Ta từ kẻ hở chỗ đường viền của hà bao liếc trộm ra ngoài, tiểu đạo sĩ dưới cái nhìn chăm chú của Thanh Vân, chỉ có thể đeo hà bao trở về bên hông.

“Thanh Vân sư đệ, các ngươi còn chưa xong?”

“Xong rồi, vậy liền đi đi.”

Phía trước phía sau phía trái phía phải tất cả đều là đạo sĩ, ta sợ một cử động nhỏ cũng không dám.

Vậy phải làm sao bây giờ? Ngay trước nhiều đạo sĩ như vậy, ta nào dám bò ra bên ngoài a.

Vậy, ta lúc nào mới có thể thoát thân hả?

Lại nói, ta từng nghe bọn đạo sĩ có thể ngự kiếm phi hành, ta nhưng chưa từng thấy qua.

Bọn đạo sĩ tập trung trong sân, ta không dám lộ đầu ra, nhưng thật ra trên hà bao chọc một cái lỗ kim nho nhỏ nhìn ra ngoài, trung tâm đám đạo sĩ một người mặc đạo bào màu trắng, dưới ánh trăng lộ vẻ như chi lan ngọc thụ (2), không nhuộm bụi trần. Ta tuy rằng chưa từng thấy, nhưng bản năng cảm giác người này hẳn là Thanh Liên mà chúng đạo sĩ gọi.

Hắn từ trong ngực lấy ra thứ gì đó, mở ra trước gió, vật kia nhẹ bay rơi xuống đất, thấy gió liền to ra, thì ra là một con hạc giấy trắng tinh.

Con hạc kia to gần bằng nửa cái sân lớn, sau đó đám đạo sĩ từng người một phi thân lên, đứng ở trên lưng hạc giấy. Lý Kha cũng đứng trên lưng hạc, Thanh Vân nói một câu: “Tiểu Kha lại đây, ngươi đứng ở giữa.” Lý Kha đáp ứng một tiếng, từ từ dịch bước qua, đứng ở giữa đám đạo sĩ.

Đám người đều lên, con hạc kia vỗ vỗ cánh, vọt lên rời mặt đất, bay lên.

Ồ...

Này, con hạc này hay thật!

Vừa thuận tiện, lại bảo vệ môi trường, phương tiện giao thông như vậy thực sự là... Ta phỏng đoán bọn đạo sĩ không phải mỗi người đều có thể phi kiếm gì gì đó, bay đi như thế vừa nhẹ nhàng vừa dùng ít sức, thật sự hay.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ cái này.

Ta nhưng làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ cùng bọn đạo sĩ trở về hang ổ của bọn chúng?

Đừng nói ta từ độ cao như vậy nhảy xuống sẽ như thế nào, nơi này đạo sĩ nhiều như thế, ta chỉ sợ vừa thò đầu ra liền bị đập thành con nhện nhảo nhোট.

Hạc giấy càng bay càng cao, tiếng gió càng lớn, cũng có thể cảm giác nhiệt độ lập tức liền giảm xuống, khí lạnh vù vù, vội vàng vàng lại rút đầu vào trong.

Quên đi... Được đến đâu, hay đến đó.

Cứ ở độ cao nửa trời này là chạy không được, vậy đến mặt đất lại quyết định. Cho dù có tới hang ổ của đạo sĩ, hẳn là cũng có thể tìm cơ hội chuồn trở về.

Ta ngủ một giấc vừa say vừa ngon, đạo sĩ rút lui, Đào Hoa quan là không có nguy hiểm, trong lòng ta cũng không có vương bận, ngủ cực kỳ sâu.

Cũng không biết qua bao lâu, mơ mơ màng màng nghe được có người đi lại, có người nói chuyện. Ta trở mình một cái, lại lật lại.

“Ngươi ngủ nhưng thật say đây!”

Ta chớp mắt mấy cái, một khuôn mặt người phóng đại... Ồ, tiểu đạo sĩ cũng khoe ra vành mắt đen.

“Ừm, đây là đến chỗ nào rồi?”

Ta quay đầu nhìn nhìn, bốn phía núi non liên tục, biển mây mờ mờ, tiểu đạo sĩ đứng ở trên một cây cầu khóa sắt, đang cau mày trừng ta.

“Nơi này là Thục sơn.”

“Nha, đã đến căn cứ địa của đạo sĩ a...” Thục sơn này thực sự là danh tiếng lẫy lừng a.

Bỗng nhiên bị mang tới đây, nói trong lòng hoàn toàn không căng thẳng đây là không có khả năng.

“Ngươi nói cái gì?” Hắc cau mày: “Cũng chớ nói bậy. Ta đang muốn đi gặp sư phó của ta. Ồi, âm soa dương thác (3), lại đem ngươi về núi...”

“Đúng vậy đúng vậy, ngươi mau mau xem một kẻ hồ, tổng ta ra ngoài đi.”

“Không cần ngươi nói, ta cũng muốn mau mau đem ngươi... đem ngươi đưa đi!”

Hắn vừa rồi khẳng định là muốn nói ta con yêu nghiệt này, lại nuốt trở về không nói.

Hi, tiểu đạo sĩ không chỉ trông tốt, giáo dưỡng lại tốt, khí chất cũng tốt, tuy rằng xem ra hắn đối với ta là vừa nổi cáu vừa đau đầu, nhưng cũng không nói lời gì khó nghe.

Chỉ mong hắn trưởng thành cũng không nên biến thành một người chán ghét yêu đạo, cả ngày lấy tiêu diệt yêu tinh là nhiệm vụ của mình.

Ồi, shota đáng yêu nếu như biến thành đại thúc hèn mọn, vậy thì rất sát phong cảnh.

Chú thích

(1) Chu Bát Bì: một nhân vật ác bá địa chủ trong tác phẩm “Bán dạ kê khiêu” (Nửa đêm gà gáy) của Cao Ngọc Bảo, hình bên là nhân vật này trong hoạt hình cùng tên (link hoạt hình) ↑

(2) chi lan ngọc thụ: chi người ưu tú ↑

(3) âm soa dương thác: cách ví von vì nhân tố ngẫu nhiên mà tạo thành sai lầm ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Một người một nhện cùng bị nhốt

“Sur phụ.” Lý Kha vào phòng, trước tiên chấp tay thi lễ, lại quỳ gối trên tấm đệm hương bồ đập đầu.

Trong phòng này có cỗ mùi vị dễ ngửi, ta cũng không nói được là mùi vị gì, bọn đạo sĩ cả ngày đốt hương luyện đan, phòng ở cũng thấp hương.

“Ngươi cũng thật hồ nháo. Thanh Liên sư huynh bọn họ chân trước vừa mới đi, ngươi chân sau đã không thấy bóng dáng, ta liền biết ngươi khẳng định đuổi theo rồi. Không biết trời cao đất dày!”

Thanh âm này nghe qua thuần hậu trầm ổn, tuyệt đối là một phen mỹ thanh. Nhưng là ta tò mò thì tò mò, cũng không có lá gan quan sát hẳn.

“Sư phó, ta biết sai rồi.”

“Ngươi biết cái gì sai chứ... Ôi, ngươi từ trước đến nay cũng xem như hiểu chuyện, nếu là sư đệ ngươi làm chuyện loại này, ta ngược lại không sinh khí hẳn, bởi vì hẳn không biết đạo lý. Còn ngươi? Đạo lý gì ngươi cũng hiểu, đây là biết rõ cố phạm. Lần này ta cũng không muốn phạt ngươi thế nào. Tự ngươi đi, đến Vô Ưu các đi, sao Vô Cực kinh đây một động, lúc nào sao đây, lúc đó đi ra.”

Lý Kha lại đập đầu xuống: “Dạ, ta nhất định nghe lời của sư phụ, cẩn thận xét lại mình.”

“Ngươi đi đi.”

Lý Kha từ trong phòng đi ra, thở một hơi thật dài. Ta luôn luôn cảm thấy hẳn là tiểu hài tử, thế nhưng thở dài như thế a, thật đúng là có chút cảm giác ông cụ non.

Bên cạnh đi qua một tiểu đạo sĩ, thoát nhìn bộ dáng so với hẳn lớn hơn mấy tuổi, nói: “Sư đệ, ta đưa ngươi qua. Một chuyện không phiền hai chủ, lúc ngươi chịu phạt ấy à, ta còn phải đưa cơm cho ngươi đây.”

Hai tiểu đạo sĩ đi hướng phía trước, người lớn hơn một chút kia phụng phịu một hồi, nhưng vẫn là len lén hỏi: “Dưới chân núi như thế nào? Có hảo ngoạn không?”

Lý Kha lắc đầu: “Ta không để ý ngoạn.”

Người kia nói: “Không nói thì thôi.”

Đi một lúc lâu, Lý Kha vào một gian phòng, tiểu đạo sĩ kia nói: “Chốc nữa đưa quần áo thay cho ngươi.”

Lý Kha nói câu: “Cám ơn sư huynh.”

Người kia hừ một tiếng rồi đi.

Lý Kha đứng trong phòng, một hồi không nhúc nhích.

Ta thò đầu ra nhìn chung quanh một chút, tất cả đều là đá, đỉnh đá, tường đá, nền đá, xem ra quả thực là một động đá ha. Ngay cả cửa cũng là đá, phía trên mở ra cánh cửa sổ nhỏ, một tia sáng theo cửa sổ chiếu vào, ta nhỏ giọng nói: “Ai, ngươi cũng là bởi vì ta, mới biết rõ cố phạm một mình chạy xuống núi?”

Lý Kha hừ một tiếng, không nói chuyện.

“Ta biết, ngươi còn sinh khí nha. Đừng nhỏ mọn như vậy chứ, ta biết ngươi tâm địa tốt, đặc biệt chạy tới cứu ta. Cái này, ta ghi tạc trong lòng, tương lai phân tình này ta nhất định trả lại ngươi.”

“Ai cần ngươi trả.” Tiểu đạo sĩ xa cách, thanh âm giống như từ trong hàm răng đẩy ra: “Ta mới không cần.”

“Được rồi, ngươi không cần, ta tự mình nhớ kỹ là được rồi đi.”

Đi được mấy bước, ta hỏi: “Vậy, ta bây giờ có thể đi hay chưa?”

Lý Kha liếc mắt nhìn ta một cái, ta nhìn ánh mắt hẳn, không phải giận dữ, cũng không phải sốt ruột, trái lại... giống như đang tội nghiệp ta.

“Hả? Không tiện sao? Vậy ta sẽ chờ mấy ngày.”

“Chờ đi.” Tiểu đạo sĩ bỗng nhiên nở nụ cười, một tia sáng từ ngoài cửa sổ chiếu lên trên mặt hắn, làn da non mềm được ánh mặt trời chiếu óng ánh trong suốt, trên mặt còn có một lớp lông tơ như trẻ con mượt nhàn nhạt. Thoạt nhìn giống một tảng sáng được phản chiếu qua một viên ngọc, lấp lánh.

Hầy, hèn chi người ta nói shota có ba điểm tốt, ngây thơ, đáng yêu, làn da tốt.

Làn da này quả nhiên rất tốt...

Có điều nụ cười này của hắn thấy thế nào, ờ, vui sướng khi người gặp họa như thế?

Trong lòng ta đáng lên dự cảm bất hảo.

“Ồ, ngươi còn muốn chạy sao, cũng được nha. Cửa này một khi đã đóng, chưa đợi ta sao xong kinh sẽ không mở ra. Ngươi nếu muốn đi ra ngoài, đợi ta sao hết Thái Cực kinh rồi hãy nói.”

“Ồ, vậy ngươi phải sao bao lâu?”

Tiểu đạo sĩ ngồi trên đệm hương bồ ở góc tường: “Ha ha, ngươi vội phải đi sao? Được rồi, ta đây sẽ đem hết nỗ lực, tranh thủ trong vòng ba năm sao hết kinh, sẽ đưa ngươi ra ngoài.”

“Ba, ba năm?”

Không phải chứ! Cho dù tiểu đạo sĩ trộm đi xuống núi không đúng, vậy nhốt lại ba ngày cũng không sai đi? Ba ngày không được, vậy ba tháng cũng có thể, thế nhưng ba năm? Đây có phải cũng quá lâu hay không?

“Vậy ngươi sao kinh, tại sao ta cũng không thể đi ra ngoài chứ?”

“Ngươi thử xem xem có thể đi ra ngoài hay không?” Tiểu đạo sĩ tươi cười ung dung nhìn ta.

Ta bò hướng phía cửa sổ nhỏ ở cửa kia, chính là dùng nhìn trên cửa sổ kia không có gì ngăn cản, nhưng ta giống như bị một tầng gì đó nhìn không thấy chặn lại, vô luận như thế nào cũng không thể đi qua cửa sổ.

“Đây là, đây là tại sao vậy?”

“Vô Ưu các là tổ sư gia xây, chính là để tôi luyện tâm chí đệ tử môn nhân, khiến người phạm vào sai tình ngộ biết sai. Vì thế cửa này một khi khép lại, trong động kinh chưa sao đây, cánh cửa kia là không thể mở ra, ngay cả con muỗi con sâu cũng ra không được. Ngươi ấy à, hờ, đừng nghĩ nữa.”

“Ngươi gạt ta sao? Vậy ngươi sao kinh cũng không thể dùng đến ba năm chứ!”

“Ta gạt ngươi? Ngươi cho là sao kinh dễ như vậy sao? Vô Ưu các nơi này có cấm chế, muốn sao kinh trên thạch bích cũng không dễ dàng, công lực không đủ sâu, chữ viết trên thạch bích, qua một đêm đều sẽ biến mất. Khi nào viết chữ không mất, mới có thể viết tiếp, một thiên Thái Cực kinh, lấy công lực hiện tại của ta, nếu là ba năm có thể sao hết, đã là muốn dụng công phi thường của ta.”

“Hả?” Ta chớp mắt: “Sur phó của ngươi quá độc ác! Không phải lên xuống cái núi sao? Cự nhiên muốn nhốt ngươi tận ba năm!”

“Đừng nói vậy, sur phó đây cũng là yêu cho roi cho vọt với ta, sao kinh như thế là có thể tôi luyện tâm chí, đối với việc nâng cao tu vi cũng có lợi rất lớn. Chương môn chúng ta, khi niên thiếu cũng bị phạt sao kinh ở trong này, sao ước chừng chín năm lại chín tháng đấy!”

Giọng điệu tiểu đạo sĩ một bộ sùng kính thần phục, tựa hồ ngưỡng mộ không thôi với sự tích của tiền bối, ta nghĩ nghĩ, lắc đầu nói: “Chương môn các ngươi ngốc nghếch, ngươi cũng nói ngươi ba năm có thể sao xong, hẳn cự nhiên sao chín năm, tư chất người này chính là thật kém.”

“Ngươi...” Tiểu đạo sĩ trừng ta một cái: “Ngươi biết cái gì! Ta không nói với ngươi nữa!”

Tiểu đạo sĩ ngồi xuống tấm đệm hương bồ, ta bò tới bò lui trong phòng, tính toán kéo tơ kết một cái võng ở góc phòng. Nếu phải ở chỗ này lâu dài, ta đây nên tìm cho mình chỗ tốt để nằm.

Ta xem xét hai mép đá, bắt đầu nhả tơ kéo sợi, tung hoành dệt võng.

Nếu nói hiệu suất dệt võng của ta bây giờ kia... Hi hi, cũng xấp xỉ tốc độ sản xuất cơ khí hóa quy mô lớn, tiểu đạo sĩ thổ nạp còn chưa được mấy lần, ta một cái võng đã có hình thức ban đầu.

Xem xét trong phòng tròn trịa này, tiểu đạo sĩ ngồi một cái đệm hương bồ, trên một cái bàn đá nhỏ bày giấy và bút mực, ngoại trừ những thứ đó ra cái gì cũng không có... Vậy...

“Này, Lý Kha, ta có chuyện này không rõ, ngươi phải nói nói với ta.”

“Chuyện gì?” Hắn mở mắt ra hỏi.

“Sur huynh ngươi nói rõ sẽ đưa cơm cho ngươi, vậy... ngươi nếu muốn đi nhà xí thì làm sao bây giờ? Nơi này cũng không có bồn mà?”

Mặt tiểu đạo sĩ thoảng cái đỏ lên, một phen kéo nghiên mực trên bàn qua hướng ta ném tới, ta liền tránh, nghiên mực không có đập phải ta, nhưng mà phá cái vòng ta vừa mới dệt tan tành.

Nghiên mực kia đụng vào tường rơi xuống đất, cứ nhiên một chút cũng không tổn hại, tiểu đạo sĩ trợn mắt nhìn ta, ta quay đầu làm như không thấy, gật đầu tán thưởng: “Chao ôi, nghiên mực này thật bền, không biết vật liệu làm từ cái gì?”

Mặc kệ nói như thế nào, kiếp sống ăn hang ở hốc một người một nhện của chúng ta đây, lúc ấy đã mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bận sao sách trong khổ có nhạc

Cuộc sống của đạo sĩ thật là bản khổ.

Cuộc sống sao kinh bị giam kín của tiểu đạo sĩ lại càng bản khổ.

Mỗi ngày đạo dương quang thứ nhất từ cửa sổ nhỏ trên cửa chiếu vào, tiểu đạo sĩ liền ngừng ngồi thiền, bắt đầu hướng thạch bích sao kinh. Nét chữ của hán cũng rất thanh tú mà phiêu dật, nhưng là chữ mỗi ngày sao lên, đều tựa như vệt nước bị ánh mặt trời bốc hơi, chậm rãi biến nhạt đi.

Sư huynh hán ba ngày tới đưa com một lần, đưa cũng không phải là com tẻ bánh bao các loại gì đó như ta tưởng, mà là một ít hạt của trái cây không biết là gì, còn có chính là nước trong, có lúc lại là thuốc viên.

Mấy thứ này ăn vào sao có thể no được bụng chứ? Bất quá tiểu đạo sĩ trái lại không nói cái gì, mỗi lần cũng đều sẽ phân cho ta một ít. Ta nếm thử một chút, không có mùi vị, ăn vào ta cũng không có cảm giác gì lớn. Có lẽ cái này tốt đối với người tu đạo, nhưng phương pháp tu luyện của ta rất không giống người thường, vì thế không có tác dụng gì.

Ở chỗ này ta cũng hấp thụ không được lực lõi điện...

Không xong, xem ra mấy năm này ta không có cách nào gia tăng tu vi.

Ta buồn chán cũng chỉ có thể nhìn Lý Kha sao kinh tiêu hao thời gian, hán trái lại rất trầm đến bình tĩnh, chữ viết lên đều rút đi rất nhanh, thạch bích sạch tựa như chưa từng có bất kỳ chữ gì.

Hán cũng không gấp, cũng không nóng, từng ngày từng ngày, chỉ là thông thả ung dung viết chữ như thế.

Bên trong sư huynh hán còn đưa tới y phục cho hán đổi, vào những lúc này ta liền xoay người đối tượng, coi như mình không tồn tại. Tiểu đạo sĩ vẫn mặc màu lam nhạt đẹp mắt nhất, ta thích màu sắc này, lộ rõ hán vô cùng tươi mới, làn da cũng lộ vẻ đặc biệt trắng. Lúc tiểu đạo sĩ sao kinh vẽ mặt vô cùng nghiêm túc chuyên chú, a, thoát nhìn...

Ồ, ta nghĩ cái gì!

Dừng lại dừng lại!

Hán dễ coi hay khó coi đâu có chuyện gì liên quan tới ta chứ!

Dù cho dễ coi hán vẫn là một đạo sĩ, ta cũng là một yêu quái.

Ôi...

Ta lúc nào cũng dễ dàng quên mất điểm này.

Bất quá chúng ta mỗi ngày đều nói chuyện phiếm. Lúc hán viết chữ ta không có gì để làm, nhân đến phát sợ sẽ tìm một vãi đề tài lung tung nói chuyện với hán.

“Tiểu đạo sĩ, người từ bé đã làm đạo sĩ sao? Người còn có cha mẹ không?”

“Cả nhà ta cũng chết trong lũ, ta một người ôm cây chạy thoát thân, về sau gặp được sư phụ, đem ta thu làm môn hạ.”

“Nha... Ta cũng không cha không mẹ... Nói ra thì chúng ta giống nhau a.”

“Vậy, người sao chỉ mặc đạo bào, không giống đạo sĩ khác lấy một đạo hiệu như thế?”

“Ngươi cho là đạo hiệu có thể tùy tiện lấy sao? Ta học nghệ chưa thành, cũng...” Hân nói một nửa lại không nói nữa, tiếp tục nhắc bút chấm mực hướng thạch bích viết chữ.

Ta biết, ta là yêu thòi, hân là đạo, mặc dù chúng ta bây giờ sống chung với nhau giống như bằng hữu, thế nhưng hân cũng không thể cái gì đều nói cho ta biết.

“Tiểu đạo sĩ, các ngươi bình thường ăn cái gì? Cũng đều ăn những thứ này?”

“Không phải, những thứ này là lúc bế quan hoặc là bị giam lại mới ăn.”

“Ngươi có đói bụng không?”

Hân quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái: “Không nghĩ nữa thì không cảm thấy.”

Thì chính là đói bụng. Ta nghĩ những thứ thuốc viên đưa cho hân ăn kia, có thể là tịch cốc đan gì đó truyền thuyết kia? Bọn đạo sĩ sẽ luyện đan, tịch cốc đan hẳn là tính đan được nhập môn sơ cấp.

“Lý Kha à, ngươi hỏi nhỏ trôi qua như thế nào? Sư phụ ngươi thoát nhìn một người rất nghiêm túc, chẳng lẽ hân lại dễ hài tử cho bú sữa sao?”

“...” Lý Kha liếc mắt nhìn ta, không hé răng, tiếp tục viết chữ.

“Nghĩ ngợi một lát đi, dù sao viết sớm viết muộn, viết nhiều viết ít, viết và không viết, cũng không phân biệt a.”

“...” Lý Kha chép sách ing...

“Ừm, nơi này thật không thú vị, ta kể chuyện cười cho ngươi thế nào? Chuyện kể rằng trước đây a, có một cái bánh bao, không cẩn thận ăn phải một viên thịt, kết quả liền biến thành cái bánh bao thịt! Buồn cười không? Ha ha ha ha ha...” “Ồ, ta cười xong lại nhìn tiểu đạo sĩ, hân tựa hồ không có cảm giác.

“A, đúng, ngươi là đạo sĩ, chưa từng ăn bánh bao thịt có phải không? Ồ, vậy ta đổi cái khác. Ngày trước ấy, có một quả trứng gà đi quán trà uống trà, kết quả biến thành trứng luộc trong nước trà! Ha ha ha ha, cái này buồn cười chứ? Hở? Cũng không buồn cười sao? Ừm, chẳng lẽ trứng gà ngươi cũng chưa từng ăn à? Đạo sĩ đáng thương...”

“...” Tiếp tục chép sách ing...

“Vậy ta kể chuyện xưa đi, quả táo ngươi dù sao vẫn ăn đi? Vậy chuối tiêu? Hay là...”

Lý Kha quả thực là muốn rống lên: “Đừng nói nữa!”

Ta bị giật mình: “Không nói thì không nói nữa, chỗ này cái gì cũng không được ăn... còn không cho người nói nói...”

Lý Kha không để ý tới ta, tinh thần chép sách cũng có chút điên cuồng.

Ta an tĩnh trong chốc lát, nhìn hân thực sự rất vất vả: “Này, Lý Kha, ta giúp ngươi chép sách nhé?”

Hân quay cổ tay, buông bút nghỉ tạm “Ngươi? Ngươi biết chữ?”

“Nè! Xem thường người khác à! Ta ở chỗ chúng ta, còn là một tiên sinh đấy, dạy mọi người biết chữ. Nè, hơn nữa ngươi xem xem, ta có tám cái chân, hai vịn tường còn có sáu cái có thể dùng kẹp bút, vậy nếu là nhặt lên thứ gì chính là nhanh hơn ngươi!”

Lý Kha rốt cuộc cười cười, mặc dù môi dẹt cười chẳng phải quá nhiệt tình, nhưng dù sao vẫn là cười a.

“Đúng vậy, chân của ngươi là không ít, nhưng chỗ này của ta lại không nhiều bút như vậy a.”

“A đúng...” Hân tổng cộng có một cái bút.

“Ồi, ta đây là con nhện không đất dụng võ...”

Lý Kha dựa vào tường cười ha hả, sau đó lấy ra một cái bình nhỏ trong tay áo: “Được rồi, ta biết ngươi muốn ăn uống, cái khác ta không có. Bên trong này là một chút tử phù dung cao người khác cho ta, cho ngươi ăn một chút đi.”

“Hở? Ăn ngon không?”

“Ngòn ngọt.”

Ta bắn ra một cái tơ nhện, đầu mút cong thành cái móc câu nhỏ, dò vào trong cái chai, múc ra một giọt đưa vào trong miệng.

“A, là rất ngọt.”

Không chỉ ngọt, còn có mùi hoa.

Lập tức khiến ta nhớ tới bách hoa mật Tam Lục ử.

Tuyệt kỹ của Tam Lục chính là ử hoa này đóa này phần này mật này, từ phù dung cao đây không ăn ngon như nàng luyện, nhưng là sau khi nuốt xuống cảm giác trong bụng có phần ấm áp, giống như lực lôi điện bé nhỏ tiến vào trong bụng.

Xem ra cái này không phải làm ra thành đồ ăn vặt, mà là thứ giúp Lý Kha tu luyện.

Hắn cười cười: Thích lại ăn nhiều chút.”

“Không, bụng ta nhỏ, vậy là đủ rồi.” Ta nói: “Giữ lại, từ từ ăn.”

Ta lại nghĩ tới một việc: “Lý Kha, người nhốt ở trong này, sư huynh của người bọn họ nếu như trong khoảng thời gian này học cái gì, người có thể không học được a.”

Lý Kha ngồi ở góc tường, cúi đầu: “Đây cũng là chuyện tự ta làm sai, không oán được người khác.”

“Nhưng là...”

“Quên đi, không nói những thứ này. Trước tiên cố gắng từ nơi này đi ra ngoài, sau đó tương lai mới dụng công cho tốt, ta nhất định sẽ không kém hơn so với người khác quá nhiều.”

“Ừ!” Trong lòng ta phi thường áy náy. Bởi vì muốn đi cho ta biết, hắn mới có thể một mình xuống núi, sau đây bây giờ còn phải chịu phạt.

Nếu có thể, ta cũng nhất định phải toàn lực giúp hắn.

Bất quá, đạo sĩ này rất cuộc vì sao đi tìm Đào Hoa quan phiền toái chứ? Sau đây lại vội vàng lộn trở lại...

Ta liếc mắt nhìn Lý Kha, hắn lại lần nữa cọ cọ bắt đầu sao kinh trên thạch bích.

Có một số việc hắn sẽ nói, có một số việc ta chính là truy đến cùng hắn cũng chắc chắn sẽ không nói.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Người ngọc tất là có phúc ngọc

Xuân đi, thu đến.

Khí trời mỗi ngày một lạnh, ta cũng càng ngày càng lười động, tiểu đạo sĩ vẫn chỉ mặc đơn bào, bất quá từ vải lạnh đổi thành vải bông — có lẽ ấm hơn được nửa phần. Không có biện pháp, cho dù tiểu đạo sĩ muốn mặc y phục dày, vậy cũng phải có mối mặc được chứ? Tên sư huynh thường xuyên đến đưa đồ của hắn kia không có đưa tới y phục dày, vì thế Lý Kha đương nhiên cũng là không được thay đổi.

Có buổi sáng tỉnh lại, trên nghiên mực đều kết băng. Ta giặt mình, mùa đông đã đến rồi.

Tiểu đạo sĩ mỗi ngày ban đêm nhập định, ta nhìn theo khuôn mặt của hắn, có lẽ người tu đạo cũng không sợ lạnh chút nào, sắc mặt hắn thoạt nhìn vẫn rất hồng hào.

Ta đang dõi theo hắn, hắn bỗng nhiên mở mắt.

“Người đang ngắm người à?”

“A, không có. Người tỉnh rồi?”

“Ừ.”

Hắn quay đầu đi nhìn thạch bích, phía trên vẫn là trống không, chữ đêm qua viết trước khi ngủ đã biến mất không thấy.

Lý Kha dường như không có cảm giác gì, quay đầu hỏi ta: “Người có lạnh hay không?”

“Có hơi lạnh...”

Hắn nghĩ nghĩ: “Không bằng, người vào trong tay áo ta đi, dù sao vẫn ấm hơn một chút.”

“A? Vậy không tốt đi...”

Nam nữ thụ thụ bất thân... Ồ, đương nhiên ta bây giờ không thể xem là nữ...

“Được rồi, chỉ là tạm thời cho người tránh một chút.” Hắn nhìn ta nằm úp sấp bất động, chân mày hơi nhíu lại: “Làm sao? Vấn đề gì?”

“A, không có vấn đề, không có vấn đề.”

Ta vội vàng bò vào trong tay áo hắn.

Trên người tiểu đạo sĩ có loại vị đan dược trong lành, ống tay áo được nhiệt độ cơ thể sưởi ấm cũng tuyệt đối dễ chịu hơn nhiều so với nền đá lạnh lẽo.

Có lẽ là vừa vận công xong, tiểu đạo sĩ thoát nhìn sắc mặt hồng hào, tinh thần cũng tốt, sắc trời sáng sớm ngày đông hơi lạnh lạnh theo cửa sổ nhỏ trên cửa chiếu lên mặt hắn, đầu mũi lộ vẻ óng ánh trong suốt, động tác hà hơi tan băng trên nghiên mực hết sức chăm chú.

Trong lòng ta đột nhiên dường như đình một tiếng vang, giống như có cái dây đàn khe khẽ gãy xuống, lại đình đang rung về chỗ cũ.

Loại cảm giác không tự chủ được này khiến cho ta cảm thấy phi thường xa lạ.

Cảm giác rất... rất kỳ lạ.

Có chút thấp thỏm, lại có chút mong mỏi... Còn có chút, ờ, đầu lưỡi có chút chua, lại có chút ngọt ngào...

Hử? Chua ngọt? Ta vội vàng hút hút, quả nhiên nuốt xuống một ngụm nước bọt lớn...

Không phải chứ, tiểu đạo sĩ dù cho tươi non ngon miệng, ta cũng không thể chảy nước miếng với hắn chứ! Chẳng lẽ ta sắp thoái hoá thành một yêu quái nhện xấu xa ăn thịt người sao?

Không được không được, dù cho ở trong này đói bụng đã lâu, cũng không thể bồi dưỡng ra một con nhện ăn thịt người chứ.

Ta lắc lắc đầu để cho mình thanh tỉnh một chút, khinh bỉ hành vi nhảy vào trong tay áo hắn tìm ấm áp của mình. Kẻ ham nhân hạ không thể thành người tài...

Ta nhảy lên trên bàn đá, vẩy vẩy chân nói với tiểu đạo sĩ: “Người trước tiên luyện quyền cước nóng người, ta tới mài mực.”

“Người? Người biết sao?”

Quá khinh thường người khác!

“Ta có tám cái chân! Người mới có không quá hai tay chân! Ta làm việc còn nhanh nhẹn hơn người! Hừ!”

Để chứng minh ta xác thực nhanh nhẹn hơn hắn, ta tám chân xếp lên, ta mài ta mài ta mài mài mài... Đã từng bị bát đá của Tam Lục huấn luyện, mài mực này với ta mà nói thực sự là một bữa ăn sáng.

Hắn sao kinh, ta làm hậu cần... Ồ, đại đại khái khái cũng có thể xem như là hồng tự thêm hương (1) đi?

Tiếc là ta không có hồng tự, ta chỉ có lông chân >o

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Tẩu hỏa nhập ma loạn dùng thuốc

Tiểu đạo sĩ bỗng nhiên nắm bút lên, cũng viết một hàng chữ bộp bộp bộp trên tường.

Cũng như ta vừa mới viết.

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này.

Ta nhìn nhìn hấn, không lên tiếng.

Sắc trời từng chút tối dần, tiểu đạo sĩ đốt đèn lên.

Nói về ngọn đèn dầu đạo sĩ này dùng không biết bắc đèn là làm từ cái gì, dầu thấp lại là làm từ gì, không cần thay đổi bắc cũng không cần thêm dầu, đốt hoài cháy hoài, dùng mãi có mãi, thực sự là thần kỳ a thần kỳ.

Ách, trọng điểm bây giờ không phải là đèn, mà là hàng chữ tiểu đạo sĩ viết lên kia.

Hấn có lẽ là vì trong lòng vội vàng, vì thế hàng chữ này cũng không phải là chữ nhỏ nắn nót nót, mà là có chút cảm giác của hành thư (1), nét mực đậm đĩa, thanh tú mà tiêu dật, phiêu sái hơn so với chữ ta viết.

Thế nhưng hàng chữ trên thạch bích kia, cũng như lúc trước, dần dần mờ đi, dường như sắc mực thấm vào trong đá.

Cuối cùng, hoàn toàn biến mất không thấy nữa.

Nhưng là câu ta viết phía trên, vẫn là đằng hoàng ở tại chỗ, không có nửa điểm dấu hiệu muốn biến mất.

Lý Kha sùng sốt, ta cũng sùng sờ.

Ai có thể đến nói nói đây rốt cuộc là vì sao?

Chữ ta viết có thể lưu lại, mà tiểu đạo sĩ viết liền lưu không được?

Chẳng lẽ thạch bích này thật có chức năng phân biệt công nghệ cao vân tay trông mắt các loại, ai bị cảm bẻ, chữ người đẩy viết không được?

Ta nhìn nhìn sắc mặt hấn, thử thăm dò nhỏ giọng nói: “Nếu không, ta thay ngươi sao kính nhé... Ồ,” vừa chống lại cái loại ánh mắt tàn bạo dường như muốn băm nhỏ ta của hấn kia, ta lập tức lắc đầu: “Quên đi, xem như ta chưa nói cái gì.”

“Sur phó nói, chỉ cần công phu tới, chữ nhất định có thể viết lên...”

Hấn quay đầu nhìn ta, cái loại ánh mắt sáng long lanh này dường như lão hám ăn nhìn thấy mỹ thực, sói già nhìn thấy thỏ... Ồ, dù sao đều là một hàm nghĩa.

Ta lui một bước nhỏ, trốn phía sau nghiên mực: “Ngươi ngươi ngươi, ngươi muốn làm cái gì?”

“Ngươi có phải hay không...”

“Ta không có!”

“Ta còn chưa có hỏi đâu!” Tiểu đạo sĩ dựng thẳng lông mi: “Ngươi không cần nhanh như vậy liền phủ nhận!”

“Dù sao ta cũng không giấu giếm ngươi cái gì, ta cũng không có gì bản lĩnh gì đặc biệt. Vì sao chữ của ta có thể lưu lại chữ của ngươi không thể ta cũng không biết, ngươi không nên tìm ta phiền toái a không nên a không nên —”

“Nói nhỏ chút!”

Đầu ngón tay tiểu đạo sĩ chọc vào trán ta: “Ngươi! Nói rõ cho ta! Rốt cuộc lúc ngươi viết chữ, là dùng pháp môn gì?” “Oan uổng quá đại nhân... Ta thật sự... Khụ khụ,” lời nói phía sau bị ánh mắt đằng đằng sát khí của tiểu đạo sĩ dọa đến mất tiếng. Ta cũng không nghĩ cái gì, thật sự. Lúc quát đùa ta có thể nghĩ cái gì chứ, chính là nghĩ quát thật cao hứng, còn muốn quát nữa... Ồ...

“Ta rất vui vẻ, ừm, nghĩ tới mình đang quát, quát người mình không thích a. Bất quá lúc sau ta viết chữ, thật sự, thật sự cái gì cũng không nghĩ! Ta không nghĩ cái chữ này có ý gì, cũng không nghĩ chữ này có thể ở lại trên thạch bích hay không, ngươi đừng ép ta a, ta nhất gan...”

Lý Kha bỗng nhiên nói: “Lặp lại lần nữa.”

“Cái gì?”

“Câu đằng sau kia.”

“Ngươi đừng ép ta?”

“Phía trước nữa.”

“Ta không nghĩ nhiều, ừm không nghĩ chữ này có thể ở lại phía trên hay không, cũng không nghĩ tới ý nghĩa của chữ...”

Hấn mở to hai mắt nhìn thấy ta.

Ta từng mắt nhìn lại hấn.

Mắt to đối mắt nhỏ, thua người không thua trận.

“Không nghĩ! Có lẽ là bởi vì người không nghĩ!”

“Hử?”

Trong mắt hấn rạng rỡ phát sáng, bất quá lần này nhưng nhìn ra tâm tình là sáng tỏ thông suốt!

“Cũng bởi vì trong lòng ta luôn nghĩ, dồn hết tâm trí viết, vì thế ngược lại không thành!”

“Ồ, ý của người là tảng đá này chuyên đối nghịch với người, nghĩ muốn viết viết không được, không nghĩ ngược lại viết được, có phải hay không?”

“Không phải, người không hiểu chứ xen mờm.”

Ta không hiểu?

Chắc, ta hiện tại đã hiểu.

Tựa hồ tâm pháp của đám đạo sĩ có phần đặc biệt, là cái gì mặc dù thần ngộ, ý xuất trần ngoại (2) các loại, đúng hay không ta không rõ. Bất quá trước đây lúc xem Ý Thiên Đồ Long ký, Trương Tam Phong dạy Trương Vô Kỵ thái cực quyền, chính là bảo hấn quên chiêu thức không còn một mảnh, sau đó linh hội triển miên không dứt của thái cực, vô cực mà đạo lý gì đó của thái cực.

Dù sao một chữ, huyền (3), cụ thể mà nói là không thể dồn hết tâm trí, càng lướt gió tung mây càng tốt.

Trên mặt Lý Kha lộ ra vẻ vui mừng, trong miệng thì thảo luận cái gì, đột nhiên ngồi xuống thật mạnh, ta còn tưởng rằng hấn muốn nắm bút mài mực thử đi viết chữ, ai biết hấn thế nhưng khoanh chân ngồi xuống bắt đầu nhập định.

@_@?

Đoán không ra.

Dù sao hấn là đạo sĩ mà, cái gì đạo khả đạo phi thường đạo, danh khả danh phi thường danh (4), những cái này ta là một chút cũng không hiểu.

Tự hấn mình bạch là được.

Ta ở trên nghiên mực chơi với nước mực bò tới bò lui, trong phòng lạnh lạnh, nước mực lại dần dần đông lại. Ta không biết hấn hôm nay còn tính toán viết chữ nữa hay không, mực này cũng không cần vội vẽ mãi nữa.

Dùng một câu trong tiểu thuyết thường nói, tiểu đạo sĩ bây giờ có phải, ngộ hay không?

Hấn ngộ cái gì ta không biết, bất quá xem ra hấn đã nghĩ thông suốt một đạo lý rất quan trọng.

Có lẽ chờ hấn nhập định xong, là có thể sao kinh văn trên thạch bích rồi.

A, nếu là hấn rất nhanh liền sao xong, là chúng ta có thể từ nơi này đi ra ngoài a!

Ta giờ mới hiểu được, chuyện tốt của tiểu đạo sĩ cũng chẳng khác nào chuyện tốt của ta! Hấn sao xong kinh, ta cũng cũng không cần lại cùng hấn ngồi tù! Ủ, rời khỏi hang ổ đạo sĩ này, quay về Đào Hoa quan của ta, ngày ấy chính là thực thoải mái...

Đúng rồi, ta mắt tích lâu như vậy, không biết những đồng môn a sư tỷ sư huynh sư muội sư đệ bọn họ kia có nhớ ta hay không, có đi tìm ta xung quanh hay không! Đúng, còn có Ngao Tử Hằng. Dù cho người khác không nhớ ta, hấn thì nhất định sẽ nhớ.

Ôi, lại làm cho hấn bận tâm, bất quá ta cũng không có biện pháp khác, đợi ở chỗ này ngay cả một bức thư cũng truyền không ra được.

Ta ngay từ đầu còn muốn thử xem có thể liên hệ đồng loại của ta hay không, dù cho không có cách nào truyền tin tức, có thể tán gẫu cái bát quái xua đuổi thời gian cũng được, thế nhưng cảm chế của gian phòng đá này đích thực lợi hại nghiêm ngặt chặt chẽ, ngoại trừ ta, không có con nhện con kiến nào khác có thể qua lại chỗ này.

Ta nằm úp sấp ở đó nghĩ ngợi lung tung cũng không có để ý nặng nhẹ, dù sao trong đầu lộn xộn, sau đó một nhọc liền nằm trên cổ áo tiểu đạo sĩ ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, ta mơ thấy mình lại trở về kiếp trước, nhất thời vui mừng khôn xiết, đi dạo phố karaoke mua quần áo, nhưng trời bỗng nhiên hạ mưa, hạt nước to cỡ hạt đậu bỗng nhiên rơi xuống, lập tức đánh thức ta!

Ta dụi mắt, xoay người...

Sau đó nhớ tới mình vẫn là một con nhện, đang cảm khái, lại một giọt nước rơi trên người ta.

A? Trong đầu mô cũng sẽ biết trời mưa sao?

Ta ngẩng đầu lên.

Mẹ của ta, không phải trời mưa!

Tiểu đạo sĩ vẫn là tư thế nhập định. Thế nhưng không biết chuyện gì xảy ra, ánh mắt hần nhăm chặt, trên đỉnh đầu hơi nóng bốc lên, mặt đỏ bừng, trên mặt đỏ mồ hôi không ngừng, giọt mồ hôi to bằng hạt đậu tương theo cảm nhỏ xuống phía dưới, cổ áo bả vai nơi đó cũng sắp ướt sũng!

Đây là có chuyện gì? Mắt con nhện của ta cấp bách xoay tròn.

Đúng! Tẩu hỏa nhập ma! Tiểu đạo sĩ nhất định là tẩu hỏa nhập ma!

Vậy hiện tại, làm sao bây giờ?

Chú thích

(1) hành thư: một kiểu viết chữ Hán gần giống chữ thảo ↑

(2) mặc dù thần ngộ: yên lặng mới tương ngộ được với thần linh; ý xuất trần ngoại: ý nghĩ rời khỏi trần gian, ra ngoài phạm vi của người bình thường ↑

(3) huyền: bí ẩn ↑

(4) câu đầu tiên của Đạo Đức kinh, tạm dịch: đạo mà ta có thể coi là đạo thì không phải là đạo thường, tên mà ta có thể gọi là tên thì không phải là tên thật sự

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Chữa đường chết làm như đường sống

Ta cấp bách xoay vòng vòng, thế nhưng một biện pháp cũng không có!

Thực sự hối hận chính mình quá ham chơi, tu vi kém lại không hiểu biết, bây giờ ngay cả một chút việc cũng không giúp được hần!

Nếu như tiểu đạo sĩ có cái gì không hay xảy ra, vậy, vậy làm sao bây giờ?

Ta làm sao bây giờ?

Hồ hấp của tiểu đạo sĩ nặng nề, nghe lên tựa như ống bể vỡ, vù vù, vù vù, vù vù, nghe lên rất dọa người.

Làm sao bây giờ làm sao bây giờ?

Ta bò đến cửa sổ trên cửa, cũng không quản mình có bại lộ thân phận hay không, xé cổ họng kêu lên: “Có ai không? Có ai hay không vậy? Người mau tới đây! Cứu mạng! Lý Kha tẩu hỏa nhập ma rồi!”

“Có người hay không? Người tới!”

“Cứu mạng! Người mau tới!”

Ta kêu đến đứt hơi khản tiếng, không biết là tiếng ta kêu quá nhỏ, hay là cũng không có người canh giữ bên ngoài, không ai tới.

Vậy nên làm cái gì bây giờ...

Thân thể tiểu đạo sĩ đều phát run, mặt đỏ giống như sắp phải lấy máu, không, cũng đã hiện ra màu tím.

Ta sốt ruột hận không thể cào vào tường...

A!

Trên người ta, còn có mấy thứ.

Ngao Tử Hằng cho ta, ta vẫn để bên trong cái gói ở phía dưới bụng.

Cái kia kêu định thần đan!

Thứ này, có trị được tẩu hỏa nhập ma hay không?

Ta nhìn tiểu đạo sĩ, lại nhìn nhìn định thần đan kia.

Ta cảm thấy tiểu đạo sĩ bây giờ cần nhất chính là thuốc hạ sốt ==!, định thần đan này có công hiệu ấy hay không?

Chính là tẩu hỏa nhập ma, ờ, định định thần, cho dù không có chỗ tốt, hẳn là cũng sẽ không có chỗ nào hại đi?

Ta cần rằng một cái hạ quyết tâm, đồ lọ định thần đan ra.

Cái này, uống mấy viên?

Ta đếm đếm, tổng cộng ba mươi hai viên.

Vậy, uống trước một nửa thử xem?

Lúc mới thuốc, ta thực sự vui mừng, cũng may chân ta nhiều. . .

Hai cái chân tách miệng hẳn ra, bốn cái chân tới gãy được hoàn, còn có hai cái chân cùng với một sợi tơ nhện chắc treo chén nước. . .

Chừa ngựa chết làm như ngựa sống!

Dù sao nhìn hẳn người như vậy, không uống thuốc cũng không tốt hơn chút nào đi. Uống thuốc. . . ờ, dường như cũng không có chỗ nào không tốt.

Sau khi tiểu đạo sĩ uống thuốc, khoảng hơn năm phút đồng hồ chưa đến mười phút, thuốc kia bắt đầu có hiệu quả.

Ồ, không phải nói, được hiệu rất nhanh. . . Ồ, chính là, dường như. . .

Khuôn mặt tiểu đạo sĩ sao lại càng đỏ hơn T_T~~~~

Hu hu, ta thật sự là một lòng tốt cho hẳn, nếu như tiểu đạo sĩ đi đòi nhà ma, vậy. . .

Vậy xem như là chính hẳn tẩu hỏa nhập ma chết hay là ta lúc bệnh nặng loạn tìm thầy cho thuốc chết? Có phải định thần đan không nên uống nhiều như vậy hay không? Hay là căn bản không nên uống bất loại thuốc này?

Vậy phải làm sao bây giờ?

Ta cấp bách đến mức muốn xoắn lấy lông con nhện của mình >0

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Đậu khô ngũ vị hương đút cho con nhện

Tiểu đạo sĩ một lần nữa giấu ta trong hà bao đi ra, cảm giác lại nhìn thấy sắc trời thực sự là. . .

Khó có thể hình dung.

“Này Lý Kha, ta có chuyện này không rõ. Các sư thúc sư bá chữ lót là Thanh của ngươi, chẳng lẽ không phát hiện ra yêu khí trên người ta sao? Chúng ta cứ đi như vậy có được hay không a?”

“Ngươi đừng sợ, mặt trên hà bao này thêu vào bùa chú, đan dược này bạc hà này thoại mai (1) này cất vào đều không lộ ra ngoài một chút mùi nào, cho nên ngươi đương nhiên cũng sẽ không bại lộ.”

“Ồ.. Thì ra đây là túi đồ ăn vặt của ngươi à?”

“Ừ, đây là Thanh Vân sư thúc tặng cho ta,” Lý Kha hiển nhiên tâm tình vô cùng tốt: “Ta cũng chưa dùng được mấy lần, không có gì để cất vào cả.”

“Đúng rồi, trên Thục sơn cũng không có siêu thị, mua không được đồ ăn vặt gì...”

“Siêu thị?”

“Ừm, tiệm tạp hóa.” Nhập gia tùy tục đổi sang cách nói của nơi này.

“Thanh Vân sư thúc biết chế mứt kẹo, trên Thục sơn cũng có cây ăn quả, Thanh Vân sư thúc ướp mứt hạnh, mứt táo, quả đại khô, hương vị đều phi thường ngon.”

“Thật không? Ta cũng có một đồng môn, kêu Tam Lục, mặt nàng rất đặc biệt ngon, bất quá ta chưa từng thấy nàng làm mứt kẹo mứt hoa quả, lần sau bảo nàng làm chút, hi hi... Tam Thất hẳn là sẽ hái cánh hoa cùng với trái cây, chờ sau này ta trở lại liền có lộc ăn.”

“Tam Lục Tam Thất?” Lý Kha hỏi? “Là gọi theo hàng thứ sao? Vậy người thứ mấy?”

Ta nhất thời không kịp kim lại, buột miệng nói: “Tam Bát.”

“Tam Bát? Tam Bát thật ra rất thuận, không dễ quên.”

“Ờ...”

Ta cơ hồ muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình!

Làm sao vẫn là nói lỡ miệng!

Tam Bát Tam Bát, thực sự là... thực sự là! Ô, vốn đã có rất nhiều người gọi như vậy rồi, đồng môn, còn có Ngao Tử Hằng, còn có phượng hoàng, bây giờ ngay cả tiểu đạo sĩ cũng gọi như vậy!

Ta không cần a!

“Người vẫn là gọi ta... Đào Hoa đi, hoặc là gọi thẳng ta con nhện là được rồi, ta không ngại...” Biểu tình của ta nhất định dĩ thường nhăn nhó, thanh âm cứng ngắt. Tiểu đạo sĩ không biết là thực sự không hiểu hay là giả bộ không hiểu, cười cười nói: “Tam Bát dễ gọi, còn thân thiết, sau này ta vẫn gọi người Tam Bát.”

Ta thật sự... rất muốn, rất muốn giết người!

“Xuyt.” Tiểu đạo sĩ nhấc tay, tay áo che ta lại, ta vội vàng trượt vào chỗ sâu trong hà bao.

“A? Tiểu Kha? Người, người đi ra?”

“Đúng vậy, Thanh Thuật sư thúc.”

“Người thật đúng là... đúng là, đã thế còn nhanh như vậy sao xong kinh rồi khỏi Vô Ưu các! Thật sự là anh hùng xuất thiếu niên a! Qua nhiều năm như vậy, trong môn ta không có tiền bối hay đồng môn nào có thể nhanh như thế hoàn thành rồi đi! A, người mau đi theo ta, ta mang người đi gặp Thanh Liên sư huynh! Hẳn mà biết nhất định cực kỳ cao hứng a...”

“Thanh Thuật sư thúc, ta nghĩ trước tiên đi bẩm báo sư phụ, cáo lỗi, lại đi gặp Thanh Liên sư bá, có thể chứ?”

“A, đây là đương nhiên, đương nhiên phải trước đi nói cho sư phụ người biết, mau mau, ta đi cùng người!”

“Thanh Thuật sư thúc, hôm nay là người đến Vô Ưu các canh giữ đi? Bây giờ thời gian không còn sớm, người trước tiên lên đi, ta đi gặp sư phụ, rồi sẽ đi gặp Thanh Liên sư bá, cũng không thể làm lỡ chính sự của người.”

“A, đúng đúng, người xem ta, cũng cao hứng đến hồ đồ! Được được, vậy ta đi lên, tự người đi thôi.”

Tiếng bước chân của hắn nhẹ nhàng đi xa, ta nhỏ giọng hỏi Lý Kha: “Ài, Vô Ưu các buổi tối không có người trông coi sao? Ngày hôm qua người tình hình không bình thường, ta kêu lớn tiếng như vậy, cũng không có người đến...”

Lý Kha thấp giọng nói: “Buổi tối hẳn là cũng có người canh giữ... Trước không nói cái này, ta phải đi về gặp sư phụ.”

Ta vẫn là cảm thấy rất buồn ngủ, nhỏ giọng nói: “Vậy ta lại ngủ một hồi, đêm qua lần qua lần lại quá lâu.”

“Được, vậy người ngủ đi.”

Trong hà bao cũng không cảm thấy thông khí không thoải mái, hơn nữa rất giữ ấm, ta ngáp một cái, mơ hồ nghe tiểu đạo sĩ nói chuyện với người khác, người không giống, thế nhưng khẩu khí tựa hồ cũng rất kinh ngạc, tựa hồ Lý Kha kết thúc cảm đoán nhanh như vậy đích thực là vô cùng kiệt xuất, rất ưu tú.

Nhưng là nguy hiểm đáng sợ Lý Kha trải qua đêm qua, dường như lại không ai hỏi qua.

Giữa đồng môn đạo sĩ, dường như còn không có thân thiết bằng yêu quái chúng ta đâu.

Ừ, nhớ lại kiếp trước, ta có một bạn học tiến vào trường cấp ba trọng điểm, lúc gặp mặt nói chuyện, nàng thường xuyên nói, cạnh tranh gay gắt, căn bản không có bạn bè tri kỷ gì. Mỗi người đều ngăm ra sức chăm chỉ, nhưng trước mặt người khác lại không biểu hiện ra ngoài. Bản thân biết gì đó không muốn dạy cho người khác, đương nhiên, người khác cũng là giấu giếm như vậy.

Thực son có nhiều môn phái như thế, bên này với bên kia nhất định cũng tồn tại tranh giành và cạnh tranh chứ? Trong môn Lý Kha bọn họ nhiều đạo sĩ như vậy, giữa mọi người với nhau, có thể cũng tồn tại loại tình huống này.

Ồ, thật ra đây cũng không có gì ngạc nhiên.

Trong Đào Hoa quan cũng không phải là hòa hợp êm thấm...

Đấu tranh sinh tồn, người thắng làm vua, đây cũng không có gì kỳ quái.

Đây chính là một thời đại kẻ mạnh nắm giữ quyền thế địa vị, kẻ yếu chỉ có thể bị giẫm đạp khi dễ...

Thực tàn khốc, thực chân thật...

Ta ngủ mơ mơ màng màng, dường như nghe được sự phụ của tiểu đạo sĩ đang nói cái gì, thanh âm của hắn rất dễ nhận ra. Sau đó tựa hồ còn nghe được thanh âm của Thanh Liên đạo sĩ kia.

Sau đó ta thực sự ngủ say.

Ừm, rất thơm... thơm ngào ngạt...

Ta bản năng hé miệng, có thứ gì đứt vào trong miệng.

A, cái này, ăn rất tươi rất ngon.

Ta mở mắt ra, tiểu đạo sĩ đang cầm một đĩa đậu phụ khô ngũ vị hương nhỏ, không cần hỏi, vừa rồi đứt cho ta khẳng định là cái này.

“Ăn ngon!”

“Ừ, ăn chút nữa.”

“Trên núi các ngươi còn có đồ ăn này a?”

“Ngươi sẽ không cho rằng chúng ta đều là ăn gió uống sương đi?”

“Nhưng là ở Vô Ưu các ngươi không phải đều là tịch cốc sao?”

“Đây là cảm đoán, bị phạt không giống.”

“À há, lại thêm miếng nữa.”

Hắn cười lại nhón lấy một miếng cho ta.

“Ừm, nước sốt không tồi.”

Ta ăn hơn phân nửa miếng, tiểu đạo sĩ cười mỉm nhìn ta: “Vóc dáng ngươi bé xíu, sao ăn nhiều như vậy?”

“Hi, chút thôi mà.” Ta hỏi hắn: “Thế nào? Cầm bẻ quan xong rồi, về sau còn bị phạt nữa hay không?”

“Vậy đương nhiên là không.”

“Đúng rồi, ta khi nào thì có thể đi a?” Ta vẩy vẩy chân, ý bảo hắn bung cái khay đi. Ở trong Vô Ưu các hơn nửa năm như thế, giữa chúng ta đã là phi thường ăn ý, không cần nói cũng biết đối phương muốn làm gì: “Kỳ thực chỉ cần không bị những người khác phát hiện, ta có thể tự mình đi, không cần lại làm ngươi thêm phiền toái.”

Lý Kha buông khay xuống, cầm cái khăn lau tay: “Ngươi thật sự là ngu ngốc a, ngươi cho là xuống núi dễ dàng như vậy? Thực son nếu như một chút cấm chế cũng không có, còn không phải ma quái yêu vật gì đó đều chuồn lên núi mất rồi? Ngươi tạm thời yên tâm đi, mấy ngày nữa sự phụ không còn chăm chú nhìn lúc ta luyện công nữa, ta đưa ngươi xuất sơn môn.”

“Nha,” ta gật gù đầu: “Vậy nơi này xuống núi, cách Đào Hoa quan có xa lắm không? Đúng rồi, ngươi nếu có thể giúp, thì vẽ cho ta lộ tuyến đồ đi, ta cho tới bây giờ còn chưa từng tới nơi xa như vậy đâu, cũng không biết làm sao hỏi Đào Hoa quan.”

“Ừm, Đào Hoa quan từ đây đi hướng tây nam, cách xa ngàn dặm, người muốn dựa vào chính mình đi về, vậy cũng rất vất vả.”

Ta tán thành gật đầu... Đích xác a, ngàn dặm, vừa nghe chân ta liền run rẩy nhũn ra.

“Lý Kha a, chúng ta có thể thương lượng một chút hay không... Ta có chuyện này muốn cầu người. Người cũng biết, ta đạo hạnh quá ít, chưa từng học bản lĩnh gì, phòng thân tự vệ cũng có vấn đề. Người nếu có thể, ừm, nếu có thể chỉ điểm sơ sơ cho ta một chút, không cần quá nhiều, để cho ta sẽ không vừa ra khỏi cửa liền bị đại yêu quái ăn... Ta chính là nói nói, nếu không thể cũng đừng miễn cưỡng.” Ta nói chừng mực đúng lý hợp tình,

“Vậy không thành vấn đề.” Hắn đặt ta trên vai, nghiêng đầu nhìn ta: “Tuy rằng tâm pháp và kiếm pháp này đó của Thục Sơn không thể truyền cho người, nhưng là làm sao đối phó yêu quái, ta có thể dạy người. Còn có, ta có thể chuẩn bị cho người một số bùa chú, người có thể mang theo phòng thân.”

Hắn đáp ứng vui vẻ như vậy ta thực sự bất ngờ: “Vậy thì thật sự đa tạ người.”

Chú thích

(1) thoại mai: tên gọi để chỉ chung một số loại thực phẩm của người Trung Quốc trong đó có mai mơ ngâm với đường, muối và một số loại thảo dược khác như cam thảo ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Nghĩ ngợi lung tung dài tởm tình

Rõ ràng rất nhanh là có thể trở về, thế nhưng ta... lại không cao hứng.

Có chút luyến tiếc tiểu đạo sĩ.

Lại nói ta khi đầu thai thành con nhện, thời gian ở chung dài nhất, không phải đám đồng môn kia, mà là tiểu đạo sĩ.

Bị nhốt lại lâu như vậy, chúng ta sớm chiều ở chung trong gian phòng đá nhỏ phong bế ấy, nếu nói còn nhiều hơn so với ta và với bất kỳ một đồng môn hay người quen nào... Ồ, phần lớn thời gian đều là ta nói một mình, hắn nghe.

“Đây là phòng của người sao?”

“Đúng vậy.”

Phòng không lớn, chỉ là một gian phòng bình thường, trên giá sách bày sách, trên tường treo kiếm, còn có một cây sáo. Bên kia quầy có một số bình nhỏ lọ nhỏ. Còn có một cái bàn, một cái ghế, còn có giường.

Bình thường, hơn nữa cũng nhìn không ra cá tính của chủ nhân căn phòng.

Ta nhớ trong Đào Hoa quan chúng ta phòng ở của mọi người đều phi thường có cá tính của mình. Tỷ như Mẫu Đơn sư tỷ, lúc nàng chưa đi, trong gian phòng kia mùi thơm đặc biệt xông vào mũi, giường là dùng cành hoa cùng lá hoa bện thành, phía trên trải cánh hoa mềm mại tươi đẹp, gối đầu là dùng nhụy hoa nhồi, song sa là lấy sợi tơ của một con tằm yêu trăm năm nhả ra dệt thành, phía trên cũng dùng nhụy hoa nhuộm qua, từ xa nhìn lại song sa rộng kia tựa như khói rắng, hơn nữa gió sẽ thổi hương hoa qua, lúc có lúc không, hương điểm nói không nên lời.

Trong phòng Tam Lục tất cả đều là bình bình cốc cốc, bên trong mặt hoa phấn hoa khác nhau...

“Người bình thường ở trên núi đều làm cái gì?”

“Luyện công a.”

“Vậy lúc không luyện công thì sao?”

“Đọc sách, hoặc là nhập định, niệm kinh...”

“Không đi chơi sao?”

“Chơi?” Lý Kha lắc đầu: “Bị sư phụ và các tiền bối nhìn thấy, xao nhãng công khóa sa vào chơi đùa, sẽ bị phạt.”

“Ồ... Thật không thú vị.”

“Vậy các người thì sao?”

“À, quan chủ không chỉ điểm nhiều cho chúng ta, cũng không quản gì, toàn bộ là thả dè ăn cỏ, thực sự là sự phụ lĩnh vào cửa tu hành tại cá nhân. Ngươi có không dụng công cũng không ai đến khiển trách ngươi, ngươi dụng công hơn người khác, cũng không thấy có người khích lệ ngươi. Ừ, đồ ăn thì tốt lắm, có rau có thịt có cá, phong cảnh cũng tốt, có núi có nước có hoa, đồng môn cũng khá tốt, ít nhất có nói có cười có chơi...”

“Được rồi, tặc xấu nói nhiều của ngươi đây ta xem như đã lĩnh giáo. Ta muốn tĩnh tọa vận công, tự ngươi tiêu khiển đi. Trong phòng ta hạ cấm chế, ngươi chỉ cần ở trong phòng sẽ an toàn, cũng không nên đi ra ngoài.”

“Ta biết, ta cũng không ngại sống lâu. Đi ra ngoài chính là một đám tiểu đạo sĩ lão đạo sĩ trung bất lưu đạo sĩ, không đem ta thành con nhện bùn mới là lạ.”

Lý Kha cười, khoanh chân ngồi xuống.

Ta bò lên bò xuống trong phòng, tiểu đạo sĩ thoát nhìn rất thích đọc sách, rất nhiều cuốn sách trên giá kệ đều đã quần ra, có thể thấy được chủ nhân thường xuyên lật xem.

Đạo sĩ cũng cần củng cố tri thức văn hóa sao? Biết vẽ bùa niệm chú không phải là được rồi à.

Ôi, thật làm cho ta thất vọng, trong phòng này cũng tìm không thấy một cái mạng nhện.

Cấm chế của Thục sơn hẳn là chỉ phòng yêu quái thôi chứ? Nhưng trong phòng tiểu đạo sĩ ngay cả một con nhện bình thường cũng tìm không ra.

Bị giam lâu như vậy, muốn tìm một đồng tộc nói nói chuyện cũng không tìm được.

Ta bò trên xà nhà, bỗng nhiên có người gõ cửa hai cái, dọa ta sốc.

“Sur huynh? Sur huynh? Ngươi có ở trong phòng không?”

Lý Kha an tĩnh ngồi ở đằng kia, làm lơ, không động đây.

“Sur huynh?”

Người nọ lại gõ cửa hai cái, sau đó liền buông tha rồi đi.

Đây chắc là Kiều sư đệ mà Lý Kha nói đi? Bất quá cũng có khả năng là đệ tử của sư thúc bá của hắn, nói không chừng.

Tiếng bước chân của hắn đã đi xa, Lý Kha lại lẳng lặng mở mắt ra.

“A? Ngươi nhanh như vậy đã nhập định xong rồi?” Vậy cũng quá nhanh? Khăng định chưa được một vòng châu thiên (1).

“Khí còn chưa có tích tụ đâu.”

“Ban nãy đây là sư đệ của ngươi sao? Ngươi sao lại phớt lờ hắn?”

“Kiều sư đệ người tốt lắm, chính là tính tình quá yếu đuối, hồi nhỏ vì một chút việc liền khóc không ngừng, mặc dù bây giờ đã lớn, nhưng tính tình vẫn chưa sửa chút nào. Vừa rồi nếu để cho hắn tiến vào, không thể không khóc ướt toàn bộ vạt áo tay áo của ta.”

“Ồ, ngươi sao lại có sư đệ như vậy? Thật không có đồng môn thân mật!” Ta cười ha ha: “Hóa ra ngươi không đáp ứng là sợ hắn khóc ha.”

“Sư phụ cũng thường nói hắn không kiên cường, không giống nam tử hán. Thế nhưng bảo như thế nào, hắn vẫn là y nguyên.”

“Kỳ thực... đây cũng không xem là tặc xấu gì lớn.”

“Sợ sệt nhất gan, không quả quyết, chính mình không có chủ kiến, luôn là người khác nói cái gì liền đáp ứng cái đó. Lúc tiểu hài tử không sao, thế nhưng trưởng thành, cũng không thể như vậy suốt đời.”

“Điều này cũng đúng, ai dù sao cũng phải lớn lên, không thể cả đời làm hài tử nha.” Ta gật gật đầu: “Không ai có thể cả đời bảo hộ hắn đi? Cho dù là phụ mẫu sư trưởng, bọn họ rồi sẽ già trước. Cùng thầy cùng thế hệ, tất cả mọi người đều có con đường nhân sinh của chính mình... Đúng rồi, nếu hắn không phải đạo sĩ, cưới một cô vợ lợi hại, ha ha, vậy thật ra ai cũng vui vẻ. Bất quá hắn là đạo sĩ, lại không thể cưới.”

Lý Kha liếc ta một cái: “Được rồi, đừng âm ỉ.”

Hắn nhắm mắt lại lần thứ hai bắt đầu vận công, ta cũng an tĩnh lại, tiếp tục tìm loạn lục loạn trong phòng.

Ta từ khe hở của ngăn kéo tủ bò vào trong, trong ngăn kéo có mấy tờ giấy đặt lung tung, xem ra là giấy sao chép luyện chữ của tiểu đạo sĩ trước kia, chữ phía trên so với bây giờ cũng không giống nhau, trước kia lộ vẻ thực quy củ, cảm giác khác xa với cái loại tung hoành lưu chuyển hắn viết sau cùng trên thạch bích.

Sự khác biệt cao thấp về cảnh giới trong đó ngay cả ta một tay ngang đây cũng nhìn ra được.

Gian phòng này mặc dù bày biện đơn giản, bất quá nơi nơi đều là dấu vết sinh hoạt của tiểu đạo sĩ.

Tình cách của từng góc, thậm chí của từng chỗ rất nhỏ.

Hắn ở trong này đọc sách, nghỉ ngơi, viết chữ, đi lại trong phòng này... Nơi này là thế giới thuộc về một mình hắn, hắn ở trong này không cần che giấu mừng giận buồn vui của mình, ở trong này hắn có thể buông lỏng chính mình...

Người kia mặc dù không nói chuyện không nhúc nhích, yên lặng nhập định ở nơi đó. Nhưng ta lại cảm thấy được hắn không đâu không có, cảm giác tồn tại rõ nét trước nay chưa từng có.

Trong một gian phòng phong bế chỉ có hai người chúng ta, cũng giống như trong thạch thất tại Vô Ưu các.

Ta cảm thấy trong lòng thực yên định, giống như thật lâu trước kia, lúc ta đang đi học, môn lịch sử nửa buổi chiều luôn luôn làm cho người ta uể oải, trong lòng cái gì cũng không nghĩ, cứ như vậy ngồi ở chỗ kia...

Cảm giác rất kỳ quái.

Thực son là đại bản doanh của đám đạo sĩ, cũng không phải là ổ yên vui của ta.

Vì sao ta lại có loại cảm giác không muốn rời khỏi nơi này?

Chẳng lẽ là giam trong trận cấm bế kia, cũng giam đầu óc ta hồng đến như vậy rồi?

Chú thích

(1) vòng châu thiên: một khái niệm trong đạo gia

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Cuộc sống hằng ngày cũng ấm áp

Ta có chút lo lắng, là một chuyện khác.

Không biết tiểu đạo sĩ uống nhiều định thần đan như vậy có di chứng gì hay không. Đứng nhìn bây giờ khỏe khoắn, công lực còn có đột phá, người gặp người khen, thế nhưng không dám đảm bảo... bên trong không có vấn đề ẩn nấp gì, tương lai một ngày kia lại phát tác, vậy cũng không tốt.

Ta vòng vo thẳng thắn với tiểu đạo sĩ sự thực ngày đó ta buổi tối ta bệnh nặng loạn tìm thầy, nhện cấp bách loạn dùng thuốc, tiểu đạo sĩ lại bảo ta yên tâm, nói hiệu lực của thuốc kia đối với hắn đích xác giúp đỡ rất nhiều, được hiệu đều đã được hắn tiêu hóa hấp thu.

Vậy thì tốt.

Tiểu đạo sĩ không trách ta cho hắn uống loạn thuốc, đương nhiên, cũng không cảm ơn ta cho hắn uống loạn thuốc. Ta chỉ cần hắn không trách ta là được, cũng không cần hắn cảm ơn.

Cuộc sống ở Thực son thực sự chán chường, ta mỗi ngày phải trốn ở trong hà bao tránh tai mắt của người khác, so với thời gian giam kín với tiểu đạo sĩ còn buồn hơn. Ta còn nói với hắn: “Cấm bế quan của ngươi xong rồi, bây giờ đến phiên ta quan cấm bế.”

Hắn cười hi một tiếng, nói “Ngươi nếu không sợ bị người nhìn thấy đến bắt ngươi, ngươi thích dạo thế nào thì dạo thế đấy đi.”

Hờ, một con nhện tinh nghênh ngang tàn bộ trong hang ổ đạo sĩ?

Ta cũng không ngại mệnh quá dài.

Tuy rằng nơi này không có cái gì ăn ngon uống ngon chơi ngon, suốt ngày buồn muốn chết, nhưng ta vẫn còn an tâm ở đây. Lưu sư huynh và Kiều sư đệ của tiểu đạo sĩ ta cũng đã thấy. Lưu sư huynh luôn luôn có chút không âm không dương, nhưng Kiều sư đệ kia nhưng thật ra trẻ con, khi nhìn thấy tiểu đạo sĩ quả nhiên khóc lóc kể lể một phen, chính mình lo lắng bao nhiêu, nhớ hắn bao nhiêu, thế nhưng người canh giữ Vô Ưu các lại không cho hắn đi lên, hắn muốn nhờ Lưu sư huynh tiện thể mang hộ chút bánh ngọt, lại bị nói cho biết khi cấm đoán không được ăn mấy thứ này... vân vân vân, những thứ như thế.

Hài tử này thật sự là... ngốc nghếch.

Ta liền nghĩ đến một từ như vậy.

Bắt quá hần sau đó đưa tới một bọc giấy lại khiến cho tiểu đạo sĩ sững sốt một chút.

“Cái này là, ta để dành.”

Lỗ mũi của ta thực linh hoạt, đã ngửi thấy mùi vị ngọt như mật.

A, là mứt hoa quả sao?

Tiểu đạo sĩ vốn lời nói đã tới bên miệng, hần nói: “Không...” Ta vội vàng qua hà bao đâm hần một cái, ăn ý kinh người của chúng ta không phải nói, tiểu đạo sĩ lập tức sửa miệng nói: “Vậy ta liền không khách khí, đa tạ sư đệ ngươi lo lắng.”

Hi hi, mứt hoa quả tới tay!

Không cần hỏi, tiểu đạo sĩ khẳng định không có yêu thích gì với những thứ này, chắc chắn toàn tiện nghi cho ta.

Quả nhiên đợi đến khi đồ sư đệ của hần đi, tiểu đạo sĩ liền thập phần thông minh săn sóc, cầm một miếng đậu đường nhét vào trong hà bao.

“Ừm, ăn ngon...” Ta vừa gặm đậu đường vừa chảy nước miếng: “Ngươi không ăn sao?”

“Ngươi thích, thì đều cho ngươi ăn.”

“Hi, đối tốt như vậy với ta ha.”

Tiểu đạo sĩ hơi sững sốt, môi giật một cái rồi lại khép lại thật chặt. Không nói cái gì.

Ta cảm thấy trong lòng trống rỗng, hần làm sao cũng không nói a? Làm cho trong lòng ta không thoải mái.

Nói chút gì cũng được a, cho dù là đá kích ta, nói rằng không muốn đối tốt với ta, cũng tốt hơn là treo trái tim lơ lửng như thế nha.

Đậu đường tựa như ăn cũng không ngon chút nào nữa.

Ta biết, hần là đạo, ta là yêu.

Chúng ta là hai đường thẳng phương hướng hoàn toàn bất đồng, sau đoạn giao nhau ngắn ngủi này, hai người sẽ mỗi người đi một ngã, về sau dù cho không phải cả đời không qua lại với nhau đi chăng nữa, có lẽ cũng là xem nhau như người dưng, gặp mặt không quen biết.

“Lý sư huynh.” Một tiểu nam hài nhi niên kỷ xấp xỉ tiểu Kiều sư đệ vừa rồi kia qua đây, thi lễ một cái: “Sư phụ ta thỉnh ngươi đi Tín Nghĩa đường.”

“A? Thanh Liên sư bá tìm ta có chuyện gì?”

Thì ra tiểu đạo sĩ này là đồ đệ của Thanh Liên.

“Sư phụ không nói, sư huynh cùng theo ta qua đi.”

Trong Tín Nghĩa đường có một cỗ mùi, rất dễ ngửi, nhàn nhạt. Không biết bọn đạo sĩ đốt hương gì, ngửi lên cũng không phải cái loại khói hun lửa cháy đó.

Chính đường nghe qua có mấy người, ta biết lợi hại của Thanh Liên này, núp ở trong hà bao thở mạnh cũng không dám.

“Tiểu Kha, mau tới bái kiến hai vị tiền bối Trùng Phong kiếm phái. Vị này chính là Quý tiền bối, vị này chính là Tập tiền bối.”

Thanh âm Lý Kha ngoan ngoãn lễ độ chào hỏi: “Bái kiến Quý tiền bối, Tập tiền bối.”

Thanh Liên nói tiếp, Lý Kha vì một mình hạ sơn bị giam cầm bế, nhưng là lại trong vòng nửa năm ngắn ngủi, tự mình lĩnh ngộ một tầng ý nghĩa sâu xa mấu chốt nhất của tâm pháp Thục sơn, cảnh giới đột phá, hiện tại đã thế này thế này bla bla... Thuật ngữ của đám đạo sĩ ta nghe không hiểu lắm, núp trong hà bao một cử động cũng không dám.

Đạo sĩ nói chuyện chính là không có coi mở thẳng thắn như đồng bạn đồng tộc chúng ta.

Nghe bọn hần khách khí đi khách khí lại, nói chuyện dùng từ thập phần giả dối.

Bắt quá bọn hần sau đó nói tới một số chuyện trừu yêu, ta vội vàng lên tinh thần vĩnh tai cẩn thận nghe. Bọn họ nói kêu ra được mấy chỗ sào huyệt yêu quái, thu yêu yêu gì đó lại trừ ác quỷ gì đó, cũng may không nhắc tới Đào Hoa quan.

Nghĩ đến quan chủ rất khôn khéo, lại có sườn núi Phụng Hoàng cùng đầm Bích Thủy giúp đỡ, hần là không có việc gì.

Nhưng tâm tình của ta lại không cách nào thoải mái.

Bất luận ta không đếm xỉa chút nào hoàn cảnh quanh mình, ta bây giờ không sai vẫn đang ở bên trong một đám đạo sĩ trừ yêu.

Lý Kha cũng là một thành viên trong số bọn hắn.

Tuy rằng hắn bây giờ còn chưa có biến thái đến mức thấy yêu liền giết, thế nhưng tương lai không lâu sẽ thế nào, thật sự nói không biết chừng.

Ta lẳng lặng đợi, đợi đến khi bọn họ kết thúc lần gặp mặt này, tiểu đạo sĩ đi ra từ Tín Nghĩa đường.

“Có phải buồn muốn chết hay không?” Hắn đi đến chỗ một cái đình yên tĩnh, nâng hà bao trong tay, thấp giọng hỏi ta: “Tu vi của Thanh Liên sư bá ở trên núi chúng ta là cao nhất, vì thế trước mặt hắn ngàn vạn cẩn thận, một chút cũng không được qua loa.”

Ta có điểm hữu khí vô lực: “Ừm, người hôm nay có thể đưa ta đi sao?”

“Làm sao vậy?” Tiểu đạo sĩ sừng sốt: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta đã đi ra lâu như vậy, đồng môn a, bằng hữu của ta a, bọn họ nhất định rất lo lắng cho ta, người bây giờ nếu là không có sự tình gì, thì đưa ta một đoạn đường, ta tự mình hỏi thăm trở về cũng được.”

Tiểu đạo sĩ không ngốc chút nào, sau một lát trầm mặc, hắn hỏi: “Có phải lời nói của Thanh Liên sư bá bọn họ vừa rồi, làm người sợ hay không?”

Mấy ngày ở chung này, tiểu đạo sĩ đối với ta rất tốt, ta đối với hắn cũng không có lừa dối, sống chung tựa như bằng hữu, như người nhà. Thế nhưng, vậy cũng không thay đổi được sự thực.

Hắn là đạo, ta là yêu.

Chúng ta, nhất định không thể cùng đường.

“Đúng rồi, ta có cơ hội xuống núi đấy. Vừa rồi Quý tiền bối của Trường Phong kiếm phái kia nói, trong môn bọn họ tháng sau có vị trưởng lão sẽ giảng Kiếm kinh, môn phái chúng ta quan hệ thân thiết, đệ tử thiếu niên cũng đều có thể đi nghe giảng. Ta trở về nói một tiếng với sư phụ, ta cũng cùng đi theo bọn họ, người cũng đi...”

Tiểu đạo sĩ ngồi trên sườn núi ánh mặt trời chiếu rọi, cũng nhón một viên đậu đường bỏ vào trong miệng.

Chúng ta ai cũng không nói nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Hạ sơn tu hành sinh gian tình

Tiểu đạo sĩ biết thổi sáo, thổi khúc gì ta không biết, rất dễ nghe. Nếu ta tổng kết mà nói, ta cảm thấy hắn thực sự là trung khí mười phần, thổi một khúc rất dài ở giữa cũng không ngừng nghỉ. Thổi xong hắn hỏi ta thế nào, ta nhìn chằm chằm hắn nửa ngày, hỏi: “Miệng người không chua sao?”

Hắn lắc đầu: “Đàn gãy tai trâu.”

Ta cũng lắc đầu: “Cũng không phải, nói như thế nào ta so với trâu còn nhiều hơn bốn chân đấy.”

Hắn nói: “Người nói người từng đọc sách, người đều đọc sách gì a?”

“Hắc, người ước hiệp ta không có học văn a. Ta đọc cho người nghe thử. Văn đối vũ, tuyết đối phong, văn chiếu đối tình không... Ừm, lưỡng ngạn gì ấy dương liễu lục, nhất viên ừm, gì đó hạnh hoa hồng... Nhất thoa yên vũ, lưỡng tán phong sương...” (1)

Nhìn vẻ mặt của hắn cũng biết ta đọc thực sự quá thâm không nghe nổi, vì thế ta liền dừng miệng.

“Còn nữa không?”

“VẬY CÒN CHƯA ĐỦ SAO?”

Tiểu đạo sĩ nói không thông với ta, cũng không nói nữa.

Nói chuyện âm nhạc văn học với con nhện?

Tiểu đạo sĩ phần lớn đọc kinh niệm tụng, đầu gối nghe ch.

Tựa như ta không thể đàm luận bánh bao thịt trâu bánh bao thịt heo cùng bánh bao rau với hân, tiểu đạo sĩ đàm luận tác phẩm nghệ thuật với ta chỉ là uống phí hơi sức.

Hân thu cây sáo lại, lấy lương khô ra.

Tiểu đạo sĩ và bốn đồng môn tuổi tác tương đương cùng nhau xuống Thục sơn, đi cái Trường Phong kiếm phái kia trao đổi học vấn.

Cái đạo quán buổi tối nghỉ chân này đã sớm sụp đổ không người, ta liếc mắt một cái nhìn góc hành lang dưới xà nhà, liền cảm thấy được có chút kỳ quái.

Nơi lại bại như vậy, không phải hân là tích đầy bụi, găng đầy mạng nhện gì đó sao? Ít nhất trong phim truyền hình phim điện ảnh đều là diễn như thế a. Bất quá nơi này thoạt nhìn còn rất sạch sẽ, phía trên bàn thờ hay ván cửa đều không có hạt bụi nào, trong đình viện mặc dù có chút cỏ dại, thế nhưng cũng không tính là nhiều.

“Có lẽ sau khi chủ nhân lúc trước đi, còn có người qua đường tới nơi này nghỉ chân đi?”

Mấy tiểu đạo sĩ nói như thế.

Ta lại cảm thấy không đúng lắm.

Nơi này có cỗ ý vị, không dễ ngửi.

Ta nói với Lý Kha, hân nghĩ nghĩ: “Là mùi mốc đi?”

Không phải. . .

Không phải mùi mốc, ta cũng không nói được là mùi gì.

Mấy tiểu đạo sĩ tự mình lấy lương khô mang bên theo ra ăn, trong đạo quán rách nát ngoại trừ chính điện còn có hai gian phòng, năm người bọn họ ngủ không thành vấn đề.

Lý Kha lấy một miếng bánh ra, chính mình ăn một nửa, còn không quên dứt cho ta một miếng nhỏ.

“Hơi khô.” Ta vừa cắn bánh vừa phê bình.

“Thì thêm chút nước.”

Hân lấy túi nước ra uống hai ngụm, sau đó tóm lấy ta đến phía trên miệng túi nước.

Túi nước đã được đạo sĩ thi pháp, mặc dù thoạt nhìn chỉ lớn hơn bàn tay một chút, nhưng là bên trong có thể chứa dung lượng mấy chum nước.

Nước này vẫn là nước suối từ trên Thục sơn chứa xuống nhỉ, so với nước đất bằng uống ngon hơn.

Ta cũng cúi đầu uống mấy ngụm nước, chờ tiểu đạo sĩ thu túi nước lại, ta mới nghĩ đến. . . Ồ, ta và tiểu đạo sĩ vừa rồi, có phải tính là. . .

Ừm, chúng ta có phải gián tiếp kiss hay không?

A a a! Nghĩ ngợi lung tung nghĩ ngợi lung tung, mau mau dừng lại.

Trong đầu ta râm râm chính là không tỉnh lại được, một đám ngựa hoang chạy tới, một đám trâu rừng lại chạy tới, một đám lợn rừng lại chạy. . .

Ta tìm lời để nói: “Các người lần này xuống núi, sao cũng không có trường bối đi theo? Chỉ mấy tên tiểu tử các người, nếu như gặp phải yêu quái, một miếng ăn các người thì làm sao?”

Lý Kha cười: “Nơi này đi Trường Phong kiếm phái, dọc theo đường đi đều là đường lớn, không sợ.”

“Vậy sư bá người sao không cho các người mượn hạc giấy a? Lập tức không phải bay đến? Còn phải để các người đi bộ?”

“Ta nghĩ, sư bá cũng vì để cho chúng ta thấy thế tình, nhiều thêm rèn đúc từng trải đi.”

“Đúng rồi, sau này. . . chúng ta có lẽ không còn gặp nữa. . .”

Tiểu đạo sĩ mỉm cười nói: “Mặc dù không thể thường gặp, nhưng là còn có thể viết thư liên lạc.”

“Viết thư?”

Ta ù ù cạc cạc. Thời đại này còn chưa có bu rơ điện, ta lại không biết nuôi bồ câu có thể dùng làm bồ câu đưa thư, làm sao thư từ qua lại?

“Ừ, sư thúc sư bá bọn họ có lúc ly khai Thục sơn rất xa, nếu muốn truyền tin tức trên núi, khả năng rất khó khăn a, vì thế chúng ta có một loại phương pháp truyền tin đặc biệt...” Ánh mắt Lý Kha ôn nhu, khẽ mỉm cười từ trong ngực lấy ra tờ giấy. A, ta trước kia cũng không có chú ý, khi hắn cười khoe miệng còn có một lúm đồng tiền đáy. Không phải hai bên đều có, chỉ có bên phải có, vốn hắn bây giờ nhìn lại lúc nào cũng rất ôn trọng, thế nhưng cười như vậy, liền hiện ra vài phần tính trẻ con.

Thật đáng yêu...

“Đến, ta dạy cho ngươi.” Hắn gấp tờ giấy kia thành hình dạng một con chim, sau đó môi hơi mở ra khép lại, tiếp đấy hai ngón tay điểm trên đầu con chim một cái, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Đi.” Con chim giấy kia thế nhưng liền động, vỗ vỗ cánh, đón gió liền bay đi.

“A?” Thật thần kỳ a!

“Đây là đi tìm ai?”

“Quay về tìm Hồ sư huynh. Phía trên không viết chữ, hắn nhìn thấy cũng sẽ không ngạc nhiên, có lẽ sẽ cho rằng ta đang tập luyện thuật truyền tin.”

“Thật kỳ diệu!” Quá lợi hại!

Bất quá...

“Đây là phương pháp đạo sĩ mới biết đi? Ta, ta cũng không phải là đạo sĩ.”

“Phương pháp này cũng không phải là đạo môn mới có. Cũng không khó, ta nghĩ ngươi cũng có thể học được.” Hắn lại lấy tờ giấy trắng ra: “Ta sẽ dạy ngươi cách gấp một lần, sau đó lại truyền cho ngươi pháp quyết. Pháp quyết chỉ có ba câu, không những phải nhớ kỹ, hơn nữa gấp xong chim giấy rồi hãy nói pháp quyết, lúc nói nhất định phải hết sức chăm chú, chuyên tâm nghĩ muốn gửi thư cho ai, người kia ở nơi nào, là được rồi.”

Hắn dạy ta cách gấp, lại để ta nhớ kỹ pháp quyết.

“Đúng rồi, ngươi có thể viết thư đi?” Hắn có chút không xác định hỏi.

“Này, ngươi có ý tứ gì!” Ta trừng hắn.

“Ngươi đọc thuộc lòng cũng đọc thành như thế, ta có chút không tin được.” Hắn lấy giấy ra, còn có cây bút nho nhỏ cùng với hộp mực để cùng một chỗ: “Ngươi viết tên của ta.”

“Hừ!” Ta nắm lấy bút, trên giấy méo mó viết hai chữ Lý Kha.

Hắn cầm lên nhìn, nhíu mày lắc đầu: “Xấu.”

“Hắc! Ngươi đừng bói lông tìm vết!”

Hắn ha hả cười, nhắc bút viết lên ba chữ Đào Tam Bát ở phía dưới, quả nhiên tinh tế thẳng tắp, tuấn tú bức người.

Bị một dòng như thế của hắn, mấy chữ kia của ta đúng là xấu không thể nào nhìn nổi.

“Lúc rảnh rồi luyện nhiều một chút.”

“Ai cần ngươi lo!” Ta đoạt lấy tờ giấy kia không trả hắn.

Vừa đi vừa nói chuyện phiếm như thế, lúc tâm tình ta cuối cùng cũng hồi phục, đã trở lại gian đạo quán rách nát kia rồi.

Biên trên cửa cũng bị phá tung toé, chữ phía trên đều nhận không ra, chỉ một chữ còn có thể thấy rõ ràng, những chữ khác nước sơn đều đã mất, hơn nữa còn dính chút bẩn.

Thái dương sắp xuống núi, cổ ý vị kia dường như càng đậm.

Ta không biết vì sao, bỗng nhiên nhớ tới chùa Lan Nhược trong Thiên nữ u hồn (2).

Nữ quỷ ẩn hiện, thụ yêu hút máu... Ác, nhớ tới thật là đáng sợ.

Ta tiếp tục trốn trong hà bao, không thừa nhận chính mình tuy rằng thân là yêu quái, lại vẫn giữ nguyên bản tính nhất gan sợ phiền phức của kiếp trước, cho dù người khác đều nói phim ma không dọa người, ta cũng sẽ bị dọa chết khiếp.

Mặc dù ta cũng là yêu quái, nhưng ta là một con nhện tốt thuần lương a, tuyệt đối không phải là phần tử nguy hiểm gây ra cái loại sự kiện khủng bố đó.

Lý Kha đẩy cửa đi vào, có một tiểu đạo sĩ đang chậm rãi bước đi dưới cây khô trong đình viện, đang ngậm nga cái gì, ngẩng đầu lên mỉm cười với hắn. Lý Kha cũng gật đầu một cái. Vào gian phòng có thể miễn cưỡng gọi là chính điện kia, tượng đắp bên trong sớm đã chẳng biết đi đâu, hương án coi như hoàn hảo, bên cạnh có hai cái ghế tựa, một cái thiếu chân, đứng nghiêng, một cái chỗ tựa lưng đã rơi mất, bây giờ thoạt nhìn chính là giống một cái ghế đầu mà không phải ghế tựa. Có một tiểu đạo sĩ ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, hơi hơi híp mắt, đang nhập định.

Tiểu đạo sĩ trong phòng bên trái đi ra kia cười nói: “Lý sư huynh, buổi tối ba chúng ta ngủ phòng bên này, hai người Hồ sư huynh ngủ bên kia. Giường đệm ta xếp xong rồi.”

“Làm phiền người Lâm sư đệ.”

Kỳ thực tiểu đạo sĩ buổi tối cũng có thể nhập định cả đêm, lúc cảm bế chính là như thế, bất quá suy cho cùng vẫn là không thoải mái.

Ăn ngon thì phải ăn sùi cảo, sống sướng thì suốt ngày chỉ nằm. Kiếp trước của ta thuộc tính vượt trội nhất chính là trạch (3), có thể ngồi thì không đứng, có thể nằm thì không ngồi...

Gian phòng này hướng về phía hậu viện của đạo quán, sắc trời mờ tối, cỏ hoang trong hậu viện đạo quán khô héo, gió lạnh thổi khung cửa sổ động kết, kết, cửa sổ giấy rách nát còn giắt trên khung cửa sổ, vang rầm rầm.

Ta ở trong hà bao đánh cái rùng mình, trong phòng không có người, tiểu đạo sĩ lấy đệm chần trong bao quần áo ra, trên giường trải một chút cỏ khô mềm mại, đệm chần các tiểu đạo sĩ mang theo cũng là thu nhỏ lại mà mang, bây giờ trở lại nguyên hình... Đệm giường trải trên cỏ khô, người lại ngồi lên, cỏ khô bị đè phát ra tiếng vang sột soạt.

Ta nhìn trong phòng lúc này không có người khác, từ trong hà bao bò lên trên người tiểu đạo sĩ, đi qua chỗ lỗ tai đặc biệt nhìn kỹ một chút. Ừ, tiểu đạo sĩ rất chú ý vệ sinh cá nhân, trong lỗ tai một chút ráy tai cũng không có.

“O? Người làm gì?” Hắn nhỏ giọng hỏi.

“Quan sát địa hình.”

Ta cũng không thể thừa nhận chính mình là sợ quỷ.

Đi một vòng, ta phải thừa nhận quỷ nếu muốn cũng không ra được, trước đó thực sự nhìn không ra dấu hiệu gì. Lại nói tiếp, mặc dù ta cảm thấy tiểu đạo sĩ chưa từng thấy cảnh đời từng trải không hiểu lòng người hiểm ác, kỳ thực ta so với hắn cũng không hơn được chỗ nào, kiếp trước là một trạch nữ, kiếp này chỉ là trạch nhện.

Trong phòng xem ra còn không âm áp an toàn bằng trong hà bao, ta bò một vòng lại bò về. Lý Kha đặt hà bao ở bên gối, ta có thể ngửi được mùi bồ kết trên tóc hắn.

Rất thanh đạm, rất dễ ngủ.

Tiểu đạo sĩ vẫn mặc nguyên y phục mà ngủ, kéo chăn qua đắp lên. Sau đó hai tiểu đạo sĩ khác cũng vào phòng, một người chính là Lâm sư đệ vừa mới trải giường chiếu kia, một người chính là tiểu đạo sĩ nhập định trong chính điện ấy, nghe bọn hắn xưng hô với nhau, đây là họ Trịnh. Tiểu đạo sĩ họ Lâm thoạt nhìn nhỏ tuổi nhất, mặt tròn, mắt nhỏ. Người họ Trịnh kia nghiêm túc hơn, vào phòng cũng không có nói chuyện nhiều, trực tiếp liền tháo giày nằm trên chần đệm trải dưới đất dựa vào song cửa sổ. Tiểu đạo sĩ họ Lâm thì ngủ trên một cái giường khác. Liền nghe thấy tiếng sột soạt của cỏ trên giường bị đè, hoàn toàn từ tiếng động của cỏ tưởng tượng ra bọn họ nằm xuống, xoay người, hoặc là động cánh tay một cái.

Ba đạo sĩ ngủ một phòng, nhất thời đều chưa ngủ.

Chú thích

(1) cái đoạn này là bạn nhện đọc thơ trong “Thanh luật khai mộng” nhưng mà nhớ loạn ==)) nguyên gốc phải là

“Lưỡng ngạn liễu yên dương liễu lục, nhất viên xuân vũ hạnh hoa hồng.

Lưỡng tảo phong sương, đồ thứ tảo hành chi khách; nhất thoa yên vũ, kê biên văn điệu chi ông.”

Dịch nghĩa:

Hai bờ sông sương sớm lượn lờ, dương liễu xanh biếc; trong vườn sau một trận mưa xuân, hoa hạnh càng thêm đỏ tươi.

Người khách phong trần mệt mỏi, hai tóc mai hoa râm, sớm rời giường lên đường: ban đêm, ông lão khoác áo tôi, lắng lắng thả câu trong mưa phùn. ↑

(2) Thiên nữ u hồn: tên một bộ phim thần thoại kinh dị – hải kinh điển của điện ảnh Hồng Kông (tham khảo) ↑

(3) trạch: nghĩa gốc là nhà ở, nay chỉ cách sống của một bộ phận thanh niên, ngoài đi làm ra thì chỉ ở nhà, thường không hay ra ngoài ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: Tiểu quỷ làm loạn là thăm dò

“Lý sư huynh, ta nghe sư phụ ta nói, ngươi tại Vô Ưu các nửa năm, lĩnh ngộ kiếm quyết tâm pháp... Thật sự là rất lợi hại a.”

Lý Kha thấp giọng nói: “Bất quá là đúng dịp, ta thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma rồi.”

“A, vậy sao? Đúng rồi, quan tại Vô Ưu các, nhất định rất khổ đi...”

Nghe bọn hắn nói như vậy, ta lại nhớ tới kiếp trước ở ký túc xá, sau khi tắt đèn các nữ sinh kể chuyện ban đêm.

Thật hoài niệm a.

Nói chuyện một hồi, họ Trịnh thấp giọng nói: “Mau ngủ đi, đừng nói chuyện nữa, ngày mai còn phải lên đường.”

Gió bên ngoài lúc lớn, lúc nhỏ, động tĩnh cũng là khác nhau. Ta cả ngày đều ở trong hà bao của tiểu đạo sĩ, ăn ngủ ngủ ăn, bây giờ lại một chút cũng không buồn ngủ. Bốn phía đen kịt, nhìn không thấy, thính giác dường như càng nhạy bén. Tiếng gió...

Qua rất lâu ta mới có chút buồn ngủ, bất quá, trong lòng vẫn là cảm thấy không thể tiêu tan.

Nơi này vì sao một con nhện, con chuột gì gì đó cũng không có chứ?

Chẳng lẽ bởi vì nơi này không có nhà ở, cho nên chúng nó dời đi rồi? Không, nói không thông...

Đột nhiên cách một khoảng cách, trong gian sương phòng bên phải kia truyền đến một tiếng thét kinh hãi!

Lý Kha và hai người khác cùng nhau nhảy lên.

“Sao lại thế này? Tôn sư huynh? Hồ sư đệ? Các ngươi làm sao vậy?”

“Mau tới! Mau!”

Tựa hồ có tiếng đánh nhau, vang lên hai tiếng bịch bịch, thực nặng nề. Lý Kha vọt lên, nắm kiếm liền xông ra ngoài.

Vạn ngươi! Không nên a!

Ta không muốn gặp phải loại sự kiện quỷ dị lúc nửa đêm này!

Động tác của Lý Kha hẳn rất nhanh, hơn nữa đương nhiên cũng không để ý mang theo hà bao. Ta bị vứt bỏ tại chỗ một mình.

Động tác của Trịnh tiểu đạo cũng không chậm, thân hình lóe lên liền từ dưới đất nhảy lên lao ra cửa, trong phòng chỉ để lại một mình Lâm tiểu đạo kia, hẳn có lẽ vẫn đang ngủ, dụi mắt không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sau một tiếng thịch vang lớn trong phòng bên kia, ta nghe được một thanh âm gọi: “Trịnh sư huynh! Đêm đen chó truy, cẩn thận có trái!”

Ồ, quả nhiên gặp quỷ sao?

Ta không dám nghe nữa nhìn nữa, rụt vào trong hà bao run lấy bầy.

Không cần a... Ngàn vạn lần không cần a...

Oan có đầu nợ có chủ, lệ quỷ ác yêu đừng tới tìm ta a làm ơn!

Bỗng nhiên cửa sổ bật một tiếng vang lên, giống lực mạnh đập vào tường, sau đó Lâm tiểu đạo kinh hô a một tiếng, ta cũng chờ, bị dọa một cử động nhỏ cũng không dám.

Sao hai phòng đồng thời có chuyện ma quái chứ? Hay là quỷ phòng kia lên sang đây?

Ta nom nớp lo sợ, Lâm tiểu đệ rút kiếm, lưỡi đao kim loại xé gió, gào thét quát tháo, bỗng nhiên hà bao chứa ta lập tức bay lên, ta sững sờ, cảm giác hà bao đập phải góc tường, rơi xuống cỏ khô trải trên giường, còn có tiếng ván giường lật nhào, vang một tiếng.

Cái đạo quán rách nát này chắc chắn không bình thường! Có phần nào đó giống với chùa Lan Nhược nháo lệ quỷ trong Liêu trai. Ta bây giờ nhớ ra cái loại mùi vị đáng ghét kia là mùi vị gì rồi.

Là một loại mùi tỏa ra từ thứ hôi thối không sạch gì đó.

Nhưng bởi vì hương vị này rất nhạt rất nhạt, với lại, ta buổi chiều mới vừa ngửi thấy, cũng nghĩ không ra đây rốt cuộc là mùi vị gì.

Ồ, vì sao ta biết mùi vị của thứ này chứ?

Trước kia chưa có ai nói cho ta biết mà.

Ta làm sao mà biết được?

Bên ngoài thạch thạch bạch bạch, tiếng hét của Lý Kha cũng vang lên, ta đánh bạo thò đầu ra nhìn, bóng người trong phòng đan xen, bởi vì không đốt đèn, chỉ có ánh trăng bên ngoài chiếu vào, cũng nhìn không rõ rốt cuộc bọn họ là đang đánh nhau cùng với cái gì. Chờ Trịnh tiểu đạo cũng hồ quát xông vào trong phòng, ta cũng chỉ thấy một đạo bóng đen rất nhanh nhảy lên ra khỏi cửa sổ, không có bóng dáng.

Lâm tiểu đạo xem ra muốn cùng đuổi theo, Lý Kha kéo hần một phen, thanh âm của hần nghe qua không giống đã từng kịch liệt đánh nhau: “Trước châm đèn lên hăng nói.”

Lâm tiểu đạo lên tiếng, lấy ngọn nến ra đốt, ánh nến chiếu sáng gian phòng một mớ hỗn độn này, Lý Kha biến sắc, bước nhanh đi đến bên tường nhặt hà bao lên. Ta núp ở đường viền hoa của hà bao lắc lắc chân với hần, ánh mắt hần lộ ra vẻ như trút được gánh nặng, bất động thanh sắc lại đeo hà bao về bên hông.

“Sư huynh a, đây rốt cuộc là có chuyện gì?” Thanh âm của Lâm tiểu đạo có chút run run, xem ra là đang sợ: “Vừa rồi đó là cái cái gì, ta... ta...”

Lý Kha nói: “Không rõ lắm, không phải quý, có lẽ là một tinh quái đã có chút thành tựu nho nhỏ gì đó.”

“Ồ... Có phải, hồ tinh mà sư phụ nói hay không? Đến hút tinh khí của chúng ta? May mắn chúng ta nhiều người, với lại đều học đạo thuật, bằng không thật sự thực hung hiểm a...”

Thanh âm Trịnh tiểu đạo vang lên: “Ta cũng cảm thấy, bóng đen kia vừa rồi đánh tới mấy lần, không giống là bản lĩnh chân chính, ngược lại giống như... chỉ là đang thăm dò.”

“Thăm dò?”

“Ừ. Lâm sư đệ, người nói thử tình hình ban nãy.”

“Nha, ngay sau khi các người xông ra ngoài, ta cũng tỉnh, bỗng nhiên, bỗng nhiên có một thứ lạnh ngắt, giống móng vuốt, sò tới cổ ta. Ta kêu một tiếng, rút kiếm xoay người lại chém nó, cứ như vậy đánh nhau, động tác của nó rất nhanh, thể nhưng lực đạo không tinh là lớn. Sau đó Lý sư huynh trở lại, chúng ta hai đánh một, Trịnh sư huynh trở lại, nó liền nhảy qua cửa sổ chạy thoát.”

Lý Kha khẳng định nói: “Đích xác giống như thăm dò. Nếu không móng vuốt kia lúc sò tới cổ người nếu như móng tay xẹt một cái, cổ của người liền đứt rồi. Vừa rồi kiếm của ta bị móng tay của nó chặn một phát, nghe thấy móng tay của thứ kia cứng so được với sắt đá, không biết là yêu quái gì.”

“Vậy, chẳng lẽ yêu quái kia thăm dò hư thực của chúng ta, còn có thể đi mà quay lại sao không? Đúng rồi, Tôn sư huynh cùng Hồ sư huynh bọn họ, không có việc gì chứ?”

“Ngược Hồ sư huynh bị yêu quái đá một cước, Tôn sư huynh không có việc gì.”

“Đây là yêu quái gì chứ?”

Trịnh tiểu đạo không đáp, hỏi Lý Kha: “Lý sư đệ, người xem trước mắt chúng ta nên làm gì?”

Lý Kha hơi hơi trầm ngâm, nói: “Ta nghĩ yêu quái kia ở trong này không phải chỉ một ngày hai ngày, nói không chừng đã hại không ít mạng người. Chúng ta không biết tình hình căn cứ, cách bình minh còn có hai ba canh giờ, chúng ta nếu như bây giờ rời khỏi nơi này, cũng chưa chắc an toàn. Ta nghĩ, nếu như bố trí một trận thế đơn giản, năm người chúng ta canh giữ ở một chỗ, chờ trông đến bình minh làm tính toán tiếp theo cũng không muộn, ý tứ của Trịnh sư huynh thế nào?”

Vì thế năm tiểu đạo sĩ đợi trong gian chính điện kia, bọn họ dán lá bùa mang theo vào cửa sổ cùng với trên vách tường, ta ngẩng đầu nhìn nhìn, lại cúi đầu nhìn nhìn, không xác định yêu quái kia có thể nhảy xuống từ trên nóc, hoặc là chui từ dưới đất lên hay không. Phải biết rằng các yêu quái nếu đã thường lui tới chỗ này, nói không chừng nơi này chính là đại bản doanh của chúng nó, như vậy vì sao sẽ không từ trên hoặc là từ phía dưới đánh bất ngờ?

Ở trong cái thế giới này tất cả đều có khả năng.

Thế nhưng bốn phía đều là tiểu đạo sĩ, ta nếu muốn nhắc nhở Lý Kha, có lẽ sẽ bị những người khác phát hiện được sự tồn tại của ta.

Điều này đối với Lý Kha mà nói, có lẽ là so với yêu quái đột nhiên tập kích còn phiền phức đáng sợ hơn.

Thân là một tiểu đạo sĩ chính phái căn chính miếu hồng (1), lại vụng trộm dưỡng yêu quái...

Đây là khái niệm gì? Loại sự tình này một khi bị phát hiện, ta phỏng chừng tuyệt đối không phải nhốt cấm bế một cái là có thể quá quan giải quyết vấn đề.

Thế nhưng... Thế nhưng trong lòng ta lại thực sự bất an.

Ta càng nghĩ càng ám ức, đều là các đạo sĩ của Thục sơn không tốt, thả mấy tiểu đạo sĩ chưa từng trải cái gì đơn độc xuống núi, nếu là bọn hán xảy ra vấn đề gì, vậy Thục sơn tổn thất chính là hạt giống tốt trên quý...

A, chờ một chút.

Dường như có chỗ nào không đúng lắm

Các đại đạo sĩ lão đạo sĩ của Thục sơn kia, thật sự không nghĩ đến sao? Nếu có vạn nhất...

Dù cho có ý để cho bọn họ đơn độc lên đường, có lẽ cũng nên phái cao thủ lạng lẽ đi theo phía sau bảo hộ chứ?

Chú thích

(1) căn chính miêu hồng: chỉ gia đình có xuất thân tốt

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Lão đạo nghĩ được mùi yêu tinh

Ta không biết suy đoán của ta có đúng hay không, bất quá tiểu đạo sĩ lại làm một động tác ra ngoài ý liệu của ta.

Hắn cười hà bao xuống, không giắt ở bên hông nữa, mà là giấu vào trong ngực!

Ta ngạc nhiên.

Cách bôi bao, nhiệt độ cơ thể của hắn cũng chậm rãi truyền qua, cái loại cảm giác ấm áp này...

Hắn đây...

Đây là vì bảo hộ ta.

Việc này không khó đoán, ta cũng lập tức liền hiểu rõ.

Thế nhưng trong nháy mắt hiểu rõ đó, ta lại cảm thấy, vừa xót xa, vừa cảm động, còn cảm thấy có chút... chột dạ.

Tiểu đạo sĩ một lòng chỉ có muốn bảo vệ ta, ta lại ở trong này nghĩ ngợi lung tung, hoài nghi cái này hoài nghi cái nọ.

“Phải cẩn thận dưới đất với trên đầu a.” Ta lộ đầu ra nhỏ giọng nhắc nhở.

Tiểu đạo sĩ thoát nhìn mặt không chút thay đổi, bất quá một tay nhặt đạo bùa lên, nhanh chóng vung hướng đỉnh đầu, đạo bùa kia liền vèo một tiếng bay lên, dính lên trên xà nhà.

“A, Lý sư đệ nghĩ chu toàn.” Tôn tiểu đạo sĩ trụ tại gian phòng kia nói: “Yêu quái hành sự chắc hẳn không tuân theo lễ thường, ta thấy dưới đất cũng bố trí trước Tứ Tượng trận mới tốt.”

Ta có điểm tò mò, bất quá nhìn kỹ bọn họ lấy chu sa ra vẽ bùa trên mặt đất, lại vừa cong vừa khom tựa như nòng nọc, ta là một chút cũng xem không hiểu.

Quên đi, chẳng trách nói bọn đạo sĩ chính là vẽ bùa viết thiên thư mà.

Kiểu chữ như thế phỏng chừng cũng chỉ có bọn họ lưu thông nội bộ, ngoại nhân, ngoại yêu, chính là nhìn thấy cũng giống như mù, gì cũng nhìn không hiểu.

Năm tiểu đạo sĩ chia đêm chẵn cùng đêm hương bỏ một cái, quyết định trước tiên hai người gác đêm, ba người nghỉ ngơi, Lý Kha nói nửa đêm trước mình ngủ rất tốt, vì thế nói mình muốn gác đêm trước.

Hắn khoanh chân ngồi ở chỗ sát cửa, ta núp ở trong ngực hắn.

Gió bên ngoài thổi vù vù, khe cửa sổ không ngừng cho gió tiến vào, lá bùa vàng dán phía trên rung rung, rung rung không yên.

Trong lòng ta cũng run run rẩy rẩy, ta rất muốn hỏi hỏi tiểu đạo sĩ có sợ hãi hay không.

Nhưng là cẩn thận ngấm lại, hình như ngoại trừ lần đầu tiên khi hắn trước mặt Thanh Vân Thanh Phong đạo sĩ bảo vệ ta tìm đập rất nhanh lòng bàn tay đỏ mồ hôi, lúc khác chưa từng thấy hắn lộ ra căng thẳng sợ hãi.

“Này, người đừng lo lắng, ta nghĩ sư môn các người nhất định là có đại nhân đang lặng lẽ đi theo phía sau bảo hộ các người.”

Tầm mắt hắn buông xuống, liếc mắt nhìn ta, lại nhét nhét hà bao vào bên trong, cái gì cũng không nói.

Ta biết đây là ý tứ bảo ta yên phận coi chừng, thành thật lui lại không lên tiếng nữa.

Giữa chừng các tiểu đạo sĩ thay ca, Lý Kha cũng tựa lên đệm trải bên tường mơ hồ trong chốc lát, ta là nửa ngủ nửa tỉnh, vẫn không yên tâm.

Mãi cho đến khi xa xa ầm ầm có tiếng gà gáy, mấy người trong phòng đồng thời nhẹ nhàng thở ra, ta cũng rút cuộc trầm tĩnh lại.

Ngay tại giờ khắc này, đột nhiên một tiếng nổ vang lên từ dưới đất, tường vỡ, đất động, nóc nhà vang lộp bộp mất thấy sắp sập xuống, mấy tiểu đạo sĩ từng người một thân thủ thoăn thoắt, lách mình một cái liền nhảy ra khỏi gian phòng.

Đạo quán rách nát phía sau thoáng cái lung lay, cuối cùng sụp xuống, trong một mảnh bụi mù khí đất, Lâm tiểu đạo sĩ ho khan kịch liệt, còn chưa có mở miệng nói chuyện, một cái lưới lớn liền ụp xuống, giống như đánh cá đồng thời trói mấy tiểu đạo sĩ xuống đáy lưới. Theo lưới cùng nhau che phủ xuống còn có một chút khối nhạt, mang theo chút mùi cỏ xanh, vừa ngửi liền làm cho người ta cảm thấy hai mắt mờ đi hai chân như nhũn ra, một chút khí cũng không có.

Năm tiểu đạo sĩ biến thành năm hồ lô lẩn lẩn, dồn thành một cục, lưới kia còn đang càng dần càng chặt. Ta trốn trong lòng Lý Kha, tiểu đạo sĩ họ Trịnh bị lưới vây chặt lách qua đây, người bị chen chúc nhiều lắm là thở hổn hển, nhện nếu lại bị đè chen thì sẽ bị nghiền ra nước!

Mấy tiểu đạo sĩ cố gắng giãy giụa, bên trong một mảnh hỗn loạn đè ép ta nghe thấy tiếng nói khê rất nhanh của Lý Kha: “Lát nữa nguy hiểm người chạy trước đừng để ý đến ta...”

Bỗng nhiên một thanh âm lạnh lùng nói: “Đây là thể hệ đệ tử xuất sắc của Thục sơn chúng ta đây sao? Quả nhiên thông minh bất phàm, để cho người ta một lưới liền đánh bắt được.”

Lý Kha không lên tiếng, Lâm tiểu đạo kêu lên trước: “Thanh Hoa sư thúc?”

Đạo sĩ chữ lót Thanh thật không ít a.

Ta đã nói, chim nhỏ này bay ra ngoài, chim to dám chắc ở phía sau không xa nhìn chăm chăm. Nếu thực sự là mấy người ưu tú này đồng thời bị yêu quái bắt ăn, mấy lão đạo của Thục sơn kia còn không tiếc đến đứt ruột a!

Lâm tiểu đạo còn chưa hiểu được, hét lên: “Thanh Hoa sư thúc cẩn thận! Nơi đây có yêu quái!”

Thanh Hoa kia cười hi hi hai tiếng, cười xong lại cũng không nói gì.

Đạo quán rách nát phía sau kia sập hoàn toàn, bụi mù dày đặc, bụi rơi xuống một đầu một thân các tiểu đạo sĩ, mỗi người thoát nhìn đều nao núng chặt vật giống như chim cút.

Chờ khói bụi dần dần tan, mới thấy một nam tử mặc đạo bào đứng ở ngoài cửa đạo quán, sắc trời sáng lên, ánh mặt trời chiếu trên người hắn, mặt mày hung tợn đang lườm mấy người trong viện.

“Yêu quái? Nếu như là yêu quái sớm đã nuốt các người ăn rồi.” Hắn nói: “Ta vốn cảm thấy mấy người các người đều là rất thông minh, không thể ngờ được mỗi đứa đều ngốc giống như heo. Miếu hoang phòng dã, có nhiều tình hồ dã quỳ, cái này sư phụ các người chưa từng dạy? Không biết trước tiên dùng đạo bùa điều tra dọn dẹp? Ngoại trừ tiểu Kha, bốn người còn lại các người còn uống nước giếng nơi này, nếu như trong nước thả chút gì đó, bốn người các người... Hừ! Buổi tối sau khi gặp yêu, lại còn cố thủ trong phòng, các người dù cho vẽ bùa lên trên mỗi viên gạch, ta chỉ cần từ đằng xa ném qua một cái bùa chú đất, các người có biện pháp gì? Há? Cứ như vậy làm ba ba trong vại? Rất có bản lĩnh ha! Mấy người đi ra ngoài đừng bảo là đệ tử Thục sơn ta! Mất mặt!”

Ồ, người này thật là độc mồm.

Mấy tiểu đạo sĩ không còn kinh hoàng thất thố, đổi thành xấu hổ bối rối.

Ta núp ở trong lòng Lý Kha, lại bị chen cũng không dám oán trách nữa.

Thế nhưng vận rủi thông thường như thế, lại đến vào lúc người không hi vọng nhất.

Vận rủi của mấy tiểu đạo sĩ đã qua, vận rủi của ta lại đến.

“Tiểu Kha, trong lòng ngươi có cái gì?”

Thân thể Lý Kha đột nhiên cứng lại, giống như tảng đá.

Thanh Vân tiếp tục nói: “Lấy ra, cho tất cả mọi người nhìn xem, Thanh Liên sư huynh khen ngươi thiên tư tốt, có ngộ tính, người thông minh lại không kiêu ngạo. Ta cũng muốn biết, Thanh Liên sư huynh nếu biết bí mật che giấu trong ngực ngươi, hẳn sẽ lại nói như thế nào?”

Ta có thể cảm giác được mồ hôi lạnh của Lý Kha đều chảy ra, thân thể hắn đang khẽ run.

Ta trái lại không cảm thấy sợ hãi bao nhiêu.

Có lẽ là bởi vì Lý Kha thay ta sợ hãi, cho nên ta ngược lại thực thản nhiên.

Sợ là lúc chúng ta tại bờ sông ăn bánh uống nước đã bị người theo dõi này phát hiện, hoặc là sớm hơn.

Lý Kha vẫn là bị cái lưới kia buộc không nhúc nhích được.

Đạo sĩ nọ tự mình chậm rãi bước qua đây, đứng ở trước mặt Lý Kha.

Hắn so với Lý Kha cao hơn một cái đầu, lông mi đậm, người như thế dù cho không nói lời nào, cũng làm cho người ta cảm thấy được tính tình của hắn rất xấu.

“Tự ngươi nói ra, nói với ta, nói với sư huynh sư đệ của ngươi, trong ngực ngươi giấu cái gì?”

Lý Kha đóng chặt miệng, không nói một lời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kinh biến chỉ là trong chớp mắt

“Tự ngươi nói cùng với để cho ta lục soát ra từ trên người ngươi, chính là hoàn toàn không cùng một dạng.”

Đây coi là đạo quy bản của Thực sơn thăng thần thì được khoan hồng, kháng cự thì bị nghiêm trị?

Ta lúc này không có kịp nghĩ nhiều, vèo một tiếng từ trong vạt áo của Lý Kha vọt ra, ta cảm thấy ta chưa từng có nhảy cao như vậy, nhảy nhanh như vậy.

Nhưng là không còn kịp rồi.

Ổng tay áo của Thanh Hoa kia hướng về phía ta chụp lấy, giống một cái túi mở ra. Ta đón đầu liền đụng phải, vang lên nhào một tiếng, sau đó một cái tay cứng rắn một phen nắm lấy ta trong lòng bàn tay.

“Hóa ra không phải đại sự gì, thế nhưng ngươi che che giấu giấu, rõ ràng là trong lòng có quỷ!” Thanh Hoa không chút khách khí, hẳn cao hơn Lý Kha, cái loại tư thế nhìn xuống, miệng khinh miệt trách cứ này, khiến cho sợ hãi trong lòng ta đều biến thành phiền muộn cùng tức giận.

Ta lại chưa từng làm chuyện xấu, ta cũng chưa từng hại ai, vì sao ta cùng một chỗ với Lý Kha thì phải trốn trốn tránh tránh? Chúng ta đã sắp tách ra, ta có nơi chính mình nên đi, vì sao đạo sĩ này còn không chịu buông tha ta?

Tay hắn bóp chặt tại vị trí hô hấp quan trọng của ta, ta ngạt chân loạn đá loạn, thế nhưng không có cách nào gãy thoát.

Hắn... không giống với các tiểu đạo sĩ, hẳn là một đạo sĩ bất yêu...

Không được, có lẽ ta sẽ cứ thế nghẹn đến chết.

Dù cho là lúc chìm dưới nước, đình chỉ khí cũng không cảm thấy khó chịu, thế nhưng bây giờ bị bóp, cảm giác linh khí trong thân thể từng chút từng chút bị cuốn đi...

Ta cảm thấy trước mắt từ từ bị kín một tầng sương mù chướng màu đỏ, nhìn cái gì cũng mơ hồ.

Thanh Hoa kia còn đang nói cái gì, ta chỉ có thể nghe thấy một mảnh thanh âm ong ong, thật âm ỉ...

Sắp chết rồi...

Cái ý niệm này bỗng nhiên xuất hiện trong đầu một mảnh hỗn độn của ta.

Vừa rồi cái loại thống khổ hít thở không thông kia dần dần biến mất, thân thể tựa như biến đổi vô cùng nhẹ.

Không, là cảm giác đã mất đi thân thể.

Cái loại cảm giác này càng đáng sợ hơn.

Ngoại trừ suy nghĩ ra ngoài cái gì cũng mất đi!

Không, ta không muốn cứ chết như vậy! Ta không muốn để một đạo sĩ cứ như thế quyết định vận mệnh của ta!

Ý niệm này tựa hồ thúc giục một cỗ cảm giác nóng rực tê cay, giống như một trái bom đột nhiên nổ tung trong ý thức của ta! Trong nháy mắt tất cả cảm giác thống khổ đã trở lại, ta muốn kêu to, muốn cắn xé, muốn dùng hết toàn lực đi bắt lấy uy hiếp đối với sinh mệnh của ta!

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết thật dài truyền vào trong tai, sau đó đè nặng toàn thân ta phải chịu đựng tất cả đều biến mất.

Ta “lộp bộp” một tiếng rơi xuống đất, rơi thất điên bát đảo, nửa ngày cũng chưa hồi phục được tinh thần.

“Tam Bát, Tam Bát! Ngoài làm sao?”

Không cần kêu vang như thế...

Chẳng lẽ hẳn muốn cho mọi người biết ta kêu Tam Bát sao?

Ta trở mình, trời đất rõ rệt lại đặt đúng.

Các tiểu đạo sĩ còn bị lưới bọc không thể thoát thân, mà Thanh Hoa đạo sĩ thì lại nằm dưới đất vẫn không nhúc nhích.

Ờ...

Ta mờ mịt ngẩng đầu hỏi Lý Kha: “Hắn sao lại ngã?”

Ánh mắt Lý Kha có chút phức tạp, nhưng nhiều hơn lại là lo lắng: “Ngoài... vừa rồi làm cái gì?”

Ta làm cái gì? Ta cũng không nhớ rõ.

Ta bò qua đi nhìn tình hình của tên đạo sĩ đáng ghét kia, mặt của hắn hướng xuống dưới ở nơi đó không nhúc nhích, trên tay đen thui, trên mặt một tầng sắc xanh tím.

Giống như... trúng độc!

Ta quay đầu nhìn nhìn Lý Kha, vẻ mặt của hắn nói cho ta biết, chính là cái ta nghĩ.

Thanh Hoa đạo sĩ, là bị ta độc sao?

Ta sao một chút ấn tượng cũng không có?

Ta là cắn hắn, hay là cào hắn?

Ta, ta có độc sao?

Bỗng nhiên ta nhớ tới, khi lần đầu tiên gặp Tam Lục cùng Tam Thất, Tam Thất muốn cứu ta, Tam Lục đã nói, ta là có độc, hơn nữa tựa hồ là rất độc...

Thì ra ta là một con nhện có độc, hơn nữa, bây giờ còn độc bị thương sư thúc Lý Kha bọn họ...

Làm sao bây giờ?

Ta mờ mịt sợ hãi, Lý Kha hỏi: “Sư thúc hẳn làm sao vậy?”

“Hình như là.. trúng độc.” Thanh âm ta phát run.

“Trúng độc?” Thanh âm hắn cao lên ba độ: “Ngoài... Độc này của người có trí mạng không?”

“Tám phần có.”

Ta mơ hồ cảm thấy được, ta khả năng không phải nhện độc bình thường, nói không chừng là kịch độc trong kịch độc, thấy Thanh Hoa đạo sĩ sau khi trúng chiêu lập tức ngã xuống đất là biết độc này là vừa kịch vừa liệt. Hơn nữa, so với giun răn có độc bình thường, ta còn đã từng tu luyện, xem như một con nhện độc yêu. Độc như thế, làm sao có thể không lợi hại?

Lý Kha do dự một chút, tận lực không cho chính mình nhìn về mặt ánh mắt bốn tiểu đạo sĩ khác kia: “Ngươi có thuốc giải hay không?”

Ta lắc đầu: “Ta hôm nay mới xác thực mình thì ra có độc... Ta cũng không biết ta vừa rồi tình thế cấp bách liều mạng, là cào hấn hay là cắn hấn, tóm lại, tóm lại... ta cũng không biết độc này chạy đến trên người hấn như thế nào, thì làm sao biết giải độc?”

Về mặt Lý Kha thay đổi cực kỳ phức tạp, ừ ừ, tức giận, lo lắng... Hấn bỗng nhiên nói: “Ngươi mau đi đi.”

“Cái gì?”

“Đi theo bảo vệ thử thách chúng ta hấn là không chỉ một mình Thanh Hoa sư thúc, Thực sơn chúng ta hấn là còn có những người khác sắp chạy tới nơi này, ngươi mau đi đi.”

“Không được a, hấn nếu như đã chết... Còn có, các ngươi còn bị trời không thể di chuyển, nếu như có nguy hiểm, các ngươi ứng phó như thế nào?”

Bỗng nhiên một đạo vòng cung ánh sáng màu xanh xẹt qua bầu trời trên đỉnh đầu chúng ta, Lý Kha liếc mắt nhìn, về mặt lập tức biến lo lắng: “Đây là tín hiệu trong môn chúng ta, ngươi mau đi đi. Nếu như ta không đi tìm ngươi, ngươi tuyệt không thể tới tìm ta! Biết không?”

Ta cảm thấy ngực thật là khó chịu, so với cảm giác vừa rồi bị đạo sĩ kia bóp không thể hô hấp, hấp hối gần chết còn kịch liệt thống khổ hơn.

“Vậy ngươi làm sao bây giờ?”

Ta đi rồi, nhưng lưu lại hấn ở chỗ này, còn có Thanh Hoa đạo sĩ bị ta độc, cho dù đầu con nhện ta đây có nhỏ hơn ngón hơn, ta cũng biết đây là sai lầm nghiêm trọng Lý Kha không thể ứng phó. Hấn đối mặt đồng môn như thế nào? Ăn nói với sư trưởng như thế nào, nhất là, tên đạo sĩ này trúng độc sâu như thế. Hấn trước mặt bốn tiểu đạo sĩ khác bảo ta mau đi, đây... lỗi này từng cái từng cái căn bản không có khả năng tránh được!

“Đi mau a! Ngươi thật muốn chết ở chỗ này sao? Ta sẽ không chết! Chúng ta tương lai nhất định sẽ gặp lại!”

Ta gấp thực sự muốn đào cái hố, xem có thể đào ra một điểm nào để giải quyết khốn cực trước mắt hay không.

“Ngươi con nhện tinh đáng chết này, luôn luôn lời ngon tiếng ngọt mê hoặc ta, bây giờ còn hạ độc với sư thúc ta! Ngươi rõ là rất nham hiểm! Ta thật sự là mất bị mù. Nếu như ta...”

Lời nói trong miệng hấn nghe qua phần hận oán ghét, thế nhưng thần tình trong mắt lại là vừa không an tâm vừa lo lắng, ánh mắt hấn đang không ngừng khẩn thiết thúc giục ta: Trốn! Chạy mau!

Mau!

Chạy mau!

Ta cuối cùng nhìn hấn một cái, khe khẽ môi xoay người, chạy gấp hướng phía rừng cây.

Lý Kha nói, hấn sẽ không chết... Hấn là sẽ không chết.

Có thể sẽ bị phạt, có thể... có thể sẽ lại bị nhốt lại, nhốt thật lâu thật lâu...

Trong nháy mắt ta thật muốn xoay người trở lại, lỗi của ta ta gánh chịu, không thể để một mình hấn đối mặt với tất cả.

Thế nhưng, ta không làm.

Ta yếu đuối, một mình đào tẩu.

Ta bỏ lại Lý Kha, chỉ lo chính mình chạy trốn chết.

Cho dù có an ủi mình trong lòng thế nào, Lý Kha sẽ không chết, mà ta trở lại sẽ chết... Đám đạo sĩ kia sẽ không bỏ qua cho ta... Ta đi rồi, Lý Kha có thể giải thích sự tình sang một hướng khác, nói là bị yêu tinh mê hoặc...

Thế nhưng, thế nhưng trong lòng ta thật khó chịu.

Nước mắt điên cuồng trào ra, tầm nhìn trước mắt biến mơ hồ.

Ta đi xuyên qua bụi cỏ khô vàng.

Ta không biết phương hướng, ta chỉ biết là phải chạy trốn, chạy mau.

Ta muốn sống.

Ta muốn sống sót, gặp lại hân!

Lý Kha, chúng ta nhất định còn có thể gặp lại.

Trước lúc đó, chúng ta đều phải sống thật tốt!

Mặt trời đã bắt đầu mọc, trong tầm nhìn tràn đầy ánh sáng chói mắt, cảnh vật xa xa gần gần lãnh khốc mà mờ mịt như thế.

Ta nghe thấy tiếng gió càng ngày càng vang.

Ta trong khi đào vong nhất gan cao giọng khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hoảng loạn chạy trốn đường thương tâm

Không biết lúc nào ta té một cái, ngã trên mặt đất thật mạnh.

Rất đau...

Ta cúi đầu, phát hiện mình thế nhưng không biết khi nào, biến thành bộ dáng người.

Ta nâng tay lên sờ sờ mặt của mình, cái mũi, cái môi, khuôn mặt, tóc...

Quen thuộc như thế, xa lạ như thế.

Ta ngồi ở một mảnh cỏ hoang đất trũng khô vàng, mắt phát sung, tay chân bủn rủn. Muốn khóc, thế nhưng mắt bị gió thổi khô đau nhức, ngược lại chảy không ra nước mắt.

Ta có hơn nửa ngày trong đầu cái gì cũng không nghĩ, thái dương cao cao treo trên đỉnh đầu, chiếu vào người không mở được mắt ra.

Toàn bộ có thể thấy được trong tầm mắt đều bị dương quang tàn khốc chiếu trắng loá.

Ta vịn vào cây đứng lên, trời đất mờ mịt, ta đã không nhận ra mình là từ hướng nào tới, cũng không biết nên chạy hướng nào.

Mặt trời thì nóng, gió thì lạnh.

Ta từ từ cất bước về phía trước, ta không biết con đường này thông đến đâu... Ta nên tìm một đồng tộc, hỏi thăm phương hướng Đào Hoa quan một chút. Có lúc tin tức của các con nhện rất nhiều, cũng có lúc tin không nhạy. Sớm sinh tới chết, giống như con ếch trong giếng, không biết trời đất bên ngoài.

Kỳ thực không biết cũng tốt.

Biết ít, sẽ không có phiền não.

Biết càng nhiều, lại càng khó vui vẻ.

Mỗi một bước lên phía trước đều giống như giẫm lên bông vải, lúc nhách cỏ khô bị giẫm đứt có tiếng vang giòn hơi khê. Mỗi một tiếng ta đều cảm thấy tựa hồ là cái gì đó trong thân thể cũng theo đó mà đứt ra.

Đầu mờ mịt, ta sờ sờ mặt, tay lạnh lẽo, mặt nóng bỏng.

Một con chim từ bên cạnh ta xẹt qua, rung cánh lên liền bay thật xa, biến thành một điểm đen xa xa nơi chân trời, nhưng bỗng nhiên, nó lại lộn trở về, lừ lừ nói chuyện với ta.

Ta nghe không hiểu lắm nó nói cái gì, nhìn chăm chăm cái mỏ nhọn khép khép mở mở của nó một mực phát ngốc.

Nó nói nửa ngày, bỗng nhiên lại vọt cao, nháy mắt liền bay không thấy.

Ta đứng trong một mảnh hoang dã, xung quanh mênh mông.

Ta lại nhấc chân đi về phía trước, cảm thấy bước chân càng ngày càng mềm, trước mắt hết thấy đều mơ hồ, méo mó, trời tựa như nghiêng muốn sụp xuống, đất cũng tựa như muốn cong lưng...

Lý Kha, bây giờ thế nào chứ?

Không lâu lúc trước chúng ta còn cùng một chỗ, hần muốn cùng ta nói âm nhạc, nói văn học, đáng tiếc ta là một con nhện tầm thường, mấy cái đó ta đều không hiểu.

“Vân đối vũ, tuyết đối phong... vân chiếu đối tình không. Lưỡng ngạn dương liễu lục, nhất viên... hạnh hoa hồng. Nhất thoa yên vũ, lưỡng tán, lưỡng tán...”

Lưỡng tán cái gì? Là thương tang, hay là lưỡng tán phong sương?

Ta cố chấp muốn tìm được đáp án, thế nhưng thế nào cũng nghĩ không ra.

Lý Kha hần có lẽ hy vọng ta văn nhã hơn, có thể nói với ta càng nhiều thứ hơn đi?

Cảm giác ta với hần cùng một chỗ nói chỉ toàn chuyện ngốc, làm chỉ toàn việc ngốc.

Có lẽ ta chưa từng thông minh.

“Lưỡng tán...”

Trước mắt bỗng nhiên tối sầm, ta một đầu té xuống.

Mơ hồ, dường như nghe được tiếng mưa rơi.

Lâu lắm không thấy, tiếng rả rích liên tục không ngừng, quanh người đều bị mưa giội phát rùng mình.

Ta thì thảo kêu: “Mẹ...”

Trong mộng mơ hồ trở lại nơi từng ở khi còn bé, cái sân nhỏ lộn xộn, phòng tối om, một cái giường gỗ kiểu cũ, trước giường còn có cái ghế kê chân đã sắp mất sơn phai màu, phía trên ghế kê chân đặt giấy. Một đôi giày vải nhỏ, mang theo quai giày méo mó của ta. Mẹ là một đôi giày vải cũ màu đen, trên mũi giày dính đầy bùn vàng.

Cuộc sống bản hàn, mỗi ngày chỉ có bánh mì cùng nước cơm no bụng, nhưng là thơ ấu của ta lại yên ả vui vẻ như thế.

“Mẹ.”

Thanh âm dường như đang khuếch tán trong một mảnh trống vắng, mơ hồ truyền đến tiếng vọng lại.

Không, ta đã không còn mẹ, cũng không còn nhà.

Ta không chỗ nương tựa.

Ta trở thành một con nhện không biết thân ở nơi nào.

Sau một khắc, ta tỉnh lại.

Ta ngủ trong một gian nhà đá trống trải, phía ngoài cửa sổ mưa rơi tí tít tách.

Nơi này có một cỗ khí tức mà ta quen thuộc.

Ta từ từ bò xuống giường, nhòai người đến bên cửa sổ nhìn hướng ra phía ngoài.

Có người xòe một cái ô, trong mưa đi tới hướng về phía ta.

Thân áo quần hoa văn màu rực rỡ đỏ thắm của hần kia rủ xuống trầm lắng trong mưa, tựa như dính phải hơi ẩm, màu sắc trước kia thoạt nhìn giống như lửa muốn bốc cháy, bây giờ nhìn lại lộ vẻ có một cỗ thâm trầm, biến thành màu đỏ thâm ổn trọng.

Hần đến hành lang thu ô lại, động tác thông dong mà tao nhã.

Ta kinh ngạc nhìn hần, hần cũng quay đầu nhìn về phía ta.

Ta ngó mặt đi chỗ khác trước, không dám nhìn cặp ánh mắt hào quang rạng rỡ, giống như hắc ngọc kia.

Ở trong đó tựa hồ có ngọn lửa đang nhảy lên.

Làm cho tim người ta đập nhanh.

“Phượng tiền bối, ta sao lại ở chỗ này?”

Hắn đặt ô ở cạnh cửa, đi vào trong phòng.

“Ngươi ngủ ba ngày, bây giờ cảm thấy thế nào?”

“Ta không sao.”

“Là Hỏa Châu nhi truyền tin, nói là thấy được đệ tử Đào Hoa quan, khí kiệt lực tảo ngã ở bên ngoài, sau đó tộc nhân của ta mang ngươi về sườn núi Phượng Hoàng.”

Ta mờ mịt nghe, sau một lúc lâu chậm rãi nói: “Đa tạ Phượng tiền bối.”

“Không cần khách khí. Lần trước lúc khởi động pháp trận, Đào Hoa quan và sườn núi Phượng Hoàng ta đều có một số đệ tử bị ở bên ngoài, bất quá sau khi trận pháp ngừng lại hầu như đều lần lượt trở về, ngươi là người cuối cùng.”

“Ngươi tâm thần đại loạn, linh khí xông loạn, là gặp chuyện gì?”

“Ta... gặp đạo sĩ, hắn muốn giết ta, ta trái lại độc hắn, chạy thoát...” Ta nhìn hắn: “Phượng tiền bối, ta không biết ta là hạ độc đạo sĩ kia như thế nào, cũng không biết độc kia có phương pháp giải hay không. Phượng tiền bối ngươi hiểu biết sâu rộng, ngươi có thể nói cho ta biết hay không...”

Trên mặt Phượng Nghi lộ ra một vẻ mặt như cười như không, lại vừa giống châm biếm, nhìn thấy khiến cho trong lòng mơ hồ của ta phát sợ: “Ngươi có lúc thực hồ đồ. Ngươi là nhện góa phụ đen, đặc tính trong độc vật của thiên hạ, không đứng trong tổ năm, cũng có thể đứng trong tổ mười. Ngươi hạ độc, chỉ có chính ngươi mới có thể giải, sao lại hỏi đến ta?”

Góa phụ đen?

Ta cảm thấy trong lòng bị cái gì đó đâm một cái, cái tên này vừa nghe sẽ làm cho người ta cảm thấy có chút hoảng sợ.

Thanh Hoa kia, có thể bị ta độc chết hay không?

Vậy Lý Kha thì sao? Hắn bây giờ thế nào?

Đúng, ta có thể viết thư cho hắn...

Hắn là, có thể đi?

Ta sờ soạng trên người một chút, trong ngực có giấy.

Ta lấy ra, vuốt phẳng viên giấy.

Phía trên méo mó viết Lý Kha.

Sau đó phía dưới tình tế thanh tú viết Đào Tam Bát.

Lý Kha.

Đào Tam Bát.

Ta còn thật sự nhìn lại hai hàng chữ kia, sau đó cẩn thận gấp, lại nghiêm túc cẩn thận thả lại vào trong ngực.

Lý Kha, ngươi lời đã nói ra phải có uy tín.

Ngươi nói phải sống gấp lại ta.

Không thể nuốt lời.

Ngươi không thể nuốt lời.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mỗi ngày một thư không hồi âm

Ta nằm sấp ở nơi đó viết thư.

Lý Kha: Người bình an không? Xin hãy trả lời ta.

Lý Kha: Người có phải đang bị phạt hay không? Nói cho ta biết.

Lý Kha: Phương pháp giải độc ta đã biết rồi, nếu có bách thảo giải độc đan có thể cho hấn ăn vào trước tạm hoãn độc tính, sau đó dùng tơ nhện ta kẹp trong giấy tẩm tể rút độc tố ra, cái này cần rất nhiều thời gian, ta không biết ta khi đó rốt cuộc là cần hấn, hay là cào hấn. Nói cho ta biết phương pháp này là một vị tiền bối đồng tộc, rất khó khăn mới tìm được nằng. Chậm trễ một ít thời gian, người hiện tại như thế nào? Nhất định phải hồi âm cho ta.

Lý Kha:

Đây là phong thư thứ bảy, ta không biết người có nhận được sáu phong thư trước hay không, có lẽ người không tiện trả lời ta. Đừng lo, ta chẳng qua là muốn cho người biết, ta bây giờ tu luyện tiến cảnh cực nhanh, ngày hôm qua cùng Đào Dung sư tỷ độ sức, nằng một chiêu liền bại bởi ta. Ta bắt đầu mình bạch, vì sao lực lượng của ta không mạnh, đầu óc cũng không đủ thông minh. Ta trước kia nghe người ta nói, vận mệnh đóng một cánh cửa của người lại, nhất định sẽ ở nơi khác lại mở cho người một cánh cửa sổ. Ta phát hiện cánh cửa sổ kia của ta. Độ cường độ liệt của độc tính của ta thật sự là tuyệt diệu. Ta bây giờ có thể trong chớp mắt liền dẹt ra một cái vòng, trên mỗi sợi tơ mảnh đều mang theo độc tính rất mạnh, về cơ bản, đồng môn của ta đã không người nào có thể thoát khỏi vòng độc như vậy.

Lần trước ta nói cho người phương pháp giải độc người đã dùng chưa, hiệu quả không? Vị Thanh Hoa sư thúc kia của người bây giờ thế nào?

Chờ đợi người hồi âm

Lý Kha:

Một năm, người một phong thư cũng không trả lời.

Các sư tỷ của ta lại đi rất nhiều rồi, không như Tam Lục cùng Tam Thất giao hảo với ta còn ở bên cạnh ta. Mỗi lần tiễn bước những đồng môn này ta đều có loại cảm giác không muốn mạnh mẽ, bởi vì ta chỉ thấy bọn họ rời đi, cho tới bây giờ chưa từng thấy bọn họ có người nào trở về.

Có lẽ bọn họ đều rất quên gốc, không rảnh trở về.

Có lẽ bọn họ đều vận khí quá kém, đụng vào trong tay hòa thượng đạo sĩ, không còn có thể trở về.

Ai biết được.

Xin hãy hồi âm

Lý Kha:

Khí trời lại lạnh lên, người có khỏe không?

Ta thu một người hầu, là một con chuột xám nhỏ. Hấn là đến bá quan chủ làm sư, nhưng quan chủ không có thu hấn. Lúc ta xuất môn, hấn đang khóc trong sân. Chờ lúc ta trở lại, hấn lại khóc ở cửa đại môn. Trời đã tối rồi, hấn vẫn còn khóc ngoài tường, khóc suốt đến sáng sớm hôm sau ta tỉnh lại, con mắt sưng giống như quả hạnh chín rữa, đỏ bừng đỏ bừng. Ta hỏi hấn rốt cuộc khóc cái gì, hấn nói hấn không có nhà, không có thứ để ăn, không bán linh, nhất định rất nhanh sẽ mất mạng, vì thế khổ sở không có biện pháp không khóc.

Ta bỗng nhiên mềm lòng, liền nhận lấy hấn làm người hầu của ta.

Nhìn thấy hấn khiến cho ta nhớ tới chính mình khi trước, lúc tới Đào Hoa quan bá sư, ta cũng không có gì cả, không biết ngày mai ở nơi nào.

Ta cho hấn một cái tên gọi là Hồi Đại Mao. Da lông hấn màu xám, mặc dù gọi Đại Mao tựa hồ rất to lớn mạnh mẽ, nhưng thực tế hấn cực gầy. Lần sau gặp cho người trông thấy hấn.

Lý Kha:

Người thế nào? Vẫn không có hồi âm, là không có phương tiện, hay là bởi vì nguyên nhân khác?

Lại nói tiếp có chuyện rất quái lạ, ta ở Đào Hoa quan mấy năm nay, Đào Hoa quan chưa có một đồng môn trải qua thiên lôi viêm kiếp. Hầu như đều trước khi thiên kiếp đến liền rời đi. Bọn họ chẳng lẽ không cảm thấy ở lại trong quan, lúc thiên tai có đồng môn giúp đỡ có quan chủ che chở sẽ có thể an toàn độ kiếp hơn sao?

Có lẽ, bọn họ là không muốn liên lụy đồng môn?

Ta không biết loại phỏng đoán nào đúng.

Hồi Đại Mao giống như ta không bản lĩnh lại không thông minh, hai chủ tớ chúng ta cũng thực sự là tương xứng.

Ta từng nghĩ tới đi Thục sơn tìm người, nhưng là một vị bằng hữu nói cho ta biết, nếu thư của ta mỗi lần còn có thể gửi đi, người nhất định còn sống bình an tại Thục sơn, nếu không, thư này vô pháp gửi ra.

Ta cũng chỉ có thể an ủi chính mình như thế.

Người có phải đang bị phạt hay không?

Ta cỡ nào hi vọng người có thể trả lời thư ta một lần, dù cho chỉ có một từ một ngữ cũng tốt, thậm chí mắng ta một chút cũng không có vấn đề gì.

Khi đó ta đẩy một mình người đối mặt hết thầy kia, ta chính mình chạy thoát.

Lý Kha:

Ta mơ thấy người, người ở một nơi đen như mực, đang lặp đi lặp lại kêu tên của ta. Ta muốn đi tìm người, nhưng là thế nào cũng không đi được đến bên cạnh người. Chờ rất cuộc đi tới, lại nhìn thấy vô số đạo sĩ vây quanh vây quanh chúng ta, muốn giết chết chúng ta...

Người khỏe không? Trời đang dần nóng lên.

Trong hai năm qua, người đến tốt cùng trôi qua như thế nào đây?

Người oán hận ta sao? Ta không tình nghĩa, ném xuống một mình người.

Phải không?

Lý Kha:

Tình giấc, phát giác trên mặt mình mọc thêm một cái bớt màu đen, đã vô pháp tiêu đi, cũng không thể dùng bất luận biện pháp gì che giấu.

Bằng hữu nói cho ta biết, đây là bởi vì lực lượng của ta rất mạnh, lập tức không cách nào không chế tốt.

Chờ ta công lực sâu hơn một tầng, cái bớt này sẽ tự mình tiêu đi.

Bây giờ người nếu như nhìn thấy ta có lẽ có lẽ nhận không ra.

Vốn đã rất xấu, lại mọc ra cái bớt này.

Hồi Đại Mao lúc trước nói cái bớt này rất xấu, dưới sự ra sức đánh của ta sửa miệng nói không. Nhưng ta vẫn như cũ không hài lòng, vẫn là tiếp tục đánh hấn, đánh đến trong lòng ta khoan khoái mới ngừng tay.

Lý Kha:

Ta vốn lo lắng người thấy được ta sẽ nhận không ra, nhưng lo lắng của ta là dư thừa.

Bởi vì bớt trên mặt ta đã biến mất, người không có cơ hội thấy được.

Người còn đang bị phạt sao? Vẫn còn chưa thể hồi âm sao? Hay là không muốn hồi âm cho ta?

Nếu như người còn đang trách cứ ta, như vậy lần sau gặp mặt người cũng có thể ra sức đánh ta xả giận, ta nâng tám cái chân lên thì ta tuyệt đối sẽ không đánh trả, cho người đánh đến cao hứng.

Ba năm, bộ dáng của người biến thành cái dạng gì rồi?

Lý Kha:

Mùa mưa lại tới nữa, mỗi lần mùa mưa ta lại bận rộn tu luyện.

Lý Kha:

Mùa mưa đã qua, Đào Hoa quan lạc hồng thành phiến.

Tàn hồng đầy đất như vậy khiến người ta cảm thấy vừa hỗn loạn, vừa thê lương.

Người gần đây thế nào?

Lý Kha:

Còn nhớ lúc lần trước ngươi tới tới, tại đầm Bích Thủy từng gặp Ngao Từ Hằng kia không? Lần đó gặp mặt làm người ta không vui, bất quá, Từ Hằng hẳn vẫn giúp ta rất nhiều việc.

Lại nói tiếp là chuyện tốt, hẳn rốt cuộc lấy được một cái phong hàm chính thức, về sau cũng xem như một long vương không lớn không nhỏ, bất quá hẳn chỉ có thể xưng vương tại đầm Bích Thủy nho nhỏ này.

Phượng hoàng tiền bối nói hẳn có cơ hội đi địa phương tốt hơn lớn hơn, là chính hẳn lựa chọn ở lại chỗ này.

Từ Hằng nói hẳn ở trong này quen rồi, thích nơi này. Vừa lúc nơi này cũng không có thủy tộc trú, vì thế hẳn liền thuận thế lưu lại.

Trước kia ta cực kỳ ghét phượng hoàng, cảm thấy hẳn tính tình quá ngạo mạn quá cổ quái. Nhưng là Từ Hằng nói với ta, bộ tộc phượng hoàng có tịch mệnh cùng bất đắc dĩ của bọn họ.

Mỗi người đều không dễ dàng.

Lý Kha, còn ngươi?

Ta thật sự muốn biết ngươi rốt cuộc như thế nào.

Ngươi nói trừ phi ngươi tìm đến ta, bằng không ta không được đi tìm ngươi.

Những lời này ta thật sự muốn coi như chưa từng nghe qua.

Nhưng là ta lại sợ nếu như ta lại đi tìm ngươi, ngược lại cho ngươi càng nhiều phiền toái cùng thống khổ.

Lý Kha, ngươi nói cho ta biết ta nên làm cái gì bây giờ?

Lý Kha:

Hồi Đại Mao có một điểm giỏi hơn ta.

Nó học được cách vẽ hình người.

Đây là nó vẽ ta, tự ta nhìn, có tám phần giống bộ dáng của ta bây giờ...

Vẫn là không xinh đẹp, chen trong cả đám đồng môn sư tỷ muội, ta thực sự là gà giữa bầy hạc a!

Còn ngươi? Ngươi bây giờ là thế nào rồi?

Cách nhau hơn bốn năm gần năm năm rồi, có lẽ ngươi cũng đã thay đổi bộ dáng. Lần sau gặp lại, ta không biết còn có thể nhận ra ngươi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Năm năm chỉ là một chớp mắt

Thời gian qua thật mau, chớp mắt một cái, bình minh, lại chớp mắt, trời đã tối.

Loáng một cái năm năm cứ như vậy liền trôi qua.

Chuyện trong lòng ta có người, không biết khi nào thì hầu như xung quanh đều biết. Tam Thất khuyên ta: “Tình yêu tất nhiên là thú vị, thế nhưng đôi phương là phạm nhân, vui đùa một chút rồi quên cũng đừng nghiêm túc.”

Tam Lục nói: “Đừng để ý tới nàng, nàng khi nào từng thông minh?”

Ta biết bọn họ cũng đều là tốt cho ta.

Bất quá bọn họ thật sự hiểu lầm.

Ta đối với tiểu đạo sĩ, tiểu đạo sĩ đối với ta...

Không phải là chuyện như vậy.

Lời đồn này truyền ra, tám phần thoát không được quan hệ với Hôi Đại Mao!

Lúc ta chất vấn hần, Hôi Đại Mao nói năng hùng hồn: “Người có phải để hần trong lòng luôn nghĩ luôn nghĩ nghĩ không ngừng hay không?”

“Ta không phủ nhận...”

“Thì chính là vậy, đề ở trong lòng còn không phải là người trong lòng? Ta chưa nói sai nha!”

Ta há hốc miệng, á khẩu không trả lời được.

“Cho nên nói, sư phó người là có người trong lòng à, mọi người đều không nói sai mà.”

Ta cốc một cái lên đầu hần: “Luyện công của người đi!”

Hôi Đại Mao thiên tư cũng kém, trong toàn bộ pháp thuật bây giờ duy nhất học thành chính là độn thuật (1). Trong Lộc đỉnh ký Cửu Nạn thần ni nói Vi Tiểu Bảo trời sinh là một bại hoại trốn chạy, ta xem người hầu kiêm đồ đệ của ta đây cũng không khác gì. Bất quá hần vốn là chuột, thường ngôn nói nhất như chuột, có thể thấy được hần nhất gan chính là trời sinh, cũng không có thể lấy cái này trách móc hần.

Huống chi muốn sống là bản năng của vạn vật.

Ta lẽ nào cũng không sợ chết sao?

Ta so với hần cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Thời thế vẫn là không tốt, người tu đạo các phái dị thường sôi nổi, tuyển môn đồ rộng rãi, tuyên bố muốn quét sạch yêu tà thế gian.

Đạo sĩ này, nhất định chính nghĩa sao?

Mà chúng ta tính quái yêu quỷ đây, nhất định là tà ác sao?

Đào Hoa quan tuy rằng pháp trận tuyệt diệu, thế nhưng duy trì pháp trận lại cần pháp lực khổng lồ, quan chủ độc mộc khó chống, an bình của Đào Hoa quan bất quá là tạm thời.

Ta như trước không có tin tức của Lý Kha.

Có lẽ hần đã hạ quyết tâm, muốn phân rõ giới hạn với ta, sẽ không lui tới.

Ta chẳng qua là... vẫn không có được tin tức của hần, vì thế không thể yên lòng.

Nếu như, biết hần bình an, biết hần nghĩ như thế nào, ta cũng sẽ không nhớ như thế.

“Sư phó, tháng này là người và Tam Thất sư bá cùng nhau tuần núi sao?”

“Đúng vậy.”

Hôi Đại Mao nói: “Ta theo người cùng đi nhé.”

Ta lờm hần một cái: “Người là nhớ vị tiểu cô nương lông xám kia, lại muốn chuồn đi xem nàng phải không?”

Hôi Đại Mao nịnh nọt cười với ta, nó dựa vào sự giúp đỡ của ta cùng Tử Hằng miễn cưỡng hóa thành hình người, nhưng rốt cuộc không triệt để, cười mấy sợi râu chuột kia liền vểnh lên, muốn buồn cười bao nhiêu có buồn cười bấy nhiêu.

Vừa thấy nó cười như thế ta cũng không có biện pháp.

“Được rồi, cùng đi, bất quá chúng ta tuần núi là hai canh giờ, người nên trở về trước lúc đó, bằng không...”

“Dạ dạ, sư phó yên tâm, ta nhất định tốc chiến tốc thắng!”

Ta liếc hần một cái.

Muốn nói thành ngữ này của hần dùng là không đúng sao? Từ phương diện nào đó mà nói lại tựa hồ chuẩn xác...

Ta làm trong giọng ho khan một tiếng, xem như vừa rồi cái gì cũng không có nghe thấy,

“Gọi sư bá người, chúng ta cùng nhau đi.”

“Được rồi!”

Hồi Đại Mao loại thời gian như thế này thực sự là chịu khó bậc nhất.

Ta nắm thật chặt đai lưng, đi ra sân.

Thái dương chậm rãi biến mất trong tầng mây.

Hôm nay cuối trưa có thể còn có mưa.

Nếu như có sét, ta lại có thể tăng tiến công lực.

Tam Thất tha thướt mềm mại từ bên kia đi tới. Nàng dung nhan đẹp tư thái tốt, ăn mặc cũng chú ý, đứng trước mặt nàng, ta thì đen sì sì bụi mù mịt, giống một nha đầu nhóm lửa.

Hằng ngày lúc tuần núi trên người chúng ta sẽ mang theo mỗi người một khối thẻ bài, không có thẻ bài, người trong quan không thể tự tiện ra ngoài, người bên ngoài cũng sẽ bị trận pháp tầng tầng lớp lớp bấy vậy khôn không thể vào.

Chúng ta hai cái thẻ bài, mang Hồi Đại Mao ra ngoài, nhưng thật ra thuận tiện.

Ta cùng Tam Thất phối hợp ăn ý. Ta hướng tây nàng hướng đông, ta có thể thuận tiện đến đầm Bích Thủy nói chuyện với Ngao Tử Hằng, nàng đi qua sườn núi Phụng Hoàng cũng có thể hái một chút hoa cỏ, sau đó chúng ta xoay một vòng hợp lại quay về.

Ra khỏi rừng hoa đào, Hồi Đại Mao khoái trá liền lùi đi, ta một phen tóm lấy cái đuôi vẫn không biến đổi của hắn: “Không được nói chuyện lung tung, phải đúng hạn trở về.”

“Đã biết sư phó!”

Ta đi hướng phương hướng của đầm Bích Thủy, dọc theo đường đi không quên bày tơ mảnh tìm dấu vết. Chức năng này là tự ta nghĩ ra, chức năng có điểm giống hồng ngoại báo động trước, nếu có tu đạo tới gần, những sợi tơ nhện này sẽ có cảm ứng.

Cách đầm Bích Thủy còn có đoạn đường, ta từ xa đã nhìn thấy Ngao Tử Hằng một thân bạch y, đứng trên tảng đá cạnh đầm, vạt áo đón gió, soi xuống nước chiếu ảnh, dáng người phong thái như tiên nhân.

“Tử Hằng.”

Hắn quay đầu cười hướng ta: “Ta đã đoán ngươi lúc này sẽ đến đây.”

“Ngươi ở chỗ này chờ ta sao?”

“Cuối trưa nay còn có mưa.”

Ta cười: “Ngươi cái này đương nhiên quyền uy, ngươi nói có, vậy nhất định có. Bất quá, ta vốn tưởng rằng ngươi thắng nhiệm thủy quan long vương của đầm Bích Thủy, hành văn bố vũ một mảnh này cũng thuộc về ngươi quản đi.”

Hắn lắc đầu: “Hành văn bố vũ là chức vị quan trọng, cũng không phải là long vương nhân tản của một cái đầm Bích Thủy có thể đảm nhiệm.”

Chúng ta an tĩnh lại, sau một lúc lâu, hắn thấp giọng nói: “Mưa gió sắp đến.”

Ta biết hắn nói cái gì, thanh âm cùng nỗi lòng cũng cùng nhau chùng xuống: “Đầm Bích Thủy kỳ thực có thể không dính vào những chuyện này. Ngươi chỉ cần không ra tay, đạo môn sẽ không gây khó dễ thủy tộc.”

Từ Hằng không nói gì.

Đúng vậy, nếu quả thật đi đến một bước kia, hắn đương nhiên phải bo bo giữ mình, bảo hộ đầm Bích Thủy mới là trách nhiệm của hắn.

Đối với Đào Hoa quan, đầm Bích Thủy cùng sườn núi Phụng Hoàng cũng đã thập phần nhân nghĩa.

Lấy lực của phụng hoàng bảo vệ bộ tộc của hắn cũng không phải việc khó.

Cho nên Đào Hoa quan ai cũng không dựa vào được, chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Đúng rồi, ta phát hiện một chuyện.” Ta chuyển hướng đề tài: “Bên trong quan chúng ta thích phụng hoàng xác thực không ít, ba năm thỉnh thoảng luôn lên lút chạy tới sườn núi Phụng Hoàng. Thế nhưng tới đầm Bích Thủy, chỉ có mình ta.”

Từ Hằng liếc mắt nhìn ta một cái, không nói gì.

Ợ...

Ta bỗng nhiên cảm thấy lời nói vừa rồi hơi có lỗi.

Cái gì kia, ý của ta sao lại dường như đang ám chỉ cho hắn, đi sườn núi Phượng Hoàng đều là thích Phượng Nghi, vậy ta đến đầm Bích Thủy chính là thích hắn.

“Ừm, ta... ta không phải ý tứ ấy, ta là nói...”

Từ Hằng cười nhẹ: “Ta biết, ta không hiểu làm cái gì.”

Ta cảm thấy đặc biệt khó xử, rõ ràng là bạn tốt, làm sao lại kéo đến đầu này.

Từ loại tình cảm bằng hữu thuần khiết không thể lại thuần khiết hơn, một bước liền nhảy tới tình cảnh xấu hổ.

Hắn đưa cho ta một cái bao bố: “Đây là hai quyển sách ngươi muốn tìm lần trước.”

“Đa tạ.” Ta nhận lấy, sau đó rất nhanh nói: “Ta còn phải đi tuần núi, đi trước.”

Chú thích

(1) độn thuật: thuật chạy trốn ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Bản tính con nhện khó chống lại

Loại sự tình này, loại lời nói này, nói sai là nói sai, nhưng vạn vạn không thể nghĩ nữa.

Càng không thể giải thích.

Quên đi, lần sau nhìn thấy hắn, coi như cái gì cũng chưa từng phát sinh đi.

Hơn nữa Từ Hằng điểm này đặc biệt tốt, hắn luôn biết ngươi muốn nói cái gì, muốn quên cái gì. Ta dùng bước ngấm lại, hắn nhưng cho tới bây giờ chưa từng nói lời sẽ khiến ta không thoải mái, chưa từng làm chuyện sẽ khiến ta không thoải mái.

Ta lúc nào cũng để hắn giúp đỡ, thêm phiền toái cho hắn, chiếm tiểu tiện nghi của hắn...

Còn luôn yên tâm thoải mái.

Ta đứng dưới cây tùng phát gốc một hồi, bỗng nhiên đỉnh đầu có người nhàn nhàn nói: “Ngươi ở chỗ này suy nghĩ lung tung cái gì?”

Ta hơi kinh hãi, ngẩng đầu lên.

“A, Phượng tiền bối, ngươi sao lại ở chỗ này?”

“Sao, ngưỡng cửa Đào Hoa quan các ngươi là càng ngày càng cao, ta không thể qua?”

“Đâu có, khách quý mời hay không cũng không tới a.”

Hắn vẻ mặt không vui: “Được, ngươi cũng nói loại lời khách sáo làm người ta ghét này.”

Ta thực sự không nói gì.

Ngươi không nhiệt tình hắn có chuyện để nói, thái độ nhiệt tình hắn vẫn là có chuyện để nói.

“Sắc mặt ngươi không đúng lắm nha, nghĩ gì vậy?”

“A? Không có việc gì.”

Ta vội vàng định định thần, hắn từ trên cây phi thân xuống dưới, nhẹ nhàng hạ xuống đất.

Quần áo hần hôm nay màu sẫm, vạt áo thêu hoa văn mây tinh xảo. Quần áo cùng màu sắc khoa trương như vậy đổi thành nam nhân khác mặc, nhất định tầm thường cổ quái, thế nhưng hần mặc lại có một loại cảm giác ngọn lửa hừng hực đang thiêu đốt, đốt ánh mắt người ta khê đau, không dám nhìn gần hần.

“Mặt sao lại đỏ?” Hần và ta sóng vai đi hướng phía trước: “Mùa xuân cũng qua rồi, còn phát xuân cái gì?”

Đầu của ta giống như treo tảng đá cúi xuống thật thấp, dù sao người này chính là sinh ra độc mồm độc miệng, ta đây sớm biết, không đáng hôm nay lại bị tức giận choáng đầu.

“Bị ta nói trúng rồi?” Ngự khí của hần không tốt, ta ngẩng đầu nhìn nhìn hần.

“Nghe người các người nói, người thích một người?”

Được, lời đồn này đều truyền tới Phượng Hoàng thành đi, Hôi Đại Mao vóc dáng không cao đầu lưỡi lại không ngắn.

“Thật sự?” Hần hỏi.

“Hừ?” Ta lắc đầu: “Không phải.”

“Đó là... Sẽ không là Từ Hằng chứ?”

Ta ngẩng đầu lên một chút: “Nói bậy.”

Chúng ta sắp đi qua đoạn đường này, phía trước chính là rừng hoa đào.

Cước bộ của ta bất tri bất giác nhanh hơn, lập tức là có thể thoát khỏi cái thứ khiến cho ta toàn thân không được tự nhiên này.

“Người thích người cũng được, yêu cũng được, nhưng ý niệm này cũng phải càng sớm càng tốt đánh mất đi.”

Ta ngoài ý muốn quay đầu, há mồm liền hỏi: “Vì sao?”

Hần nhìn chăm chú ta, cặp mắt kia giống như bảo thạch có một mặt tinh quang bảy màu rạng rỡ: “Vẫn là có người trong lòng đi? Bằng không người càng thẳng cái gì.”

“Ta đã nói rồi, không có chuyện này.”

Hần cười lạnh một tiếng: “Có cũng tốt, không có cũng tốt, người nhớ rõ những lời này của ta, nếu không tương lai sẽ có lúc người hối hận.”

Ta nghiêng người ngăn cản đường của hần: “Này, người nói rõ ràng ra, rốt cuộc vì sao?”

Phượng Nghi khoanh tay đứng lại, liếc xéo ta: “Người đừng quên người là cái gì! Con nhện ăn luôn bạn tình đấy là thiên tính, bản năng, đến chết cũng biến không được. Người nếu là thích ai, chẳng lẽ sẽ thật cao hứng có thể cắn chết ăn tươi đối phương sao?”

“Vây...” Ta chỉ cảm thấy những thanh âm khác bên tai trong nháy mắt đều biến mất: “Sẽ không là như vậy chứ? Ta, ta đã tu thành người...”

“Người chính là tu thành tiên, chỉ sợ cũng vô dụng.” Hần nghênh ngang đi, còn ném xuống một câu: “Không tin người tìm một người thử thử đi, đến lúc đó muốn khóc cũng không kịp.”

Tại sao có thể như vậy...

Ta cảm thấy hai cái chân giống như nhét đầy chì, nặng không nâng dậy nổi.

Loại sự tình này...

Ta thế nhưng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới.

Cảm thấy trong đầu hỗn loạn.

Người luôn như thế, một thứ gì đó, người không muốn, cùng với bị người khác nói cho người muốn không được, là tâm tình hoàn toàn bất đồng. Có đôi khi bản thân cũng không phải chưa từng có ý nghĩ viên vọng, sẽ biến chính mình xinh đẹp vô song, sẽ có một người cùng một chỗ với ta vẫn không rời không bỏ...

Tuy rằng ta còn chưa biết người kia là ai.

Nhưng là bây giờ xem, đã không còn có người kia.

Nếu như ta thích một người, đương nhiên không muốn coi hần xem như đồ ăn ăn xuống đi.

Những người trước đây, những chuyện trước đây...

Kiếp trước của ta, một đời làm người, đều đã thực xa xôi, rất nhiều việc đều không nhớ được.

Kỳ thực không có tình yêu, cũng không có gì ghê gớm.

Rất nhiều người cũng không có tình yêu, thế nhưng đều qua cả đời như thế.

Không có người yêu, thế nhưng còn có bằng hữu, có... rất nhiều rất nhiều.

Vì sao ta khó chịu như vậy.

Một cổ ghèn tuông lan ra khắp nơi trong cơ thể, xông lên hốc mắt.

Ta lấy tay che mắt đã nóng lên.

Vì sao lúc này ta nghĩ đều là tiểu đạo sĩ.

Nhớ tới lần đầu tiên ta và hấn gặp mặt, còn có về sau... những chuyện kia.

Người và yêu không nên cùng xuất hiện, cho dù là làm bằng hữu, cũng không được.

Không có kết quả tốt.

Những lời này là lời nhảm tai, ta đã nghe qua vô số lần.

Thế nhưng lần đầu tiên, ta hiểu được những lời đó đúng.

Ta lau mặt đứng lên, ngẩng đầu lại nhìn thấy trời đã sắp tối!

Hồng, thời hạn hai canh giờ nhất định đã sớm qua.

Hỏi Đại Mao đâu?

Cho dù Tam Thất về Đào Hoa quan trước, thế nhưng Hối Đại Mao chỉ có một khối thẻ bài của nàng mang lại không vào được.

Ba ngón tay tay trái ta về cùng một chỗ, tơ nhện bày ra trong nháy mắt toàn bộ nối kết với nhau.

Không có, Hối Đại Mao không có ở rừng hoa đào.

Hắn chẳng lẽ còn chưa trở về?

Sẽ không, hấn phân được nặng nhẹ, người này tiếc mạng sống nhất, tuyệt đối không vì sắc si mê đến mức đó.

Hay là Tam Thất mang hấn về trước rồi sao?

Ta vội vàng chạy về, thế nhưng tiểu sư muội giữ cửa nói: “Tam Thất sư tỷ chưa về nhà, ta cũng không thấy Đại Mao Đại Mao lại chạy đi chơi chỗ nào? A, Tam Thất sư tỷ mất của người sao lại...”

Ta không nghe nàng nói nữa, xoay người bước đi.

“Ai sư tỷ! Trời sắp tối, pháp trận mở một cái người sẽ không về được!”

Tìm hấn, ta phải tìm được Đại Mao trước.

Đại Mao nhất định là đã xảy ra chuyện.

Dự cảm của ta từ trước đến nay chưa từng rõ ràng như thế, chính xác như thế.

Ta dẫn hấn ra, ta phải dẫn hấn trở về.

Còn có Tam Thất... Tam Thất nàng vì sao cũng chưa trở về chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Là yêu là đạo chung quy là địch

Bốn phía yên tĩnh có chút làm cho người ta phát sợ.

Ta người được mùi của đạo sĩ.

Đây không phải là nói giỡn, ta ở Thục sơn một khoảng thời gian, mùi trên người đạo sĩ không giống với người bình thường. Bọn họ dùng là bồ kết cùng với hương đốt hằng ngày, hương vị kia quần quanh trên thân mỗi người.

Quả nhiên.

Đạo sĩ phía trước kia cũng phát giác sự đến gần của ta, hần rất nhanh quay đầu, một đạo bùa quảng qua đây.

Tơ trong lòng bàn tay ta bắn ra, xuyên qua lá bùa kia.

Trong một bàn tay đạo sĩ ấy tóm lấy một con chuột màu xám giầy giụa không ngừng, rút ra kiểm bên hông.

Nhìn động tác không thuận thực chút nào của hần ta liền biết hần là một con gà rù.

Tơ nhện của ta xoay tròn trên không trung bay vút về phía trước, phát ra tiếng vang phá không vèo vèo rất nhỏ.

Cổ tay hần nhảy mất liền bị tơ nhện quán chặt, kiểm rút cuộc vung không nổi.

Ta lại là ba đạo tơ quảng ra, trói đạo sĩ kia không thể động đậy.

Hồi Đại Mao lộn nhào la hét chạy tới: “Sư phụ, sư phụ! Ta đã tưởng ta lần này nhất định sẽ chết!”

Trong lòng ta thực phiền, thế nhưng đích thực là ta không đúng, ta trễ thời gian, để cho hần gặp nguy hiểm.

Thế nhưng...

“Tam Thất đâu? Không có ta, người không có cầu nàng giúp đỡ?”

Hồi Đại Mao khẽ cắn môi: “Đừng nhắc tới nàng! Bình thường toàn làm ra vẻ băng thanh ngọc khiết bao nhiêu, hôm nay ta không tìm thấy Hồi Hôi, liền sớm trở lại, nhìn thấy nàng...”

“Cái này chờ trở về rồi hãy nói.”

Ta quay đầu nhìn đạo sĩ kia.

Niên kỷ của hần không lớn lắm, gầy teo.

Thân đạo bào kia khiến cho ta vừa nhìn thấy, liền nhớ tới Lý Kha.

Thật sự rất giống nhau.

Chẳng lẽ là đồng môn của hần?

Ta đến gần hai bước, Hồi Đại Mao khóc thút thút muốn nhào lên cắn hần cho hả giận, bị ta ngăn lại.

Ta nhận ra hần rồi, hần là sư đệ của Lý Kha.

Tiểu Kiều kia.

Ta còn từng cười nói với Lý Kha, tiểu sư đệ họ Kiều này của hần.

Hần đã hoàn toàn không còn hình dáng hài đồng, nhưng kỳ quái ta vẫn là liếc mắt một cái liền nhận ra được.

Đoạn ngày cùng một chỗ với Lý Kha kia tựa như mộng, cho là mình đã quên, thế nhưng bây giờ lại phát giác từng chi tiết đều còn rõ ràng như thế.

Cái móc độc của ta đã nắm trong lòng bàn tay, thế nhưng móc áp vào cổ hần, nhìn thấy ánh mắt khiếp đảm, oán hận, tuyệt vọng, sợ hãi của hần, tay ta lại từ từ hạ xuống.

Ta còn từng ăn mút hoa quả hần cho Lý Kha...

Lý Kha vẫn không có tin tức, hẳn đã xảy ra chuyện gì sao?

Ta hỏi: “Người có biết...”

Đạo sĩ tiểu Kiều cảnh giác nhìn ta chăm chăm, miệng khép chặt.

“Quên đi.”

Ta hỏi hẳn, hẳn cũng sẽ không nói cho ta biết, ngược lại... sẽ gây phiền phức cho Lý Kha đi?

Ta nhắc Hôi Đại Mao lên, kiểm tra hẳn không có gì trọng thương, nhiều lắm là bị sọc rớt mấy sợi lông xám, cũng không quay đầu lại đi vào trong rừng.

“Sur phụ, sao lại không giết đạo sĩ kia?”

Ta lắc đầu, một đường trầm mặc.

Trong rừng hoa đào đã là một mảnh mê chướng, cho dù có thể bài cũng vào không được.

“Làm sao bây giờ Trong thanh âm Đại Mao mang theo nước nỏ: “Sur phụ chúng ta vào không được.”

“Không sợ, chúng ta đi chỗ Ngao công tử.” Ta bỗng nhiên nhớ tới: “Tam Thất đâu? Nàng xảy ra chuyện gì sao?”

“Hừ, nàng có thể xảy ra chuyện gì.” Hôi Đại Mao nói: “Khi ta nhìn thấy nàng, nàng đã còi chỉ còn lại một món... còn ôm Phượng tiền bối chết không buông tay, Phượng tiền bối nói hẳn tuyệt đối sẽ không thích nữ tử như Tam Thất kia, bảo nàng cút xa một chút.”

“Hả?” Ta sững sốt: “Người, người cũng đừng nói bậy chứ.”

“Ta không phải nói bậy.” Đại Mao lộ ra vẻ mặt tủi thân: “Sur phụ ta tuy rằng ưa nói chuyện, thế nhưng ta cho tới bây giờ chưa từng nói dối.”

Đúng vậy, Đại Mao hẳn vẫn là như thế.

Ta dặn dò hẳn: “Vậy không thể nói với người khác, biết không?”

“Biết.” Hẳn lập tức gật đầu: “Ta tuyệt đối không nói.”

Chúng ta còn chưa ra khỏi cánh rừng, liền nghe thấy xa xa phía sau truyền đến một tiếng hét thảm.

Tiểu đạo sĩ ban nãy kia?

Ta sững sốt một chút, co chân chạy lại.

Sao lại thế này?

Rất nhanh ta liền thấy được.

Tiểu Kiều sư đệ của Lý Kha, hẳn bị một cây cọc gỗ đâm qua bụng dưới, gắt gao đóng trên mặt đất.

Ta không cần đi thử hơi thở tim đập của hẳn cũng biết hẳn đã chết.

Chết thật rồi.

Mùi máu tươi gay mũi khiến cho ta sững sốt không biết phải làm sao mấy giây, sau đó mới nhớ ra.

Là ai giết hẳn?

“Yêu nghiệt!”

Ta bản năng bắn người nhảy lên cây, nơi ta vốn đứng đã bị một đạo kiếm quang màu trắng đánh thành hố to.

Một đạo sĩ nhào tới ôm chặt lấy tiểu Kiều đã chết, thanh âm của hẳn quả thực không giống một người, mà giống con sói bị thương, làm cho người ta cảm thấy ngay cả sắt đá cũng sẽ bị nứt ra.

Ta bị hẳn kêu cảm thấy trên người khó coi, trong lòng sợ hãi.

Hẳn bỗng nhiên ngẩng đầu một cái, khóe mắt muốn nứt ra, mặc dù như vậy ta vẫn là đã nhận ra.

Hẳn cũng là một cố nhân.

Là sư huynh của Lý Kha.

Ta chỉ cảm thấy một màn này cực hoang đường, trong phim trên ti vi của kiếp trước thường diễn thế này, luôn có một người vô tội bị phát hiện bên cạnh thi thể, sau đó nói không chừng còn rút hung khí mang theo máu ra...

Sau đó, người không phải hung thủ ai là hung thủ?

Huống chi tại loại hoàn cảnh này, cho dù người không phải ta giết, lại có gì khác nhau chứ?

Ta giống nhau là yêu, bọn đạo sĩ giống nhau sẽ muốn trừ ta cho thống khoái.

Chuyện trước mắt cũng đầy đủ thuyết minh điểm này.

Đạo sĩ họ Lư kia căn bản không có hỏi có phải ta giết tiểu Kiều hay không, liền đánh thẳng tới. Bất quá công lực của hắn rõ ràng không phải cùng một trình độ với tiểu Kiều, vung tay chính là một đạo bùa ngũ hành, trên không trung một lá bùa hóa thành năm đạo quang hoa khác nhau mạnh mẽ bắn hướng ta.

Trong không khí tràn ngập huyết tinh khí nồng nặc, ta bản năng giơ tay lên ném ra một đạo sợi nhện, trên không trung căn lá bùa kia lại.

Thế nhưng ánh mắt Lư đạo sĩ càng thêm tàn nhẫn.

Ta nhìn trên người tiểu Kiều đạo sĩ dưới đất còn quần tơ nhện của ta.

Dù sao tội danh giết người là thực sự bị định rồi.

Lư đạo sĩ cùng với tiểu Kiều đạo sĩ bất hạnh không phải một trình độ, mặc dù bị phản muốn điên, thế nhưng hợp lại vẫn có trật tự có phép tắc, tuyệt đối không rối rắm. Nhưng nơi này là địa bàn của ta, tơ nhện vừa rồi bày ra không chịu lực bay đồng một đoạn dính tây một đoạn, chờ khi hắn phát hiện, đã bị nhốt không thể động đậy.

“Người không phải ta giết.”

Ta uống công vô ích giải thích.

Hắn chỉ là gắt gao nhìn chăm chăm ta, nếu như ánh mắt có thể giết người, ta hiện tại khẳng định đã bị băm thây vạn đoạn.

“Sư phụ.” Hôi Đại Mao run run tránh ở phía sau ta: “Chúng ta đi nhanh đi, đi, đi đầm Bích Thủy. Ta xem, đây là sắp đại loạn.”

Ta lắc lắc đầu, nhìn Hôi Đại Mao: “Người nói, ai giết đạo sĩ này?”

“Quản hắn là ai hắn chứ...” Hôi Đại Mao nhìn nhìn sắc mặt của ta lại đổi câu: “Ai giết lại có cái gì quan trọng? Dù sao ta không giết đạo sĩ, đạo sĩ cũng muốn giết chúng ta.”

Đúng vậy, trong lòng ta bị nói một mảnh mờ mịt.

Cho dù ta không có giết tiểu Kiều, Lư đạo sĩ này cũng muốn giết ta như thế này.

Ta là yêu.

Sự tình chính là đơn giản như thế.

Ta mang theo Hôi Đại Mao rời khỏi cánh rừng, đã tới bên cạnh đầm Bích Thủy.

“Sư phụ, người... Kỳ thực ta không phải là sợ.” Hôi Đại Mao nhỏ giọng nói: “Đào Hoa quan hiện tại tuy rằng khó bảo đảm vẹn toàn, thế nhưng đầm Bích Thủy là thủy tộc, chúng ta trốn tránh trong này, những đạo sĩ đó không thể làm gì ta.”

Ta sờ sờ đầu của hắn, Hôi Đại Mao vốc dáng lùn, mới đến thắt lưng ta, hắn lại thích cong lưng, bởi vậy liền càng thêm lùn.

“Không phải, ta không phải sợ hãi.”

Ta gõ gõ tảng đá xanh ở cửa đầm Bích Thủy, chờ cửa thủy phủ đầm Bích Thủy mở ra.

“Vậy, sư phụ người đang lo lắng cái gì?”

Ta lo lắng...

Kỳ thật, đây cũng không tính là lo lắng gì.

Ta lấy tờ giấy trắng đã viết chữ kia ra, trang giấy ở trong ngực cũng bị ủ nóng.

Ta lúc trước do dự có muốn gửi phong thư này đi hay không.

Bây giờ không cần lại phiền toái. Nữa

Ta xé giấy thành hai nửa, lại hai nửa... Mãi cho đến khi chúng nó biến thành phần vụn, buông lỏng tay, gió liền ào ào thổi vụn giấy đi.

Ta là yêu.

Là cái loại ghen yêu sẽ đem bạn tình một khắc trước còn tương thân tương ái một miếng cắn đầu xé nát nuốt chửng.

Ảo tưởng không thực tế, vẫn là sớm vứt bỏ thì tốt hơn.

Ngực giống như đè nặng một tảng đá lớn, làm cho người ta thở không nổi. Bóng đêm trước mắt giống như mực đậm, phía trước một mảnh hắc ám.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tâm sự con ghen có ai biết

Lúc ở đáy nước, ngẩng đầu cũng có thể nhìn đến ánh sao mờ hồ.

Thực mỏng manh.

Đáy nước bình thường là nhất định nhìn không thấy, đây là liên quan đến pháp thuật của Ngao Tử Hằng.

Ngao Tử Hằng đẩy cái chén đến trước mặt ta: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

“Chúng ta... gặp phải một đạo sĩ, ta trối hấn lại, sau đó, chúng ta vừa mới xoay người bỏ đi, hấn liền bị giết.”

Ta đang cảm chén trà nóng có chút phỏng tay, tự mình cũng giật mình với sự bình tĩnh trong thanh âm của mình.

“Sau đó lại tới một đạo sĩ, ra tay với chúng ta. Sư phụ vây hấn lại, chúng ta liền đến nơi này.”

Thanh âm Tử Hằng nhu hòa: “Ngươi không có giết người, không cần sợ hãi như thế.”

“Không, ta cảm thấy ta thoát không được can hệ, nếu như không phải ta trối hấn lại, nói vậy hấn sẽ không cứ bị giết chết như thế, ngay cả cơ hội chạy trốn cùng né tránh cũng không có.”

“Ngươi không cần nghĩ như vậy, gánh cái ti tiện của kẻ giết người kia lên thân mình. Ngắm lại, đạo sĩ kia công kích các ngươi, ngươi nếu không đánh lại, chết chính là ngươi.”

Ta cúi đầu không nói gì thêm.

“Ta biết, có liên quan với tiểu đạo sĩ lần trước tới báo tin đi?”

Sự kiện kia về sau Tử Hằng cũng chưa bao giờ nhắc tới với ta, ta đương nhiên sẽ không nghĩ rằng hấn đã quên.

Hấn người này quá bình tĩnh thông minh, ta hoài nghi bên người còn có chuyện gì mà hấn không biết.

“Phải, lần trước ngươi bảo ta với hấn cùng nhau rời đi, bởi vì một chuyện, ta bị hấn mang về Thục sơn, về sau, chúng ta cùng một chỗ chờ một khoảng thời gian, hấn đối xử với ta rất tốt, rất thân mật. Sau đó sự tồn tại của ta bị sự thúc của hấn phát hiện, ta rất sợ hãi, trong lúc hoang mang không biết làm sao lại phóng độc, đạo sĩ kia ta cũng không biết sống hay chết, liền chạy về.”

“Tiểu đạo sĩ đã chết kia, ngươi biết hấn?”

“Phải, bắt quá hấn đương nhiên không biết ta.”

Ta uống hai ngụm trà, cảm thấy thân thể của mình tựa hồ ấm áp một chút. Đại Mao ở bên cạnh đang vui đầu ăn một phần mì rau trộn, là tiểu ngư tình Tiểu Tâm đặc biệt làm cho hấn, thoát nhìn đã hoàn toàn quên đi phiền não.

Có lẽ ta cũng nên lấy một phần mì lạnh?

Khả năng sau khi ăn no tâm tình đích xác sẽ khá lên.

“Đứng rồi, gặp phải hai đạo sĩ, tựa hồ đạo hạnh đều không được tốt lắm. Có câu thường nghe, ma cao một thước, đạo cao một trượng (1). Sao đệ tử thế hệ này của Thục sơn lại thực lực kém như vậy, còn thích chạy loạn khắp nơi?”

“Ta nghĩ, có lẽ nói không chừng chừng môn Thục sơn có suy tính của mình.”

“Có lẽ đi.” Mặc dù ta từng là con người, thế nhưng ta lại hoàn toàn không hiểu cách suy nghĩ của đạo sĩ.

“Ngươi nghỉ ngơi một chút đi,” Từ Hằng nói: “Ta bảo các nàng thu thập gian phòng, thời gian này ngươi cũng không cần rời khỏi đầm Bích Thủy. Ta nghĩ Đào Hoa quan có lẽ sẽ lại bị đám đạo sĩ tìm phiền toái.”

Ta mệt mỏi gật gật đầu: “Được. Đại Mao cũng phải phiền toái ngươi chiếu cố.”

Trong phòng rất đơn giản, chỉ có một cái giường, một cái bàn, giường đã trải xong, ta nằm xuống, trong phòng có một cái đèn chiếu sáng dùng vỏ sò cùng san hô làm ra, không đốt lửa, san hô cùng với vỏ sò kia tự mình tỏa ra ánh sáng nhạt, óng ánh vàng.

Ta ngủ không được.

Nhắm mắt một cái liền nhìn thấy tiểu Kiều kia, hấn cứ như thế đứng trước mặt ta, hai mắt tròn trĩnh, con mắt sắp rơi ra khỏi hốc mắt. Cái lỗ trên người còn đang không ngừng tuôn ra máu đỏ sẫm.

Hấn cứ như vậy gất gao nhìn chăm chăm ta.

Ta bắt buộc chính mình quên hấn đi.

Giống như Từ Hằng nói, đúng vậy, ta và hấn vốn chính là quan hệ người chết ta sống, hơn nữa chân chính xuống tay với hấn cũng không phải ta.

Ta trở mình một cái, lại trở mình cái nữa.

Lại nhắm mắt lại đếm đếm, trước mắt nhìn thấy không phải tiểu Kiều, mà là Lý Kha.

Hấn đứng trước mặt ta, không nói lời nào.

Ánh mắt của hấn hờ hững, ánh mắt giống như dừng lại trên người ta, lại giống như căn bản không thấy ta. Trong ánh mắt của hấn ta là không tồn tại.

Cái lạnh lùng loại này làm cho ta cảm thấy so với căm hận, bài xích, miệt thị của hấn còn khó có thể chịu được hơn.

Ta không có cách nào ngủ tiếp, tròn mắt nhìn chăm chăm nóc phòng.

Phòng này tất cả đều làm bằng đá, phía trên có hoa văn lượn vòng hình thành tự nhiên. Ta theo những trục đường cong hoa văn kia nhìn xuống, thế nhưng hoàn toàn không rõ ngọn nguồn, nhìn không được mấy lần liền tìm không thấy cái hoa văn chính mình vừa mới nhìn chăm chú vào nữa.

Lý Kha hấn ở nơi nào? Hấn cũng đến đây sao?

Sư huynh, sư đệ của hấn, đều đến đây.

Có lẽ hấn cũng đến đây.

Hấn bây giờ đã biết tin tiểu Kiều chết rồi sao? Đạo sĩ họ Lư kia trở về nhất định sẽ nói, một con nhện tinh, giết đồng môn của bọn họ.

Lý Kha có lẽ đầu tiên liền nghĩ tới ta đi? Dù sao, ta hấn là con nhện tinh duy nhất hấn biết ở trong này.

Ta như thế nào cũng không ngủ được, chớp mắt không ngừng vẫn cảm thấy mắt khô khốc khó chịu. Thế nhưng ta không muốn nhắm mắt lại.

Nhắm mắt so với mở mắt còn khó chịu hơn.

Ta không ngừng nhớ tới lời Phượng Nghi nói cho ta biết, ta là một con nhện góa phụ đen sẽ ăn tươi người yêu.

Tiểu Kiều đạo sĩ bởi vì ta mà chết, trên thi thể còn troi tơ nhện của ta...

Nghĩ đến Lý Kha không tin tức, ta cảm thấy lồng ngực của mình lại nghẹn lại.

Ta từ trên giường ngồi dậy, nghe được có thanh âm gì đó.

Có người đang thổi sáo? Hoặc là tiêu? Ta phân không rõ ràng lắm.

Không, cái này đều không quan trọng.

Ta từng nghe khúc này, tuy rằng... tuy rằng ấn tượng rất mờ nhạt.

Chính là Lý Kha từng thổi, ngay đêm trước khi chúng ta phân ly, chạng vạng ấy.

Ta nhảy xuống giường, vội vàng kéo áo khoác qua choàng lên người, đẩy cửa ra.

Tiếng sáo bên ngoài dường như càng rõ ràng hơn, có chút nôn nóng, có chút... phần nộ.

Khúc thổi xong rồi lại một lần nữa thổi lên, nhưng là so với vừa rồi...

Tiết tấu hơi nhanh hơn một chút, tựa hồ đang thúc giục.

Ta bước nhanh vòng qua một bụi rong, vịn cơ quan trên một khối nham thạch, sau đó theo một đường khe cửa mở chui ra, sau đó cửa ở phía sau ta chậm rãi không tiếng động khép lại.

Tiếng nước vang nặng nề bên tai, kia giống tiếng gió, cũng giống...

Ta băng qua mặt nước, tuy rằng đã sớm học được phần thủy chú, nhưng ta không muốn... không muốn để lộ ra phòng ngự cùng với vị trí của thủy phủ.

Ngao Tử Hằng hào tâm thu lưu ta, ta chính mình lại tự tiện rời đi, đã...

Không thể lại cho hắn, lại cho đầm Bích Thủy phiền toái khác nữa.

Chuyện của chính ta, tự ta...

Cước bộ của ta nhanh hơn, tiếng sáo kia mặc dù có thể nghe mơ hồ, lên trên mặt nước thì càng rõ ràng, nhưng lại cách đầm Bích Thủy còn có một khoảng.

Ta theo tiếng sáo đi hướng đông, thanh âm kia càng ngày càng rõ ràng.

Có lẽ chỉ còn cách mấy bước, tiếng sáo ngừng lại.

Ta băng qua bụi cây, nhìn thấy có một người mặc đạo bào màu xanh đứng bên cạnh một tảng đá.

Tay chân run nhè nhẹ, ta nghe được thanh âm của chính mình, cũng có chút thay đổi giọng nói, có thể là bởi vì tâm tình hồi hộp, kích động...

Ta lại về đi về phía trước một bước, người kia quay đầu.

Gió đêm thổi trên mặt, có cảm giác mát rượi.

Chú thích

(1) ma cao một thước, đạo cao một trượng: ý chỉ đạo luôn thắng ma ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trùng phùng không phải khi vui vẻ

Tất cả đều trong nháy mắt phát sinh, sau đó kết thúc.

Ta nhất thời thể nhưng không hiểu được phát sinh chuyện gì, trước mắt quang hoa màu bạc chột lóe, chỉ cảm thấy ngực mát lạnh sau đó lại nóng bỏng, tiếp đây, nhìn thấy màu đỏ tươi bắn ra bốn phía tung toé.

Người mặc đạo bào màu xanh phía trước kia, không phải Lý Kha.

Cao lớn vững chãi, kiếm hoa như nước.

Ánh trắng dâng lên, chiếu trên người hắn, dường như có một tầng ánh sáng ấm áp.

Là ta từng gặp qua, sư thúc của Lý Kha, Thanh Liên. Đạo sĩ thoát nhìn tiên phong đạo cốt, tu vi lại cực kỳ cao ấy.

Ta nâng tay lên, uống công ấn vết thương không ngừng phun máu trước ngực.

Thì ra, máu của nhện yêu, cũng là màu đỏ...

Ta ngừng đầu nhìn đạo sĩ kia, ta chính là không rõ một chuyện.

“Khúc này... Người sao lại biết?”

“Khúc này tên là Thanh bình điệu, là ta dạy Lý Kha.”

Vậy sao? Thì ra là thế.

Ta cảm thấy một mảnh trước mắt bắt đầu biến mơ hồ, lay động không ngừng.

Cơ thể ngã quy thật mạnh trong vũng máu, ta cảm thấy có cái gì nóng bỏng từ trong mắt chảy ra.

Mơ mơ hồ hồ nghe được có người nói chuyện,

“Ta bắt nó bầm thây vạn đoạn, báo thù cho sư thúc cùng sư đệ!”

“Yêu nghiệt này có kịch độc, lưu lại còn có tác dụng khác...”

Thế lực cùng nhiệt độ đều theo máu tươi chảy ra khỏi thân thể, tri giác của ta dần dần biến thành tê dại tri giác không có điểm tận cùng.

Rất nhanh, ngay cả cảm giác này cũng đều sẽ mất sạch sành sanh.

Vừa rồi hỏi sai câu hỏi rồi, kỳ thực ta muốn biết nhất chính là, Lý Kha hắn còn sống không? Hắn ở nơi nào?

Thế nhưng... Vô luận như thế nào, tất cả đều không quan trọng nữa. Hắn còn sống cũng tốt, đã chết cũng tốt... Dù sao ta cũng đã sắp chết, hết thảy đều không có gì khác.

Nếu như hắn còn sống, hắn có lẽ sớm đã quên mất ta con yêu quái này.

Nếu như hắn đã, không còn trên đời, vậy ta bây giờ sẽ đi gặp mặt hắn. Đến lúc đó, ta nhất định không thể quên nói, xin lỗi.

Còn có, ta phải nói cho hắn, ta vẫn rất nhớ, rất nhớ hắn.

Kỳ thực ta vẫn hi vọng hắn còn sống, chẳng sợ trở nên giống như Thanh Hoa, Thanh Liên lão đạo đối với yêu quái chán ghét không lưu tình chút nào như vậy... Còn sống, lúc nào cũng tốt hơn, phải không?

Đã quên mất trước kia nghe ai nói, kỳ thực nháy mắt trước khi chết, cũng không thống khổ.

Khi đó sẽ nhớ tới rất nhiều người và sự trước đây, trong nháy mắt ngắn ngủi, có người có thể hồi tưởng lướt qua cả đời mình.

Loại cách nói này rất có lý.

Ta nhớ hoa đào đầy mắt ở Đào Hoa quan, gió thổi qua, ong bướm bay múa, sắc hồng rực rỡ.

Từ một người, biến thành một con nhện, ta thực may mắn mình không có lạnh đói mà chết, tại Đào Hoa quan, cuộc sống của ta trôi qua rất sung sướng... Còn có, ta quen biết Tam Lục bọn họ.

Ta nhìn thấy Ngao Từ Hằng mỉm cười với ta... Còn có Phượng Nghi khuôn mặt kiêu ngạo, tươi đẹp kia. Dường như, còn có chút gì đó...

Máu rất nhiều, tiếng quát tháo hoảng loạn, chuyện này, tựa hồ từng phát sinh, thế nhưng ta lại không nhớ rõ.

Còn có, Lý Kha.

Hắn gặp phải ta, là bất hạnh của ta, hay là bất hạnh của hắn?

Có lẽ đối với hai chúng ta mà nói, gặp nhau này đều là một sai lầm.

Yêu quái và đạo sĩ chính là thiên địch, không nên có quan hệ khác.

Thế nhưng nụ cười của Lý Kha luôn lóe lên trước mắt ta, hình ảnh lúc lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Hắn khi đó thực chất vật, ánh mắt ngây thơ trong suốt.

Còn có, lần hắn chạy tới cho ta biết có nguy hiểm kia.

Nếu như khi đó hấn không đến... Hết thấy phía sau này cũng sẽ không giống.

Mạch suy nghĩ và tri giác của ta tựa hồ cũng biến mất, trước mắt mờ mịt u ám, một màn sương mù mờ hồ che trước mắt.

Ta đã chết rồi sao?

Thế giới tử vong rốt cuộc là dạng gì? Có đường Hoàng Tuyền, cầu Nại Hà, điện Diêm La, thành Uổng Tử hay không?

Nên đi chỗ nào?

Bỗng nhiên ta phát giác chính mình lơ lửng giữa không trung, không có thân thể.

Ta có thể nhìn thấy, ta còn có thể nghe được tiếng gió gào thét thổi qua, thế nhưng ta không có cảm giác.

Ta thành quỷ rồi sao?

Phía dưới có một vùng máu, sau đó đạo sĩ họ Lưu với Thanh Liên cùng nhau xoay người rời đi.

Ta thân không phải của mình đi theo phía sau bọn họ, rất giống bị một sợi dây nhìn không thấy buộc, là giống như, giống như người thả diều, bọn họ kéo dây, ta chính là diều giấy, bị bọn họ kéo đi.

Bọn họ đi rất nhanh, ta cứ như vậy đi theo phía sau bọn họ. Chỗ đặt chân, lại là một nơi ta đã từng tới.

Lạc Vân quan.

Ta cảm thấy trong đầu hỗn loạn, nhất thời mơ hồ, nhất thời thanh tỉnh. Lúc mơ hồ phải nghĩ hơn nửa ngày mới biết mình là ai, vì sao lại ở chỗ này. Lúc thanh tỉnh thì gắng sức, chuyên tâm nhìn, nhìn diện mạo các đạo sĩ này.

Lý Kha, Lý Kha hấn có thể ở đây hay không?

Bọn đạo sĩ tới rất nhiều, khác với lần đột kích trước của bọn họ, lần trước chỉ có đạo sĩ chữ lót Thanh tới nơi này, lúc này đây người tới lại rất nhiều, trong mỗi gian phòng đều đầy.

Ta không có biện pháp vào phòng, cảm giác mình tựa hồ đã bị chặn lại ở mái hiên. Cũng không thể cách Lưu đạo sĩ quá xa, cảm giác... ta liên tục bay cách đầu hấn khoảng chừng ba thước.

Đây là có chuyện gì chứ?

Bọn đạo sĩ rất khẩn trương vẽ bùa, nhập định, còn có mấy người luyện kiếm trong sân.

Bọn họ vì sao nhất định không buông tha Đào Hoa quan chứ? Năm năm trước tới một lần, lần này đây thoát nhìn là không đạt được mục đích sẽ không bỏ qua.

Đạo sĩ họ Lưu đi hướng hậu viện, xách theo một cái sọt nho nhỏ. Lạc Vân quan cũng không lớn lắm, hậu viện cũng chỉ có hai gian phòng dựa vào tường phía đông. Lúc hấn đi đến, ta cũng dịch chuyển theo về phía trước.

Ta chợt nhớ Thanh Liên đạo sĩ hình như đã nói, cái kia của ta, khu, độc tố trong thân thể còn chỗ hữu dụng, cho nên...

Có phải thân thể con nhện lúc đầu của ta bị bọn họ thu lại, ở trên người đạo sĩ họ Lưu này hay không? Vì thế ta mới không thể không di chuyển theo hấn, hấn động ta cũng động, hấn dừng ta cũng phải dừng.

Gian phòng kia không biết là dùng để đặt cái gì, không có cửa sổ, tất cả đều là xây bằng gạch đá. Ta không có biện pháp đi vào, chỉ có thể nghe ở phía ngoài.

“Sur đệ, uống chút nước đi.”

Sur đệ?

Ta bỗng nhiên khẩn trương lên.

Rõ ràng không thân thể, thế nhưng cái loại cảm giác khẩn trương này, lại cũng không bởi vì không có thực thể mà giảm xuống, hoặc là có gì khác biệt.

Là, là Lý Kha sao?

Có phải là hấn hay không?

“Com không ăn, nước dù sao cũng phải uống chứ?”

Trong phòng chỉ có thanh âm mỗi Lưu đạo sĩ nói chuyện.

Người kia, người kia...

Ta hẳn trương không có cách nào khác, chỉ cảm thấy toàn bộ tâm lực của mình đều dùng ở thính giác.

Nói gì đi chứ, mau nói một câu gì đó, dù cho hừ một tiếng cũng được.

Đề ta biết... Đề ta biết có phải là hấn hay không.

Hấn có bình an không, hấn... có ở nơi này hay không?

“Ta vốn không muốn nói cho ngươi, thế nhưng ta không thể lại nhìn ngươi cứ tiếp tục hồ đồ như thế. Vừa rồi, Thanh Liên sư bá báo thù thay Kiều sư đệ, giết con nhện tinh kia.”

Phía trong phòng, có thanh âm khàn khàn nói: “Cái gì?”

Thanh âm kia nghe qua khàn khàn rất nặng nề.

Vừa xa lạ, vừa không lí do khiến cho ta cảm thấy quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Giây phút sinh tử tình đả thương người

“Ngươi không tin sao? Ta có cái này cho ngươi xem”

Có tiếng lách cách rất nhỏ, dường như là đang mở ra cái gì, cái hộp? Hay là...

“Ngươi xem xem, ta cũng mang thi thể của yêu nghiệt đến, Thanh Liên sư bá tính toán mạng nó tới luyện đan, ngươi xem xem”

Đột nhiên cảnh vật trước mắt di động xoay tròn, ta bị một cỗ lực hút mạnh mẽ kéo hướng phía trước, giống như... giống như trục lăn của máy giặt đang quay, ừ, cũng giống bị máy hút bụi thổi cái coi như là bụi đất hút vào.

Nói không rõ cái loại cảm giác này, dù sao ta cảm thấy mình giống như sợi len bị xoắn vặn xoay tròn như bay, sau đó đập thật mạnh vào thứ gì đó, lập tức thiếu chút nữa đụng ta ngất đi—

Không đúng, chờ một chút.

Ta đã không có thân thể.

Cảm giác ở đâu ra?

“Tam, Tam Bát?”

Ông trời của ta ơi.

Ta thấy được, Lý Kha.

Hắn đã hoàn toàn không còn đường nét hài tử, trên thực tế, hấn gây đến dọa người.

Trong tầm nhìn của ta gần nhất chính là... một bàn tay.

Trên thực tế, ta phát hiện ta lại trở về thân thể của chính mình, lấy bộ dáng con nhện, nâng trên bàn tay Lưu đạo sĩ.

Thân thể cứng ngắc giống như tảng đá, ta khẽ động cũng động không được, ngay cả con ngươi cũng vậy.

Nhưng là bây giờ không có thời gian cho những thứ này.

Lưu đạo sĩ nâng ta ở lòng bàn tay, ta có thể nhìn thấy, khuôn mặt Lý Kha, từ từ tới gần ta.

Ánh mắt kia giống một con dao, tàn khốc khó có thể tưởng tượng.

Không phải tàn khốc đối với người khác, là đối với chính hấn...

Con dao kia, là đâm trên chính người hấn.

“Nếu như ngươi muốn, thì giữ lấy nó đi. Kiếm của Thanh Liên sư bá nhanh nhất, nó đi rất nhanh, không chịu nhiều thống khổ vụn vặt cái gì. Ta nói như vậy, ngươi có phải trong lòng dễ chịu hơn một chút hay không? Sư đệ, ngươi đừng hồ đồ nữa, yêu quái không có một là thứ tốt, nó độc chết Thanh Hoa sư thúc, lại giết Kiều sư đệ! Thế nhưng năm năm cũng đã qua, đến bây giờ ngươi còn khẳng khẳng một mực! Ngươi! Kiều sư đệ đã mất, ngươi còn muốn làm cho sư phụ lại đau lòng thất vọng sao?”

Lý Kha không nói chuyện, ánh mắt của hấn dần dần biến đỏ bừng, đỏ tựa như có thể rơi máu xuống.

Bị hấn nhìn chuyên chú như thế, ta cảm thấy lồng ngực của mình cũng như sắp vỡ ra.

Đừng nhìn ta như thế.

Xin ngươi.

Lý Kha, ta chưa chết, ta chẳng qua là không thể động.

Ta chưa chết.

Có cái gì từ trong mắt hấn chậm rãi chảy xuống.

Không phải nước mắt.

Đỏ tươi, đó là màu máu.

Chậm rãi, từ trong hốc mắt hấn chảy ra, chảy qua hai gò má của hấn, khuôn mặt tái nhợt gây trở ngại cho xương bị huyết tuyến đỏ tươi uốn lượn về ra hoa văn quỷ dị.

Kia rốt cuộc là máu, hay là nước mắt?

“Tự ngươi nghĩ cho rõ ràng, ta đi trước.”

Lưu đạo sĩ nhẹ nhàng lật bàn tay, ta cứng ngắc rơi xuống, rơi xuống đất trước người Lý Kha.

Hấn xoay người đi ra ngoài, cách một tiếng đóng cửa lại.

Con mắt ta không nhúc nhích được, chỉ có thể nhìn vạt áo trước áo choàng của Lý Kha.

Một giọt đỏ rơi lên vải màu xanh lam kia, thấm ra, là một chấm màu mực đen.

Lại là một giọt.

Ta sốt ruột thế nào, cũng không thể làm cho mình nhúc nhích, cũng không thể phát ra thanh âm.

Ta chưa chết a! Ngươi đừng khóc! Đừng thương tâm! Đừng tẩu hỏa nhập ma giống như lần trước a!

Ta chưa có chết!

Lý Kha đừng khóc, đừng khóc!

Hấn sao lại bị giam? Sao lại gầy như thế? Đạo sĩ này làm gì hấn! Bọn họ làm sao dám! Lý Kha cũng không phải yêu quái, vì sao phải bị giam lại? Hấn chưa từng làm chuyện thương tổn người khác!

Là ta...

Là ta liên lụy hấn, nhất định là!

Đạo sĩ kia, hấn có lẽ cũng đã chết, cho nên, cho nên Lý Kha bị trút giận, bị trách tội...

Tiếng bước chân Lưu đạo sĩ dần dần đi xa, gian viện này yên tĩnh đến kinh người, tiếng hít thở của Lý Kha rất nặng nề, một chút, một chút.

Ta nghĩ tới rất nhiều lần chúng ta sẽ gặp lại, khi gặp lại sẽ ở nơi nào, thời tiết thế nào, ngươi sẽ nói cái gì, khi đó, chúng ta, chúng ta sẽ nhìn chăm chú đối phương ra sao...

Ta mới vừa hiểu, ta thích hấn.

Trước kia ta vẫn luôn chỉ cảm thấy hần là một hảo bằng hữu. Đúng vậy, hần trước kia cũng là một người khiến cho người ta thích.

Thế nhưng phần tâm tình này từ lúc nào, biến đổi chứ?

Biến thành, một loại thích khác.

Ta vừa mới mới biết được, ngay khi Phụng Nghi nói cho ta biết, ta không có biện pháp cùng một chỗ với người khác.

Nhện không có người yêu.

Nhện góa phụ đen đã định trước chỉ có thể một mình một con, qua suốt đời.

Sắc đậm trên vạt áo trước của Lý Kha kia, diện tích càng lúc càng lớn.

Ta động không được, nói không được.

Ta chỉ có thể bất lực như vậy, lo âu nhìn hần.

Vận mệnh của ta, cũng giống như một bộ phim điện ảnh xem trước kia, tên cũng không nhớ rõ. Nữ tử trong đó từng bị nguyên rủa, vĩnh viễn cũng không chiếm được tình yêu, cho dù chiếm được cũng sẽ lập tức mất đi.

Phụng Nghi nhắc nhở ta, ngay khi ta biết ta không thể có được, ta mới phát hiện cảm giác của ta đối với Lý Kha.

Không biết đã ở trong lòng cảm rĩ bao lâu, nảy mầm, sinh rĩ, mọc lá.

Thế nhưng, liền chấm dứt ở đó.

Sẽ không, vĩnh viễn cũng sẽ không, nở ra hoa luyến ái.

Sau đó đúng lúc này, ta lại hiểu rõ, Lý Kha hần đối với ta, đối với ta yêu quá phần lớn thời gian đều là nhện này, cũng có, cảm tình giống như ta đối với hần.

Vào lúc này.

Dưới một loại hoàn cảnh như vậy.

Nếu như ta không phải nhện, hần không phải đạo sĩ, vậy chúng ta bây giờ, có phải có thể coi là, lưỡng tình tương duyệt hay không? Ta thích hần, hần cũng thích ta, chúng ta bây giờ có thể bắt đầu đoạn yêu thương này.

Thế nhưng...

Chúng ta không có trước hoa dưới trăng, không có đưa tình nhìn nhau, không có thổ lộ tâm tình...

Không có, những thứ này chúng ta đều không có.

Ta chết cứng khê động cũng động không được, hần đang chảy nước mắt giống như máu.

Sau đó, một bàn tay đưa qua, tới gần ta.

Cái tay kia rất gầy, đã không phải là bộ dáng thon dài xương thịt đều đặn trong trí nhớ của ta. Phía dưới làn da mỏng manh, từng sợi mạch máu màu xanh gồ ra, xương ngón tay trỏ ra giống như cây trúc bị gió sương làm khô biến vàng.

Hần thật cẩn thận, giống như đối đãi bảo vật hiếm có, nhặt thân thể của ta lên, đặt ở lòng bàn tay.

Hần áp tay vào ngực, nơi đó có lẽ là nơi còn có một chút nhiệt khí duy nhất toàn thân cao thấp của hần.

Ta áp chặt giữa ngực và bàn tay của hần, trái tim của hần cách ta gần như thế, gần như thế.

Ta cảm giác được trái tim của hần từng cái, từng cái nhảy lên.

“Ta rất nhớ ngươi, ngươi biết không?” Hần thấp giọng nói, thanh âm xuyên qua chấn động của lồng ngực, nghe lên vô cùng nặng nề. Đầu lưỡi hần giống như từng chịu vết thương, vì thế... vì thế nghe lên khô khốc mà có chút không lưu loát lắm.

“Ta chỉ thấy một lần bộ dạng ngươi biến thành người, đã nhớ không rõ bộ dáng của ngươi, lúc nhớ lại, cũng là bộ dáng ngươi tám cái chân, cái bộ dáng này càng ngày càng rõ ràng...”

“Chúng ta không nên quen biết, nếu như không như vậy, ngươi có lẽ còn sống thật tốt.”

Thanh âm của hắn thực ôn hòa, thực bình tĩnh.

Thế nhưng tay hắn đang run rẩy, run rẩy càng ngày càng kịch liệt.

“Là ta hại ngươi.”

“Ngươi biết không? Nếu có thể làm lại một lần, ta không biết trong lòng ta rốt cuộc nghĩ như thế nào, ta muốn, ta không muốn gặp được ngươi. Thế nhưng trong lòng ta khó chịu, đau chịu không nổi.”

“Ta cảm thấy lạnh.”

“Ngươi có lạnh hay không? Há?”

“Ta ôm ngươi, ngươi sẽ không lạnh. Chúng ta... Chúng ta cuối cùng cũng lại thấy mặt.”

“Ta ôm ngươi, ngươi sẽ không lạnh.”

Ta không lạnh.

Lạnh rõ ràng là ngươi, Lý Kha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Hữu tình cũng khó thành một đôi

Ta thật hy vọng đây là một hồi ác mộng, rất nhanh đều sẽ qua. Hoặc là mở mắt ra, có thể thoát khỏi hết thảy này. Ta vẫn là ta vô lo vô lắng, hắn vẫn là hắn vô ưu vô lự.

Nếu như chúng ta không gặp nhau, hắn không biết một góc ngách trên đời có một ta, ta cũng không biết trên đời có một hắn sống ở địa phương khác nhau, có lẽ, cuộc sống của chúng ta đều sẽ đơn giản mà vui vẻ.

Đây hết thảy không phải... mộng.

Chính bởi vì ta biết đây không phải.

Biết thanh tĩnh như thế, không có biện pháp tự mình lừa mình.

Chỉ có thể tro mắt nhìn hắn như thế, cái gì cũng không thể làm.

Ta cảm thấy, không có chuyện gì so với chuyện này còn bất đắc dĩ hơn.

Hắn lui lại trong góc tường của gian phòng này, bên ngoài mơ hồ có tiếng sấm rền vang lên. Hạt mưa đánh lên ngói phòng vang lộp bộp, thanh âm càng ngày càng gấp, càng ngày càng vang.

Tiếng mưa bù vào yên lặng trong phòng.

Thế nhưng sự trầm mặc bình tĩnh của Lý Kha, làm cho trong lòng ta càng lo hơn.

Nếu như khóc lên, có phải tốt hơn hay không?

Kim nén, sẽ làm người ta ghen đến hồng mắt đi?

“Tam Bát,” Không biết qua bao lâu, hắn thấp giọng nói chuyện, thanh âm của hắn vẫn là bình tĩnh như vậy.

“Ngươi còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau hay không, khi đó ngươi nói với ta, ngươi tên là Đào Hoa. Ta lúc ấy liền cảm thấy ngươi có lẽ không nói thật. Một người nói tên của chính mình còn phải suy suy nghĩ nghĩ, nói còn lúng ta lúng túng. Ta nghĩ, con nhện này có lẽ là đang gạt ta, nó nói cho ta không phải tên thật. Bất quá vậy lại có quan hệ gì chứ? Lần đó, ta là cùng sư phụ bọn họ đi hồ Song Tháp, lạc đường, mới chạy đến Đào Hoa quan nơi này. Trước lúc đấy, ta kỳ thực chưa từng qua lại với yêu tinh.”

Trước lúc đó ta cũng chưa từng qua lại với đạo sĩ...

“Sư phụ bọn họ từng hàng phục hồ yêu, cương thi quái... Ta đã từng gặp yêu, thế nhưng lúc ấy ta thực sự không cảm thấy người là cái loại sư phụ bọn họ nói, sẽ làm chuyện xấu đó. Ta cảm thấy, người một chút cũng không xấu...”

“Người còn chê cười ta không hiểu chuyện, người cũng không lớn hơn ta bao nhiêu.”

“Ta thường xuyên nhớ chuyện quá khứ, khi biết, ở chung với người. Số lần nhớ nhiều lắm, có lúc cảm thấy nhớ lần này, cùng với lần trước, có nhiều chỗ không giống. Ta đã không còn biết, cái nào là chuyện thật, từng phát sinh, cái nào là khi từng lần nhớ lại, tự mình suy tưởng thêm vào nội dung... Ta sợ hãi, ta sợ ta đến cuối cùng, trí nhớ sẽ càng ngày càng không đáng tin cậy, ta sẽ quên trước kia, chỉ nhớ rõ ảo tưởng của mình. Không có người nào nói chuyện với ta, ta cả ngày cả đêm hồi lồi đối diện một bức tường đá. Thế nhưng ta hồi không được lỗi...”

“Chẳng lẽ người và yêu, thì không thể ở chung sao?”

“Chúng ta thật sự không thể cùng một chỗ, phải không?”

Hắn chậm rãi đứng lên, vịn vào tường, cước bộ loạng choạng đi hướng phía trước.

Ta tưởng rằng cánh cửa kia nhất định khóa, bất quá hắn chỉ đẩy cửa liền mở ra.

Cuồng phong cuốn mưa lớn thổi vào trong phòng, Lý Kha cẩn thận che cho ta, sau đó cất bước đi vào trong mưa gió bên ngoài.

Gió thổi hắn đứng cũng đứng không vững, mưa to giống như phát điên, hạt mưa quất trên người trên mặt hắn, chỉ trong nháy mắt y phục thân thể hắn liền toàn bộ ướt đầm.

Duy nhất không có ướt, chính là ta được hắn gắt gao bảo vệ ở lòng bàn tay.

Xuyên qua một chút kẽ hở của ngón tay ta có thể nhìn thấy điện quang màu tím, xé rách lóe lên trên đỉnh đầu.

Lý Kha muốn đi đâu?

Trong lòng ta lo sợ khó yên, sợ hãi mà lo lắng.

Hắn cơ hồ vừa bước vừa trượt, mấy lần ta cũng cho là hắn sẽ té ngã. Thế nhưng hắn hết lần này tới lần khác vẫn đứng được, hơn nữa, càng chạy bước chân càng lớn.

Hắn đi về phía trước trong đêm mưa tối đen, ta không biết hắn muốn đi đâu, hắn muốn làm gì.

Ta đã không còn nhận biết được phương hướng.

Thân thể cứng ngắc như cũ, giống như... bị giấu trong một cái hòm đá, cái loại sợ hãi dần dần lan đến toàn bộ trái tim cùng với bất đắc dĩ này...

Người nếu như sau khi chết có linh, lại không thể rời khỏi cái thể xác đã tử vong kia... Cái loại cảm giác này không phải hai chữ đáng sợ là có thể miêu tả.

Ta cảm giác mình bị một loại sợ hãi không lồ bao phủ.

Tựa hồ sắp phát sinh chuyện gì.

Ta dự cảm, trên đường tương lai không lường được kia, mai phục cái gì...

Lý Kha rốt cuộc muốn đi đâu?

Hắn sẽ không muốn đi làm việc gì ngốc đi?

Trong nháy mắt ta nhớ tới đều là một vài chuyện tình đồng sinh cộng tử, chết vì tình các loại.

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ loại tra tấn này còn muốn lặp lại? Lý Kha nhìn ta chết, ta lại nhìn hắn chết?

Sẽ không!

Lý Kha sẽ không, hắn sẽ không làm cái loại việc ngốc nghếch đó!

Còn tiếp tục vậy ta sẽ điên mất!

Ta hồi tưởng rất nhanh trong đầu tất cả phương pháp tu luyện ta biết, bây giờ là thời tiết sấm chớp mưa bão, nếu như, nếu như ta có thể lấy sức mạnh lôi điện đến cho mình dùng, có lẽ ta còn có thể, khôi phục!

Thế nhưng, ta phải làm sao mới có thể lấy được sức mạnh lôi điện đây? Chẳng lẽ muốn bầu trời đánh xuống một đạo lôi vừa lúc bỏ trống Lý Kha, để cho ta có được sức mạnh sao?

Có chút kỳ quái, có chuyện gì, bị ta xem nhẹ?

Tối nay vì sao lại hạ mưa? Rõ ràng, lúc ta từ đầm Bích Thủy đi ra, bầu trời còn có sao, nhìn không thấy bóng dáng mưa gió.

Một hồi mưa như trút nước đột nhiên như thế, lòi điện tựa như mất đi khổng chế, gió tựa như muốn thổi đi tất cả mọi thứ, tràn ngập lực phá hoại...

Mưa này, có thể có liên quan với Từ Hằng hay không?

Còn có, Lý Kha cứ như vậy trong phòng giam hán kia đi ra, mặc dù có mưa lớn, thế nhưng... sao cũng không có một đạo sĩ phát hiện hán?

Đám đạo sĩ này chẳng lẽ đều bị mưa lớn bùng tai bật mắt? Không có khả năng.

Hay là, bọn họ có chuyện khác quan trọng, căn bản không còn thời gian để ý Lý Kha? Bọn họ, có phải đi làm khó dễ Đào Hoa quan và cả đầm Bích Thủy hay không?

Trận mưa to quỷ dị thành linh xảy ra này, bọn đạo sĩ hành tung mục đích bất minh kia, cái dị thường của Lý Kha...

Ta cảm thấy ta sắp điên rồi.

Lý Kha chạy băng băng như bay, tim của hán đập rất nhanh.

Hán chạy cực nhanh trong mưa to như trút nước, trên đường rừng tối đen như mực.

Thanh âm lo lắng ở đáy lòng ta, ai cũng nghe không thấy.

Sợ hãi cực lớn giống như con dao bén nhọn, thật sâu đâm vào trong đầu ta.

Một đạo tia chớp, lại một đạo tia chớp.

Bỗng nhiên, bốn phía ngoại trừ tiếng mưa rơi, tiếng bước chân của Lý Kha, tựa hồ, còn có thanh âm gì đó.

Là cái gì?

Mưa to làm xáo trộn phán đoán của ta, ta không thể xác định thanh âm kia là gần hay là xa, rốt cuộc... là cái gì?

Lý Kha bỗng nhiên té ngã, bàn tay của hán buông ra, cơ thể của ta rớt xuống, rơi trên mặt đất tràn đầy nước bùn. Hán kích động sờ soạng, vội vàng tìm kiếm, tia chớp chiếu trong thiên địa giống như ban ngày, hiện ra trùng trùng điệp điệp lá cây xanh thẫm quý dị, những cái cây xa xa kia giống một con thú bụng dạ khó lường. Trên trời có mây thật dày, vô số tia chớp thật nhỏ phóng ra giữa tầng mây, giao kích, biến mất... Sau đó lại một lần nữa giao thoa.

Tay Lý Kha cuối cùng cũng chạm được đến ta.

Một đạo điện quang to lớn, chói mắt thẳng tắp từ trên trời giáng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Hoa tình nở tàn chỉ chớp mắt

Tia chớp hạ xuống, Lý Kha hét lên rồi ngã gục.

Đồng thời bị tia chớp đánh trúng còn có ta.

Giống như món đồ vì hết pin mà cứng đờ bất động không chơi được bỗng nhiên lấy được nguồn điện bổ sung năng lượng mới, ta lập tức liền cảm thấy thân thể này lại là của ta. Cái loại cảm giác kỳ diệu, hạnh phúc này.

Một cỗ ám áp, giống nước... không, giống điện...

Ồ, ta cũng nói năng lộn xộn mất rồi, dù sao, là tia chớp, chính là ở trong thân thể của ta hóa thành một dạng sức mạnh như nước lưu động không ngừng.

Ta lập tức có khí lực, mạnh mẽ từ dưới đất bò dậy.

Kết quả dưới đất rất trơn rất lầy lội, ta lại bởi vì hưng phấn quá độ động tác quá mãnh liệt, vừa mới bò dậy lại là tồm một cái chụp ếch khuôn mặt hướng

xuống dưới nặng nề ngã quỵ trên đất bùn.

Ồ, ta biến thành thân thể của con người rồi?

Nương bạch quang tia chớp thoáng hiện, ta nhìn thấy tay, chân, thân thể mình dính đầy nước bùn.

A, Lý Kha!

Ta gấp gáp đi đỡ hần dậy, thân thể hần vừa ướt vừa nặng nề, ta lớn tiếng gào thét tên của hần, thế nhưng tiếng đông tố làm cho bản thân ta cũng nghe không được mình gào những gì.

Như vậy không được!

Vừa rồi lực lôi điện hơn phân nửa bị ta tiêu hóa, hơn nửa nhìn bề ngoài của Lý Kha, hần hần là không có chịu thương quá nặng.

Ồ, nếu như đuôi tóc cuộn tròn, y phục biến thành từng mảnh không tính là thương quá nặng...

Ồi.

Ta nên nói thời gian đạo lôi điện này đến rất đúng hay là rất không đúng đây? Đánh ta sống, thế nhưng đánh Lý Kha bất tỉnh.

Ta dùng hiệu suất cao nhất của mình dò xét một chút.

Lý Kha còn sống, tim đập bình thường, chỉ là hôn mê.

Hồ, hoàn hảo.

Chúng ta không không có giống Romeo Juliet, càng không giống Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài.

Ta ôm hần gắt gao, khuôn mặt dán cùng một chỗ với hần.

Mặt của ta nóng, mặt của hần lạnh.

Nước mưa... không kiêng nề gì chảy trên khuôn mặt dán vào nhau của chúng ta.

Có lẽ, ngoại trừ nước mưa, còn có cái khác.

Hần không có quên ta, hần bị phạt tự kiểm điểm, vẫn bị nhốt lại, hần cũng chưa từng quên ta.

Giống như ta tưởng niệm hần, hần cũng tưởng niệm ta.

Ta kéo hần đến dưới tàng cây, trước tiên dùng một cái tiểu pháp thuật dính lá cây trên đỉnh đầu vào nhau, lại làm một cái ly thủy chú cho Lý Kha, để cho thân thể hần biến khô, sau đó lại lấy ra một viên trân châu mang từ đầm Bích Thủy. Trân châu có một vòng ánh sáng óng ánh nhàn nhạt, đủ để chiếu sáng trong đêm mưa này.

Ánh mắt hần khép kín, vẫn không nhúc nhích.

Ta đặt hần nằm ngang dưới đất, nhẹ nhàng phát tóc rơi bời trên mặt hần.

Ngũ quan của Lý Kha, mơ hồ vẫn là bộ dáng trong trí nhớ của ta.

Mũi rất thẳng, khuôn mặt anh tuấn, chân mày khe khẽ nhăn...

Chỉ là, hần rất gầy.

Người gầy cũng sắp thoát hình, tóc cũng không có đen bóng mềm mại như trước đây, thoát nhìn, có chút tiều tụy.

Ta cảm thấy trong lòng chậm rãi siết chặt.

Đỉnh đầu sấm rền vang, ta cảm thấy, tiếng mưa, tiếng sấm này, đều cách ta xa như vậy.

Toàn bộ thế giới chỉ còn lại có một mảnh thiên địa nho nhỏ như thế, dưới tàng cây.

Chỉ có ta, chỉ có hần.

Mưa to ào ào đánh lên tán cây trên đỉnh đầu, lá cây bị nước mưa đập vang lên bộp bộp.

Muốn ta hình dung, mặc dù hần bây giờ mặt không còn chút máu, hôn mê bất tỉnh.

Ta còn chưa từng cảm thấy, có người nào, ưa nhìn hơn hẳn.

Có khi nào, tâm tình bình an vui sướng hơn hiện tại.

Tay không biết khi nào bị thương, có lẽ là máu bị một kiếm kia Thanh Liên đâm vỡ chảy, lại có lẽ là lệ đỏ chảy ra từ trong đôi mắt hẳn kia, dính tới phía dưới mắt trái hẳn, nơi đó từng điểm đỏ sẫm.

Ta đưa tay đi chà một cái, không có lau hết.

Ngón tay ta dùng lực, lại lau hai cái.

Hắn bỗng nhiên mở mắt. Ta hoảng sợ lập tức rút tay lại, một bộ chợt dạ, tựa như bị bắt gian tại trận.

“Ngươi, tỉnh rồi?”

Lý Kha nhìn ta, ánh mắt kia, tựa hồ là rất mờ mịt.

“Ừm, ta chỉ là muốn lau lau mặt cho ngươi,” cũng không phải muốn phi lễ ngươi, đừng có hiểu lầm: “Ngươi cảm thấy trên người thế nào? Chỗ nào không thoải mái?”

“Tam, Tam Bát?”

Ta cảm thấy khỏe miệng mình chắc chắn không bị khổng chế giạt hai cái.

Như thế, một cái thời khắc như thế, sinh tử gian nan, cứu biệt gặp lại, lưỡng tình... Khụ, loại thời điểm này hẳn đột nhiên gọi cái tên ấy của ta, cho dù hẳn có gọi tình thâm chân thành, rung động đến tâm can, ta nghe cũng chỉ cảm thấy rất 囧 mà đặc biệt 囧, bi thương này, cảm động này, yêu thương này... Những tâm tình ấy đều giống như bong bóng xà phòng xinh đẹp, bị một câu Tam Bát của hắn, đập bể tan tành.

“Ừ.” Ta gật gật đầu.

Cũng không biết nên nói cái gì.

Tay hắn bỗng nhiên ngược lại nắm lấy cổ tay ta.

Hắn gầy như thế, cảm giác trên tay không một chút thịt, tất cả đều là xương cốt, cộm lên.

Ánh mắt hắn đen láy đen láy, ta nhìn thấy kinh hãi.

“O ngươi... A?”

Thanh âm của ta đột nhiên ngừng lại.

Lý Kha bỗng nhiên cứ như vậy ôm chặt lấy ta.

Ta lập tức lại mất đi khả năng hành động, trong óc trống rỗng, châu bối trên tay cảm không vững rơi dưới đất, quanh người lập tức biến tối tăm không rõ.

Tia chớp lại xoẹt vang lên một tiếng, đồng cỏ chợt sáng, ánh sáng mạnh mẽ kia chiếu mặt hắn giống như kim loại. Mưa to ùn ùn kéo đến, giống như thiên hà mở cửa. Điện quang lại chợt tối, rừng cây lơ mơ, thoát nhìn bóng mờ trùng điệp, khiến người ta kinh tâm.

Trên đỉnh đầu, tiếng sấm nặng nề lướt qua.

Hắn ôm ta chặt như thế, chặt như thế.

Mặt của ta bị gất gao ấn vào ngực hắn, chính là... tại vị trí hắn ban nãy đặt thân thể con nhện của ta.

Ta có thể nghe được tiếng tim đập của hắn.

Từng tiếng, từng tiếng, giống như vừa nãy.

Thế nhưng, tim đập vẫn thế, tâm tình lại không giống.

Hắn dùng sức như vậy, thế cho nên cả người đều co quắp run rẩy, nhưng càng là như thế, hắn ôm càng chặt, một người vừa mới hôn mê, lại gầy như thế, cũng không biết hẳn lấy khí lực lớn như vậy từ chỗ nào, đôi cánh tay giống cái kim lớn, ta khẽ động cũng động không được.

“Ta biết, ngươi không phải một yêu tinh vô tình vô nghĩa. Cho dù là trên đường xuống hoàng tuyền, ngươi cũng sẽ chờ ta đoạn đường.”

Hắn ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn ta, ánh mắt mở thật to, tựa hồ muốn tại góc lờ mờ này, ghi nhớ thật sâu khuôn mặt của ta, chặt chẽ khắc sâu dưới đáy lòng, vĩnh viễn không quên.

Ta không không chế được chính mình, giọt nước mắt nóng bỏng từ trong mắt lăn xuống.

“Lý Kha, ta thích người.”

“Ta cũng thích người.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, chen bên trong tiếng mưa cùng tiếng sấm, rõ ràng là sẽ bị chôn vùi đến nhẹ nhàng vô hình, lọt vào trong tai ta, lại rõ ràng từng chữ, giống như... giống như đây mới là một tiếng sét thực sự, đột nhiên vỡ toang vang khắp tại nơi im lặng.

Ta khe khẽ thở dài một hơi, roi lệ càng ác liệt, chấp tay sít sao, cũng ôm lấy hắn.

Chúng ta bắt lực như thế, lại kinh hi như thế.

Mưa rền gió dữ cả thiên địa vào giờ khắc này, trái lại giống như trở thành một bức bình phong, một tầng bảo hộ chúng ta.

Cũng là, một nhân chứng.

Đã trải qua ly biệt, đã trải qua sinh tử, chúng ta giống như hai con chim sợ cành cong cuối cùng cũng đoàn tụ, tại giờ khắc này, phải nắm chặt thứ gì có thể nắm được.

Ta nhẹ nhàng vỗ vai và lưng hắn, hi vọng có thể cho hắn một chút trấn an cùng ấm áp.

Hi vọng hắn không còn lạnh như thế, hoảng sợ mê man như thế.

Hắn nâng cằm ta lên, môi nhẹ nhàng dán lên trên môi ta.

Môi hắn rất mỏng, rất khô.

Nhẹ, như thế.

Giống như sợ bùng tỉnh, một giấc mộng.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tì Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Sau lúc ôm nhau là biệt ly

Ta ngửi được một cỗ hương vị.

Hương vị rất ngọt.

Thực mê người, làm người ta mê say.

Đây là... hương vị gì?

Ta nhẹ nhàng liếm thử, thật sự, phi thường mỹ vị.

Những thứ trước kia ném qua, tuyệt không có cái nào hơn.

Giống như đã khát trong sa mạc thật lâu, bỗng nhiên phát hiện nước suối ngọt thơm trong veo.

Cũng giống, đói bụng thật lâu, lúc mắt đã phóng ra ánh sáng xanh, bỗng nhiên nhìn thấy một chén thịt kho tàu mỡ đậm đà thơm ngào ngạt.

Trong lòng có một thanh âm đang không ngừng thúc giục, cắn xuống, cắn xuống ngậm lớn, ăn tươi... Mỗi một giọt máu, mỗi một khối da đều mỹ vị không chịu nổi, mau lên, ăn đi.

Ăn đi...

Ta thật sự muốn cắn xuống, chỉ một chút xíu nữa là đã như vậy.

Đột nhiên tiếng sấm vang lên, lập tức khiến cho ta tìm về thần trí.

Cổ hương vị kia còn đang quanh quẩn giữa môi chóp mũi, tinh ngọt, ngon lành, ta bỗng nhiên cảm thấy trong thân thể mình kịch liệt trống rỗng, ta muốn cắn xuống ngậm lớn, ta muốn thỏa thuê uống cái loại mê hoặc trí mạng này...

Chưa từng có cảm giác mình khát khao như thế, đói như thế.

Trong thân thể một cỗ xúc động không ngừng cuộn cuộn, lý trí và bản năng không ngừng xung đột.

Ta tuyệt vọng, buông hẳn ra, lui về phía sau.

Ta thích hắn.

Ta muốn ôm hắn.

Ta cũng muốn... hôn hắn.

Thế nhưng những cảm giác này hết thảy đánh không lại thèm ăn đột nhiên xuất hiện.

Muốn cắn xé, muốn cắn nuốt, muốn đem hắn... hoàn toàn ăn tươi.

Ta đã quên...

Kinh hi vừa mới được khôi phục trí giác một lần nữa bị đập muốn bất tỉnh.

Ta thế nhưng đã quên, ta không có biện pháp, có được tình yêu.

Lúc Phượng Nghi nói chỉ là cảm thấy kinh hãi cùng mất mát, thế nhưng bây giờ lại lập tức cảm nhận được cực kỳ rõ ràng.

Chẳng lẽ loại con nhện bị kêu là góa phụ đen này.

Động tình, đồng thời này mà còn có dục vọng giết chóc cắn nuốt khát máu.

Ta làm vài cái hít sâu, thậm chí vỗ nước mưa lên mặt, cảm giác cỗ xúc động hắc ám kia dần dần chìm xuống, mới quay đầu nhìn Lý Kha.

Hắn cũng đang nhìn ta, có chút bất an, có chút... nôn nao.

Trên mặt hắn có chút đỏ bừng, sắc đỏ này cũng không lộ vẻ bình thường, làn da của hắn không có cái loại sáng bóng trước đây, tái nhợt giống như giấy, vì vậy mà sắc đỏ trên gương mặt cũng lộ vẻ, làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

“Xin lỗi, ta mạo phạm người... Người có phải sinh khí hay không?”

“Không phải.” Ta lắc lắc đầu, tâm loạn như ma.

Tuyệt vọng dần dần nổi lên.

Ta không thể có được tình yêu.

Lời nói của Phượng Nghi, lại một lần nổi lên trong lòng.

Cho dù ta yêu người nào, nếu như không muốn ăn đối phương, cũng chỉ có thể buông tha.

Rời xa hắn, cũng chính là để cho an toàn tính mạng của hắn lấy được đảm bảo.

Tình yêu của ta, là độc dược.

Tình yêu của ta sẽ chỉ làm cho ta giết chết hắn, thậm chí, ăn nuốt hắn.

Đây là tình yêu sao?

Tình yêu kinh khủng như vậy...

Ta cảm thấy tay chân lạnh lẽo, nơi nào đó ở ngực, cũng đang từng chút từng chút mất đi độ ấm.

Làm sao bây giờ?

Có biện pháp gì hay không, để chúng ta, không cần...

Không cần bởi vì yêu mà đối mặt hiểm cảnh như thế?

Đáy lòng ta có một thanh âm nhỏ nhỏ, bị ai nhắc nhở chính mình.

Không có biện pháp nào khác.

Nếu có, Phụng Nghi đã nói rồi.

Hắn tuy rằng là một con chim bánh chọi tính tình xấu xa, vừa ngạo mạn vừa thích làm khó người khác, thế nhưng hắn chưa từng nói dối.

Hắn cho tới bây giờ đều có chuyện nói thẳng, cho dù là cự tuyệt người bên ngoài tỏ tình với hắn. Hắn cũng không để lối thoát cho đối phương, thế nhưng hắn thẳng thắn.

Ta đứng ở nơi đó, lại cảm thấy thực địa dưới chân biến mất, ta đang rơi xuống một cái vực sâu không đáy. Ngẩng đầu chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng cách mình càng ngày càng xa, lóe lên, cuối cùng biến mất không thấy.

Trong tuyệt vọng ngập đầu.

“Tam Bát?”

Thanh âm của hắn vội vã, vịn cây thân lung lung lay lay muốn đứng lên.

Ta cố đè nổi lòng đã sắp tan vỡ của mình xuống.

Hắn bây giờ mạng mười phần đã được tám phần rồi, trước tiên phải... làm cho hắn an tâm.

Ta sờ hai cái trong ngực, may mắn thứ trên người vẫn còn.

Ta lấy ra một cái bình nhỏ màu xanh, đưa cho hắn: “Thân thể ngươi quá hư nhược, uống một ngụm này.”

Ta kinh ngạc với thanh âm khàn khàn khó nghe của mình.

Hắn nhận lấy, mở nắp bình ra, ngửi ngửi mùi.

“Là bách hoa mật sao?”

“Phải, sư tỷ của ta tặng ta.”

Hắn rón rột uống một ngụm.

Bách hoa mật là loại mật Tam Lục ủ tốt nhất, không chỉ có vị thuần phong mỹ, còn có hương khí bách hoa tụ lại.

Chỗ tốt của bách hoa mật một câu nói không hết, Lý Kha bây giờ thể hư khí nhược, gió thổi thổi là sẽ ngã xuống, cho hắn dùng bách hoa mật trái lại thích hợp nhất.

“Ngươi ngồi xuống điều tức một chút.”

Hắn lại không làm theo lời ta bảo: “Ngươi không có chết, phải không?”

Ta gật gật đầu: “Vừa rồi có lẽ là... nhất thời hồn phách xuất khiếu (1), sau đó đạo điện kia chợt lóe, ta lập tức liền tỉnh lại. Ngươi đừng khổ sở... Nhìn thấy ngươi thương tâm, ta vừa lo lắng vừa không yên tâm.”

Hắn cầm một tay của ta, thật chặt.

Nhưng cái gì cũng không nói nữa.

“Đừng lãng phí bách hoa mật, ngồi xuống điều tức, mới có thể hấp thụ chỗ tốt trong đó.”

“Ngươi đừng đi.”

Trong lòng ta đau giống như một cây đao thật sâu đâm vào, máu lại bị ngăn không thể chảy ra.

Ta thấp giọng nói: “Ta không đi.”

Hắn lại chăm chú nhìn ta một hồi, mới khoanh chân ngồi xuống, hai lòng bàn tay dán vào nhau, ngang trước bụng.

Lợi ích của bách hoa mật có thể thấy rõ ràng, sắc mặt hắn từ từ có chút hồng hào.

Không giống với mặt đỏ ửng không bình thường ban nãy kia, hần bây giờ mặc dù vẫn là gầy trơ cả xương như thế, khí sắc nhưng đã tốt hơn nhiều.

Đầu ngón chân ta điểm dưới đất một cái, nhẹ nhàng nhảy lên tán cây, ngón trở cùng ngón cái tay phải kháp vào nhau, nhắm thẳng hướng trời.

Những điện quang tán loạn trong mây đen đều hội tụ về hướng này, một đạo lại một đạo bị ta hút vào trong cơ thể.

Cảm giác có chút không giống với ngày xưa.

Luồng lực lõi điện bị ta dẫn vào kinh mạch kia, so với lúc trước, lộ ra cuồng bạo như thế.

Cũng không phải ta không thể tiêu hóa thu phục sức mạnh này.

Thế nhưng vì sao...

Ta có chút lo lắng ngẩn đầu.

Trận mưa to đột nhiên tới này, với đầm Bích Thủy, với Từ Hằng, rốt cuộc có quan hệ gì hay không?

Đạo sĩ này cũng đều vì sự tình gì mà toàn thể lên đường rời khỏi Lạc Vân quan chứ?

Nước mưa lúc trước xối lên người ta, đã bị tầng ánh sáng tím nhàn nhạt hộ thể kia ngăn trở bên ngoài.

Ánh sáng lõi điện xa xa chọt giao nhau, ta quay đầu ngưng thần nhìn lại.

Cách đêm tối cùng màn mưa mờ mịt, ta phân biệt được.

Đó là phương hướng Đào Hoa quan!

Nhất định xảy ra chuyện!

Ta trượt xuống dưới cây, Lý Kha vẫn ngồi dưới tàng cây.

Ta khẽ cắn môi, hai tay tách ra, mỗi tay bắn ra một đạo tơ nhện, cuốn qua lại quanh cây đại thụ phía sau hần bao toàn thân hần lại.

Ta học pháp thuật thật sự không thành thạo chút nào. Thế nhưng ta đây có thể sinh ra loại dịch tơ tốt nhất. Có thể ngăn nước chặn lửa, tầng ngoài tất cả đều là kịch độc, nhưng là nếu là người được bao quanh từ bên trong lâm rách, thì lại là một chút nguy hiểm cũng không có.

Lý Kha, chờ người có khả năng từ bên trong đi ra...

Ta hi vọng, người có thể an toàn.

Tốt nhất người có thể rời xa nơi này...

Tốt nhất...

Ta dẹt xong sợi tơ cuối cùng, từ bên ngoài cũng chỉ có thể nhìn thấy thân hình mờ mờ của hần.

Lý Kha, Lý Kha, người nhất định phải thật tốt.

Ta cuối cùng nhìn hần một cái, xoay người nhanh lướt đi theo phương hướng Đào Hoa quan.

Ta lo lắng cho hần.

Thế nhưng ta không thể trơ mắt nhìn các đồng môn của ta rơi vào nguy hiểm mà bản thân khoanh tay đứng nhìn!

Chú thích

(1) xuất khiếu: thoát hồn ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đào Hoa quan gió diệt mây tan

Một mảng lớn trận pháp quang võng cấu thành từ kiếm quang cùng đạo bùa, vây quanh Đào Hoa quan.

Cái loại kiếm quang xanh trắng này thoát nhìn lộng lẫy như thế, lại mang theo một loại màu sắc kinh khủng nồng đậm sát ý.

Ở ngoài đạo trận pháp này, không ngừng có điện quang xanh tím từ trong mây đen trên bầu trời mạnh mẽ giáng xuống, đánh lên thanh bảo kiếm treo trên trời ngay giữa trận pháp kia, thế nhưng thanh kiếm ấy lại dị thường ổn định, mặc dù rung động, nhưng cũng không bị đánh đổ. Xung quanh bảo kiếm còn lưu động bốn quang châu nhỏ nhỏ, bốn loại ánh sáng khác nhau giống như bốn cây trụ vững vàng chống đỡ thanh bảo kiếm đó.

Kiếm kia ta biết.

Không lâu trước đó chính là nó vừa mới đâm bị thương ta, thiếu chút nữa muốn mạng của ta.

Khí lạnh đêm mưa, không có bằng lạnh lẽo mà quảng sáng kia mang tới.

Ta không hao phí khí lực, trực tiếp tránh đám đạo sĩ đang đứng ở bên ngoài quang võng khổng lồ chế kiếm quang, xoay người chạy về phía đông.

Bên kia là phương hướng hồ Song Tháp. Từ Hằng là có thể gọi mây phun mưa, thế nhưng hắn cũng không phải là trời sinh biết pháp thuật đó, phải có nơi dựa vào. Mưa to như thế, hắn nhất định phải bố trí một cái trận.

Ta dựa vào trực giác nhào hướng phía đông đầm Bích Thủy, quả nhiên nơi đó có một đạo quang hoa bằng màu trắng bao quanh, trên dần tể phía dưới không phải Ngao Từ Hằng thì là ai? Trong tay hắn nắm ngang trường kiếm, từng giọt máu tươi theo kẽ ngón tay chảy xuống.

“Từ Hằng!”

Loại chiêu số sát địch bát bách tự thương nhất thiên (1) này, hắn... hắn cư nhiên!

Hắn chỉ là bằng hữu của Đào Hoa quan, đám đạo sĩ tới vây quét chúng ta, cũng sẽ không thương tổn được tới đầm Bích Thủy, thế nhưng bây giờ hắn lại tự cuốn mình vào.

“Sur phó!”

Hồi Đại Mao đột nhiên nhào tới làm ta giật cả mình. Hắn một thân là máu, thoát nhìn cực kỳ làm cho người ta sợ hãi.

“Sur phó người chưa chết!”

“Vô nghĩa, ta nếu chết rồi ngươi bây giờ thấy là quý sao! Ngươi sao lại bị thương?”

“Thế nhưng ta tận mắt nhìn thấy sư phó người bị đạo sĩ giết, giết chết. Đám đạo sĩ kia thực đáng giận, muốn san bằng Đào Hoa quan chúng ta, bày xuống một trận pháp diệt yêu như thế, kiếm kia ở phía trên trận pháp càng đề càng thấp, lúc rơi xuống, diệt yêu trận sẽ giết chết toàn bộ tất cả đồng môn trong Đào Hoa quan, may mắn Ngao công tử hắn ở trong này làm phép, mới có thể kéo dài tới bây giờ, này đó không phải máu của ta, là của Ngao công tử...”

Ta quay đầu, lại hô một tiếng: “Từ Hằng!”

Thế nhưng Ngao Từ Hằng trong mưa gió đứng thẳng tắp, lại vẫn không nhúc nhích, mắt đăm đăm đối với tiếng la của ta.

“Ngao công tử hắn, hắn bây giờ không nghe được thanh âm. Hắn nghe ta nói xong tin ngươi chết, sắc mặt đại biến, liền bày biện một tế đàn như thế, che lại mắt tai, hắn nói đây là mượn lực nghịch thiên, cho nên...”

Cái này ta hiểu!

Trên sách Từ Hằng cho ta mượn, ta từng nhìn thấy. Không có công lực kia lại muốn thi triển pháp thuật như thế, đây là không chết cũng bị lột da.

“Sur phó không thể!” Hồi Đại Mao giữ chặt ta không cho ta tiến lên: “Ngao công tử nói không thể quấy nhiễu hắn, trừ phi tự hắn dừng lại!”

“Những người khác của đầm Bích Thủy đâu?”

“Ngao công tử phong kín thủy phủ, bọn họ toàn bộ không ra được!”

Ta gấp đến sắp học máu.

Một người hai người này đều phát điên. Đây gọi là chuyện gì! Ngao Từ Hằng ngươi cho ngươi là ai? Để ý tới người khác, chính là không để ý bản thân mình.

Ngươi cho ngươi là nhân vật ông trời giao trọng trách, phải lo lắng cho nỗi lo của chúng yêu trước sao?

Có lẽ...

Ta quay đầu nhìn Hôi Đại Mao, hần một đôi mắt chuột nho nhỏ chuyển qua chuyển lại, từ trên người Ngao Tử Hằng lại chuyển tới trên người ta, sau đó lại quay trở lại.

Từ Hằng hần cho là ta đã chết, mới làm như vậy sao?

Trong lòng ta nói không ra là cảm giác gì.

Ta chưa từng có thời điểm nào, oán hận chính mình như bây giờ.

Không có sức mạnh.

Ta không có sức mạnh bảo vệ người mình muốn bảo vệ, ngược lại khiến cho người quan tâm đến ta một lần lại một lần trả giá vì ta.

Lý Kha bởi vì ta bị giam ngăn này năm, Ngao Tử Hằng lại bởi vì ta mà lâm vào hiểm cảnh.

Tại cái thế gian tàn khốc này, cũng không phải nguoi muốn không tranh với thế giới, người khác sẽ bỏ qua cho nguoi.

Vận mệnh từng bước ép sát, cho dù lui một lui nữa, chung quy sẽ không thể lui được tiếp.

Ta ngẩng đầu hướng phía trước, mưa to từ trên trời nghiêng roi xuống dưới đất.

Ta muốn trở nên mạnh mẽ, trở nên thật mạnh mẽ.

Mạnh mẽ, sẽ không lại mất đi.

Sẽ không luôn luôn một lần lại một lần bất lực.

“Sur phó, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Vừa rồi Từ Hằng phân phó nguoi cái gì?”

“Ngao công tử, Ngao công tử hần nói, để ta trông chừng, không cho người quấy rầy.” Hôi Đại Mao chà chà con mắt đỏ bừng: “Nếu không ta phải đi tìm đạo sĩ kia, báo thù thay sur phó nguoi!”

Chỉ có hần như vậy, có đi được cũng là uống công, còn chưa đủ để đạo sĩ nhét kẽ răng.

Có lẽ Từ Hằng cũng là nghĩ đến điểm này, mới có thể nói với hần như thế.

Nếu không, chỉ bằng Hôi Đại Mao chút đạo hạnh ấy, hần có bản lĩnh gì hộ pháp cho Ngao Tử Hằng? Nếu thực sự có đạo sĩ qua đây, còn không phải cho không?

Rất nhiều ánh sáng lôi điện nhỏ vụn vọt động trong mây, Từ Hằng chỉ có thể làm cho những lôi này tụ tập ở đây, cũng không thể khống chế chính xác những lôi điện này đi tập kích đạo võng kiếm vây khốn Đào Hoa quan của bọn đạo sĩ kia. Mặc dù trên vạt áo hần đều là máu, dưới chân cũng... Nhưng là làm nhiều công ít, võng kiếm của bọn đạo sĩ mặc dù tiến vào chậm chạp, nhưng vẫn đang càng thu càng chặt.

Đào Hoa quan đã nguy như chồng trứng sắp đổ.

“Đại Mao, nguoi đi dọc theo phương hướng này, đi thẳng, sẽ thấy một cây đa lớn, dưới gốc cây có người, là ta dùng tơ nhện bảo vệ, nguoi...”

Ta nói đến đây lại dừng lại, lắc lắc đầu: “Quên đi, nguoi đứng xa chút là được rồi.”

Ta ngẩng đầu lên, hai tay bất pháp quyết, một tay chỉ trời, một tay chỉ đất.

Ta có thể cảm giác trong thân thể của mình, có một cỗ lực hút đang chậm rãi xoay tròn thành hình ở đan điền.

Cỗ lực hút kia xoay càng lúc càng nhanh, phạm vi cũng càng lúc càng lớn, sức lực toàn thân ta đều có chút không khống chế được cùng nhau bị hút vào.

“Sur phó, sur phó! Người muốn làm gì? Người cũng đừng cũng làm chuyện ngu ngốc!”

Không phải làm chuyện ngu ngốc.

Cái con chuột ngốc này.

Nhân sinh đôi khi, có một số việc, nguoi biết rõ phía trước là vực sâu không đáy, nguoi cũng phải nhảy xuống phía dưới.

Cho dù là giẫm núi đao, nguoi cũng không thể không đi tới.

Mũi chân ta điểm nhẹ, thân thể bay lên trời.

Cỗ sức mạnh xoay tròn kia giống như tạo thành một luồng lốc xoáy trong thân thể ta, ta đã không cách nào khống chế tốc độ và sức mạnh của nó. Nó trái lại, lại sắp sửa không chế được ta.

Trong đêm mưa, hai mắt của ta gắt gao nhìn thẳng trận pháp vây khốn Đào Hoa quan kia. Hai tay thu về khoanh hồ trước ngực, ta khẽ kêu một tiếng: “Thiên lôi vô vọng, hung binh vi sư! Thu!”

Bên tai truyền đến tiếng hô khóc the thé.

Vô số ánh sáng lôi điện dữ tợn vụn vụn, đánh úp lại về phía ta.

Hai tay ta mở ra, luồng khí xoáy trong thân thể mạnh mẽ xoay như bay, lôi quang kia không ngừng nhào vào, vận tốc quay của luồng khí xoáy đột nhiên nhanh lên gấp mấy lần. Giống như chong chóng bị gió to thổi xoay tròn, dưới sự giáp công của lôi điện tại đây tiến vào xoay mạnh điên cuồng!

Ngực ta đau nhức, vết kiếm thương vừa rồi chưa khép lại một lần nữa nứt toác ra.

Ta không hiểu, vì sao Tử Hằng muốn dùng lực lôi điện đi đối phó với diệt yêu trận. Thế nhưng hắn học rộng biết nhiều, nếu hắn nguyện ý liều một thân tu vi làm như thế, vậy nhất định có đạo lý của hắn!

Việc khác ta có thể không giúp được, nhưng là...

Cho dù bộ ngựa đấu xe, có một số việc, vẫn như cũ không thể không làm!

Chú thích

(1) sát địch bát bách tự thương nhất thiên: giết địch tám trăm tự tổn thương một ngàn, có nghĩa là trên danh nghĩa thì mình thắng, nhưng thực chất cả hai bên đều bị tổn thương ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Tay nhện đấu xe vẫn kiên trì

Điện quang chói mắt, tiếng sấm nổ vang.

Ta đã không có cách nào khống chế cỗ không khí mạnh mẽ hình xoắn ốc ấy, tự ta trái lại giống như biến thành một phần của luồng khí xoáy này, sức mạnh trong thân thể trái xông phải vọt, ta mặc dù trước kia chưa từng trải qua loại tình huống này, nhưng ta lại bản năng biết, nếu như ta thật sự khống chế không được sức mạnh, nhất định sẽ bị cuốn tan xương nát thịt, tan đến ngay cả vụn xương cũng không lưu lại được.

Ta nhìn không thấy cái gì, nghe không thấy thanh âm, bên tai là tiếng ầm vang thật lớn của kinh khí hình xoắn ốc điên cuồng xoay tròn gào thét.

Ngũ tạng lục phủ tựa hồ bị căng vỡ thành một cục thịt nát, trong nháy mắt ta cho là hồn phách của mình lại muốn rời khỏi cơ thể.

Đến cực hạn...

Ta cơ hồ đã không cảm giác được động tác của mình, chỉ là kiên trì, dùng khí lực lớn nhất, liều mạng đẩy quả cầu sức mạnh lôi điện điên cuồng xoay tròn này ra ngoài.

Trong nháy mắt ta cảm thấy mình nghe được tiếng vỡ tan rõ ràng, giống như khí cầu tròn trĩnh đột nhiên bị đâm rách, cái loại cảm giác trống rỗng nổ tung to lớn này, khiến cho ta cơ hồ không kịp nhìn thấy Đào Hoa quan phía trước rốt cuộc ra sao, ý thức đã bị hắc ám chiếm lấy.

Ta làm một cái ác mộng, vô số địa hỏa từ dưới đất dâng lên bùng nổ, hoa đào tới tấp rụng xuống, cây đào bị lửa cháy đốt hết, ánh lửa hùng hục, ánh đỏ nửa bầu trời. Vô số chim chóc cùng dã thú chạy trốn tản đi khắp nơi tránh né tai họa hôm nay, đám đạo sĩ đang kêu khóc chạy trong cuồng loạn, có người y phục bị đốt, sau đó lăn lộn, kêu thảm dưới đất, nhưng không cách nào được giúp đỡ.

Ai cũng không cứu được ai.

Tựa hồ là địa ngục bị mở ra một lỗ hồng, vô số chùm tia sáng màu rực rỡ mang theo quỷ dị phóng lên cao, vô số thanh âm chói tai kinh khủng không những muốn xé rách màng nhĩ, còn muốn xuyên thấu đầu ta.

Không không!

Ác mộng này quá kinh khủng cũng quá chân thực! Cho ta tỉnh lại!

Cho ta tỉnh lại!

Mau tỉnh lại!

Tựa hồ oán niệm của ta thật sự có tác dụng nhất định, trước mắt đột nhiên lại phục hồi một mảnh hắc ám.

Tiếp theo đó là một mảnh hỗn độn dài dằng dặc, trước mắt cũng không có phân biệt gì giữa chân thực cùng hư ảo, vô số quang ảnh, vô số thanh âm. Tri giác lúc thì giống như ngâm trong nước đá rét lạnh thấu xương, lúc thì lại giống như đặt trong lửa nung cơ hồ sắp hòa tan. Đau đớn, tê liệt, ngứa ngáy, thiêu đốt, rét lạnh...

Đáy lòng thủy chung mê man mà tuyệt vọng.

Có người đang nói chuyện, có người đang đi lại, có người...

Những thanh âm đó cũng dần dần tĩnh lặng.

Trước mắt ta không có cái gì, bên tai cũng không có cái gì.

Ta thậm chí, không cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Cũng không cách nào nhận định thời gian có phải đang trôi qua hay không.

Ý thức của ta thủy chung giống như bị thứ gì đó nặng nề bao quanh, không cách nào thực sự tỉnh lại.

Sợ hãi lúc ẩn lúc hiện, hắc ám như vậy, muốn kéo dài tới khi nào đây?

Có lẽ, ta sẽ không tỉnh lại nữa.

Biết đâu, ta có thể sẽ trong loại yên lặng cùng với cô độc này phát điên.

Ta sẽ quên chuyện cũ, quên tên họ của mình, quên người ta biết cùng biết ta...

Quên tình yêu.

Ta liều mạng, muốn cho chính mình thanh tỉnh thêm một chút, ta hồi tưởng tất cả những việc mình đã trải qua, kiếp trước, kiếp này. Làm người, làm nhện. Người thân bè bạn kiếp trước của ta... Hình dáng tướng mạo của bọn họ cũng đã mơ hồ, ta làm sao cũng không nhớ nổi ngồi cùng bàn ba năm với mình rồi cuộc lông mày ánh mắt trông thế nào, bất luận ra sao cũng chỉ nhớ cô có một khuôn mặt bầu dục, nhưng trên gương mặt đó... là một mảnh mơ hồ chỗ trống.

Ta mơ hồ, nghĩ đến Lý Kha nói.

Hắn sợ mình sẽ quên, từng lần một hồi tưởng, thế nhưng lần nào nhớ cũng cảm thấy ký ức càng ngày càng không đáng tin cậy.

Ta bây giờ đã biết rõ, loại khủng hoảng bất lực này.

Càng muốn nhớ lại, thế nhưng càng ngày càng rõ ràng cảm thấy mình đang quên.

Bất đắc dĩ nặng nề, cuối cùng hóa thành hư vô, thậm chí không có khả năng nghe được một tiếng thờ dài.

Ta lần đầu tiên nhìn thấy Tam Lục cùng Tam Thất, cảm thấy các nàng một người nóng, một người lạnh... Một người xinh đẹp, một người bình thường.

Bất quá về sau ở chung lâu, mới biết được bọn họ kỳ thực, vẫn là một người nóng một người lạnh, có điều một người là lạnh mặt, một người là lạnh tâm.

Xinh đẹp hay không, đã không còn quan trọng.

Dung mạo xinh đẹp cùng với lời nói dễ nghe có thể vui mắt vui tai, thế nhưng, khi ở chung, nếu là ngoại trừ mắt và tai nơi khác đều không vui vẻ, vậy cũng không được...

Mạch suy nghĩ của ta không có trật tự, không có mục tiêu, ra sức nhớ hết những chuyện có thể nhớ được.

Lần đầu tiên gặp quan chủ... Lại nói tiếp ta cho tới bây giờ chưa từng thấy chân diện mục của quan chủ, ngay cả giới tính cũng không rõ, âm thanh trong trẻo, nghi nam nghi nữ. Mầu sắc áo choàng tươi đẹp, thế nhưng kiêu dáng phóng khoáng, cũng không mang trang sức...

Quan chủ rốt cuộc là hán hay là nàng? Đương nhiên, là yêu quái mà nói, đầu tiên mọi người chúng ta, đều là nó.

Quan chủ vì sao muốn thu đồ đệ? Lại không giống ma vật yêu vương tiếng tăm lừng lẫy kia xây sơn trại của mình chiêu tay chân, tập hợp yêu tinh không cùng loại không cùng loài lớn bé khác nhau nhiều như vậy cùng một chỗ, lúc này đây bọn đạo sĩ tới hàng loạt xâm chiếm, không biết có bao nhiêu tiểu

đồng môn uống mạng... Trời biết bọn họ chuyện xấu gì cũng chưa từng làm hay nói, còn chưa kịp làm. Bọn họ đều quá nhỏ quá yếu...

Đoàn lời quang ta ném qua kia, sẽ không kéo bọn họ cũng, ợ...

Điều này cũng nói không chừng, dù sao ta trước kia lại chưa từng làm như vậy, làm thế rốt cuộc có hậu quả gì hay không ta cũng không biết.

Nếu như bọn hắn cũng họa lây cả cá (1), mất mạng, vậy tám phần là chết không nhắm mắt, nói không chừng biến thành quỷ còn tìm đến ta tính sổ...

Ôi, bây giờ nghĩ cái này cũng chả để làm gì, tự ta nói không chừng cũng đã là quỷ hoặc là sắp sửa biến thành quỷ rồi.

Thật ra biến thành quỷ cũng không có gì không tốt, nữ quỷ đều rất thể lương mà mỹ lệ, tỷ như Nhiếp Tiểu Thiển (2)...

Lý Kha đâu? Hắn bây giờ thế nào?

Ngao Tử Hằng đâu? Hắn bây giờ lại thế nào?

Còn có Hôi Đại Mao, tiểu gia hỏa này nhưng đủ lanh lợi, có lẽ hắn có thể chạy thoát mà sống đi...

Hi vọng bọn họ đều không có việc gì...

Bất quá, tự ta cũng biết, đây chỉ là một hy vọng tốt đẹp mà lại xa vời mà thôi.

Chú thích

(1) đầy đủ là “thành môn thất hóa, ương cập trì ngư” có nghĩa là cửa thành cháy liên lụy đến cá trong ao, ý chỉ vô duyên vô cớ lại chịu liên lụy (tham khảo) ↑

(2) Nhiếp Tiểu Thiển: nhân vật trong Thiển nữ u hồn, một hồn ma xinh đẹp nhưng chưa thể siêu thoát ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Đại mộng đã qua ba trăm năm

Trước mắt mơ hồ là đường ngày xưa, hoa đào nở vô cùng sum suê, một góc trời này đều ánh thành màu hồng nhạt.

Ta xoay đi xoay lại trong rừng, tìm không thấy đường đi ra ngoài.

Mơ hồ nghe thấy cách cây hoa có người khe khẽ nói, thanh âm tựa hồ quen tai, nhưng lại phân không rõ rốt cuộc là ai.

Trong lòng ta càng gấp, mê trận hoa đào kia càng lộ vẻ rắc rối, càng không có manh mối.

Ta lên tiếng muốn kêu, nhưng miệng lại thế nào cũng mở không ra.

Trong lòng quỳnh lên, cảm thấy trên lưng nóng ran, lại không ra mồ hôi.

Ta bây giờ là cái gì? Là người? Là quỷ? Hay là yêu?

Ta là đã chết, hay là còn sống?

Ta ở địa phương nào?

Lúc lại một lần nữa cố gắng, bỗng nhiên cảm thấy hai mắt đau nhức, ánh sáng mạnh mẽ như kiếm sắc đâm vào trong mắt.

Ta híp mắt, cúi đầu rên rĩ một tiếng, chỉ cảm thấy thanh âm của mình khàn khàn mười phần khó nghe, tự giật nảy mình, thiếu chút nữa cho rằng không phải là thanh âm mình phát ra.

Ta nằm trên một bệ đá, đỉnh đầu là nhám thạch màu xám phẳng lì.

Ta hơi quay cổ hướng hai bên, đây là gian sơn động, sâu mà rộng, tường động bóng loáng, khô ráo sạch sẽ. Bên cạnh đầu ta bày một ngọn đèn nhỏ, một điểm lửa chỉ to bằng hạt đậu tương, màu sắc lại là màu xanh có chút quỷ dị.

Đây là nơi nào?

Ta cố sức chống xương cốt mình, từ từ từ vịn vào bệ đá, ngẩng cổ, ngồi dậy.

Động tác chỉ đơn giản như thế, đã làm ta mệt thở không ra hơi, điểm đen và điểm trắng trước mắt giao thoa lấp lánh, trong động cực tĩnh, chỉ nghe thấy thanh âm ta thở gấp hồng hộc hồng hộc.

Hai chân của ta dính vào nhau, làm cả người mềm bở xuống đất.

Cú ngã này đích thực nặng, ta đau nước mắt vòng quanh trong mắt, thiếu chút nữa sắp rớt xuống.

Thân thể giống như... tất cả đều là ghép lại từ đá, động tác nhẹ nhất làm cũng tổn sức vô cùng.

Ta vịn vào đất, chậm rãi lại một lần nữa bò người lên. Hai chân không có một chút khí lực, hơn nữa cơ hồ là hoàn toàn không nghe sai khiến, muốn nâng chân phải lên hướng phía trước, thế nhưng dùng hai lần lực cũng không nâng được, lần thứ ba ta dần lòng, thúc giục chân lực đan điền, một cỗ nhiệt lưu ầm ập thông thẳng đến trên đùi, kết quả một cước này là ra ngoài — thẳng tắp đá lên trên thạch bích, đau đến mức ta gào khóc kêu, nước mắt lần này là thực sự chảy ra.

“Sur phó!”

Từ một phía xa xa thạch động kia truyền đến một tiếng hô.

Ta sững sốt một chút, bản năng kịp phản ứng, khàn giọng gọi: “Đại Mao?”

“Sur phó!”

Một bóng xám chớp động, Hôi Đại Mao xông quá nhanh, ta lại căn bản đứng không vững, kết quả chính là hấn một đầu đụng vào ta, mà ta giống như cây gỗ cứng nặng nề lại một lần rơi xuống đất. Bất đồng chính là lần trước là mặt chằm đất, lần này là ót chằm đất!

“Ngươi cái con chuột ngu ngốc, ngươi muốn đụng chết ta à!”

“A, sur phó, người cuối cùng cũng tỉnh!” Hôi Đại Mao nước mắt lưng tròng nhìn ta: “Ta còn tưởng rằng ngươi không tỉnh lại nữa chứ!”

“Phi phi, miệng quạ đen! Ta không tỉnh lại nữa có lợi gì với ngươi? Hừ, chẳng lẽ ngươi muốn khi sư diệt tổ (1) vào sư môn khác?” Nói mấy câu, thanh âm của ta dần dần không khàn như thế nữa, chỉ là yết hầu khô lợi hại.

“Không phải không phải,” Hôi Đại Mao vội vàng giải thích: “Sur phó người nằm đã lâu...”

“Bớt sàm ngôn đi, cho ta uống chút nước.”

“Dạ dạ!” Hấn đáp ứng chuẩn đi, chưa được một lát liền trở lại, trong tay bưng một cái bình sứ thô màu xám: “Đến đây đến đây, sur phó, nước đến đây.”

Ta muốn tự mình nâng bình, thế nhưng hai cánh tay run rẩy căn bản không dùng được khí lực. Hôi Đại cầm bình cho ta uống nước, hấn việc này làm nhưng không tốt chút nào, uống một nửa sánh một nửa, làm ta một thân ướt.

Bất quá nhiều nước mát như vậy uống vào bụng, ta cảm thấy khí lực tinh thần của mình cũng dần dần trở lại.

Hôi Đại Mao đỡ ta lại ngồi về giường đá, ta hỏi hấn: “Ta hôn mê bao lâu? Đây là nơi nào?”

Hôi Đại Mao ngồi xuống phía bên chân ta, ngẩng đầu: “Sur phó tự ngươi có thể nhớ được bao nhiêu?”

“Ta không nhớ rõ, dù sao a, ta cảm thấy là không thể ngắn.”

Hôi Đại Mao bữu môi, giơ ra ba ngón tay.

Ba ngày là không có khả năng.

“Ba năm?” Ta thử thăm dò hỏi.

Hấn lắc đầu.

Trong lòng ta khẽ run run.

“Ba mươi năm?”

Hấn vẫn lắc đầu.

“Vây... Vây là...”

“Ba trăm năm” Hôi Đại Mao thở dài: “Sư phó người không phát hiện tu vi của ta bây giờ cũng khác sao?”

Ta khò ngốc nhìn hấn: “Là khác... Ta bây giờ có nên đào lại gọi người sư phó hay không?”

Ba trăm năm?

Thật hay giả?

Ta một chút cảm giác chân thực cũng không có a.

Sao có thể... lại ngủ lâu như vậy?

“Ta sao lại ngủ lâu như thế? Hiện tại... bên ngoài là cái dạng gì?”

Hôi Đại Mao nói: “Cái này sao, nói rất dài dòng, sư phó người đừng nóng vội, trước tiên nghỉ ngơi một chút. Ta đi lấy mấy thứ đến, tồn đã lâu, dự định sau khi người tỉnh cho người tắm rửa, ai biết tồn một cái liền tồn lâu như vậy chứ.”

Động tác của hấn nhẹ nhàng lạnh lẽo đi rồi.

Ta tựa vào tường, chỉ cảm thấy trong óc ong ong, luôn luôn vọng lại lời Hôi Đại Mao nói, ba trăm năm.

Ba trăm năm.

Ba trăm năm!

Đây là hơn mười vạn cả ngày lẫn đêm a!

Từng có người nói, thời gian là quý giá nhất, một ngày, một tháng, một năm, so với bất cứ thứ gì cũng quý giá hơn, thời gian là vàng bạc, chỉ ngại không đủ, tuyệt không ngại nhiều.

Chính là ta một lần nhắm mắt lại mở ra, thế nhưng liền qua ba trăm năm.

Hôi Đại Mao lại bê đến một đồng thượng vàng hạ cám gì đó, bình thuốc gói thuốc lọ thuốc hộp thuốc, thấy làm ta hoa mắt.

“Nhiều như vậy?”

“Đúng vậy, tích góp rất lâu.” Hôi Đại Mao cầm lấy một cái bình nhỏ màu xanh mang hoa văn màu trắng: “Đây là trong năm thứ nhất sư phó người ngủ, Ngao công tử tìm tới.”

Hấn để cái kia sang một bên: “Trong hòm này đựng chính là bổ thiên đan Phượng tiền bồi đưa tới.”

Hấn từng bước từng bước đếm qua, còn có bách hoa túy tán Tam Lục tằng, còn có rượu gốc đào Đào Hoa quan chủ tặng, còn có mấy cái gì đó người quen mà tên ta cũng không nhớ lắm tặng.

“Bọn họ đều mạnh khỏe... không việc gì?”

“Ừm, một lời khó nói hết.” Hôi Đại Mao cầm cái hộp gỗ màu đậm, liếc mắt nhìn ta, không nói gì.

“Cái này là ai tặng, cái gì vậy?”

Thanh âm của Hôi Đại Mao rất thấp: “Đây là đạo sĩ lưu lại.”

“Cái gì?” Thanh âm của ta cũng rất nhẹ, sợ khí lực lớn một chút, thanh âm cao một chút, sẽ vỡ thứ gì đó.

“Lý đạo sĩ kia lưu lại. Hấn sống tám mươi ba tuổi, cùng ta trông người sáu mươi năm... Đây là hấn lưu lại.”

Lý Kha?

Ta mờ mịt nhìn cái hộp kia.

Lý Kha hấn, đã mất rồi sao?

Đây hết thầy, giống như một cái truyện đùa ác độc.

Ta tưởng rằng mở mắt ra sẽ thoát khỏi ác mộng.

Thế nhưng, cũng không phải như vậy.

“Sư phó... Người đừng khở sở. Ta là yêu, hấn là người, sự tình vốn... cũng sẽ không có ngoại lệ gì. Hấn đối với người xem như không tòi, người nhận tình của hấn là được rồi, đừng quá để trong lòng ha...” Hôi Đại Mao ở một bên bắt an vô đầu bứt tai, thoạt nhìn, thời gian dài cùng với quá trình tu luyện cũng không có làm cho hấn trở nên chín chắn hơn.

“Ngươi, đi ra ngoài trước một chút.”

Hôi Đại Mao bắt an chớp mắt, nhìn chăm chăm ta bất động.

“Ngươi đi ra ngoài trước một chút, ta muốn tự mình ở một lát.”

“Nha, được, vậy sư phó người có việc kêu ta, ta ở ngay bên ngoài động.”

Hấn cẩn thận từng bước đi ra xa.

Ta ôm cái hộp kia, ngón tay cào phía trên, không tự giác càng cào càng xiết, hoa văn chạm trổ trên hộp chui thật sâu vào ngón tay.

Giả.

Đây đều là giả!

Ta không có khả năng ngủ ba trăm năm!

Ta sao có khả năng... tỉnh lại vào ba trăm năm sau khi không còn ngươi!

Giả, tất cả đều là giả!

Ta đem cái hộp càng cào càng xiết, cơ hồ muốn cào nó thành từng mảnh nhỏ.

“Lý Kha...”

“Các ngươi là gạt ta đi? Trêu cợt ta đi? Há? Tiểu đạo sĩ, đạo sĩ thối, ngươi muốn gạt ta, không dễ dàng như vậy! Ngươi nợ ta rất nhiều, chúng ta, chúng ta... vừa mới nói rõ tâm lòng, đúng hay không? Ngươi trốn chỗ nào rồi? Há? Mau ra đây, ta sẽ giận, thực sự. Ngươi mau ra đây, ta sẽ không trách ngươi—“

”Đồ lừa gạt! Mau ra đây!”

Ta ôm cái hộp ra sức lắc, hộp rất nhẹ, bên trong giống như trống không không có trọng lượng, ta liều mạng tựa như phát điên lắc cái hộp, bỗng nhiên lơ tay một cái, cái hộp bay ra đập vào tường, sau đó lại rơi xuống đất.

Có thứ gì đó từ bên trong rơi ra.

Tay chân ta đồng thời sử dụng, bò hướng nơi đó, giật lại thứ kia vào tay.

Đó là một cái hà bao.

Rất cũ, cạnh đã mờ, sắc đã phai.

Hai tay ta nâng cái hà bao kia, năm tháng rõ nét để lại dấu vết tang thương ở phía trên.

Thực sự, đã qua rất lâu.

Ta cắn môi, nếm đến mặn tanh cùng cay đắng.

Lý Kha.

Ngươi thật sự, không còn.

Chú thích

(1) khi sư diệt tổ: lừa dối sư phó, phản bội tổ tiên ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Cảnh còn người mất tình khó thôi

Người nói, người thích ta.

Ta nói, ta cũng thích người.

Cái ôm vội vã trong đêm mưa kia, nhiệt độ cơ thể lạnh nóng giao thoa, nụ hôn nhẹ không thể nhẹ hơn, thăm dò, bị thương ấy.

Thời gian tàn khóc biết bao.

Ta nắm thật chặt cái hà bao kia, co chân ngồi ở chỗ đó.

Ta muốn khóc, muốn kêu to, muốn... có một loại cảm giác điên cuồng, liều lĩnh.

Chẳng sợ ngay cả thế giới này cũng hủy diệt, tất cả mọi người không còn tồn tại nữa, kể cả chính ta ở trong.

Thế nhưng ta ngay cả nước mắt cũng chảy không ra.

Ta đặt cái hà bao cũ rách kia bên môi nhẹ nhàng hôn, dán mặt ở phía trên.

Đây là thứ quan trọng của Lý Kha, ta đã từng sống nhờ ở bên trong, quãng thời gian đó, mặc dù có lo lắng, cũng không tự do, thế nhưng, lại là quãng thời gian duy nhất chúng ta cùng một chỗ. Quen biết vượt quá mười năm, thời gian sống chung với nhau lại rất ngắn.

Lý Kha, người lúc ấy nhìn thấy thi thể cứng ngắc của ta, cũng là loại tâm tình này sao?

Tuyệt vọng, lòng tràn đầy đau là phần hận, lại không biết, nên đi hận ai?

Ta lắc lư từ dưới bò dây, vịn vào thạch bích chậm rãi đi đến cửa động. Hôi Đại Mao đang co chân ngồi ở chỗ kia, tựa hồ cũng có tâm sự. Ta vừa thò đầu ra, hần lập tức nhảy dựng lên: “Sur phó!”

“Mang ta đi nhìn xem...” Ta chậm rãi, gian nan nói: “Mộ của hần ở nơi nào.”

Hôi Đại Mao nháy mắt mấy cái, nuốt nước miếng: “Sur phó, người vừa mới tỉnh lại, vẫn là chờ...” Hần nhìn thấy thần sắc của ta rất nhanh sửa miệng: “Được, ta mang người đi, ở ngay trên sườn núi bên ngoài.”

Thạch động này rất lớn rất sâu, cái động ta ở kia chỉ là một góc nhỏ của một thạch động khổng lồ, đường xá nơi này rắc rối phức tạp, lối rẽ rất nhiều. Hôi Đại Mao mang ta vòng mấy vòng, đi đường không ngắn, mới thực sự nhìn thấy cửa động. Ánh sáng bên ngoài lại mạnh, ta lấy tay che mắt, nghe được Hôi Đại Mao nói: “Sur phó, chính là dưới tàng cây kia.”

Trời rất xanh, xanh chói mắt.

Ta từ từ thả tay xuống, Hôi Đại Mao chỉ chính là một gốc cây tùng cách cửa động có mười mấy thước, dưới tàng cây có ngôi mộ.

Ta chậm rãi đi tới, đi rất ổn định

Kỳ quái, ta không cảm thấy quá khổ sở.

Ta bình tĩnh đi đến bên cạnh, nhìn trên tấm bia đá kia cũng không có viết chữ gì

Ta bỗng nhiên chợt nhớ, không nhớ rõ lắm là ngày nào, Lý Kha cười với ta.

Khi hần cười sẽ không tự chủ chớp mắt một cái.

Có phần ngây thơ, không xảo trá.

Còn có, bên môi của hần có một lúm đồng tiền, không rõ ràng lắm, không để ý kỹ cũng sẽ không nhìn thấy.

“Vi sao không viết chữ chứ?”

“Ta sợ viết không tốt... Ta cũng không muốn đi cầu người khác viết...” Hôi Đại Mao gãi gãi đầu: “Ta cũng không biết nên viết cái gì trên bia a... Sur phó người nếu thấy không được, ta lập tức xuống núi đi bắt một người biết viết đến...”

“Không cần, như vậy cũng được rồi.”

Bởi vì, ta cũng không biết trên bia này, nên viết cái gì.

Cảm giác nếu viết, viết lên một vạn chữ ở trên, cũng cảm thấy không đủ.

Cho nên, một chữ cũng không viết, cũng tốt rồi.

Cứ như vậy đi.

Phía dưới mảnh hoàng thổ này, chôn thật sự là Lý Kha sao?

Ta ngồi xổm xuống trước tấm bia đá, thế nhưng chân không ổn định, vì thế, khi ngồi xổm được phân nửa, liền ngã quỵ.

Ta nhớ tới thật lâu trước kia, tiểu hài tử lạc đường ấy.

Nhớ đến về sau lại tái kiến, ánh mắt trong trẻo quật cường của người kia.

Chúng ta cùng nhau bị quan cấm bế, hắn viết chữ, ta quấy rối...

Nhớ đến hắn thổi sáo cho ta nghe.

Thật là dễ nghe, ta thực sự muốn nghe một lần nữa.

“Sư phó, người nếu là muốn khóc, thì khóc một hồi đi.” Hôi Đại Mao đẩy đẩy bả vai ta: “Lý đạo sĩ tính cũng không tệ lắm, không phải cái loại đạo sĩ đáng ghét kia, hắn còn dạy ta không ít thứ đấy.”

“Phượng tiên bối đã tới một lần, Ngao công tử không có biện pháp hay đến, ta cùng hắn ở chỗ này qua thật nhiều năm a, hắn mỗi ngày đều ngồi trước mặt người, nói chuyện này, viết chữ này, đều ở bên cạnh người. Hắn nói nhìn thấy người trong lòng liền kiên định... Hắn không nói, bất quá ta biết hắn mỗi ngày a, đều hi vọng người tỉnh lại. Hắn từ từ già đi, mọc ra tóc bạc...”

Gió thổi qua, cỏ trên sườn núi cuộn sóng xanh biếc.

Hôi Đại Mao nói chuyện đông đông dài dài. Thanh âm nhỏ vụn mà nhẹ nhàng, nghe qua, giống như tiếng lá cỏ sột soạt.

Ta giống như nghe được hắn nói, nhưng lại giống như không có nghe thấy.

“Về sau hắn đi không được, liền ngồi trên một cái ghế gỗ, ta chuyển hắn qua. Ừ, lúc hắn đi cũng ở bên cạnh người... Ta từ bên ngoài tiến vào, nhìn thấy hắn đã đi rồi. Biểu tình rất kiên định, đầu phải dựa vào bên cạnh tay người. Sau đó ta chôn hắn ở cửa động, chính hắn trước kia là nói với ta như thế, hắn nói như vậy cách người không quá xa...”

Hôi Đại Mao trộm nhìn nhìn ta, ta nói: “Người tiếp tục nói, ta đang nghe.”

“Nha... Đạo sĩ bình thường cũng không làm sao nhập định tu luyện a, ta từng nghĩ tới, xem hắn có thể nghĩ biện pháp khác hay không, sống lâu một chút, không cần già... Hắn nói không cần. Hắn nói a, duyên phận thứ này là không thể cưỡng cầu. Nếu như cưỡng cầu, khả năng thứ vốn có thể có được cũng sẽ mất đi. Hắn nói, chỉ cần người thật tốt, hắn không cần hi vọng xa vời gì khác.”

Ngu ngốc...

“Ừ, ta cùng với hắn cũng không tệ lắm, hắn cũng không có ý tứ khinh thường ta là tiểu yêu quái. Ta có lần còn từng hỏi, hắn biết người là con nhện, sao không sợ hãi. Hắn nói lòng người rất tốt... Lại nói, lúc người là con nhện một chấm nhỏ xíu, lớn hơn một chút so với móng tay hắn, có cái gì đáng sợ. Ta nghĩ a, hắn khẳng định là, không giống với những người khác. Nếu hắn ngay cả người con nhện độc như thế cũng không sợ, ta đây bất quá là một con chuột con, hắn khẳng định lại càng không sợ... Thế nhưng có một lần nhé, ta uống rượu say, liền hiện nguyên hình nha, hắn cư nhiên gào một tiếng, lập tức từ cái bàn nhảy qua, nhảy vọt qua cái bàn a. Hóa ra hắn không sợ nhện nhưng lại sợ chuột...”

Vậy sao? Ta cũng không biết, thì ra Lý Kha sợ chuột.

Ừ, hắn lại chưa từng nói, lúc chúng ta cùng một chỗ cũng chưa từng thấy chuột, vì thế ta không biết cũng là đương nhiên.

Thái dương chiếu lên trên người, trán thực nóng, thế nhưng tay chân ta vẫn là lạnh như băng.

“Ừm, còn có, đạo sĩ này không ăn mặn, cho nên a, đồ của ta với hắn phải tách ra, hắn thì ăn một chút hạt thông này hoàng tinh này gì gì đó, còn thường thường không ăn. Có lần ta mời hắn uống canh, uống xong hỏi hắn có được hay không, hắn nói uống rất ngon, ta mới nói cho hắn là canh gà rừng, lúc ấy sắc mặt của hắn a, ha ha ha...” Hôi Đại Mao cười hai tiếng, lại đột nhiên dừng thanh âm lại, nhìn nhìn sắc mặt của ta.

“Tiếp tục nói đi.” Ta nghe rất nghiêm túc.

Có chút ghen tị với Hôi Đại Mao, có thể sinh hoạt chung một chỗ với Lý Kha như thế.

Nhiều năm như vậy, mỗi ngày đều nhìn thấy hắn. Có thể nói chuyện, có thể... nhìn thấy hắn...

Ta lại, rốt cuộc nhìn không thấy hắn nữa rồi.

Rốt cuộc nhìn không thấy nữa.

Mảnh hoàng thổ này, tấm bia đá không có chữ này, ba trăm năm thời gian dài đằng đặc này, vĩnh viễn ngăn cách chúng ta.

Rốt cuộc, sẽ không còn được gặp lại hắn.

Lý Kha.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Thương hải tang điền (1) lòng không đổi

Trời chậm rãi tối, bóng đêm dày đặc tựa như mực. Sau đó dường như cũng không lâu lắm, phương đông lại trắng, thái dương thẳng lên, hào quang đầy trời, Hôi Đại Mao nhỏ giọng nói: “Sư phó, đi vào trước đi.”

Ta mờ mịt gật gật đầu, lúc đứng lên chân cũng không đi được.

Khi quay đầu lại nhìn, bên ngoài thạch động này rất bình thường, thực sự nhìn không ra biệt hữu động thiên(2) bên trong.

“Nơi này không tôi đi?” Hôi Đại Mao cười híp mắt tranh công: “Son mình thủy tú (3), động này đông ẩm hạ mát, còn rất an toàn, người bên ngoài muốn làm phiền cũng không dễ dàng.”

“Ừ.” Ta nhìn hai bên một cái, nắng sớm và sương mù, rừng núi bốn phía một mảnh đại sắc, nổi lên dưới màn trời xám nhạt, xem ra trọn vẹn một khối, đích thực là một nơi rất tốt.

“Đúng rồi, vì sao chúng ta không trở về Đào Hoa quan?” Ta quay đầu nhìn hắn.

Hôi Đại Mao do dự một chút.

“Nói đi.” Ngay cả tin tức xấu nhất cũng đã nghe rồi, Đào Hoa quan nếu như đã đổ, tan, tất cả mọi người hầu như chết hết, ta cũng sẽ không lại ngoài ý muốn chút nào.

“Bởi vì... không còn Đào Hoa quan.” Hôi Đại Mao lấy hết dũng khí nói: “Đêm hôm đó, chính là đêm đạo sĩ tới bao vây tấn công chúng ta, không chỉ nói Đào Hoa quan, ngay cả núi kia cũng không thấy.”

“Hử?”

Là lời quang của ta kia bắn sao?

“Đi vào trước rồi nói sau sư phó, chuyện này nói ra rất dài. Người ngủ ba trăm năm, ba trăm năm này thật đúng là thương hải tang điền...”

Đúng vậy, đích thực là thương hải tang điền.

Ngay cả Hôi Đại Mao cái tên vô học này cũng có thể dùng thành ngữ, thế giới bên ngoài, có lẽ đã sớm khác với nơi mà ta biết đến.

“Chuyện này ta cũng không biết nói từ chỗ nào,” Hôi Đại Mao buồn rầu cau mày.

“Người từ từ nói đi, thời gian của chúng ta rất nhiều.”

Hắn gật gật đầu: “Ừm, vậy phải nói từ mấy trăm năm trước, khi đó yêu ma không có im hơi lặng tiếng như sau này, đám đạo sĩ cũng không có điển cuồng ngang ngược như vậy. Khi Đào Hoa quan chủ chỉ là một tiểu đạo thụ tình, có một tiền bối đạo hạnh rất lợi hại chiếu cố hắn. Về sau, tiền bối yêu tộc kia không biết đắc tội thần tiên cao nhân nơi nào, bị phong trần, là trần ở nơi núi hoa đào đó, trần ở sâu dưới lòng đất. Nơi đó vốn không có núi, là sau khi người đó bị phong trần, Đào Hoa quan chủ ở tại nơi đó, nơi đó từ từ thành một ngọn núi, trên núi đều là cây đào loại của hắn. Hắn dù sao vẫn không chết tâm, muốn cứu vị ân nhân kia của mình ra. Cách mấy trăm năm. Đám đạo sĩ này mặc dù không biết dưới núi này trần áp cái gì, thế nhưng lại biết quan chủ chắc chắn có mưu đồ, vì thế nhất định không để cho quan chủ thành công. Ừm, quan chủ suy nghĩ rất nhiều biện pháp, về sau quan chủ biết Ngũ Hành trận phong trần bởi vì mất trận không có một thứ quan trọng, vì thế trận pháp này không phải không phải là không gì phá nổi.”

“Thiếu cái gì?”

“Ngũ hành thiếu lôi.”

Ta vừa rồi kỳ thực vẫn không tập trung, lời Hôi Đại Mao nói vào tai trái ra tai phải.

Trong đầu ta cũng không nghĩ cái gì, ngay cả Lý Kha cũng không có nghĩ.

Thế nhưng nghe thấy câu này, cảm thấy trong lòng có một nơi, tồn tại nghi vấn đã lâu, từ từ, có được giải thích.

“Thiếu lời?”

“Phải, nghe nói khi đầu pháp, thổ, thủy, hỏa, lôi, phong, những pháp bảo này là một bộ, thế nhưng khi đầu pháp hình như thiếu mất một cái, sau đó khi vị cao nhân kia bị phong, pháp bảo không được đầy đủ, lực lôi hỏa liền lấy lá bùa thay thế. Trải qua mấy trăm năm, hiệu lực của bản thân lá bùa cũng từ từ tan mất, cho nên quan chủ hần... cảm thấy lấy lôi hỏa đi phá tan trận pháp kia, hần là có thể phá được. Thế nhưng lôi hỏa bình thường đâu có hiệu lực. Vì thế, hần bắt đầu thu đồ đệ, bồi dưỡng những tiểu yêu quái kia...”

Lực chú ý của ta rốt cuộc cũng tập trung vào chuyện này.

Hồi Đại Mao không biết nghĩ đến cái gì, đánh cái rùng mình: “Quan chủ trước khi đệ tử sắp trải qua lôi hỏa thiên kiếp liền, liền phong bọn họ, nhốt lại, chờ... chờ hần cảm thấy được gom lại đủ, nếu như nhiều thiên lôi chỉ kiếp đến trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, hần nghĩ, nhất định có thể phá tan trận pháp kia...”

Ta sừng sốt hồi lâu, mới nhớ ra hỏi: “Như vậy, khi trận pháp bị phá vỡ, những đệ tử chịu lôi kiếp đó, sẽ như thế nào chứ?”

“Cái này, quan chủ chỉ sợ cũng sẽ không quan tâm đi...”

Hồi Đại Mao với ta đồng thời trầm mặc.

Thì ra chúng ta những đồng môn này, Mẫu Đơn sư tỷ cũng vậy, Đào Trục sư huynh cũng vậy, Tam Lục, Tam Thất, ta, còn tiểu đệ tử giống như Hồi Đại Mao, cho dù chúng ta tâm địa thế nào, tu vi ra sao, chúng ta lại lịch là dạng gì tâm tình là dạng gì... Những thứ này tất cả đều không quan trọng. Quan chủ chỉ cần một nháy mắt khi những tiểu yêu chúng ta trải qua kiếp số.

Như vậy nói cách khác, Mẫu Đơn sư tỷ các nàng trước kia, căn bản không phải xuất sư, cũng không phải được cao nhân gì đó mang đi tu luyện tiếp đi.

Các nàng đều, đều bị quan chủ làm cho...

“Vậy, đêm đó, rốt cuộc...”

“Đúng vậy, quan chủ hần là còn chưa có gom đủ số lượng hần muốn đi, thế nhưng đám đạo sĩ đến đây. Pháp bảo cao nhân kia truyền xuống, vẫn là thiếu một cái lôi, nhãn lực của Ngao công tử lợi hại, cũng nhìn ra được điểm này, vì thế triệu vận hoàn lôi, muốn chọc thủng trận pháp của đạo sĩ giải nguy cảnh của Đào Hoa quan, sau đó cộng thêm trợ giúp của sư phó người kia, ừm còn có, lúc ấy thiên lôi kiếp vận cũng vừa vận đến đây, không chỉ trận pháp của đạo sĩ bị phá vỡ, cái trận pháp dưới chân núi kia, cũng lập tức bị phá.”

“Vậy sao... Thì ra là vậy. Thế, thiên lôi này hạ, đồng môn, Đào Hoa quan, những người khác đâu?”

Hồi Đại Mao cúi đầu: “Ta chỉ từng thấy mấy người... Những người khác có lẽ, đều đã không còn đi?”

“À há.”

“Nhưng, ta nghe nói, Tam Lục sư bá các nàng vẫn còn, ta có đồng tộc từng thấy bọn họ.” Hồi Đại Mao gắng sức muốn an ủi ta.

“Ừ, vậy Từ Hằng thì sao?”

“Ngao tử công tử phạm vào điều cấm gì đó,” Hồi Đại Mao nói: “Hiện tại hần thay đổi chỗ ở, không ở đầm Bích Thủy, hơn nữa, hình như là... bị nhốt lại, không thể tùy ý đi ra. Hần lần trước đến, vẫn là thừa dịp một ngày gì đấy, người trông giữ hần đi tham gia một đại yến hội nào đó, hần mới có thể tới.”

Yên tĩnh một hồi, ta hỏi: “Vậy, quan chủ đâu? Hần và người hần muốn cứu, bây giờ như thế nào?”

“Không biết.” Hồi Đại Mao lắc đầu: “Ta kỳ thực cũng chưa từng gặp hần. Một tiểu đào tử tình đưa tới rượu gốc đào, nói là quan chủ kia bảo nàng đưa tới. Từ sau ngày đó không có người từng gặp quan chủ, ai cũng không biết hần đi đâu...”

Hồi Đại Mao nắm mép áo quần của mình: “Ừm, dù sao, sư phó người đừng nghĩ nhiều, đều là chuyện quá khứ rồi.”

Đúng vậy, đều là chuyện quá khứ.

Thế nhưng...

“Sư phó sư phó, chọn một cái tên cho động phủ của chúng ta đi. Về sau ta nếu đi ra ngoài, người khác nếu hỏi chúng ta ở chỗ nào, vậy không thể nói là núi vô danh động vô danh đúng hay không?”

Ta cũng muốn cùng cười với hần, thế nhưng khuôn mặt cứng ngắc, khóe miệng không động đậy được.

“Sur phó, người nói, đặt tên gì mới hay đây?”

Ta cảm thấy trong đầu rất trống rỗng, không nghĩ ra tên là gì, thuận miệng nói: “Thì gọi là... Bàn Ti động đi.”

“Bàn Ti động? Tên này thật là dễ nghe...”

Dễ nghe sao?

Ta không biết.

Nhưng dễ nghe hay không, hiện tại với ta mà nói, thật sự không có gì quan trọng.

Nếu như có Lý Kha, không biết hẳn sẽ nói cái gì?

Một đoạn tình gặp gỡ bất ngờ, thế nhưng khi đó, chúng ta cũng không biết, đây là kiếp hay là duyên. Trong lúc lơ đãng, quay người lại đã là trăm ngàn năm.

Thương hải tang điền, duy tâm không đổi.

Chú thích

(1) thương hải tang điền: từ cũ dùng trong văn học chỉ những sự thay đổi lớn lao như ruộng dâu biến thành biển xanh ↑

(2) biệt hữu động thiên: trong động có một thiên địa khác, hình dung phong cảnh kỳ lạ, có sức hấp dẫn ↑

(3) sơn minh thủy tú: cảnh núi tươi đẹp, sắc nước tú lệ ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đi kinh thành này đường xá xa

Có lẽ ba trăm năm kia không phải là ngu vô ích.

Bất quá trong lòng ta mơ hồ hiểu được, sức mạnh của ta sở dĩ trở thành như hiện tại, hơn phân nửa bởi vì hậu quả của đêm hôm đó, lực lôi điện ta lấy ra, những sức mạnh kia tích tụ bạo phát trong thân thể ta tạo thành.

Pháp lực của ta so với trước kia... So sánh như thế nào đây, nếu như trước kia ta giống như một chiếc xe đạp nhỏ, vậy ta bây giờ có thể so sánh với Ferrari... Ừm, hoặc là Boeing 747?

Ta không biết, ta chưa từng so với ai.

Ta chỉ canh giữ trong Bàn Ti động của mình.

Làm một nhện tinh an phận.

Trận đại chiến ba trăm năm trước kia, chính đạo tồn thất không nhỏ, rất nhiều tinh anh và nhân tài mới xuất hiện đều bị nổ ngay cả một mẩu vụn cũng không còn, các yêu quái phát triển mạnh mẽ, đám đạo sĩ lui về nghỉ ngơi lấy lại sức. Ở mặt ngoài xem ra, chính đạo ma đạo một mảnh cảnh tượng hòa bình, tất cả mọi người đều ra sức gia cố bản thân.

Chờ mong ngày sau.

Ta tổn rất lớn khí lực để tu sửa cái động này, bao gồm chỉnh trang bên ngoài, tỷ như trận pháp phòng hộ, xanh hoá phía ngoài vân vân. Bề ngoài cũng sắp đặt một chút, phải đi qua trận pháp, còn phải hỏi khẩu lệnh mới có thể thông quan. Khẩu lệnh là ngẫu nhiên, Hối Đại Mao nhằm chán cùng cực lần lượt xuất môn, lần lượt đi đáp khẩu lệnh.

Kiếp trước xem Đại thoại Tây du (1) ấn tượng quá sâu, vì thế ta vừa nhìn thấy ba chữ triện tao nhã cổ kính “Bàn Ti động” mạ vàng phía trên cửa động, liền có một loại cảm giác mình đang xuyên việt...

Có điều ta không phải Bàn Ti đại tiên, ta chỉ là một nhện tinh nho nhỏ mà thôi.

Đại đệ tử khai sơn tọa hạ (2) của ta lại càng, nói ra thực sự rất mất mặt, là một con chuột tinh. Cũng không có như Xuân Tam Thập Nương, Bạch Tinh Tinh (3) vừa mị hoặc vừa đủ khí phái như thế.

Bên trong Bàn Tỉ động cũng chinh trang qua, làm cho so với thiên nhiên sinh thành càng thêm phức tạp, quả thực phức tạp như một cái đại mê cung. Không khách khí mà nói, kêu một đạo sĩ đến, mang theo lương khô đi ba tháng chưa chắc có thể đi ra.

Đương nhiên, cảm thụ thể nghiệm của Hôi Đại Mao bạn học người tự thể nghiệm mê cung là nói như vậy: “Sur phó, chuông người cho ta rất dễ sử dụng, chính là ta lần sau khi rung chuông gọi người tới cứu ta, người có thể tới nhanh hơn một chút hay không?”

Ừm, ngoài tu luyện ta còn bồi dưỡng một hạng ham thích nghiệp dư, học thổi sáo.

Thực ra ta vốn muốn học đánh đàn, cảm giác đánh đàn càng có khí chất, hơn nữa ta là nhện mà, chân nhiều, lại am hiểu gãy tơ bò võng. Thế nhưng đành chịu, trừ phi dùng tơ ta tự mình nhả ra làm dây đàn, nếu không dây đàn kia đặc biệt không dùng được, đàn một cái sẽ đứt. Thế nhưng dùng tơ của chính ta — thanh âm kia tựa như quỷ khóc. Hôi Đại Mao nói, hần vừa nghe liền hai đùi run rẩy muốn vào nhà xí.

May mắn độ chấp nhận của Hôi Đại Mao đối với sáo tương đối cao.

“Lúc Lý đạo sĩ còn, cũng thường thổi cho ta nghe.” Hôi Đại Mao giải thích: “Kỳ thực hần là thổi cho người nghe, ta ở bên cạnh nghe.”

Từ khúc ta biết không nhiều lắm, vì thế thường xuyên lôi giai điệu của những ca khúc phổ biến còn nhớ được của kiếp trước ra thổi. Ta cứ tựa vào cây tùng mà thổi, một khúc lại một khúc, thổi đến khi chính mình miệng khô lưỡi khô mới có thể dừng lại.

Lý Kha cùng ta lâu như vậy, ta không hề hay biết.

Hiện tại ta cùng hần, hần có cảm giác hay không chứ?

Ừ, ta kiếp trước là không tin thuyết quỷ thần, thế nhưng ta bây giờ tự mình biến thành nhện tinh, cho nên...

Quỷ và thần tiên, hần là đều tồn tại.

Hi vọng Lý Kha có thể nghe được.

Hôi Đại Mao trái lại phần chấn uy phong, dạy dỗ ngoan ngoãn mấy tiểu tinh tiểu quái xung quanh: “Sur phó của ta chính là Bàn Tỉ đại tiên, ta là đại đệ tử tọa hạ của nàng.”

Ừ, một cái chỗ tốt khác của ngọn núi này, chính là trong một năm ngày trời mưa đặc biệt nhiều.

Đây đối với ta là một chuyện tốt.

Thời gian tu luyện không có gì đáng nói, Hôi Đại Mao mỗi ngày sáng sớm đi đỉnh núi thở nạp tu luyện, ta mỗi ngày sáng sớm nhìn nhìn các loại hoa cỏ trong những trận pháp của ta kia, nhìn một cái này là có thể tiêu phí hơn nửa ngày, tiếp đó nửa ngày còn lại thổi sáo dưới cây tùng, thổi đến mỏi cũng sắp tê rần sung lên, sau đấy hồi động, luyện luyện chữ xem xem sách, ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt. Ngoại trừ khi trời mây hạ mưa ra, ta cũng sẽ đi đến đỉnh núi thở nạp tu luyện. Sau đó đổi lại thành Hôi Đại Mao bắt chắp mưa đi trông nom hoa hoa cỏ cỏ, bắt quả hần không cần phải đi thổi sáo — bảo hần thổi hần cũng sẽ không thổi.

Ta dựa vào cây tùng khoan thai lại thổi một khúc, khúc tên là gì ta cũng đã quên, ừ, đúng, hình như là ca khúc của Đặng Lệ Quân, Em chỉ quan tâm mình anh (4).

Đúng vậy, ta trước kia là quan tâm hần, bây giờ ta không có gì để quan tâm nữa.

Ta thở dài, giắt cây sáo vào hông, duỗi tay ra nhỏ cỏ mới mọc ra trên mộ.

Hôi Đại Mao từ trên cây nhảy xuống: “Sur phó, có tờ thiếp.”

“Ai đưa tới?”

“Một con chim tin tức,” hần lại bổ sung: “Ta không nhận ra, từ trước đến giờ chưa từng thấy, không phải xung quanh đây.”

Ta không nhận thiếp, một ngón tay điểm ra, thiếp rung lên một cái, bao phía ngoài vỡ nát, giấy bên trong tự mình nổi lơ lửng mờ ra trên không.

“Ai viết a.” Chữ Hôi Đại Mao biết không tính là nhiều, chữ trên thư này hơn phân nửa chỉ sợ hần xem cũng không hiểu.

“Sur bá người.”

Mặc dù Đào Hoa quan không còn, hơn nữa mưu kế của quan chủ...

Bất quá năm đó bên trong mấy đồng môn chúng ta, chỗ của mọi người xem như không tệ.

Thư là Tam Lục viết, nàng đã biết được tin tức ta tỉnh lại. Đây là nhờ Hôi Đại Mao ban cho, miệng của tiểu tinh tiểu quái kia lại không kín, huống hồ nơi này bị chúng ta chiếm, bên ngoài nhiều ít cũng có tiếng gió. Bàn Tỉ đại tiên? Hi, ta tính là đại tiên cái gì.

Ta tiếp tục xem thư, Tam Lục nàng trước tiên thăm hỏi ta, sau đó lại an ủi mấy câu, kể một số tình thế bên ngoài nàng biết, đơn giản là yêu quái nào đó vừa chiếm núi làm vua, ai đó lại tính kế đoạt nội đan của ai đó. Cuối cùng ở cuối thư nói nàng sắp độ kiếp, hỏi ta có thể thay nàng hộ pháp hay không. Thư của nàng giống như người nàng, thoát đầu vừa thấy lạnh lùng cứng nhắc, bất quá giữa những hàng chữ vẫn là lộ ra thân thiết mơ hồ.

Nàng đây có lẽ là tiểu kiếp, ba trăm năm một lần. Trong tai kiếp lần trước nàng có thể sống sót, ta cũng may mắn thay nàng.

Nàng bây giờ ở tại một nơi không xa kinh thành tên là Hoàng Lâm, ta cuộn giấy viết thư lại, trả lời ở mặt sau: “Đã thấy thư, sẽ tới.”

Hồi Đại Mao ở một bên nói thầm: “Người ta gửi thư dài như vậy, người hồi âm ngắn như thế...”

Ta gấp xong thư: “Giao cho con chim kia mang về.”

“Nha.” Hồi Đại Mao lấy lòng nhìn ta: “Sư phó, cũng mang ta cùng đi đi. Dù sao chúng ta cũng không có thứ gì đáng giá, trận pháp bày tốt cũng không cần người giữ nhà đúng hay không?”

Ta liếc hần một cái: “Người chỉ cả ngày suy nghĩ hạ sơn đi chơi đúng không?”

“Đâu có!” Hần oan uống ngút trời: “Ta chỉ là thỉnh thoảng suy nghĩ một chút.”

“Được rồi, thu thập thu thập, chúng ta ngày mai xuất phát.”

Hồi Đại Mao hoan hô một tiếng, xoay người nhào về phía mộ bia của Lý Kha: “Này, Lý đạo sĩ! Sư phó muốn dẫn ta xuống núi trải việc đời! Người trước tiên tự mình đợi một chút, chúng ta rất nhanh sẽ trở về.”

Ta nhìn khối bia không có chữ kia, lẳng lặng đứng, cũng không nói gì.

Chú thích

(1) Đại thoại Tây du: tên một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn Ngô Thừa Ân (tham khảo) ↑

(2) tọa hạ: đệ tử chính gốc của người hoặc môn phái nào đó ↑

(3) Xuân Tam Thập Nương, Bạch Tinh Tinh: tên hai nhân vật trong phim “Đại thoại Tây du” ↑

(4) Em chỉ quan tâm mình anh: một ca khúc do Đặng Lệ Quân hát, là phiên bản tiếng Hoa của ca khúc “Toki no Nagare ni Mi wo Makase” (link youtube) ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Ma khí tung hoành lộ manh mối

Gọi tiểu thỏ tinh ở phụ cận giữ cửa cho chúng ta, lại bố trí tốt trận pháp, sau đó ta cùng Hồi Đại Mao rời khỏi Bàn Ti động, đi tới kinh thành.

Mặc dù nhiều năm như vậy, thế nhưng ta lại thực ra chưa từng xuất môn gì. Kinh thành nơi xa như thế lại càng một lần cũng chưa từng đi. Tuy rằng chưa đến nỗi xuống núi không biết đường, thế nhưng chuyện xuất môn này, cũng không phải nhận rõ phương hướng là được.

Ta chuẩn bị phương tiện giao thông là một chiếc xe ngựa quý cốt.

Mặc dù nghe dọa người, kỳ thực không có gì đặc biệt, chiếc xe này là dùng một gốc cây già trên núi, bị lôi chẻ hòng chẻ thành. Mọi người gọi đầu gỗ bị sét đánh này là cây sét đánh, dù sao vẫn cảm thấy nó có cái gì hiếm lạ. Nhưng thật ra là không có gì ngạc nhiên. Gốc cây già này vận khí không tốt, lúc sắp sửa hình thành tinh phách bị sét đánh, lập tức chẳng những đạo hạnh hết sạch, mạng cũng không còn, cây khô lưu lại cũng không có công dụng mọi người truyền lại gì.

Kéo xe chính là một con quỷ ngựa hoang tinh biến thành, con ngựa hoang này trời sinh linh tính, thế nhưng về sau bị thương chân rớt xuống khe suối mà chết, tinh phách không tiêu tan, thường du lang thang trong núi. Ta tìm một mảnh da thú phủ thêm cho nó, để nó đến kéo xe.

Xe chúng ta sau khi mặt trời mọc nghỉ tạm, lúc thái dương sắp xuống núi bắt đầu lên đường. Hồi Đại Mao ngay từ đầu cảm thấy không dễ chịu lắm, nó gò bó mấy trăm năm, càng hướng về náo nhiệt nhân gian. Mà chúng ta đi đường đêm, ngày ăn đêm đi, trên đường đương nhiên là không có người nào. Vì thỏa mãn tâm nguyện của nó, ta còn đặc biệt tìm một gian khách điểm ngũ trộ một đêm, cho tiền thưởng hậu hĩnh, để đầu bếp của khách điểm kia nửa đêm bỏ dậy làm một bàn đồ nhắm thượng hạng cho nó. Kết quả Hồi Đại Mao ăn ăn uống uống thật là vui nhất thời quên mất, lộ cả cái đuôi ra, suýt nữa

để cho người của khách điểm nhìn ra sơ hở.

Hồi Đại Mao sau đó bị ta hung hăng răn dạy ừy khuất nói: “Sư phó người đạo hạnh cao như vậy, còn sợ mấy đám phàm nhân của khách điểm à?”

“Đây không phải là cùng một chuyện. Yêu có đường của yêu, người có đường của người, vốn chúng ta không nên giao thiệp với bọn họ. Người đừng tưởng rằng tương lai người nếu gặp phải kiếp số ta tất yếu có thể giúp người hóa giải. Nếu là làm yêu ác, gặp nhưng không nhất định là lỗi hỏa chi kiếp. Lại nói, người ta mở việc buôn bán yên ổn, lại không có chộc tới người, người không duyên có dọa đến người bên ngoài chung quy không phải là chuyện tốt.”

Hắn nhỏ giọng lầu bầu hai câu, bất quá cũng không nói gì khác.

Ta không muốn lại giao thiệp với người.

Bất kể là ân oán tình cừ.

Ta đến già, đến chết, cũng sẽ không quên, ta từng gặp gỡ một người.

Sau đó, đảo mất mấy trăm năm, hết thấy đều không kịp.

Chúng ta cũng không phải quá gấp, mỗi ngày chính là đi đường trên dưới một trăm dặm.

Sáng sớm ngày đó, đi qua một trấn nhỏ tên là Tam Giới, nơi đó thực hẻo lánh, toàn bộ gia đình trên trấn không nhiều lắm, rất yên tĩnh. Cây cối tươi tốt, hoa dại trắng vàng nở rộ. Giữa hai ngọn đồi song song một khối đất trũng nhỏ bị thu thập san bằng, trồng mấy luống hoa. Chúng ta đi rẽ, phía trước đã không còn là đường lớn, cây hòe, đào gai, cây dương cây tùng mọc dại, còn có dây leo bụi cây không biết tên chặn lại lối đi, dày dầy đặc đặc che toàn bộ phía trước.

“Đi nhầm.” Hồi Đại Mao nhảy xuống cang xe, dùng pháp thuật gọi một con chuột đất đi ra hỏi: “Vừa rồi chỗ đó có một sườn dốc, chúng ta hẳn là nên leo dốc.”

“Người là nói, nơi đồng ruộng ban nãy ở bên kia ấy?”

“Phải.”

Ta nhìn nhìn phía đông, mặt trời đã sắp mọc lên.

“Trước tiên nghỉ ngơi ở chỗ này đi, trời tối chúng ta lại đi.”

Hồi Đại Mao sáng khoái đáp một tiếng: “Được rồi!” Buông lỏng dây cương của con ngựa quý kia, xe chống sang một bên. Ta tựa vào vách gỗ của xe, làm một cái ẩn thân thuật cho xe của chúng ta và Hồi Đại Mao, dùng tơ nhện dệt một cái võng lơ lửng nghỉ (1) đơn giản, sau đó nhắm mắt nhập định điều tức.

Cảm giác được thái dương hẳn là đã thăng lên, bên ngoài tựa hồ dần dần nóng.

Hồi Đại Mao đi loanh quanh bên cạnh xe, tính tình chuột vốn là như thế, ta cũng không trông cậy vào hắn có thể kiên định tiếp.

ờ

“A, sư phó, người đến xem.”

“Làm sao?”

“Người ra xem xem.”

Thanh âm của hắn có chút bất đồng, ta vén màn xe lên.

“Bên kia.” Hắn duỗi dài tay chỉ vào một nơi trong khe núi bảo ta xem.

Nơi hắn chỉ, là một vùng màu vàng.

Mùa bây giờ, khắp núi đều là lục sắc xanh ngát. Vì thế một đạo khô vàng kia đặc biệt chói mắt. Một đường thật dài, giống như dây lưng bị lá xanh kẹp ở giữa, trườn về phía trước. Ước chừng ba bước, giống như vết ngón thứ gì đó đi qua để lại, toàn bộ lục sắc trên dây lưng này héo rũ, lộ về không khí trầm lặng như thế, làm người ta nhìn thấy ghê người.

“Sư phó, người nói đây là có chuyện gì vậy?”

Ta nhú mày, nâng tay lại bày hai đạo tơ nhện, bảo vệ chặt chẽ trước sau xe ngựa: “Không cần gây chuyện, chúng ta lại nghỉ ngơi trong chỗ lát lập tức lên đường.”

“Như thế nào?” Hồi Đại Mao nhìn chăm chăm nơi đó: “Có đồng đạo gì đó rất giỏi tu hành ở chỗ này sao?”

Ta nhìn hai bên một chút.

Có đồng đạo là nhất định, có phải rất giỏi hay không... thì phải bàn bạc đã.

“Ta lại không quản nhân sự, không cần lo lắng gì?”

Ta liếc hần một cái: “Người cũng đừng quá dụng công, ta mấy ngày trước vừa mới nói với người” Ta ngưng thần chú mục: “Yêu bình thường lấy đầu ra độc hại lớn như vậy, nơi kinh hành (2) có cây khô kiệt, trừ phi là luyện ma công cực kỳ ác độc kia...”

“Ác độc bao nhiêu a?”

“Hút máu hút tinh là chút ý tứ, cũng không có độc tính gì. Nhưng là luyện cương thi công hoặc là nhiếp huyết hồn lại không giống.” Hai loại đều là ma công vô cùng tàn nhẫn tà ác, cực kỳ tàn khốc. Cương thi công đem sinh linh tươi sống làm cho nhiễm thi độc, thần trí đã mất, thân thể bất tử, mặc cho người thi thuật thao túng. Sinh linh người thi thuật có thể làm hại càng nhiều, cương thi không chế càng nhiều, vậy công lực cũng là theo đó tăng cường càng nhiều. Tỷ như trước kia có cái Vạn Thi vương, nghe tên liền biết yêu quái này tuyệt làm không ra việc tốt gì. Cho dù không có giết một vạn sinh linh, cũng phải mấy ngàn cái. Trong đó không chỉ là người, chỉ cần sinh linh có linh tính đều bao gồm bên trong. Đương nhiên gồm cả yêu. Ai nói chỉ có nhân loại mới cá lớn nuốt cá bé, đồng loại tương tàn? Những yêu quái ác độc ấy cũng không ngoại lệ.

Nhiếp huyết hồn cũng là tà ác giống như thế, là đem hồn phách của sinh linh cứng rắn kéo ra khỏi thân thể bị tà thuật giam cầm sai khiến, thống khổ tới cực hạn, nhưng lên trời không đường xuống đất không cửa, vô luận hồn phách người có thống khổ mâu thuẫn cũng chỉ có thể bị dẫn dắt tiếp như thế, trừ phi người thi thuật giải trừ pháp thuật hoặc là chết, mới có khả năng đào xuất sinh thiên (3).

Bị ta nói thế, Hồi Đại Mao cũng sợ lên: “Sư phó, vậy chúng ta đi nhanh đi, ta vừa nghe cái này ngay cả cái đuôi cũng dựng thẳng lên, vậy cũng quá khó coi, nhiều khủng bố a.”

“Người cũng không cần sợ hãi như thế, ai độc hơn ai, vậy còn nói không chừng.”

Có thể so sánh với độc của ta, cho đến nay ta còn một người cũng chưa từng thấy đâu.

Ta không thích dùng độc, không có nghĩa là ta không biết dùng. Trong Bàn Ti động có nhiều sách, có cái là Lý Kha lưu lại, có cái là Ngao Tử Hằng lưu lại, bất kể là sách của ai trong bọn họ để ở chỗ này, đều có chỗ hữu dụng với ta. Xem ra bọn họ cũng thật sự là... dùng nhiều tâm tư.

Hồi Đại Mao xem ra cuối cùng cũng an tâm một chút, ngồi ở chỗ kia nhân tình loạn chuyển nhanh như chớp.

Câu cửa miệng nói rất đúng, nhất như chuột. Có thể thấy được nhất gan không thể trách hần, đây là bản tính trời sinh của hần.

Chú thích

(1) lưỡng nghi: hai nghi, nghi âm và nghi dương (tham khảo) ↑

(2) kinh hành: một pháp tu bằng cách đi bộ mà tâm không chính niệm (tham khảo) ↑

(3) đào xuất sinh thiên: ở trong hiểm cảnh đại nạn không chết mà thoát được ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Bạch cốt thành tinh gây ra họa

Ta bày ra vòng, thể nhưng nửa ngày trôi qua, lại dị thường an tĩnh, chuyện gì cũng không phát sinh.

Ừm, nếu như có một con lửng nhỏ đụng vào trên vòng của ta cũng tính là một chuyện, như vậy xem như có chuyện phát sinh đi.

Hồi Đại Mao cao hứng phấn chấn bắt con lửng con: “Sư phó, ta nướng nó ăn đi?”

Ta nhìn thấy ánh mắt ngập nước hoảng sợ của con lửng ấy, thở dài: “Người sao lại chấp nhất với ăn như thế chứ? Nó mới lớn một chút? Đủ người nhét kẻ răng không? Thả đi.”

“Nha.” Hồi Đại Mao có chút không tình nguyện buông lỏng tay ra, con lửng con té xuống đào sâu.

“Sư phó, người nói, yêu quái lợi hại kia, chính là yêu quái gì?”

“Cái này ta nhưng nhất thời nhìn chưa ra, thứ có độc thiên hạ nhiều đếm không xuể, ngay cả trên lá cây ven đường cũng có chút độc đấy, chỉ là nhìn được độc tính mạnh hay không lớn hay không.”

Hồi Đại Mao từ trong bao quần áo lấy một cái bánh ra cắn, ta khoanh chân nhập định.

Thái dương xuyên qua rừng rậm chiếu vào bên cạnh xe chúng ta, ngựa quý thành thành thật thật nằm mọp dưới tàng cây nghỉ ngơi, Hồi Đại Mao bị bánh nghẹn, vừa đầm ngực vừa xuôi cổ.

Ban ngày không có động tĩnh, yêu quái kia có lẽ cũng là ngày trốn đêm ra thích âm không thích quang.

Ta mở mắt ra, trong rừng tĩnh lặng, nắng chiều nghiêng về phía tây.

Hồi Đại Mao mở to một đôi mắt nhỏ liếc trái nhìn phải, ta cảm thấy cái đầu nhọn nhọn, cái mắt nhỏ nhỏ kia của hắn, nếu như là để râu lên, vậy thật đúng là... mở nhọn má chuột...

“Đến bên cạnh ta.”

Ngựa quý cùng Hồi Đại Mao đều an tĩnh qua đây, ta ngừng đầu, xuyên thấu qua khe hở của lá cây nhìn một tia ánh mặt trời sau cùng sắp biến mất trên đỉnh đầu, khoe miệng hơi hơi cong lên, khoát tay, tơ nhện trong suốt mạnh mẽ bắn hướng lên trên. Thế đi của tơ nhện cực nhanh, mang theo một đạo tiếng gió bén nhọn gào thét.

Nhánh cây lá cây trên đỉnh đầu ào ào một trận rung rung, ngón tay ta gảy tơ nhện khổng lồ thay đổi phương hướng, Hồi Đại Mao ôm đầu, tận lực co mình lại, thậm chí muốn cho chính mình chui vào dưới bụng ngựa quý.

Ta lắc đầu, tơ nhện quấn một vòng tròn, phút chốc hóa thành một điểm sáng lại thu trở về.

“Sur, sur, sur phó, có phải yêu quái kia tới rồi hay không?”

“Chưa có tới, vừa rồi là nó đang thăm dò.”

Vấn đề Hồi Đại Mao quan tâm nhất là: “Sur phó, người với nó ai lợi hại hơn?”

“Đại Mao ngu ngốc, nếu như nó lợi hại, người nói nó lại thử một lần liền đi sao?”

“Đúng đúng, nó nhất định không có lợi hại như sur phó người!” Hồi Đại Mao gật đầu: “Vậy sur phó, ta nhanh chóng lên đường đi?”

“Ừ, được.”

Ngựa quý lại kéo xe, Hồi Đại Mao vung vung đuôi hắn làm roi ngựa, xoắn tới xoắn lui làm không khí vang bộp bộp: “Giá giá, lên đường nào.”

Bỗng nhiên phía trước tối sầm, giống như trên đất bằng đột nhiên bốc lên một tầng sương mù.

Một cái bóng dáng màu đen dài mờ hồ... hiện ra trong sương.

“Vị tỷ tỷ này có lẽ.”

Thanh âm nhưng thật ra giòn giòn, bất quá ta hoàn toàn không kiên nhẫn xã giao với nó.

“Đừng cản trở đường đi của ta.”

“Tỷ tỷ đừng hiểu lầm, ta chỉ là muốn thỉnh giáo một câu. Tỷ tỷ pháp lực cao thâm, hơn xa ta có thể đạt tới. Nói vậy kiến thức của tỷ tỷ cũng nhất định càng uyên bác hơn...”

Hồi Đại Mao chuột giả oai hồ nói: “Này, sur phó của ta nói, người đừng chắn đường của chúng ta, mau tránh ra.”

Ta hỏi: “Người muốn hỏi cái gì?”

“Đây là một cái nghi nan của ta. Xin hỏi tỷ tỷ, độc xác chết, độc kim thạch, độc cây cỏ, ba cái hợp lại làm một, lại vì sao không có hiệu lực hơn so với ba dạng độc đơn độc tách ra?”

A, yêu quái này.

Ta nhìn chăm chú màn sương dày kia: “Muốn thỉnh giáo người, cũng phải có chút thành ý, úp úp mờ mờ tính cái gì.”

Ta cong ngón giữa, kháp vào ngón cái, bắn ra một cuộn kinh khí về phía trước, màn sương dày ngưng tụ kia bị cuồng phong kinh khí thổi tứ tán vô tung, lộ ra bên trong yêu quái hình bộ xương khô quần miến vải đen kia. Thân thể của nó cũng không hoàn toàn là bạch cốt, có nhiều chỗ có da thịt xanh xám che, trên mặt có một tầng gì đó xám trắng giống như cháo lên men, cho dù đối với Hồi Đại Mao thẩm mỹ không đặc biệt nghiền cứu, cũng chán ghét lại

rút về phía sau.

“Nha...” Ta đã nhìn ra, đồng thời nhìn ra được cảm thấy buồn cười cùng hoang đường không lí do.

Bàn Ti đại tiên gặp bạch cốt tinh... Ừm, chẳng lẽ ta hẳn là thuận theo thủy triều thu nó làm đồ đệ sao?

Đình chỉ đình chỉ, ta không nhân như thế.

Lại nói yêu quái thi độc mãnh liệt, tâm tính khó dò này, ta thật sự thích không nổi.

Nếu là một khối nhân cốt, chuyện khi còn sống không biết nàng còn nhớ được bao nhiêu. Bạch cốt trên đời rất nhiều, thế nhưng có oán niệm có độc tính có thể thành tinh lại là không có mấy ai. Ngựa quỷ nhà ta không tính, nó là quỷ ngựa yêu tự do có linh tính, phủ thêm mảnh da thú có pháp lực, biến thành một con quỷ vẫn tiếp tục sự nghiệp chạy băng băng nhiệt tình của nó. Bạch cốt tinh này lại hết sức chuyên chú nghiên cứu yêu pháp ma công và dụng độc, không phải cùng một chuyện.

“Độc cũng có tính, ngươi nếu là bạch cốt thành tinh, như vậy cũng là hướng âm tránh dương?”

“Dạ, đây là tự nhiên.”

“Độc tính có dương tính như hỏa, cũng có âm hàn như băng, ngươi làm đủ loại độc, chưa chắc loại nào cũng phù hợp với ngươi dùng. Ta đối với những độc đó không thích, chỉ có khuyên ngươi một câu, ham nhiều nhai không hết, nhiều không bằng tinh.”

Nó giật mình, hướng ta lạy một cái: “Đa tạ tỷ tỷ chỉ giáo.”

“Trước không vội tạ, ta cũng có sự hỏi ngươi. Ngươi sinh tiền là người nào? Vì sao mà chết, táng ở nơi nào? Là như thế nào luyện được pháp lực?”

“Tỷ tỷ đã hỏi, ta không dám giấu giếm. Ta mười sáu tuổi liền mất, cả nhà hai mươi hai người đều bị cừu nhân giết chết, ta bị quăng thi thể bên trong đầm sâu ở khe núi, nước đầm âm hàn, qua trăm năm, ta dần dần có được pháp lực, bắt đầu tu luyện.”

Ta hỏi: “Hàn đầm? Ở nơi nào?”

Nó xoay lại một ngón tay: “Ở trong núi bên kia.”

Ta quay đầu nhìn nhìn, gật đầu nói: “Được, chúng ta phải lên đường, ngươi tránh ra đi.”

Nó cung kính vọt sang bên cạnh, Hôi Đại Mao một bên than thở: “Sư phó nhà ta tâm tính tốt, không so đo ngươi mạo phạm còn chỉ điểm ngươi, ngươi thì không nhận không nhận tạ ơn một tiếng là xong...”

“Đại Mao!”

“Dạ dạ dạ, ta không nói còn không được sao.”

Ngựa quỷ giương bốn vó, xe ngựa bay nhanh về phía trước, nháy mắt đem cái không biết gọi cương thi quái thích hợp hơn hay là gọi bạch cốt tinh thích hợp hơn quăng không thấy.

“Sư phó người hỏi lai lịch của nó, là muốn làm cái gì vậy?”

Ta ừm một tiếng, không nói chuyện.

Ánh trăng lên cao, trên đường núi đá giống như rắc một tầng ánh sáng bạc, hòn đá nhỏ dưới đất lóe nhiều điểm ánh sáng nhạt.

Ta chính là có chút kỳ quái.

Có lẽ là thiên thời địa lợi đều thích hợp, lại có oán khí, tên kia mới được thành tựu đi?

Bất quá, vẫn là có điểm kỳ quái a...

Có lẽ nó có kỳ ngộ gì đó, che giấu cũng không nói ra.

Quên đi, dù sao không liên quan đến chuyện của ta.

Cách thời gian kiếp số Tam Lục nói nàng sắp gặp phải còn có nửa tháng, lấy cước trình của chúng ta bây giờ nếu chạy tới kinh thành, thời gian là rất dư dả.

Bất quá, ta lại luôn có loại cảm giác...

Hành trình kinh thành lần này, có lẽ cũng sẽ không phi thường thuận lợi.

Ngựa quý chạy một chút tiếng vó ngựa cũng nghe không thấy, gió đêm gào thét từ ngoài cửa xe xẹt qua.

Tâm tình của ta giống đêm bạc dưới ánh trăng, có một loại mờ mịt không xác định

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Đại Mao hôn mê hồ ly tinh

Hồi Đại Mao thực sự không phải có thể chịu được tịch mịch, lúc ở trên núi, không có nhân tố bên ngoài dụ hoặc gì còn có thể mạnh mẽ tự khắc chế, tới chân núi hẳn là thể nào cũng tỉnh không xong. Lần trước yêu cầu đi khách điểm ăn cơm, lần này còn nói muốn đi trấn trên nghe hí.

“Sur phó, thật sự, chúng ta chỉ xa xa nghe một khúc liền đi, được không? Ta nghe nói cái hoa đán ấy hát rất tốt, diện mạo ấy, tư thái ấy, giọng hát ấy...”

Ta bắt đầu dĩ nhiên hẳn, hẳn khát khao nhìn ta: “Được không?”

“Một khúc.”

“Dạ dạ!” Hồi Đại Mao lập tức vung đuôi chỉ huy ngựa quý thay đổi phương hướng: “Đi một chút, đi đằng trước nghe hí đi!”

Trấn này cũng không quá lớn, ta ở bên ngoài xa xa nhìn vài lần, thực hoài nghi thôn trấn nhỏ như vậy có gánh hát gì tốt. Thực sự Hồi Đại Mao nói một vai đào xuất sắc như thế, hát hay, cũng đã sớm không đợi ở chỗ này đi?

Hồi Đại Mao tìm một chỗ ngồi không tồi, một tòa hai phòng trên lầu gỗ nhỏ đối diện sân khấu, lấy một cái bàn dựa vào góc đông bắc, trên bàn còn bày trà nước, kẹo mạch nha viên gì gì đó. Xe ngựa thì buộc trên cây cột ngoài cửa, chiêm trống vừa vang lên, hí bắt đầu.

Hồi Đại Mao trừng mắt giương miệng, xem như mê như say.

Trong tay ta đang cầm chén trà, nhìn vai đào tuyệt mỹ hát màn biểu diễn kia, ngực ần ần cảm thấy kỳ quái.

Đó là một yêu tinh, ta nhìn ra được.

Ta kỳ quái không phải cái này, mà là yêu khí trên người nàng, mờ nhạt ta cơ hồ không cảm giác được.

Theo lý thuyết, thôn trấn này nhỏ như vậy, yêu khí của nàng ta hẳn là vừa vào trấn là có thể cảm giác được mới đúng. Nhưng là bây giờ mãi đến khi thấy mặt nàng, ta mới nhìn ra.

Vậy không hợp lý a.

Đạo hạnh của nàng không cao thâm như vậy, lại sao có thể che giấu yêu khí và tung tích của mình.

Biểu tình Hồi Đại Mao choáng choáng váng váng nói: “Sur phó, nàng, nàng nhìn ta...”

Đúng vậy, ánh mắt của nàng là quét mấy lần hướng chỗ chúng ta, bắt quá nhìn chính là ai, vậy cũng khó nói.

Ta chăm chú nhìn những người khác xung quanh đài, có mấy người rõ ràng là gia hỏa sắc dục huân tâm ngồi gần đài nhất, thoạt nhìn cũng cũng không phải đơn giản nghe hí mà đến. Bọn họ mặt trắng môi thâm, không phải vì từ sắc mà suy yếu bình thường.

Bị yêu tinh này hút tinh nguyên sao?

Hoa đán tạm thời lui ra, ta đứng lên: “Đi thôi.”

“A, sur phó, lại nghe khúc nữa, chỉ một khúc...”

“Đi.”

Ta cũng không quay đầu lại xoay người xuống lầu, Hồi Đại Mao không biết làm thế nào đi theo phía sau ta, cực kỳ không tình nguyện, cước bộ lè mà lè mề: “Sur phó, ta không có ý tứ gì khác, bắt quá lòng thích cái đẹp mọi người đều có...”

Ta nghe không kiên nhẫn, quay đầu lại giơ tay lên cốc mấy cái trên trán hẳn: “Người thanh tỉnh chút. Một tẹo thuật mê hoặc nông cạn dụ dỗ như thế kia cũng làm cho người ngay cả mình họ gì cũng đã quên?”

Hồi Đại Mao sững sờ tại chỗ, đột nhiên đánh cái rùng mình, ánh mắt hồi phục thanh minh: “A, sur phó, ta... ta đây là làm sao vậy?”

“Người trúng mị thuật của hồ ly tinh.”

Trong lòng ta cũng có chút nghiêm nghị.

Đây chỉ là tiểu hồ ly tinh pháp lực không tính là quá cao, là che giấu yêu khí của mình như thế nào, lại là nơi nào học được một chiêu mị thuật lợi hại như thế? Đương nhiên, ta xem đáng về cước bộ của nàng, nàng cũng không có bản lĩnh gì khác, có lẽ cũng là một dạng mị thuật còn lầy để xuất thủ, không chỉ mê hoặc nam nhân, ngay cả con chuột đực cũng khó thoát khỏi lòng bàn tay nàng.

Ta thực sự hiểu biết quá ít sao?

Những chuyện hiếm thấy này trên sách cũng chưa từng đề cập tới, trước kia cũng không có người nào dạy ta.

Trong thường thức của ta, chưa bao giờ có chuyện kỳ lạ thế này.

“Thực sự là...” Hôi Đại Mao nổi nóng: “Giờ thủ đoạn giờ đến trên đầu ta! Hồ ly tinh quý tha ma bắt! Ta quay lại đi thu thập hân!”

“Quên đi, chúng ta lên đường quan trọng hơn.”

Hồ ly tinh hút tinh nguyên của người đề tu luyện, cũng xem như là phương pháp tu luyện chủ yếu. Nàng hẳn là còn có chừng mực, không có hút người quá mức, làm ra tai nạn chết người, trên trán nhỏ này hẳn là vẫn chưa có người nào bởi vậy mà chết.

Ta đi quản nhân sự của nàng làm cái gì? Nàng ban này vẫn trộm liếc ta, mặc dù trên mặt giả trang rất đậm, thế nhưng bất an lóe ra trong ánh mắt ta vẫn là nhìn thấy rất rõ ràng.

Sợ ta là tới gây khó dễ nàng sao?

Ta cũng không nhàn như thế.

“Thật sự là ma quỷ nhảy loạn, bây giờ thứ gì cũng cho là mình rất giỏi,” Hôi Đại Mao nhỏ giọng oán giận: “Tại sao chỗ nào gần đây đi qua, rất nhiều yêu đều trà trộn nhân gian?”

Ta ngồi trên xe: “Người đây là hâm mộ, hay là ghen tị a?”

“Không phải sư phó, ta chính là cảm thấy chuyện này không đúng thôi. Trong đám người thất tình lục dục sinh tồn hỗn loạn, đối với tu luyện rất bất lợi, thế nhưng trên đường đi này, yêu quái lớn nhỏ xen lẫn trong trong đám người thực sự không ít. Chẳng lẽ chúng nó cũng không muốn tu hành yên ổn, chỉ muốn chơi chơi chơi?”

“Người còn không biết xấu hổ nói người khác.” Ta tựa vào trong xe: “Tự người chẳng lẽ là chịu khó thành thật? Người nếu thực sự thành thật, vậy hôm nay nhất định phải nháo tới nghe hí là ai a?”

Thanh âm không hứng thú lắm của Hôi Đại Mao từ bên ngoài truyền đến: “Sư phó... Ta cũng chỉ là muốn dự cái náo nhiệt thôi...”

Ta không nói gì.

Kỳ thực ý nghĩ của Hôi Đại Mao ta cũng không phải là chưa nghĩ tới, chỉ là...

Những yêu đó, những người đó, những chuyện đó, có quan hệ gì với ta đâu? Ta chẳng qua là một con nhện tinh trong tiểu sơn động ở nơi bản cùng hẻo lánh mà thôi.

Yêu muốn hại người cũng vậy, người muốn diệt yêu cũng thế.

Đi đường càng nhiều, đi qua càng nhiều địa phương, thấy càng nhiều người.

Còn có, yêu.

Có lẽ trong ba trăm năm ta ngủ say, đã xảy ra rất nhiều chuyện tình kỳ dị.

Lúc sắp bình minh, tốc độ của ngựa quý tăng lên tới đỉnh điểm, nhanh như chớp xuyên qua vùng núi hoang dã. Nghe nói nó rất có thể là hậu duệ của thiên mã, chỉ tiếc bây giờ chỉ là một con ngựa quý, sẽ không lại gặp được cái gì tốt.

“Sư phó, phía trước...”

“Cái gì?”

“Người xem xem”

Tốc độ ngựa quý dường như chậm lại, ta vén màn xe lên nhìn ra phía ngoài.

Thái dương còn chưa có dâng lên, thế nhưng rất nhiều chim chóc đều tụ tập về một phương hướng, toàn bộ không trung đều sắp bị cánh của chúng nó che kín, rất là trắng lệt.

“Ờ...”

Tình cảnh này quả thực có chút quen mắt.

Chẳng lẽ có phượng hoàng ở phụ cận sao?

Phượng hoàng ta biết chỉ có một.

Nhưng Phượng Nghi bọn họ nghe nói sau khi Đào Hoa quan chôn vùi, cũng chuyển tộc đi chỗ khác, không lui tới nữa, cũng không có tin tức.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Một hồ một động có thiên địa

“Sư phó, chúng ta có cần mau chân đến xem hay không? Những con chim kia đang làm cái trò gì vậy?”

Ta nhìn hấn: “Ngươi là chim sao?”

“Không phải.”

“Ta cũng không phải, cho nên những con chim ấy tự hội liên quan gì đến chúng ta, mau lên đường đi.”

Hồi Đại Mao đáp ứng một tiếng, ngựa quý một lần nữa gia tốc, mang theo cả cỗ xe ngựa chạy như bay về phía trước, nhanh đến tựa hồ cũng sắp bay, trong nháy mắt bỏ rơi đám chim chóc kia ở phía sau.

Có Hồi Đại Mao, biết đường không thành vấn đề. Dù cho hấn cũng không biết đường, nhưng là lại có thể tìm địa đồng tộc địa phương hỏi thăm tình hình.

“Ừm, sư phó, vừa rồi ta đã hỏi, vượt qua núi phía trước nọ, chúng ta ở nơi đó có thể đi thuyền, tiếp đó ba ngày sau là có thể đến kinh thành, đã rất gần.”

“Tốt.”

“Còn có, vừa rồi con chuột đồng tộc kia của ta nói, mấy ngày gần đây chim chóc nơi này rất nhiều, rất khác thường, mùa này cũng không phải mùa dòi bặc về nam...”

“Ừ.”

“Sư phó, đồng tộc của ta nói phía trước có một ruộng dưa, chúng ta đi hái mấy quả dưa đỡ khát đỡ đói đi?”

Ta bắt đầu nhìn nó: “Ngươi làm sao ngay cả ăn cũng quên không được? Ngươi rốt cuộc là chuột hay là heo thế?”

“Chao ôi, tịch cốc những thứ kia là đạo gia mới nói, ta hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt tu luyện cũng không phải là nói ta không thể ăn cái gì có đúng không, ngũ cốc đường khí, trái cây đường thần nha...”

Những nguy biện này của hấn đều là xem từ đâu? Hấn thực sự là chuột tinh đi? Không phải con heo tinh gì đó biến thành? Quả thực như Thiên Bồng nguyên soái hợp lại a.

Hấn đi nhanh như chớp, giữa không trung bỗng nhiên xẹt qua một đạo điện quang sáng như tuyết, sau đó là một tiếng sấm vang muốn làm tê dại lỗ tai người ta, dường như một thứ gì đó nặng nề vỡ vụn ra trên đỉnh đầu, cái loại kinh sợ này dù cho trải qua rất nhiều lần cũng không thể đạt tới coi như không nhìn thấy.

Ta vung tay lên, nóc xe ngựa từ giữa mở ra, thân hình ta trong xe vọt lên, cứ như vậy lơ lửng giữa không trung.

Lôi điện nổ vang, ta nhắm hai mắt lại, trong lòng một mảnh thanh minh.

Những lôi điện kia tiến vào thân thể của ta giống như tiến vào một chiếc máy hoạt động tinh vi cao tốc, hút những lôi điện ấy vào thân thể, sau đó chuyển hóa thành pháp lực tự thân của ta, lại tồn trữ lên.

Ừm, nói cách khác, ta bây giờ giống như khi kiếp trước lên mạng dùng máy tính tải xuống thứ gì đó, tải xuống chính là lực lõi điện, mạng không dây, thứ tải xuống xong đưa vào ổ cứng...

Trận mưa này tới gấp, ta vốn tưởng rằng roi xuống lập tức sẽ dừng, bất quá tiếng sấm dần dần nhỏ đi, mưa lại càng roi xuống càng lớn. Ta hạ xuống xe ngựa, bỗng nhiên nhớ tới, Hôi Đại Mao đâu?

Chẳng lẽ trộm dưa trộm đến lạc đường?

Lại có thể, là ở nơi nào trốn mưa?

Người này.

Ta phân phó ngựa quý một tiếng, nó ngoan ngoãn đứng tại chỗ bất động. Ta về một cái phù ngữ đơn giản tránh lời, xoay người bước đi theo hướng Hôi Đại Mao vừa mới đi.

Dưới đất trơn trượt lầy lội, chân ta không chạm đất, trên người cũng không có bị nước mưa xối ướt, qua cánh rừng này, quả nhiên thấy dưới ánh sáng chớp mỏng manh, phía trước là một ruộng dưa lớn, đầu bờ ruộng rất xa còn có một túp lều tranh nhỏ, hiển nhiên là chỗ ở của người coi dưa, bất quá lúc này thời tiết không tốt, trong lều không có người.

Ta dừng lại bên cạnh, hô hai tiếng: “Đại Mao, Đại Mao?”

Tiếng mưa rơi ào ào, nghe được giọng Hôi Đại Mao ngay tại trước người ta không xa, câu đáp lại thực nặng nề: “Sur phó, ta ở trong này!”

Ta nhìn nhìn trái phải, lại nghĩ đến thanh âm kia tựa hồ đến từ phía dưới, cúi xuống cẩn thận tìm kiếm, quả nhiên ở trong một mảnh bụi dưa lá dưa, phát hiện một cái động khẩu đen thui.

“Đại Mao?”

“Sur phó, ta rơi vào trong động không ra được!”

Ta vừa vui lại vừa buồn cười: “Người đồ ngốc, hôm nay lại không có uống nhiều rượu. Leo không được người không biết biến về con chuột sao?”

Tục ngữ nói chuột trời sinh sẽ biết đào động, hán con chuột ngu ngốc làm sao có thể rơi vào trong một động đất liền ra không được?

“Không phải mà, sur phó, nơi này dường như có cấm chế gì đó, pháp lực của ta dùng không được...”

Kỳ quái.

Nơi này núi không hiểm đất không đẹp, không giống như nơi có pháp trận huyền cơ a?

Ta nói: “Vậy ta ném sợi tơ xuống phía dưới, người mau chút đi lên!”

“Được được được!”

Ta vì an toàn, ném xuống chính là sợi tơ bền chắc nhất, chờ Hôi Đại Mao vừa nói bắt được, ta lập tức thu sức, trong nháy mắt liền kéo hán từ địa động ra, xem ra động này cũng không quá sâu, ước chừng cách mặt đất cũng trên dưới hai trượng.

“Người có bị thương không?”

Hôi Đại Mao bây giờ thật đúng là một thân bùn xám, vừa bẩn vừa xấu, vừa lên tới liền nhỏ nhỏ một đám nước bùn.

“Không bị thương... Khụ khụ, dù sao ta biết sur phó người nhất định sẽ tới tìm ta. Thật bất thường, đâu có đất trồng dưa nào mà bên cạnh đào loại hố này...”

“Đất trồng dưa dù cho đào hầm cũng lấp không được người con chuột tinh đây.” Ta hỏi hán: “Phía dưới cái dạng gì?”

“Đen thui ta cái gì cũng nhìn không thấy, bất quá phía dưới so với phía trên rộng hơn, ta thử trèo hai lần, cảm giác đây giống như hình dạng một cái hồ lô đặt trong lòng đất, miệng hơi nhỏ bụng to, bốn vách trơn muốn chết. Hơn nữa ta ở phía dưới không có khí lực một cách khó hiểu, pháp lực cũng dùng không được. Dường như lập tức, lập tức đánh trở về nguyên hình, thật sự là...”

“Thật không?”

Nghe lên thập phần quỷ dị a.

Không giống là đồ của đạo gia, cũng không biết là lai lịch gì.

“Được rồi, người trước tiên nghỉ ngơi một hồi định định thần đi.”

Mưa lúc này đã nhỏ, trời vẫn là rất tối.

Không ngại đến bình minh nhìn nhìn lại địa động này có cái gì huyền ảo.

Kết quả Hôi Đại Mao tên không có tiền đồ này cư nhiên té ngã liền nhào tới một quả dưa hấu gần nhất trước mặt chúng ta: “Thật tốt, ta trước tiên ăn một miếng dưa nghỉ ngơi một chút, sư phó người cũng tới lấy một quả?”

Ta khinh.

Ta kêu xe ngựa lại đây, chính mình ngồi xếp bằng dưỡng thần, tiếng mưa rơi dần khẽ đi, sắc trời dần trắng, trong tai có thể nghe được tiếng hót véo von của đủ loại chim chóc, lướt qua đỉnh đầu của chúng ta, hướng phương hướng chúng ta đi bay.

Cái bụng của Hôi Đại Mao căng ra rất giống một quả dưa, bên người tất cả đều là hạt dưa vỏ dưa, vuốt cái bụng cảm thấy mỹ mãn dựa vào bánh xe lim dim.

“Chao ôi, dưa của ta!”

Một nông dân vác cuốc kinh ngạc vùng lên, ta nâng nâng cằm, Hôi Đại Mao khôn ngoan đi qua giải thích với người nọ, ban đêm gặp mưa nghỉ chân nơi này, ăn dưa của hân, chúng ta bồi thường tiền, sau đó dưa hai xâu tiền đồng nặng trĩu qua, người nọ đổi khuôn mặt tươi cười, lại hái hai quả dưa đưa cho chúng ta.

Hôi Đại Mao thừa thế hỏi hân: “Lão nhân gia, người đầu ruộng này sao lại có một cái hồ? Người nếu té xuống thì làm sao bây giờ?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 52: Hồ lô là quý lại không nắp

Nông dân trồng dưa kia chống cái cuốc xuống dưới đất, thoạt nhìn là nổi lên cảm giác tri âm đối với Hôi Đại Mao, thở ngắn than dài: “Đừng nói cái hồ này. Chúng ta vốn cũng là ngoài núi không dễ sống mới dời tới, thật vất vả một mảnh đất này bằng phẳng một chút, lại trông không được cái khác, chỉ có trồng một chút rau dưa, đến khi dưa chín lấy ra đi bán một chút miễn cưỡng sống tạm sống qua ngày. Thế nhưng cái hồ ở đầu này, thật sự là làm cho người ta lo lắng. Lấy đất lấp đi, lấp bao nhiêu xuống đều tựa như vô ích. Lấy tảng đá đập lại, hôm nay đập lên ngày mai đã không thấy tăm hơi. May mà tại nơi hoang vắng này, bình thường không có người nào tới, cũng là chưa từng có người ngã xuống.”

“Ai nha, ta...”

“Đại Mao.” Ta mở mắt ra: “Người đừng nhiều lời như thế nữa. Người ta là tới chăm sóc dưa, bị người kéo cũng không làm được việc.”

Nông dân trồng dưa nói: “Không vội không vội, ta cũng chính là nhìn thấy đêm qua mưa lớn, cỏ tranh trên nhà ta cũng bị lật bay, cho nên đến xem dưa có chuyện gì hay không. Thoạt nhìn nhưng thật ra không tồi, chính là lá cây bị hao tổn chút.”

Hôi Đại Mao và hân tìm khối đá không ướt bên ruộng ngồi xuống, câu có câu không hỏi hân dời đến từ khi nào, động này có phải đã sớm có hay không, nói đồng dài nửa ngày, còn từ trong xe chúng ta cảm thấy bấm viên gì gì đó mời hân cùng nhau ăn.

Người kia nói càng kỹ lưỡng hơn, nhà hân khi hân còn bé liền dời tới trong núi, ở chỗ này đã ba bốn mươi năm, động này là vừa không biến lớn, cũng không bị bão cát chôn lấp, giống như khi mới tới. Hân hỏi bé đi bên ruộng đều thật cẩn thận sợ rơi vào, bắt quả về sau quen với thế đất, nhắm hai mắt đi tới đây cũng có thể nhớ mà lách qua.

Nói hết một buổi, nông dân trồng dưa kia đi. Hân cũng rất nhiệt tình, mời chúng ta đi nhà hân ngồi một chút, chúng ta từ chối hân.

Hôi Đại Mao gãi đầu: “Động này, xem ra thật đúng là kỳ quái a.”

“Ừm, quả thật như thế.”

Ta đi đến bên cạnh cái động kia, bây giờ là ban ngày, xem ra cái động ấy bình thường không có gì lạ, lá dưa lân cận cửa động có lẽ là bị Hôi Đại Mao giẫm lên phá hủy mấy chiếc, bùn ở cửa động còn rất ẩm ướt.

Thoạt nhìn đường kính trên dưới một thước nửa thước, ừm... Hôi Đại Mao ngày hôm qua cho dù một cước giẫm trượt, hơn nữa mưa đêm mà trơn, cũng sẽ không lập tức liền ngã xuống đi? Huống chi ngã xuống đi không được, đích xác thập phần kỳ quái.

“Người coi chừng ở đây, ta đi xuống nhìn một cái.”

“A, không được!” Hôi Đại Mao luôn luôn yếu đuối bỗng nhiên cương quyết lên, kéo ta lại: “Sư phó, phía dưới này rất không bình thường, ngàn vạn lần

không được đi!”

“Đừng lo, ta...”

“Không được không được, tuyệt đối không được!” Đầu Hôi Đại Mao lắc như trống bỏi: “Ta ngã xuống có sư phó người cứu ta, nhưng người ngã xuống ai có thể cứu người? Ta nhưng năng lực nhỏ bé. Sư phó người là vạn vạn không được xuống! Động này rất bất thường, chính là lại không cắt ngang đường đi của chúng ta, chúng ta lên đường quan trọng hơn, không cần để ý tới nó là được.”

“Chuyện không phải nói như vậy.” Ta liếc nhìn hắn một cái: “Người đi xuống lên không được, nhưng không có nghĩa là ta cũng lên không được. Người cho ta giống người à?”

“Không được đâu, sư phó...”

Ta chỉ chỉ dưới chân: “Người xem tơ trắng này, tơ không đứt, ta là khẳng định sẽ trở về.”

Không đợi hắn lại kiểm chuyện cho ta, ta nhún người liền nhảy xuống động.

Ta cũng không phải dạng ngu ngốc như Hôi Đại Mao kia, đột nhiên té xuống cái gì cũng làm không được.

Võng do một tảng tơ nhện hợp thành toả ra bảo vệ quanh thân ta, võng này ta sau khi dệt lại luyện chế rất lâu, lần này vẫn là lần đầu dùng.

Ánh sáng óng ánh trên võng nhện này khiến cho ta có thể thấy rõ ràng tất cả mọi thứ xung quanh trong địa huyệt này.

Bốn phía là tường nâu kiên cố bóng loáng, thoát nhìn không giống gỗ, không giống đá, ta dùng tơ nhện điểm một cái ở phía trên, sợi tơ nhện độ dính rất mạnh này cũng chỉ đánh vào phía trên một cái rồi trượt, lại rủ xuống dưới.

Tron lạ lùng.

Chân của ta giẫm tới thực địa, lại có cảm giác đứng không vững.

Bất quá ta ở trong này, cũng không cảm giác pháp lực của mình không thể sử dụng.

Có lẽ đạo hạnh của ta và Hôi Đại Mao cấp độ cách nhau quá xa, vì thế ta sẽ không vô dụng như hắn đi?

Bất quá Đại Mao cũng không nói gì sai, nơi này thật sự giống như một cái hồ lô.

Có điều hồ lô bình thường sẽ không có kích thước lớn như vậy.

Chẳng lẽ là hồ lô trên trời?

Tự ta vì cái ý nghĩ này bật cười.

Bất quá, nguyên nhân chính là vì nhìn không ra huyền cơ gì, ta mới có thể cảm thấy càng thêm kỳ quái.

Cho dù ở đây rất tron, là có thể vây Hôi Đại Mao ở chỗ này sao?

“Sư phó, mau lên đây đi.”

“Sư phó, người không sao chứ? Đừng nán lại lâu, mau lên đây đi.”

“Biết rồi, người đừng gọi nữa.”

Linh thức (1) của ta điều tra bốn phía, cũng không cảm giác được dị trạng gì.

Không có dị trạng mới càng kỳ quái.

Không có dị trạng ngày hôm qua Hôi Đại Mao sao lại bị vây ra không được?

Ta lại một lần nữa quăng tơ nhện ra ngoài, bất quá lần này dùng tới kinh lực.

Quá tron, cho dù dùng bảy thành khí lực, tơ nhện có thể xuyên thủng sắt đá, so với đao kiếm còn sắc bén hơn cũng không có biện pháp lưu lại dù là một tia dấu vết trên vách động này.

Hi, thú vị.

“Sư phó! Mau lên đây đi mau lên đây!”

Hôi Đại Mao kêu ai oán không dứt, tiếng ta nói căn bản không tỉnh được tâm hắn lại.

“Biết rồi, sẽ lên!”

Ta siết chặt tơ nhện màu trắng, tung người ra khỏi địa động này.

Ánh mặt trời nặng nề lại chiếu lên trên người, có cảm giác ấm áp.

Hồi Đại Mao cơ hồ là nhào lên nắm lấy ta: “Sur phó người không sao chứ? Ta nhưng suýt nữa bị hù chết. Thế nào? Thế nào? Phía dưới có chuyện quái dị gì?”

“Không có gì, ngoại trừ hơi trơn, hơi cứng...”

Ta khẽ cười: “Ngươi lui ra phía sau chút.”

“Hả?”

“Lùi về phía sau đi, ít nhất mười trượng.”

“Sur phó người muốn làm gì vậy?”

“Ngươi đừng nhiều lời như thế.”

Hồi Đại Mao do dự lui một chút, lại lui một chút.

Ta nâng tay lên, mấy đạo tơ nhện đen tím nhanh chóng quấn lên, tạo thành một cái roi trôi nổi múa trên không trung.

Ta đặt tên cho roi này là Bách Vũ.

Ta vung roi, quét thật mạnh xuống đất.

Trong tiếng ầm ầm, mặt đất kiên cố nứt ra rồi một cái khe lớn.

Hồi Đại Mao ở một bên kinh ngạc: “Sur phó à, kỳ thật ta không tức giận chút nào, người không cần quét cái động này trút giận cho ta đâu...”

Ta không để ý tới nó, tiếp tục quét xuống đất.

“Sur phó, thật sự, động này khẳng định không biết đau, người đừng tự làm mình mệt nữa, mau dừng lại đi...”

Dưới đất đã bị quét nứt toác ra loạn xạ, đá bốn phía sứt xuống, vị trí kéo dài hướng xuống đất, chu vi cái cửa động kia, cũng dần dần có đường nét.

“A? Giống một cái hồ lô lớn.”

Vốn chính là một cái hồ lô.

Lúc ở bên trong cũng có thể thấy được.

Cái hồ lô này...

Ừm, kích thước hơi lớn chút.

Bụi mù tan hết, Hồi Đại Mao lại sáp đến gần: “Sur, sur phó, người nói đây có phải hồ lô thần tiên chôn ở chỗ này hay không?”

“Không biết.” Ta lắc đầu, bỗng nhiên có cảm giác gì đó, quay đầu nhìn về phía sau.

Một thân ảnh mặc y phục hoa màu vàng, đang đứng cách không xa phía sau chúng ta. Thái dương sắp hạ xuống, quần áo tóc tai khuôn mặt người nọ đều giống như một đồng lưu hỏa thiêu đốt.

“Phượng, Phượng tiền bối?”

Hồi Đại Mao có chút cà lăm hô lên.

Ta kinh ngạc cũng không ít hơn Hồi Đại Mao chút nào.

“Ta nói bên này làm sao đất rung núi chuyển, thì ra là ngươi.” Cánh môi mỏng manh của Phượng Nghi hơi nhếch lên, thoạt nhìn còn xinh đẹp hơn nhện tinh ta rất nhiều, không hổ là phượng hoàng nói: “Ngươi luôn không hét thì thôi, hét một tiếng lại khiến người kinh ngạc.”

Ta cũng không phải là chim, hét cái gì mà hét?

Chú thích

(1) linh thức: một loại năng lượng đặc thù có được khi người tu luyện đạt đến cảnh giới tinh thần trong đầu kết hợp với linh khí trong cơ thể ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Phượng hoàng và nhện không hợp nhau

Đương nhiên, trên mặt vẫn phải là khách khí. Không nói hấn là tiền bối, chỉ nói đạo hạnh, ta còn kém xa hấn mà.

“Ở chỗ này thế nhưng gặp được Phượng tiền bối, thật sự là vui mừng ngoài ý muốn.”

“Ngươi lại cái bộ dáng này, còn sớm có chuyện nói thẳng đi.” Hấn nói: “Ngươi một khi nói loại lời nói nghĩ một đằng nói một nẻo này trên mặt liền giống như ba cân ớt, rất khó coi.”

Hấn... Ta...

Con chim bành chộc này...

Ta thật sự là sống có thể nhịn chín không thể nhịn, dù cho là nhịn cái chín không ăn vào bụng cũng không thể nhịn (1).

Phượng hoàng chết thật không lưu mặt mũi cho người ta.

“Tiền bối nếu như không có việc gì, chúng ta đây liền đi.”

“Chậm đã.” Hấn khoát tay, ý thái tiêu sái, lại mang theo cái loại điệu bộ trong mắt không có người, không phải, không có yêu này: “Ngươi lẩn qua lẩn lại nơi này rối loạn, phui phui tay muốn đi?”

Ta liếc nhìn hấn một cái, ôi, bộ dáng người này đích thực rất đẹp để chơi mắt, liếc mắt nhìn cũng cảm thấy mắt đau. Nam nhân xinh đẹp thành như vậy, thật sự không phải chuyện tốt gì, chẳng trách hấn nhiều năm như vậy một con chim mái cũng tìm không ra, chỉ tự mình lẻ loi cô đơn. Người ta thường nói đàn bà goá nội tiết mất cân đối tính tình cáu kỉnh, người chưa vợ này xem ra cũng không tốt được chỗ nào đi.

Ta đại nhân có đại lượng, không so đo với chim goá hấn.

“Chẳng lẽ, nơi này là sở hữu của Phượng tiền bối?”

“Vây cũng không phải.”

Ta cũng đoán không phải.

“Bất quá chỗ này lại là đất phúc của các thôn dân xa gần cùng với linh thú, các người đem qua ở chỗ này, hôm nay lại gây sức ép ở đây, đương nhiên ta cũng được tin tức.”

Ta nhìn nhìn hấn: “Vây ý tứ của Phượng tiền bối, là bảo ta lấp đám đất này trở về?”

Hồi Đại Mao vội nói: “Đâu cần tới sư phó làm việc này, ta đến lấp là được rồi. Cam đoan lấp lại vừa phẳng vừa chặt tuyệt đối không làm lỗi.”

“Ta bảo các người lấp đất sao?” Phượng Nghi liếc hai thầy trò chúng ta một cái, đi đến gần. Hấn vẫy vẫy tay, bỗng nhiên mảnh đất lớn hình cái hồ lộ ra kia khoan xuống bắt đầu xoay tròn nhanh như gió, khối đất sọt lại phía trên bắn tung toé mọi nơi. Không sai, chính là bắn tung toé, giống như cái loại súng cao xạ nhìn thấy kiếp trước kia, cái loại một phút đồng hồ bắn hơn một nghìn phát đạn đó, quăng hết khối đất phía trên xuống.

Phượng Nghi cong một ngón tay: “Đến.”

Một cái hồ lộ lớn màu nâu nhanh chóng thu nhỏ lại, bay tới rơi vào trong tay Phượng Nghi.

Hồi Đại Mao buông tay vừa mới che mặt xuống, mở to mắt: “Sư phó, đây thật đúng là cái hồ lộ ha. Ngày hôm qua ta lại là tiến vào trong một cái hồ lộ.”

Ta mặc dù lúc nào cũng không hợp tính tình với Phượng Nghi, bất quá ta cũng hết sức tò mò với cái hồ lộ này: “Phượng tiền bối, hồ lộ này có cái gì huyền ảo?”

“Nha? Vây cũng không có gì. Chỉ là bụng to có thể chứa, bất kể thứ gì cũng đều nhét vào được. Nhưng mà nắp của cái hồ lộ này đã sớm rơi mất, vì thế chỉ một cái hồ lộ cũng không dùng được, thứ cất vào khó tránh khỏi còn có thể rơi ra.” Hấn thuận tay đưa hồ lộ cho ta: “Này, hồi lâu không gặp, cái này

xem là quà gặp mặt đi.”

Trong tay ta không hiểu ra sao thêm một cái hồ lô không nắp, giương mắt nhìn về phía Phurong Nghi.

Người này nói thật hay, chính hắn còn nói mỗi cái hồ lô vô ích, còn nói tặng ta làm quà gặp mặt cái gì? Cho là ta thu tài nguyên rác rưởi về? Lão nhân gia ngươi cảm thấy gì đó không có ích liền ném cho ta à?

Huống hồ vừa rồi nếu không phải là hắn, ta cũng đã hơn nửa lấy được cái hồ lô này vào tay. Bởi vì hắn gián đoạn vào một phút, cuối cùng hồ lô vẫn là đến tay ta, nhưng ta lại vô căn cứ nhận một phần nhân tình “quà gặp mặt” của hắn? Người này, không, chim này, thật sự là... thật sự là...

Hít sâu, lại hít sâu...

Kỳ thực ta biết, ác cảm của ta đối với Phurong Nghi hơn phân nửa đến từ hắn là chim ta là nhện, hắn là thiên địch của ta. Nhện hay sâu gặp phải chim, còn có thể có đường sống gì? Mặc dù Phurong Nghi con chim bánh chọe này xem ra không phải loại ăn côn trùng, nhưng ta vừa thấy hắn liền bản năng phản cảm, điểm ấy chết sống cũng sẽ không thay đổi. Ba trăm năm trước như vậy, ba trăm năm sau vẫn là như thế.

Cảm giác của Hôi Đại Mao cũng không giống ta, hắn cười tủm tỉm không ngừng quan sát hồ lô trong tay ta, còn thỉnh giáo Phurong Nghi: “Tiền bối, thì ra hồ lô này còn là một pháp bảo tiên gia sao? Vậy không biết nắp của cái hồ lô này có thể tìm được ở nơi nào? Nếu như tiền bối có thể chỉ điểm một hai, sư phó của ta đây cũng có thể xem như là có được bảo bối rồi.”

Con chuột lấm mồm! Không nói lời nào không ai bán ngươi như cầm điếu, nhiều lời như thế!

Phurong Nghi lắc đầu: “Ta nếu biết ta đã sớm đi tìm rồi. Chuyện trên đời phải nói duyên pháp, xem tương lai các ngươi có duyên với cái nắp hồ lô hay không. Hai thầy trò các ngươi muốn đi đâu?”

Hôi Đại Mao đáp: “Chúng ta muốn đi kinh thành. Phurong tiền bối ý muốn đi nơi nào?”

Phurong Nghi hừ một tiếng, không đáp hắn, chuyển sang hỏi ta: “Nghe nói ngươi hình như ở tại vùng Tây Bắc Thanh Tân, còn có cái danh gọi là gì, Bàn Ti đại tiên có phải hay không?”

Ta nói: “Chỗ ta ở nhưng thật ra gọi là Bàn Ti động, đại tiên gì gì đó bắt quá là tin vịt. Ta chút đạo hạnh như thế, đâu được xem là tiên.”

Phurong Nghi không nói cái gì nữa, ngay cả cáo biệt cũng không nói, rất ngạo mạn quay đầu bước đi.

Hôi Đại Mao đứng phải câu từ chối cũng không tức giận, sờ sờ cái mũi quay mặt lại, lại ngẩn ngơ với cái hồ lô của ta: “Hóa ra là cái hồ lô rất có huyền diệu. Chẳng trách ngày hôm qua ta rơi vào trời không ra được, lợi hại lợi hại. Sư phó, ta nói, nếu là có cái nắp có thể bịt ở miệng hồ lô này, vậy chẳng phải là có thể... Ồ, ta là nói, nếu như gặp tiểu yêu tiểu quái giống ta đây đối nghịch với sư phó, sư phó chẳng phải có thể dùng cái này nhốt bọn chúng lại?”

Hả? Cái này ta cũng chưa từng nghĩ tới.

Thế nhưng cho dù như vậy, có ý tứ gì? Cái này thoát nhìn chỉ đối với tiểu quái đạo hạnh nông cạn như Đại Mao mới có thể có tác dụng vậy trời, hơn nữa, đây cũng không phải là một đôi pháp bảo của Kim Giác đại mao Ngân Giác đại mao trong Tây du ký kia, kêu tên một cái, hầu từ đáp lại một tiếng liền thu vào. Chẳng lẽ muốn giống như ngày hôm qua chôn hồ lô trong đất chờ người tự mình té xuống? Thân là yêu quái còn có thể thực dục huân tâm giống như Hôi Đại Mao, ngốc đến tìm dưa hấu rơi vào hố đất, chỉ sợ trên đời này cũng không có con thứ hai đi?

Bắt quá nếu là dùng để đựng đồ...

Ta cùng Hôi Đại Mao tiếp tục lên đường, ta ngắm nghía cái hồ lô kia một vòng, biến lớn lại biến nhỏ, đem một số đồ tùy thân không quan trọng cất vào rồi lại lấy ra, còn lật hồ lô lên xem xem đồ vật bên trong có thể rơi xuống hay không.

Nói thật ra, mặc dù loại sự tình yêu quái tu tiên này sớm không thể dùng đến khoa học để giải thích, nhưng cái hồ lô này vẫn là tuân theo quy luật vật lý, lọ không có nắp đảo ngược lại, đồ vật bên trong đương nhiên sẽ rơi xuống.

Vì thế ta chơi một hồi, phát hiện không chỗ nào đặc biệt bất thường, tiện tay nhét vào bên trong bọc hành lý.

Hôi Đại Mao ngồi ở bên ngoài thùng xe, mảnh xe không có kéo lên, nhìn ra được hắn tựa hồ không hăng hái giống ngày xưa.

Là một môi? Hay là bị sợ hãi?

“Đại Mao? Đói bụng sao? Đến trấn phía trước tìm một tiệm cơm chưa đóng cửa gọi mấy món ăn có được không?”

Ta làm sư phó người ta hiếm thấy một lần quan tâm một lần như thế, thế nhưng Hôi Đại Mao lại có chút ừ ừ lắc đầu.

Ta hơi kinh ngạc!

Đây thật sự là Hôi Đại Mao sao?

Hồi Đại Mao này thế nhưng không tham ăn?

Mặt trời đây có phải là mọc từ đằng tây không?

“Sư phó, người xem Phụng hoàng tiên bồi một thân đạo hạnh kia... Ta phải luyện tới khi nào, mới có bản lĩnh như thế?”

“Khụ...”

Thì ra là phiền não cái này.

Được rồi, trừ ăn ra, Hồi Đại Mao cũng sẽ mọc ra một số tế bào não ở phương diện khác.

Bất quá hẳn chọn đối tượng so sánh đây, cũng thật sự là...

“Đừng nói người, chính là ta sư phó người, đời này cũng tuyệt đối không đuổi kịp con phụng hoàng ấy. Người phải biết rằng, mặc dù nỗ lực sau này quan trọng, nhưng điều kiện bẩm sinh cũng quan trọng mà. Phụng hoàng là hậu duệ của thần điêu, sinh ra đã có pháp lực cao thâm. Lại nói, hẳn căn bản không phải yêu, hẳn coi là nửa thần tiên, người so với hẳn, thật sự là ăn no rừng mỡ.”

“Vậy sư phó, kiếp này của ta, có thể vượt qua người không?”

Loại câu hỏi này thật đáng đánh đòn.

Đồ đệ không tiến tới không tốt, quá tiến tới liền thành làm bừa, hơn nữa còn hỏi ta loại câu hỏi xúc phạm tôn nghiêm của người làm sư phó ta đây.

Cư nhiên muốn vượt qua ta? À há, chẳng lẽ người còn muốn đảo lại làm sư phó của ta?

“A a đau quá, sư phó đừng đánh—”

Trong rừng cây rậm rạp tuôn ra một tiếng kêu rên, giật mình bao nhiêu chim loạn bay trên trời...

Chú thích

(1) nguyên văn là “sinh khả nhẫn thực bất khả nhẫn”, chuyện này mà nhìn được thì còn chuyện gì không nhìn được nữa, ý chỉ không thể chịu đựng được nữa ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hồ lô hữu dụng làm tử lạnh

“Sư phó, chậm một chút.”

Chúng ta bỏ xe đi thuyền, ta tìm chỗ tốt cho ngựa quỳ — trong hồ lô.

Hồi Đại Mao lại phát hiện cách dùng khác của cái hồ lô này: chứa thức ăn.

So với tử lạnh dễ dùng hơn, giữ tươi tự nhiên, bỏ bánh bao thịt vào, lúc lấy ra vẫn nóng hôi hổi. Hồi Đại Mao lập tức hưng phấn không thôi, thừa dịp trước khi trời tối không kiêng nể vợ vét trong thị trấn.

“Lão đầu, bánh lúa mạch này ta muốn toàn bộ, gói lại cho ta!”

“Gà hun khói này cho ta mười con!”

“Chân giò này... bung một khay cho ta? Cái gì? Hôi gia gia ta cho người tiền khay, người sợ cái gì chứ!”

“Bánh hấp này người cho ta, quên đi, người cho ta luôn cả lồng đi.”

Ta lắc lắc đầu.

Chúng ta bao một cái thuyền khách không lớn, Hồi Đại Mao ra tay rộng rãi, tiêu tiền như nước chảy cũng không cảm thấy đau lòng. Dù sao mấy thứ này vốn chính là hẩn tích lũy bao năm qua, tính nét thích trộm đồng sờ tây của con chuột chính là chưa sửa, ta ngủ ba trăm năm, hẳn cũng tích tài vật gia sản không ít, đây thực sự là, tích tụ ngàn ngày, dùng trong chốc lát, bình thường không phải sử dụng đến, bây giờ nhưng cuối cùng cũng có thể tiêu xài. Buổi tối thuyền nương bụng qua com tối đơn giản, một con cá, một đĩa ốc xào, hai bát com nhỏ. Hồi Đại Mao nhìn không thuận mắt, tự mình từ trong hồ lô

trái một món phải một món lấy ra ngoài, ăn vui quên trời đất, ta ăn mấy miếng cơm, đồ ăn không có động đến.

“Sur phó.”

“Hừ?”

“Ta cảm thấy người hình như... Ừm, xuất môn lần này, người mất hứng sao?”

“Không biết, có lẽ sống lâu, nhát gan. Luôn cảm thấy thái bình vô sự núp trong son động mới tốt, vừa ra khỏi cửa, trong lòng luôn không yên, luôn cảm thấy nơi chốn đều xa lạ, chỗ nào cũng không phải là nhà mình.”

“Khụ, thì ra sur phó người lưu luyến gia đình như thế ha. Nghĩ chút thứ vui vẻ, người và Tam Lục sư thúc chính là đã lâu không gặp, lần này gặp mặt nhất định có nhiều chuyện để nói đi?”

“Kêu sư bá, bậc của Tam Lục nhưng đứng trước ta đấy.”

Tuy rằng, Đào Hoa quan cũng đã không còn tồn tại, tình đồng môn quá khứ có còn như trước không, thực sự rất khó nói.

“Hơn nữa người cũng biết Tam Lục người này a, tâm năng cũng không xấu, dù cho lúc cùng một chỗ với người khác, nhất định làm cho người không vừa ý không dễ chịu, câu cửa miệng nói, người sống chỉ một hơi, cây sống chỉ một vỏ, Tam Lục sư bá của người chính là làm cho huyệt hơi, không vỏ.”

Hồi Đại Mao ngẫm lại, lòng có ảo não gật đầu: “Như vậy, Tam Lục sư bá mặt lạnh, miệng sắc, là làm cho người ta không thoải mái.”

Thuyền giương buồm lên, theo gió, đi rất nhanh. Hồi Đại Mao ăn, cũng không ngại ngồi thuyền chán nản. Ta lật mấy trang sách tiêu khiển tiện tay mua được trên phố, quay đầu nhìn bên ngoài.

Ba trăm năm, cũng đủ thời gian thương hải tang điền.

Tam Lục bây giờ là dạng gì nhỉ? Đương nhiên, nàng hiện giờ cũng không gọi là Tam Lục nữa, đứng đắn có một cái tên kêu Tống Huân. Ta cũng không biết nàng sao lại là họ Tống, gặp lại, cũng có thể hỏi nàng cho rõ.

Bất quá ta vẫn là quen gọi nàng Tam Lục.

Chuyện xưa, người xưa trong quá khứ...

Ta nhất nhất nghĩ đến đều cảm thấy rành rành trước mắt, ba trăm năm kia, tang thương chuyện cũ, lắng đọng buồn vui, lại làm cho ta cảm thấy mờ mịt.

Ta vượt cái hà bao thời khắc bất ly thân trong lòng kia, dựa vào cửa sổ mạn tàu ngả ra.

Trước kia từng nghe một ca khúc, ca từ vẫn còn có thể nhớ rõ hai câu.

Tựa hồ là như thế này, ánh trăng yên tĩnh như xưa, năm tháng vượt qua vô số thế kỷ.

Chờ ta rút cuộc nhìn thấy chân tướng, lại biến càng thêm mờ mịt.

Hồi Đại Mao đang ngủ, ngáy khò khò ở cách vách.

Giống như hán vậy cũng không sai, ăn ăn ngủ ngủ, tu luyện cũng không nhanh, nhớ ra thì luyện luyện, nhớ không ra thì ném qua một bên. Dù sao đã thành yêu quái, mệnh là đủ dài.

Xuống núi lần này ta luôn có một loại cảm giác bất an. Cái bạch cốt tinh kia cũng vậy, còn có Phượng Nghi đột nhiên xuất hiện.

Còn có, Tam Lục đã lâu không gặp mặt.

Bất quá có lẽ là ta vốn là chưa từng hạ sơn xuất môn bao giờ, cảnh đời gặp ít, vì thế đến khi gặp chuyện luôn cảm thấy bất an đi.

Lúc đến nửa đêm, thuyền cũng là yên tĩnh lại, ta vốn đang khoan khoái nhập định, bỗng nhiên mở mắt ra.

Phía bên ngoài cửa sổ có một thanh âm trong trẻo nói: “Xin hỏi, trong khoang thuyền chính là Đào Tam Bát sao?”

Ta sợ run một cái: “Các hạ là ai?”

“Tam Bát tỷ tỷ, ta là Tiểu Tâm mà.”

Ta kinh ngạc đứng lên, một đạo kim quang hiện lên, tiểu cá chép tinh năm đó dẫn đường cho ta ở đầm Bích Thủy đã xuyên cửa sổ mà vào, nàng tu thành bộ dáng một thiếu nữ mười bốn mười lăm tuổi, ý cười dịu dàng, mắt sáng lung linh, là một tiểu mỹ nhân phi thường đáng yêu.

“Tiểu Tâm người... Người tại sao lại ở chỗ này?”

“Xem ngươi nói, ta sao lại không thể tới.” Nàng kéo tay ta nhìn kỹ một chút: “Ừm, đạo hạnh của Tam Bát tỷ tỷ bây giờ rất được, mạnh mẽ hơn xa so với ta.”

“Đến đến, mau ngồi, chúng ta... chúng ta đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy.” Tiểu Tâm tự nhiên thành thạo ngồi ở bên giường, từ trong ngực lấy ra phong thư: “Cái này là.. công tử chúng ta bảo ta mang cho ngươi.”

“Từ Hằng? Hẳn hiện tại khá không? Hẳn ở nơi nào? Ngươi... Hẳn...” Ta muốn hỏi hẳn sao lại không tới tìm ta, thế nhưng vừa nghĩ tới khi đó Hôi Đại Mao nói hẳn kỳ thực là bị giam lỏng, lời nói phía sau cũng không nói ra được.

“Công tử vẫn tốt, không bị khổ sở gì, chỉ là hành động không tự do.”

Ta nắm thật chặt phong thư kia: “Vậy, ngươi là thể nào tìm được ta?”

“Ngươi có cái gì khó tìm a.” Trong nói cười của nàng thanh tao xinh đẹp, thật sự là một tiểu ngư tinh rất mỹ lệ... Hoàn toàn bất đồng với bộ dáng trẻ con năm đó.

Khiến cho ta nhìn một chút cảm giác quen thuộc cũng tìm không ra, chỉ cảm thấy trước mắt là một người hoàn toàn xa lạ.

“Tam Bát tỷ tỷ đây là muốn đi kinh thành?”

“Đúng vậy, đi thăm Tam Lục.”

“A, thì ra vậy.” Nàng cười nói với ta mấy chuyện từ đó tới nay, sau khi nàng rời khỏi đầm Bích Thủy trước sau đi hồ Song Tháp, sau đó lại đi Đông hải một lần, bất quá hầu hết vẫn là tại Trừ giang an thân, cách chỗ Ngao Từ Hằng ẩn cư không xa. Bởi vì Trừ giang có đường sông tương thông với kênh đào chúng ta bây giờ đang đi qua, vì thế lần này nàng liền đảm nhiệm sứ giả đưa tin.

Ta nói ra chuyện tình mình ngủ ba trăm năm, nàng chỉ lẳng lặng gật đầu nghe.

“Đúng rồi, lần sau có rảnh, đến Bàn Ti động của ta làm khách đi, mặc dù không phải là danh thắng cảnh trí gì, bất quá cũng an nhàn u tĩnh.” Ta nói: “Chờ ta từ kinh thành trở về, cũng đi Trừ giang nhìn xem ngươi, tiện đường cũng có thể thăm Từ Hằng.”

Tiểu Tâm mỉm cười cáo từ, một thân chưa có vào trong nước đã không thấy bóng dáng, ta nhìn cái linh động không dấu vết của nàng, nghĩ thầm, sau này muốn động thủ với yêu tinh sinh trong nước lớn trong nước như thế, vạn vạn không thể ở dưới nước.

Bằng không ta tuyệt đối là vào tình thế xấu.

Bất quá ta nghĩ mấy cái này để làm gì, Tiểu Tâm tiểu ngư tinh này hồi nhỏ tính cách xem như không tệ, lại nói giữa ta và nàng cũng không có thù.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ

Hôi Đại Mao đối với chuyện đi gặp Tam Lục là không có gì hứng thú, thế nhưng kinh thành là chốn phồn hoa nhất thiên hạ, các loại cái ăn... Khụ, chỉ cần có cái này dụ dỗ trước mũi, Hôi Đại Mao kia đối với việc gấp rút lên đường là hăng hái gấp trăm lần, bởi vì ngại thuyền chậm, còn thừa dịp người ít triệu một trận gió nhỏ đến, công lực của hắn cứ nửa bình nước như thế, chút gió này chỉ thổi trên buồm mỗi một cái thuyền của chúng ta, may mắn lúc này thuyền trên sông thiếu lại có sương mù, bằng không để cho người ngoài nhìn thấy rõ ràng không có gió, buồm thuyền này lại căng phồng phóng nhanh về phía trước, không lên tiếng mới là lạ.

Có hẳn thỉnh thoảng làm cản như thế, đương nhiên tăng tốc là không thành vấn đề, ba ngày đường thủy, chúng ta đi chỉ vừa mới hai ngày đã đến bờ, thuyền nương vừa buộc dây thừng vừa kinh ngạc nói: “Đây thật là xuôi gió xuôi nước nha, đường thủy này hằng ngày qua lại, cho tới bây giờ chưa từng nhanh như vậy.”

Ta suy nghĩ ngươi nếu biết rằng ngồi trên thuyền ngươi chính là hai yêu tinh, đảm bảo ngươi kinh ngạc cũng có thể cầm đầu xuống sông đi.

“Sư phó, ta nghe ngóng, lên bờ vẫn đi hướng đông, tới một nơi tên là Tam Toàn son lại rẽ hướng nam, chừng mười dặm đường, là tới Hoàng Lâm.”

Chừng mười dặm đường đối với chúng ta mà nói là thoát cái đã đến, thế nhưng trong lòng ta bỗng nhiên có chút không chắc chắn.

Giống như vừa mới nhìn thấy Tiểu Tâm, đã hoàn toàn không phải là bộ dáng trong trí nhớ.

Vậy Tam Lục, ta thấy nàng, lại là tình hình dạng gì?

Bảo ngựa quý không cần chạy mau, chậm rãi đi về phía trước là được. Hôi Đại Mao cũng rất cao hứng, đi từ từ thuận tiện hần dạo phố, lĩnh hội trọn vẹn phần hoa của phụ cận kinh thành. Mặc dù khẳng định cách kinh thành còn có một khoảng cách rất lớn, thế nhưng thôn trấn chúng ta bây giờ đang qua là đường nhất định phải đi từ kinh thành đi hướng tây bắc, có nhiều thương lữ khách nhân từ nơi này đi qua, so với những tiểu thành trấn chúng ta dọc theo đường đi gặp đương nhiên bất đồng. Hôi Đại Mao là mua đông mua tây, thậm chí lúc đi ngang qua một cái bổ trang, đem trong điểm nhà người ta đều dọn sạch hơn phân nửa, ý vào có cái nhà kho hồ lô không nắp tự nhiên này, đây là liều mạng nhét vào trong. Ta là kỳ quái, xem những thứ đào hồng tát kim bách điệp xuyên hoa hỉ thước đáng mai (1) gì đó... Nhiều kiểu thế này cho dù Hôi Đại Mao tính toán làm quần áo, mấy trăm bộ cũng đủ làm — Vấn đề là hoa tươi đẹp như thế, dù làm xong chẳng lẽ hần còn có thể mặc vào?

A, khoan đã.

Hôi Đại Mao ba trăm năm trước chính là phải lòng một cô nương chuột nhỏ... Ồ, đương nhiên, chuột bình thường sống không được quá lâu, té ra Hôi Đại Mao đây là còn muốn lại tái giá? Ủ, có thể chứ. Hần tuy rằng bình thường nhìn hơi vô năng, nhưng là nếu luận trong số chuột, đây tuyệt đối là hạc giữa bầy gà, muốn tìm một bầu bạn đương nhiên không khó. Lại nói, chuột đặc biệt sinh nhiều, sinh con một lứa lại một lứa liên tiếp không ngừng. Đây là một điểm cực mạnh của chuột, nếu nói có thể sinh có thể nuôi, tuyệt đối trên đời không sinh vật có vú nào có thể vượt qua chuột đi, nếu như Hôi Đại Mao tìm một cô vợ, lại ra sức tăng gia sản xuất sinh con, ta bấm ngón tay tính tính, một thai này tối thiểu ít nhất bốn đến tám con, một năm có thể sinh ba năm bảy tám lần. Sau đó con lại sinh cháu, cháu lại sinh con, con con cháu cháu vô cùng tận! >0< Có câu tục ngữ nói như thế nào ấy nhỉ, chuột một đôi đực và cái, một năm liền biến một ngàn rưởi! Tính toán như vậy Bàn Ti động của ta chưa được một năm là có thể đổi tên thành chuột động! Nhiều tơ lụa như thế căn bản chưa chắc đủ cho đám chuột nhỏ kia sử dụng..

Ồ, không được, trở về Hôi Đại Mao nếu như thực sự tìm vợ, ta nhất định phải lên lớp cho hần một khóa phổ cập kế hoạch hoá gia đình.

Chúng ta ngừng lại ở đầu đường Tam Toàn sơn kia, nó cư nhiên là một ngã năm, một ngã đi phía bắc, một ngã đi tiếp phía đông, một ngã là đường đi của chúng ta, ngã đi về phía nam cũng có hai cái đường nhỏ, vòng vo xem ra người đi không nhiều lắm, một đường chệch đông nam, một đường chệch tây nam.

“Hai đường đều hướng nam, ngươi nói chính là đường nào đây?”

Hôi Đại Mao gãi gãi đầu: “Cái này ta cũng không biết, con chuột nhỏ kia ăn nói không rõ, chỉ nói là hướng nam, cũng không nói hướng nam có hai đường. Việc này không ngại, sư phó và xe ngựa ở chỗ này nghỉ một chút, ta đi phía trước xem xem, dù sao cũng là chừng mười dặm đường, thời gian một chén trà ta sẽ trở lại.”

“Không cần ngươi đi.”

Ta búng búng ngón tay, trên một thân cây bên cạnh dưới một sợi tơ vốn có, treo một con tám chân ở đó.

“Sư phó, con này... ừm, thật nhỏ ha.”

Ta bật cười.

Nhện đương nhiên là nhỏ, cho dù là có loài lớn, cũng tuyệt đối không lớn hơn chuột được đi? Cũng không trách hần nói như vậy.

Con tám chân kia cũng rất thông minh, nghe xong câu hỏi của ta, liền giơ giơ chân nhắm trên con đường hướng đông nam kia.

“Xem ra là bên kia không sai.” Hôi Đại Mao cười hi hi: “Sư phó, tiểu đồng tộc này của người cũng thật thông minh.”

“Ngươi cho rằng chỉ chuột các ngươi tai thính mắt tinh tin tức linh thông sao?”

“Dạ vâng dạ vâng, ta éch ngồi đáy giếng, sư phó đương nhiên cao minh hơn ta.”

Chúng ta dọc đường đi thẳng, ban đầu còn có thôn xóm và nhà dân, thế nhưng càng chạy rừng cây càng sâu, dấu chân người càng ít.

“Ừm, chính là con đường này không sai.” Hôi Đại Mao nói: “Tu luyện mà, vốn nên tìm một nơi yên tĩnh. Hoàng Lâm này là một địa phương tốt, cách kinh thành rất gần, nơi chốn lại yên tĩnh.”

Ngữ âm của hần chưa dứt, phía trước có một thanh âm lạnh lạnh nói: “Khách tới dừng bước, phía trước là trang viện nhà ta, ngoại nhân không thể tự tiện xông vào.”

Ta không lên tiếng, Hôi Đại Mao lớn tiếng nói: “Chúng ta là nhận lời mời tới Hoàng Lâm làm khách. Xin hỏi nơi này có phải không?”

“Nha?” Thanh âm đối diện kia tựa hồ hơi bất ngờ, ngừng một cái nói: “Vậy mời đợi chút, ta đi bẩm báo chủ nhân.”

Chúng ta ngừng lại, Hôi Đại Mao nhỏ giọng phàn nàn: “Lên mặt thật lớn...”

“Đây là thường tình. Nếu như có người đến Bàn Ti động muốn gặp ta, chẳng lẽ ngươi liền không cần nói trước cho ta biết một tiếng liền mời khách nhân vào sao?”

Hồi Đại Mao nghĩ nghĩ, gãi đầu nói: “Sư phó nếu nói như thế, vậy lần sau có khách tới ta cũng làm như thế là được.”

Ừm, hẳn nói cũng phải. Từ khi ta tỉnh lại, Bàn Ti động chưa từng có một khách nhân.

“Tam Bát, có phải người đã đến rồi hay không?”

Ta quay đầu nhìn, từ trên đường mòn phía trước chậm rãi đi tới một người, nàng mặc một bộ sa y bảy màu, vạt áo như gió tựa tiên tử. Tóc đen như thác, gương mặt trắng như tuyết óng ánh, mắt sáng lung linh, thật sự là... đẹp.

Bất quá ta ngờ ra một cái, lập tức thập phần kinh ngạc: “Tam Thất?”

Không phải Tam Lục mời ta tới sao? Trong thư của nàng nửa chữ cũng không có nhắc tới Tam Thất cũng sẽ ở chỗ này à?

“Làm sao, nhìn thấy ta ngoài ý muốn như vậy à?”

“Đúng vậy, việc vui ngoài ý muốn mà, không nghĩ tới Tam Thất người cũng lại ở chỗ này.” Ta hỏi: “Người cũng... sống ở đây?”

Tam Thất ngọt ngào cười: “Không phải, ta cũng là đến làm khách. Không nghĩ người cũng đến, đây thật đúng là hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, có phải hay không?”

Chú thích

(1) hồng đào rắc vàng, trăm bướm lượn hoa, hỉ thước đáp lên hoa mai ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56: Chân tướng sự thực đã vô dụng

Hữu duyên thiên lý?

Lời này ta thế nào nghe cũng không được tự nhiên.

Ta biết chính ta, đầu óc không phải cái loại đặc biệt thông minh đó, đối với chuyện suy đoán người khác đang suy nghĩ gì muốn làm cái gì, hoàn toàn không có thiên phú ở phương diện này. Ta kiếp trước cũng là như thế, khi chơi cờ thì dùng tay cầm lấy quân cờ hạ xuống, có thể nghĩ được nhiều nhất là một bước đi xong, bước tiếp theo nên đi cái gì.

Có một số việc, lúc phát sinh ta liền cảm thấy không ổn, nhưng là không có cách nào lập tức làm ra phản ứng.

Thường thường phải sau đó mới phát hiện, ai nha, lúc ấy ta hẳn là nói như vậy, làm như vậy mới đúng. Ý tứ của người kia nhất định là nghĩ thế này thế này...

Giống như bây giờ, ta đứng trước mặt Tam Thất, bị nụ cười ôn hòa mỹ mạo của nàng thoáng mê hoặc.

Có điểm không thích hợp.

Ừm, là không đúng chỗ nào đây.

“À, Đại Mao cũng từng trải hơn.” Nàng nói: “Hai thầy trò các người qua ngàn ấy năm như thế nào? Ta cũng nghe nói, các người có một chỗ động phủ, kêu Bàn Ti động có phải hay không? Tên này lấy đích thực là thích hợp linh động, cũng không có cái thích hợp hơn.”

“Ừ, Tam Thất người mấy năm nay ở nơi nào vậy?”

“Ta không có chỗ ở cố định, bốn biển là nhà.” Tam Thất nói: “Bất quá ta cũng có một tiểu địa phương, trong một cái sơn cốc ở một dãy Liên Vân sơn tại tây nam, nơi đó bốn mùa như xuân, khí hậu ấm áp dễ chịu, trăm hoa nở rộ quanh năm, Tam Bát à, người nhưng phải đi chỗ ta làm khách, chúng ta đã lâu không gặp, phải hảo hảo tâm sự, luận bàn một chút với nhau.”

Trên người Tam Thất có hương hoa nhàn nhạt.

Thế nhưng, từ ngày trước, cảm giác của ta đối với nàng tựa hồ cũng không... yên tâm kiên định như đối với Tam Lục.

Thật ra thì Tam Thất cũng không có gì không tốt.

Chẳng lẽ, ợ, sâu trong nội tâm ta lại có khuynh hướng chịu ngược sao? Tam Lục đối với ta lãnh ngôn ác ngữ ta chẳng những đã sớm thành thói quen hơn nữa còn vui vẻ chịu đựng, Tam Thất đối với ta ôn nhu không thất lễ ta lại luôn cảm thấy nặng...

Ừm...

Tóm lại cảm thấy nàng không có cái đáng tin của Tam Lục.

“Tam Lục đâu? Nàng hiện tại... Tình hình thế nào?”

“Nàng vẫn ổn.”

Ta tìm không thấy đề tài, bất quá cùng một chỗ với Tam Thất, cho tới bây giờ đều làm cho người như tắm gió xuân, tình cảnh chưa bao giờ biết lạnh.

Nàng nói cho ta biết mình đã đi qua địa phương nào, gặp được chuyện lý thú gì. Lại hỏi cuộc sống ở Bàn Ti động của ta ra sao, bình thường làm gì để tiêu khiển, tu luyện lên cao có gặp phải nan đề hay không. Lại hỏi Hôi Đại Mao một số việc vặt.

Vùng tường trắng phía trước, bên trong tường phòng xá cao thấp chằng chịt, có thể nhìn thấy mái ngói xanh đen, hoa cây sum sê, thật sự là một địa phương tốt, nếu không phải là địa phương hẻo lánh, cũng giống trạch viện của một hộ nhân gia lớn, đâu giống sào huyệt của yêu quái a. Lại nói tiếp, ong mật và bướm đích xác không phải ăn hang ở hốc, không giống ta, ta là con nhện, Hôi Đại Mao là con chuột, thiên tính bản năng muốn chui vào trong động động mới an tâm kiên định.

Bất quá tiến viện môn, ta liền muốn nở nụ cười.

Gạch màu dưới đất cùng với đá tròn tạo thành hình lục giác từng cái từng cái tương liên không ngừng, ta lập tức nhớ tới chương trình phổ cập khoa học nói về ong mật xem ở kiếp trước.

Từng cái từng cái mắt trên tổ ong ấy, cũng không chính là như vậy sao.

Tam Lục thật đúng là có phong cách a.

“Tam Bát, mấy năm nay người thoát nhìn biến chịu khó nha, đạo hạnh sâu. Nghỉ ngơi hai ngày, chúng ta luận bàn luận bàn.”

Ta ừm một tiếng, gật gật đầu.

Một nữ đồng mặc sam tử lục nhạt qua đây, dịu dàng thì cái lễ nói, chủ nhân còn chưa xuất quan, mời ta trước tiên tới khách xá an trí. Nghe lên chính là cái thanh âm vừa rồi đáp lời chúng ta kia. Ta ngưng thần nhìn kỹ nàng, tiểu gia hỏa này bách niên đạo hạnh, nguyên hình là một trùng eo nhỏ màu lục nhạt.

Ta theo nàng vòng qua đình viện, phòng này xây tương đối tốt, cũng không phải là ảo giác dùng pháp thuật làm ra. Đình viện không khí rộng mở có bố cục của phương bắc, tính tế khéo léo lại không thua cái loại tinh xá (1) của phương nam ấy.

Khách xá an bài xong, u tĩnh, bày biện đơn giản, trên cửa sổ dán song sa trắng. Màu xanh ngát trong đình viện chiếu lên cửa sổ, cũng lộ vẻ sa kia là màu lục nhạt.

Ta không hiểu sao lại nhớ tới một thi từ: Gối ngọc màn sa, đêm khuya lạnh vừa thấu (2).

Tam Thất cùng với tiểu nha đầu trùng eo nhỏ kia thướt thướt tha tha băng qua đình viện, hai người các nàng hướng hoa gian đứng lại, đó chính là một bộ tranh mỹ nữ cổ đại du viên hoàn mỹ, điển hình.

Ta để tay lên ngực tự hỏi, ta đối với Tam Thất thủy chung không mong mối nối, cũng không thể là bởi vì Tam Thất nàng xinh đẹp có khí chất ta mới... Ợ, chẳng lẽ ta ở sâu trong nội tâm ghen tị nàng?

Nói thật, nàng không gốc giống ta, nội tâm ít. Cũng không bộc trực giống như Tam Lục, nói chuyện thâm người...

Ừ, nhìn chung mà nói chính là nàng tương đối sắc sảo đi.

Hoặc là nói, chính là người giống như Bảo tỷ tỷ (3) trong Hồng lâu mộng đi? Với ai cũng rất ôn hòa, nhưng sẽ không chân chính tốt với ai.

Ta đang nghĩ ngợi lung tung, Tam Thất ở trong sân cầm một bó hoa tươi hướng ta vẫy tay: “Tam Bát, mau ra đây. Ta bảo người ta chuẩn bị một bàn tiệc rượu ngon nhất cho người đón gió đây.”

“Được, tới liền.”

Tiệc rượu có thể nói là bao gồm đủ loại món ăn biến đất trời, bay trên trời chạy trên đất bơi trong nước, hương vị cũng đều dị thường ngon. Xem Hôi Đại Mao chính là như cá gặp nước, tay nắm tay mười vui quên trời đất.

Ta ăn hai miếng chân giò hun khói.

Đối với đồ ăn ta có điểm có cũng được mà không có cũng chẳng sao, ăn cũng không cảm giác gì, không ăn cũng sẽ không cảm thấy đói khát.

Rất nhiều lúc cái loại cảm giác dạ dày ăn no phình lên ấy của ta, đều là khi hấp thu sức mạnh lôi điện.

Ta nghĩ lôi điện đối với ta mà nói mới là nguồn gốc của năng lượng, mà không phải thức ăn.

Tam Thất bưng một cái chén dương chi bạch ngọc (4), nhìn hoa sen nở rộ trên hồ nước ngoài cửa sổ, đột nhiên hỏi: “Tam Bát, người mấy năm nay, có từng... gặp Phượng Nghi hay không?”

“Hử?”

Ta sững sốt một chút, xem như gập qua đi...

“Trên đường tới, đừng lúc tình cờ gặp.”

Ánh mắt Tam Thất thoáng chốc lóe lên ánh sáng mỹ lệ: “Vây... hần hiện tại như thế nào? Hần hiện tại sống ở nơi nào, người có biết không?”

Những thứ này ta thể nhưng một hồi ba không biết.

“Thoạt nhìn vẫn là như cũ, bất quá pháp lực cao thâm hơn. Chúng ta là ngẫu nhiên gặp trên đường, hần tựa hồ triệu tập một số chim chóc tụ hội, không biết làm cái trò gì, chỉ chào một tiếng, cái khác ta cũng không có hỏi nhiều.”

Kỳ thực, hần còn tặng ta một cái hồ lô không có miệng.

Bất quá ta nghĩ cái này thì không cần phải nói đi... Đây cũng không phải chuyện gì quan trọng.

“Như vậy sao...”

Hồi Đại Mao bổ sung: “Chúng ta chính là gặp được Phượng tiền bối trong núi bên cạnh cái sơn trấn tên là, tên là cái gì đó, bất quá hần sống ở đâu chúng ta là thực sự không hỏi. Lại nói, Phượng tiền bối rất kiêu ngạo, ta hỏi hần một câu hần cũng không đáp ta nha.”

Tam Thất gục đầu xuống, sau đó rất nhanh nâng lên: “Đúng vậy, Phượng tiền bối là di huyết của thần tộc, đương nhiên kiêu ngạo chút. Đến đến, dùng bữa. Tam Bát, hai người chúng ta uống một chén.”

Hồi Đại Mao rất nhanh uống say khướt, ta cùng Tam Thất nói chuyện câu được câu không.

“Tràng kinh biến năm đó, ta và Tam Lục may mắn giữ được mạng trốn ra, cũng từng hỏi thăm tin tức của người, gián tiếp nghe nói người cũng còn sống, chỉ là bị trọng thương. Nhất thời lại vô pháp liên lạc...”

“Ừ.”

Ta không biết nói cái gì, cứ như vậy an tĩnh nghe.

Ngoài cửa sổ ủa vào một trận gió mát, ánh nến trên bàn lung lay mấy cái, bị thổi tắt.

Khói xanh phát phơ dâng lên, ngọn nến tắt hết chung quy khiến người ta cảm thấy một loại vị đạo thương cảm.

“Có đôi khi a, ta cũng thực mê hoặc, rốt cuộc chúng ta vì cái gì muốn tu hành. Từ đầu chỉ là vì sống lâu, sẽ không chết trong gió lạnh khi mùa hè trôi qua. Về sau, biết càng ngày càng nhiều, nghĩ càng ngày càng nhiều, ngược lại càng ngày càng hồ đồ.”

Ta liếc mắt nhìn Tam Thất một cái, nàng cũng liếc mắt nhìn ta một cái.

“Kỳ thực có chuyện, ta vẫn muốn nói với người, nhưng là không có cơ hội.” Nàng thấp giọng nói: “Năm đó trước lúc đại biến, trong rừng có một tiểu đạo sĩ bị người dùng tơ nhện trói lại, là ta giết.”

Chú thích

(1) tinh xá: chỉ nơi ở của người tu hành ↑

(2) câu này trong bài thơ “Túy hoa âm” của Lý Thanh Chiêu, theo bản dịch của Nguyễn Chí Viễn (tham khảo, phải đăng ký) ↑

(3) chỉ nhân vật Tiết Bảo Thoa (tham khảo) ↑

(4) dương chi bạch ngọc: là một loại ngọc cực phẩm, cực kỳ quý, có máu trắng như mỡ dê ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 57: Tam Lục Tam Thất thêm Tam Bát

Ta không nghĩ nàng lại nói ra trực tiếp như thế.

Ta từng đoán, thậm chí, ta có thể khẳng định, chỉ có nàng.

Chính là nàng.

Ta từng nghĩ rất nhiều lần, nàng vì sao muốn giết tiểu Kiều, mà bị người hiểu lầm là ta giết.

Nhưng là về sau ta không quán vào vấn đề này nữa. Bất luận nàng có giết tiểu Kiều hay không, ta và Lý Kha cũng sẽ không có một con đường đi khác.

Đạo sĩ ấy sẽ không bỏ qua Đào Hoa quan.

Quan chủ cũng sẽ không bỏ qua cơ hội có thể đạt được mục đích của nàng.

Ta cũng không có khả năng, vượt qua thiên tính con nhen của mình.

Cho dù ta và Lý Kha có thể cùng một chỗ, chúng ta...

Chúng ta không có khả năng cùng một chỗ.

Tuy rằng như vậy, ta vẫn là bất ngờ, Tam Thất lại trực tiếp nhắc tới chuyện này.

Tuy rằng ta cảm thấy tiểu Kiều bị giết oan uổng, thế nhưng Tam Thất và ta là yêu, đạo sĩ là thiên địch của chúng ta, Tam Thất giết hấn cũng không thể bình thường hơn.

Ta bình tĩnh xa hơn so với chính mình tưởng, nhẹ giọng hỏi: “Vậy sao? Ta nghĩ cũng là như thế... Ngày đó không ở trong quan, chính là người và ta, còn có Hồi Đại Mao. Đại Mao cùng một chỗ với ta, cho dù không cùng một chỗ, hấn cũng sẽ không đi giết một đạo sĩ.”

“Ta lúc ấy chẳng qua là... tâm tình đặc biệt xấu, đạo sĩ kia vừa thấy ta liền chửi ầm lên, ta thuận tay giết hấn... Về sau ta nghĩ, người đem hấn trời không giết, có lẽ bởi vì người có chỗ khác muốn dùng, ta sau đó muốn giải thích với người, thế nhưng đạo sĩ đã dùng trận pháp vây Hoa Đào Hoa quan rồi, sau lúc ấy, chúng ta lại chưa từng gặp mặt nữa...”

“Không có gì. Những cái đó đều không quan trọng.”

Từ bắt đầu, đến kết thúc, nhanh đến làm cho người ta khó có thể tin. Thời gian là khoan hồng cỡ nào, lại là tàn khốc biết bao. Hết thấy thị phi ân oán đau đớn qua lại đều bị nó quét sạch, không lưu nửa điểm dấu vết.

Cho dù không phát sinh chuyện Tam Thất giết chết tiểu Kiều, ta và Lý Kha, chung quy cũng là hữu duyên vô phận.

Ta căn bản, không nên có tình yêu.

“Ta vẫn đối với Phượng Nghi... Kỳ thực ta nghĩ người có lẽ cũng biết chuyện này.”

Ta gật gật đầu.

Trong Đào Hoa quan thích Phượng Nghi cũng không chỉ một mình nàng, thế nhưng tất cả mọi người giống nhau, không ai có thể đoạt được tòa đất phượng hoàng hoa lệ cao ngạo kia.

Sau đó chúng ta đều uống hơi nhiều, dựa vào cùng một chỗ cũng không biết nói những gì.

Tam Thất kỳ thực... cũng có bi ai của nàng.

Nàng cũng không phải là hoàn mỹ như thế.

“Đúng rồi, một vài năm trước, Tam Lục cũng đã gặp được người trong lòng rồi, họ Tống, là một thư sinh, ta còn từng gặp một lần... Bất quá người nọ cũng đã chết. Nàng tính tình đại biến, tính cách bây giờ có thể có điểm không giống với trước đây. Trước kia ta cũng không nhìn ra nàng buồn bình như thế, dùng cảm chú làm dấu trên hôn người kia, tương lai người kia... nếu như lại đầu thai chuyển thế, nàng còn muốn đi tìm hấn. Có chấp a...”

Đầu thai chuyển thế?

Ta bỗng nhiên nhớ tới, đúng vậy. Người và yêu quái chúng ta khác nhau, người đã chết tám phần là sẽ xuống địa phủ, nói vậy đương nhiên cũng sẽ có

đầu thai chuyển thế.

Vậy Lý Kha hửn...

Hửn cũng sẽ lại đầu thai chuyển thế đi?

Hửn...

Hửn sẽ chuyển thế thành người nào đây?

Bất quá cho dù có đầu thai chuyển thế, hửn, hửn là sẽ không nhớ rõ hết thầy kiếp trước đi?

Trong truyền thuyết, trước khi đầu thai, đều sẽ uống canh Mạnh bà.

Quên hết thầy chuyện xưa trước kia, bất kể là vui vẻ, bi thương, hết thầy yêu hận tình thù, tất cả... tất cả, mặc kệ người có muốn hay không, có nguyện ý hay không, người cũng phải quên đi.

Kỳ thực, quên đi có lẽ là chuyện tốt. Sống càng lâu, trải qua càng nhiều, gánh nặng trên lưng lại càng nặng nề. Cuộc sống như thế lại kéo dài tiếp nữa, sẽ không vui vẻ.

Cho nên mới có canh Mạnh bà. Quên hết thầy, bắt đầu lại từ đầu, làm một người, hoàn toàn mới.

Quên ta cũng tốt. Ta mang tới cho hửn, chỉ có thống khổ tai nạn còn có, tử vong.

Cho dù mấy chục năm kia ta không có ngủ say, ta và hửn có thể ở cùng một chỗ sao?

Không có khả năng. Thiên tính của nhện góa phụ đen chính là ăn tươi bạn tình, đây là bản năng, không thay đổi theo ý chí của ta. Cho dù ta không ngủ say, cho dù hửn có thể lại đầu thai chuyển thế, hết thầy đều không có gì thay đổi.

Có lẽ thực sự là uống quá nhiều đi, chuyện cũ sớm đã quyết định phải vĩnh viễn chôn dưới đáy lòng không đi chạm đến nữa, lại tàn khốc nhảy ra như vậy.

Khuôn mặt Lý Kha, đủ loại vẻ mặt khác nhau, thanh âm hửn nói chuyện...

Trong ngẩn ngơ, ta nhìn thấy hửn mỉm cười đứng trước mặt ta, ta muốn nói chuyện với hửn, nhưng không cách nào lên tiếng, ta vươn tay chạm không đến hửn. Chỉ có thể nhìn hửn đứng ở nơi đó, khuôn mặt dần dần già nua, tóc toàn bộ nhuộm sương trắng.

Nháy mắt trăm năm.

Có cái gì lạnh lạnh trượt qua gò má, ta nâng tay che hai mắt lại.

Tam Thất đang ngâm nga một từ khúc nào đó, ta mơ hồ nghe được nàng hát, thiên nhiên hữu tình thiên diệc lão, hựu giáo thiếu niên tri đạo, thiếu niên hoa phát thành bạch tu (1)...

Chẳng lẽ nữ yêu tinh trời sinh liền đa tình?

Thế nhưng loại đa tình này chung quy không có kết quả gì tốt.

Hồi Đại Mao cũng uống nhiều, cũng trượt chân xuống dưới cái ghế dựa. Ta dường như nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng, từ xa đến gần.

Ta cố sức mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt trắng như tuyết, mỹ lệ giống như tuyết đọng trên núi cao. Lông mày nàng như lá liễu xoè ra, môi thì tựa như cánh hoa son trà trong gió xuân...

Ta miễn cưỡng nhận ra hình dáng của nàng.

Đúng vậy, là Tam Lục.

Người vẫn là người kia, thế nhưng hào quang hoàn toàn bất đồng.

Nàng biến... thật xinh đẹp a...

Ta mơ hồ nghĩ như vậy, sau đó nặng nề liền ngủ.

Cho dù là con nhện, sau khi uống quá nhiều rượu tình lại, cũng sẽ cảm nhận được đau đớn của say rượu.

Ta cảm thấy dường như có ai quăng thanh đại chùy không ngừng nện trong đầu của ta, một cú lại một cú, ta đau chỉ muốn tìm một chuyện gì đó ra phát tiết phát tiết để cho đầu của ta không cần lại kéo căng ra như vậy nữa.

Đầu giường đặt một chén canh màu nâu, ta ngồi ngồi, bụng lên uống một ngụm.

Thật chua...

Cả khuôn mặt ta đều nhăn lại, bất quá ngược lại cảm thấy cả người đều dễ chịu chút ít.

“Đã tỉnh?” Tiểu nha đầu mặc màu lục nhạt kia đang nhô đầu ra: “Chủ nhân chúng ta nói, mời người đến phòng khách phía đông đây.”

“Biết rồi.” Ta yếu ớt hỏi: “Hồi Đại Mao đâu?”

“Nha, con chuột bụi kia a, hẳn còn chưa có tỉnh đâu.”

Hồi Đại Mao không biết uống bao nhiêu, dù sao cũng nhiều hơn ta.

Cái con chuột chết này, vừa thấy ăn còn thân hơn thấy mẹ ruột mà.

Ta hít sâu hai ngụm khí, đứng lên rửa mặt, lại thay một bộ y phục hoàn toàn mới tiểu nha đầu kia đưa tới. Ta hỏi tên của nàng, nàng nói nàng tên là Tiểu Lục, tên này chính là chủ nhân nàng, cũng chính là Tam Lục đặt cho nàng.

Tam Lục cũng là lười, người ta là màu xanh liền kêu Tiểu Lục? Vậy nếu như là một con bọ cánh cứng đen nhỏ liền kêu Tiểu Hắc? Nếu là một con bọ rùa hoa liền kêu Tiểu Hoa?

“Chỗ các người thực an tĩnh a.”

“Đúng vậy, trong thôn trang ngoại trừ ta còn có Tiểu Hắc và Tiểu Hoa, thì không có đồng bạn gì khác.”

Thực sự có Tiểu Hắc và Tiểu Hoa?

>o

Ta có phải hẳn là nên đi học học xem bói chiêm quẻ hay không? Có lẽ ta thực sự thiên phú phương diện này không biết chừng.

Ta vừa đi vừa nói chuyện phiếm với nàng, thôn trang này xây cũng đã mấy chục năm, bởi vì địa phương hẻo lánh, bên ngoài lại có một số bài trí đơn giản mẽ hoặc người, vì thế cũng không có người hoặc là yêu quái nào đến quấy rầy, Tiểu Lục nói Tam Lục có đôi khi sẽ xuất môn, phần lớn thời gian đều sẽ ở lại trong trang. Mấy người các nàng đều là Tam Lục thu lưu, hơn nữa chỉ điểm bọn họ tu luyện như thế nào. Xem như là thân phận nửa phó nửa đồ, bất quá từ trong giọng nói của nàng ta có thể nghe được, sùng bái của nàng đối với Tam Lục là phát ra từ nội tâm.

So sánh với chuyên nghiệp của người ta, Hồi Đại Mao kia nhà ta a... Hết ăn lại nằm, thật sự là không có cách nào để nói.

Ta bỗng nhiên nhớ tới lời Tam Thất nói đêm qua.

Tam Lục từng thích một thư sinh, họ Tống.

Nàng đổi tên cho mình thành Tống Huân, có phải xuất phát từ nguyên nhân này hay không?

Cách gian thính kia rất gần, cách tường hoa, ta nghe được có người đang gảy đàn.

Ừm, không giống là gảy chính thức, có một tiếng, không một tiếng, giống một người thực nằm chán đang gảy dây đàn để đùa giỡn.

Chúng ta vòng qua đạo tường hoa kia, đại sảnh rộng rãi phía trước, một tả một hữu ngồi đối diện, chính là Tam Lục và Tam Thất.

Chú thích

(1) nói thật là mình không hoàn toàn hiểu câu này T_T, tạm dịch theo suy nghĩ của mình: trời nếu có tình trời cũng già, đừng dạy thiếu niên biết, thiếu niên tóc xanh thành râu trắng ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đẹp nhất không bằng khi mới gặp

“Đứng góc làm chi? Lại đây ngồi xuống.” Tam Lục đầu cũng không nâng, hết sức chăm chú nhìn cái bàn cờ vương trước mặt, đang ném tiền đồng chơi.

Ta ngày hôm qua nhìn thấy không phải ảo giác, chính là Tam Lục.

Nàng thật sự biến đẹp.

Cái loại khí chất xuất trần này, hơn nữa nàng luôn là vẻ mặt lạnh lùng, thoát nhìn sẽ làm người ta nhớ tới nhân vật giống như Tổ Nga Thanh Nữ (1) kia.

Không tồi không tồi, thực có thể dọa người ta.

Bất quá vẻ mặt, tướng mạo của nàng... Ta nhưng thật ra càng xem càng nghi hoặc. Nàng thoát nhìn bình thần thông dong, lực đạo lưu loát...

“Người không phải muốn độ kiếp sao?” Ta vạ phần ngoài ý muốn.

“Ta nếu không nói như vậy, người có thể bỏ ra khỏi cái động nhện của người sao.” Tam Lục liếc xéo ta: “Tự người nói xem, người có chút nghĩa khí nào không, hử?”

Ta vẫn là chưa phản ứng lại kịp từ trong chênh vênh: “Thì ra người gạt ta?”

“Được rồi, kiếp là sớm hay muộn sẽ độ, người ở chỗ này ba năm năm, ta độ kiếp lần này không phải sẽ tới sao.”

Tam Lục ném hết tiền đồng và thẻ tre trong tay xuống, chậm rãi đứng dậy: “Lễ vật người tặng cũng rất hiếm lạ, ta rất thích.”

Lễ vật? A, ta nhớ ra rồi.

Đủ loại Hôi Đại Mao làm, hẳn nói tay không đến không tốt. Ta là rất nghèo, thế nhưng Hôi Đại Mao gia hỏa này có thiên tính của chuột, vừa thích trộm, vừa thích giấu. Hắn lúc rảnh rồi liền đi đào mộ leo tường các loại. Đưa cho Tam Lục chính là một bộ đồ uống rượu bằng đồng đen, đừng nhìn là đồng đen, thế nhưng có giá trị rất cao a, là trộm từ trong một tòa vương mộ rất xa xưa, rất có chút thành tựu. Hơn nữa thoát nhìn, phần lễ này cũng rất đúng với tính khí của Tam Lục.

“Người cứ nhiên gạt ta!” Ta phồng mang trợn má: “Ta còn vội vàng lên đường, sợ bỏ lỡ canh giờ, người, người, người cứ nhiên...”

“Được rồi, đừng đứng ở chỗ này, ngồi xuống đi, cò ném này chơi rất thú vị, đến cùng nhau chơi đi.”

Ta mơ mơ hồ hồ liền ngồi xuống.

Cò ném này không khác cò phi hành (2) chúng ta chơi ở hiện đại lắm, bất quá bàn cò quân cò hiển nhiên là đã thi qua thuật, vậy, ta cũng cầm hai tiền đồng chơi với nàng, xem ai tới điểm cuối cùng trước tính là thắng, có điều tai họa gặp phải dọc theo đường đi cũng thật không ít, hai chúng ta đều là thương nhân, mang theo tiền hàng lên đường, dọc theo đường đi sẽ có hồng thủy, sơn tặc, kẻ trộm, gió to, thậm chí còn có quan sai vợ vết tài sản với yêu quái lửa gạt, tóm lại, muốn mang tiền hàng của mình có thể yên ổn tới điểm cuối cùng không dễ dàng.

Ta rất nhanh quên phiền não của mình, chuyên tâm cùng nhau chơi với Tam Lục, Tam Thất gảy một chiếc đàn trong tay, có thể nghe được tiếng đàn cũng buồn chán như nổi lòng nàng.

“Tam Thất, cùng nhau chơi đi.”

Nàng cười khúc khích một tiếng: “Quên đi, ta không có nhân hạ thoải mái như hai người các người vậy.”

“Thật ra người chắc là không biết chơi đi.” Tam Lục lại ném tiền đồng tiếp theo.

Tam Thất bỗng đứng dậy: “Nè, lúc ta chơi cái này hai người các người còn không biết đang bỏ loạn ở đâu đấy.”

Thế là ba người chúng ta vây quanh bàn cờ bắt đầu chơi.

Kỳ thực cò này không có nhân tố thuộc phương diện kỹ thuật gì, chỉ là dựa vào vận khí. Chơi nửa buổi chiều, ba người chúng ta đùa cao hứng, có thắng có thua, tổng thể mà nói không có cao thấp gì khác nhau.

Bữa tối chúng ta ăn no nê một bữa các món ăn nổi tiếng kinh thành, tỷ như một món thịt kho tàu, nấu cực ngon miệng, thịt vào miệng liền hóa nhai cũng không cần nhai, hương vị rất ngon. Còn có một món kê chân giò tỷ bà hun khói, cũng tương đối khá. Hôi Đại Mao lại xông ra, tay nắm tay mười ngón lấy. Tam Lục ăn không nhiều lắm, chỉ ăn hai miếng nộm măng trúc, rượu cũng không có uống.

Chờ com nước đã xong, ba người chúng ta ngồi trong đình viện nâng cốc ngắm trăng, bất quá Tam Lục vẫn là uống trà.

Ta nhớ nàng trước kia không kỵ rượu, sao bây giờ lại giống như một người tăng đạo đã xuất gia.

Tam Thất nháy mắt với ta, ta cũng không trực tiếp hỏi Tam Lục chuyện này.

Có lẽ...

Nhất định là có nguyên nhân gì, hơn nữa còn là nguyên nhân phức tạp, sẽ làm người ta không thoải mái.

Ba người chúng ta nhỏ giọng nói chuyện dưới ánh trăng, uống trà và rượu, nhăm nháp điểm tâm tinh xảo.

Trong nháy mắt ta cảm thấy chúng ta tựa hồ lại trở về thời điểm mới tới Đào Hoa quan. Khi đó cuộc sống đơn giản biết bao, không buồn không lo.

Ôi, đối diện một vòng trăng sáng, cả vườn gió mát, ta cũng bắt đầu đa sầu đa cảm hơn.

“Đời người nếu chỉ như khi mới gặp...”

“Người nói ngốc cái gì đấy, nước sông chung quy vẫn chảy xuôi hướng đông, thời gian cũng là như vậy. Người nếu thật sự nghĩ như thế, vậy người sau khi gặp mặt ai một lần thì đừng chạm mặt nữa, thế cũng sẽ không có gặp lại lần sau, ấy mới đúng là đời người luôn như khi mới gặp.”

Ta bĩu môi: “Người không chăm chọc ta người khó chịu à.”

Tam Lục chau chau mày: “Ta vừa thấy tướng lười này của người liền tức. Năm đó chúng ta tu luyện, người thì nhàn hạ. Đến bây giờ vẫn là cả ngày một bộ dáng ngủ chưa tỉnh.”

“Ôi, đây là ngoại lệ mà, ta bình thường không như vậy, đêm qua là uống quá nhiều, cho nên hôm nay mới không có tinh thần.”

“Được rồi, đừng tìm lý do. Người còn tưởng chúng ta không biết a, người tu luyện thế nào cũng phải thừa dịp ngày đông tổ, lúc người khác đều trốn đi người nhiều lần đều không ở trong ổ.” Tam Thất đánh cái ngáp: “Các người có ngủ hay không?”

“Các người đều biết?”

“Vớ vẩn, chỉ có chút chuyện này của người còn tưởng rằng người khác cũng đoán không ra. Người cho là người bên ngoài đều ngốc giống như người sao.”

Ta còn có thể nói cái gì? Chỉ có thể ngây ngô cười hi hi.

Tam Thất chỉ vào mũi Tam Lục: “Người nói nàng ngốc? Ta nhìn người cũng không thông minh. Vì tránh kiếp, làm một miếu nhỏ cho mình, dẫn thôn dân phụ cận đến cung phụng hương khói, còn thường thường làm cái điềm lành mưa thuận gió hoà gì đó, chiếu ta xem cũng là tự rước chuyện phiền phức. Chút công đức hương khói kia có thể chống được bao nhiêu tai họa? Lại nói, nếu có đạo sĩ gì gì đó đến tìm phiền toái, phá tan miếu của người thì cái gì cũng không công.”

Tam Lục quay đầu đi không nói lời nào.

“Người cư nhiên còn đặt tên cho cái miếu kia là miếu Tống công, người thật sự là...” Tam Thất lắc lắc đầu, vẻ mặt không đồng ý, bất quá biểu tình nàng không đồng ý cũng là thực ôn hòa, vẫn là rất giống Bảo tỷ tỷ hoàn mỹ trong Hồng lâu.

Vậy Tam Lục chẳng lẽ giống Đại Ngọc sao?

Hợp với ta lại giống ai đây?

Hai nàng đều xinh đẹp, ta nhưng không.

Có lẽ công pháp ta luyện không có công hiệu mỹ dung đi.

Bất quá nói như vậy các nàng có lẽ sớm đoán được ta là luyện công như thế nào rồi?

Kỳ thực cũng không phải là ta muốn giấu giếm các nàng, là Tử Hằng dặn ta không được nói ra ngoài.

Đúng rồi, ta đã từng nói với Lý Kha chưa? Hình như có... A, không không, hình như chưa từng nói.

Ôi, vì sao ta lại nghĩ tới hắn.

Có lẽ thực sự là ánh trăng quá đẹp.

Tam Thất kéo ta: “Ai, có muốn đi xem thử cái miếu nhỏ Tam Lục giả thần giả quỷ kia không?”

Nàng cười hi hi nói: “Đi đi đi, dù sao nhàn rồi không có việc gì làm, đi cho nàng thêm chút hương khói.”

Tam Thất kéo ta phóng người lên, nhẹ nhàng vượt qua tường viện. Tam Lục hừ một tiếng ở phía sau: “Hai người các người trở lại cho ta.”

Nàng đuổi theo phía sau, chúng ta ở phía trước, bay cũng không cao, chỉ cao hơn ngọn cây một chút, thậm chí lòng bàn chân là lướt qua lá cây trên đỉnh.

Tâm tình tựa hồ cũng mọc ra đôi cánh, biến dị thường nhẹ nhàng.

Áo choàng của Tam Thất là làm từ lụa mỏng, bị gió thổi phát phới. Được ánh trăng chiếu, sáng long lanh giống như thủy tinh, lung lay giữa chúng ta.

Khuôn mặt nàng ở một bên lưa mờ, thoát nhìn lúc ẩn lúc hiện, như thực như ảo.

“Đứng lại! Không cho làm càn!” Tam Lục đuổi theo. Vạt áo như gió, vẻ mặt tư thái giống như Cô Xạ tiên tử (3).

Tam Thất chỉ tay xuống dưới: “Tối rồi.” Kéo ta hướng xuống dưới.

Đặt chân xuống sàn làm từ gạch xanh, phía trước quả nhiên có một tòa miếu nhỏ không lớn. Bóng đêm lạnh lạnh, bóng cây lay động, thoát nhìn gian miếu này cũng có thể lương nói không nên lời.

Chú thích

(1) Tổ Nga: Hằng Nga; Thanh Nữ: thần làm ra sương trong truyền thuyết; Tổ Nga Thanh Nữ: chỉ mỹ nữ ↑

(2) cờ phi hành: cách chơi hơi hơi giống cờ cá ngựa ↑

(3) Cô Xạ tiên tử: một nhân vật trong thần thoại Trung Quốc ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Nề hà yêu tinh luôn đa tình

“Vào xem đi.”

“Tam Thất!” Tam Lục dừng ở phía sau chúng ta, thanh âm đã không phải là lạnh lạnh trước sau như một, mà mang theo tức giận mơ hồ.

Dưới ánh trăng trong trẻo lạnh lùng, ta có thể thấy dưới mái hiên của tòa miếu kia treo một khối bảng hiệu, phía trên viết ba chữ miếu Tổng công.

Dường như... ừm, chúng ta đến nơi này là có điểm không tốt lắm.

Nếu quả thật như Tam Thất nói, Tam Lục thích thư sinh họ Tống kia, tự mình đổi tên gọi là Tống Huân, lại xây cái miếu này, tám phần là có ý nghĩa kỷ niệm.

Có lẽ không muốn bị chúng ta xông loạn, cũng là vì nguyên nhân ấy.

“Ừm, chúng ta đừng vào.”

“Vi sao không vào?”

Tam Thất quay đầu lại nhìn sắc mặt Tam Lục: “Ta cảm thấy chỗ khác có thể không xem, nơi này là nhất định phải xem.”

Tam Lục thở dài: “Quên đi, các người muốn xem thì xem đi.”

Tam Thất lắc đầu: “Người cho ta là thật sự muốn xem cái miếu này sao? Ta chẳng qua là không muốn người luôn ôm một cái hi vọng xa vời không buông. Dù cho người có thể làm một chút động tác ở hòn phách của hắc, thế nhưng cái loại thuật đó đã từng có nghiệm chứng hay chưa, người muốn chờ bao nhiêu năm đây? Nếu như dấu hiệu kia vẫn không xuất hiện, một trăm năm, hai trăm năm, người cũng muốn chờ sao? Chúng ta là yêu, hắc là người, tu luyện mới là chính đạo của chúng ta. Tình yêu bất quá là một đạo phong cảnh trên đường, chúng ta chung quy phải đi về phía trước. Thế nhưng lạc trong phong cảnh, dừng lại bất động tại chỗ, thì không đúng.”

Ta sao lại cảm thấy ý tứ của lời này...

Nói không chỉ là Tam Lục, ừm, tựa hồ mỗi người ở đây đều có phần a.

Tam Thất, ta còn nhớ Tam Thất vừa mới hỏi tin tức của Phượng Nghi.

Nàng đối với Phượng Nghi nhiều năm như vậy vẫn là nhớ mãi không quên, lời này nói Tam Lục, làm sao không phải nói chính nàng.

Về phần chuyện của ta, ta nghĩ nàng hơn phân nửa cũng gián tiếp biết được một hai.

Lời này làm sao không phải nói ta chứ?

Thực sự là phong tục xấu, vì sao nữ yêu đều đa tình a!

Giống như trong truyền thuyết kiếp trước ta từng nghe.

Nào là Bạch nương tử này, nào là Thiên tiên phối (1) này...

Còn có trong Liêu trai, cơ hồ mỗi trang đều sẽ ra một hoặc mấy nữ yêu nữ quý đa tình... Khụ, xem ra cũng không hoàn toàn là Bồ lão gia tử đang YY, một ta kiếp trước luôn cảm thấy lão nhân gia hẳn luôn đưa nữ yêu nữ quý xinh đẹp cho thư sinh nghèo thật ra là để thỏa mãn tâm lý nào đó không thể cho ai biết của mình...

Ba người chúng ta đứng trước miếu Tổng công, đều không nói gì.

Cùng là người lưu lạc thiên nhai... Không, là yêu lưu lạc, hòa thượng không cười đầu trọc, ai cũng không tốt hơn ai bao nhiêu.

“Tiến đến xem đi.”

Tam Lục vào miếu trước, vung tay áo, ngọn nến trong miếu phụt một tiếng sáng lên.

Đây là gian miếu nhỏ không lớn, chỉ có một gian phòng, trên vị trí miếu thờ ở chính giữa bày một khối mộc bài, trên bàn thờ bày để cắm nến, lư hương, còn có hai đĩa trái cây. Xem ra bày ở chỗ này đã mấy ngày, phía ngoài điểm tâm cũng đã nứt ra rồi.

Tam Thất nhìn chung quanh một chút, nhẹ giọng nói: “Cũng không có gì, hương khói cũng không vượng. Ta muốn đi về trước.”

Nàng vừa đi, chỉ còn lại ta cùng Tam Lục.

Ta có điểm không được tự nhiên, có loại cảm giác đang tìm tòi nghiên cứu riêng tư của người khác.

“Ừm, chúng ta cũng trở về đi.”

“Ta muốn đợi ở chỗ này một hồi.”

“Nha, vậy... Được rồi. Ta đi về trước.”

Ta đi đến cửa miếu, lại quay đầu nhìn thoáng qua Tam Thất. Lưng của nàng rất thẳng, thoát nhìn giống như thương tùng hoàng bách đứng vững vàng bất động trong mưa gió.

Có câu nói như thế nào ấy nhỉ, hình như là đau thương mỗi người mỗi khác.

Ta cảm thấy, ta hoàn toàn hiểu tâm tình của Tam Lục.

Tương tự giống như một loại kịch độc, khắc sâu tận xương, đau xót cơ hồ là một dấu vết suốt đời, không thể quên đi, vô pháp xóa hết.

Mặt trăng trên đỉnh đầu không biết khi nào bị mây che kín, có lẽ sắp có mưa.

Ta không chút để ý cất bước đi về phía trước, ban đêm nổi lên gió.

Xem ra thực sự sẽ mưa.

Bất quá ta đêm nay cũng không có tâm tình muốn luyện công.

Tam Lục các nàng đích xác nói không sai, bản tính của ta là lười.

Người khác tu luyện có thể bất cứ lúc nào, ta chỉ có thể chờ ngày mưa. Lẽ ra một cơ hội ta cũng không nên buông tha, bất quá đêm nay thật sự là không có tâm tình.

“A, công tử, hình như trời muốn mưa nha!”

Một mảnh cỏ cây xa xa nghe thấy tiếng người, ta ngoài ý muốn dừng bước.

Đã trễ thế này, địa phương rất hoang vắng, sao còn có người đi qua.

“Đúng vậy, trong bọc hành lý của chúng ta có mạng theo ô hay không a?”

“Công tử người đã quên, ngày hôm qua người cầm ô đánh chó hoang, vứt đi rồi a.”

“A, cũng đúng nha, ta quên mất.”

Thanh âm kia ôn hòa lại không mất đi trong sáng, giống một cái dây đàn được khe khẽ gảy, lại thanh thúy bật ngược trở về.

Ta cảm thấy mình giống như không khí bị dây đàn bật lại...

Thanh âm kia tựa gió nhẹ xẹt qua ngực.

Ngón tay của ta vẽ lên không nửa vòng, ẩn giấu thân hình của mình, lặng lẽ tiếp cận lại gần.

Một tiểu đồng đeo rương sách, một người mang theo bọc đồ nhỏ... Ồ, thư sinh sao?

Xem cách ăn mặc này, khăn thư sinh, trường bào vải trúc bầu màu xanh, áo dài cổ tròn, cổ áo và vạt áo còn có thêu hoa văn hình mây tinh tế. Thoạt nhìn gia cảnh bộ dáng không tồi, xuất môn có thể mang theo thư đồng, áo choàng cũng thực sạch sẽ.

Bất quá chỉ có thể nhìn thấy phía sau bọn họ, nhìn không thấy mặt.

Thanh âm kia...

Ta biết ta trước kia chưa từng nghe, thế nhưng không biết vì sao, chính là cảm thấy thanh âm ấy không thể tiêu tan.

Tựa hồ, nó rất quan trọng.

Ta từ từ đi theo phía sau bọn họ, gió mạnh hơn vừa nãy, lá cỏ đất cát đều hỗn loạn trong gió thổi tới trên mặt, thư sinh kia tựa hồ bị mê mắt, tiểu thư đồng cũng nâng tay áo lên che mặt: “Công tử, trời muốn mưa, phải làm sao bây giờ đây.”

“Ừm? Suông gió mưa tuyết sinh ra tự nhiên, có gì mà phải sợ?” Thanh âm rất dễ nghe, lời nói ra nghe qua vô cùng ôn hoà bình tĩnh.

“Chao ôi, công tử người thật sự là đọc sách đọc đến viễn vông.” Tiểu thư đồng mở miệng chính là lời nói thật: “Mưa này mắt thấy không nhỏ, nếu như tóc trên người đều ướt đầm, người cũng không phải bị lạnh sao? Mưa lại to, đêm lại tối, con đường này trơn trượt cũng không cách nào đi, vậy lại làm thế nào mới tốt?”

“Đúng rồi, thôn nhân không phải nói, phụ cận nơi này có cái miếu Tống công sao? Chúng ta trước đi tránh một chút đi.”

Thanh âm này vì sao chính là khiến cho ta cảm thấy trong lòng có loại cảm giác kỳ quái như vậy?

Dường như vẫn có một nơi thực lạnh, bản thân cũng cảm thấy không thoải mái, nhưng chính mình cũng không biết rốt cuộc là ở chỗ nào, vì sao lại nhạy cảm như thế với thanh âm này chứ?

“Đúng vậy, cái miếu đó... A, công tử, hình như ở bên kia!”

Muốn đi miếu Tống công?

Tam Lục còn ở đằng kia, um, sẽ không làm sợ một chủ một phó này chứ?

Ta tiếp tục đi theo phía sau, sau khi tia chớp xẹt qua, tiếp đó tiếng sấm vang lên, giống như bả lên đỉnh đầu.

Hai người kia tăng nhanh cước bộ chạy vào trong miếu.

Ánh nín trong miếu Tống công đã tắt, Tam Lục đã đi rồi sao?

“Công tử, mau vào.”

Bọn họ chạy vọt vào cửa miếu, mưa to liên rơi xuống hắt rào rào.

“Ai, công tử, người xem, nguy hiểm thật đi.” Tiểu thư đồng bỏ rương sách xuống, lấy một cái đệm hương bồ hơi mỏng ở phía trên để xuống đất, lại mở rương sách cầm một cái thảm mỏng trải lên: “Công tử người nghỉ trước một lúc đi, tất cũng tháo ra, chân sẽ thoải mái hơn chút. Đi một ngày đường, chân nhất định mỏi chết đi.”

Cái đệm hương bồ kia cũng không tệ, đặt ở trên nóc rương sách có thể chặn chặn thái dương, bỏ xuống còn có thể làm cái đệm ngồi. Thật sự là hàng cao cấp chuẩn bị khi đi lữ hành.

“Tiểu Lục người cũng ngồi đi, ta đi một ngày đường, người cũng đi một ngày a.”

Tiểu thư đồng không có an vị xuống, lại lấy ra một bao điểm tâm từ trong rương sách, đưa cho thư sinh kia.

“Ta không đói bụng, người ăn đi.”

Bọn họ chậm nín lên, một chủ một phó nhìn mưa to bên ngoài, nhất thời không nói cái gì nữa.

Chú thích

(1) Thiên tiên phối: tên một vở kịch dựa trên truyền thuyết về thất tiên nữ; đã được dựng thành phim cùng tên ↑

Chương 60: Sắc không mê người người không mê

Tiểu thư đồng không an tĩnh được một hồi, lại bắt đầu lật đồng tìm tây trong miếu. Bất quá gian miếu này thật sự rất nhỏ, ngoại trừ trái cây cúng đã khô bày trên hương án, giá nền cây nền cùng với hai cái màn, cũng chỉ có cửa sổ nóc nhà, thật sự không có gì để nghiên cứu.

“Công tử, nơi này hương khói không vướng nha, bất quá trái lại rất sạch sẽ.”

Chính là, nói thực, Tam Lục có thể để cho nơi này rơi bụi sao? Ta đoán nàng nói không chừng mỗi ngày đều sẽ lặng lẽ qua đây đứng một hồi, sau đó lại không tiếng động rời đi...

Nàng như vậy, cùng với ta mỗi ngày quanh quẩn trước mộ Lý Kha, thật ra không khác biệt lắm. Bất quá nàng tốt hơn ta, nàng còn có một mục tiêu, trông chờ thư sinh của nàng có thể lần thứ hai chuyển thế gặp lại nàng

Nhưng ta thì sao? Cho dù Lý Kha thực sự có thể đầu thai chuyển thế, ta còn có thể nhận ra hắn sao?

Hơn nữa, hắn và ta cũng chưa chắc còn có thể lại có tình duyên.

Cho dù... hắn chuyển thế, ta cũng gặp được hắn, hắn còn có thể lại một lần nữa thích ta, nhưng ta có thể cùng một chỗ với hắn sao? Chỉ sợ chưa đến một ngày ta liền không khống chế được bản năng bắt hắn nhai ăn vào bụng...

Ôi, loại chuyện không hi vọng này vẫn là không nên suy nghĩ.

“Công tử, phía sau cái màn này còn có hai cái đệm hương bồ đấy. Cũng rất sạch sẽ, ta ghép lại một chỗ, ngoi nằm một lát.”

“Đừng giằng co nữa, mưa lớn như thế rơi không lâu, có lẽ lập tức sẽ ngừng.”

Lời này nhưng nói không đúng.

Theo kinh nghiệm phán đoán của ta, trận mưa này phỏng chừng rơi đến ngày mai cũng không thành vấn đề, hai người kia có lẽ cũng sẽ ở lâu trong miếu này.

Thư sinh kia thủy chung không quay mặt lại, ta lại không biết vì sao luôn muốn nhìn mặt hắn một cái.

Sẽ là bộ dáng gì đây?

Hắn trông như thế nào?

Thư sinh cùng thư đồng lấy lương khô ra ăn, nhưng hắn trước sau không quay đầu lại. Chờ tiểu thư đồng đem hai cái đệm hương bồ đều dựa vào tường, hắn liền để nguyên y phục nằm xuống, nhưng mặt của hắn vẫn là hướng về phía bên kia tường.

Đột nhiên nghĩ đến một sự kiện, vô cùng buồn cười.

Núi hoang, miếu dã, thư sinh đi đường đêm tránh mưa, yêu tinh rình coi ngoài cửa sổ — đây hoàn toàn là truyện Liêu trai dưới ngòi bút Bồ lão gia tử nha! Thời gian địa điểm nhân vật chính đều có, chỉ thiếu ta yêu tinh này đi vào, tưởng là có thể mở màn.

A, một khi đã như vậy, ta liền không cần cô phụ điều kiện và cảnh tượng tốt như vậy a.

Chạy ào một cái vào trong miếu, tiểu thư đồng kia a nha một tiếng, vốn cũng đã dựa vào cột nhà bắt đầu ngủ gà gật lại bị ta đánh thức, ta vừa lau nước trên tóc, vừa giậm bần trên chân, luôn miệng than phiền: “Thật đáng ghét, sao bỗng nhiên lại hạ mưa.”

Vừa giậm bần, ta vừa nhìn lên bên kia.

Ờ... Tiểu thư đồng liếc mắt nhìn ta, đánh cái ngáp, thư sinh tiếp tục nằm của hắn, bát phong bất động (1), giống như không nghe thấy bất cứ thanh âm gì.

Chuyện này... theo như bộ Liêu trai, cho dù lúc này thư sinh không ngồi dậy tiếp lời ta, tiểu thư đồng cũng nên tỏ vẻ kinh ngạc thỏa đáng đi?

Ta chớp mắt mấy cái, khe khẽ ho khan hai tiếng.

Tiểu thư đồng kia quay đầu, ưỡn oai nói với ta: “Vị cô nương này, mọi người đều tránh mưa, bất quá ngoi đừng làm ra nhiều tiếng động như vậy, chúng

ta ngày mai còn phải gấp rút lên đường.”

Hờ?

Ta và phát triển trong tương tượng rất không giống nhau a?

Thư sinh chẳng lẽ không nên tránh thất lễ vội vàng ngồi dậy chào hỏi với ta, hỏi ta vì sao đêm khuya mưa to đi qua nơi đây, chủ động muốn để đậm hương bồ cho ta ngồi, thậm chí còn có thể cho ta một nữ tử xiêm y nửa ẩm ướt mượn thêm y sam sao? Ồ, chẳng lẽ thư sinh này... không có hứng thú với nữ tử, hẳn là phái Long Dương (2) hay sao?

Đây... kỳ thật, ta cũng thật sự không có nhiều kinh nghiệm giao tiếp với người khác, nhất là người đọc sách thời đại này.

Giống như thư sinh mở miệng a ngậm miệng a, nói chuyện rất khó giao tiếp.

Ta chỉ muốn nhìn thử xem hẳn trông như thế nào... Sớm biết thư sinh này không có lòng hiếu kỳ cũng không quay đầu lại như thế, ta vừa rồi dùng một mê hồn pháp hôn mê hai chủ tớ bọn họ, lật đầu qua đến xem là xong, sao còn tự mình chạy vào a.

Bắt quá bây giờ vào cũng đã vào rồi...

Ta có chút muốn vò đầu, tiếp theo thế nào? Bắt chuyện với thư sinh kia?

Tiểu thư đồng lười để ý tới ta, ôm cột nhà co lại thành một cục. Thư sinh hô hấp vững vàng, hai chủ tớ căn bản coi như ta không tồn tại. Đây thực sự là sinh khả nhẫn thực bất khả nhẫn! Nói như thế nào ta bây giờ là một người sống bầy ở chỗ này, cư nhiên bị hoàn toàn không để ý tới như thế!

“Xin hỏi công tử, không biết trong bọc hành lý các người có thể có y phục khô, đêm khuya mưa lạnh, ta...”

Nói đến mức này, đã rõ ràng chưa?

Thư đồng gái gái lơ tai, không mở mắt, thư sinh không nhúc nhích chút nào.

“Này, các người...”

“Này, ta nói cô nương,” tiểu thư đồng lười biếng mở mắt ra, khẩu khí cực không kiên nhẫn: “Nam nữ thụ thụ bất thân người biết hay không? Tránh mưa thì tránh mưa, chúng ta ở chỗ này người đến bên kia có được hay không? Cũng đã nói với người chúng ta ngày mai phải gấp rút lên đường người nhiều lời như thế làm gì chứ?”

Ta bị dạy bảo sưng ra, tiểu thư đồng khoát tay áo: “Được rồi đừng nói nữa, như người mặt... Khụ, cô nương như người vậy ta vẫn là lần đầu tiên thấy, thật sự là...”

Hắn tuy rằng nuốt câu nói sau chữ mặt xuống, thế nhưng ta cũng không phải đồ ngốc, ta đoán phía sau mặt kia hẳn vốn muốn nói, khẳng định không phải mặt dày chính là vô sỉ các loại...

Ta thật sự không thể nhịn được nữa! Lần này cho dù thúc thúc nhịn thăm thăm cũng không thể nhịn.

Ta hai bước đi đến phía sau chỗ thư sinh nằm kia, tay cầm quyền đòn sức đề khí.

“Ồ oa oa — Mạng của ta thật là khổ a...”

Hừ hừ! Nữ nhân trời sinh bản lĩnh kiên vũ khí cuối cùng: Một khúc hai nháo ba thất cổ! Ta không tin người đọc sách có thể không sợ cái này! Không chắc so với lấy đao kẻ trên cổ bọn họ còn lợi hại hơn đây.

Thư đồng kia bị một tiếng gào khóc của ta dọa nhảy dựng lên, phía sau lưng thư sinh hướng về ta tựa hồ vẫn tiếp tục không nhúc nhích, nhưng là nhãn lực của ta rất tốt nha, nhỏ xíu, trong nháy mắt run run một cái sau đó cơ thể của hắn cứng ngắc lại, biến hóa lần này nhưng không gạt được đôi mắt của ta! Nha ha ha ha ha...

“Ta nói cô nương người đang yên đang lành khóc cái gì a!” Tiểu thư đồng tức sắc mặt cũng biến đổi: “Thật sự là không biết tốt xấu! Chẳng hiểu ra sao!”

Lực chú ý của ta hoàn toàn không đặt trên người tiểu thư đồng, thư sinh giả bộ ngủ nửa ngày kia, rốt cuộc cũng có động tĩnh rồi.

Hắn ngồi dậy, hơi hơi thờ dãi: “Vị cô nương này, chúng ta xuất môn bên ngoài, thật sự không muốn gây thêm chuyện, nếu người nhất định muốn khóc, có thể đến phía ngoài cửa rồi khóc hay không?”

Ta rốt cuộc nhìn thấy khuôn mặt của thư sinh này.

Ánh mắt của hắn hơi dài nhỏ, cho dù không híp cũng giống như híp mắt. Khóe mắt hơi hơi nghiêng lên trên, con ngươi tối đen, chiếu ánh nền lộ ra có một vẻ rờ rờ lưu động. Ta cơ hồ không thấy cái gì khác, chỉ thấy một đôi mắt như thế.

Đây là... là mắt hồ ly người ta thường nói sao?

Trong đôi mắt này, dường như, có thể thấy được rất nhiều ý tứ hàm xúc khác.

Ta cảm thấy con ngươi của hắn thực sự rất đen, con ngươi của người bình thường ít nhiều sẽ có một chút nâu, hắn không thể, con ngươi hắn là đen thuần, nhìn qua, lộ vẻ rất sâu thẳm.

Ta giật mình ở nơi đó, nửa ngày nói không ra lời, cũng đã sớm quên giả bộ khóc, tay chống lên má, hết sức chăm chú đánh giá hắn.

Chú thích

(1) bát phong bất động: bất động trong tám thái độ theo Phật giáo: lợi (lợi ích), suy (suy sụp), hủy (phá hủy), dự (ngợi khen), xưng (tán dương), ki (châm biếm), khô (đau khổ), lạc (vui vẻ) ↑

(2) Long Dương: chỉ đồng tính luyến ái, lấy từ tên của Long Dương quân, một nam sủng của Ngụy vương thời chiến quốc ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Yêu tinh không được háo sắc

“Cô nương, ngươi là yêu quái đi.” Khẩu khí thư sinh hơi ôn hòa một chút, thực bình tĩnh hỏi.

“Ừ...”

Ta từ xong mới lấy lại tinh thần hắn hỏi là câu gì, trông mắt lập tức thiếu chút nữa trừng ra khỏi mắt!

Hắn hắn hắn, hắn hỏi cái gì?

Ta, ta, ta, ta lại trả lời cái gì?

Biểu tình của thư sinh rất chân thành, thể nhưng ánh mắt của hắn thực sự... ờ, tràn ngập từng đóa hoa đào, có loại phi thường quyến rũ, phi thường phong tình, phi thường quyến rũ, phi thường...

Thế nhưng vẻ mặt của hắn lại có một loại cảm giác kỳ dị, ôn hòa thanh nhã, vì thế sẽ không bởi vì hai mắt này mà khiến người ta cảm thấy người này phi thường tà khí không đứng đắn.

“Xin hỏi cô nương ngươi là yêu quái gì?”

Ta phục hồi tinh thần lại, nhảy lui về phía sau một bước dài, ngồi chồm hổm ở đằng kia nhìn hắn.

Hắn ngồi trên đệm hương bồ đối diện với ta, bình tĩnh không thể bình tĩnh hơn, ngữ khí dường như đang hỏi, câu hỏi giống như cô nương nhà ngươi ở chỗ nào vậy.

“Ngươi, ngươi nói bậy bạ gì đó a, ta mới không phải...”

“Cô nương, mưa này đã hạ sắp một canh giờ, nơi đây trước sau đều là núi hoang rừng dã, không có nhà nào, nửa đêm ngươi đột nhiên xuất hiện tại nơi này, vốn cũng đã rất không thích hợp. Hơn nữa ngươi nếu như lặn lội đường xa tới, hài miệt xiêm y tóc tai sẽ không chỉ có ướt ba bốn phần, hắn là sẽ hoàn toàn ướt đầm mới đúng.”

Một tia chớp xẹt qua, khuôn mặt thư sinh lộ ra trong ánh chớp, rất trắng... Ồ, trắng tựa như sứ. Tiếng sấm ừ ù theo tới.

Tiếng mưa đông trong thanh âm của hắn nghe rất rõ ràng, rõ ràng khiến cho ta cảm thấy trong lòng có một chỗ nào đang ra sức cổ động, hoàn toàn mất đi vững vàng cùng tốc độ.

“Hơn nữa thấy nam tử xa lạ, thái độ của cô nương cũng thật sự làm cho người ta rất khó hiểu.” Thư sinh tiếp tục nói: “Lại thêm ban ngày chúng ta nghe được trên đường một số lời đồn về Hoàng Lâm sơn và miếu Tổng công, thật sự làm cho người ta không có cách nào không nghi ngờ ngươi. Vì cô nương yêu quái này, ngươi có phải sợ sét đánh, cho nên qua đây trốn kiếp hay không?”

Ta dường như bị thanh âm của hắn thôi miên, chớp mắt mấy cái, có chút ngơ ngác hỏi: “Này, thư sinh, ngươi tên gì?”

“Tiểu sinh họ Lý.”

“Họ Lý?”

Ta dường như biến thành con vẹt, chỉ biết lặp lại lời của hắn.

“Cô nương còn ngại?”

“Ta... họ Đào.”

Lý thư sinh tươi cười rạng rỡ: “Cô nương ngại còn chưa trả lời ta, ngại là yêu quái gì, có phải là tới nơi này tránh đông tố hay không?”

Ta quay đầu nhìn thoáng qua tiểu thư đồng bên cạnh, vẻ mặt hân bình tĩnh, đang cuộn thành một cục thoát nhìn sắp ngủ gật.

Lại quay đầu nhìn nhìn Lý thư sinh này, vẻ mặt hân thông dong bình tĩnh.

Vì thế ta 囧!

Đây là thế đạo gì?

Người cư nhiên không sợ yêu quái?

Nếu như hắn cũng là yêu, chúng ta yêu yêu chạm trán vậy đương nhiên là không có kích tình hoa lửa gì... Ta khinh, ta cũng nói năng lộn xộn rồi.

Hắn không phải yêu, không phải quỷ quái.

Hắn chính là một người.

Ta đột nhiên cảm thấy chính mình có chút hỗn độn... Đây không phải là sai lầm của ta, thật sự là trước mắt hết thấy quá ma huyền.

“Ngươi không sợ sao?”

“Sợ?” Vẻ mặt của hắn dường như ta hỏi một câu hỏi rất kỳ quái: “Trên người ngươi cũng không có khí giết chóc, có thể thấy được ngươi là không sát sinh. Trên mặt ngươi cũng không có mị thái, có thể thấy được ngươi cũng không hấp thụ nguyên dương, ta sợ ngươi làm chi?”

Ta đứng lên, lúc này ta đã toàn tỉnh táo lại.

Đây không phải một thư sinh à?

Bình thường được xưng thiên sư có thể bắt trăm yêu xua ác quỷ cũng không có phản kích thức nhãn lực này.

“Cô nương, ngại nếu như không có chuyện gì khác, có thể cho chúng ta nghỉ ngơi trước đi? Chúng ta ngày mai còn phải lên đường.”

Ta đã bị đã kích nói không ra lời, vô lực khoát khoát tay, Lý thư sinh động tác nhanh nhẹn lại lưng hướng ta nằm xuống.

Thời gian kỳ quái, địa điểm kỳ quái, thư sinh kỳ quái...

Ta tự nhận là một yêu quái bình thường, đối với loại tình hình vượt quá khỏi phạm vi hiểu biết của ta này, thật sự là không đủ năng lực ứng biến.

Ta biến khô nước trên người mình, sau đó từ trong hồ lô lấy ra một bầu rượu nhỏ, ừng ực ừng ực trút hai ngụm.

Ta cảm thấy ta vô cùng cần cấn đến để cho ta ổn định một chút, hoặc là nói, kích thích một chút.

Có phải ta ngủ quá lâu hay không, tình huống nhân gian khác nhau rất lớn với lúc trước? Hay là ta căn bản cho tới bây giờ còn chưa có hiểu được nhân gian của thế giới này, rốt cuộc có thái độ gì đối với các yêu quái?

“Oa!” Ta bị tiểu thư đồng đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình dọa sợ hết hồn: “Ngươi làm gì thế?”

“Cô nương... Rượu này của ngươi, thơm quá a, là rượu gì thế? Ta từ trước đến giờ chưa từng ngửi được loại hương rượu như thế này. Ừm, có thể cho ta cũng nếm một ngụm được không?”

“Hó?”

Ta phát hiện thần kinh của đôi chủ tớ này cũng không bình thường, nên nói như thế nào? Chủ nào tớ nấy sao? Thái độ của thư sinh kia căn bản không giống thái độ của người bình thường khi thấy yêu quái, tự nhiên giống như ta chính là một con mèo con chó. Thư đồng này khẳng định cũng biết, thế nhưng mắt thấy hắn cũng không có nửa phản hứng thú với ta, hắn chỉ cảm thấy hứng thú với bầu rượu trong tay của ta.

“Đây là rượu hầu nhi, chính là khi trong núi hái quả tồn trong động, năm rộng tháng dài mà ử ra.” Cái ta uống đây đương nhiên không thể cho hắn. Ta từ trong hồ lô lấy ra một bầu rượu nhỏ giống như bầu trong tay ta: “Đây là rượu thử nhi.”

“Cái này... chẳng lẽ là rượu chuột ử?” Tiểu thư đồng có vẻ 囧囧 nhìn tới nhìn lui bầu rượu trên hai tay ta.

“Không phải chuột, là sóc.” (1) Ta lại lấy ra một miếng bánh: “Đây mới là chuột làm, ta gọi nó là bánh trăm quả, bởi vì chuột lương thực gì cũng trộm, nói là trăm quả đó là chỉ nhiều không ít.”

Hồi Đại Mao làm cái này sở trường nhất, mặc dù bánh thoát nhìn bề ngoài bình thường, nhưng bởi vì bên trong dùng là lương thực và trái cây không giống nhau, hương vị cũng hoàn toàn bất đồng. Mỗi cái bánh to cỡ bàn tay, Hồi Đại Mao dùng khuôn mẫu ấn thành kiểu dáng khác nhau, hình lá cây, hình đoá hoa. Tròn, vuông.

Ta lại từ trong hồ lô lấy hai cái khay xuống, để bánh trăm quả lên trên, cùng với rượu thử nhi đưa cho tiểu thư đồng kia.

“Ai nha, ngại ngần làm sao a.” Trong miệng nói ngại ngần thế nhưng động tác trên tay lại tuyệt đối không chậm, một tay cầm bánh lên, mà một tay kia lúc muốn nắm bầu rượu lại nắm hệt.

Thư sinh chắc chắn tán thưởng: “Rượu này hương thanh mà không ngấy, kéo dài thật lâu, thật sự là rượu ngon khó có được a! Không thể nghĩ được khi hoang trong núi còn có bậc thủ đoạn ủ rượu này!”

Được...

Ta lại có điểm há hốc mồm.

Vừa rồi ta ra sức muốn bắt chuyện với hai người này kết quả bị không để ý tới triệt để như thế, bây giờ vừa lấy rượu ra, hai người kia lập tức như ruồi nhặng theo mùi thoai... Khụ khụ, được rồi, so sánh này không thích hợp.

Bất quá nếu sớm biết rằng đây là hai con sâu rượu, ta vừa rồi còn phí sức làm gì a!

“Này, các ngươi không sợ đây là rượu ta dùng yêu pháp biến ra, uống vào các ngươi đều sẽ bị mê thần trí mất mạng sao?”

Tiểu thư đồng cười ha ha: “Nè, không phải ta nói ngoa, ta...”

Thư sinh ho khan thật mạnh một tiếng, nói: “Túy sinh mộng tử (2), mới không uống phong lưu.”

Tiểu thư đồng cúi đầu uống rượu, không nói gì nữa.

Hắn vừa rồi muốn nói cái gì? Bị Lý thư sinh ngăn lại?

Quên đi, ta cũng không quan tâm.

“Nói đến túy sinh mộng tử ấy, ta còn biết, trên đời là thực sự có loại rượu này.”

“Nha?” Thư sinh lộ ra biểu tình hiếu kỳ: “Thực sự có rượu như thế? Chỉ tên đã làm cho người ta cảm thấy buồn bã chán nản, chắc hẳn rượu này nhất định không lưu trong phạm tục.”

“Đúng vậy...” Ta nhớ tới thật lâu trước kia, bộ phim làm cho người ta vừa xem không hiểu, lại chẳng biết tại sao muốn xem đi xem lại, nói về chính là một câu chuyện thê lương tịch mịch.

Lần đầu tiên xem là vào giao thừa, sau tiệc tối náo nhiệt vô cùng, còn có bộ phim này, ta chưa xem được hai mươi phút đã ngủ thiếp đi.

Nhớ mang máng một mảnh hoang vắng, gió thổi qua đại mạc, nam nhân cô độc, cây khô gầy héo úa, một cái lồng chim, ánh sáng mờ màng...

Một người không biết vì sao cô độc, một người không biết vì sao chờ đợi, một người không biết vì sao quên đi...

Đợi đến khi muốn ngoảnh đầu lại, mới phát hiện ngay cả tình yêu cũng đã thành tro bụi, không còn cái gì đáng giá khắc ghi.

“Loại rượu này, sau khi uống, có thể làm cho người quên đi quá khứ trước kia.”

Ta nghĩ, có lẽ ta nên uống không phải rượu hầu nhi, rượu thử nhi.

Ta hẳn là nên ủ cho mình một vò túy sinh mộng tử.

Nếu nói như vậy, ít nhất ta sẽ không giống vừa rồi bị thư sinh kỳ quái này hấp dẫn như thế.

Chú thích

(1) chuột trong tiếng Trung là “thử”; sóc trong tiếng Trung là “tùng thử” ↑

(2) túy sinh mộng tử: sống mơ mơ màng, không có mục đích giống như uống rượu say ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hai người một yêu cùng uống rượu

Hai gia hỏa này uống rất giỏi, bên chân chúng ta lập tức quăng đầy vỏ chai rượu. Rượu này làm được không dễ, nhưng uống thực dễ dàng, số độ cũng không tính quá cao, vào miệng lại kéo dài có lực, cũng khó trách bọn hắn thích bình này như thế.

Bất quá rượu cũng không uống vô ích, ít nhất ta biết vị Lý thư sinh này, là đến kinh thành đi thi, mang theo tiểu thư đồng đã đi đường hơn nửa tháng, đoạn đường này ăn không ngon ngủ không yên, rượu ngon như vậy lại càng chưa từng thấy. Gia hương của bọn họ tại phương nam, địa giới kinh thành gần phương bắc, mặc dù trời còn chưa có thực sự lạnh lên, thế nhưng vẫn cảm thấy khắp nơi cũng không quen lắm.

“Vậy sao? Âm thực và khí hậu của phương nam với phương bắc cũng không giống nhau, không quen lắm cũng là đương nhiên.”

“Ai, yêu quái cô nương ngơoi ở đây làm gì?”

Giọng điệu của tiểu thư đồng có phần lớn, nói chuyện bắt đầu hàm hàm hồ hồ.

“Ta tới nơi này xem một lão bằng hữu... Người kỳ quái giống như các ngơoi ta còn là lần đầu gặp được. Là các ngơoi đặc biệt kỳ quái, hay là mọi người bây giờ rất kỳ quái?” Ta vẫn đầu óc minh mẫn, nhưng cảm thấy đầu cũng có chút bay bổng.

“Chúng ta kỳ quái chỗ nào chứ?” Tiểu thư đồng cười hi hi, lại trộm một bình rượu.

“Không sợ yêu quái, còn có thể cùng nhau ngồi xuống uống rượu thống khoái như thế...”

“Hi, không phải ta nói ngoa, yêu quái ta đã gặp cũng không ít, nhớ năm đó ta...”

“Khụ,” thư sinh lại ho khan một tiếng, tiểu thư đồng lập tức lại sửa lời: “Nhớ năm đó ta nhưng từng nghe không ít chuyện yêu quái, cũng không cảm thấy có gì dọa người. Cái loại ác yêu ác quỷ mê hồn ăn thịt người ấy dù sao cũng là số ít thôi.”

Ánh nến chiếu lên mặt Lý thư sinh có chút đỏ bừng, ánh mắt càng lộ vẻ nước gợn dập dờn... Ồ, ta phải nói, người này còn có khí chất yêu mỵ hơn ta cơ đấy... Đây gọi là chuyện gì.

“Được rồi, các ngơoi không nói thì không nói đi, dù sao ta cũng không hiếu kỳ muốn biết như thế.” Ta đứng lên, nhìn nhìn bình đầy đất, nghĩ nghĩ, lại buông bốn bình rượu: “Cái này cho các ngơoi giữ lại uống dọc đường, gặp được một lần cũng coi là một chút tâm ý đi.”

“Nha, tốt, đi thông thả...”

Thư sinh đứng lên, mặc dù thân mình có chút lắc lư, thế nhưng chân vẫn đứng vững vàng, ánh mắt cũng không có nửa điểm mơ hồ.

Hắn tiến đến cửa miếu, mưa bên ngoài vẫn còn rất lớn, ta nghĩ nghĩ, đưa tay vẫy một cái, một cành cây khô trên cây bên ngoài bay tới rơi vào lòng bàn tay ta, vụt một cái biến thành một cái ô giấy dầu: “Cái này cho các ngơoi dùng đi, đi ra ngoài thời tiết bất định, nên chuẩn bị một chiếc ô.”

Hắn cũng không khách khí, cứ như vậy nhận lấy.

Ta quay đầu ra cửa miếu, mưa mặc dù lớn, nhưng không thể xối ướt ta.

Ồ, đột nhiên liên tưởng tới một truyền thuyết rất nổi tiếng... Bạch xà truyện. Cũng là yêu tinh thư sinh gặp gỡ trong mưa, lưu ô... Cái gì đó, có mượn có trả, cũng là có đến có đi, về sau là bắt đầu quyền rũ...

Ta quay đầu lại, thư sinh còn đứng chỗ bậc thềm trước cửa miếu, ta khoát tay nói: “Cái ô này, không cần trả.”

Lý thư sinh mỉm cười, khóe mắt của cặp mắt kia hát lên, tựa hồ thần thái lưu động giống như muốn bay lên.

Ta xoay người trở về.

Từ miếu Tống công về sơn trang của Tam Lục, kỳ thực lấy tốc độ của ta chỉ chốc lát tới ngay, bất quá ta lại đi rất chậm, thuận tay bẻ cành cây ven đường cũng biến cho mình một cái ô, từng bước từng bước, nghe mưa đập trên ô, nghe tiếng sấm xẹt qua phía trên rừng cây, trời sắp sáng, ta mới trở về sơn trang.

“Ta đã nói rồi, ngày mưa ngơoi lúc nào cũng thích chạy ra bên ngoài.” Tam Thất ôm một chiếc đàn ngọc, gảy từng cái từng cái. Trên mặt nước hồ bên ngoài nhà thủy tạ, lá sen cũng tàn một nửa.

“Có câu thơ nói, sen tàn nghe rón tiếng mưa thu (1), thanh âm này rất dễ nghe, dễ nghe hơn nhiều so với cái đàn rách ngơoi đàn kia.” Tam Lục bung một

bình trà xanh qua đây, cũng rót một chén cho ta.

“Người đây là nửa đêm đợi ở chỗ nào a.” Tam Lục phát tay quạt hai cái: “Một cổ mùi rượu.”

Ta cười hì hì cũng không nói lời nào.

Thật ra thì thư sinh cũng không đều rất cổ hủ giống như ta nghĩ, ít nhất Lý thư sinh kia không phải.

Ừm, bất cứ việc gì cũng luôn có ngoại lệ, đạo sĩ cũng không phải tất cả đều xấu xa, Tam Lục trước kia cũng không phải gặp được một thư sinh không tồi sao.

Trận mưa này cứ nhiên vẫn kéo dài không ngừng, hạ chừng mấy ngày. Tam Thất buồn phát hoảng trong sơn trang, mời ta cùng đi dạo kinh thành. Ta có chút nghi hoặc: “Kinh thành có thể tùy ý đi? Ta nói, vẫn là thành thật chút đi, dưới chân thiên tử, ngọa hồ tàng long. Cái khác không nói, quan chủ hộ quốc đạo quán gì đó là không dễ chọc đi? Người coi chừng bị bắt đấy.”

“Hi, quan chủ kia không ở kinh thành.”

“A? Người biết?”

“Đúng vậy, tháng trước thanh thế to lớn xuất môn.” Tam Thất lời kéo ta: “Đi thôi đi thôi, bầu bạn với ta. Chúng ta đi Thủy Lê viên nghe hí đi, lại đi Bảo Lan trai mua chút sơn phấn gì gì đó. Ở trong phòng buồn bức a, trên người ta đây cũng sắp mọc mốc rồi.”

“Được được, vậy ta liền đi cùng người một chuyến.”

Tam Thất che miệng cười, lộ vẻ vô cùng xinh đẹp: “Nói miễn cưỡng như thế, thật ra thì người cũng đã sớm phát chán rồi đi?”

“Tam Lục, người có đi hay không?”

“Ta không đi, hai người các người cũng coi chừng một chút, pháp sư hộ quốc không có ở đây, thế nhưng chưa hẳn kinh thành không có người tài, có câu từng nghe chưa? Đại ẩn ẩn vu triều (2), đừng quá lộ dấu vết.”

“Biết biết,” Tam Thất cười kéo ta đứng dậy xuất môn: “Nếu như chúng ta bị bắt, quyết không liên lụy người là được, người ở nhà yên tâm trông nhà, chúng ta mang đồ ăn ngon về cho người.”

Từ Hoàng Lâm đến kinh thành rất gần, bởi vì trời mưa, người đi trên đường cực ít, chổ vào thành lác đác mấy chiếc xe cộ, còn có người mặc áo toại mạng nón, rút vai cúi đầu, bước nhanh qua.

Tam Thất mặc một thân tím nhạt, ta mặc vàng nhạt, mỗi người giương một chiếc ô. Cái ô này cũng không phải là tiện tay biến ra cho đủ số, mà là ô trúc tia bốn mươi tám đốt thượng hạng. Khi ta cầm chiếc ô này có phần ngẩn ngơ, mưa xuân hoa hạnh mộng tìm Giang Nam...

Mưa không lớn không nhỏ, vừa vặn thích hợp dạo chơi như vậy. Người trong sân hát cũng không nhiều, chúng ta nghe hết hai màn hí ra ngoài, trong những cửa hàng trên đường này cũng không có ai. Tam Thất phát gốc với sơn phấn của Bảo Lan trai trong kinh thành, nghiên cứu đến nghiên cứu đi, ta không kiên nhẫn chờ, giương mắt nhìn thấy bên đường trong mưa có một biển hiệu làm từ vải xanh, phía trên có một chữ trà.

“Này, ta đi trà lâu chờ người, người nhưng chọn nhanh lên chút nhé.”

Nàng cũng không quay đầu lại: “Biết rồi, ta chọn xong đi tìm người.”

Trong trà lâu cũng không ít người, lầu một ngồi đầy, ta lên lầu hai chọn một chỗ ngồi dựa vào cửa sổ, gọi một bình Long Tỉnh, hai đĩa điểm tâm tinh chế, vừa nhìn cảnh mưa bên ngoài, nếm thử điểm tâm, đầu vầng cho hơi nhiều, có chút ngấy.

Chỗ ngồi cách vách có một nhạc công mù và với một tiểu cô nương bầu bạn, xướng một vài khúc. Ta vốn không để ý, thế nhưng liếc mắt đảo qua một cái, ngược lại phát hiện hai vị này lại là người trong đồng đạo... Ồ, hoặc là nói là yêu trong đồng đạo của ta?

Kéo đàn kia chính là hươu, xướng khúc lại là gà cảnh tinh.

Ừm, xướng không tồi.

Nếu đặt vào lúc dạo hạnh của ta còn ít, vừa gặp con chim nhỏ kia ta sẽ không được tự nhiên. Bởi chim là thiên địch của ta. Bất quá thiên địch hay không thiên địch vậy cũng phải xem thực lực. Ta bây giờ thực lực cao cường, vì thế ngược lại ngay từ đầu không có phát giác thân phận thực sự của nàng.

Gió hơi mạnh một chút, cửa sổ có vài tia mưa. Tiểu nhị trong điểm qua đây buông cửa sổ chống xuống, trong lầu cũng càng tối hơn.

Tam Thất đã đi ra khỏi gian hàng kia, ta xa xa vẫy vẫy tay nàng, nàng giương ô, thướt thướt tha tha chậm rãi đi trong mưa.

Chú thích

(1) thơ của Lý Thương Ẩn, phần dịch thơ ở trên lấy từ bản dịch trong “Hồng lâu mộng” ↑

(2) ý chỉ nơi trốn tránh tốt nhất là trong chốn triều đình, nơi có nhiều người ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Đạo sĩ cũng phải xem năng lực

Tam Thất lên lầu cùng uống trà ăn điểm tâm với ta, nói thật ra trà này không dễ uống chút nào, điểm tâm cũng chỉ là trình độ bình thường. Tam Thất xem không vào mắt, nước cũng không uống bao nhiêu.

“Nên trở về đi?”

“Ồi, lại ngồi một lát nữa đi.” Nàng nói: “Trở về cũng là buồn không có việc gì làm. Người nghe, bên này có xướng khúc, dưới lầu còn có kể chuyện, so với trở về không phải thú vị hơn?”

Thú vị sao?

Ta nhú mày một chút: “Đi thôi.”

“Hử?”

“Có đạo sĩ?”

Tam Thất liếc ta một cái, nước mắt xoay vòng, ngón tay sơn đỏ nhẹ nhàng cọ bên môi một cái: “Người sợ à?”

“Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, đi thôi, chúng ta đi nơi khác cũng được.”

Thời gian nói mấy câu như vậy, kỳ thực... cũng đủ làm rất nhiều chuyện.

Cũng đủ cho chúng ta thoát thân, lại cũng đủ cho một đôi hợp tác hát rong kia phát hiện tình thế có phần không ổn chạy vội đi...

Càng đủ cho ta cảm giác được một cỗ không khí không thoải mái, đã gần như lấp kín cửa thang lầu.

Tiếng bước chân thùng thùng vang rất nặng, rất ổn định.

Con hươu kéo đàn kia cùng gà cảnh tình xướng khúc chậm rãi lui về phía sau, tránh sang chỗ gần góc, xem ra đang nỗ lực làm cho cảm giác tồn tại của mình giảm xuống còn càng ít càng tốt.

Năm đạo sĩ từ cửa thang lầu đi lên, thân hình cao lớn, mặc một bộ đạo bào cũ, đã giặt nhìn không ra màu sắc ban đầu, xám xịt, còn có hai miếng vá. Trên vai trên lưng đeo túi vải, bên hông cài trường kiếm, lông mày đen đậm, thoát nhìn đã đi đường rất xa, trên chân và trên vạt áo choàng đều dính rất nhiều bùn. Tam Thất cười khi, thấp giọng nói bên tai ta: “Ta còn tưởng rằng người sợ cái gì chứ, tiểu nhân vật như thế, có cái gì phải kiêng dè?”

“Không phải sợ hấn, ta không muốn sinh nhiều chuyện.”

Đạo sĩ kia quan sát tả hữu một vòng, tiểu nhị đi tới chào hỏi: “Đạo gia, đến, ngồi bên này, nghỉ chân một chút. Pha ấm trà tới? Điểm tâm muốn hai loại?”

“Rót một bình nước trắng cho ta là được, điểm tâm không cần, ta tự mình có lương khô.” Thanh âm hần nói chuyện rất to, tuy rằng tiểu nhị chào hỏi hần, lại vẫn là không có ngồi xuống, ánh mắt ngừng một chút trên người hai tiểu yêu ở trong góc kia, lúc đảo qua ta và Tam Thất, tựa hồ cũng dừng một chút, nhưng cũng không có quá chú ý.

Tam Thất mở ra cho ta xem tờ lụa mua vừa này, dùng giấy dầu bao, tổng cộng ba loại màu sắc.

“Đây là cho người, đây là mang hộ cho Tam Lục.”

Phía dưới cùng là đào phấn, màu sắc rất đẹp, ta và Tam Lục bình thường cũng không mặc loại màu sắc này, không cần hỏi, khẳng định là lưu cho chính nàng.

Ta có một loại cảm giác kỳ quái đối với đạo sĩ, đạo sĩ là thiên địch của ta, bất quá, người trong lòng ta, nhưng lại là một tiểu đạo sĩ.

Tiểu nhị trong điểm bưng một bình nước tới cho đạo sĩ kia, mặc dù đạo sĩ kia thoát nhìn không có tiền, nhưng tiểu nhị này cũng không có điệu bộ gì, thái độ nhiệt tình như thường. Hần đưa trà, phát một tay khăn đang muốn đi xuống lầu, đạo sĩ lại hỏi: “Tiểu nhị, hỏi thăm người chút việc.”

“A, đạo gia cứ hỏi đi.”

“Phụ cận chỗ các ngươì, gần đây có chuyện kỳ quái gì không?”

“Chuyện kỳ quái?” Tiểu nhị nghĩ nghĩ, nói: “Gần đây cũng không có chuyện gì lạ.”

“Có người, vô duyên vô cớ sinh bệnh hay không...” Hắc vừa nói, vừa đảo ánh mắt vào hai tiểu yêu trong góc phòng kia. Ta quay đầu liếc mắt nhìn, rất đáng thương, sợ đến cứng ở đó một cử động nhỏ cũng không dám.

Tam Thất cúi đầu mắng một tiếng: “Xen vào việc của người khác.”

Ta đẩy nâng một phen, ngoắc tay gọi tiểu nhị: “Chúng ta muốn nghe một khúc, gọi người xướng khúc kéo đàn kia qua đây.” Nhân tiện cho hắc mười tiền trả nước. Tiền trả nước cái này, từ xưa đến nay đều có, bây giờ còn có loại cách gọi là phí phục vụ.

“Được được, tới ngay đây.”

Tiểu nhị bước nhanh tới nói vài câu, hươu tinh kéo đàn giả bộ mù kia híp mắt suy nghĩ, quay đầu lại liếc mắt nhìn chúng ta một cái, có chút do do dự dự đứng lên, cùng với gà cảnh tinh xướng tiểu khúc kia đi về bên này, đi hai bước nhưng lại quên đàn ở chỗ ngồi lúc đầu, vẫn là tiểu nhị đưa qua cho bọn hắc. Cước bộ của hươu lão đảo, không biết còn tưởng rằng hắc là mù thật, kỳ thực hắc hơn phân nửa là bị đạo sĩ kia dọa.

Bọn họ kéo ghế dài trước bàn chúng ta ngồi xuống, gà cảnh tinh quay đầu nhìn nhìn hươu, lại quay đầu nhìn nhìn ta và Tam Thất, thấp giọng nói: “Không biết hai vị muốn nghe khúc gì?”

Tam Thất nói: “Ngươi biết xướng cái gì?”

Gà cảnh tinh lấy cây quạt nhỏ ra đưa qua, trên đó viết hai hàng chữ mười khúc, Tam Thất thuận tay chỉ một cái: “Thủ này, Túy hoa âm đi.”

“Được.”

Mặc dù là đáp ứng như thế, thế nhưng kéo đàn rõ ràng không tập trung, xướng khúc cũng có chút nom nớp lo sợ, giọng ép gắt gao căn bản không buông ra. Tam Thất nâng má nhìn rèm mưa ngoài cửa sổ, dường như tâm tư căn bản không ở chỗ này, ta nghe gà cảnh tinh hát một khúc hắc là nên vô cùng nhàn nhã, triền miên thành tề ngắt không có chút ý nhị nào, đây căn bản không phải hưởng thụ mà là chịu tội.

Mưa tựa hồ càng rơi càng nặng, người trong trà lâu cũng nhiều lên, đạo sĩ kia ăn lương khô mình mang theo, uống xong nước, vẫn là rất không cam lòng nhìn chằm chằm hươu tinh và gà cảnh mấy lần, mới đi xuống lầu. Hắc vừa đi, hai vị trước mặt ta đẩy liền thở phào một cái, suýt chút nữa té liệt trên sàn.

Thế đạo này rất hiện thực, đạo hạnh sâu bản lĩnh cao, giống ta và Tam Thất, căn bản không coi đạo sĩ vừa rồi kia như là uy hiếp. Nhưng là đối với tiểu yêu vừa mới biến hình như hươu tinh và gà cảnh tinh mà nói, quả thực là thỏ ra cửa gặp phải sói.

“Ừm, không cần hát nữa.”

Chúng ta nghe năm sáu thủ khúc, mỗi thủ năm mươi đồng, ta đếm nửa xâu tiền cho bọn hắc nói không cần trả lại. Không biết hươu tinh và gà cảnh tinh vào trong thành làm cái gì, chẳng lẽ thật là vì kiếm tiền?

Bọn họ nhận xong tiền nói cảm ơn, từ đầu đến cuối cũng không phát hiện ta và Tam Thất kỳ thật cũng là yêu tinh. Có lẽ là diện mạo của ta thực sự rất bình thường, mà Tam Thất trước khi đi làm chút biến hóa với khuôn mặt, thoát nhìn không đẹp khiếp người như thế.

Tam Thất cũng đứng dậy: “Đi đi, chúng ta đi từ lâu lớn nhất kinh thành ăn một chút đi.”

“Ngươi đi đi, ta không đi.”

“Này, ngươi sao lại mất hứng như thế.”

Ta và nàng thực sự không giống nhau, ta không có hứng thú đối với đi dạo phố, mua đồ và ăn gì đó. Chúng ta vừa xuống lầu, Tam Thất còn vừa không buông tha muốn tiếp tục khuyên bảo ta, lúc sắp đi đến cửa trà lâu, ta đang bung dù, bỗng nhiên có người hô một tiếng: “Này, cô nương!”

Thanh âm này?

Ta quay đầu, một người vội vàng chạy từ phố đối diện qua, tránh dưới mái hiên của trà lâu, vừa lau nước trên mặt vừa cười với ta: “Thật sự là đòi người thiếu gì chỗ gặp nhau a! Ngươi cũng vào thành rồi?”

Thế nhưng là tiểu thư đồng bên người Lý thư sinh kia.

Ta cũng thật bất ngờ: “Đúng vậy, chúng ta đến mua vài thứ. Thế nào, các ngươi đã đến kinh thành?”

“Đúng vậy.” Hắc phát phát tay áo lại phui phui y phục: “Ồi, mưa này thật mau, hạ một cái mà không dừng.”

“Sao chỉ có một mình ngươi, công tử nhà ngươi đâu?”

“Công tử đi thăm bạn rồi, mình ta đi dạo một vòng, kinh thành nơi phồn hoa như thế, trước kia cũng chưa từng tới, nên kiến thức kiến thức.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Thụ sinh da mặt dày như tường

Tiểu thư đồng nói tên của hắn là Mạc Thụ.

Tam Thất cười hỏi: “Là đừng quên đọc sách sao?”

“Đâu có,” hắn nói: “Lúc ta bán mình vào Lý phủ ấy, đúng lúc lão thái gia vừa mới thua bạc lớn, vì thế đặt tên cho ta là Mạc Thụ, về sau ta theo thiếu gia, thiếu gia đổi chữ thụ trong thâu doanh thành chữ thụ trong độc thụ (1).”

Ồ... Vị Lý lão thái gia này thật là có cá tính.

Cái tên này...

Khụ, cả ngày hô Mạc Thụ Mạc Thụ, thần tài có thể chiếu cố hắn hay không?

Ồ, vậy cũng không nhất định.

“Chúng ta còn muốn đi Vạn Toàn lâu đấy, đi thôi.”

“Vạn Toàn lâu?” Mạc Thụ nhất thời hai mắt tỏa ánh sáng: “Đại tửu lâu đệ nhất kinh thành? Ta nghe nói rượu và đồ ăn nơi đó vô cùng ngon, ngay cả thiên tử cũng đã từng cải trang đến chỗ đó ăn thử, ăn xong còn đề thơ lên tường, nói cái gì mà thiên hạ tư vị có vẹn toàn, dư hương miệng đầy gì gì đó... A, nghe thấy liền làm cho người ta thấy chảy nước miếng a.”

Tam Thất cười: “Ngươi còn tuổi nhỏ, hiểu lại nhiều.”

“Ồi, đáng tiếc chỉ có nghe nói, không có duyên ăn no mất tai miệng bụng...”

“Đồ ăn là nói sắc hương vị, ngươi ăn no tai bụng cái gì chứ?” Tam Thất tò mò hỏi.

“Chạy việc trong Vạn Toàn lâu cũng phải trước tiên ở phòng bếp này hành lang này tôi luyện hai ba năm mới có thể chính thức vào phòng vào sảnh đấy, đồ ăn kia nổi tiếng a...” Hắn vừa nói, vừa trông mong nhìn chúng ta: “Bất quá Vạn Toàn lâu rất đắt, ta kiếp này, nếu có thể ăn một lần, vậy chết cũng không tiếc...”

Ngụ ý, thực minh bạch.

Tam Thất gật đầu, nhìn bộ dáng của nàng là cảm thấy tiểu thư đồng này rất thú vị: “Được nha, vậy ngươi cùng đi với chúng ta đi.”

“Được được! Hai vị cô nương thỉnh tạm chờ ta một chút, ta lập tức quay lại, lập tức!”

Nhìn hắn bất chấp mưa chạy về phía trước mấy bước, vào một cái cánh cửa gỗ màu đen, ta đoán: “Hắn chắc là đi nói một tiếng với công tử nhà hắn.”

“Đúng rồi, ngươi tại sao biết người như vậy?”

“Nói đến cũng là mới quen, cái kia...”

Ta bỗng nhiên dừng lại.

Mạc Thụ lại từ trong cánh cửa kia đi ra, thế nhưng phía sau còn đi theo một người mở dù, mặc một bộ bố sam xanh thẫm, chậm rãi đi tới.

Lý thụ sinh?

Mạc Thụ đã chạy về đứng ở dưới mái hiên trước mặt chúng ta, vẻ mặt cười: “Hai vị cô nương, phía sau đây là công tử nhà ta. Ừm, ngươi xem, ta làm tôi tớ của người ta, nếu như là ném công tử xuống tự mình đi ăn ngon uống ngon, vậy sao có đạo trung nghĩa có phải hay không? Ừm, gặp nhau chính là có duyên nha, vừa vặn công tử chúng ta cũng chưa từng ăn đồ ăn của Vạn Toàn lâu. Các cô nương các ngươi mời một khách là mời, mời hai khách cũng là mời đúng hay không, không bằng...”

Lý thư sinh đứng phía sau hắn, khẽ mỉm cười hướng chúng ta, cặp mắt xéch kia cho người ta một loại cảm giác hoa đào nhẹ nhàng bay loạn.

Hắn chấp tay một cái: “Hai vị cô nương có lẽ.”

Ta với Tam Thất đành phải liếc nhăm (2) đáp lễ: “Công tử có lẽ.”

Trời mưa trên đường một mảnh hỗn độn, thế nhưng hắn một thân nhẹ nhàng khoan khoái tự nhiên, trên vạt áo mỗi giây cũng không có dính ướt bị bắn.

Ta xem như hiểu biết hai chủ tớ này, quả thực là một đôi tham ăn. Tối hôm trước tôm rượu ngon của ta liền uống không đủ, bây giờ lại muốn đến ăn chực bữa ngon.

Tam Thất hiển nhiên cũng rất là ngoài ý muốn, da mặt đôi chủ tớ này, độ dày ấy, tuyệt đối là không như nhau a!

Ta thực sự nhịn không được cười, khoát khoát tay nói: “Được rồi, cùng nhau đi thôi, ăn cơm mà, chính là nhiều người ăn mới ngon. Đi mau một chút đi, đi chậm chỉ sợ không còn bàn.”

“Được được, đi mau đi mau.”

Ta và Tam Thất giương ô, ta vừa nhắc mắt, được, hắn dùng vẫn là cái ô ta biến ra kia.

Vạn Toàn lâu cách không xa, chúng ta đi dọc theo phố, Lý thư sinh lời nói tự nhiên, cử chỉ không tầm thường, Tam Thất cũng cảm thấy người muốn ăn chực này thật là có mấy phần phong thái như thế, rút lại phía sau một bước nhỏ giọng hỏi ta: “Đây, người làm thế nào nhận thức hai người này? Người thật kỳ quái.”

Làm thế nào nhận thức? Cái này sao...

Cũng coi là ngày trời mưa lưu khách đi.

Nếu không phải là cơn mưa gấp kia, nếu không phải là miếu Tống công, ta cũng sẽ không gặp gỡ bọn họ.

Vạn Toàn lâu làm ăn quả nhiên tốt, chúng ta đi còn sớm, tìm sương phòng tại lầu ba, trên tường treo hai bức tranh thủy mặc mờ, góc phòng bày một cái bồn sứ lớn viền xanh, bên trong trồng trúc, thanh thúy vui người. Bên cạnh còn có một chậu sành, bên trong nuôi hai con cá vàng.

“Nơi này không tầm thường.” Tam Thất đặt ô bên tường, quan sát gian phòng này: “Trúc xanh đây rất tươi tốt.”

“Đây là trúc trà, trồng nhiều tại phương nam, phương bắc có thể nuôi lại không thấy nhiều.” Lý thư sinh lấy cây quạt ra, gõ lòng bàn tay cùng nghiên cứu bồn trúc với Tam Thất.

Ta đẩy cửa sổ ra nhìn nhìn phía bên ngoài, đôi chủ tớ này là thật sự... da mặt dày đến ăn chực, hay là, bọn họ có tính toán khác?

Nếu bọn họ biết ta là yêu, vậy Tam Thất cùng một chỗ với ta phòng chừng bọn họ cũng có thể đoán được.

Bọn họ sẽ không là có tính toán khác chứ?

Nói thật ra, có thể liếc mắt một cái nhìn ra ta có phải là yêu hay không... Tiểu thư đồng Mạc Thư kia lại từng buột miệng nói ra hắn từng gặp rất nhiều yêu...

Là dạng người gì, mới có thể từng gặp rất nhiều yêu, đôi mặt hai nữ yêu, có thể thân nhiên thoải mái không sợ như vậy?

Vừa quay đầu lại thấy Mạc Thư chảy nước miếng ngẩn người với thẻ gỗ viết tên món ăn, nhìn nhìn lại Lý thư sinh gật gù đắc ý ngâm một thủ thi tả trúc...

“Lộ địch duyên phần tiết, phong điều thanh ngọc chi. Y y tự quân tử, vô địa bất tương nghi...” (3)

Thanh âm của Lý thư sinh, thực sự rất êm tai...

Hơn nữa, luôn khiến cho ta cảm thấy có một loại hoảng hốt. Giống một trận gió, thổi qua hai má. Thế nhưng gió bắt không được, thấy không rõ. Lúc người nhận ra, gió đã thổi qua.

Mặc dù nói như vậy, thế nhưng trồng trúc ở đất bắc xác thực không dễ sống, vô địa bất tương nghi câu này không đúng lắm.

Bất quá, mấy trăm năm trước, khí hậu cũng không giống như bây giờ. Khí hậu đất bắc năm nay lạnh hơn năm trước, bão cát, khô hạn... Tre trúc hoa mai đại diện tích chết khô, nên rừng trúc, rừng mai, chỉ có thể đi tìm về phía nam.

Công phu báo tên món ăn của tiểu nhị quả nhiên rất cao, mồm miệng lanh lợi thanh thúy, tên món ăn thành chuỗi thành chuỗi còn áp vào vắn, đầy nhịp điệu, liên tiếp không ngừng như vẽ dọc nhũ, báo đến câu cuối cùng căn cứ leng keng có tiếng giống như tỷ bà gậy liên tiếp vang không ngừng, âm cuối cùng vừa kéo lại ném, giống như nghệ nhân xướng khúc.

Chúng ta gọi một bàn rượu thịt ngon, trên cơ bản là chọn tất cả món ăn chiêu bài của Vạn Toàn lâu. Ta cũng ném thử một miếng, liền đặt đĩa xuống, rút

chén trà cho mình.

“Đến đến, Đào cô nương, gạch cua trộn com này thật sự ngon, người không nếm nếm nữa?”

Ta gật đầu một cái với hắn: “Ta lượng com ăn ít, các người nhanh ăn đi, lạnh mất.”

Ăn gì đó có phải mỹ vị hay không, đôi khi, không phải xem bản thân đồ ăn này.

Mà là xem cùng ăn với ai.

Ta đối diện một bàn cao lương mỹ vị, lại rõ ràng nhớ tới năm đó ta cùng với Lý Kha tại sư môn của hắn, cảm bẽ. Khi đó thứ ăn rất ít, có thể nói là bản khô khó khăn.

Thế nhưng ta nhớ tới, lại cảm thấy thứ ăn khi đó đều mỹ vị như thế...

Khiến ta, khó quên.

Chú thích

(1) Mạc Thâu nghĩa là đừng thua; thâu doanh: thắng thua; độc thư: đọc sách; chữ thâu và chữ thư đều đọc là shū ↑

(2) liêm nhâm: kéo vạt áo ra, hình thức hành lễ của phụ nữ thời xưa ↑

(3) bài “Đinh trúc” của Lưu Vũ Tích; dịch nghĩa: Sương gột rửa các đốt màu đen, gió thổi cảnh màu xanh ngọc. Lá lướt tựa quân tử, không đất nào không phù hợp; ý thơ: thơ vịnh trúc có vẻ đẹp tự nhiên, tư thái u nhã, có khí quân tử, đặc biệt là sức sống rất ngoan cường, có thể lớn lên ở khắp mọi nơi, chỉ quân tử cho dù hoàn cảnh thay đổi thế nào, phẩm đức vẫn không thay đổi ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Đêm mưa hươu chết về tay ai

Trong Vạn Toàn lâu cũng có ca nữ xướng khúc, có thể nghe được tiếng nhạc tiếng khúc loáng thoáng từ nơi khác truyền đến. Tựa hồ còn có kẻ sách, quả nhiên là một nơi vô cùng náo nhiệt. Tam Thất hứng trí lên, nói: “Không biết kinh thành bây giờ đang lưu hành sách gì, gọi một tiên sinh tiến vào nói thử.”

Ta là không hề gì, Tam Thất quả nhiên gọi tiểu nhị kêu một tiên sinh vào, ước chừng bốn năm mươi tuổi, trông gầy gò, dưới cằm để râu, cầm một cái thước gỗ một cái quạt, tiểu nhị bày ghế thay hắn, hắn liền ngồi xuống.

“Tiên sinh nói náo nhiệt nhất bây giờ nghe thử đi.”

Tiên sinh kia cúi cúi người: “Vậy nói một cái kiếp phong trần đi, đoạn này hơi ngắn chút.”

“Được.”

Ta không để ý tiên sinh kia đang kể cái gì, đẩy cửa sổ ra, trong tiếng mưa, nghe được địa phương không xa có người đang kéo hồ cầm.

Thanh âm hồ cầm luôn lạnh lẽo, nghe trong mưa càng làm cho người ta cảm thấy thương cảm.

Tam Thất phía sau có chút không kiên nhẫn: “Ồi, loại truyện tài tử giai nhân đoàn tụ sum vầy này, luôn kiểu cũ, người nghe cũng phiền.” Nàng thương rồi cho người nọ ra ngoài, bỗng nhiên quay đầu nói với Lý thư sinh: “Mà, sách người đã đọc hẳn là cũng không ít đi? Không bằng kể mấy truyện mới trong sách đến nghe thử?”

Lý thư sinh gạt nhân chủ nhuyển (1), không thể không buông đũa, nói: “Được, vậy ta kể một cái.”

Hắn kể lại là câu chuyện một hiền nhân cầu học không ngừng trong gian khổ, bất quá cũng may thanh âm hắn cũng dễ nghe, ngữ khí cũng ngừng ngắt trầm bổng, kể một câu chuyện nhạt nhẽo lại có khả năng làm cho người ta nghe lọt, cũng xem như bản lĩnh.

Tam Thất kính hắn chén rượu, lại hỏi ta: “Tam Bát, người cũng kể đi, ta nhớ người trước kia rất hay kể chuyện.”

Ta kể?

Ta cười cười: “Ta bây giờ nhưng không có chuyện gì mới để kể, kể nghe không hay còn bị người oán trách.”

“Ôi, ta cam đoan không oán trách ngươi, ngươi cứ kể một cái đi.”

“Được rồi, ta đây kể một... câu chuyện cổ tích nước ngoài đi. Có một quốc vương, mỗi đêm muốn lấy một tân nương, ngày hôm sau liền giết chết nàng. Cứ như vậy giết rất nhiều cô nương, về sau, hắn lấy một nữ tử rất thông minh, nữ tử kia ấy à, buổi tối mỗi ngày kể một câu chuyện, thế nhưng cũng không kể hết, nàng giữ phần kết để buổi tối ngày thứ hai kể, sau đó kể tiếp một câu chuyện mới, lại giữ phần kết để buổi tối ngày thứ ba kể, cứ như vậy, liên tục kể một ngàn lẻ một đêm... Cuối cùng quốc vương rốt cuộc đã yêu cô nương này, sống hạnh phúc với nàng...”

Truyện chính của ta còn chưa bắt đầu, Tam Thất đã kinh ngạc nói: “Quốc vương nước ngoài này nhất định là yêu tinh gì đó biến thành rồi? Mỗi ngày muốn lấy một cô nương, lúc bình minh liền giết chết, hắn có phải đang luyện bách âm công hay không?”

Ồ, trọng điểm không phải cái này có được không, trọng điểm là tân nương thông minh kể chuyện kia mà...

Bách âm công, khu, công phu này ta cũng đã từng nghe nói, là một loại công phu rất thâm tà, cái gì mà thái âm bổ dương, cả đêm giày vò chết một cô nương xem như là nhẹ...

Đây đều lộn xộn cái gì.

“Ta còn chưa có nói xong đâu, ngươi đừng xen mồm.”

Ta sau đó kể truyện Ali Baba và bốn mươi tên cướp, khi kể đến cường đạo đặt thần chú mở cửa là vùng, tiểu thư đồng Mạc Thụ kỳ quái hỏi: “Vì sao phải gọi vùng ơi mở ra? Không gọi rau xanh? Hoa quả? Điềm tâm?”

Lý Thụ sinh khép cây quạt trong tay lại, uống một ngụm trà: “Ngươi chỉ toàn nghĩ đến ăn, đừng cắt ngang truyện a, đang nghe đến đoạn hay.”

Tam Thất hiểu lại không giống: “Ta nghĩ những cường đạo này đều là người bình thường, mà động giấu của cái dùng thần chú mở cửa ấy, có lẽ là một tiền bối tu chân nào đó lưu lại, cơ quan mở cửa cũng là đặt từ trước. Những cường đạo này chẳng qua là tiện đất tiện đồ, liền dùng cái động này dùng để giấu của.”

Ồ, quả nhiên... Mặc dù mọi người cùng nghe một câu chuyện, thế nhưng người khác nhau góc độ cư xử với lý giải một chuyện cũng là khác nhau.

Cái gọi là, nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí (2) đi.

Tam Thất nàng sao lại bắt kể cái gì cũng có thể kéo đến tu luyện.

Kỳ quái...

Ta nhìn nàng một cái.

Nàng bình thường tuyệt không lỗ mãng như thế, chứ đừng nói chỉ là nói tu luyện, đạo hạnh, công pháp... không kiêng nể gì cả trước mặt hai người lạ.

Nàng hôm nay là làm sao vậy?

Bởi vì đi ra ngoạn cao hứng, hay là có ý gây nên?

Chẳng lẽ nàng đối với Lý Thụ sinh... có suy nghĩ gì sao?

“Bất quá, gọi vùng ơi mở ra, đích xác rất quái lạ.”

“Cũng không có gì quái lạ a, ta cảm thấy rất được.”

Bản Ti động bây giờ của ta, mật ngữ thông quan đại môn chính là cái này.

Vùng ơi mở ra.

Những lời này đối với ta kiếp trước mà nói, ý nghĩa là bất đồng. Hồi bé đã xem Nghìn lẻ một đêm, vùng ơi mở ra, phía sau cửa là một động châu báu làm người ta lóa mắt chóng mặt, đó là một thế giới cực phong phú cực mỹ lệ.

Ta kể xong truyện này, đồ ăn của chúng ta cũng ăn không còn nhiều, công thần chủ yếu là Lý Thụ sinh cùng với Mạc Thụ hai chủ tớ bọn họ. Ta không có thích đồ ăn, ngược lại muốn điềm tâm ngọt, trà hạnh nhân và bánh dưa. Ăn đồ ngọt sẽ khiến cho tâm tình tốt lên, còn có thể cảm giác tinh lực cũng càng dồi dào.

Nhất là ban đêm trời mưa như thế, nghe tiếng mưa rơi, cầm một chén trà hạnh nhân thơm ngọt ngon miệng nóng hổi, thổi thổi hơi nóng, cắn miếng bánh dưa nướng ngoài xốp trong mềm, uống một ngụm trà hạnh nhân ngon lành.

Thật sự là hưởng thụ a.

“Trời không còn sớm, hai vị cô nương cũng nên đi về nhà đi?”

Tam Thất vẻ mặt biếng nhác, thân hình nàng rất đẹp, mặc dù diện mạo đã che giấu, xem ra vẫn thanh lệ động lòng người.

“Đúng vậy, cần phải trở về.” Tam Thất nói: “Vị Lý công tử này, nói chuyện cả đêm, com cũng ăn rượu cũng uống, chúng ta còn chưa biết người tên là gì đâu.”

Lý thư sinh cười, đưa tay dính nước trà viết chữ lên mặt bàn.

Ta đến gần, sáp lại nhìn hấn viết.

Mặt bàn là màu gỗ nâu đậm, ngón tay hấn trắng nõn thon dài, từng nét từng nét viết cực rõ ràng.

“Lý Phù Phong.”

Hấn viết chữ xong, quay đầu, làm như vô ý, liếc mắt nhìn ta một cái.

Ta có chút buồn bực nhìn hấn.

“Được rồi, rượu tới rồi, người cũng nên tan. Lý công tử, Tiểu Mạc Thư, hẹn gặp lại.”

Lý Phù Phong bỗng nhiên đưa tay lên: “Chậm đã.”

Cửa bị hấn chặn lại, ta ngoài ý muốn hỏi: “Như thế nào? Còn có gì chỉ giáo?”

Thư sinh này không tầm thường, tóm lại... không thể phớt lờ.

“Là như vậy, một phen thịnh tình mời chúng ta thưởng thức mỹ thực của hai vị cô nương, tiểu sinh thật sự vô cùng cảm kích, bắt quá ta sợ hai vị nếu là đi vội vàng, quên mất phải trả tiền, vậy... ha ha...”

“Ha ha, cái này sao, sẽ không quên a...”

Hấn cũng cười, ta cũng cười gượng.

Da mặt của Lý Phù Phong này dày tới mức nhất định rồi.

Ta và Tam Thất xuống dưới lầu trả tiền rồi đi, mưa bên ngoài vẫn tí tí tách tách không ngừng như trước.

“Kỳ quái...” Tam Thất giống như lẩm bẩm nói: “Hấn cư nhiên nói.”

“Cái gì?”

“Tên ấy, hấn cũng không sợ chúng ta lấy tên của hấn làm phép rửa hấn.”

“Người... cũng biết sao...”

Những lời này của ta nói không đầu không đuôi, bắt quá Tam Thất hiểu rõ ý tứ của ta.

Chủ tớ Lý Phù Phong rõ ràng biết chúng ta là yêu, thế nhưng vẫn thản nhiên như trước. Tam Thất cũng nhìn ra bọn họ đã biết việc này, bắt quá nàng cũng không kinh ngạc vì cái này.

Tên, là rất quan trọng.

Còn có chính là ngày sinh tháng đẻ, hai thứ này, gần như điều kiện rửa người đã đủ hơn phân nửa.

“Có điều, thư sinh này thật là rất thú vị, không cổ hủ chút nào. Ai, hấn cư nhiên có thể nhớ nhắc nhở chúng ta trả tiền, a, chẳng lẽ hấn trước kia từng bị người ta lừa đùa hay sao?”

“Vậy cũng không chắc.”

Nói không chừng có chuyện hấn trước kia còn từng bị lừa đi ăn com, thế nhưng không có tiền trả chỉ có thể lưu lại rửa bát đấy.

Tam Thất cùng ta đi tới chỗ bóng đen góc phố, đang chuẩn bị thi triển thân pháp mau chóng rời thành, bỗng nhiên xa xa truyền đến một tiếng hét thảm, trong đêm mưa yên tĩnh, thanh âm kia có khùng bố kinh sợ nói không nên lời... khiến người ta sởn tóc gáy.

Chú thích

(1) cật nhân chủy nhuyển: ăn đồ của người khác thì nói chuyện với người ta cũng mềm mỏng hơn ↑

(2) nhân giả kiến nhân, trí giả kiến trí: người có lòng nhân thì nhìn thấy nhân từ, người có kiến thức thì nhìn thấy kiến thức; ý chỉ đối với cùng một vấn đề, mỗi người với lập trường và góc độ khác nhau mà có cái nhìn khác nhau ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Ta cùng Tam Thất không hẹn mà cùng dừng động tác lại, nàng nhắm mắt một cái lại mở ra: “Có yêu khí... Cũng có mùi máu tươi.”

Bướm tình đối với mùi là rất nhạy cảm.

“Đi xem.”

“Ai,” Tam Thất giữ chặt ta: “Chính ngươi còn nói, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.”

“Nơi đây là kinh thành, không phải nơi có thể tùy ý xằng bậy, quy củ này mọi người đều biết. Mọi người đều là yêu, phải cảnh báo một chút, không để cho hấn làm việc xấu ở đây, ảnh hưởng đến chính mình không tính là gì, nếu như liên lụy hại đến những yêu tinh khác, đó chính là chuyện của mọi người.”

“Được rồi được rồi.” Nàng nói: “Vậy đi xem thử.”

Cách nhau chưa đến nửa dặm đường, chỉ là công phu một cái vút thân.

Ta và Tam Thất đều đã đoán sai.

Dưới đất có một khối thi thể, nhưng không phải là người.

Là thi thể một con hươu, bụng bị xé ra máu chảy đầy đất.

“Hắn là... Ban ngày kéo đàn tại trà lâu kia...”

Ta vốn tưởng rằng là yêu đang giết người. Vì thế Tam Thất nói vừa có yêu khí lại có mùi máu tươi. Thế nhưng bây giờ bị giết lại là yêu?

“Kỳ quái. Đạo hạnh của nó tuy rằng không sâu. Nhưng cũng không đến mức... Vừa đối mặt liền bị giết. Ngay cả ra tay một cái cũng làm không được sao?” Tam Thất bật mũi nhìn kỹ một chút: “Không phải tăng đạo bắt yêu kia làm. Sừng hươu này gần hươu này của hươu tinh cái gì cũng còn nguyên. Chỉ là không còn ngũ tạng.”

“Kỳ quái. Chẳng lẽ phụ cận nơi này có ác quỷ gì?”

Thích ăn ngũ tạng người và súc vật. Bình thường đều là loại ác quỷ gì đó.

Thế nhưng có thể vừa thấy mặt liền móc ra ngũ tạng của hươu tinh. Ác quỷ này... ác đến bao nhiêu đây.

Ta và Tam Thất liếc mắt nhìn nhau. Cách tiếng kêu thảm thiết phát ra này đến bây giờ chỉ có trong thời gian ngắn. Khẳng định chưa đến mấy phút. Máu hươu còn chưa lạnh. Ác quỷ nọ. Nhất định còn ở chung quanh đây.

Ta cũng nâng hai ngón tay, một mảnh võng tơ màu bạc bắn ra ngoài, chặt chẽ bảo vệ quanh thân chúng ta.

“Này, hồn phách của nó cũng tan.”

Súc vật thú vật bình thường thì không có hồn phách, thế nhưng có thể tu thành nhân thân thì không giống. Vốn nếu như hồn của hươu tinh vẫn còn. Cũng có thể hỏi xem nó rốt cuộc thấy cái gì. Nhưng mà... ngay cả hồn cũng không còn, người hạ thủ kia, nếu như là cố ý gây nên, chứng minh tâm tư cần mật.

Nếu như là vô ý... Chẳng lẽ nó ngay cả hồn phách cũng nuốt?

“Chúng ta đi thôi.” Tam Thất nhìn nhìn bốn phía, nàng có lẽ cũng có chút không thoải mái. Không phải e ngại, đạo hạnh của ta và nàng cộng lại đem kinh thành qua lại thành mảnh vụn cũng còn thừa.

Thế nhưng... loại cảm giác này khiến cho người ta không thoải mái.

“Không thể để nó cứ nằm ở chỗ này như vậy. Ai biết để cho người ta phát hiện sẽ đối xử với nó như thế nào.”

Ta bây giờ cũng không cách nào chôn nó, đành phải lại lấy hồ lô của ta ra.

Sau kho chứa đồ, tủ lạnh thiên nhiên, hồ lô lại thêm một chức năng mới: nhà xác di động.

Chúng ta trở lại son trang, Tam Lục lại là như cũ, đi bế quan của nàng. Tam Thất luôn yêu đẹp, hưởng hờ y phục mặc hôm nay thời gian không ngắn, nàng về đến nhà hẳn là sẽ lập tức thay đổi quần áo, bây giờ cư nhiên cũng không nghĩ phải thay đổi.

“Không đúng...” Tam Thất vừa có chút lo nghĩ loay hoay đầu ngón tay: “Nói thật ra. Hôm nay ở trà lâu ta đã cảm thấy có điểm cổ quái. Con hươu tinh và gà cảnh tinh kia, rõ ràng đạo hạnh rất ít, thế nhưng. Chúng nó lại có thể tu thành nhân thân, còn liều liều linh linh vào trong thành. Còn ác quỷ giống như đêm nay. Ta nói, ta từng nghe một bằng hữu nói, pháp sư hộ quốc thiết lập cấm chế ở kinh thành, nếu như ác quỷ có đạo hạnh như thế là không thể nào tiến vào kinh thành...”

“Đúng vậy, trên đường ta tới, cũng gặp phải chuyện kỳ quái.” Gặp được một bạch cốt tinh, phương thức tu luyện thành tinh cũng rất quý dị. Nàng nói là lấy được pháp lực ở hàn đàm, chính là... chính là không đúng.

Tại sao thể đạo này chỉ chớp mắt liền biến thành quần ma loạn vũ?

Ta vốn tưởng rằng ta không thường xuống núi vì vậy không biết. Nhưng bây giờ Tam Thất cũng nói như thế.

Vậy không phải ảo giác của một mình ta.

“Quên đi, việc này, chúng ta không nghĩ ra, đám đạo sĩ nói không chừng có thể nghĩ thông suốt.” Ta nói: “Chờ mấy ngày đi hỏi thăm một chút đi, ta trước đi chôn con hươu kia.”

“Được rồi.” Tam Thất nhìn ta: “Người luôn tâm địa mềm”

“Đây cũng không phải là tâm địa mềm cái gì... Nó chết có ta chôn nó, ta đã chết... A, phỏng chừng không cần chôn, một con nhện thôi, nhỏ nhỏ. Một cước cũng sẽ bị người giẫm bẹp.”

Chôn ở chỗ nào đây? Ừm, phụ cận miếu Tổng công rất yên tĩnh.

Liền chôn ở nơi đó đi.

Ta tìm một chỗ không xa phía sau miếu, một tay đào hố, sau đó chôn con hươu bất hạnh kia xuống.

Lúc đang muốn lấp đất lên, bỗng nhiên ta nhận thấy một chút động tĩnh.

Chậm rãi quay đầu, nhìn bụi cây cách đó không xa.

Mưa dầm làm cho tầm mắt bị chút cách trở, bất quá, không cần ta khó khăn đi tìm, thứ trốn ở nơi đó tự mình đi ra.

Là con gà cảnh tinh kia.

Nàng vẫn là bộ dáng tiểu nữ hài nhi mười hai mười ba tuổi. Sắc mặt vừa xanh vừa trắng. Môi đông lạnh phát tím. Có điều, đây đều không quan trọng. Quan trọng là... nàng tại sao chưa chết?

Nàng và hươu tinh hẳn là cùng một chỗ, không có khả năng hung thủ giết hươu tinh kia lại buông tha nàng.

Hơn nữa, nàng là thể nào vẫn theo tới đây, ta thể nhưng không phát hiện ra.

Ta có rất nhiều nghi vấn, nhưng xem ra ta bây giờ cái gì cũng chưa hỏi được. Nàng giống như bị khiếp sợ quá độ, hồn phách có chút không tập trung, căn bản không có biện pháp trả lời câu hỏi của ta.

Nàng từ từ đến bên cái hố kia, nhìn thấy thi thể hươu đã bị nước bùn chôn một nửa trong hố, bỗng nhiên cũng tự mình nhảy xuống.

Ta đứng bên hố nhìn, nàng ôm đầu hươu, dán mặt mình lên mặt hươu, dựa vào thật chặt vào hân, khe khẽ nhắm mắt lại.

Nếu như đổi thời gian, đổi cảnh tượng... Một màn này mặc dù có chút quý dị, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy... vô cùng hài hòa, ấm áp. Thế nhưng bây giờ xem ra, chỉ làm cho người ta cảm thấy quý dị, còn có thương cảm.

Ta đứng ở một bên, không lấp đất trong hố tiếp. Mưa vẫn đang rơi xuống, giội vào trong hố, giội trên người bọn họ.

Thật ra thì, có thể lựa chọn người mình thích, không rồi không bỏ cùng một chỗ với nhau, là một chuyện hạnh phúc.

Thế nhưng ta lại có rất nhiều nghi hoặc muốn giải quyết... Không có cách nào cứ như vậy nhìn tiểu gà cảnh tinh chết đi trước mắt ta như thế.

“Sur phó, sur phó?”

Thanh âm của Hôi Đại Mao từ xa đến gần, hẳn khoa trương giờ một cái lá cây ngô đồng che ở trên đầu chặn mưa, vừa nhìn thấy chỗ ta đứng liền lộ ra

biểu tình vui mừng: “Su phó. Ta tìm người một lúc lâu rồi, người đang làm gì thế?” Hấn lộ đầu liếc mắt nhìn trong hố, kinh ngạc a một tiếng: “Đây, đây sao lại thế này?”

“Ừm,” ta phân phó hấn: Trước tiên mang con gà cảnh tỉnh kia về, lấp đất lên hố đi.”

“Nha. Được.”

Hồi Đại Mao tay chân lạnh lẽo nhảy xuống, cứng rắn kéo con gà cảnh tỉnh dường như đang choáng váng ấy lên, hai cái lấp đầy cái hố kia. Nghĩ nghĩ, lại chôn thành một nắm mồ, hết thấy làm xong sau khi lạy trước mộ phần hai cái, trong miệng nhỏ giọng mà lầm bầm: “Vị hươu lão huynh này, cầu cho người kiếp sau đầu vào thai tốt đừng làm súc sinh nữa, khi sống là bọt nước. Sau khi chết đều là hư vô...”

Ta tò mò: “Những lời này của người học từ ai?”

“A, từ Lý đạo sĩ.” Hồi Đại Mao nói: “Hấn trước kia hay chôn chim nhỏ sâu nhỏ, còn nói hai câu đấy giống như vậy. Ta nghe nhiều cũng thuộc.”

Lý Kha à... Đúng vậy, đích xác giống chuyện hấn sẽ làm.

Trong mắt của hấn yêu cũng không thấp kém, chim nhỏ sâu nhỏ cũng không hèn mọn... Cặp mắt ấy ôn hòa vô tư, hấn... Ta cúi đầu, cảm thấy trong đôi mắt không biết là nước mắt hay là nước mưa: “Trở về đi.”

Hồi Đại Mao đáp ứng một tiếng, khiêng gà cảnh tỉnh lên vai, một đường theo ta trở về.

“A? Ngươi này...”

Tam Lục nghe thấy tin mà đến cực kỳ kinh ngạc. Phải nói, ba người chúng ta đều không thích gà... Bởi vì nghiêm chỉnh mà nói, ba người chúng ta đều là sâu biển thành.

Trời sinh không đối phó với gà này chim này loài vật ấy.

“Ta nói ngươi...”

“Nàng vẫn đi theo con hươu tỉnh kia. Bản thân nhảy vào trong hố dường như là muốn tự tử, ta cũng không thể chôn sống nàng a.”

Một tiếng bộp, Tam Lục cốc một cái lên trán ta.

“Nhưng ngươi cũng không cần mang nàng về chứ! Ngươi có biết Tiểu Lục vừa rồi bị dọa không dám hé răng không!”

Ờ... Cái này ta cũng sợ sót.

Đạo hạnh của Tiểu Lục không cao lắm, thấy thiên địch đương nhiên sợ hãi.

“Được rồi, chờ nàng tỉnh, ta liền đẩy nàng ta đi.”

Tam Lục liếc ngang một cái: “Ngươi cũng trưởng thành, làm việc còn nhìn trước không ngó sau như thế. Các ngươi đi từ lâu với thư sinh mới quen ngày hôm qua? Đất kinh thành cũng không phải là nơi có thể tùy tiện như vậy!”

Nhưng chuyện ngày hôm qua kia thật không thể oán ta, cũng không phải ta nói ra... Rõ ràng là Tam Thất nhắc lên, tại sao muốn chụp trên đầu ta chứ.

Tam Lục hung hăng dạy bảo ta một hồi mới hết giận. Lại ném ra một cái bình nhỏ: “Cho ngươi.”

“Hử? Đây là cái gì?”

“Đây là mật trăm cỏ, có thể trừ thần định khí. Cho nàng ăn đi, xem như đúng bệnh.”

Ta cười.

Tam Lục người này, vẫn là như cũ. Nói năng chua ngoa, tâm đầu hủ a.

“Ta chính là muốn hỏi xem nàng ta nhìn thấy cái gì, còn có, ta rất khó hiểu nàng sao lại đi theo tìm được ta mà không làm cho ta phát giác.” Ta cùng Tam Lục kể quá trình chúng ta sau khi ra khỏi từ lâu phát hiện thi thể của hươu tỉnh: “Việc này vô cùng kỳ quái, hung thủ không biết là quỷ hay quái kia lại có thể không hạ thủ người, mà một phát liền giết hươu tỉnh. Hấn còn móc tâm can của hươu tỉnh. Chắc chắn... yêu tinh khác cũng có thể sẽ gặp phải độc thủ như thế. Biết rõ ràng sự tình. Mới có thể theo lợi tránh họa tốt hơn người nói có phải hay không?”

“Cái này nói cũng đúng... Có thể một kích giết chết hươu tỉnh đã hóa thành hình người, mặc dù là ta ngươi. Miễn cưỡng cũng có thể làm được, thế nhưng hấn là không sạch sẽ gọn gàng như thế, hươu tỉnh ngay cả hồn cũng tan, điểm này ngược lại đáng cân nhắc hơn.”

“Đúng vậy.”

Tam Lục thương lượng một hồi với ta không bắt được trọng điểm, tiểu nha đầu trong trang của nàng không có một ai có lá gan tới chiếu cố gà cảnh tình, đành phải bảo Hối Đại Mao trước tiên trông nom nàng, nếu tình cho nàng uống vào mặt trăm cô kia.

“Thực ra... cũng còn có biện pháp khác có thể hỏi thăm một chút.” Tam Lục nói.

“Biện pháp gì?”

“Ừm, người đã từng nghe Bể Khẩu tiên chưa?”

“Nha, đã từng nghe.”

Bể Khẩu tiên đương nhiên không phải tiên, bất quá coi như là bán tiên. Đạo hạnh rất cao, nguyên hình là cái gì không ai biết. Có điều hắn từng đọc rất nhiều sách, sáng suốt uyên bác, có thể nói là sự tồn tại phi thường khác loài trong yêu.

Nghे nói thật lâu trước kia có rất nhiều người này, yêu này đi tìm hắn thỉnh giáo, không biết hắn là phiền hết sức phiền hay là xuất phát từ nguyên nhân khác, than một tiếng, họa từ miệng mà ra. Từ đó về sau liền phủ miệng lại, không thay người giải quyết nghi nan nữa.

“Chính là hắn cũng đã ngậm miệng bao nhiêu năm rồi.”

Tam Lục nói: “Hắn nợ ta một cái nhân tình rất lớn, hắn là sẽ không cự tuyệt một câu hỏi của ta, ta vốn là muốn hỏi... Bất quá bây giờ việc này cũng rất kỳ quái, ta nghĩ, nếu như là hắn, có lẽ có thể giải đáp một phần cho chúng ta.

Tam Lục vốn là muốn hỏi cái gì?

Ta vội vàng khuyên nàng: “Cơ hội quý giá như thế lãng phí ở loại chuyện này không có lợi, vẫn là tương lai khi gặp phải vấn đề khó khăn lớn hơn lại đi tìm hắn thỉnh giáo là được. Trước mắt chuyện này có thể hỏi thử gà cảnh tình...”

“Trang chủ tỷ tỷ! Trang chủ tỷ tỷ! Không tốt!”

Tiểu Lục mặt mày âm đạm lao đảo chạy tới: “Đến, đến... Đến đây...”

Tam Lục hỏi: “Nói chậm một chút, ai đến?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Độ lục thập thất chương

Mất Tiểu Lục vừa lật, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Ta nghi hoặc, chẳng lẽ đến đây là cừu gia của Tam Lục.

“Đi, đi xem.”

Chưa đi đến sảnh, ta liền biết là ai đến đây.

Chả trách Tiểu Lục bị dọa thành như vậy.

Bất quá hắn tại sao tới đây chứ?

Người chấp tay đứng ở trong sảnh kia, cho dù Tam Lục thấy, cũng không có cách nào.

Phượng Nghi.

Thiên địch đối đầu của chúng ta tới.

Ta và Tam Lục liếc mắt nhìn nhau, đi lên phía trước, cùng nhau nhẹ nhàng thi lễ: “Bái kiến Phượng tiên bối.”

“Ừm,” hắn hừ một tiếng trong lỗ mũi, trong một đôi mắt phượng màu sắc rạng rỡ, sắc mặt cũng không tốt lành.

“Không biết tiên bối giá lâm. Là có cái gì...”

“Một tiểu bối trong tộc ta. Ở trong trang của các người.”

Hả?

Ta ngần ra. Lập tức phản ứng kịp.

Mẹ ơi. Thì ra là vì con gà cảnh tỉnh ấy a.

Hắn nhận được tin thật nhanh. Ta bên này mới vừa mang con gà kia về. Hắn bên kia liền tìm tới cửa.

Gà là đồng tộc của hắn... O, đúng, gà cũng coi như loài chim, mọc cánh mọc móng vuốt, thì tính là loài chim, đương nhiên thuộc quản lý của phượng hoàng, nói là tiểu bối trong tộc, cũng không có gì không ổn.

Chẳng qua là chính ta... luôn xem gà vịt ngan thành đồ ăn, nhất thời không liên tưởng được với Phượng Nghi.

“A, là như vậy, tiền bối đừng hiểu lầm.” Ta vội vàng giải thích chuyện hươu tinh bị giết, sau đó nói nàng bây giờ còn ngủ say chưa tỉnh.

“Thì ra như vậy...” Phượng Nghi hơi trầm ngâm: “Tin hiệu cầu cứu nàng phát ra ta vừa vặn nhận được, sau đó một đường tìm đến đây.”

Thở phào một cái, cũng may hắn hiểu lý lẽ, không vu là chúng ta làm quái hại mệnh.

“Ta mang tiền bối đi xem đi.” Tốt nhất chạy nhanh đem củ khoai lang nóng phỏng tay, không, con gà rừng nóng phỏng tay này, ném về cho hắn, dù sao cũng là tộc nhân của hắn, chúng ta cũng giảm đi phiền phức can hệ. Thật sự là, ai mà lại muốn giữ các người đám lông dẹt mỏ nhọn này ở nhà chứ.

“Không vội.” Hắn nói: “Người. Mang ta đi xem thử thi thể của hươu tinh đi.”

Hả?

Bị hắn nhắc tới ta ngạc nhiên nhìn lại.

Tìm ta làm chi? Sao không tìm Tam Lục dẫn người nha... A đúng, Tam Lục không biết chỗ, không phải nàng chôn mà... Thật sự là không hay ho, ta tự tìm phiền toái!

Thật muốn vả vào mồm mình hai cái.

Tam Lục dùng một loại ánh mắt “người gây họa tự người thu thập” nhìn chằm chằm ta, giống như rắn độc nhìn chòng chọc ếch.

Ta biết ta biết, nàng cũng là côn trùng có cánh thôi. Thấy điều vương đương nhiên toàn thân không thoải mái.

“Vậy, tiền bối đi theo ta đi...”

Đi tới cửa sảnh ta còn uống công vô ích cầm hai cái ô, bản thân dùng một cái, đưa cho hắn một cái. Hắn giương mắt nhìn ta, cũng không đưa tay ra nhận ô.

Ngu ngốc, thiếu đầu óc, thật sự là vẽ rắn lại thêm chân.

Ta tự nắn mình trong bụng... Chẳng lẽ hắn bậc đạo hạnh này còn cần ô che sao?

Ta đang muốn thu về, trên tay lại nhẹ một cái, hắn nhận ô qua. “Đi thôi.”

Đi theo Phượng Nghi lên đường cũng không tắt bản thân phải phí khí lực. Chưa đến mấy dặm trong nháy mắt tới ngay, ta chỉ vào nấm mồ vừa mới được chôn kia: “Chính là nơi này.”

Ta đứng ở một bên, hoàn toàn cho rằng kế tiếp nhất định lại muốn xới đất đào bùn. Bất quá vẫn là ta kiến thức thiên cận, Phượng Nghi chỉ đứng một lát trước nấm mồ, nghiêm túc liếc mắt nhìn, liền quay đầu lại, vừa thấy biểu tình của ta, nhất thời nhíu mày: “Người đứng xa như vậy làm gì?”

“Ừm... Con hươu chết đó rất đáng sợ.”

Phượng Nghi gật gù đầu, xem như là đã tiếp nhận lời giải thích này.

“Các người gần đây phải cẩn thận hơn.”

“Người nhìn ra cái gì?”

“Ma khí.”

“Hả?”

“Tuy rằng đã chết hơn sáu canh giờ, thế nhưng một luồng ma khí trên thi thể hươu chưa tan. Việc này không phải ác quỷ tinh quái bình thường gây nên.

Chẳng qua là...”

Ta biết chẳng qua là của hấn là bởi làm sao.

Chữ ma này, không đơn giản như thế.

Thế gian này. Nhiều là người, thú, quỷ, quái, yêu, tinh, cũng có tiểu tiên, bán tiên... Chính là, thần và ma. Đó là một khái niệm khác.

Thần không hời thế tục, ma không thể nhập nhân gian.

Giết hươu tinh, là ma gì nhỉ?

Ma này lại là từ đâu tới đây chứ?

“Người đi theo ta.”

Hấn đi về phía trước, ta không biết hấn muốn đi chỗ nào, khó chịu không hề rằng đi theo phía sau hấn.

Bản lĩnh súc địa thành thốn (1) của phượng vương quả nhiên bất phàm, ta đi theo phía sau hấn, cảnh vật quanh người mơ hồ thay phiên, thân hình che dù của hấn ở phía trước, ta là thi triển toàn lực mới có thể đi theo.

Đã đi được rất xa. Hấn rút cuộc muốn dẫn ta đi đâu đây?

Qua một cái cầu đá. Hấn cuối cùng cũng chậm lại. Phía trước là một mảnh rừng xanh um.

“Đến đây đi.”

Được rồi, chìm vào rừng giống như cá vào nước. Ta sao... đi theo kiên nhẫn chịu đựng đi.

“Mùa mưa năm rồi cũng không có dài, năm nay mưa dầm kéo dài, xem ra nhất thời nửa khắc là chưa dừng được, tháng này sợ cũng không nắng.”

“Đúng vậy, thật là kỳ quái.”

Thời tiết kỳ quái, yêu ma quỷ quái kỳ quái.

Ta nghĩ ta tốt nhất vẫn là trốn về Bản Ti động, chuyên tâm qua cuộc sống của ta có lẽ tốt hơn.

Thế giới bên ngoài thật sự quá nguy hiểm.

Một tòa nhà gỗ... xây trên cây?

Ta kinh ngạc ngửa đầu nhìn, không cẩn thận thật sự không phát hiện được. Lá cây thấp thoáng, chỉ có thể ẩn ẩn mơ hồ nhìn thấy một chút cái đài bằng gỗ.

“Phượng tiên bối, người ở nơi này sao?”

Thật sự là cái... tổ chim không tồi a.

“Tiến vào ngồi một chút đi.”

“Hử?”

Nói thật, kinh nghiệm vào tổ chim cực ít, thử nghiệm đi sườn núi Phượng Hoàng lần trước chính là làm cho người ta không vui vẻ chút nào.

Nơi này tuy rằng không thấy chim chóc gì, nhưng đó là bởi vì trời mưa, đoán chừng đều nghỉ ngơi trong tổ, bằng không trong rừng này nhất định cũng là riu riu rít rít, không có khả năng an tĩnh như thế.

Phía trước phòng cây có một đài bằng nho nhỏ có thể đặt chân, rèm cửa cũng là dùng dây mây xanh để bên, thoát nhìn thanh nhã thoát tục, một cỗ cảm giác thân nhiên nhân hạ... Thật đúng là nơi tốt thích hợp thanh tu a.

Bất quá vừa vào cửa, ta vẫn là rất kinh ngạc.

Gian phòng cây này nhìn từ bên ngoài, một cái nhà gỗ nhỏ nhiều lắm là bảy tám mét vuông, thế nhưng đi vào, lại là một gian viện tử cực rộng rãi, trong ngoài hai dãy nhà. Trong đình viện trồng hoa lan, nụ hoa đã tách ra, lộ ra nhị hoa vàng óng, mang theo một cỗ thơm ngát.

“Viện này cũng thật thanh nhã a.”

“Coi như chỗ ở qua ngày.” Hấn hỏi: “Người ở chỗ nào?”

“Bàn Ti động a.”

Vào phòng, trên tường treo hai bức tranh chữ. Trên giấy hơi ố vàng, nét chữ kia như nước chảy mây trôi. Lại như rồng bay phượng múa... Ta tuy rằng không hiểu, nhưng khi nhìn nét bút, kiểu chữ, cũng cảm thấy tâm tình buồn lòng, tựa hồ hô hấp cũng sâu sắc thoải mái.

“Uống trà đi.”

A a, ta thụ sủng nhược kinh (2), vội vàng nhận lấy chén trà: “Đa tạ.”

Nước trà xanh nhạt, chưa nói đến uống, ngửi không đã quanh quẩn thơm ngát. Dư vị vô hạn.

“Phượng tiên bồi, chất lượng cuộc sống của ngươi đây đủ cao nha.”

Giống nhau là ẩn cư, người ta chính là thanh trà mỹ cảnh. Thi họa di tình. Ta thì sao, làm tổ trong sơn động cùng một con chuột, đừng nói tình thơ ý họa... Hối Đại Mao cái loại tính cách lấy ăn làm thiên hạ mỹ thực làm chí nguyện này, làm cho trong động mỗi ngày không phải mùi rượu chính là hương đồ ăn... Được rồi, cảnh giới bất đồng, người ta là siêu phàm thoát tục, chúng ta là vội vội vàng vàng. Người ta là tiên phong đạo cốt, chúng ta là giá áo túi cơm.

Có biện pháp nào chứ? Phượng Nghi trời sinh chính là thần điều, chúng ta bắt quá là tiểu tinh tiểu quái chưa nhập lưu (3).

Mấy năm không gặp. Thái độ của Phượng Nghi tựa hồ tốt hơn nhiều so với lúc trước.

Bắt quá vẫn là không có đề tài chung a.

Phượng Nghi nhìn đình viện bên ngoài, ta nhìn chén trà trong tay.

Một lát sau, hần hắng giọng, cúi đầu nhìn chén trà của hần, ta thì ưỡn eo, sau đó xoay mặt nhìn đình viện bên ngoài.

Tầm nhìn của viện này thật không tệ.

Nhìn ra xa xa, rừng núi xanh biếc, mưa bụi sương mù vây quanh.

Quả nhiên ở tại chỗ cao sẽ làm lòng người càng bao la nha.

Tê ngắt nửa ngày, hần bỗng nhiên nói: “Luu lại ăn bữa cơm rau đi.”

“Hả? Ồ...”

Hần vì sao muốn luu ta ăn cơm chứ? Không không. Từ gốc rễ chuyện này mà nói, trước tiên phải biết hần làm chi mời ta đến nhà hần làm khách đã.

Có thiếu niên mặc thanh y dọn bàn ăn, rất phong phú, rau thịt đủ cả, năm màu sắc sỡ.

Mùi vị của cá hấp cực ngon, hương vị rất tươi ngon phì nộn. Ừm, tay nghề nấu ăn này thực sự cao minh. Con cá này hần là trước tiên ướp rồi mới hấp, mùi vị cũng ngấm vào, hơn nữa lại không mất đi vị tươi của thịt cá.

“Uống chút rượu đi.”

“Nha. Ta không biết uống lắm” “Rượu nhạt. Không ngại.”

Rượu là rất nhạt, bắt quá nhạt không phải nói hương vị nhạt. Mà là... một loại cảm giác rất trong, rất xa.

Đây là còn chưa nói rượu có thể thêm can đảm đấy, uống hai chén, ta tự nhiên cảm thấy rất nhẹ nhàng rất thích ý, nhìn Phượng Nghi cũng không căng thẳng nữa.

“Ném thử cái này, ta thường ăn, hương vị không tồi, thanh nhiệt hạ hỏa.” Hần chỉ vào một món nộm rau.

“Nha.”

Ta gấp một ít, thả vào trong miệng nhai nhai.

Rất non, rất giòn, vị nhẹ nhàng khoan khoái.

“Đây là rau gì?”

“Ừm...” Hần sững sờ một chút, chưa nói.

“Ha ha, là ta hồ đồ, ngươi dám chắc cũng không vào phòng bếp, cũng không nghiên cứu mấy thức ăn này, ta nghĩ ngươi cũng không biết đây là rau gì

đi?”

Hắn liếc mắt nhìn ta: “Ta biết.”

“A? Vậy người nói đi.”

“Ừm... Đây là rau dại, không có tên tuổi gì, người ăn cái này đều gọi nó là... rau tơ nhện...”

Rau, tơ, nhện?

Ờ, là rất hình tượng, từng sợi rau mảnh dài. Có điều, sao không được tự nhiên như thế chứ.

Hơn nữa hắn còn hay ăn?

Thật sự là, quái dị nói không nên lời.

Ta có một ngụm không một ngụm, thoáng cái chiếc đĩa đưa đến miệng không ăn nổi nữa, ta mới thấy ta bất tri bất giác thế nhưng ăn sạch một mâm nộm rau.

Ờ, chén đĩa trên bàn đã rỗng hơn phân nửa, chẳng lẽ tất cả đều là ta làm sao?

Cái này, ta ăn mạnh như vậy trước mặt Phụng Nghi, vậy... dám chắc lại sắp bị hắn cười nhạo châm biếm đi?

Nhưng nhìn hắn, dường như không có cảm giác gì, phân phó thiếu niên đang đứng hầu bên cạnh kia chận canh cho ta.

Được rồi, canh cũng uống rất ngon... Dù sao ăn cũng ăn, uống cũng uống, bây giờ giả bộ rụt rè cũng không còn kịp rồi.

Yêu quái cũng là có chỗ tốt, dạ dày của người khăng định chứa không được nhiều đồ ăn như thế, không thể không căng phồng. Thế nhưng bây giờ ăn đồ đầy bàn, lại có thể không có cảm giác bị căng.

Trong canh thả một chút giấm, lúc uống cảm giác vị chua hơi này trên đầu lưỡi. Một chút, một chút.

Com nước rút xuống, ta và Phụng Nghi lại bắt đầu tẽ ngắt bưng chén trà, người nhìn ta ta nhìn người.

“Tiền bối, ta nghĩ, ta vẫn là cáo tù trước...”

“Sao? Viện này của ta thô tục bức người, không thể tiếp đãi?”

Ta quần quăn, cúi đầu.

Đây quả thực là muốn gán tội cho người khác a.

“Không phải, lúc ta đi ra chưa nói với Tam Lục các nàng, cho nên...”

Đúng rồi, Tam Lục, còn có Tam Thất.

Tam Thất nếu như biết ta để cho Phụng Nghi mời tới dùng com, lại không có chuyện gì với nàng, nhất định sẽ không thoải mái trong lòng đi? Dù sao, nàng... là thích Phụng Nghi mà.

“Ừm...”

“Nếu người không có gì chuyện quan trọng, không ngại ở lại.”

“Cái gì?” Con người của ta cũng muốn tròng ra.

Thế đạo này thật sự là rối loạn... Ngay cả con chim bánh chọe cũng trở nên bình dị gần gũi, nhiệt tình hiếu khách!

Chú thích

(1) súc địa thành thốn: công phu di chuyển nhanh như rút ngắn được cả mặt đất ↑

(2) thụ sủng nhược kinh: được sủng ái mà lo sợ ↑

(3) nhập lưu: nhập vào dòng thánh ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Đệ lục thập bát chương

“Không không không, vậy cũng không thích hợp...” Ta bắt đầu từ chối hết sức khách khí. Vô nghĩa, ăn cơm nhà hần cũng đủ làm cho ta bất an rồi, lại ở một đêm, nói không chừng liền bị hần mưu hại, bị con chim kia mổ ăn. Cho dù ăn không hết, kinh hãi ấy cũng là quá sức.

Phượng Nghi như rồng mây: “Nói nhảm nhiều như vậy làm gì. Cho người ở người liền ở, ngày mai còn có việc!”

Ta run lên, đầu co rụt lại.

Không có biện pháp... Không phải ta không có tiền đồ, mà là ta trời sinh có cảm giác sợ hãi với hần, như thế nào cũng xóa không được.

Lúc đầu chưa biết nguyên nhân, vừa sợ hãi, vừa chán ghét. Bây giờ đã biết rõ là có chuyện gì, đây cũng không phải lỗi của hần, đương nhiên lại càng không phải lỗi của chính ta, sâu trời sinh sợ chim, giống như chuột trời sinh sợ mèo.

Tuy rằng mèo này rất hòa khí, rất kiêu ngạo, không định tự hạ giá trị của mình ăn chuột đồ chơi... Nhưng vậy không có nghĩa là con chuột nhỏ sẽ không sợ hãi.

Không tin người đi hỏi Hối Đại Mao, cho dù hần bây giờ đã là một con chuột tinh công lực thâm hậu, lại nghe thấy tiếng mèo kêu hần căng thẳng hay không? Cũng bị dọa sợ muốn chết.

Ta rất không tiền đồ vâng vâng dạ dạ, hần nói gì chính là thế đi, trước mắt may mà không thể ăn.

Bất quá lưu lại có thể làm gì? Ta và hần lại không có chuyện để nói, chẳng lẽ chúng ta cứ giương mắt nhìn như vậy?

Hần nhìn ta, ta nhìn hần.

Ta đứng lên, nếu ngồi đến khi trời tối như thế, thậm chí cùng với con chim này đợi đến ngày mai, ta khẳng định sẽ mắc bệnh tim—Nhện có bệnh tim đi?

“Phượng tiền bối...” Thiếu niên ngoài cửa kia đồng thời mở miệng cùng với ta. Hần nói: “Chủ nhân. Có khách nhân tới thăm”

Thật tốt quá!

Vị khách nhân này đến thật sự đúng thời điểm.

Bất quá biểu tình của Phượng Nghi lại rõ ràng viết hần không thích vị khách nhân ấy. Hoặc là, có lẽ không thích thời gian vị khách nhân này đến đây.

“Phượng đại ca. Lão bằng hữu tới. Người cũng không thể từ chối ngoài cửa chứ?”

Ta hơi sững sốt. Thanh âm này? Thanh âm này là.. Đại môn mở rộng ra, giống như bị một trận gió to thổi mở. Có người đứng ở cửa, áo xanh vạt áo dài, mũ cao tóc đen... “Tử Hằng!”

Ta kinh hô thất thanh, đi một bước về phía trước, lại đi một bước.

Đúng vậy, là hần.

Cái loại ôn nhã bình hòa từ trong khung lộ ra này, tựa như nước biển... “Tử Hằng!”

Ta dồn sức nhào về phía trước, ôm lấy hần thật chặt.

“Tử Hằng Tử Hằng! Người. Thật là người sao? Người. Người sao lại ở chỗ này?”

Hần giơ tay lên sờ sờ đầu của ta: “Ta cũng không nghĩ người sẽ ở chỗ này... Mấy năm nay, người cũng khỏe chứ?”

Ta cũng không biết mình là vì sao, rõ ràng thấy Tử Hằng là chuyện vui bằng trời, ta cao hứng cũng không kịp, thế nhưng lời của ta còn chưa có ra khỏi miệng. Nước mắt đã lập tức chảy ra, cuộn trào mãnh liệt căn bản không ngừng được.

Ta nâng tay che miệng. Ta sợ mình sẽ khóc thành tiếng.

Nước mắt từ trong hốc mắt vỡ òa mà ra, chảy trên mu bàn tay.

Ta cảm thấy rất nóng.”Đừng khóc, đừng khóc.” Hần lấy ra một chiếc khăn tay lau nước mắt cho ta, trong thanh âm có thể nghe ra quan tâm kín đáo.

Ta thật sự không quản được chính mình, cảm thấy ngực giống như sắp bị một loại tình tự xa lạ ta không quen trưởng đến sẽ nứt ra.

“Từ Hằng...”

Từ Hằng... Những thứ đã từng trải qua này, thời gian trong quá khứ, người trong quá khứ, nơi chốn trong quá khứ... vĩnh viễn cũng không thể lại trở về.

Những khuôn mặt từng quen thuộc ấy từng gương mặt hiện lên trước mắt, giống như cát bụi bị gió to thổi đi.

Mấy trăm năm, thương hải tang điền.

Lúc trước ta vẫn có một loại cảm giác không chân thực. Ta cuối cùng cảm thấy. Ta còn chưa tỉnh trong một giấc mộng. Giấc mộng này, chung quy sẽ tỉnh. Tỉnh lại. Thì hết thấy đều tốt.

Bi thương tắc nghẹn trong cổ họng, nghẹn làm ta tuyệt tất thở.

“Khóc đi, khóc ra... thì tốt rồi.”

Ta không biết, ta nên khóc cái gì.

Ta khó chịu lợi hại, thế nhưng ta khóc không ra tiếng, hơi thở nghẹn lại, ra sức muốn bật ra một tiếng cũng làm không được.

Hết thấy trước mắt bỗng nhiên xoay tròn, ta mất thăng bằng, chậm rãi mềm ngã xuống đất, rốt cuộc không mở ra được mắt.

Bên tai tựa hồ có người đang nói chuyện, thanh âm giống như triều tịch.

Ta muốn mở mắt ra, lại cảm thấy mí mắt vô cùng nặng, thế nào cũng không mở ra được.

Thời gian này, thật sự từng tồn tại sao?

Những người và sự đó, đã bị chôn vùi, tìm không ra.

Ta nói cho chính mình phải kiên cường, phải nhìn hướng về phía trước... Thế nhưng phía trước, thật sự có thứ ta muốn tìm sao?

Cũng không biết qua bao lâu, nghe được một tiếng thở dài rõ rệt.

Thanh âm kia không biết lắng đọng bao nhiêu tang thương, cuối cùng chỉ còn thất vọng.

“Từ Hằng?”

“Người đã tỉnh?”

Ta chậm rãi xoay đầu, mở mắt ra.

Ta nằm ở nơi đó, Từ Hằng an vị bên cạnh ta.

“Vừa rồi điều trị linh lực thay người, người cảm thấy khá hơn chút nào không?”

“Tốt hơn nhiều.” Ta từ từ ngồi dậy: “Ta... làm sợ người đi?”

“Không có...” Hắn nói: “Người cũng đừng khách sáo với ta.”

Ta ngồi thẳng thân, chỉnh chỉnh tóc, bỗng nhiên nhớ tới lời lúc Tiểu Tâm tới truyền tin nói với ta: “Người không phải... còn đang chịu phạt sao?”

“Thời gian đã đến, người ngủ cũng đã ba trăm năm, ta thì, đợi dưới đầm Hắc Long cũng có ba trăm năm, thời gian cũng coi như đủ.”

Vậy sao?

Đã như vậy, Tiểu Tâm lần trước thật không có nói đến chuyện này. Là nàng cũng không biết, hay là nàng đã quên?

Ai biết được, ta đoán không ra.

“Đúng rồi, người là đến thăm Phượng Nghi tiên bối?”

“Đúng vậy, ta cũng không đoán được người lại ở chỗ này.”

Nói xong lời này, chúng ta lại không có lời nào khác để nói.

Trầm mặc như thế, so với cùng một chỗ với Phượng Nghi, tựa hồ giống nhau.

Nhưng là không giống.

Đó là thực sự không có lời để nói.

Đây là có quá nhiều cảm xúc với tình tự, không biết nói từ đâu.

“Vừa rồi lại là người vận khí điều tức thay ta?”

“Không phải ta, là Phụng Nghi.”

Hả?

Ta ngoài ý muốn ngẩng đầu lên.

“Sức mạnh của ta thiên về âm hàn, người cũng biết, sức mạnh của hân là tính nóng. Tình hình ban nãy của người, hân thích hợp hơn ta.”

“À há...”

Thật ngoài ý muốn... “Đội uống canh thuốc, lại nghỉ một lúc đi, chúng ta chờ người dùng cơm.”

“Người còn dùng được cơm à?”

“Cũng đói bụng ba trăm năm. Đương nhiên có thể ăn được thì ăn một chút.” Hân chép chép miệng, làm cái biểu tình trên choker: “Ta bây giờ đói ngay cả lá cỏ cũng gặm.”

Ta nhìn hân, đúng vậy, hân so với khi đó, gầy hơn.

“Lúc người bị phạt cấm, không có ăn cái gì sao?”

“Muốn ăn cũng có, tôm nạt bùn sông có rất nhiều. Không ăn thì, cũng đói không chết.”

“Khi đó...” Ta cúi đầu.

“Chuyện khi đó. Trước tiên không nói.”

Ta ngẩng đầu. Hân đứng dậy đi ra cửa.

Ta có chút mờ mịt.

Đương nhiên, có lẽ không phải mỗi người đều giống như ta, vậy trong chuyện cũ đi không được.

Đôi khi, có người... là không muốn người khác nhắc tới quá khứ.

Cửa sổ mở ra hai cánh, ta quay đầu nhìn ra ngoài.

Mưa đã nhỏ đi. Mưa bụi như lông trâu, rơi trên hoa cây trong sân.

Cái sân này... thật đẹp. An tĩnh u nhã. Nhìn ra được là tồn đại tâm tư sửa chữa ra.

Cành xanh biếc trên đầu nở ra hoa nhài nhỏ nhỏ phấn trắng. Mọi người đều biết loài hoa này, thế nhưng cũng không quá chú ý đến nó. Nó rất thơm, nhưng hoa rất nhỏ.

Mọi người đều ưa thích đoá hoa mỹ lệ vừa hồng vừa đẹp, hoa hồng nhiệt tình, mẫu đơn lộng lẫy, thu cúc đua sương, còn có... hoa mai... Hoa nhài so sánh với những hoa này, quá bình thường.

Bắt quả, mùi hương này, thật thanh nhã.

Đây có lẽ là gian khách phòng. Phòng ở thực sạch sẽ. Ta hoài nghi gian phòng này rốt cuộc đã từng có vị khách nhân nào ở hay chưa... Phụng Nghi cái loại cá tính và tác phong ấy, gian phòng này có lẽ chưa từng có phát huy công năng. Nước sơn sạch sẽ rực rỡ giống như mới sơn lên. Trên bàn một chút dấu vết mài mòn cũng không có.

“Cô nương. Đây là canh thuốc, thỉnh uống thừa dịp còn nóng.”

Thiếu niên kia im lặng không ra tiếng lui xuống, ta nhìn một bộ văn phòng tứ bảo (1) rất sang quý trên bàn.

Sở dĩ nói sang quý, bởi vì ta thật sự không hiểu mấy thứ này. Theo ý ta, cây gỗ ghim lên một bụi lông có thể viết chữ, đó chính là bút lông. Về phần cây này là cây gì, ghim là lông gì, dùng là keo gì sơn gì, những thứ kia với ta mà nói thì không có ý nghĩa.

Canh thuốc là màu sô-cô-la, đương nhiên không phải vị sô-cô-la, chua đắng chua đắng.

Ta vén chăn xuống giường, hài ở ngay trước giường.

Ta có chút mơ hồ, trong đầu nghĩ lại toàn là mấy việc nhỏ không quan trọng.

Hài của ta là ai cởi cho ta? Lúc ta ngất đi chính là đang đi hài... Ồ, Phụng Nghi đương nhiên sẽ không cởi hài cho ta, nói vậy Tử Hằng cũng sẽ không.

Ừm, ta chỉ nghĩ mấy cái vô dụng này.

Ta đi dạo vào trong sân, đưa tay từ trên cành ngắt xuống một đóa hoa nhài nhỏ nhỏ, thuận tay cài giữa tóc mai.

Tóc ta không tốt, Tam Thất một đầu tóc đen lại dày, rất đẹp.

Tóc không tốt cài hoa cũng không tôn lên được.

Có lẽ là thấy lão bằng hữu, tâm tình cũng tốt lên.

Cho dù là trời vẫn còn tầng tầng mây đen, nhìn cũng cảm thấy tâm tình sáng sủa lên.

“À? Sao không cài?”

Ta quay đầu lại, được, Phụng Nghi hóa ra là làm quý a, đi đường một chút tiếng cũng không có.

“Ta cài hoa không dễ nhìn.”

Được, lại để cho hấn trông thấy.

Ta cảm thấy toàn thân không được tự nhiên tay chân đều không có chỗ thả, hấn nghiêng người một cái, nâng tay lấy đóa hoa nhỏ ở đầu ngón tay kia qua.

“Ta thấy, cài ở đây cũng không tệ...”

Hấn vừa nói, vừa động.

Ta cả người giống như trúng định thân chú đứng ở đó, so với đầu gối còn đầu gối hơn.

Phụng Nghi cứ đứng trước người ta, ngay cả một bước cũng không cách. Ta cảm thấy ta nếu như lại hướng về phía trước một chút, có thể cọ vào vật trước quần áo của hấn.

Ta ngay cả thở cũng nín lại.

Ta trước kia như thế nào phát hiện hấn cao hơn ta nhiều như vậy?

Cảm giác trên tóc khẽ động, hấn thu tay, lui một bước, đánh giá tả hữu một phen: “Không tệ, rất thích hợp.”

Thích hợp cái quý ấy... Chờ hấn lui đến khoảng cách an toàn, ta mới chậm rãi, nhẹ nhàng, nhẹ nhàng thở ra.

Mẹ ta ơi, cho dù một thanh đao đầu quý treo trên đầu, ta khẳng định cũng không căng thẳng như thế.

“Ồ...”

Khẩu khí của hấn xem ra rất hòa khí: “Đi ăn cơm đi.”

Ồ, làm phiền hấn tự mình gọi ta đi ăn cơm? Ta thật đúng là... thụ sủng nhược kinh, kinh hãi cực kinh hãi!

Bàn ăn như trước, rau củ đổi mới, lại thêm một đôi đĩa.

Tử Hằng cũng đã tới rồi, hấn quay đầu, mỉm cười: “Chờ ngươi ngồi vào vị trí đây.”

“Không dám nhận, ngươi còn khách khí với ta à.”

Không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ta cảm thấy ánh mắt của hấn tựa hồ ngưng một chút trên đỉnh đầu ta.

Ta dù sao là toàn thân cảm thấy không thích hợp, đóa hoa nhài kia tựa hồ không phải là hoa, mà là bom dính trên đầu.

Bọn họ chạm chén một cái, chén rượu của ta chỉ là nhấp nhấp môi.

“Chuyện lạ gần đây, ngươi đều nghe nói đi?”

“Đúng vậy.”

Bọn họ vừa nói hai câu này, tình cảnh nhất thời ngưng trọng lên.

Chú thích

(1) văn phòng tứ bảo: bút, mực, giấy, nghiên ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Đệ lục thập cửu chương

“Thời gian của trận mưa này, cũng rất không đúng.”

Khóe miệng Phụng Nghi hơi nhếch lên một đường cong châm biếm rạn rờ: “Đây là sở trường của long tộc các ngươi, ta nhưng không hiểu nhiều.”

Ta đương nhiên lại càng không hiểu, cúi đầu thành thành thật thật ăn cơm của ta.

Sự tình kỳ lạ có thể làm cho Phụng Nghi và Tử Hằng đều nghiêm túc như vậy, ta đây một tiểu yêu quái cũng không có biện pháp gì. Nếu như bọn hắn có sách lược gì đó, ta cũng ra chút lực còn được, đưa ra kế ta là làm không ra.

Được rồi, nhân tố khác cũng không suy nghĩ nữa, chỉ nhìn hai mỹ nam ăn bữa tối, vẫn là một chuyện rất hưởng thụ. Tục ngữ nói, sắc đẹp thay cơm. Sắc đẹp của hai vị này không chỉ thay được cơm, hơn nữa còn là thay được tiệc lớn tiệc đặc biệt, ta ăn vui quên trời đất.

Ăn xong cơm chiều, mưa bên ngoài lại mau hơn. Phụng Nghi rút cuộc kỳ phùng địch thủ, hai người giằng co một bàn cờ dưới cửa sổ, ta cuối cùng cũng không cần lại phát sầu trăm mặc mà chống đỡ lúng túng với hắn nữa, chỉ nói điểm này thôi, Tử Hằng đến đây không thể nghi ngờ là Bồ Tát sống cứu khổ cứu nạn.

Cứu vớt ta thoát khỏi bể khổ tên là tổ phụng hoàng.

Bất quá hai hai mỹ nam hoàn toàn bất đồng về kiểu hình đánh cờ, hình ảnh này thực sự là đẹp mắt a.

Bên này áo choàng đỏ vàng làm cho người ta cảm thấy chói mắt, bên kia quần áo xanh xám lại cảm thấy trầm tĩnh.

Hơn nữa cửa sổ mưa đêm, một mâm cờ đen trắng rõ ràng...

Mỹ nam như họa... Ưm ưm, thật sự là...

Ta kiếp trước thường thường có ý niệm hơi gian ác lên lút xông ra: nếu như long phụng đoạn bối(1)...

A a. Không thể nghĩ như vậy. Nếu để cho một trong hai người đang đánh cờ phát hiện ta đang nghĩ cái gì trong đầu. Ta phỏng chừng kết quả của ta nhất định là nhện cầu chiến đầu hoặc là nhện nướng lửa.

Phụng Nghi bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt lợi hại: “Ngươi đang nghĩ cái quỷ gì?”

“A. Ta cái gì cũng không nghĩ!” Ta cơ hồ giống như phản xạ có điều kiện nhảy lên. Kích động thốt ra.

“Không đúng. Ngươi dám chắc nghĩ gì đó.” Hắn khẳng định mà nói: “Hơn nữa không phải chuyện gì tốt.”

“Không có không có.” Đầu óc của ta bây giờ vô cùng không dùng được: “Đừng ăn ta. Thực sự. Ta không thể ăn.”

Phụng Nghi sừng sốt một chút. Lộ ra biểu tình chán ghét: “Ai muốn ăn ngươi. Trên người ngươi có hai lạng thịt không?”

“Không có không có, nhất định ngay cả hàm răng của ngươi cũng nhét không đầy.”

“Ha ha ha!” Tử Hằng nhìn không được cười ra tiếng: “Các ngươi đây là đang nói cái gì vậy. Tam Bát, ý tưởng này của ngươi cũng quá cổ quái.”

“Ồ, ha ha...” Ta xấu hổ cười gượng theo hai tiếng, quyết định vẫn là thoa mỡ vào chân chuồn mau là thượng sách: “Ưm, các ngươi từ từ chơi. Ta đi về nghỉ trước.”

Ta giống như lửa cháy sau mông, chạy ra thật xa mới vỗ ngực một cái thở ra.

Nếu như biết ý nghĩ thực sự của ta, đừng nói Phụng Nghi khẳng định mắt không chế, cho dù là Ngao Tử Hằng, trên mặt tựa hồ luôn luôn ôn hòa của hắn kia sẽ có biểu tình gì đây?

Ta đánh cái rùng mình.

Theo hiểu biết của ta đối với hắn, tuy rằng hắn bình thường là người rất tốt, nhưng nếu như thật sự đụng đến hắn, vậy cuộc sống của người hắn là càng không dễ chịu hơn so với đụng tới Phụng Nghi đi?

Phụng Nghi làm chuyện gì đều là bụng dạ thẳng thắn, người nếu như chọc hắn. Hắn nhất định sẽ trước tiên sửa chữa người một trận.

Ngược lại thì Ngao Tử Hằng cái loại bất động thanh sắc này tương đối khó chơi, bởi vì người không biết hắn khi nào sẽ bỗng nhiên trả thù.

Cái này gọi là không sợ trộm cắp chỉ sợ trộm nhớ.

Cước bộ của ta chậm lại, tựa vào cây cột ở hành lang gấp khúc phát ngốc.

Mưa bụi bị gió thổi vào dính ướt hai má.

Ta cảm thấy có rất nhiều lời. Muốn nói với Tử Hằng.

Thế nhưng, hắn có lẽ không muốn nghe ta nói cái gì.

Hắn chưa cho ta cơ hội mà nói.

Có phần không vui về lắm.

Ta ngủ yên trong gian khách phòng phiêu đăng hương hoa nhài đó.

Mơ một giấc mộng.

Ta mộng Lý Kha, hắn càng chạy càng xa, ta đuổi thế nào cũng đuổi không kịp.

Sau khi tỉnh lại đầy mặt là nước mắt.

Đã mấy ngày không mơ thấy hắn, có lẽ là bởi vì hôm nay thấy Tử Hằng, vì thế lại gọi lên hồi ức ngày xưa.

Ta nằm xuống ngủ tiếp lại ngủ không được, dứt khoát ngồi dậy nhập định. Lại nói ta từ sau khi đi ra cũng không chịu khó luyện công nữa, quả nhiên nghiệp tình vu căn hoang vu hi (2) a.

Ta quyết định, chờ ngày mai ta vẫn là về Hoàng Lâm cáo biệt với Tam Lục các nàng. Sau đó buộc cái bao mang Hối Đại Mao đi, chúng ta trở về Bàn Ti động tu luyện cho tốt.

Thế giới bên ngoài thật sự quá nguy hiểm a.

Ta đứng lên ngồi vào trước bàn, mài một chút mực cho mình, bắt đầu liệt danh sách trên tờ giấy.

Cần mua cái gì... Ừm, mấy thứ này có thể tìm được ở đâu, còn có... Lập ra tuyến đường đường đi tốt nhất quay về. Viết xong những thứ này ta buồn chán cùng cực vẽ linh tinh trên giấy.

Đào Hoa quan, là nơi đặt chân đầu tiên của ta.

Bàn Ti động, ừm, là sào huyệt rất vui vẻ ta ở.

Hoàng Lâm sơn trang ở kinh thành. Đây là nhà của Tam Lục... Dừng đường thẳng nối với nhau... Ô, là một tam giác đều.

Trời có lẽ sắp sáng, tuy rằng vẫn là mưa dầm kéo dài, không có mặt trời mọc.

Ta nghe được một tiếng chim kêu — Ồ, ta đánh cái lạnh run, ta đã quên, nơi này là nơi bầy chim tụ tập, giống như gà trống sáng sớm sẽ gáy sáng — Quả nhiên, sau tiếng chim kêu kia. Xa xa gần gần. Vô số tiếng cao vút tyển chuyển thanh thúy... Không cần a!

Ta ghét gà gáy! Ta ghét chim kêu!

Nhất là nhiều chim cùng nhau kêu như vậy!

Đây không liên quan đến nhất gan, hoàn toàn là bản năng thiên tính cắm sâu trong máu!

Tiếng kêu này tập trung thành một cỗ hòa thanh tuyệt vời hài hòa. Nhưng ta chỉ thấy trên lưng đổ mồ hôi lạnh.

Một tiếng kêu bỗng nhiên thêm vào, mặc dù cũng không mạnh mẽ cũng không bén nhọn, lại đè ép tất cả tiếng kêu của bầy chim xuống.

Ồ... Quả nhiên là khí phách của vua trăm loài chim.

Tiếng kêu rõ ràng kia vọt lên không, rõ ràng chỉ là âm thanh mà thôi, lại làm cho người ta cảm giác được một loại quyết đoán và khí phách không ngăn cản nổi.

Còn có, uy nghiêm.

Dưới tiếng kêu thúc giục cổ vũ này, đám chim kia quả thực là giống như điên cuồng rít lên theo.

Ta nhảy lên giường kéo chăn qua bao lấy chính mình, che thật chặt lỗ tai.

Ta không sợ, ta không sợ hãi.

Ta là con nhện to không lo không sợ, ta mới không sợ mấy con chim xấu xa đó đâu.

Có điều... e là ta tự mình thôi miên không thành công lắm, lúc thiếu niên theo hầu bên cạnh Phụng Nghi kia gọi ta dùng cơm sáng, ta nhìn mặt của mình trong gương a... Tái nhọt giống như quý, y phục cũng không chỉnh tề. Tóc cũng có chút rối loạn.

Thuận tay cho mình một cái tiểu pháp thuật có thể làm sạch sẽ chút, ta cảm giác mình đi đường vẫn là choáng và choáng váng, loạng chạ loạng choạng.

“Ngươi tối hôm qua có phải làm trộm hay không? Xem bộ dáng của ngươi, giống như quý.” Phụng Nghi nói chuyện không từ tế trước sau như một.

Được rồi... Ta đã biết mình căn bản không nên ôm bất luận ảo tưởng gì với con chim bánh chọe ngẫu nhiên biểu lộ thân thiện.

Từ Hằng ôn hòa hỏi: “Ngủ không ngon sao?”

“Phải, gặp ác mộng.”

“Mộng từ tâm sinh, gặp ác mộng chứng minh ngươi nhát gan lại tâm địa bất thiện.”

“Này! Ngươi có ý gì hử!” Nhát gan ta thừa nhận. Tâm địa bất thiện lời này thế nhưng hấn muốn gán tội cho người khác!

“Được rồi được rồi, ăn cơm đi.” Từ Hằng dần xếp ỏn thỏa mà nói: “Cháo sắp lạnh.”

Phụng Nghi lạnh lùng nói: “Ta thích ăn lạnh.”

Ta oán thăm, ngươi là chim đầu lưỡi cũng không phải là đầu lưỡi mèo, chẳng lẽ cũng sợ nóng như thế?

Lúc ăn sáng ta nghe được một tin tốt và một tin xấu.

Tin tốt là, Từ Hằng nói hấn muốn đi Bàn Tỉ động của ta làm khách, bởi vậy muốn cùng nhau tiện đường đi về với ta.

Ta luôn miệng nói được, vừa thuận tiện cảm ơn hấn, phải biết rằng địa bàn Bàn Tỉ động kia chính là Từ Hằng tìm giúp ta, để ta ở nơi đó an an toàn toàn ngủ nhiều năm như thế. Hấn muốn đi làm khách, ta đây đương nhiên là cầu còn không được đảo lý tương nghênh (3).

Tin xấu là.. Phụng Nghi cư nhiên cũng nói muốn đi... Hấn... Đầu hấn cháy hổng rồi sao?

Cẩn thận quan sát. Thoạt nhìn, không hổng.

Nhưng hấn... Ồ, chẳng lẽ hấn là muốn ở chung với Từ Hằng thêm mấy ngày? Vậy cũng có thể, dù sao bọn họ trước kia là bạn tốt, cũng là chùng ba trăm năm không có gặp mặt... Chuyện này, ta có nên khuyên Từ Hằng lưu lại ở cạnh Phụng Nghi hay không đây? Như thế ta cũng sẽ không dẫn phiền phức về nhà mình đi.

Nhưng nói như thế có phải rất không có nghĩa khí hay không?

Ồ... Dù sao, ta còn chưa nghĩ ra biện pháp nào, chúng ta cũng đã ở trên đường rồi.

Cách Hoàng Lâm, cách sơn trang của Tam Lục không xa.

Ba người đi, tất có người làm thầy ta?

Thầy là không có, tâm sự là có.

Đúng rồi. Tam Thất còn tại nhà Tam Lục không? Nàng nếu thấy Phụng Nghi, không biết là sẽ có ý nghĩ gì, cảm giác gì?

Ta nghĩ ngợi lung tung dọc đường như thế, mới vừa đi tới cổng sơn trang liền bị làm cho giật mình.

Này... Giương hồng kết hoa này, là muốn làm chi? Màu đỏ của đèn lồng ở cửa kia giống như máu... Không không, nói như vậy rất không may.

Tóm lại, không có nghe nói Tam Lục muốn lấy chồng à? Huống hồ chỉ cách một ngày ngắn ngủi như vậy, ngày hôm qua nàng cũng chưa lộ ra chữ nào.

Nàng muốn mừng thọ?

Ồ, cũng không thể là cường đoạt dân nam làm áp trại tướng công đi?

Cửa đại môn vốn đứng hai tiểu nha đầu mặc hồng y. Vừa thấy chúng ta — Chính xác hơn là nhìn thấy một người khủng bố nhất trong ba người chúng ta, đồng thời phát ra một tiếng thét kinh hãi, chạy trời chết xông vào bên trong sơn trang.

Ta liếc mắt nhìn Phụng Nghi, hần nghiễm mặt nâng cằm không có biểu tình gì.

Đây thực sự là một chim vào rừng, vạn ngựa hí vang... Thành ngữ này là dùng như vậy phải không? Không nhớ không biết, dù sao chính ta cũng muốn chạy đi giống như hai tiểu nha đầu kia a.

Phụng Nghi tựa hồ không nhận ra, hai người trông cửa kia chính là bị hần dọa chạy mất, tiếp tục đi vào trong.

“A, sư phó!”

Hồi Đại Mao từ chỗ ngoặt xông tới. Vừa thấy ta liền hô to gọi nhỏ: “Sư phó người sao lại một đi chính là một ngày một đêm không trở lại chứ. Xảy ra đại sự rồi!”

“Đại sự?”

“Tam Lục sư thúc muốn thành thân!”

“Cái gì?”

Cầm ta cũng muốn nện lên bàn chân.

Tam Lục muốn thành thân? Nàng người cô chấp kia — Đợi chút!

“Nàng sẽ không là muốn thành thân với cái bài vị trong miếu Tống công ấy chứ?”

“Không không, là người sống!”

Hả?

Ta chớp mắt mấy cái.

“Nàng tìm được chuyển thế của Tống thư sinh gì đó kia?”

Ta đánh cái rùng mình. Nói thật ra. Đầu thai này kiếp trước này, luôn làm cho ta có một loại cảm giác rất khủng bố.

“Này, ta cũng không biết có phải hay không, dù sao Tam Lục sư thúc nói phải, liền mang người về, nói trời hần cũng phải thành thân a.”

Không phải ta không rõ, là thế đạo này biến hóa quá nhanh... “Sao đột nhiên như thế... Sớm biết, ta cũng có thể chuẩn bị trước hạ lễ rồi...”

Tam Lục muốn thành thân a, ta thân là sư muội sao có thể không tặng phần đại lễ thật hậu cho nàng?

Tình cảnh yên tĩnh kỳ dị khác thường, Hồi Đại Mao nhìn đại nhân vật một tả một hữu giống như hai thần giữ cửa phía sau ta, há hốc mồm nói không ra lời.

Khoảnh khắc tựa trăm năm.

Một lát sau Phụng Nghi cười khì một tiếng, nói nghe không ra là vui hay giận: “Tối nhưng thật là đúng lúc a.”

Chú thích

(1) đoạn bối: xuất phát từ chữ brokeback trong phim “Brokeback mountain”, chỉ đồng tính ↑

(2) nghiệp tình vu cần hoang vu hi: học nghiệp bởi chăm chỉ mà tình thông, nhưng nó lại hoang phế trong tiếng cười ↑

(3) đảo lý tương nghênh: xỏ giày ngược ra nghênh đón; ý chỉ vì nhiệt tình, vội vàng ra nghênh tiếp khách, mà đi giày ngược ↑

Chương 70: Đệ thất thập chương

Ta nghĩ nghĩ, ta luôn luôn rất nghèo, trong bao quần áo trong hồ lô đều không có cái gì thích hợp làm hạ lễ.

Mà cũng đúng, ta lại không biết Tam Lục sẽ làm chuyện như vậy.

Cái kia, nàng rót cuộc cũng lộ ra bản sắc nữ yêu.

Nữ yêu thì, phải ngẫu nhiên cướp cướp dân nam nhà lành, mới có thể thể hiện bản tính của yêu a.

Bộ dáng thanh tâm quả dục giống như nàng lúc đầu, làm cho ta tưởng rằng nàng muốn xuất gia chứ.

Cách hai cái sân, có thể nghe được bên trong thổi sáo gảy đàn, trống nhạc huyền ảo.

Ta cảm thấy rất không thực, giống như một trò đùa. Cho dù Tam Lục tìm được chuyển thế của Tống thư sinh, Tống thư sinh còn nhớ nàng không? Chưa bồi đường một chút cảm tình liền muốn thành hôn, cái này... có phần không ổn đi?

Hồi Đại Mao phục hồi tinh thần lại, vội vàng hành lễ với Từ Hằng và Phụng Nghi. Hắn cũng rất sợ Phụng Nghi, không biết trong chuỗi thức ăn quan hệ của bọn họ có phải cũng đối lập hay không, bất quá hắn và Từ Hằng nhưng lại rất quen thuộc, vừa thấy vành mắt hắn cũng có chút đỏ hoe, hỏi han.

Chúng ta xuyên qua sân, tiếng trống nhạc càng ngày càng rõ ràng. Bên trong nơi nơi đều giăng tơ đỏ, nhìn thấy lại làm cho người ta cảm thấy rất chói mắt, rất đột ngột, cũng không có cảm giác được không khí vui mừng. Những kèn sáo chiêng trống kia cũng chỉ làm cho người ta cảm thấy vô cùng chói tai, cực kỳ âm ỉ.

Ta cho tới bây giờ chưa từng thấy trong sơn trang này còn có nhiều người như thế, đều thay trang phục màu đỏ, đi tới đi lui rất náo nhiệt. Lúc chúng ta đứng ở ngoài sân, vừa vặn cửa sân một người thoát nhìn giống con dê mền kéo cuống hòng kêu: “Giờ lành đến... Xin mời tân lang tân nương a—”

Ta bị giọng to của hắn làm cho hoảng sợ, khi lại nhìn hướng đại sảnh, sau tấm bình phong bên phải xoay ra bóng người màu đỏ. Tam Thất mặc một thân đào hồng nhạt, đỡ Tam Lục. Tam Lục một thân quần áo màu đỏ tươi, ta biết nàng lâu như vậy cho tới bây giờ chưa từng thấy nàng mặc màu sắc tươi đẹp như thế, tươi đẹp quá thực... giống như máu tươi. Trên đầu nàng che hồng sa, chậm rãi, từng bước một từ sau tấm bình phong đi ra. Khóe miệng Tam Thất mỉm cười, vừa nhắc mắt lại thấy được chúng ta đứng ngoài cửa sân, biểu tình lập tức biến thành ngạc nhiên.

Đây cũng không phải là lúc để ngăn người.

Cũng may Tam Thất chỉ chớp lát liền hồi phục lại. Cũng không có qua đây chào hỏi trước. Mà là đỡ Tam Lục quỳ xuống trên đệm gấm đặt ngay giữa phòng lớn.

Sau đó chợt nghe có người nói: “Hiền lành chút. Mau đi qua!”

Loại thết to này cùng với bầu không khí hi đường bây giờ không thích hợp thậm chí là rất sát phong cảnh. Có người đẩy đẩy một hồng nhân bị trói rất chắc giống như cái bánh chưng từ bên trái tiến vào. Trên đầu người kia đỉnh khăn hồng. Trên người mặc hồng bào. Trên chân cũng là giày hồng. Hồng giống như Tam Lục. Ngực còn thắt một đoá hoa lụa hồng rất lớn. Thế nhưng hoa lụa thắt trên người không phải lụa hồng mà là... dây thừng!

Bên cạnh còn có thanh âm đang hô: “Này này! Các người mau thả công tử nhà ta ra! Các người coi trời bằng vung này... Ô ô...” Lời nói phía sau đều bị một miếng vải rách chặn lại.

Lúc này đến phiên ta ngạc nhiên.

Người, người hai trang đỉnh áp ra, cái bánh chưng đỏ chót bị trói chặt kia, nhưng không phải là Lý thư sinh ta mới quen không bao lâu sao? Người bị áp chặn miệng xem lễ ấy, không phải chính là thư đồng của hắn sao?

Ông trời của ta ơi... Cái này, không nghĩ tới Tam Lục cưỡng đoạt lại là người ta quen biết a.

Điều này nhưng làm cho người ta có chút ý tứ không được tốt.

Dù sao... Dù sao da mặt của ta cũng không dày như thế, nếu là người xa lạ. Ta sẽ không có nhiều cảm giác. Nhưng Lý thư sinh và chúng ta, mới cùng nhau ăn cơm, miễn cưỡng cũng xem như người quen. Nhìn hắn bị trói thành như vậy. Thật sự, ợ... Phụng Nghi sáng khoái tiêu sái đi vào sảnh, ngồi trên ghế xếp bên phải. Bên phải đại sảnh tụ tập hơn phân nửa là tiểu nha hoàn và gã sai vặt trong trang của Tam Lục, quá nửa là sâu biển thành. Chỗ ngồi bên trái cũng có mấy yêu tinh mặc gọn gàng, nhìn qua rất có tu vi xem lễ, có lẽ là Tam Lục mời đến.

Sâu nào lại không sợ chim? Phụng Nghi ngồi xuống bên phải, nha hoàn sai vật chỗ ấy không khỏi cảm như hén, kích động tránh lui, quanh người Phụng Nghi tức khắc trống một mảnh. Từ Hằng cũng đi theo ngồi qua.

Ta nhìn nhìn bên trái. Bên kia ta một người cũng không biết.

Quên đi, ta vẫn là ngồi bên phải vậy.

Ta ngồi chỗ bên cạnh Từ Hằng.

Tam Lục và Tam Thất đều nhìn sang bên này, Lý thư sinh kia cũng nhìn hướng bên này. Ta đang nói hán sao lại không gọi không gào chứ, lúc này cách gần, trong miệng của hán cũng bị nhét gì đó. Hai trang đỉnh đề ép hán quỳ lên đệm gấm hồng bên cạnh Tam Lục. Hán rất không muốn, đầu gối kiên cường muốn thẳng dậy. Nhưng hai trang đỉnh đề một mình hán chung quy không thể đề không được a, hán có lại không tình nguyện vẫn là bị ép quỳ xuống.

Chuyện này Tam Lục làm... cũng thật không tốt chút nào.

Ta có chút không được tự nhiên xoay xoay hai bên trên ghế, Hối Đại Mao cúi tai qua đây, nói với ta và Từ Hằng: “Ngao đại ca. Sư phó, thư sinh kia ngày hôm qua bị chộp tới, lúc đầu không có trời. Hán buổi tối còn muốn chạy đây, còn thực sự để hán trốn thoát ra ngoài, bắt quá chưa chạy được bao xa lại bị bắt trở lại, sau đó mới bị trời lên a. Ôi, ta nói Tam Lục sư thúc chuyện này làm... nhưng không tốt chút nào.”

Đại Mao à! Người thật không hổ là đồ đệ ta dạy dỗ ra, cái nhìn cũng giống như ta sư phó người, ta cũng cảm thấy chuyện này làm thực sự không ổn. Tam Lục người trừ trời người cũng không có biện pháp khác sao? Trước thì cái mê hồn chú gì gì đó. Làm cho hán cam tâm tình nguyện tự mình bái thiên địa. Chuyện sau này thì, dù sao sống qua ngày. Thời gian dài phòng chừng thư sinh cũng là nhận mệnh, chung quy vẫn thể diện về vang hơn nhiều so với bái đường cùng một cái tân lang bó thành bánh chưng đi?

Con đề mền kia nói một chuỗi câu may mắn: “... Ngày tốt cảnh đẹp, duyên trời tác hợp, tình chắc hơn vàng, ngọc thành nhân duyên! Nhất bái thiên địa, ba kiếp đều có duyên! Quỳ!”

Hai người trên đệm đều quỳ xong, đề mền lại hô tiếp: “Dập đầu một cái —”

Tam Lục dịu dàng bái xuống, hai trang đỉnh kia cũng ấn Lý thư sinh dập đầu. Lý thư sinh rất bướng bỉnh, không muốn cúi đầu. Ta ở bên cạnh nhìn sức hung hãn của hai trang đỉnh ấy cũng cảm thấy đau thay Lý thư sinh.

Ôi, Lý thư sinh cũng có ngốc đâu, tránh voi chẳng xấu mặt nào, người cứ bái thì làm sao? Đỡ phải chịu tội này.

Xương cổ đừng bị gãy luôn a... Phụng Nghi lại thấp giọng cười hi một tiếng.

Chim này à... Cho dù lỗ tai có tri động, cũng có thể nghe ra ý châm chọc của hán, bắt quả Tam Lục đương nhiên biết hán không dễ chọc, chính mình hiện tại lại là tân nương tử, khó mà nói cái gì, Tam Thất thì... nàng đương nhiên càng không nói cái gì. Nhưng tiếng trống nhạc lúc này cũng ngừng, tiếng cười lạnh này của hán ta phòng chừng mọi người trong sảnh đều nghe thấy được.

Dập đầu ba lần, bái lần hai.

“Nhị bái nhật nguyệt, vạn vật luôn luôn lưu tình ý —”

Mạc Thư tiểu tử kia bị cứng rần ấn một bên xem lễ, tiểu hài tử đáng thương. Ánh mắt trừng tựa như chuông đồng, mắt thấy con người cũng sắp rơi ra. Có một từ nói như thế nào nhỉ? Đúng, khỏe mắt muốn nứt ra... Ủ, thực dữ tợn, thực không có mỹ cảm... Ánh mắt của hán bỗng nhiên chống lại ánh mắt của ta, đầu tiên là sừng sốt. Sau đó lộ ra vẻ mặt lo lắng cầu khẩn, thân thể không ngừng giãy giụa, trong cổ họng phát ra thanh âm gào khóc mơ hồ không rõ.

Ta hiểu rõ ý tứ của hán, cái này cũng không cần lòng có linh thông gì.

Hán là khẩn cầu ta giúp đỡ ngăn cản hôn lễ này.

Việc này... mặc dù có câu nói làm theo công lý chứ không bao che giúp đỡ người thân.

Thế nhưng ta cũng không thể làm như vậy. Giao tình Tam Lục với ta, việc này... Khụ, ta sao có thể phá hỏng chuyện tốt của nàng chứ.

Bái thứ hai cũng xong rồi, bái thứ ba.

“Phu thê đối bái —”

Tam Lục chuyển một hướng, Lý thư sinh cũng bị ép chuyển hướng sang Tam Lục.

Tân lang tân nương đối diện nhau quỳ xuống, một tân nương vui mừng mang không nói ý xấu hổ. Một cái bánh chưng... Quên đi, không nói cũng thể.

“Dập đầu một cái! Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu. Bạch đầu giai lão. Cùng hội cùng thuyền!”

Lý thư sinh gầy dựa càng kịch liệt, cảnh ấy ta cũng, ta cũng quay đầu không đành lòng xem.

“Đập đầu hai cái! Phu thê ân ái, nâng khay ngang mày (1). Sớm sinh quý tử, tương kính như tân (2)!”

Ta nhìn nhìn Từ Hằng, Từ Hằng nhìn nhìn ta.

Lúc này ta cũng không có nhìn kỹ biểu tình của Từ Hằng.

Sắc mặt của hắn nặng nề, tựa hồ... tựa hồ như có tâm sự gì vô cùng ưu phiền.

“Từ Hằng, ngươi làm sao vậy? Có phải có cái gì hay không...?”

Hắn nhìn ta, dường như muốn nói lại thôi. Lại quay đầu nhìn Lý bái chửng.

“Đập đầu ba cái — “

Từ Hằng bỗng nhiên đứng lên, thanh âm trong trẻo nói: “Chậm đã!”

Ta sùng sốt, vội vàng quay đầu nhìn hắn.

Đại sảnh đầu tiên là tĩnh lặng, sau đó ồ lên. Tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Từ Hằng.

Tam Lục giật mình, tay Tam Thất đỡ nàng, chính mình đi nửa bước hướng bên này: “Ngao công tử, hôm nay là ngày vui của sư muội ta, Ngao công tử đến đây xem lễ, vốn là chúng ta cầu còn không được. Bây giờ chính là giờ lành. Ngao công tử có chuyện cũng xin đợi sau khi bái xong đường rồi hãy nói, để tránh lỡ canh giờ.”

Từ Hằng sao có thể làm chuyện chen vào một cái gậy như thế chứ? Chẳng lẽ hắn đồng cảm với tình cảnh của Lý thư sinh, không ưa hành vi cường hôn của Tam Lục các nàng? Thế nhưng, vừa rồi cũng nghe nói, đây là nhân duyên kiếp trước, kiếp này đoàn tụ... Cái này, Tam Lục cũng không xem như cường đoạt đi?

“Từ Hằng...”

Từ Hằng khoát tay, ý bảo ta đừng lên tiếng: “Ta nghe nói vị tân lang quan này, chính là người yêu kiếp trước của tân nương tử sao?”

Tam Lục ngẩng đầu dưới hồng sa. Thanh âm trong trẻo: “Đúng là như thế. Kiếp trước chúng ta hữu duyên hữu tình lại vô phận gần nhau. Kiếp này ta cuối cùng cũng tìm được hắn, đương nhiên là muốn trường tương tư thù (3) với hắn. Ngao công tử đối với việc này. Lại có chỉ giáo gì?”

Thanh âm lười biếng của Phương Nghi: “Từ Hằng, ngươi cũng đừng xen vào việc của người khác. Thường nói, thả phả mười ngòi miếu, không phá một cửa hôn. Ngươi không sợ ác báo sao?”

“Ta sợ hôn này muốn kết thành, có ác báo thì chính là người khác. Chưa nói một bên là yêu một bên là người, phân tình này vốn cũng không dung cho hậu thế. Tam Lục cô nương, thành thân luôn phải lưỡng tình tương duyệt, trói buộc không thành vợ chồng, đưa hải xanh không ngọt.”

Tam Lục không thoái nhượng chút nào: “Ngày tháng dài lâu hẳn tự nhiên có thể sáng tỏ tâm ý ta, ta cũng có thể tìm canh luân hồi cho hắn uống, để cho hắn nhớ lại tình kiếp trước. Ngao công tử, ta kính ngươi là khách, thỉnh ngươi xem lễ một bên, đừng nhiều lời nữa!”

Ta cuối cùng cảm thấy chuyện này có điểm kỳ hoặc, cảnh trước mắt thực sự xấu hổ kỳ lạ, ta đứng lên, kéo kéo tay áo Từ Hằng: “Từ Hằng, chúng ta xem lễ một bên đi, chuyện... chuyện này...” Một bên là tỷ muội tốt của ta, một bên là bằng hữu tốt của ta, bảo ta làm sao bây giờ đây? Với Lý thư sinh, khụ, giao tình giữa hắn và ta thật sự không quan trọng gì.

Ta muốn nói Từ Hằng ngươi cũng đừng xen vào việc của người khác, chỉ là khó mà nói trắng ra như thế. Hồi Đại Mao cũng lại đây phân ưu thay ta: “Ngao đại ca, đến đây, chúng ta ngồi trước, để cho bái xong đường liền mở tiệc, chúng ta lâu như vậy không thấy mặt, ta nên mời ngươi mấy chén rượu!”

Chú thích

(1) chỉ vợ chồng tôn trọng nhau (do tích vợ của Lương Hồng thời Hậu Hán khi dâng cơm cho chồng ăn luôn nâng khay ngang mày) ↑

(2) tương kính như tân: vợ chồng tôn trọng nhau như khách ↑

(5) trường tương tư thù: gắn bó, bảo vệ cho nhau lâu dài ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Độ thất thập nhất chương

Ta có loại dự cảm... dự cảm không tốt.

Quả nhiên Từ Hằng đứng ở nơi đó không động, để mền huynh, xấu hổ đứng đấy.

Bỗng nhiên xa xa truyền đến một tiếng gào to, thanh âm kia quả thực... không giống thanh âm người phát ra, mà giống trời đang quang đãng bỗng nhiên đánh một tiếng sấm, chấn nhân tâm một tiếng âm tựa hồ chợt giờ lên lại rơi xuống thật mạnh.

Ta bản năng mở lòng bàn tay ra, bắn vồng tơ ra ngoài, bảo vệ quanh thân ta và Hồi Đại Mao.

Vồng này khi đó dẹt không lớn lắm, nhiều lắm là bảo vệ hai người.

Bất quá bên người Từ Hằng, còn có Phượng Nghi, bọn họ cũng không cần ta đến bảo hộ.

“Yêu nghiệt! Chớ có làm xằng làm bậy!”

Thanh âm này tới mau, thế nhưng người phát ra thanh âm đến còn mau hơn so với thanh âm, đất bằng phẳng nổi lên một trận cuồng phong, thổi những dải lụa đỏ kia trong nháy mắt đứt đứt bay bay đều không có hình bóng. Thậm chí tiểu nha hoàn cùng nhóc sai vật tu vi không cao của Tam Lục cũng biến mất không ít theo gió to.

Cũng không biết là bị gió thổi đi, hay là bị hù chạy.

Loại thời điểm này ta thế nhưng nghĩ chính là một chuyện rất Ờ — Ta nói cái gió yêu mãnh liệt cát bay đá chạy này, không phải là cảnh tượng tất yếu của các yêu quái lên sân khấu trong tác phẩm văn học điện ảnh sao? Người tới này luôn mồm mắng yêu nghiệt, cổ chính khí kia nghiêm nghị giống như kiểm sắc đánh vào mặt mà đến... Thì ra bây giờ nhân sĩ chính đạo lên sân khấu, cũng thịnh hành trước tiên nổi trận gió to thổi người đến đầu óc choáng váng mới bàn chủ đề chính?

Ợ kéo xa.

Gió ngừng, có thể nhìn thấy một lão đạo râu bạc thật dài. Mặc một bộ đạo bào tơ lụa màu tím thêu kim tước. Đầu đội mũ tử kim khảm châu. Đôi hài trên chân kia cũng là đồ giấy tơ tằm thượng đẳng nhất...

Đạo sĩ này... Khụ. Một thân thực sự xa hoa. Tân nương tử cũng không mặc cầu kỳ như hấn.

Đám đạo sĩ kia bây giờ. Cũng đều vớt bỏ bần cùng đổi đi đường phú hào? Nhớ năm nào... Ta nhớ rõ đám đạo sĩ Thực sơn đều là một bộ áo bào vải, một đôi hài đế vải xanh... Cái gì nhỉ. Lý Kha cột tóc chỉ dùng một cái dây. Hình như hấn ngoại trừ trang phục vải kia. Cũng chỉ có một cái trâm gỗ. Vẫn là đồ điêu khắc thủ công mà sư phụ hấn tặng khi hấn qua sinh nhật mười tuổi...

Đạo sĩ khác, có người dùng trâm gỗ, có dùng cột tóc, có dùng trâm xương... Vị đầu đình mũ tử kim khảm châu này... hấn thật sự là đạo sĩ sao?

Mạc Thư không biết khi nào nhả được giẻ lau trong miệng há mồm kêu to: “Tổ gia gia! Mau cứu công tử a! Nữ yêu quái này cường thú công tử a!”

Khụ. Không phải cường thú. Là cường giả... Được rồi. Thực ra vậy không sai biệt lắm.

Lão đạo râu bạc xa hoa này là tổ gia gia của Lý thư sinh? Đây là cái bói phận gì?

Tam Lục một phen gỡ bỏ khăn voan của mình, một phen kéo Lý thư sinh ra phía sau mình — Nói vậy gió vừa rồi lớn như thế cũng không thổi rơi khăn voan kia, chất lượng thật sự là quá quan a!

Bất quá loại sức mạnh này, ta bỗng nhiên nhớ tới kiếp trước xem một cái phim truyền hình tên là Ý Thiên Đồ Long ký, bên trong có một tân nương tử Chu Chỉ Nhược rất bu hấn... Khụ, lại nghĩ xa rồi.

Biểu hiện này của Tam Lục rõ ràng cho thấy biểu thị không lời — Muốn người không có! Muốn đánh liền đánh!

Lão đạo râu bạc tức giận thổi râu trừng mắt: “Tiểu bối không biết trời cao đất dày! Còn không mau thả Phù Phong! Bằng không một cây đuốc của ta thiêu ỗ yêu tinh của các người!”

Tiếp lời của hấn lại là Phượng Nghi: “Lý quốc sư, niên kỷ của người không nhỏ, con tức cũng không nhỏ a.”

“Phượng, Phượng Nghi?” Râu bạc kia hiển nhiên mới nhìn thấy Phượng Nghi đứng ở một bên, giật mình không nhỏ.

Ta cũng giật mình không nhỏ a. Sao Phượng Nghi lại biết lão đạo râu bạc? Lý quốc sư? Quốc sư?

Thiên hạ này có mấy quốc sư?

Hình như... chỉ có một đi?

Ta trộm liếc mắt nhìn Tam Lục một cái.

Lợi hại a, thật sự là lợi hại! Lần đầu cưỡng hôn liền cướp được nhà quốc sư lão đại đầu rỗng của đạo sĩ thiên hạ! Lợi hại, không phục không được.

“Ta nghĩ, đây chỉ sợ là một hồi hiểu lầm.” Ngao Tử Hằng lên tiếng, dáng người vẻ mặt hần có một loại cao ngạo hàm súc.

Ta luôn luôn cảm thấy hần rất hòa khí, bất quá... hần đương nhiên không phải lúc nào cũng là ôn hòa, đối với người nào cũng sẽ không xem như nhau. “Lý quốc sư, đắc tội, thế nhưng ta không thể giao Lý lang cho ngươi! Ta với hần kiếp trước cũng đã yêu nhau. Chúng ta kiếp này cũng nhất định là phải cùng một chỗ!” Tam Lục lời lẽ trang nghiêm: “Bé Khẩu Tiên chỉ điểm chỗ hần cho ta! Hơn nữa, Bé Khẩu Tiên cũng nói cho ta biết, y từng phê mệnh cách cho Lý lang, hần cả đời này có tình duyên định trước, tuyệt không làm đạo sĩ giống như ngươi!”

Lý quốc sư tức giận râu mép cũng run rẩy: “Hoang đường! Cản quấy! Bé Khẩu lão nhi kia chuyện tốt không làm, cũng đã lấy tên Bé Khẩu rồi vẫn nói hươu nói vượn! Nhân duyên kiếp trước cái gì! Phù Phong linh mẫn trí tuệ, là truyền nhân ta đã chọn sẽ kế thừa y bát (1) của ta, há lại dung cho một câu nhân duyên kiếp trước gì đấy của ngươi đoạt của ta!”

“Lão tiên bối, ta kính ngươi là tiên bối. Thế nhưng tiên bối cũng phải thông tình đạt lý mới có thể được người tôn kính!”

Lời Tam Lục ném có tiếng vàng tiếng ngọc, rất kiên cường.

Quyết đoán bảo vệ tình yêu này, cũng đáng để ta bội phục a.

Bất quá Tam Lục... Cái cảnh này: Tân lang bị trời, tân nương mặt lạnh trừng mắt, đạo sĩ râu tóc trắng muốt tới đòi tôn bối... Cái này thấy thế nào, Tam Lục cũng giống nhân vật phản diện a.

Một bên chỉ muốn người, một bên không chịu giao.

Ta liếc mắt một cái thoáng nhìn Tam Thất, nàng tựa hồ có điểm khiếp sợ uy thế của lão đạo râu bạc, đứng hơi xa một chút.

Tam Thất luôn luôn có khỏe mắt biết nhìn sự tình. Bốn chữ người khôn giữ mình này cho nàng cực thích hợp.

Tuy rằng ta không tán thành Tam Lục cưỡng hôn như thế. Cũng không thể nhìn nàng ăn mật của đạo sĩ này.

“Ừm... Tam Lục à, mặc dù nói ngươi và vị Lý quốc sư đây nói đều có lý. Bất quá ngươi trời vị Lý công tử này, thật sự có chút không thích hợp lắm. Bái đường thành thân đây buộc trời tân lang đương nhiên không nên, nếu muốn trường tương tư thủ, phải trước tiên hai bên tình nguyện, sau đó mới có thể lại làm phu thê, ngươi nói có đúng không?”

Tam Lục nhìn ta, không nói lời nào. Lý quốc sư trừng ta một cái: “Ngươi con nhện nhỏ nhỏ hiểu được cái gì!”

Con nhện nhỏ nhỏ? Ta cho rằng tuổi của ta so với vị quốc sư râu bạc này chỉ lớn không nhỏ đâu.

“Ta xem nha, không bằng trước cưới trời cho Lý công tử, Tam Lục ngươi nói nói sự tình của các ngươi lúc trước, ta nghĩ Lý công tử cũng nhất định thông tình đạt lý, mọi người thương lượng một chút, việc vui này, cũng không thể cuối cùng biến thành vung tay sống chết vật lộn, vậy khó tránh tổn thương hòa khí của mọi người...” Ta nhìn nhìn Tam Lục, nàng dường như không phản đối, lại nhìn nhìn Lý quốc sư. Hần tuy rằng còn trừng mắt, bất quá cũng chưa có đồng ý.

Đại sảnh rất tĩnh, ta không quen nói chuyện trước mặt nhiều người như vậy... Được rồi, cho dù không phải người, nhìn chung cũng là hình người đi?

“Mạc Thu, trước cưới đây thỉnh ra cho công tử nhà ngươi.”

“A, được được.” Mạc Thu phục hồi tinh thần lại, nhào qua cưới dây thừng cho Lý Phù Phong.

Ôi, thư sinh đáng thương, buộc thành cái bánh chưng đồ chột, bị người đẩy đẩy ép ép buộc bái đường. Cho dù kiếp trước là tình lữ với Tam Lục, phỏng chừng khẩu khí này cũng rất khó nuốt xuống, bất quá Tam Lục cũng không ngấm lại, nàng cướp Lý Phù Phong tới là muốn cùng hần sống, cũng không phải muốn luộc hần ăn. Tâm tình của hần sao có thể không cân nhắc trong đó? Nếu như ra tay quá nặng với trưởng bối Lý quốc sư này của Lý Phù Phong, chính nàng bị thương đương nhiên không tốt, nếu như đã thương Lý quốc sư. Vậy Lý thư sinh cũng không thể vui có đúng hay không?

Mạc Thu tay chân càng gấp càng không linh hoạt, dây thừng tháo nửa ngày mới tháo xong. Lý Phù Phong tay chân vừa được tự do, lập tức móc vải nhét trong miệng ra, không biết là bị nhét quá lợi hại hay là bỗng nhiên hít một ngụm khí lớn mà sặc, vịn một cái bàn chưa bị gió thổi bay ra sức ho khan, mặt đỏ như sắp xuất huyết, so với áo choàng mặc trên người hần còn đỏ hơn.

Ta phân phó Hôi Đại Mao: “Đi đi, bảo người ta dọn dẹp nơi này một chút, bày lại bàn. Còn có, mau mau pha trà đến.”

Hôi Đại Mao vội vàng đáp ứng đi.

“Không cần, chúng ta sang bên kia nói chuyện.”

Một đám người thấy thế nào cũng thấy không được tự nhiên ngồi vây quanh một cái bàn tròn, trên mặt Tam Lục không trang điểm nhiều, chỉ là môi tô đỏ

sẫm, thoát nhìn có một cổ cảm giác lãnh diễm, xinh đẹp hơn so với bình thường, thế nhưng... cũng không làm cho người ta cảm thấy được không khí vui mừng. Tam Thất thoát nhìn ôn hòa trầm mặc, ngồi bên cạnh nàng. Bên trái ta là Tam Thất. Bên phải là Ngao Tử Hằng, bên tay phải hẳn là Phụng Nghi, sau đó cách một chỗ, là Lý quốc sư và Lý Phù Phong.

Chúng ta bên này mọi người bất kể thực sự bình tĩnh hay giả bình tĩnh, dù sao cũng xem ra bình tĩnh. Sắc mặt của Lý quốc sư và Lý Phù Phong... Khụ, thật là trời u ám mưa gió sắp đến.

Lý quốc sư thì không cần phải nói, Lý Phù Phong thì... Tính ra đây là lần thứ ba ta gặp lại hắn. Lần đầu tiên tại miếu Tổng công, lần thứ hai chúng ta còn cùng nhau ăn cơm tại Vạn Toàn lâu ở kinh thành.

Không ngờ nhanh như vậy liền gặp lần thứ ba, hơn nữa là lại gặp mặt tại một tình cảnh như vậy.

Hắn đã cởi bộ áo choàng đỏ kia. Khăn hồng chít đầu cũng không biết ném đi chỗ nào. Mặc một bộ quần áo màu xám không vừa vặn chút nào, không biết y phục này là tìm từ đâu tới. Cái loại sức sống tiêu sái thoải mái trên người hắn hai lần gặp mặt trước có lẽ đều bị chọc tức chạy hết. Buông mi mắt ai cũng không nhìn, ta phát hiện lông mi hắn rất dài, phía dưới con mắt có bóng mờ, không nhìn thấy ánh mắt của hắn, cũng đoán không ra tâm tình của hắn lúc này.

Trước mặt mỗi người đều đặt một chén trà xanh, bất quá cũng đều lạnh rồi.

Thấy mọi người dường như đều không muốn mở miệng nói trước, ta vẫn là người thiếu kiên nhẫn nhất, háng háng giọng: “Tam Lục, nếu không, người nói trước đi.”

Vốn chuyện này cũng là bởi vì nàng cường hôn dẫn tới, nàng trước tiên nói rõ nguyên nhân hậu quả một chút, cũng hẳn là theo lẽ thường.

Ngón tay Tam Lục vẽ tới tới lui lui trên mép chén trà, lại không lên tiếng.

Tam Thất đẩy đẩy nàng: “Người cứ nói đi.”

“Được rồi.” Cách một hồi lâu, Tam Lục mới thấp giọng nói. Trên khuôn mặt tuyết trắng của nàng hiện lên một tầng đỏ ửng không được tự nhiên, khẽ cau mày: “Sự kiện kia... cách bây giờ, không nhiều không ít cũng gần bảy mươi năm.”

Ta cúi đầu nhìn chén trà của mình.

Ta bỗng nhiên cảm thấy chính mình ra cái chủ ý này, cũng không phải là một ý kiến hay.

Năm tháng qua đi, muốn lại một lần nữa đào vết thương đã kết vảy lên, còn muốn bày ra cho người không liên quan gì đi nghe, đi nhìn. Những ký ức ấy là thuộc về chính Tam Lục, nàng... Ta cảm thấy ta một chút cũng không chờ mong chuyện xưa này.

Bất quá bây giờ hối hận dường như cũng không còn kịp nữa.

“Ta và Tống Ly quen biết ven hồ ngoại ô phía tây kinh thành... Ta múa kiếm, hắn thổi sáo...”

Chú thích

(1) y bát: áo cà sa và cái bát của thầy tu; vốn chỉ áo cà sa và cái bát mà những nhà sư đạo Phật truyền lại cho môn đồ, sau này chỉ chung tư tưởng, học thuật, kỹ năng... truyền lại cho đời sau ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Đệ thất thập nhị chương

Tất cả bắt đầu, đều rất tốt đẹp.

Tất cả kết thúc... lại chưa chắc đều mỹ mãn như nhau.

Có người từng viết, đời người nếu chỉ như khi mới gặp... Nếu như đời người chỉ dừng ở khi mới gặp, mới gặp như thế có lẽ sẽ không làm người ta lặp lại hồi tưởng hoài niệm.

Tam Lục và thư sinh họ Tống kết bạn ven hồ, thư sinh thì đọc sách, Tam Lục thì luyện kiếm.

Lần thứ hai gặp mặt, thư sinh gặp sơn tặc, Tam Lục vì thế gặp chuyện bất bình, mỹ nhân cứu... thư sinh.

Trời bên ngoài lại tối đến lợi hại, sấm rền ầm ầm.

Mưa đánh lên ngôi lên mái, phát thanh âm đều đều, rào rào

Tam Lục và Tổng thư sinh lại gặp lần thứ ba, lần thứ tư.

Đầu tiên là ngẫu nhiên, về sau, một chuỗi ngẫu nhiên chồng chất nổi lên tình, chồng chất ra tình yêu. Tam Lục quyết tâm muốn bỏ qua một thân đạo hạnh, chỉ cầu một nhân thân, có thể cùng Tổng thư sinh đầu bạc đến già. Thế nhưng... sự tình tiếp theo phát triển quả thực giống như tình tiết trong phim Hàn phổ biến. Một khác trước đoàn tụ sum vầy, thư sinh đã chết.

Tam Lục kể chuyện kể tẻ ngắt. Thế nhưng mở đầu. Phát triển. Kết cục... đều kể rất rõ ràng dễ hiểu.

Ta nghe chuyện của người khác. Thương lại là tâm của mình.

Ta và Lý Kha... Ta bung trà bày trước mặt lên uống một ngụm. Trà lạnh. Một loại hương vị chua chát. Làm cho người ta khó có thể nuốt xuống.

Ta bỗng nhiên đứng lên đi ra sảnh.

Ta không muốn thất thố trước mặt nhiều người như vậy.

Không biết sao lại thế này, có lẽ là thời tiết không tốt, cho nên tâm tình cũng âm u giống như thời tiết.

Phía sau có tiếng bước chân vang, ta quay đầu lại.

Từ Hằng nhẹ giọng hỏi: “Sao lại đi ra?”

“Trong phòng quá buồn.”

Hắn không hỏi tiếp nữa, cùng đứng trong đình xem mưa với ta.

“Nhìn người dường như không vui vẻ lắm.”

“Chuyện ngày hôm nay, ai vui vẻ được chứ.”

“Lại nói tiếp, ta nghe nói người đặt tên cho động phủ là Bàn Ti động, quả thật rất chuẩn xác.”

“Vậy sao?” Ta sao chép ra nha, nghĩ ra tên này chính là vị tiên sinh họ Ngô tên Thừa Ân. Hòa thượng béo Đường Tăng dưới ngòi bút của ông trên đường tây du, từng gặp phải một con nhện yêu, rơi vào Bàn Ti động.

Bàn Ti động, vốn chính là cách gọi chung nơi ở của nhện. Ta lười phí tâm tư suy nghĩ. Lấy luôn tên kia ra dùng.

“Vốn định mau chóng cáo từ, không nghĩ tới lại gặp phải chuyện như vậy.” Ta lắc đầu: “Ôi, trước kia nghe nói một số câu chuyện nữ quý nữ yêu đa tình, còn luôn cảm thấy là bịa đặt, bất quá nhìn, cũng không hoàn toàn là nói bừa.”

“Phải, người có câu nói, thà làm uyên ương chẳng làm tiên. Ngay cả tiên cũng chẳng cần làm. Có thể thấy được tình yêu này, là có chỗ tốt của nó.”

“Tốt cái gì chứ, giống như thuốc phiện, không đạo lý, không công bằng. Thậm chí không thể nói lý. Chỉ cần nghiện, có mà đau khổ chờ ở phía sau.”

Hắn hỏi: “Thuốc phiện gì?”

Ta sững sờ, vừa cười vừa giải thích: “Là thứ tương tự như ngũ thạch tán cho người dùng, lúc ấy ăn làm cho người ta cảm thấy khoan khoái tốt đẹp,飘飘 như tiên. Bất quá đó là thứ dẫn khát, rất có hại đối với cơ thể.” Sau đó ta nói cho hắn biết anh tức cùng với nha phiến đại yên thổ. Tổng kết một câu: “Tóm lại đều là thứ hại người.”

Hắn cười tủm tỉm nói: “Nào có đáng sợ như người nói vậy. Từ xưa đến nay từ ngữ viết cái tốt đẹp của tình cũng không ít, vô tình vô ái, vô bi vô hỷ, đó là tượng đất tượng gỗ, cho dù có thời gian ngàn năm, vạn năm, lại có ý tứ gì?”

Đằng trước đình là một hồ nước nho nhỏ, hoa sen trên mặt hồ bị nước mưa đánh thất linh bát lạc, chỉ còn cái cán trơ trọi ở đó.

Phượng Nghi cũng từ đại sảnh đi ra. Thân áo choàng của hắn kia cho dù là trời mưa dầm xem ra vẫn chói lợi như cũ, sáng rực mình diễm. Từ Hằng hỏi hắn: “Người sao cũng đi ra?”

“Bên trong khó chịu.” Phượng Nghi nói: “Bên nào cũng cho là mình phải nhường co nhau chưa xong, ai cũng cảm thấy mình có lý. Ta không kiên nhẫn với chuyện như thế nhất.”

“Trên đình này phong cảnh tươi đẹp, không bằng uống mấy chén.” Từ Hằng cười đề nghị.

Ta quay đầu liếc mắt nhìn đại sảnh. Ủ, Tam Lục là chủ tràng, Tam Thất tuy rằng không giúp được lắm, nhưng chung quy sẽ không phá. Chúng ta lại cách

gần, từ nơi này còn có thể mơ hồ nhìn thấy tình cảnh bên kia đại sảnh, bọn họ còn ngồi ở đằng kia không có gì dị động.

“Được, ta có mang rượu theo.”

Ta móc mấy bình rượu hầu nhi và rượu thủ nhi mang tùy thân ra: “Đến. Mặc dù không phải rượu lâu năm giai thuần gì. Các người nếm thử chút phong vị sơn dã đi.”

Còn có một lát trời mới tối, hai vị kia người một chén ta một chén. Nắng cốc uống không ít. Hôi Đại Mao thò đầu ra nhìn chỗ hành lang gấp khúc bên ngoài cái đình, ta ngoác bảo hán lại đây: “Sao người lại tới đây?”

“Gà cảnh tỉnh đã tỉnh lại, ta cho nàng uống mật trăm cô rồi, lúc này rất an tĩnh, cho nên ta bảo Tiểu Lục trước tiên trông nàng, ta lại đây bẩm báo một tiếng với sư phó và Phụng tiên bối.”

“Tình hình nàng hiện tại thế nào?”

Hôi Đại Mao nói: “Tuy rằng không hé răng, bắt quá ta coi không bình thường lắm. . . Ngơ ngác, dường như mất hồn. Đừng nói Tiểu Lục cảm thấy sợ hãi, ta nhìn nàng, cũng cảm thấy trong lòng quái lạ, có chút hoảng.”

“Được rồi, ta đây liền đi qua. Người về trước trông, Tiểu Lục nàng khẳng định sợ hãi trong lòng, không dám tiếp cận gà cảnh tỉnh.”

“Được.”

Ta xoay người trở về, Từ Hằng và Phụng Nghi hai người cảm tiền đồng ống trúc ở nơi đó đoán số, đoán thua uống một chén.

“Phụng tiên bối, gà cảnh tỉnh đã tỉnh lại, người có muốn đi xem tình hình hay không?”

“Được.”

Bọn họ uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, chỉnh áo đứng lên. Ta quay đầu lại nhìn thoáng qua, người bên cạnh bàn ở đại sảnh vẫn đang ngồi, Phụng Nghi không kiên nhẫn nói: “Không liên quan, có chúng ta ở đây, tiểu lão nhi ấy tuyệt đối không dám làm càn quá mức, tỷ muội kia của người tuyệt không nguy hiểm.”

“Nha.”

Điều này cũng đúng, ta buông bắn khoăn, theo chân bọn họ cùng đi hậu viện.

Thành thật mà nói, tự lực cánh sinh tuy rằng rất tốt, thế nhưng cảm giác có chỗ dựa vào không cần tự mình lo lắng hải hùng càng tốt hơn. Có Phụng Nghi và Từ Hằng ở trong này, đích xác chuyện gì cũng không phải lo lắng.

Phụng Nghi đi vào hỏi gà cảnh tỉnh, chúng ta ngồi ngoài phòng, Hôi Đại Mao cột nhà lôi kéo với Từ Hằng, tính tình Từ Hằng rất tốt, hỏi gì đáp nấy.

Nhìn Hôi Đại Mao đùa giỡn, học bộ dáng Tiểu Lục ban nãy trong lòng run sợ trông gà cảnh tỉnh, ta vừa lắc đầu, vừa nghĩ. Ai nói khoái hoạt khó tìm, nhìn xem Hôi Đại Mao, chính là một người theo phái sống vô tư. Hán chưa bao giờ tự tìm phiền não, cũng không ra về thâm trầm. Thích ăn thì ăn, muốn ngủ thì liền ngủ. Trên người hán có một loại lực sinh mệnh dã tính, bông bột.

Lực sinh mệnh của của chuột đích xác ngoan cường a, vô luận cảnh ngộ gay go thế nào, chuột đều có thể nhanh chóng thích ứng, sống tốt, còn độc sức sinh sôi nảy nở con cháu.

Phụng Nghi cũng không lâu lắm lại đi ra, gà cảnh tỉnh đi theo phía sau hán. Hai mắt vô thần, biểu tình mờ mịt, dưới chân trống rỗng.

“Nàng nói cái gì? Tối hôm đó rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

Phụng Nghi lắc đầu: “Không nắm được trọng điểm. Nàng và hươu tinh buổi tối ra khỏi quán trà, nàng quên cái gỗ nhịp bèn quay lại lấy, đến khi trở về hươu tinh đã gặp độc thủ rồi. Nàng chỉ nhìn thấy một cái bóng đen chạy đi. Ngoài ra cũng nói không được cái gì nữa.”

“Vậy bây giờ thì sao?”

“Ta bảo người đưa nàng trở về, có tộc nhân chăm sóc dù sao vẫn tốt hơn. Từ Hằng, chỉ sợ chúng ta phải tới kinh thành một lần. Ta đoán độc thủ giết hươu tinh đào đi tìm gan kia, có lẽ còn lưu lại trong kinh thành.”

Hán nói nhẹ nhàng bằng quơ, ta lại lập tức nhớ tới tình trạng khi hươu tinh chết thảm, còn có cái mùi gay mũi kia. Yên tĩnh đến quý dị. . . Thành linh đánh cái rùng mình, lắc đầu nói: “Các người muốn đi tự mình đi, ta nhưng tuyệt đối không đi.”

Phụng Nghi nhìn chòng chọc ta một cái lại dòi đầu ra chỗ khác: “Vốn cũng không có bảo người cùng đi, mấy năm không gặp lá gan lại nhỏ đi, như thế đã dọa người rồi.”

“Không phải. . . Gần đây việc lạ nhiều lắm a, bạch cốt thành tinh, ma khí hiện tung, trời lại luôn không tạnh, nghĩ đến trong lòng luôn. . . không được tự nhiên.”

“Ừ. Không đi thì không đi.” Từ Hằng nói: “Vậy người ở trong trang chờ chúng ta trở về, chính mình không cần chạy loạn loạn. Chờ chuyện bên này xong, ta còn muốn tới Bàn Ti động của người làm khách đây.”

Hai người bọn họ đã đi, Lý quốc sư và Lý Phù Phong cũng đã đi.

Ta hỏi Tam Thất, sao khinh địch như vậy, Tam Thất nói: “Thư sinh kia một chút chuyện kiếp trước cũng không nhớ, Tam Lục nói, chỉ cần hắn không đi xuất gia làm đạo sĩ là được, dù sao chung quy sẽ làm cho hắn nhớ lại chuyện trước đây.”

Nha... Như vậy tạm thời trì hoãn một chút cũng tốt, song phương đều lui một bước. Việc này thương lượng so với trời người thành thân vẫn tốt hơn.

Trời hoàn toàn tối. Ta búng búng ngón tay, thấp sáng bắc đèn trong chao đèn.

Trong gương đồng trên bàn trang điểm chiếu ra bộ dáng của ta.

Sắc mặt tái nhợt. Hai mắt vô thần, chẳng dính dáng gì đến từ xinh đẹp này, khí chất này. Ta cũng không để ý gì đến bên ngoài, trông bình thường cũng không có gì không tốt. Kiếp trước ta là một con người bình thường, kiếp này là một... con nhện tinh bình thường.

Tam Thất tinh xảo giống người ngọc, Tam Lục có một loại thanh tú đẹp để nghiêm nghị thanh lãnh.

Ngay cả Tiểu Lục đi vào đưa trà trông còn được hơn ta, mắt tròn, lông mi dài, miệng anh đào nhỏ mặt trái xoan.

Ta nói chuyện phiếm với nàng: “Trang chủ các người nếu như gả cho người, các người làm sao bây giờ? Đều có tương lai riêng sao?”

Tiểu Lục nói: “Trang chủ nếu như còn cần chúng ta hầu hạ, chúng ta liền lưu lại, nếu như trang chủ chê chúng ta, chúng ta đây liền tản đi.”

Lại là một người theo phái yên vui tùy duyên, giống như Hôi Đại Mao.

Ta tán dóc với nàng, nàng nói gà cảnh tình ban nãy: “Ồi, cái ánh mắt kia tử khí trầm trầm, đừng nói nàng vốn là gà, cho dù không phải, ta cũng cảm thấy một cỗ hàn khí thấu qua trên lưng.”

Có lẽ... nàng ta yêu con hươu kia đi?

Ban đêm ta ngủ không yên, mơ mơ hồ hồ, trong đầu các loại tạp niệm liên tục không ngừng. Nửa đêm về sáng bắt đầu nằm mơ. Mơ thấy ngày trước, mơ đến bây giờ.

Có lẽ là ấn tượng của màn bài đường nhìn thấy ban ngày kia quá sâu, ta trong mộng cũng nhìn thấy một mảnh hồng, nơi nơi đều là chữ song hi hồng, thế nhưng tân nương không phải Tam Lục, lại biến thành chính ta. Tân lang song song đứng với ta, bài thiên địa.

Đợi đến khi phu thê đối bài, ta thấy bộ dáng của tân lang.

Là Lý thư sinh kia.

Hắn trong mộng không có bị trời, tự động tự phát đi theo nghi thức, biểu tình dường như còn rất vui vẻ.

Ta bài tiếp cùng hắn trong mộng.

Trong lòng mơ hồ nghĩ, đây không thực, đây là giả.

Thế nhưng đến khi bài xong một bài, lúc hắn ngẩng đầu lên.

Gương mặt đó, không còn là Lý thư sinh, mà là... mà là tiểu đạo sĩ!

Lý Kha!

Dung mạo ôn nhu, nụ cười ấm áp, khí chất nho nhã kia... vừa giống tiểu đạo sĩ, lại giống Lý thư sinh!

Đây là có chuyện gì?

Ta mở to mắt muốn thấy rõ ràng khuôn mặt của tân lang này, lại lập tức tỉnh lại.

Trời còn chưa sáng, mưa ngoài cửa sổ vẫn còn rơi mau.

Ta có chút choáng choáng ngồi dậy, xoa xoa mắt nhìn nhìn bốn phía.

A, tỉnh rồi.

Không có hi sự gì, không có bài đường gì.

Khụ, giấc mộng vừa rồi kia cũng thật kỳ quái a.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đệ thất thập tam chương

Ta cảm thấy khát nước, lau mồ hôi trên đầu, đẩy cửa đi ra.

Mưa còn đang rơi.

Mưa này thật đúng là kỳ hoặc.

Ta dọc theo hành lang gấp khúc đi vào trong đình trên hồ, trên bàn cờ gần nước còn có nửa bàn đang dở, đen trắng lẫn lộn, không biết là ai hạ được một nửa để lại chỗ này. Buổi chiều chúng ta còn uống rượu ở đây, có hai bình rượu vẫn còn bên cạnh lan can không người thu dọn.

Ta tùy tay lấy ra một bình rượu, ngửi ngửi, là rượu trăm cỏ.

Ta hướng về phía màn mưa bên ngoài uống nửa bình rượu, trong lúc vô tình vừa chuyển đầu, lại nhìn thấy chỗ hành lang gấp khúc kia có một bóng trắng mờ mờ đứng ở nơi đó, không biết đã đứng bao lâu.

Lúc ta thấy nàng, nàng cũng cất bước đi về phía ta.

“Tam Thất? Ngươi không ngủ à?”

“Tiếng mưa rơi quá âm ỉ, ngủ không được. Còn ngươi? Nửa đêm không ngủ bò dậy uống rượu?”

Ta cười cười, cũng đưa cho nàng một bình: “Lần này đi ra mang không nhiều lắm, uống gần hết rồi. Ném thử đi, phong vị sơn dã, vị rất trong.”

Nàng nhận lấy mở nút bình ra, ngửi một ngậm hương rượu thật sâu, sau đó ngửa đầu uống một hớp lớn.

Nàng ngồi lại đây. Cùng dựa vào lan can với ta. Đón gió nghe mưa. Mưa bụi thấm lạnh rơi trên mặt trên thân. Ta ngẩng đầu lên. Nhắm mắt lại.

Trong đầu cái gì cũng không nghĩ.

“Phượng Nghi...”

Ta không muốn nghe nàng nói cái này. Thế nhưng việc này cũng không phải là ta muốn không đề cập tới là được.

“Ừm. Ta gặp Phượng tiên bối liền toàn thân không được tự nhiên. Ngươi lại mạnh mẽ hơn ta.” Ta gật đầu nói: “Ta cũng rất hâm mộ ngươi.”

“Hâm mộ ta?” Tam Thất nhẹ giọng nói: “Ta lại rất hâm mộ ngươi.”

“Hử?”

“Chán ghét cũng thế, không thích cũng tốt, ngươi luôn có thể có được sự chú ý của hắn. Hắn nhưng cho tới bây giờ chưa từng nhìn thẳng ta... Mặc kệ ta nói cái gì, làm cái gì. Tam Bát, rất nhiều khi, ta hâm mộ ngươi, hâm mộ muốn chết.”

Một trận gió thổi qua, ta giật mình đánh cái rùng mình.

Đêm dài, nước mưa... rốt cuộc vẫn là rất lạnh.

“Tam Thất. Kỳ thật... chân trời chỗ nào không có cỏ thơm...” Ta thật sự không biết khuyên người ta, nhất là loại sự tình này.

Chính ta cũng nhìn không ra, không thể quên được, lại dựa vào cái gì để khuyên nàng chứ?

Mưa to rơi vào trong hồ nước, lá sen và hoa sen bị nước bao phủ, nhìn qua một mảnh trầm mặc mịt mờ.

“Quên đi. Không nghĩ những thứ đó nữa.” Tam Thất hỏi ta: “Hôm nay Tam Lục bái đường không thành, ta chung quy cảm thấy, về sau chỉ sợ sẽ có chuyện xấu.”

“Vậy sao? Ngươi chiêm được?”

“Không, ta trực giác như thế.”

“Trực giác thường không linh...” Ta kỳ thật muốn nói chính là, ta trực giác tốt thường không linh, xấu luôn phi thường linh nghiệm, cũng không biết đây là làm sao.

“Đúng rồi, Bàn Ti động của ngươi còn trống không? Có thể thu lưu ta một khoảng thời gian hay không?”

“Vậy thì có vấn đề gì, đương nhiên là có thể.” Bất quá: “Ngươi không bồi Tam Lục sao?”

“Nàng đã tìm được thư sinh. Còn cần ta ở trong này làm cái gì. Đương nhiên, nếu là ngươi cũng không muốn chứa, ta đây cũng không đi quấy rầy ngươi. Ta không có không thức thời như thế. Người xấu chuyện tốt, chính là sẽ bị ác báo.”

“Được rồi được rồi, về đi ngủ đi.” Ta chung quy cảm thấy lời của Tam Thất có chút quái lạ, làm cho ta không thoải mái lắm. Nhưng rốt cuộc là không thoải mái chỗ nào, ta lại không thể nói rõ được.

Tam Thất cũng ôm cái bình rượu của ta đi rồi. Lúc đi nàng còn nhẹ nhàng, rất tùy ý nói câu, không biết Phượng Nghi và Ngao Từ Hằng thế nào.

Ai biết bọn họ thế nào. Bất quá hai người kia liên thủ, thiên hạ hẳn là không địa phương nào đi không được, cũng không có việc gì có thể làm khó bọn họ. Có lẽ bọn họ đang tìm ma đầu kia. Có lẽ bọn họ đã trừ ác trừ gian rồi.

Ta lại không trở về, một chút buồn ngủ cũng không có, càng uống rượu ta càng tỉnh thần.

Ta tung người nhảy lên đỉnh nghi mát, khoanh chân ngồi xuống.

Cũng có mấy ngày không luyện công, không thể lãng phí cơ hội luyện công đối với ta mà nói là khí trời rất tốt.

Ta vừa luyện công vừa thất thần, nửa híp mắt, nhìn chăm chăm bóng đêm trống rỗng xuất thần.

Có lẽ ta thật già rồi, già đến nhớ lại chuyện trước đây.

Lần đầu tiên gặp Tam Lục và Tam Thất, cũng là ngày đó. Gặp được Phượng Nghi... Lần đầu tiên gặp tiểu đạo sĩ, khi đó cũng không ai nghĩ đến, hết thảy sau này, ngoài dự đoán của mọi người như thế.

Tiểu đạo sĩ khi đó rất hoảng loạn, vẻ mặt muốn khóc lại cố nén, thực đáng yêu.

Bỗng nhiên tình cảnh trong mơ ban nãy kia lại nổi lên, khuôn mặt của tiểu đạo sĩ, với khuôn mặt của Lý thư sinh kia, chậm rãi. Chồng lên nhau.

Phi phi. Đừng nghĩ ngợi lung tung, bọn họ căn bản là hai người hoàn toàn bất đồng.

Ta sợ dĩ vãng nào cũng nhớ tới việc này. Có lẽ là bởi vì, Tam Lục và quá khứ của ta, có một số phần giống nhau. Thế nhưng nàng có thể tìm được người yêu kiếp trước, hơn nữa kiếp này có duyên gần nhau. Ta lại không giống.

Ta sẽ không tìm đến hắn.

Hơn nữa, cho dù tìm được rồi, chúng ta cũng sẽ không cùng một chỗ.

Đột nhiên lại muốn uống rượu.

Ta có chút tỉnh ngủ nghĩ, ta sao lại càng ngày càng dựa vào thứ này? Uống rượu đích xác có một trận cảm giác nhẹ nhàng choáng váng. Thế nhưng ta không thể chân chính uống say, say cái gì cũng không quên được.

Đêm trốn trong miếu Tống công đó, ta nói cho Lý thư sinh, có loại rượu, gọi là túy sinh mộng tử.

Đó là trong một bộ phim, hai người đàn ông tang thương uống rượu. Bọn họ đều có chuyện muốn quên, người muốn quên. Một người sống trong sa mạc hoang vắng, một người phiêu bạt bất định, không biết tâm hướng nơi nào.

Ta có lẽ, thực sự nên làm thử một vò rượu này cho mình uống.

Sau đó ta xua đi tất cả tạp niệm, toàn bộ tinh thần nhập định.

Tiếng mưa, tiếng gió, ếch kêu trong hồ nước, những cái khác, chứa cả thanh âm huyền diệu trong tự nhiên.

Tươi đẹp dồi dào như thế, lại nhạt mà xa xăm như vậy.

Giống như thanh âm một thế giới khác truyền đến. Ta có thể nhận thấy trong bụng mình, có một quang ảnh sáng màu xanh tím, trong suốt.

Bất quá, khi ta muốn xem nó kỹ lưỡng, tia sáng kia lại không thấy.

Loại tình hình này đã có vài lần.

Trời vẫn còn đang hạ mưa, Phượng Nghi và Ngao Tử Hằng là chính ngọc ngày thứ ba mới trở lại, mặc dù là chính ngọc, nhưng bầu trời tối đen giống đáy nồi. Hôi Đại Mao đang oán giận lão thiên xui xẻo này sao cứ hạ mưa không ngừng, chẳng lẽ nước thiên hà chảy ngược nhân gian? Ta cười nói đây cũng nói chưa biết chừng, bằng không nước mưa nhiều như vậy là từ đâu tới đây.

Lúc Phượng Nghi vào, tay áo mất một đoạn. Tử Hằng thì vẫn ổn, bất quá sắc mặt lộ vẻ có chút ồ ồ.

“Thế nào?” Ta đứng lên đón, ánh mắt từ trên mặt người này chuyển qua trên người người kia.

Còn ổn. Thoạt nhìn đều không có đại tổn thương gì.

“Đề nó chạy thoát rồi.” Tử Hằng trầm giọng nói: “Thực không đơn giản, cũng không phải là chúng ta nghĩ, là cái loại ma vật chưa thành hình chưa nhập lưu ấy.”

Sắc mặt Phượng Nghi khó coi, hẳn một câu cũng không nói.

Ta rất muốn biết tay áo hắt vì sao mất một đoạn, thế nhưng dù cho cho ta mượn một lá gan ta cũng tuyệt đối không dám hỏi hắt. Không biết chừng hắt thẹn quá hóa giận cho ta một quyền một cước, đánh không chết cũng đủ cho ta chịu.

Ta không biết nên nói cái gì. Ta cũng không biết mình có thể giúp gì hay không.

Nếu như bọn họ cũng cảm thấy khó giải quyết, ta khẳng định cũng không làm được gì.

Bây xong bữa trưa không ai có tâm tình ăn. Kỳ thực chúng ta không ăn cơm cũng không chết đói, thế nhưng ăn cơm tựa hồ là một loại thói quen, một loại chúng ta sinh hoạt, chúng ta thật sự lĩnh hội loại cảm giác tư vị nhân sinh này.

Tử Hằng hỏi ta: “Các người khi nào thì khởi hành?”

Ta quay đầu nhìn nhìn, dùng đầu đũa chỉ phượng hướng Tam Lục: “Chủ nhân cũng không có lòng dạ lưu khách, một lòng chỉ nghĩ nói chuyện yêu đương suy nghĩ chung thân đại sự của nàng. Chỉ cần vị Lý quốc sư kia không cật thế bức người, ta cho rằng chuyện này sẽ không có vấn đề gì. Ta ở trong này cũng giúp không được cái gì, hai ngày nữa sẽ lên đường.”

Tử Hằng gật đầu: “Được. Vậy chúng ta cùng lên đường.”

“Đương nhiên phải cùng lên đường, người muốn đi động phủ của ta làm khách, muốn tách ra với ta. Vậy coi được sao?”

Tử Hằng cười lên rất đẹp mắt, giống mặt nước một trận gió nhẹ thổi qua, trong nháy mắt từ an tường yên lặng đến sóng khê dập dờn, đuôi mây khoe mắt bên môi đều là ý cười ôn hòa, làm cho người ta cảm thấy... Ừ, ấm áp, còn yên tâm.

Đây không có quan hệ với hảo sắc, những thứ tốt đẹp hẳn là cần phải hào phóng thưởng thức.

Khói trắng của canh nóng tràn ngập, cách tầng khói trắng này nhìn khuôn mặt của Phượng Nghi. Xinh xắn của hắt là tinh xảo, hoàn mỹ, rất không chân thực.

Ta nhiều lần suy nghĩ một vấn đề, Tam Thất rốt cuộc thích hắt cái gì chứ? Thích hắt xinh đẹp? Thích hắt cường đại? Thích hắt kiêu ngạo cay nghiệt mất không vương bụi trần?

Ta vừa nhìn thấy hắt liền có loại cảm giác chột dạ sợ hãi. Mặc dù ta cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với hắt, thế nhưng loại cảm giác này thành bản năng. Tam Thất không có loại bản năng này sao? Nàng nhưng thật là kỳ quái.

Lúc ta đi tìm Tam Lục cáo biệt, nhìn thấy nàng cầm lễ vật ta tặng, đang dụng công.

Ta vội dẹt, nàng vội khâu, thêu thùa may vá ấy tuyệt đối là hạng nhất.

Đây cũng phải thôi. Ta là nhà tơ dệt vải, nàng là trời sinh châm, hai chúng ta đi cùng một chỗ cũng thật đúng là thích hợp.

Tam Lục đang làm hà bao.

Ta nói với nàng chuyện cáo từ, mời ở lại của nàng cũng là thật tâm, nhưng ý đi của ta cũng là kiên quyết.

Chúng ta nói chuyện, ta lấy đồ nàng thêu ra xem.

Một đôi uyên ương, bạc đầu cùng nhau, thân thân thiết thiết tựa vào phía dưới một đóa hoa sen.

“Bốn khung may, uyên ương liền cánh muốn cùng bay. Đáng thương tóc trắng xua già tới...” (1)

“Đây là câu gì. Rất êm tai.”

Ta cũng là trong lúc vô ý liền nghĩ đến câu này.

Đầu bạc đến già. Đó là một nguyện vọng rất tốt, rất tốt.

Khi mỗi nữ tử thêu duyên ương có lẽ đều ôm tâm nguyện tốt đẹp như thế, từng kim từng đường mờ mộng đẹp của mình trên tơ vải.

“Sóng xuân cô biếc, phòng sâu sáng rét, áo đỏ tắm cùng ai.” Ta chỉ nhớ như thế, không biết mấy câu thiếu này là gần như vậy, hay là phía sau đã bị ta quên.

Về mặt Tam Lục lộ về vừa ôn nhu vừa kiên định.

“Đúng rồi, ngươi có biện pháp gì khiến cho thư sinh kia nhớ lại sự tình trước đây chưa? Đi tìm canh luân hồi sao? Thứ kia nhưng rất hiếm đấy.”

“Cho dù không có canh luân hồi, ta cũng tin tưởng hắn có thể nhớ được ta, nhớ được từ trước đến...”

Thanh âm của Tam Lục thực nhu hòa.

Nữ yêu tinh luôn luôn thanh lãnh, gặp phải tình yêu, cũng biến thành nước xuân thiên miên.

“Phải. Thật ra thì các ngươi lại nói luyện ái cũng không sai.” Ta cười nói: “Bất quá ngươi cũng không nên lại trối người ta. Đúng rồi, ngươi có thể xác định chính là hắn sao? Có thể tính sai người hay không?”

“Sẽ không.” Tam Lục nói: “Ta hôm trước vừa biết việc này, liền hỏi Bể Khẩu tiên...”

“A? Cơ hội chỗ Bể Khẩu tiên, ngươi cứ như vậy dùng rồi?”

“Ừ, kỳ thật lúc đầu ta muốn hỏi chính là, câu nói lúc trước Phượng tiên bói viết cho ta kia, ta vẫn không rõ câu ấy sẽ ứng nghiệm ở chuyện gì, thế nhưng sau đó, ta hỏi tung tích của hắn. Ta bây giờ cũng hiểu, ý tứ vì sao Phượng tiên bói nói lời kia, tựa hồ là nói ta phải uống công khổ cực. Ta nếu như muốn vứt bỏ đạo hạnh tìm một nhân thân, tu vì mấy trăm năm đi đổi lấy duyên phận phu thê trong thời gian ngắn ngủi... Trước kia cũng không đều là uống công khổ cực sao.”

Tam Lục thực kiên định, đối với lựa chọn của mình, không có một chút do dự hay là oán hận.

Ta kính nể nàng, cũng chúc phúc nàng.

Có lẽ tình cảm lưu luyện của người và yêu, cũng có thể tu thành chính quả.

Ta duy nguyện nàng, có được hạnh phúc nàng muốn.

Chú thích

(1) trích bài thơ Anh Cô tặng lão Ngoan đồng Chu Bá Thông trong “Anh hùng xạ điêu” (không rõ người dịch) ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Đệ thất thập tứ chương

Chúng ta dọc theo đường thủy trở về. Chúng ta chính là, ta, Hồi Đại Mao.

Nhiều thêm là, Từ Hằng, Phượng Nghi, còn có Tam Thất.

Tam Thất hoàn toàn không phải hướng về phía Bàn Ti động của ta mà tới, nàng hướng về phía cái gì, người trên thuyền đều rõ ràng.

Ta đối với loại hành vi này của nàng, cảm giác... nàng là đang leo lên một ngọn núi cao ngạo mạn không thể vượt qua, thế nhưng nàng không buông tay.

Có thể lựa chọn chính mình yêu ai, hơn nữa tự do theo đuổi, muốn thực hiện phần yêu này, đây là chuyện đòi hỏi dũng khí rất lớn.

Ta làm ỏ trong khoang thuyền, nghe Tam Thất hát ở bên ngoài. Tiếng ca trong mưa phùn cùng nước sông uyển chuyển dao động, dường như đang phiêu đảng.

“Lá sen quần lụa hộp màu thay, sen nở mặt người thắm sắc hây...”

Ừm, gương mặt của Tam Thất, quả thực có thể coi là phù dung ngọc diện.

Giọng ca của nàng vô cùng mềm mại thành thạo, tiếng ca thực êm tai.

Trà trộn trong ao nào thấy được, nghe ca mới biết có người đây. (1)

Tiếng ca làm cho người ta tâm tình khoái trá — Đương nhiên. Phải nghe lọt mới được.

Khúc ca này của Tam Thất đương nhiên không phải hát cho ta nghe. Mặc dù nàng luôn luôn rất ôn nhu. Thế nhưng khuôn mặt ôn nhu nhìn lâu. Cũng sẽ cảm thấy tê dại. Cảm giác giống như một cái mặt nạ.

Ta cảm thấy rất mờ mịt. Lúc đi mờ mịt. Lúc về cũng vẫn mờ mịt.

Ta tìm không thấy cảm giác an toàn.

Ta biết. Ta là một con nhện. Ta ở tại một nơi tên là Bàn Tỉ động. Ta phải không ngừng mà tự nói với mình. Bằng không ta vẫn sẽ cảm giác mình là một con người. Ta hẳn là ở tại... Ta nên ở nơi nào đây?

Nhà của ta, không ở trong này.

Thân nhân của ta, cũng không ở trong này.

“Sư phó, người nghe, nghe thấy không?”

“Nghe thấy.” Ta lờm hẩn một cái: “Ta lại không điếc.”

“Hát thật hay.” Hôi Đại Mao tán thưởng: “Nhưng ta cảm thấy Tam Thất sư bá không giống.”

“Ta cũng thấy thế...” Ta bỗng nhiên chợt nhớ lời này không thể nói tùy tiện, đánh bộp một cái trên đầu hẩn: “Không được nói lung tung.”

“Ta biết, ta cũng sẽ không nói trước mặt nàng.” Hôi Đại Mao nói: “Ta lại không ngốc.” Hẩn đang đập vỏ quả bạch quả, hẩn làm việc này đặc biệt có thiên phú, trái quả bạch quả lên trên cái bàn đá nhỏ, trái đều. Hơn mười quả, một bàn tay ấn xuống, vỏ nứt ra toàn bộ, quả bị lột ra, rất nguyên vẹn.

“Sư phó người đem bánh trăm quả của ta cho ai ăn?”

Hẩn còn muốn truy cứu chuyện này.

Tối hôm đó thết đãi Lý thư sinh cùng với Mạc Thư tại miếu Tống công thời mà. Ta nghĩ nghĩ, Lý thư sinh cũng không tính người ngoài. Hẩn nếu như thành thân với Tam Lục, vậy xem như... ờ, sư tỷ phu của ta?

Xung hô này là lạ.

Hôi Đại Mao bóc rất nhiều quả bạch quả, hạt dẻ, lạc... Dù sao hẩn không chịu ngồi yên, chuột thiên tính là thích trử đồ, trử đủ loại thức ăn.

“Ôi, sư phó...”

“Cái gì?” Ta nhặt một hạt lạc hẩn vừa mới bóc ra ăn.

“Kỳ thật ta cảm thấy... người và Ngao công tử, nếu như ở cùng một chỗ. Vậy rất tốt.”

Ta phụt một tiếng phun một bàn vụn lạc.

Hôi Đại Mao may mắn là tránh nhanh, bằng không phun vào cả mặt hẩn.

“Này, sư phó. Người không cần kích động như vậy chứ.” Hôi Đại Mao chép chép miệng: “Ta biết Ngao công tử là nam tử tốt khó có được, thế nhưng người... người đây cũng...”

“Ta khinh! Người chỉ toàn nói hươu nói vượn với ta!” Ta đưa tay điểm một cái, dọn dẹp sạch sẽ cái bàn: “Lời này càng không thể nói lung tung!”

“Sư phó, ta nhưng từ trước đến nay không nói loạn.” Hôi Đại Mao nói: “Trong lòng ta chính là cảm thấy như vậy, ta mới nói như thế. Sư phó, chính người nói xem, Ngao công tử ngay từ đầu đối xử với người cũng không tồi chứ? Người từng nói với ta, hẩn dạy người luyện công, dạy người sơn xuyên địa lý nhân văn. Dạy người rất nhiều rất nhiều thứ. Còn có, ba trăm năm trước, trảng biển cô Đào Hoa quan kia, vốn không liên quan gì đến đầm Bích Thủy, thế nhưng khi đó, bởi vì ta nói cho hẩn, nói người bị đạo sĩ giết, vì thế Ngao công tử mới thăng đàn bố trận triệu hồi bài văn, dính vào trong chuyện này. Hẩn là muốn báo thù cho người. Không cho mục đích của đám đạo sĩ ấy thực hiện được...”

“Việc này...”

“Còn có, sư phó người hao tổn lực quá độ mà rơi vào ngủ say, Ngao công tử bị trời phạt, thời điểm đau khổ không chịu nổi như thế, còn lo lắng cho người, sợ người qua không tốt, hẳn bị đánh lấy vầy, từng đêm từng đêm bị hàn khí gây vò đau đớn khó nhịn. Bàn Ti động có phải địa phương tốt hay không? Ngao công tử tìm thật lâu, còn thay ta bày trận pháp phòng ngự. Lúc ấy Lý đạo sĩ cũng cảm thấy thực sự áy náy. Ta không nở mà sưng ra.”

Hồi Đại Mao trước kia. Chưa từng nói những chuyện này với ta.

Gặp mặt lần này, Từ Hằng chính mình một câu cũng không đề cập tới. Thái độ của hắn như cũ là thản nhiên ôn hòa. Giống như... chưa từng có chuyện gì.

Bị lột vầy... Rong bị lột vầy, đó là một loại đau đớn đến thế nào chứ?

“Sư phó, ta cảm thấy được mà. Làm người một đời không dễ dàng, làm yêu cũng không dễ dàng. Có thể có một người thật tình đối tốt với người. Sư phó, tuy rằng Ngao công tử trước kia cảnh cáo ta, không cho ta nói cái này với người, nhưng ta cảm thấy... ghen, ta vẫn là phải nói ra.”

Ta cúi đầu, không nói lời nào.

Hồi Đại Mao nhìn lên ta, một hạt dẻ vô ý thức xoay tới xoay lui giữa ngón tay: “Sư phó, thực sự. Ta cảm thấy trên đời này, có lẽ sẽ không tìm được ai tốt hơn Ngao công tử. Cho dù có, người ấy cũng sẽ không đối xử với người như thế. Người... Người cũng đừng...”

“Đừng nói nữa.”

“Ta nói đều là lời thật lòng.”

“Ta biết, nhưng mấy cái này, đều không có ý nghĩa gì.” Ta giơ tay lên, trước khi Hồi Đại Mao sắp mở miệng ngăn cản hắn lên tiếng: “Ta là có độc, nhện góa phụ đen. Thiên tính của loài nhện này, người có biết không?”

Hồi Đại Mao cũng ở đẳng đó.

Thì ra là hắn không biết?

Ta còn tưởng rằng hắn sớm biết rồi.

“Vây...” Hắn hơi nói lấp: “Thế nhưng người và Lý đạo sĩ, đều ôn, vì sao...” “Ta và hắn, luôn luôn chia lìa. Về sau cuối cùng cũng chạm mặt, lại xảy ra biến cố, ta vẫn không tính... Nếu như ta tính, hẳn tuyệt đối không thể ở lại bên cạnh ta. Bởi vì ta sẽ... cắn chết hắn, ăn tươi hắn.”

Sắc mặt Hồi Đại Mao trắng bệch.

“Nếu như người thực sự muốn tốt cho Ngao công tử, thì đừng để hắn tiếp cận ta. Tốt nhất, giới thiệu một mỹ nữ cho hắn, làm cho hắn, có được người hắn nên có được...”

Ta nói không được nữa.

Ta cũng không biết, cái gì là tốt cho Từ Hằng.

Cái gì là hắn muốn.

Trước kia từng nghe một câu, hạnh phúc thứ này không có tiêu chuẩn gì, đương sự cảm thấy tốt. Chính là tốt.

Từ Hằng, hạnh phúc hắn muốn, là thế nào đây?

Ta ngồi không yên, không muốn phát ngôn đối mặt với Hồi Đại Mao lúc này nữa.

Loại yên lặng này, dĩ thường khó chịu.

Ta không biết, phản ứng của Hồi Đại Mao lại lớn như thế. Ánh mắt hắn có chút trống rỗng. Ta nhìn không khỏi hoảng hốt.

Ta từ trong khoang thuyền đi ra, bên ngoài còn đang mưa.

Ta cũng không nhớ rõ mưa này đã mấy ngày rồi, cảm giác dường như cơn mưa này vĩnh viễn sẽ không tạnh, trời cũng vĩnh viễn sẽ không quang.

Phượng Nghi và Từ Hằng lại đi kinh thành hai lần, cũng không tìm được tung tích của yêu ma quỷ quái kia.

Dường như thứ kia đột nhiên xuất hiện, lại bỗng biến mất vô tung.

Làm cho người ta có chút không yên lòng.

Ta khuyên Tam Lục, bảo nàng cũng tạm thời rời khỏi phụ cận kinh thành. Thế nhưng bây giờ... dù cho chín trâu tới kéo, Tam Lục cũng sẽ không rời

khỏi kinh thành.

Bởi vì Lý thư sinh và vị tổ gia gia Lý quốc sư kia của hắn, ngụ ở kinh thành.

Thuyền rất lớn. Tam Thất ở tầng trên khẽ hát. Nàng lại thay đổi khúc, không biết đang gõ nhạc khí gì, phát ra tiếng vang leng keng thanh thúy. Kỳ thực Tam Thất biết đánh đàn. Thế nhưng hiện giờ mưa dầm mấy ngày liền, nhạc khí cũng chịu ảnh hưởng lớn.

“Nắng tà rực trên núi, trăng lên dần ngoài ao... Hương sen thoảng trong gió, trúc lá động sương đào...”

Trúc lá động sương đào? Câu này thật đẹp.

Ý cảnh thật đẹp.

Trước kia xem trong một bộ phim, tựa hồ là một rừng trúc tía sau cơn mưa, một giọt nước trong suốt từ trên lá trúc lăn xuống, trong nháy mắt, làm cho người ta cảm thấy giọt trong suốt kia, là rơi vào trong ánh mắt mình. Rơi vào lòng mình.

“Hứng muốn đàn vài khúc, ai tri âm đâu nào...” (2)

Ồ, câu này, chỉ điều gì sao?

Tam Thất cứ thân nhiên biểu lộ tâm ý như vậy... Ta ngẩng đầu lên, mặc dù có thể nghe thấy tiếng ca, nhưng thực ra ta nhìn không thấy nàng.

Tam Thất nàng, thật sự thích Phụng Nghi như thế sao?

Ba trăm năm, tuyệt đối là thương hải tang điền.

Lại không thể thay đổi tâm tình của nàng sao?

“Tam Bát?”

Ta bất ngờ quay đầu lại, Từ Hằng xòe một cái ô đứng phía sau ta.

Hắn giơ ô về phía trước. Che đỉnh đầu của ta: “Sao lại ngăn người ở chỗ này?”

“Ừm, trong khoang thuyền buồn, đi ra hít thở chút không khí.” Ta chỉ chỉ bên trên: “Nghe thấy nàng đang hát, liền dừng ở chỗ này.”

“Đến đầu thuyền nhìn xem đi, lòng dạ có thể cởi mở một chút.”

“Nha.”

Ta cúi đầu, dọc theo mép thuyền đi về phía trước với hắn.

Từ Hằng ôn hòa như cũ.

Thế nhưng bên tai ta lại vang lên lời Hồi Đại Mao kể vừa rồi.

Cảm giác trong lòng, và tình cảnh trong mắt nhìn ra, dường như cũng bất đồng.

Trong lòng ta không hiểu sao ề ảm, đau khổ.

Tiếng mưa liên miên. Giữa đơn điệu lộ ra trình tự rõ ràng. Bù vào yên tĩnh giữa ta và hắn.

Đầu thuyền gió lớn, thổi vạt áo áo choàng của hắn cũng bay về phía sau. Ta đưa tay dè tóc lại. Sau đó chậm rãi tết thành một cái bím tóc.

Tết đến phía sau, để lại đuôi tóc khoảng một ngón tay, ta muốn cột tóc lại, thế nhưng dây cột tóc không nghe lời. Thử hai lần, ta nghĩ dùng pháp thuật, Từ Hằng thấp giọng nói: “Đề ta đi.”

Ta sừng sốt, hắn đã nhận lấy cái dây vải trong tay ta kia, đưa cái ô trong tay cho ta.

Ngón tay hắn thực linh hoạt, lập tức liền cột xong, còn buộc một cái nút phiêu dật.

“Đa tạ...” Ta cúi đầu.

“Ừ. Mưa xuống, luôn làm cho lòng người phiền muộn có phải hay không?” Hắn nói: “Ta biết một bộ bí quyết thanh linh, có thể tĩnh tâm an thần nhất. Trở về ta nói cho người nghe, người nhớ kỹ, lúc không có việc gì thì luyện hai lần, hẳn là sẽ thoải mái rất nhiều.”

Hắn chìa tay muốn lấy ô về, ta bỗng nhiên xúc động kéo cánh tay của hắn lại, kéo tay áo của hắn lên.

Trên cánh tay của hắn, phía trên làn da có chút tái nhợt, có thể nhìn thấy từng đạo từng đạo, vết thương hồng nhạt hình trăng rằm.

Giống như... vậy trên thân cá. Trên làn da của hắn, tràn đầy, không ngớt, toàn là vết thương hồng nhạt như thế.

Ôi rơi trên mặt đất, bị gió thổi mà trượt trên sàn khoang thuyền ướt đầm ở đầu thuyền. Mưa lại mau hơn, rơi trên người chúng ta.

“Còn... đau không?”

“Sớm đã khỏi rồi, mấy dấu vết này ta không có cố ý bỏ, thật ra chỉ cần một chút bột tuyết lộ sinh cơ, xoa lên là được rồi. Đây đều đã lâu rồi, sao còn có thể lại đau chứ.”

“Ta...” Ta đem hết toàn lực, cũng không cách nào nói ra một câu đầy đủ.

Ta không biết nên nói cái gì.

Nên nói cảm ơn, hay là nên nói xin lỗi?

Ta... dường như cái gì cũng không nên nói.

Ta thậm chí có chút hoảng sợ, nhìn khuôn mặt ôn hòa của hắn.

Có chuyện gì... không đúng.

Ta dòm đầu ra chỗ khác, nhìn mặt hồ xa xa.

Mưa, hồ, núi xa xa, sương mù trên mặt hồ... Tất cả đều vô cùng quen thuộc.

Tất cả lại đều xa lạ như thế.

Chú thích

(1) bài “Thái liên hoa kỳ nhĩ” (Bài ca hái sen 2) của Vương Xương Linh, theo bản dịch của Nguyễn Phước Hậu ↑

(2) trích bài “Hạ nhật Nam Đình hoài Tân Đại” (Ngày hè ở Nam Đình nhớ Tân Đại) của Mạnh Hạo Nhiên, theo bản dịch của Phạm Khắc Trí ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Đệ thất thập ngũ chương

Ta bắt đầu hiểu, vì sao lúc chúng ta gặp lại, Từ Hằng cái gì cũng không nói, lại cắt ngang lời của ta.

Có rất nhiều chuyện, không có biện pháp nói.

Cũng nói không nên lời.

Ta với Từ Hằng đứng ở đầu thuyền bao lâu? Có lẽ không bao lâu, cũng có lẽ... rất lâu.

Ta một mình đi vào trong khoang thuyền, Hôi Đại Mao đã rời đi, một xấp bánh trăm quả vừa mới làm xong đặt trong mâm, còn nóng hôi hổi.

Ta cầm lấy một miếng bánh, bẻ ra, cắn xuống.

Bánh trăm quả từng rất thơm ngọt, bây giờ ăn, giống như nhai sáp.

Ta còn thật sự ăn, ăn hết sạch một mâm bánh trăm quả vừa làm xong.

Ta cần thứ gì đó bỏ thêm vào chính mình.

Ban này, ta cảm thấy trong cơ thể ta có thứ gì đó bị móc ra ngoài, thứ rất quan trọng, mất đi không biết đi đâu tìm về.

Thật là kỳ quái.

Từ Hằng luôn luôn cho ta. Ta cho tới bây giờ chưa từng hỏi báo cho hắn cái gì. Một chút cũng chưa từng.

Nhưng chỉ là vừa rồi. Ở đầu thuyền. Ta cảm thấy ta có chút gì đó không thuộc về chính mình... Thật là kỳ quái.

Ta vẫn cảm thấy đói. Mở cái bọc của mình ra tìm đồ ăn.

Không có đồ ăn. Chỉ còn có mấy bình rượu.

Ta không muốn uống rượu.

Rượu đôi khi có thể làm cho ta cảm giác trong cơ thể mình có loại cảm giác nóng bỏng, đang thiêu đốt, khi đó, lại quên đi ý nghĩ trong lòng.

Thế nhưng ta bây giờ không muốn uống rượu. Ta cảm thấy trong lòng ta thực trống rỗng, rượu, không có khả năng lấp đầy.

Ta lại đi ra ngoài, theo mép thuyền, theo mùi thơm tìm đến phòng bếp. Không phải lúc ăn cơm, nơi này không có thức ăn gì, bất quá trên bếp lò có một cái lồng hấp, mở ra, bên trong có bánh bao hấp.

Ta từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy bánh bao mê người như thế, lại hoặc là nói. Ta từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy mình đói như thế.

Ta mặc kệ phồng tay, lấy bánh bao trong lồng ra, ngón nga ngón nghiêng nhét vào miệng.

Ta ném không ra hương bánh bao, thử không ra là nhân gì, ta hung hăng nhét vào trong miệng, một lồng bánh bao rất nhanh thấy đầy. Sau đó ta lại mở lồng thứ hai. Ta cảm thấy ta giống như biến thành quỷ không thể siêu sinh trong nga quỷ đạo, ra sức ăn, vĩnh viễn cũng ăn không no.

Chúng ta có rất nhiều chuyện, không phải có pháp lực, đạo hạnh cao thâm là có thể làm được.

Ta với Lý Kha, chúng ta luôn luôn đẽ lở nhau.

Ta và Từ Hằng, chúng ta đều biết đối phương có chuyện, lại không thể nói hết ra.

Hắn không thể bước trước một bước, ta thì nói không ra lời.

Ta bắt đầu hiểu. Vì sao có người lại bị chứng ăn vô độ.

Đó là một loại cảm giác lo lắng không cách nào loại bỏ, chỉ có không ngừng ăn, cảm giác mình mới có thể tồn tại. Mới có thể được cứu.

Ta ôm cái bụng căng tròn vo nằm trên giường, nghe bên ngoài có người oán giận nói mình không có thứ gì để ăn.

Ăn no quả nhiên cảm thấy tâm tình tốt hơn nhiều.

Thực ra ta và Từ Hằng không có khả năng có cái gì, chúng ta chỉ là... bạn tốt.

Nếu có cái gì, sớm đã có rồi. Ta biết hắn còn sớm hơn biết Lý Kha. Hắn giống như Phượng Nghi, bọn họ là một loại, ngay cả vị trí cũng không giống với chúng ta.

Ban đêm thuyền ngừng, bởi vì mưa càng lớn hơn.

Trên thuyền ngoại trừ chúng ta không có người ngoài, ừm, hoặc là nói. Không có yêu quái.

Dù sao chúng ta cũng không phải là người.

Hồi Đại Mao lên bờ đi mua đồ. Đúng vậy, chính hắn nói là mua. Thế nhưng hắn thường xuyên len lén lấy đi hàng hóa trong cửa hàng người ta, sau đó đặt tiền ở chỗ vốn để hàng. Hắn luôn coi đây cũng là mua, ta chung quy cảm thấy cái đó và mua bình thường có điểm khác biệt... Dù sao trộm là thiên tính của chuột. Chỉ cần hắn trả thù lao, vậy cũng xem là mua đi.

Hắn mỗi lần đi mua đồ đều phải đi thật lâu, Hồi Đại Mao phi thường cẩn thận, còn có thể mua cho ta son phấn bột nước khăn tay trăm vòng. Những thứ đó có cái ta từng nhìn thấy, có cái ta căn bản không biết, dù sao hắn thích mua. Mua liền chất đống.

Hắn thích trữ đồ, như vậy sẽ cho hắn cảm giác an toàn. Trời càng lạnh tạt xối này của hắn càng nghiêm trọng, không trữ đồ hắn ngủ không yên.

Thế nhưng lần này hắn đi không bao lâu, liền hốt hoảng trở lại, thậm chí dùng công phu thân pháp thảo thượng phi mà hắn rất ít dùng.

“Toàn bộ... Toàn bộ đã chết.”

Môi Hồi Đại Mao vẫn run rẩy, không biết là sợ hay bị mưa to gội. Hắn cũng không nhớ dùng cái pháp thuật cách nước tránh mưa cho mình, toàn thân đều ướt đẫm, giống như vừa mới vớt ra từ trong nước, chỗ hắn đứng kia. Nhanh chóng biến thành một cái hồ nước nho nhỏ.

Ta vừa làm phép để cho nước trên người hắn biến thành bọt nước nhỏ vụn tan đi biến mất. Vừa hỏi: “Cái gì?”

“Người trên trần, đều chết sạch...”

Hắn nói xong liền cúi đầu nôn nôn ọ ọ.

Độ tiếp thu của Hôi Đại Mao. Là rất cao.

Là chuột, thịt hư thối hắn cũng từng ăn rồi, trong quá trình cầu sinh, không có đạo đức quan gì, đầu tiên phải sống sót.

Thế nhưng hắn lại có thể ỏi thành như thế... “Vây...” Chờ sau khi hắn bình tĩnh một chút, Tam Thất hỏi: “Đồng tộc của ngươi thì sao? Ngươi có tìm chúng nó hỏi thăm tin tức không?”

Đích xác, người một nơi có thể đều bị giết, nhưng mà chuột thì không.

“Không có... Một con cũng không có, trong tường, dưới đất nhà người ta, trong đất hoang khắp nơi đều trống trơn.” Hôi Đại Mao ôm đầu nói: “Ta đoán chúng nó đều sợ chạy rồi.”

Từ Hằng với Phụng Nghi sắc mặt âm u lên bờ, sau đó không bao lâu bọn họ cũng đã trở lại, lúc đi sắc mặt tái mét, lúc về sắc mặt trắng bệch.

Ta ở cạnh thuyền, nhìn thấy có màu đỏ mơ hồ, theo nước mưa, từ trong trần kia chảy ra, chảy vào trong sông.

Người hầu trên thuyền bưng tới đồ ăn gì đó, bánh bột ngô đã khô, còn có lạc rang, phía trên rắc một chút muối.

“Trên thuyền không có thứ gì khác để ăn.”

Ta nhỏ giọng giải thích: “Ừm... Ta ngày hôm qua đói bụng, liền ăn, hơi nhiều...”

“Không sao, dù sao chúng ta cũng không cần ăn gì.”

Phụng Nghi tức giận nói, phẩy tay áo bỏ đi.

Tam Thất ôn nhu cười, cũng đứng lên: “Ta cũng không đói.”

Nàng khẳng định là đuổi theo Phụng Nghi đi.

Ta nhớ một câu nói trước đây từng nghe, bướm nhẹ nhàng bay lượn trong bụi hoa, thoát nhìn rất đa tình. Con bướm chính mình cũng rất đẹp, rất lộng lẫy.

Thế nhưng bướm mù màu.

Vô luận là cái đẹp của hoa, hay là cái đẹp của chính nó, nó cũng nhìn không thấy.

Trong mắt bướm, rốt cuộc nhìn thấy là một thế giới như thế nào đây?

Ta vẫn cho là... cho là Tam Thất thích Phụng Nghi, nhất định thoát không được quan hệ với bề ngoài xuất chúng của hắn.

Thế nhưng bây giờ ta mới nghĩ ra, Tam Thất nàng không nhìn thấy màu sắc. Bề ngoài hào quang bắn ra bốn phía của Phụng Nghi kia, trong mắt nàng cũng chỉ là hình ảnh đen trắng u ám.

Vậy nàng thích chỗ nào của Phụng Nghi chứ?

Ta thật sự, không nghĩ ra.

“Từ Hằng, các ngươi rốt cuộc... nhìn thấy cái gì?”

Ta không muốn hỏi, thế những ngoại trừ hỏi hắn, ta cũng không có chỗ nào để hỏi thăm.

Biểu tình của Hôi Đại Mao thâm trầm như thế. Ta hỏi lại, hắn nói không chừng sẽ ngắt xiu mất.

“Kiểu chết giống như con hươu tỉnh kia, người cả trần, không phân biệt già trẻ...”

Hôi Đại Mao bỗng nhiên chêm một câu: “Thai nhi chưa ra đời cũng thế.”

Ta lập tức cũng chịu không nổi, cảm thấy dạ dày co quắp.

Sau đó Hôi Đại Mao ngồi vào cái bàn bên cạnh, bẻ bánh bột ngô đã lạnh ăn lạc, còn tấm tắc khen: “Lạc lại có thể ăn ngon như thế.”

Ta thật sự chịu không nổi, quay đầu lao ra khỏi khoang thuyền.

Bên ngoài cũng có thể ngửi được huyết tinh khí, cho dù mưa còn đang rơi. Nước sông chảy ào ào, luồng huyết tinh khí kia, giống một cái tay dính bẩn. Sờ vào trán người, sờ vào cổ người, người cảm thấy sợ hãi, lại thoát không xong.

Đường như hiểu rõ cảm giác của ta bây giờ, cũng có lẽ, những người khác trên thuyền đều có cái cảm giác này.

Thuyền chạy.

Dây thừng không tiếng động tháo ra, thuyền một lần nữa di chuyển.

Phượng Nghi và Ngao Tử Hằng cũng không phải là đạo hạnh không đủ, thế nhưng, cái ma đầu xuống tay kia. Chạy quá nhanh, một chút khí tức, một chút dấu vết cũng không lưu lại.

Phần nộ của Phượng Nghi, thất bại của Tử Hằng, cũng không phải là bị đánh bại, mà là có khí lực và bị phản, lại không có chỗ mà phát.

Thậm chí không biết thứ giết người này, và thứ giết hươu ở kinh thành kia, có phải cùng một loại hay không.

Nếu như không phải. Vậy vấn đề rất nghiêm trọng, vì sao loại ma đầu này đột nhiên xuất hiện nhiều như vậy? Thế gian này sắp sụp đổ sao?

Nếu như phải. Vậy cũng vẫn rất nghiêm trọng, vì sao ma đầu kia lại đi cùng một đường với chúng ta? Nó đây là khiêu khích hay là... có âm mưu gì khác?

Ta cảm giác tìm mình đập khác thường, lúc thì nhanh, lúc thì chậm.

Cảm giác rất kỳ quái... Ta có thể xác định, không phải là bởi vì cái loại lo âu vừa rồi ấy.

Là một loại... cảm giác bị thứ gì đó khác vướng bận.

Thế nhưng trên đời này, ai còn có thể có thể làm cho ta có cảm giác như thế?

Có lẽ, từng có người, đúng vậy. Từng có một người như vậy.

Thế nhưng người kia. Hắn đã sớm chết rồi.

“Sur phó?”

Hồi Đại Mao cả miệng vị lạc sắp qua đây: “Người đang phát ngốc cái gì vậy?”

“Không có việc gì.”

Thật sự không biết có nên đổ kị Hồi Đại Mao một chút hay không, thần kinh hắn cứng cỏi rất dọa người. Mới vừa bởi vì thấy được cái loại tình cảnh đó ra sức nôn mửa, lại ăn một bụng lạc.

Trong bầu không khí áp lực, thuyền chúng ta tiếp tục đi về phía trước.

Ta vốn không biết thì ra đi đường thủy có thể thẳng tuột trở về động nhện, mặc dù so với đi đường bộ vòng vèo quanh nhiều nơi hơn.

Nhưng chúng ta dù sao vẫn là đã trở lại.

Lúc lại nhìn thấy Giã Hội sơn, ta cảm thấy khí lực toàn thân lập tức đều buông lỏng.

Cuối cùng cũng đã trở lại.

Khẩu khí này buông lỏng, nhất thời cảm thấy ngay cả khí lực bò về Bàn Ti động cũng không còn. Bất quá đoàn người chúng ta tất cả cũng không vội, cầm ô chậm rãi lên núi, gặp phải nơi dốc thì nhảy qua, gặp phải vực sâu thì bay qua.

Tử Hằng nói: “Chỗ này của người thực sự là không giống, sửa sang... thành ra giống như một cái mê cung.”

“Ha ha,” Hồi Đại Mao cười ngốc nói: “Sur phó của ta nói, an toàn là số một.”

An toàn là số một

Cái này quan trọng nhất.

Sống, mới có tất cả.

Chết, không có gì cả.

Con đường uốn khúc, chạp bầy quỷ dị, thậm chí đến cuối cùng, còn có một câu đồ ghi trên bảng đá đã được thiết kế trước, trả lời được đáp án mới có

thể đi qua cửa này.

Biểu tình của mọi người đều thay đổi... Ồ, nói như thế nào đây.

Ngay cả khước miệng Phụng Nghi cũng như cười như không, lại giống như vẻ mặt châm chọc. Bất quá hần thoát nhìn rất khoái trá.

Ý thức tự bảo vệ mình của động vật nhỏ, mà ta cùng với Hôi Đại Mao loại nhện và chuột này có, làm cho vị thần điều đây phi thường khoái trá.

Được rồi được rồi, ít nhất khoái trá còn tốt hơn không thoải mái.

Câu hỏi viết trên bảng đá rất đơn giản, Tam Thất đến gần đọc lên:

“Hai con yêu đại tiểu chia ra từ hai nơi Giáp Ất xuất phát, đại yêu phải đi ba ngày để đến Ất, tiểu yêu phải đi bốn ngày để đến Giáp. Hai con yêu nếu đồng thời xuất phát, sẽ gặp nhau khi nào? Lúc gặp nhau mỗi con cách mục đích còn có lộ trình bao lâu?”

Câu đố này, thật sự rất đơn giản.

Thế nhưng Tam Thất, Phụng Nghi, còn cả Tử Hằng, bọn họ đều bắt đầu bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Độ thất thập lục chương

Câu đố kia làm khó Phụng Nghi Tử Hằng còn cả mỹ nữ Tam Thất, mặc dù bọn họ đáp không được, ta cũng không thể cứ thế nhốt bọn họ ngoài cửa đi. Nhìn ba người bọn họ khổ tư, mình tưởng... Ta cười đủ trong bụng, cuối cùng vẫn là xuống nước, để cho bọn họ qua cửa.

Bọn họ ai cũng không trả lời được câu đố.

Ta hiểu, bọn họ chưa từng học tiểu học, chưa từng học môn toán.

Lúc sắp đến cửa động, Hôi Đại Mao bỗng nhiên lên tiếng hát son ca (1).

Giọng hát của hần cũng không hay như Tam Thất, bất quá hần hát rất tập trung, thanh âm to, xao động trong sơn gian.

Đại Mao cũng rất cao hứng, chúng ta cuối cùng đã trở lại.

Bên ngoài cho dù tốt cũng không phải nhà.

Huống chi, bây giờ thế đạo loạn như thế, ngay cả là yêu cũng không an toàn.

Chúng ta đi qua một mặt cỏ bằng phẳng, bởi vì trời mưa mấy ngày liền, mặt cỏ nơi đây vô cùng tươi tốt xanh mướt, ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một gốc cây rất lớn.

“Ừm, để ta đoán thử, chỗ này, chỉ sợ là phải phí rất lớn khí lực mới có thể mở đi?” Tử Hằng ôn hòa nói: “Trước lúc ta rời đi, bố trí tại đây chính là một cánh cửa chỉ có thể mở ra từ bên trong, rõ ràng người thay đổi rồi.”

“Ừ...”

Ta thay đổi cũng không nhỏ đâu.

Ta hướng về phía cái cây kia kêu: “Vùng ơi mở ra.”

Trong vẻ mặt rất ㄟ của mấy vị... khách nhân, phía sau cây xuất hiện một cửa đá rất rộng thoáng. Phía trên cửa ba chữ uốn lượn: Bàn Ti động.

“Vây. Mọi người mời vào đi.” Bàn Ti động của ta tuyệt đối không giống như Bàn Ti động trong bộ phim trước đây xem kia. Âm trầm. Nguyên thủy. Ồ... Ngay cả đồ dùng trong nhà cũng không có mấy thứ. Ta dùng tinh lực thừa thải của mình thu dọn trang hoàng nơi này. Ồ... Phi thường có thể thấy người, phi thường thích hợp ở lại. Phi thường... Cho dù muốn ở trong này cả đời cũng không có vấn đề gì.

Ta không biết thiết kế dinh viện. Thế nhưng không sao. Hôi Đại Mao lừa một đại tài tử tạo thiết lâm viên rất nổi danh đến. Cho hần ăn chút thuốc mê huyền. Để hần làm việc cực nhọc ba tháng trong này. Hần thiết kế. Hôi Đại Mao dùng pháp thuật bay tới bay lui trợ thủ. Cái tường này. Cần người đến xây phải đến mười ngày nửa tháng. Hôi Đại Mao tự mình một canh giờ làm xong. Cái núi giả này. Một hòn phải nặng mấy tấn. Nếu như dùng người đến đắp. Đùng nói đắp mấy lần xem thử hiệu quả. Một lần đắp xong chỉ sợ cũng rất khó lại di chuyển. Nhưng Hôi Đại Mao đắp chúng nó giống như tiểu hài

tử xếp gỗ. Muốn thế nào liền di thế đó.

Còn cả hoa cỏ bên kia. Là ta dùng lục dương đan ngâm nước thúc lớn... Được rồi. Dùng lục dương đan làm phân hóa học là có chút lãng phí. Thế nhưng ai bảo ta bản lĩnh không tới nơi tới chốn. Không có biện pháp mượn ánh mặt trời vào trong động chứ? Thực vật không có ánh mặt trời cũng không lớn. Cho nên đành phải dùng lục dương đan đến giục lớn.

Vòng qua một đạo tường thấp bằng sành trúc. Từ Hằng khen một câu: “Chữ ở chính sảnh này là chính nguoi đề lên sao? Thật ra tiến rất xa.”

Ta cười: “Sao có thể chữ, là tài tử chúng ta lừa đến thay chúng ta quy hoạch sửa chữa đình viện đề. Ừm, tuy rằng nguoi nọ nói chuyện rất chua. Bất quá chữ này thực sự là rất đẹp mắt. Phụng Nghi hừ một tiếng, tràn đầy khinh thường.

Cũng không biết hẳn là khinh thường chữ tài tử này viết, hay là khinh thường ta loại tài nghệ kém tự mình không thể chỉ có thể mời nguoi viết thay này. Dù sao hẳn từ trước đến giờ cũng chưa từng xem trúng cái gì của ta.

Đại sảnh không bày biện trang trọng đối xứng giống như đại sảnh các nhà khác, bày ở nơi đó chính là sô pha ta làm, không có lò xo bọt biển cũng có thể làm một cái tiêu pháp thuật đến thay thế, sô pha phân hoàng toái hoa, đệm dựa gối ôm vải bông màu xanh nhạt, còn có đồ chơi mao nhưng chất đồng một bên, màn cửa thanh nhã. Ngay cả lót chén trên bàn cũng viền đường viền hoa tinh xảo. Trên tường treo cũng không phải là sơn thủy thủy mặc, mà là hai bức họa mây tre, mặc dù hoa văn cũng không tính là đẹp.

“A, sư muội, nguoi thật đúng là rất biết sống a, xem động phủ này sửa chữa... Tuy nói rất cổ quái, nhưng khi nhìn làm cho nguoi ta rất thích.”

Cũng may Bàn Ti động chỗ lớn, khi đó lúc lập kế hoạch cũng để lại khách phòng khách viện. Bên phân chỗ ở. Cho Phụng Nghi đương nhiên tiểu viện không thể tiêu môn, phân cho hẳn khu khách cư lớn nhất. Đề ở cửa viện nơi ấy chính là Tiên Khách Lai (2). Phụng Nghi lại hừ một tiếng “tục khí”, nhưng cũng không nói ý kiến phản đối gì với an bài này.

Viện an bài cho Từ Hằng dựa vào sát vách trái của Phụng Nghi, nói là viện, kỳ thật chính là một cái động lớn bao vô số động nhỏ, bất quá trang hoàng thành bộ dáng của sân và gian phòng, bên này gọi là Trầm Thủy cư, cũng rất thích hợp với Từ Hằng.

Tam Thất tự mình chọn một gian, không phải viện trống bên phải Phụng Nghi kia, mà là bên cạnh phòng ta ở.

Ta nhưng tuyệt đối không cho rằng Tam Thất đây là muốn liên lạc cảm tình với ta — Ta vốn dĩ tưởng rằng nàng nhất định sẽ chọn ở trong Bách Hoa ở sát vách phải của Phụng Nghi. Hoa nuôi trồng nơi ấy tốn không ít tâm huyết của Hối Đại Mao.

Gian phòng chính ta ở cũng treo khô thể bài. Không thể không treo. Bàn Ti động quá lớn. Lối rẽ quá nhiều, không lấy một dấu hiệu. Nói ra thực sự làm cho nguoi ta rất không rõ.

Hối Đại Mao cười hi hi gọi mấy con chuột con ra thu xếp thay khách nhân. Ta nặng nề ném mình lên sô pha, cảm thấy xương cốt cũng sắp tan ra rồi.

Đây có lẽ thuần là một loại tác dụng tâm lý.

Vừa đến nhà, cả nguoi liền trầm tĩnh lại.

“Sư phó, buổi tối chiều đãi khách nhân... Ừm, là ca múa? Hay là làm chút tiết mục gì đó?”

Ta quay đầu nhìn hẳn: “Nguoi còn có tiết mục khác?”

“Xem sư phó nói, những tiểu đồ từ đồ tôn của ta kia cũng không phải đều ăn không ngồi rồi không làm việc gì a, thái y ngu thân (3) cũng biết một chút.”

Thành ngữ này của hẳn dùng có đúng không? Ta gõ gõ đầu, cũng không có cách nào xác định.

“Được, vậy náo nhiệt chút, đãi khách mà...”

Kết quả buổi tối quả nhiên náo nhiệt!

Một đám chuột khác thường, coi tỷ bà như đan bông, hơn nửa phần lớn trong đó nhất định là lên uống rượu rồi, múa múa, gõ trống một cái liền múa bay dúi trống, đập bễ chén rượu trước mặt Tam Thất. Mà Tam Thất vốn đang ôn nhu, hoàn mỹ mỉm cười với Phụng Nghi, bất thành linh bị bắn cả mặt rượu, biểu tình kia... Còn có một cô nàng chuột béo mập, miệng bôi màu đỏ, son phấn Hối Đại Mao mua chồng chất trong động tám phần bị nàng ta bôi trên mặt trên miệng mình rồi. Hơn nữa còn không ngừng sáp miệng mình về phía trước mặt Phụng Nghi... Ồ... Ta muốn tìm Hối Đại Mao kẻ đầu têu, kết quả vừa quay đầu lại phát hiện, Hối Đại Mao sớm say khướt rồi, trượt chân dưới đáy bàn đã... Từ Hằng trái lại tươi cười ôn hòa: “Cũng thật sự là náo nhiệt ha.”

“Đúng vậy, rất náo nhiệt...” Ta thấy giọng mỉa mai của Phụng Nghi, cứng nhắc của Tam Thất, tình bơ của Từ Hằng, thật sự cảm thấy tiếng cười của mình rất nhạt nhẽo, rất mất tự nhiên.

Vỗ vỗ tay, mấy sợi tơ bốn phía quăng qua đây. Quán mấy con chuột lớn này, nháy mắt lòi bọn nó khỏi phòng yến hội.

“Ừm, tiếp theo chúng ta nghe khúc, nghe khúc...”

Ta cũng nuôi mấy con nhện, đạo hạnh của chúng nó rất thấp, bắt quá chơi đàn dây và đánh đàn ngược lại rất giỏi. Một khúc nhạc thanh bình lại đàn như mưa to gió lớn thập diện mai phục, ta bản năng che lỗ tai lại, bằng không ta cảm thấy ta sẽ bị âm i điếc — mà chết, mấy tiểu nha đầu tám chân này đảm chắc cũng uống quá nhiều rồi!

Lại quay đầu nhìn về mặt khách nhân, ta xấu hổ buông tay, giờ lên chén rượu: “Ừm, mọi người, ăn được uống được...”

Dù sao, không biết mọi người ăn có được không, uống có được không... Dù gì tiệc rượu này, ờ, rất... rất là khác thường... Ta cảm thấy ta cũng bị kích thích nói năng lộn xộn.

Rõ ràng, Ta cũng bắt đầu mãnh liệt uống rượu, sau đó nặng nề nằm úp sấp trên bàn.

Giả say! Say một cái giải ngàn sầu mà.

Ngàn sầu có lẽ không giải được, bất quá có thể tạm thời tránh khỏi yến hội đặc biệt hoan nghênh này... Hôi Đại Mao không biết tình lại thế nào, lắc lắc lư lư nâng ta dậy: “Sư phó, người say rồi, ợ!” Hân ợ rượu vang dội: “Ta đưa người về nghỉ ngơi... Ợ!”

Tiểu tử này cũng là giả say!

Ta tức giận rằng, Ta nói hân hôm nay sao say nhanh như thế chứ, thì ra là phát hiện tình cảnh mình an bài xảy ra sự cố, giả say trước ta một bước!

Được rồi, lúc này cũng không phải lúc vạch trần hân.

Chúng ta cứ như thế lắc lắc lư lư rồi khỏi phòng yến hội. Ném một đám chuột nhện uống say cùng ba khách nhân ở đó... Ta trở về phòng mình, Hôi Đại Mao sau khi ném ta xuống lủi rất nhanh, khẳng định là sợ ta đánh hân.

Kỳ thật ta... cũng sẽ không đánh hân.

Ta biết, chúng ta đi ra ngoài ngàn này ngày, bọn tiểu tử trong động đảm chắc đều rất lo lắng, nói là hoan nghênh khách nhân, kỳ thật cũng là đón gió cho chúng ta.

Cao hứng liền cao hứng một chút đi, mặc dù thật sự là hơi quá đà.

Sẽ làm cho ba vị khách nhân cho là Bàn Ti động này của ta... Khụ, là nơi nào đây?

Ta không có quay về giường. Ta uống không nhiều lắm.

Băng qua sân đi về phía sau.

Đường quanh co, tinh thạch khảm trên vách động phát ra quang mang mờ mờ nhàn nhạt.

Phía trước có thể nghe được tiếng nước.

Càng ngày càng rõ ràng. Ta vòng qua chỗ ngoặt cuối cùng, trước mặt xuất hiện một mảnh thủy quang trong sáng.

Một tia sáng yếu ớt từ trên đỉnh thạch động cao cao xuyên xuống, phía dưới là cái đầm nước nho nhỏ, bên cạnh đầm nước trồng một mảnh hoa đào. Mưa bụi từ phía trên rơi xuống, không tiếng động, rơi vào trong đầm, rơi trên hoa đào yên tĩnh kia, rơi trên người ta.

Lúc ban đêm ngủ không được, ta đôi khi lại muốn tới nơi này ngồi một lát.

Nơi đây rất yên tĩnh. Chân chính ngăn cách.

Bên đầm nước này ngoại trừ ta không ai sẽ đến.

Người Vũ Lăng vào làm chốn đào nguyên, về sau quay lại tìm. Nhưng tìm không thấy. (4)

Chốn đào nguyên, rốt cuộc có phải là một giấc mộng của người kia? Hay, chỉ là tưởng tượng của hân?

Bất quá, vô luận là cái gì, chốn đào nguyên cũng không tồn tại trong hiện thực, muốn tận lực đi tìm, cũng tìm không thấy.

Ta tựa dưới cây đào ngăn người, không biết qua bao lâu, bỗng nhiên nghe được tiếng bước chân vang khe khẽ.

Ta từ từ quay đầu, nhìn thấy Phượng Nghi.

Hân đứng tại chỗ cách ta không xa, một thân áo choàng tím đậm dưới ánh sáng ở chỗ này xem ra thành u lam quý dị.

“A?” Ta có chút kỳ quái, dùng sức chớp mắt mấy cái, lại quay đầu, xác định không phải mình đang nằm mơ, người trước mắt này cũng không phải ảo giác trong mộng.

Ta vịn cây đào đứng lên, rất giọng gao hỏi: “Phượng tiền bối... Ngươi, sao lại tới nơi này?”

Đến đầm nước này chỉ có thông qua viện của ta, chỉ có con đường này. Hắn nhìn nhìn bốn phía: “Nơi này... lại có chút giống như tình cảnh dưới chân núi Đào Hoa quan trước kia.”

Vậy sao? Ta lại chưa từng để ý, có lẽ giống đi.

Hắn bỗng nhiên đưa cho ta một thứ gì đó: “Cái này, ngươi có biết là cái gì?”

Ta cúi đầu nhìn nhìn, là một cái vỏ màu đen, hình tròn.

Cái này... là cái gì ta cũng không biết: “Đây là từ đâu ra?”

“Thứ trong động phủ của ngươi, ngươi không biết là cái gì?”

“Không...”

Ta thật sự chưa từng thấy vật này trong Bàn Ti động.

Chú thích

(1) sơn ca: ca hát dân gian, lưu hành ở khu vực miền núi phía nam, Trung Quốc ↑

(2) thái y ngu thân: mặc đẹp đùa giỡn cho cha mẹ vui; xuất phát từ chuyện lão Lai Tử trong Nhị thập tứ hiếu (tham khảo) ↑

(3) Tiên Khách Lai có nghĩa là khách tiên tới ↑

(4) truyện “Suối hoa đào” (tham khảo) ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Đệ thất thập thất chương

“Bàn Ti động trước kia, chưa từng xuất hiện thứ này.” Ta ngẩng đầu nhìn hắn: “Đây là cái gì? Ngươi biết không?”

“Mở ra xem liền biết...” Phượng Nghi nhận lấy quả trứng màu đen ấy, dùng sức trên tay, ta nghe được một tiếng rắc vang lên.

Có chút căng thẳng không rõ, ta chăm chú theo dõi tay hắn.

Phượng Nghi có chút chán ghét buông quả trứng kia, cùng nhìn chăm chú vào với ta.

Vỏ trứng vỡ ra, chất nhầy bên trong có chút màu xanh đen, sau đó, trong chất nhầy ngậm một con... ợ, sâu.

Rất khó coi, rất đáng ghét, còn đang ngo ngoe... “Cái kia...” Ta muốn nói, tiêu diệt nó đi. Bất quá tiêu diệt như thế nào đây? Bóp chết? Giẫm chết? Đều là hình ảnh rất đáng ghét a...” Đây không phải là thứ của thế gian này.” Phượng Nghi đứng lên, vung tay, hồng quang bao vây quả trứng đen kia, sau đó liền không thấy tăm hơi.

Ta không muốn hỏi hắn là thu lại hay là đốt rụi... Ồi, quá khó coi, không phải xấu... Là rất buồn nôn, dù sao... Ta chà xát da gà không biết nổi lên từ khi nào.

Oa, y phục trên người đều bị mưa thổi phía trên rơi ướt nửa, y liệu mỏng, ướt một cái còn có chút... trong suốt.

“Phượng tiền bối. Không sớm. Ngươi cũng sớm nghỉ ngơi đi.”

“Ngươi luôn gọi ta tiền bối làm gì. Hử?” Hắn không biết bị làm sao, đột nhiên nói: “Ngươi gọi Từ Hằng cũng không gọi tiền bối mà...”

“Ồ, ừm, lúc ta biết Từ Hằng, hắn thoát nhìn giống tiểu hài tử. Vì thế... ta không có cách nào gọi hắn là tiền bối cả.” Ta nhỏ giọng nói thật.

Phượng Nghi suy nghĩ một chút: “Vậy cũng phải. Ấu niên kỳ của long tộc rất dài. Ngươi khi đó nhìn hắn rất nhỏ, thế nhưng niên kỷ của hắn cũng không nhỏ hơn ta chút nào đâu.”

“Quả trứng kia...”

“Chuyện này. Người cũng đừng quân.” Hấn vung tay lên. Độc đoán mà nói: “Nhìn tuy rằng tầm thường. Thế nhưng lại lịch đường như thực kỳ quái. Nếu như không phải là con chuột con nhện các người ở đây mang vào. Như vậy có thể là lúc chúng ta tiến vào buổi sáng theo vào.”

Nghe thế, sao lại khiến người ta cảm thấy có chút kinh sợ.

“Cùng với cái kia, mỗ ngực bụng người móc tim gan... có quan hệ không?”

“Khó mà nói.”

Canh ba nửa đêm bàn luận cái đề tài này bên bờ đầm mưa rơi lạnh buốt, thật sự không phải lựa chọn tốt gì. Ta chuyển đề tài: “Người cảm thấy Bàn Tỉ động này của ta thế nào? Tự ta thế nhưng cảm thấy rất tốt.”

Phượng Nghi nghiêm mặt, ném ra lời bình bốn chữ: “Loạn thất bát tao, có cái gì tốt.”

Chỉ biết trong miệng hấn con chim này phun không ra ngà voi.

Ta tìm cớ: “Vậy ta đi phân phó bọn chúng tí mi kiểm tra, xem có còn trứng bao trùng nào lẫn vào trong động hay không. Không còn sớm. Phượng tiên... Ừm, người cũng sớm một chút nghỉ ngơi.”

Thật vất vả tiến bước tôn ôn thần này, ta gọi một con nhện con qua đây, phân phó chúng nó giăng hết võng ra, tí mi lọc một lần trong động cho ta, tăng mạnh cảm giác nguy cơ cho chúng nó, còn đặc biệt kể ví dụ của hươu tinh bị giết, nói cho chúng nó thế đạo bây giờ cực không yên ổn, hù tiểu gia hỏa kia tám chân đều run cầm cập bỏ đi.

Ta nghĩ chuyện này trong lòng. Cũng không ngủ sâu lắm, hùng đông đã bò dậy. Bởi vì thiết kế lấy ánh sáng không tối, cho nên bên ngoài trời sáng trong động cũng trời sáng. Ta sau khi dậy nhập định một lát, rồi xuất môn.

Con nhện con từ trên xà nhà treo ngược xuống, báo cáo với ta, chúng nó giăng bốn ngàn sáu trăm hai mươi hai cái võng nhện, bắt muỗi ruồi bướm tổng cộng ba ngàn lẻ mười bảy con, không phát hiện có dấu vết vỏ bao trùng màu đen.

Ta gật đầu: “Không thể phớt lờ, tiếp tục cảnh giác cho ta.”

Con nhện xin ý kiến ta, mùa thu lại sắp tới, có phải sớm một chút để mọi người chuẩn bị tránh đông?

Nó cũng hiểu được đạo lý lo trước tính sau a, mùa hè còn chưa qua hết đã nghĩ chuẩn bị qua mùa đông. Bất quá trong động này của ta ngoại trừ chuột chính là nhện. Muốn qua mùa đông, bây giờ phải bắt đầu nghỉ ngơi lấy sức, dự trữ dinh dưỡng và năng lượng còn cả đồ ăn... là một công trình lớn.

Ta và Hôi Đại Mao là không cần ngủ đông, thế nhưng mùa đông rất lạnh, cũng có ảnh hưởng tới hoạt động. Huống hồ, mùa đông gần như không có lời, cho nên ta cũng thích vui đầu mà ngủ, hoặc là sưởi sưởi ấm, vẽ vẽ tranh, xem xem sách, tóm lại, chính là ở trong động chân không ra khỏi cửa.

Ừm, phượng hoàng và rồng đương nhiên là không cần ngủ đông.

Một con chuột đến bẩm báo, nói Ngao công tử tới tìm ta.

Ta trước mặt hấn không nên làm biếng thỏa thích trên sofa, đành phải đứng lên.

Từ Hằng không phải tới tay không, một con chuột đi theo phía sau thay hấn cầm một cái hộp dài.

“Đến, xem thử cái này.”

“Ờ, tặng ta?”

“Đúng vậy.” Hấn thần nhiên nói: “Vô tình có được. Ta dùng rất nhẹ. Ta cảm thấy người nếu dùng hấn là thích hợp.”

Vừa nhìn cái hộp ta liền biết thứ bên trong không phải vật phạm: “Ừm... Ta thật ra, không hay dùng binh khí...”

“Phòng trước vô hại. Có lẽ ngày nào đó sẽ dùng.”

Con chuột đặt hộp lên bàn, sau đó cung kính lui ra.

Từ Hằng nói: “Mở ra xem thử đi.”

Ờ, cái hộp dài nhỏ mà dẹt, sẽ chứa thứ gì quả thực không cần nói cũng biết mà.

Ta nhớ tới bộ phim xem trước đây, trong Ngọa hổ tàng long, tất cả chính là từ cái hộp dài nhỏ dẹt ấy mà bắt đầu.

Thế nhưng sau khi mở trong hộp cũng không phải là một thanh kiếm.

Ta sùng sốt.

Rõ ràng thoát nhìn chính là một cái hộp đựng kiếm mà, sao lại có thể không đựng kiếm chứ! Ta tuy rằng kiến thức thiên cận, thế nhưng cái hộp kiếm ta cũng từng thấy mà!

Thế nhưng trong hộp đựng kiếm này, đựng lại là một... dải băng lụa.

Màu xám bạc nhạt, xếp trong hộp lộ vẻ nhẹ nhàng mà không có cảm xúc gì.

“Đây là..”

“Ta cảm thấy người dùng rất thích hợp.”

Chẳng trách hần nói nhẹ... Nếu là thanh kiếm, vô luận thế nào hần cũng sẽ không nói quá nhẹ. Dải băng này thì... Khụ, lời hần dùng, có lẽ là không thích hợp lắm.

Ta đưa tay sờ một chút, lạnh lạnh, rất mềm... mềm tựa đám mây mù... “Ta nhớ người thường dùng chính là tơ, thế nhưng... đây cũng là binh khí mềm, người hần là dùng được.”

Ta gật gật đầu.

Hần nói rất đúng, nếu như cho ta thanh kiếm, ta còn không am hiểu kiếm pháp chút nào cơ.

Duy chỉ có thứ hàng tơ mềm mại nhẹ nhàng này, ta có thể nói là vô sự tự thông. Ta bình thường luyện chính là đủ loại tơ nhện mà.

“Thử xem xem.”

“Nha.”

Ta nhắc dải băng lên, nhẹ giống như tơ nhện của ta, cơ hồ không có trọng lượng gì.

Ta nói: “Đến hậu viện, ta thử xem.”

Tuy rằng là lần đầu tiên chạm đến thứ này, ta lại cảm thấy một chút cũng không xa lạ gì với nó.

Trong hậu viện cũng có hoa cây và kỳ thạch. Ta kéo dải băng lên, thân bất động, tay bất động, chỉ thật tĩnh mắt nhìn về phía một bụi cây hoa, phía cuối dải băng hơi rung lên, nhanh đến mức ta cũng không thấy rõ động tác của nó. Phút chốc bắn ra lại cuốn trở về, dải băng lụa lơ lửng trước mặt ta, nâng một đóa hoa hồng mới từ trên cành kia ngắt xuống.

Thật nhẹ nhàng linh hoạt... Thật... Thật nhạy bén.

Tơ nhện của ta mặc dù cũng có thể từ tâm niệm của ta sai khiến, thế nhưng vô luận là tính linh hoạt hay là tốc độ cũng không thể so sánh với dải băng này.

“Đến, Tam Bát, chúng ta thử một chiêu. Nhiều năm như vậy không gặp, ta cũng không biết công lực của người đến bước nào rồi.”

Ta thử nhất cũng muốn xem thử Từ Hằng bây giờ là đạo hạnh thế nào, thử hai muốn thử xem công năng và uy lực tiến thêm một bước của dải băng. Gật đầu nói: “Được, vậy người thử hạ lưu tình.”

“Ừ, người cẩn thận.”

Tay phải Từ Hằng hư hư một chiêu. Một thanh trường kiếm lãnh quang ngưng định xuất hiện trong tay hần.

A a, ta rất căng thẳng.

Từ Hằng với ta tuyệt đối không phải cùng trọng lượng, hần là long tử a, huyết thống cao tiền thiên không phải một loại với ta. Ta một con nhện nhỏ, ngày sau cố gắng nữa, cũng không có khả năng vượt qua cảnh giới của hần — Huống chi ta không dụng công.

Kiểm thế của Từ Hằng cực kỳ linh động, giống như dòng nước bắn xuống bên thác nước, trong cương có nhu, ta chỉ cảm thấy trong mắt đều là kiếm quang sáng trong như thác bay xuôi chảy kia. Phần lớn thời gian đều là tránh né, tìm cách phản kích.

Đã lâu không có chính thức động thủ với người khác, ta cảm thấy thần kinh phản xạ của mình khẳng định thoái hóa không ít.

Công phu này quả nhiên là phải thường luyện a, biếng nhác đều không thể luyện tốt luyện tinh.

Hơn nữa khí thế của Từ Hằng... bản thân chính là một loại uy hiếp cường đại, hần không làm cái gì cũng đã khiến ta có loại cảm giác bó tay bó chân thi triển không ra.

Ta luống cuống tay chân, cảm thấy thờ cũng sắp không ra hơi, Từ Hằng bỗng nhiên thu kiếm đứng lại, kiếm quang trước mắt cùng với áp lực bao phủ toàn thân ta bỗng nhiên toàn bộ biến mất, ta lập tức tiết lực. Bùm một tiếng ngã ngồi xuống đất.

“Vẫn ổn chứ?” Hấn bước nhanh tới.

“Ồ, vẫn, vẫn ổn...” Ta rất xấu hổ, không muốn hấn đỡ, tự mình vội vàng bò dậy, sấn bị chúng ta hành hạ cực kỳ ngổn ngang.

“Ta so với ngươi kém quá xa...” Hôn nữa hấn khẳng định không xuất toàn lực.

“Sở trường của ngươi là dụng độc và giăng võng, vừa rồi căn bản không dùng đến.” Từ Hằng ngược lại nói rất trúng tim đen.

Ta đương nhiên không dùng, so tài với hấn cũng không phải liều mạng với người ta, ta dụng độc làm gì?

“Xem này.”

Hấn nhặt một hòn đá vụn dưới đất lên cho ta.

Hòn đá này hấn là cũng bị lúc chúng ta đánh nhau vừa rồi làm vỡ. Bất quá Từ Hằng cố ý lấy ra cho ta xem... “Chẳng lẽ là...” Ta nâng tay lên. Nhìn nhìn dải băng quấn trên cánh tay mình: “Là dải băng làm...”

Tầng đá đó rất cứng, bây giờ lại vỡ thành phần như thế. Ta dùng tơ nhện cứng của mình là tuyệt đối làm không được, cố sức quá có lẽ cũng chỉ có thể quật nó nứt ra thành khối thôi.

Dải băng này... thật sự lợi hại a.

Từ Hằng vẫy vẫy tay áo, một trận gió mát phất qua, sấn lại hồi phục nguyên trạng.

“Cái này... là làm từ cái gì? Thật là lợi hại a?” Ta tò mò truy vấn: “Dải băng này có tên không?”

“Là thiên tâm ti trộn với hỏa thạch tổ, còn có một loại rong biển có rất ít trong biển dẹt nên. Nó có thể cách nước, chia lửa, tác dụng xem như không ít.” Từ Hằng nói rất đơn giản: “Tên sao... Trước kia chưa từng đặt. Nếu bây giờ là của ngươi, ngươi có thể đặt tên cho nó.”

Bình khí xinh đẹp như vậy, lại lợi hại như thế... Nhân tình ta nợ Từ Hằng thật sự là càng ngày càng nhiều.

“Cái này...” Nhất thời trong đầu trống trơn tên gì cũng nghĩ không ra: “Từ Hằng, ta thật sự không biết đặt tên. Ngươi cứ giúp đặt một cái đi, cái này gọi là một chuyện không phiền hai chủ, đỡ cho ta lại phải đi tìm người khác nghĩ giúp.”

“Ngươi ấy à...” Hấn cười lắc đầu, có lẽ là ban nãy so kiếm hấn cũng dùng chân lực, sắc mặt nhìn hồng hào hơn bình thường, nụ cười cũng càng ôn nhu hơn: “Ừm, được rồi.”

Hấn nghĩ nghĩ, thấp giọng nói: “Gọi Lưu Vân đi, màu sắc của nó rất nhạt, lúc có mưa, tựa như đám mây ở chân trời huyền sinh tiêu tan... Ngươi thấy thế nào?”

“Lưu Vân? Tên rất hay a!” Ta ra sức gật đầu đồng ý: “Rất xứng, thực xứng!”

“A? Ngươi đang nói cái gì? Ai xứng với ai?”

“Hớ?” Tam Thất không biết đến đây thế nào, đang ngồi trên sô pha của ta, ôm gối dựa nhìn ta. Phượng Nghi đứng ở cạnh cửa sảnh, đang vẽ mặt bị người thiếu ba trăm xâu tiền chưa trả trừng mắt nhìn chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Đệ thất thập bát chương

Tu luyện tuy rằng là chuyện một người dụng công, thế nhưng có thể có người đạo hạnh cao siêu kiến thức uyên bác chỉ điểm một chút, vậy đương nhiên tốt hơn nhiều. Vấn đề nếu tự ta tìm tòi, khả năng phải mất mấy ngày mới có thể hiểu rõ, mang đi thỉnh giáo Từ Hằng hoặc Phượng Nghi, bọn họ dăm ba câu là nói rõ, thật sự là giảm đi không biết bao nhiêu công phu vòng vo.

Hôn nữa qua mấy ngày nay, ta cảm thấy câu mời khách mời hai này rất có lý. Nếu như khách nhân chỉ có mời một vị, vậy chủ nhân cũng không thể không đi cùng, nhưng ta cũng không phải người biết ở chung với người khác, thế nhưng khách nhân mà nhiều, tự bọn họ sẽ làm bạn với nhau, chơi cờ cũng được, luyện võ cũng tốt, cho dù đi dạo trong động của ta, cũng có thể kết bạn đồng hành, hoàn toàn không cần ta một chủ nhân không xứng chức này bận tâm. Bởi vậy, ta cảm thấy khách mời này đây cũng không tệ, nếu bọn họ dự định ở qua mùa đông mới đi, như vậy mùa đông ta cũng có người

có thể cùng nhau quanh bếp sưởi ấm, thưởng tuyết phẩm rượu... Ngẫm nghĩ, tựa hồ cũng không tệ.

Luôn là một mình một người quen rồi cũng không cảm thấy, bất quá bây giờ vừa có khách nhân, phát giác trong động thêm rất nhiều sức sống. Đáng tiếc chính là bình thường mọi người ở đều xa, lại không bao giờ lui tới... Nếu như ở gần, là giống như tại Đào Hoa quan trước kia, xuất môn non nửa ngày là có thể đi đến chỗ hàng xóm bãi phòng, vậy cũng thật là thuận tiện.

Tam Thất phần lớn thời gian đều cùng một chỗ với Phụng Nghi Tử Hằng, mặc dù nói có chút hiềm nghi da mặt dày, nhưng mà nàng lại đẹp, có thể nói, mấy thứ cảm kỳ thư họa ta không hiểu nàng đều hiểu hết, xa xa nhìn thấy ba người bọn họ đứng ở phía sau một dãy măng đá trò chuyện, thực sự là tuần nam mỹ nữ, hình ảnh đẹp mắt lại hài hòa.

Ta gọi một con chuột qua đây, bảo hắn đi mời ba vị khách quý kia trở về dùng cơm. Bàn ăn bày ở bên trong hoa viên, có một con sông ngầm trong Bàn Ti động chảy qua, nước sông trong suốt. Tử Hằng qua đây trước, nhìn thoáng qua bàn tiệc, cười nói: “Thế nào, hôm nay trai giới sao?”

“Cũng không phải, mấy ngày hôm trước chính là thịt cá, ta thấy các người ăn cũng không ngon a. Đây là của một vãn bối của Đại Mao, lẫn lộn không ít năm bên trong một ngôi miếu lớn. Tụng kinh tham thiền hết thấy không học được, ngược lại làm một tay món ăn chay rất ngon, dù sao ấy à, trên núi này cái khác không có, nắm với rau dại là đều không thiếu—” Ta tới gần một chút: “Đại Mao bọn họ hôm nay còn muốn ăn chim trĩ nướng, ta sợ bọn họ bị Phụng Nghi tiên bối phản nản. Cho nên không cho bọn họ ăn. Hôm nay trước hết ăn chay đi.”

Tử Hằng cười: “Chuột lẫn lộn trong miếu, ngoại trừ ăn vụng cũng không làm gì khác. Bất quá một con còn có thể học được làm, cũng khó có được.”

Ta cười: “Hắn tám phần là lẫn trong bếp đi.”

Bàn thức ăn chay làm đệ thường ngon, cũng chẳng bởi vì không cho mỡ lợn hoặc là canh thịt mà nhạt nhẽo. Ta nói Hối Đại Mao trong tộc chỉ toàn ra oai, mặc dù không có một con có thành tựu lớn về mặt tu luyện, thế nhưng về ăn uống chơi bời trái lại mọi thứ tinh thông. Cá quế chua ngọt này, thịt hun khói hoa bầu dục này, còn có một món canh vị thịt băm trên bữa tiệc, nếu như không nói trước thực sự hoàn toàn ăn không ra là đồ chay. Huồng hồ lại nói, Tam Thất cũng cảm thấy kinh ngạc, nói cái chân giò hun khói hoa bầu dục ấy thế nào cũng không giống thức ăn chay. Gọi con chuột kia tới hỏi thử, rốt cuộc là nguyên liệu gì.

Niên kỷ của con chuột kia cũng không nhỏ, tinh thần cũng rất tốt, gặp người cũng không e dè, thoải mái nói, thịt hun khói kia làm từ gà chay, hoa bầu dục chính là dùng nắm ăn bình thường mà thôi. Còn thịt băm mà ta tò mò, thật ra là canh cải củ.

Lần này tất cả mọi người đều kinh ngạc. Chưa nói đến ướp gà chay. Đào công gia vị và độ lửa của nắm. Canh cải củ này làm thành được vị canh thịt. Thật sự làm cho người ta tán thưởng không thôi. Ta vừa thấy sắc mặt của vị khách quý kia, vội vàng nói. Cách làm món này có thể viết ra cho bọn hắn. Thế nhưng cũng không thể cuốn đầu bếp đi. Thức ăn ngon thường có. Đầu bếp tốt thì không. Chữ ăn là đại sự hạng nhất. Ta tuyệt đối không nhượng bộ.

Cũng không nhìn ra Phụng Nghi lại rất để ý với khói lửa nhân gian này. Tinh tế hỏi canh cải củ làm như thế nào. Con chuột được vị quý khách này hỏi. Đương nhiên biết thì sẽ nói nói thì nói hết. Nói hứng lên còn lấy lọ gia vị trong tay áo ra. Một lọ là gừng nhưng. Một lọ là rong biển. Còn có một lọ nói ra ta cũng không biết thế nào. Tựa hồ là trước tiên ướp các loại rau xanh, sau đó phơi nắng, xay thành phần rồi mới dùng. Tóm lại là phiền phức muốn chết.

Đây may mắn là người ngoài làm cho ta ăn. Nếu để cho ta tự mình làm. Ta tình nguyện uống sương sớm nhân rồi bất động cũng không đi phí công làm chuyện này.

Sau khi ăn xong điểm tâm là bột củ sen. Ta luôn luôn cảm thấy thứ này ăn không ngon chút nào. Ngầy ngấy. Bất quá bột củ sen này rang khô rất ngon. Thanh ngọt ngon miệng. Không ngấy một chút nào.

Tam Thất nói: “Sư muối. Nhìn người vô thanh vô tức. Nhưng thật ra rất biết hưởng phúc a.”

Ta vội vàng giải thích: “Đâu có. Người biết ta bình thường không ăn nhiều mà. Mỗi lần hành công lại mười ngày nửa tháng cũng không động đậy. Thời gian tộc đệ của Hối Đại Mao tới cũng ngắn. Nói thực ra. Ta cũng chỉ từng uống canh hến nấu hai lần. Đồ ăn trên bàn tiệc hôm nay ta cũng chưa từng ăn.”

Tóm lại bữa tiệc này là cơm đủ món no, uống chính là rượu chay dùng lá trúc ủ do Hối Đại Mao cùng một trúc tinh phía sau núi cứng rắn lấy tới, chỉ là hương rượu hơi nhạt, vào miệng trong suốt, giữ được vị lâu. Tử Hằng gật đầu nói: “Cái này không chỉ món ăn, cho dù là trà ngon, cũng không có thanh nhã như thế.”

Ta nói theo: “Phải. Lần trước lúc ta gặp trúc tinh kia, liền cảm thấy hắn có chút nhìn quen mắt, bây giờ nghĩ, phẩm hạnh tác phong của hắn và người rất giống nhau, người và hắn nhất định có chuyện để nói. Không bằng như vậy, ngày mai mời hắn đến, các người cùng nhau phẩm văn thưởng cảnh?”

Phụng Nghi lạnh lùng ho một tiếng, chúng ta vì thế đều thu lời.

Tâm tính người này sao có lúc tựa như Lâm muối muối trong Hồng lâu mộng (1), người không biết câu nào của mình sẽ đắc tội hắn, phải cẩn thận thời thời khắc khắc, cho dù như vậy cũng vẫn là khó tránh khỏi làm hắn không vui.

Tam Thất ơi Tam Thất, ánh mắt này của người cũng quá cổ quái a.

Cơm ăn ngon, bọn cũng có hứng thú với con sông bên cạnh bữa tiệc lúc ăn cơm ấy, nói ăn cơm xong muốn đi xem thử con sông này sau khi ra khỏi động thì thế nào. Ta bảo Hối Đại Mao tìm hai con chuột biết nói lan lợi bồi bọn họ, chỉ đường kiếm dẫn đường. Hối Đại Mao chân trước vừa mới đi,

con nhện chân sau đã đến. Nó mang theo một đám tiểu tỷ muội đưa tới một bọc y phục, đều là chúng nó tự mình vội vàng dệt ra, nói là trong động này của chúng ta hiếm khi có khách quý tới cửa, thấy bọn họ cũng không có hành lý gì, đám y phục này có thể cho khách nhân mặc.

Ta nhìn không được cười, mấy vị khách quý này còn cần thay y phục sao? Người khác không nói, áo choàng của Phượng Nghi cũng không phải vật thể gian có thể có, rất cao quý, vừa không bẩn vừa không rách, cần bản không cần phải thay.

Đám chuột nhện lớn lớn nhỏ nhỏ trong động của ta đang suy nghĩ cái gì vậy! Bình thường chưa từng thấy bọn họ ân cần nhiệt tình như thế, hơn nữa chỉ bằng đầu nhỏ của đám nhện này, bảo các nàng chủ động nghĩ tới làm y phục đưa cho khách nhân là không có khả năng, nhất định là Hôi Đại Mao giáo dục phân phó.

Bất quá, Hôi Đại Mao ân cần như thế rốt cuộc là muốn làm gì?

Ta lật lật y phục đám nhện mang tới, chia thành ba phần, hiển nhiên là cho ba khách nhân. Cho Tam Thất chính là váy hồng nhạt, cái màu hồng cam mình điểm sáng rõ này, là cho Phượng Nghi đi? Như vậy màu xanh và màu xám bạc này... chính là cho Từ Hằng?

Cho hai vị kia mỗi người một bộ, cho Từ Hằng lại là hai bộ, hơn nữa... Ta lật lật lại sờ sờ, cảm giác tốt hơn hai bộ kia.

Ta phân phó một con chuột đi gọi Hôi Đại Mao tới, hỏi hần sao lại làm chuyện nặng bên này nhẹ bên kia rõ ràng như thế.

Hôi Đại Mao vuốt vuốt râu, không nhanh không chậm trước tiên ngồi xuống uống nước. Sau khi hần biến thành người, hai sợi râu chuột kia còn thường thường có thể nhô ra, đủ thấy hần thực sự không đủ dụng công, biến thành người cũng biến cầu thả qua loa.

“Sur phò à, nói thật ra, tuổi tác của người già rồi, ta lần trước đã nói với người trên thuyền, Ngao công tử người tốt, lại có tâm, lần này còn chủ động đến chỗ chúng ta làm khách...”

Ta nhất thời cảm thấy đầu sắp xì khói: “Đỉnh chỉ đỉnh chỉ, những lời này rất không bình thường, về sau đừng thêm nữa. Y phục làm xong rồi cứ đưa đi, dù sao hần cũng luôn chiếu cố người, xem như tâm ý của người.”

Hôi Đại Mao có chút bất mãn, ta xua hần chạy lấy người, chính mình vội vàng nhớ kỹ hai phương pháp hành công hỏi Phượng Nghi và Từ Hằng hỏi thăm được, nếu không chỉ sợ sẽ quên mất, trí nhớ tốt không bằng đầu bút tõe, nhớ kỹ bảo đảm nhất.

Chữ của ta vẫn xấu như thế, bất quá cũng may đây là viết cho ta tự xem, dễ coi khó coi không hề gì, chỉ cần tự ta hiểu là được. Lúc đang viết chữ, bỗng nhiên con nhện đã đi lại quay về, nàng nói cho ta biết một sự kiện. Tuy rằng trong động của chúng ta không có chuyện lạ gì, cũng không phát hiện trứng chứa sâu theo như lời ta nói, thế nhưng nghe nói bên ngoài động lại xảy ra chuyện không yên.

“Nha? Chuyện gì?”

“Ngày hôm qua chúng ta đi ra ngoài săn mồi, có nghe nói, gần đây cũng không có tiểu phu lên núi lấy củi, nhìn hướng dưới chân núi, dường như cũng không thấy khói bếp trong thôn ấy đâu.”

“Thật không...” Trong lòng ta lập bộp một chút, gật đầu nói: “Ta biết rồi, người kêu hai đứa thông minh đi kiểm tra một chút, ngàn vạn lần đừng liều lĩnh, nếu có nguy hiểm tuyệt đối không được tới gần.”

Chẳng lẽ suy đoán của chúng ta lúc trên thuyền không sai, độc thủ nhìn không thấy kia, thực sự đuổi theo phía sau chúng ta sao?

Ta do dự, kêu một con nhện đi xem khách nhân đang làm cái gì, nếu thuận tiện, mời Phượng Nghi qua đây một chuyến.

Chưa đầy một lát Phượng Nghi quả nhiên đến đây, ta trước tiên nói xin lỗi, nói mạo muội gọi hần tới như thế, cản trở hứng thú đi chơi của hần, sau đó nói với hần chuyện con nhện vừa nãy nói cho ta.

“Người tính thế nào?”

Mặc dù ta bản lĩnh thấp kém, bất quá phụ cận xem như địa bàn của ta mà.

“Ta bảo đồng tộc của ta đi thám thính tình huống, chắc hần sắp có hồi báo.”

Quả nhiên không đầy một lát con nhện đã trở lại, thần sắc cử chỉ quả nhiên cũng không bình thường lắm.

“Tam Bát tỷ... Quả nhiên, đã xảy ra chuyện.”

Không cần nàng nói ta cũng đoán được.

Lại là ma đầu đào bụng móc tim kia tác quái.

Ta an ủi con nhện hai câu, nói cho nàng không nên nói tình hình thực tế cho những đồng bạn khác, nhưng nhất thiết phải nhắc nhở các nàng ấy đều lưu ý, mấy ngày nay không cho phép ra khỏi động.

“Đúng rồi, Tam Bát tỷ tỷ, thứ này, ta không biết có phải là thứ người nói kia hay không.”

Ta quay đầu nhìn, thứ con nhện đặt lên bàn, nghiêm nhiên chính là vỏ trôn Phượng Nghi cho ta xem mấy ngày hôm trước, giống y như đúc.

Chú thích

(1) chỉ nhân vật Lâm Đại Ngọc

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 79: Đệ thất thập cửu chương

“Đây rốt cuộc là cái gì vậy chứ...” Ta nghĩ, nếu như thứ bao trong vỏ, còn có chất nhầy, chứng tỏ thứ này khẳng định không phải hình thái sau cùng, vậy, nếu như không làm vỡ vỏ nó chờ nó trưởng thành, sẽ là thế nào?

“Thứ ta nhìn thấy hôm đó, vẫn còn giữ. Cái này của người cũng đừng vội giết chết, xem ra còn trưởng thành, có lẽ lại chờ một chút, sẽ biết là thứ gì. Ta đoán thứ này, và thứ đào tìm gan kia, hẳn là có chút quan hệ.”

Ta cảm thấy rất đáng sợ, sâu trông quỷ dị như thế, còn có, sự kiện quỷ dị gần đây liên tiếp phát sinh bên cạnh chúng ta... “Bất quá... Vì sao chúng ta đi đến chỗ nào, chuyện này liền theo tới chỗ ấy? Chẳng lẽ là hướng chúng ta mà tới sao?”

“Vậy cũng rất khó nói. Mấy người chúng ta đồng hành... Có lẽ chỗ chúng ta có cừu nhân của bọn họ, cũng có thể là có thứ bọn họ muốn.” Khóe miệng Phượng Nghi có một mạt cười lạnh lùng nghiêm nghị: “Cho rằng ta là để chọc sao? Lúc nào cũng đâm một cái liền chạy, chờ chúng ta xoay người lại chạy qua đâm một cái? Điều bộ như cháu của rùa, cứ chờ coi...”

Ta cực kỳ ngoài ý muốn, tính tình Phượng Nghi lớn, thế nhưng mắng lời thô tục ta vẫn là lần đầu nghe thấy, có thể thấy được hẳn là giận dữ.

Nghe ý tứ trong câu cuối của hẳn, hẳn là nên an bài cái gì đi? Nhiều lần chịu thiệt bị động như thế không phải là cá tính của Phượng Nghi.

Đương nhiên, những việc này, không phải ta có thể quan tâm.

Ta bây giờ cần bảo vệ thật tốt một động chuột và nhện của ta đây. Gia tộc Hôi Đại Mao khổng lồ kinh người, mà đám nhện lục tục tới đây định cư cũng không ít. Chúng nó không phải mỗi con đều có tư chất tu luyện, thế nhưng chúng nó ở trong này tránh né thiên tai cùng thiên địch, cuộc sống không buồn không lo.

Ta nghĩ, hai bên chúng ta... làm bạn, chúng nó bận rộn rộn, quét tước, làm chuyện chúng nó cho rằng đúng đắn, nên làm.

Ta cũng có thể làm, chuyện ta cho rằng đúng đắn, nên làm.

Hôi Đại Mao nghe xong lời của ta cư nhiên cũng không quá căng thẳng. Còn ngắt lời ta: “Này. Sư phó. Người đừng tự mình dọa mình. Đám nhện ấy nào có tìm gan để cho ma đầu đến móc a? Người nói ta nói có đúng hay không? Ngược lại bọn đồ từ đồ tôn của ta phải cẩn thận một chút...” Ta bị hẳn chặn lời mà không giận cười lại. Hôi Đại Mao người này là điển hình ném xong liền quên. Ngày đó trên trán nhỏ hẳn cũng bị thâm trạng kia dọa kinh hồn bạt vía. Thế nhưng bây giờ vừa về Bàn Tỉ động. Đường như không có sợ hãi gì.

“Người cẩn thận một chút cho ta. Lương thực tồn trong động nếu như đủ ăn. Như vậy gần đây tuyệt đối không cho phép ra ngoài. Phong bế cửa động. Để ý hai nơi sông ngầm chảy vào chảy ra. Có dị trạng một cái, thì kéo thiên kim thạch xuống. Làm tốt chuẩn bị nghênh địch.”

Ta nói cực kỳ nghiêm túc. Hôi Đại Mao cuối cùng cũng nghiêm túc lên. Nghiêm nghị trả lời: “Phải. Ta đây liền đi phân phó xuống.”

“Đừng lo là như không phải chuyện gì. Lần này... rất bất đồng.”

Chỉ sợ là dùng quan hệ sinh tử để hình dung cũng không quá.

Đạo hạnh cao. Giống ta và Tam Thất. Từ Hằng. Phượng Nghi. Chúng ta có thể không sợ. Đạo hạnh thấp. Giống đám nhện chuột sống chưa đến mười năm phỏng chừng cũng sẽ không bị ma đầu móc tìm mô bụng này để ý. Duy chỉ có trình độ ở giữa. Có chút đạo hạnh nhưng lại vô lực tự bảo vệ mình... Loại này nguy hiểm nhất.

Bàn Tỉ động có một cửa vào chính diện, chính là chỗ chúng ta khi tiến vào phải hô vùng ới mở ra. Còn có một cửa vào cực ẩn mật, ngoại trừ ta và Hôi Đại Mao ai cũng không biết, cái đó... xem như một thông đạo bí mật chạy thoát thân đi. Tiếp đó chính là sông ngầm chảy qua trong động. Ta tự thân xuất mã. Bày lên cơ quan mỗi lối — Chính là phóng độc. Ta đặc biệt xem qua mấy quyển sách cơ quan học gì gì đó tìm tới từ mấy thư viện thư các lớn, phóng độc đương nhiên phải có kỹ xảo, bình thường không thể làm cho người ta chạm vào liền phát, lại không thể bị người từ ngoài đến liếc mắt một cái nhìn thấu, hoặc là dễ dàng phá vỡ. Ước chừng bận rộn hai ngày mới xem như làm xong, Bàn Tỉ động bây giờ không thể nói phòng thủ kiên cố, nhưng cuối cùng cũng có thể cho ta thoáng yên tâm.

Trong động bây giờ thành một thế giới phong bế, bất quá cũng không có vẻ không khí trầm lắng. Hôi Đại Mao mỗi ngày sáng sớm mang theo đám chuột luyện công tại nơi rộng rãi ngoài động, nơi đó ước chừng lớn cỡ một bãi bóng. Dù cho chúng nó nhảy nhót vui mừng.

Đám nhện cũng tu luyện, bất quá phương thức của chúng nó yên tĩnh hơn. Thường xuyên là ngẩng đầu một cái, có thể thấy đỉnh đầu bò một mảnh nhện đông nghịt tập thể luyện công ở nơi đó.

Ta đi dọc theo sông ngầm, địa thế dần dần cao.

Nơi này không hay có người đến, nhiều lắm là đến mức nước. Sông ngầm chính là từ nơi này chảy vào, xuyên qua Bàn Ti động, lại chảy về phía dưới chân núi. Ta dùng tư có độc che lại nửa thạch động kia. Mạch nước ngầm nơi này rất xiết, lá cây ngoài động có đôi khi sẽ bị dòng nước cuốn vào. Nơi này có thể ngửi được hương thơm cây cỏ trong lành cùng với hương vị hơi chất hơi tanh đặc hữu của dòng chảy.

Khe hở có thể vào đã bị đóng chặt. Ta lặn xuống dưới nước, một tay vững vàng bắt lấy hòn đá nhọn nhô ra giữa hà đạo. Cẩn thận kiểm tra phần dưới mặt nước. Ta bị nước xông không lớn có thể mở mắt. Dưới mặt nước u ám âm đạm, khe đá nước chảy vào thực hẹp.. Ta dùng phương pháp học được với Từ Hằng ngày trước, cũng lập một cái bẫy rập đơn giản ở chỗ này, có lẽ không có tác dụng ngăn cản, thế nhưng cảnh báo thì không thành vấn đề.

Ta bám tảng đá lên bờ, sau đó phui phui nước trên người.

“Tam Bát, ngươi ở trong này làm cái gì?”

Ta quay đầu lại nhìn thấy Tam Thất, nàng kéo váy, đứng trên một khối đá nhọn nhô ra, cau mày nói: “Nơi này cũng không thu dọn một chút, tối như thế lại hẹp như vậy.”

“Ngươi đến đây lúc nào? Ta một chút cũng không nghe thấy.”

“Ta tới lúc ngươi xuống nước. Ta hỏi Hôi Đại Mao ngươi đi đâu, hắn nói ngươi hướng bên này. Bàn Ti động này của ngươi giống một cái mê cung lớn, nơi nơi đều là lối rẽ và cửa động, ở trong này không biết đường vậy ba năm cũng ra không được.”

Thật ra ta thích chỗ nhỏ, hẹp hẹp, ánh sáng cũng không cần sáng quá, chỉ cần giống hà bao Lý Kha từng để cho ta ở... Rất nhỏ, thậm chí không động dậy được hai chân. Thế nhưng trong lòng lại cảm thấy vô cùng an toàn kiên định.

Đã quên ở đâu nhìn thấy một câu, nói tính cách như thế tiêu cực tị thế, không dám đối mặt với hiện thực, tình nguyện khép mình trong cuộc sống cô độc.

Ta không biết ta có phải như thế hay không.

Có lẽ ta chẳng qua là hoài niệm quãng thời gian đã qua kia.

“Ừ, trở về đi, ta chính là tới chỗ này xem xét một chút.”

“Xem xét cái gì? Ta cảm thấy... ngươi và Phượng Nghi tựa hồ biết được nhiều hơn ta gì đó, không thể nói với ta sao?”

“Phượng tiên bối có lẽ biết nhiều, nhưng ta biết đến cũng rất ít. Chính là...” Ta nhớ tới cơn buồn nôn bao trùm vào đêm kia, quyết định vẫn là không nói ra làm cho Tam Thất cũng buồn nôn theo: “Ngươi cũng biết hắn người kia là sẽ không dễ dàng chịu thua bị thiệt. Mấy chuyện ở kinh thành, còn cả gặp phải trên đường, khiến hắn rất căm tức. Đứng rồi Tam Thất, ngươi cảm thấy, mà đầu ẩn trong bóng tối sẽ là yêu ma thể nào đây? Vì sao lại muốn đi theo chúng ta? Từ kinh thành theo thẳng tới Bàn Ti động? Chẳng lẽ trong mấy người chúng ta có cừu gia của hắn sao?”

“Việc này ta đoán không ra. Kiến thức của ta cũng không nhiều hơn ngươi mà. Bất quá ta nghĩ, ta ngươi đạo hạnh thấp, ít tuổi, có lẽ, không có khả năng là tìm chúng ta. Có khả năng là cừu gia của Phượng Nghi hoặc là Ngao Từ Hằng đi?”

“Vậy nếu như muốn báo thù, vì sao không tìm thẳng tới bọn họ chứ? Đi theo như thế. Có ý gì? Hơn nữa toàn tìm người và yêu không liên quan mà hạ thù.”

“Ta đoán, nói không chừng là ma đầu kia công lực không đủ, mượn tìm gan móc đi ấy để làm âm mưu quỷ kế gì đó, hoặc là duyên cớ nào đó khác...”

Đề tài này quá nặng nề, chúng ta còn nói đến Tam Lục cùng Lý thư sinh, suy đoán không biết bây giờ Tam Lục pha được canh luân hồi hay chưa, Lý thư sinh bây giờ đối với nàng thế nào, vị quốc sư râu bạc kia có phải lại từ giữa làm khó dễ hay không. Một đường nói chuyện như thế nói nói trở lại chính sảnh, lại nhìn thấy Phượng Nghi nằm trên sofa tựa vào phía dưới cửa sổ. Hài côi một bên, một tay kê phía dưới đầu, đang nhắm mắt dưỡng thần. Một bộ biếng nhác. Trong phòng khách không sáng lắm, ánh sáng nhu hòa ngoài cửa sổ nhu hòa chiếu lên người hắn, da thịt ôn nhuận trong suốt giống như bạch ngọc. Ồ... Còn đẹp hơn làn da của ta... Tướng mạo của hắn cũng đẹp hơn ta, lông mi cũng dài hơn ta, ngay cả tóc cũng đen hơn ta dày hơn ta... Đây là thế đạo gì hà, thật sự là thư hùng bất phân âm dương điên đảo.

Ta liếc mắt nhìn Tam Thất, bản thân rất có ánh mắt lui một bước, lại lui bước nữa, không có vào sảnh. Trực tiếp lách qua hành lang gấp khúc bước nhanh, để mình nàng lại.

Mặc dù nói ta không có bản lĩnh giúp Tam Thất làm mối bắc cầu, nhưng chút ánh mắt ấy ta có, bóng đèn 500 watt chói lọi nhưng vụn vụn không được làm.

Bất quá... ta vẫn cảm thấy hi vọng của Tam Thất không lớn a.

Ta đứng tại chỗ thờ dài, từ trong tay áo lấy ra một cái túi dệt từ tơ nhện, nửa trong suốt, mơ hồ có thể thấy được bên trong.

Viên trứng màu đen kia tựa hồ lại lớn hơn một chút, chỗ Phượng Nghi cũng nuôi một con, chỗ này của ta cũng có một con.

Đến cùng sâu trong này sẽ biến thành dạng gì? Phượng Nghi đã nói. Thứ này đừng nhìn bé nhỏ, lại nhất định là một ma vật... Hối Đại Mao nghênh diện lại đây, thoát nhìn có chút sốt ruột, ta chỉ sợ có tin tức xấu, kết quả hắn nói: “Sư phó, có khách đến đây.”

“Cái gì?”

Bây giờ lại có khách gì? Lại nói ta có thể có khách gì chứ? Người ta quen biết không nhiều, trên cơ bản đều đã đến làm khách rồi, sao còn có thể có... “Rốt cuộc là khách nhân nào?”

Hối Đại Mao có chút hỗn hển, có lẽ là chạy quá nhanh: “Là Tam Lục sư thúc đến đây! Còn chưa tiến vào. Bị ngăn ở ngoài hai đạo trận thế. Ta là do thám biết động tĩnh. Lại từ trong gương mặt nước kia của sư phó người soi thấy...”

“A, vậy. Mau mời tiến vào đi!”

“Thế nhưng sư phó người nói, cửa đều đóng lại...”

“Đồ ngốc, Tam Lục đến đây nhất định có chuyện quan trọng, bằng không nàng mấy ngày trước không nói đi cùng chúng ta, bây giờ lại không nói không rằng vội vàng tới, trước tiên mở cửa để cho nàng đi vào, cùng lắm thì sau khi mở lần này lại ngăn lần nữa a!”

“Được được, vậy ta đi tiếp ứng, còn nhờ sư phó người mở phong chú trên cửa ra mới được.”

Ta tới bên cửa động, mở phong, nhìn Hối Đại Mao cẩn thận rất nhanh đi ra ngoài, nhất thời có chút ngẩn ra.

Thật là kỳ quái a.

Trong lòng ta không có vui mừng khi bạn cũ gặp lại, lại có chút bất an, không biết Tam Lục là gặp chuyện gì mới có thể đến chỗ này của ta.

Con nhện con dè dặt sấp qua đây nói: “Tam Bát tỷ tỷ, lại tới khách nhân nữa sao?”

“Phải... Đúng rồi, người bảo các nàng dọn dẹp một chút Lưu Phương cư cho khách nhân ở.”

“Được.”

Ta cảm thấy tim chậm rãi trầm xuống, có loại dự cảm chẳng lành.

Trong núi lúc này rất tĩnh, rất xa, gió tĩnh tế đang lượn vòng, có một loại tiếng vù vù âm u.

Rất giống như, có chuyện gì sắp sửa phát sinh... Giống như cái loại tắc nghẽn khó chịu trước khi mưa gió ập đến.

Ta nhưng nhìn không thấy, cũng không làm được cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Đệ bát thập chương

Tam Lục không phải tới một mình.

Nàng còn dẫn theo một món hành lý lớn — Lý thư sinh tựa như đã đông thành kem que.

“Ta thật sự... Không có cách nào...” Tam Lục vẻ mặt tiêu tụy, hai mắt ửng đỏ, vừa vào cửa động liền cảm cực không được té xuống, dọa ta không nhẹ. Đợi đến khi Từ Hằng nói nàng là thoát lực mê man, không có gì đáng ngại, mới có thể yên lòng.

“Đây là xảy ra chuyện gì?” Mấy người chúng ta vây quanh thạch đài. Trên thạch đài đặt ngang Lý thư sinh cứng đờ đờ đông lạnh kia. Vừa thấy hắn, ta mới phát giác người này lưu ấn tượng khắc sâu hơn ta tưởng, bộ dáng hắn cười rộ lên, còn có, nhất là thanh âm hắn nói chuyện. Bất quá bây giờ hắn không thể nói, cũng không thể cười.

“Nhìn giữa lông mày hắn biến thành màu đen, chắc là trúng độc, hoặc là... ma khí.”

“A?” Ta trừng lớn mắt nhìn Từ Hằng: “Này... Vậy, đông lạnh thành như thế lại là xảy ra chuyện gì?”

“Đây cũng không phải bệnh gì, là vạn thạch băng. Bị loại này đóng băng, thân thể sẽ lập tức cứng lại, cho dù là trúng độc, hoặc là đe dọa tính mạng, thương thể bệnh tật cũng sẽ dừng lại, sẽ không chuyển biến xấu tiếp nữa.”

Nha, thì ra là như thế, vậy khẳng định là Tam Lục đông hán lại.

Bất quá Từ Hằng còn nói: “Vạn thạch băng này có đạo hạnh dùng không tình cái gì, thế nhưng thân thể phạm nhân lại chịu không được thời gian dài, qua ba ngày, cho dù giải băng, lại trừ độc hoặc là bệnh trên người, người này... cũng là phế nhân.”

“A, vì thế Tam Lục là tới tìm chúng ta giúp đỡ?”

“Chỉ sợ là như vậy. Nàng đối với dụng độc cũng không thành thạo, không biết nàng khi nào từ kinh thành tới, đến nỗi mà thoát lực.”

Sau khi ta than thở bỗng nhiên nhảy dựng lên: “Này. Chúng ta bây giờ không phải lúc để nói chuyện phiếm chứ! Ừm. Trước tiên phải giải quyết vấn đề của Lý thư sinh đây. Đại Mao. Đỡ Tam Lục sự thúc của người đi nghỉ ngơi. Trong động ta có thang thuốc nào tốt đều cho nàng uống. Nên làm cho nàng mau khỏe lên. Trên người thư sinh này rốt cuộc là độc hay là... ma khí? Nên ra tay giải quyết như thế nào? Ta nói các người...” Ta dùng một chút. Nuốt một ngụm nước miếng: “Các người đều nhìn ta làm gì?”

Tam Thất lắc đầu. Dùng một loại ánh mắt thoát nhìn gần như thương hại nhìn ta: “Tam Bát. Chúng ta ở phương diện này. Nói đến dùng độc, không ai có thể tinh thông hơn người mà?”

“Hử?”

Ta gãi gãi tai, cái này cũng là nói không sai. Dù sao ta trời sinh mang độc. Độc tính còn mạnh vô cùng. Ba người bọn họ dù cho kiến thức rộng rãi hơn ta một chút. Thế nhưng không có thiên phú này của ta. Phòng chừng cũng không nghiên cứu nhiều về độc. Thế nhưng ta... “Thế nhưng ta chỉ biết phóng độc. Chưa từng suy nghĩ các loại độc khác có tính chất gì. Cũng chưa từng học giải như thế nào...”

Phượng Nghi hừ một tiếng. Tam Thất chịu đựng cười nói: “Ngao công tử. Nếu không người thể hiện chỉ điểm vài câu. Mặc dù Tam Bát hơi hồ đồ. Bất quá chỉ cần làm cho nàng hiểu được. Nàng làm việc vẫn là khiến cho người ta rất yên tâm.”

Không ngờ ba người bọn họ một chút cũng không khản trương. Chỉ có một mình ta khản trương muốn chết.

Ta khản trương để làm chi chứ, Lý thư sinh là người yêu của Tam Lục, phải khản trương cũng nên là Tam Lục tự mình khản trương. Ta mới không đáng thay nàng khản trương đâu.

Từ Hằng gật đầu, nụ cười ôn hòa. Hắn quay đầu nói với ta: “Trước nhìn xem là độc hay là cái gì, nếu như là độc, lại là loại độc nào. Người đến đây đi.”

“Ta... không biết a.”

“Ta dạy cho người.”

Hắn tốt tính đứng bên cạnh ta, cách gần, có thể nhìn thấy làn da trên mặt hắn đẹp thế nào a... Một cái lỗ chân lông cũng nhìn không thấy, tựa như sứ. Ôi, thật sự là, vì sao hình dáng phẩm cách bọn họ đều yêu điệu như tiên. Mà ta cứ bình thường như vậy chứ.

“Người bình thường thi độc như thế nào?”

“Ừm, phương pháp rất nhiều...” Ta thế nhưng từng suy nghĩ rất lâu, nếu ta những bản lĩnh khác không thành thạo, mà sở trường của ta là dụng độc, ta đương nhiên phải suy nghĩ phương pháp dụng độc nhiều hơn. Trong tiểu thuyết võ hiệp xem kiếp trước, Kim lão gia tử viết thủ đoạn dụng độc của vị cô nương Trình Linh Tổ kia phong phú khéo léo, rất đáng để ta học tập tham khảo. (1)

“Vậy, người nếu như muốn gieo độc sâu trong thân thể người ta, lại nhất thời không phát tác. Sẽ làm gì?”

“Khói độc...” Vô sắc vô vị, hít vào là xem như xong, khó phòng bị nhất. Trình Linh Tổ cô nương từng dùng chiêu này, hương đề hồ (2) của nàng làm say Chung Triệu Văn bạn đường của Hồ Phi, nhưng không có say được Hồ Phi... Tam Thất liếc mắt nhìn ta một cái, đi mấy bước ra xa.

Từ Hằng tươi cười không thay đổi: “Ngoại trừ khói độc thì sao?”

“Có nhiều, nọc độc, vông độc, tơ độc. Độc...” “Người liền dùng tơ nhện đi. Từ chỗ mạch môn dò vào trong cơ thể hắn, ta nghĩ người có thể đoán được. Hắn là trúng độc, hay là bị ma khí yểm?”

“Nha.”

Ta vô cùng nghe lời hợp tác, đầu ngón tay trái bắn ra một luồng tơ, ngay cả thời gian để cho người khác thấy rõ ràng cũng không có, vừa nhanh vừa chuẩn theo mạch môn của Lý thư sinh đâm vào trong.

Tam Thất đứng cách mấy bước, nhỏ giọng nói: “Người... nhẹ một chút, cũng đừng để không bị độc chết, cũng bị người đâm chết.”

“Ngươi cũng quá coi thường ta, ta dùng tơ nhện cho dù còn chưa có luyện đến chốn, thế nhưng nếu muốn châm hắc không chết, cái này ta vẫn là có thể làm được...”

“Ngươi mau tập trung một chút đi...”

Ta gạt đầu, nhắm mắt lại, lấy tâm lực không chế tơ nhện kia theo huyết quản kinh mạch của Lý thư sinh tìm kiếm trong thân thể.

Mặc dù thoát nhìn bên ngoài đã đông thành băng, bất quá trong cơ thể đương nhiên không phải như thế, máu trong mạch máu chưa kết băng, chỉ là biến thành rất sền sệt, ừm, so sánh ra... giống như da heo đông lạnh mọi người đều đã từng ăn, khi hâm nóng nóng đương nhiên là chất lỏng, lạnh một cái, liền biến thành trạng thái dính... Khụ khụ, chuyên tâm, chuyên tâm.

Ta có thể nhận thấy được có một luồng cảm giác âm hàn bám vào phía trên tơ nhện, khi muốn làm rõ ràng, luồng âm hàn kia lại giống như đã biến mất.

“Không phải độc.”

Ta mở mắt ra: “Ít nhất ta chưa từng biết loại độc nào có thể lại biết khéo léo tránh né tìm kiếm của ta.”

Tam Thất gạt đầu: “Ta nghĩ cũng phải, nếu là trúng độc, Tam Lục không đến nỗi bỏ tay luồng cuồng tới tìm chúng ta hỗ trợ như thế. Mặt trăm hoa nàng luyện thật ra có thể giải rất nhiều loại độc tố.”

“Còn có cái gì?”

“Ừm... Rất lạnh, một loại cảm giác âm hàn, lúc sát lại gần giống như rấn đang nhả độc, bất quá khi thối lui lại giống như sương mù bị gió to thổi tan, đương nhiên không phải thật sự tan, ta chỉ là... ta là cảm giác như thế.”

Sắc mặt Từ Hằng biến hơi ngưng trọng: “Như vậy sao...”

Hắn nâng tay lên khe khẽ đặt trên trán Lý thư sinh, một trận ánh sáng xanh nhàn nhạt hiện lên, tầng băng bên ngoài cơ thể Lý thư sinh kia liền không thấy tăm hơi.

“A, ngươi sao lại...”

Một câu của ta còn chưa nói xong, liền nhìn thấy cơ thể Lý thư sinh lại bị một tầng màu xanh biếc bao lại. Giống như... bên ngoài cơ thể bao một tầng màng nước nhàn nhạt, ta thử vươn ngón tay sờ một cái, màng nước như có như không, có thể chạm được làn da của Lý thư sinh, cũng biến mềm.

“Ngươi đây là...”

“Tầng tường nước này cũng có thể tạm ngưng ma chướng trong cơ thể hắc lan tràn, hơn nữa sẽ không giống vạn thạch băng kia đông lạnh người.”

A... Ta hiểu rồi. Thì ra Tam Lục đó là phương pháp đóng băng giữ tươi. Ngươi đây là phương pháp cách thủy giữ tươi a.

Đều rất mạnh.

Ừm, túi tơ nhện của ta, hình như cũng có loại tác dụng này nha! Hình như cái hồ lô Phụng Nghi quảng cho ta ấy, cũng có cùng loại tác dụng.

Ừm, không ngạc nhiên không ngạc nhiên.

Bởi vì có biện pháp này, cho nên bọn họ vừa rồi một chút cũng không lo lắng sao?

Thật ra những thứ này không khó nghĩ đến, thế nhưng vì sao chỉ có ta vừa gặp chuyện liền kích động, không thể bình tĩnh suy nghĩ?

Ta rút tơ nhện ra, mặc dù ma khí âm hàn kia đã lui. Thế nhưng ta nghĩ trên tơ nhện ít nhiều sẽ lưu một chút dấu vết. Ta đưa đoạn tơ kia cho Từ Hằng: “Không phải độc, ta cũng không thạo, ngươi cùng Phụng Nghi nghiên cứu thử xem đi.”

Từ Hằng nhặt lên đoạn tơ kia. Ta vốn dĩ muốn nhắc nhở hắn cẩn thận một câu, bất quá lại nghĩ, mỗi người bọn họ đều khôn khéo hơn ta gấp trăm lần, vừa thận trọng bản lĩnh lại lớn, ta cần bản không cần uống công vô ích nhắc nhở bọn họ.

Giao Lý thư sinh cho bọn họ xử lý đi.

Ta nhìn Tam Lục, sắc mặt nàng tái nhợt, trên trán rịn mồ hôi. Trong mê man vẫn là nhú chặt mày, nắm thật chặt khăn trải giường. Đó là một loại biểu hiện lo lắng, sợ hãi, sợ mất đi sao?

“Nàng sao còn chưa tỉnh chứ?”

Hồi Đại Mao nói: “Mệt mỏi quá độ thôi, không chỉ là pháp lực thể lực hao phí, tinh thần càng mệt mỏi hơn đi, cho nên mới ngủ không tỉnh.”

Tam Lục chưa tỉnh lại, cũng không có biện pháp hỏi rõ ràng nàng gặp phải chuyện gì, vì sao nàng lại vội vàng tới xin giúp đỡ, Lý thư sinh lại là vì sao

những ma khí... Ta không biết nhiều mấy thứ ma đạo gì gì đó. Chủ yếu là, u mình giới cùng ma đạo, còn có một chính là thể giới thượng tầng của các thần tiên, cùng với thể gian chúng ta ở đều là ngăn cách, ta từng nghe nói chuyện cực kỳ lâu trước kia, các đại ma đầu bị đánh bại, sau đó bọn họ lui vào một không gian phong bế, không cùng xuất hiện với thể gian này nữa. Sau đó, thể gian này có yêu. Có tiểu quỷ. Cũng có ma quỷ gì đó nữa. Có lẽ có con xưng là luyện ma công, muốn khôi phục ma đạo... Bất quá chúng hầu như đều là vai hề nhảy nhót. Đánh nhỏ nháo nhỏ không được việc gì.

“Vậy đề nàng nghỉ ngơi cho tốt đi.” Ta thay nàng thuận thuận tóc hơi tán loạn: “Kêu một con nhện đến chăm sóc nàng.”

Ta bây giờ cảm thấy mình thực sự là sống uống ba trăm năm thời gian a.

Kiến thức thiên căn, gặp chuyện liền không biết làm gì, hoàn toàn không biết nên ứng đối thế nào... Tam Thất bọn họ ba trăm năm này, nhất định trải qua rất nhiều, đã biết rất nhiều, tu vi bản thân cũng nhất định tăng lên không ít. Ta lại ngủ ba trăm năm, ngủ qua thời gian, ngủ qua tình yêu, ngủ qua... “Sư phó, người muốn đi đâu thế?”

“Luyện công.”

“Hả?” Hồi Đại Mao không hiểu: “Lúc này không sớm không trưa luyện cái gì công chứ?”

Nước đến chân mới nhảy cũng tốt, bất kể dùng được hay không, dù sao nhảy được vẫn tốt hơn không.

Tóm lại, ta có loại dự cảm không tốt. Chuyện đã xảy ra gần đây đều vượt ra khỏi phạm vi nhận thức của ta, tựa hồ trong một đêm giới hạn giữa ma đạo và nhân gian bị phá vỡ, chuyện tình quỷ dị liên tiếp phát sinh.

Ta muốn bảo vệ tốt chính mình, bảo vệ tốt người quan trọng bên cạnh ta.

Mà không phải vô năng, chờ người khác tới dạy bảo hộ.

Lý thư sinh được an bài trong tinh thất, Tam Thất từ bên trong đi ra, đi đến bên cạnh ta ngồi xuống.

“Bên trong thế nào?” “Phượng Nghi hấn... đã nghĩ ra biện pháp, có thể loại trừ ma khí trong cơ thể thư sinh kia.”

“Nha.” Thật ra ta không hiểu lắm, sau khi ma khí này công tâm, người thực sự sẽ đánh mất bản tính, biến thành... ma vật sao?

Ta chưa từng thấy qua, chỉ là cách nói nghe được là như vậy.

“Tam Thất, vậy một người, hoặc là yêu, nếu như nhập ma... sẽ như thế nào?”

“Sẽ như thế nào?” Tam Thất nghĩ nghĩ: “Cái này, ta cũng nói không ra, bất quá tựa hồ đám ma đầu trong truyền thuyết ấy, mỗi một người đều hết sức lợi hại a, thể nhưng người nào cũng thị huyết thị sát, rất khiếp sợ...”

Vậy sao? Là vì biến thành ma mới trở nên pháp lực cao cường, thị sát thành tính... Hay là bởi vì khát vọng sức mạnh, khát vọng giết chóc mới nhập ma chứ?

Ta rất hoang mang.

“Tam Lục thật đúng là coi trọng thư sinh này a, vì hấn lo nghĩ bôn ba như thế.”

Ta nghĩ, nếu như lúc ấy ta và Lý Kha gặp phải chuyện như vậy, ta cũng sẽ... Cho dù đổi chính mạng của mình cho hấn, cũng tình nguyện đi?

Yêu, chữ này xinh đẹp biết bao, lại nặng nề biết bao.

Chú thích

(1) nhận vật trong truyện Tuyết sơn phi hồ của Kim Dung ↑

(2) đề hồ: một thứ mớ sữa đông đặc nhất, vị nó rất nồng rất đặc ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Đệ bát thập nhất chương

Con nhện con dùng một sợi tơ treo đứng đưa tới lui, sau đó bỗng nhiên đứt, nàng liền rơi xuống bề cả trước mặt ta. Ta vót nó lên.

Nó vừa vẩy nước trên người, vừa hỏi ta: “Tam Bát tỷ tỷ, ngươi đang sợ sao?”

“Không sợ.”

Ta lẳng lặng ngồi ở đằng kia chờ đợi, qua một lúc lâu, Từ Hằng cùng Phượng Nghi từ tỉnh thất đi ra. Phượng Nghi nghiêm mặt, Từ Hằng thì lộ vẻ có chút mệt mỏi.

Ta đứng lên đón: “Được rồi sao?”

“Đã giải quyết, bất quá hần nhất thời chưa tính được.” Từ Hằng nói: “Ngươi sai người cẩn thận trông chừng đi, ta muốn đi nghỉ một lát.”

Ta gật đầu, lập tức phân phó con nhện đi an bài, Từ Hằng xua tay ý bảo không cần phiền toái, sau đó trở về Trầm Thủy cư, ta đứng ở cửa viện nhìn thân ảnh của hần biến mất phía sau cửa viện Trầm Thủy cư.

“Tam Bát tỷ tỷ, ngươi... Ừm, Hôi Đại Mao nói...”

Con nhện con bắt đầu cà lăm, bất quá ta đoán được Hôi Đại Mao đã nói cái gì. Bằng không đám nhện các nàng cũng sẽ không đặc biệt làm nhiều quần áo hơn cho Từ Hằng.

“Đừng nghe hần nói hươu nói vượn. Ngươi không bận sao? Lần trước dạy ngươi nhu ti bách luyện, ngươi đã luyện quen rồi?”

Con nhện con lập tức chột dạ: “Ta... Ta đây liền đi luyện.”

“Ai ai. Đừng vội chạy. Mấy cái cam thảo phục linh đan ta thu thập lần trước. Còn cả hóa lệ tán. Ngươi đều để chỗ nào?”

“A. Tỷ tỷ ngươi muốn dùng sao? Ta liền đi mang tới.”

Con nhện con chạy trốn nhanh như chớp. Chỉ chốc lát sau liền mang tới hai cái hộp gỗ: “Tỷ tỷ ngươi muốn dùng làm gì vậy?”

Nàng chính là quá mức tò mò. Đây cũng không phải là phẩm chất tốt. Sự tò mò có thể giết chết mèo. Phòng chừng con nhện cũng khẳng định sẽ bị giết chết.

Ta mở cái hộp chứa cam thảo phục linh đan ra. Bên trong xếp hai hàng tổng cộng sáu cái bình. Cái bình là khắc từ đá. Chạm tay sinh âm ập.

“Đi đưa một bình cho Ngao công tử. Một bình cho Phượng tiên bối. Một bình cho Tam Lục. Còn một bình để lại cho thư sinh đang nằm bên trong kia.”

Thu thập những thứ này mất thời gian rất lâu, bất quá sử dụng thật là nhanh, nháy mắt một cái mất hai phần ba.

“A. Vậy hóa lệ tán thì sao?”

“Hóa lệ tán... Trước hết giữ đi.”

Con nhện con cầm lấy cam thảo phục linh đan đi, ta nhìn một cái hộp khác còn lại trong tay ta.

Hóa lệ tán tên này là ta ấn theo trên sách lấy ra, thật ra... sau khi pha xong một lần cũng chưa từng sử dụng. Không có chỗ dùng đến nó.

Ta lại lấy cái gói trong tay áo kia ra xem thử, bên trong có cái vỏ trứng màu đen ấy.

Cảm giác giấu cái này không yên ổn giống như giấu một quả bom hẹn giờ. Thế nhưng lại thật sự rất muốn biết... Thứ này cùng với sự kiện liên tiếp phát sinh gần đây kia rốt cuộc có liên hệ gì.

Ta lại thu cái gói kia lại, sau đó cầm hộp hóa lệ tán đi tiền viện.

Tam Lục và Lý thư sinh đều đang ngủ say, chưa có tỉnh.

Cơm chiều làm xong. Lại chỉ có một mình ta ăn. Hôi Đại Mao lần lượt đi mời bọn họ, thế nhưng Từ Hằng nói không muốn ăn, Phượng Nghi căn bản không để ý tới, Tam Thất không ở trong sân, có lẽ là đi ra ngoài tản bộ.

Ta cũng không đói, uống chút canh, liền đi xem Tam Lục.

Nàng vẫn ngủ, sắc mặt dễ nhìn hơn lúc đầu một chút, sờ thử tay. Cảm giác độ ẩm cũng dần dần hồi phục.

Tình yêu thật sự đáng giá con người vì nó sống vì nó chết sao? Tam Lục thoát nhìn một người lạnh lùng như thế, gặp phải tình yêu cũng là giống như liệt hỏa bốc cháy lên.

Khi lại đi xem Lý thư sinh, hần an tĩnh nằm ở nơi đó. Tựa hồ giống như đang ngủ. Bất quá sắc mặt của hần hơi xanh trắng, hô hấp cũng rất yếu ớt.

Ta dừng lại bên giường hần, hơi do dự, đầu ngón tay bắn ra một sợi tơ mảnh, theo mạch môn của hần nhẹ nhàng đâm vào trong.

Huyết mạch của hắn đã không phải là cái loại cảm giác đông đặc sền sệt ấy nữa.

Hơn nữa cái loại cảm giác âm hàn kia cũng đã biến mất.

Từ Hằng và Phụng Nghi, công phu kiến thức cũng không phạm a.

Ta thu hồi tư nhận, nhìn khuôn mặt an tĩnh của Lý thư sinh, không biết vì sao, gian phòng này rất yên tĩnh. Ta lại cảm thấy có chút hoảng sợ.

Thật ra hắn hôn mê bất tỉnh, vừa không thể nói, vừa không thể động.

Sợ hãi của ta căn bản không có lý do.

Ta xoay người rời khỏi giường, mới vừa đi tới cửa, nghe được phía sau truyền đến tiếng rên rỉ rất nhỏ.

Ta nhanh chóng quay đầu, Lý thư sinh vẫn nằm ở nơi đó không hề động, thanh âm mới rời tựa hồ là ảo giác của ta. Không phải... Hắn là không phải nghe lầm. Ta đi một bước đến bên giường, quả nhiên thấy bờ môi của hắn run rẩy rất khẽ, tiếng rên rỉ rất nhỏ mà nặng nề kia. Đích xác là hắn phát ra.

Mắt hắn mặc dù vẫn nhắm, thế nhưng có thể nhìn thấy con ngươi phía dưới mí mắt cũng đang hơi run run.

“Lý Phù Phong?” Ta chuẩn xác không có lầm nhớ tên của hắn. Đây đối với ta mà nói là rất hiếm thấy, ta trước kia lúc nào cũng rất khó nhớ được tên của người khác.

Lông mi của hắn rất dài, cũng rất dày, làm nền cho nước da nhạt hơi xanh trắng, màu đen lộ càng đen, giống như quét một tầng bột chì. Làn da trắng cũng càng trắng, giống như sứ mảnh.

Ánh mắt của hắn hơi mở ra, cho dù là một động tác nhỏ như thế. Nhìn ra được cũng hao rất lớn khí lực của hắn mới hoàn thành.

“Đây là... chỗ nào...”

“Đây là Bàn Ti động. Sư tỷ của ta Tam Lục mang người toi đây nhờ giúp đỡ, trong thân thể người có một cỗ ma khí. Bất quá bây giờ đã bị loại trừ rồi.” Ta nhẹ giọng nói: “Muốn uống nước không?”

Hắn nhẹ nhàng ưm một tiếng, ta ngoắc tay một cái, bình nước bát nước trên bàn đồng thời bay ngang qua đây, dừng trên tay ta.

Ta không không biết chăm sóc người ốm, một tay nâng đầu của hắn, một tay cho hắn uống nước, kết quả nghiêng quá mau, nước chỉ có vài giọt vào trong miệng hắn, còn lại đều theo khoe miệng tràn ra chảy xuống, sau đó thấm ướt vạt áo của hắn.

Ta chịu đựng tính tình lại cho uống lần nữa, lần này miệng hắn mở rộng ra, thế nhưng lại uống quá mau, yếu ớt sặc mà ho khan, giống như một cái bể bay hơi, thanh âm vừa kịch liệt vừa thấp trầm, người nghe có chút không đành lòng.

Nửa chén nước không uống được hai ngụm, đều lãng phí.

Đúng rồi, cam thảo phục linh tán của ta, bây giờ là có thể cho hắn uống.

Ta mở cái bình đồ thuốc bột ra.

Lúc đầu làm là muốn làm thành thuốc nước, hiệu lực như thế sẽ càng mạnh hơn, thế nhưng thuốc nước không giữ được lâu như thuốc bột.

Ta đổ thuốc bột vào trong bát, dùng nước hòa ra.

Nước thành một loại màu hồng nhạt, ngửi lên có loại mùi hương đăng đắng.

Ta trịnh trọng nói với Lý thư sinh: “Này, đây chính là thứ tốt, không thể lại uống sót uống sặc.” Cũng không quản thần trí hắn minh mẫn hay không. Có nghe hiểu lời của ta hay không, dù sao cũng đưa bát nước tới bên miệng hắn.

Còn được, lần này Lý thư sinh có lẽ cũng thanh tĩnh hơn một chút, uống vào hết nửa bát nước trộn thuốc bột này.

Ta buông bát nước, để hắn tựa vào đầu giường.

Ánh mắt Lý thư sinh có chút bối rối, hắn là đối mặt với ta. Thế nhưng ánh mắt hắn không dừng trên người ta.

Có lẽ vẫn còn đắm chìm trong cảnh giới trong mộng chưa tỉnh đi.

“Người là... Đào Hoa.”

“Phải, người còn nhớ sao?”

Ta cười cười, Lý thư còn nhớ tên ta, điều này cũng làm cho tâm tình ta rất tốt.

“Ngươi không cần sợ, tuy rằng chỗ này của ta là một ổ yêu quái, thế nhưng chúng ta không sát sinh cũng không ăn thịt người, yên tâm điều dưỡng thân thể cho tốt đi.” “Ta làm sao vậy?”

“Ta còn muốn hỏi ngươi đây, chúng ta cũng chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, không biết ngươi rốt cuộc sao lại bị ma khí quán lên.”

Lý thư sinh nghiêm túc suy tư một hồi: “Ta chỉ nhớ... Ta ở trong sân. Sau đó yêu nữ muốn cưỡng hôn kia tới, chính là đổ vào trong miệng ta thứ gì đó... Sau đấy ta liền bất tỉnh nhân sự.”

“Hó?”

Là thứ hấn uống có vấn đề, hay là sau khi hấn uống thứ đó phát sinh biến cố gì khác?

Việc này chỉ có thể hỏi Tam Lục.

Mà thứ Tam Lục cho hấn uống... Chẳng lẽ là canh luân hồi?

Ta lập tức sôi nổi lên. Dường như trong đầu có cái dây “đỉnh” một tiếng bị kích thích, kéo căng.

Cái dây kia dường như là tên là bát quái... Hi hi.

“Ta nói ngươi, ừm, có nhớ tới cái gì không?”

“Nhớ cái gì?”

“Ừm, chính là... chuyện trước kia. Ta là nói, chuyện trước khi ngươi sinh ra, chuyện kiếp trước, có ấn tượng gì không?”

“Nói như ngươi vậy thật là kỳ quái...” Hấn một câu cũng chưa nói xong, biểu tình trên mặt trong nháy mắt biến thành trống rỗng. Dường như hồn bị lấy đi mất rồi, cứ như vậy dần ra, ngơ ngẩn không nhúc nhích.

“Ta nói, ai... Ngươi có ổn không?” Ta đưa tay ra định đưa hai cái trước mắt hấn, hấn căn bản một chút phản ứng cũng không có.

“Này, này, ” Ta lại duỗi tay đẩy hấn hai cái.

“Nha, không có việc gì, không có việc gì.”

“Quái nhân...” Ta nhỏ giọng nói thầm.

Quên đi. Ta vẫn là đừng trêu chọc hấn, vạn nhất hấn cứ chỉ điên rồ, bị bệnh tâm thần gì đó, ta cũng không có cách nào bởi một cái bảo bối sống như thế cho Tam Lục.

Trong phòng rất tối, ta đi qua một bên, nhắc chụp đèn lên, đốt bắc đèn, sáng lên, sau đó đẩy chụp đèn lại.

“Ngươi có đói bụng không? Ta bảo người đưa một chút đồ ăn tới cho ngươi nhé.”

“Được. Vậy làm phiền ngươi.”

Ta bước nhanh rời khỏi tinh thất. Đi ra được mấy chục bước, thở dài một hơi.

Ta vẫn là không thích giao tiếp với người.

Làm người quy củ rất nhiều. Nào có tự tại như làm yêu quái.

Cái gì lễ tiết, cái gì đạo đức, cái gì... Mặc dù kiếp trước ta cũng là người, thế nhưng ta bây giờ đã quen làm yêu quái rồi, không bó không buộc không lo lắng.

Ta muốn gọi một con chuột tới phân phó đưa đồ ăn cho Lý thư sinh, bỗng nhiên nghe được chỗ nào vang lên một tiếng cách.

Ừm... Tiếng động rất nặng nề.

Tuy rằng mỏng manh, thế nhưng tựa hồ cách rất gần.

Chỗ nào đang vang?

Ta đang suy nghĩ chuyện này, lại nghe được một tiếng động vang lên, giống như tiếng vang vừa rồi.

Không, lớn hơn tiếng động vừa rồi, hơn nữa còn rõ ràng hơn.

Ta nghe ra được.

Tiếng động kia, là từ trong tay áo của chính ta truyền tới.

Ta có chút căng thẳng nuốt ngụm nước miếng, lấy cái bọc tơ nhện từ trong tay áo kia ra.

Vỏ tròn màu đen trong cái bọc kia lại động một cái, tiếng động lần này dài hơn hai tiếng ban nãy, cũng vang hơn.

Tựa hồ thứ trong vỏ kia đang va đập vào tầng vỏ ấy muốn thoát ra.

Ờ...

Ta cảm thấy có chút thở không ra hơi, có chút căng thẳng, có chút sợ hãi, còn có chút hưng phấn.

Con sâu này sẽ phá vỏ mà ra sao?

Vậy, sâu mang theo ma khí này sẽ biến thành dạng gì? Có bao nhiêu bản lĩnh? Là có độc? Hay là có chỗ lợi hại nào khác? Rốt cuộc chuyện móc tìm kia và con sâu trong vỏ tròn màu đen này có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Đệ bát thập nhị chương

Thứ trong vỏ kia đã ra khỏi vỏ...

Độ trong suốt của cái bọc của ta, giống như... Ừm, giống như túi mua sắm plastic màu trắng của siêu thị kiếp trước, có thể nhìn thấy khoảng ba bốn phần cảnh tượng bên trong.

Ta cũng không dám thở mạnh, vừa giăng một đạo phòng ngự cho mình, vừa hạ ba tầng cấm chế xung quanh cái bọc.

Một cục đen thui nhào loạn trong bọc, vang ra tiếng tạp tạp kỳ quái. Ta nghe thế nào, thứ màu đen bên trong kia đang... ăn cơm?

Ta bỗng nhiên hiểu, nó đang gặm cái vỏ kia!

Tập tính này rất nhiều con đẻ trứng đều có, sau khi ra khỏi vỏ trước tiên sẽ ăn vỏ để bổ sung dinh dưỡng. Cái vỏ kia không lớn, phỏng chừng vài hóp là ăn sạch. Sau đó ta liền nhìn thấy trên bọc xuất hiện dao động kỳ lạ, dường như thứ bên trong kia đang xé cái bọc này...

Có lẽ con sâu này sau khi tiến hóa là có cánh, ở bên trong liều mạng đập.

Nhưng cái bọc của ta nó cứ không rách.

Nếu như dễ dàng để cho nó cắn đứt như thế, vậy ta mấy năm nay tu luyện này đạo hạnh này đều ném cho chó rồi.

Ta lấy lại tinh thần, vội vàng mang theo cái bọc của ta chạy vội đi tìm Phụng Nghi. Con sâu này của ta ra khỏi vỏ, con kia của hắn hẳn là cũng ra.

Ta vừa mới chạy vào đại môn khách viện, Phụng Nghi vừa lúc từ trong phòng đi ra, vẫn là trầm ngưng như nước, bước chân rất gấp, bước đi mang theo một trận gió, khí thế phi phàm.

“Phụng Nghi!” Ta đang vội cũng không có thời gian khách sáo cái gì: “Quả trứng đen này của ta vỡ. Thứ bên trong ăn xong vỏ trứng đang cắn cái bọc này! Cái kia của ngươi thế nào?”

Hắn trịnh trọng mà nghiêm túc quan sát cái bọc tơ nhện trong tay ta kia. Bọc tuy rằng là nửa trong suốt. Thế nhưng thứ bên trong động kịch liệt. Chỉ có thể nhìn thấy cái bọc bị biến hóa không ngừng. Phụng Nghi lật bàn tay. Trong lòng bàn tay hắn nghiêm nhiên cũng là cái vỏ đen đã vỡ kia. Bên ngoài vỏ bao một tầng hồng quang mờ mờ. Cái này của hắn đương nhiên rõ ràng hơn so với cái này của ta.

“Phòng chừng sẽ thay đổi.”

Giọng nói của hắn cũng không hạ xuống. Ta nhìn thấy cái khe của cái vỏ kia. Có một cái đầu đen chui ra. Rất sáng. Trên đầu chính là râu đi... Bất quá nhìn thấy càng giống răng cưa sắc nhọn hơn.

Chao ôi. Trông thật xấu.

Sau đó cái khe càng lúc càng lớn. Con sâu từng sống trong nước nhầy kia. Từ trong vỏ của nó chui ra. Toàn thân đều đen. Nó vừa ra khỏi vỏ. Liền bắt đầu điên cuồng mà gặm cái vỏ ấy. Tốc độ nhanh làm cho người ta cảm thấy kinh khủng. Cái vỏ tròn xoe cơ hồ hai ba giây liền bị nó giải quyết. Tiếng gặm nhai cạch cạch kia làm cho người ta cảm thấy răng phát chua. Lưng phát lạnh.

Sau khi con sâu đen gặm xong vỏ trứng trên người cũng đã khô, ông trời của ta... Trên lưng nó...

A a, là một đôi cánh!

Ban đầu mở ra rất chậm, sau đó từ từ tăng tốc. Nước nhầy kia có lẽ đã khô, sau đó đôi cánh lóe một cái, hoàn toàn mở ra.

Con sâu màu đen biến thành một con... thiêu thân màu đen?

Dù sao cũng không phải là ruồi đen muỗi đen. Cánh sau cũng hẳn là nửa trong suốt hơn nửa hình dạng cũng không giống, có loại cánh này, nhân gian ngoại trừ bướm chính là thiêu thân. Chỉ là ta là lần đầu nhìn thấy loại thiêu thân màu đen này...

Ồ... Miệng thiêu thân sao có thể lớn như vậy, hơn nữa thiêu thân nhân gian chắc chắn sẽ không mọc răng khủng bố như thế!

Nó đập trái xông phải trong cái đoàn hồng quang bao lấy kia, giương miệng rộng hung hăng cắn, cái râu sắc nhọn giống hung khí kia ra sức khua, dường như điên cuồng mất đi lý trí, liền muốn xé nát găm cắn tất cả. Đôi cánh kia cũng rất xấu, viền đã không tròn trịa cũng không ngay ngắn, sứt sứt mẻ mẻ giống như xé giấy chưa xé hết, tựa như cái quạt rách.

“Cái này...”

Mặc dù thứ này rất xấu. Bất quá thiêu thân nho nhỏ, ta ngược lại chẳng sợ chút nào.

Đây là một loại tâm lý thông thường, trước khi sự việc phát sinh tất cả mọi người hầu như sẽ rất căng thẳng, thế nhưng đến khi thực sự xảy ra, ngược lại sẽ không sợ hãi, tâm tính cũng bình thản, bắt đầu bình tĩnh đối mặt. Giống như kiếp trước ta tham gia chạy bộ trong đại hội thể dục thể thao, trước khi súng vang toàn thân căng thẳng, sau khi súng vang liền vứt bỏ hết thầy chuyên tâm chạy là được.

A. Kéo xa kéo xa, nói về chủ đề chính.

“Ừm... Thứ này và sự tình liên tiếp phát sinh bên ngoài kia, hẳn là không có quan hệ đi?”

Con thiêu thân này, và thứ mọc tim phổi người...

Cảm giác có khả năng làm loại chuyện đó, hẳn là ma đầu rất cường đại, âm hiểm tàn ngược. Con thiêu thân này thấy thế nào cũng không kéo được quan hệ với cường đại.

Phượng Nghi bỗng nhiên một tay vỗ qua đây, bọc tơ nhện trên tay ta kia bị đập bộp một tiếng...

—Bộp!

Ồ, ta ngờ ngạc mà nhìn cái bọc bị đập bộp, mặc dù cái bọc thông khí không ra nước. Bên trong cho dù chứa nước nôi cũng sẽ không có nửa giọt ra ngoài. Thế nhưng bây giờ bên trong không có nước, có một con... thiêu thân đen dám chắc đã bị đập chết, đập bộp, đập dính.

Nước sâu nhóp nhóp cánh gãy, ruột nát, bụng rách, ghê tởm...

Ta vung tay lên giống như bị lửa đốt, cái bọc kia bộp một tiếng rơi dưới đất.

“Người...” Trước khi sắp đập cũng nói trước một tiếng chứ, khiến cho ta mặc dù trên tay chưa dính vào thứ gì, lại cảm thấy ghê tởm muốn chết, nhóp nhóp, mềm mềm, còn có, còn có...

Không thể lại suy nghĩ nữa, lại nghĩ ta không thể không ói ra.

“Kỳ quái, nếu là như thế này... Vậy thì khẳng định không ra gì...”

Phượng Nghi căn bản không để ý tới ta, xoay người lại trở về phòng, vang một tiếng “cạch”, cửa đóng chặt lại.

“Ai...”

Ta nói người này sao lại như thế, căn bản coi ta không ra gì.

Còn có, hẳn muốn đập sao không đập chết con trên tay mình kia, mà lại đến đập con trên tay ta này...

Lúc ban nãy hẳn đập kinh khí tới, bàn tay cũng không chạm vào bọc, thế nhưng ta lại thật sự cảm cái bọc a. Rất tốt, hẳn không ghê tởm chính mình, nhưng là lại không để bụng ghê tởm ta...

Được rồi được rồi...

Ta hít sâu. Ta không chấp nhặt với hắn.

Thế nhưng hắn tại sao muốn đập chết con này của ta? Ta còn muốn nghiên cứu nhiều hơn mà... Mặc dù có lẽ bằng mình ta là môn đạo gì cũng nghiên cứu không ra.

Ta bắt mắt ra khỏi khách viện, sâu biến thành thiêu thân ta đã hiểu, thế nhưng còn chưa rõ kết cục của con thiêu thân kia, ngay cả cái bọc cũng đã bị ta ném

Quên đi, dù sao ta vốn cũng không có tính lực và hưng trí ấy.

Hồi Đại Mao đi tới, thấy sắc mặt ta không tốt, đi theo ta mấy bước, mới cẩn thận lên tiếng: “Sur phó, Lý thư sinh kia tính?”

“Ừ.”

“VẬY... Tam Lục sư thúc bên kia...”

“Chuyện này, ta đừng quản.” Ta nói: Cho hai người kia no nê khỏe mạnh. Nghĩa vụ của chúng ta cũng xem như kết thúc. Về phần bọn họ muốn yêu muốn hận muốn đánh muốn nháo cũng không phải chuyện của chúng ta.”

“Dạ.” Hồi Đại Mao đáp ứng, thờ dài nói: “Ta chính là cảm thấy, Lý thư sinh vậy cũng rất đáng thương. Mặc dù nói kiếp trước tốt với Tam Lục sư thúc, thế nhưng kiếp trước cũng đã chết yếu, kiếp này lại gặp phải phiền phức.”

“Người không biết là kiếp trước duyên, kiếp này tục. Là một đoạn giai thoại sao?”

“Giai thoại?” Hồi Đại Mao liên tục lắc đầu, vẻ mặt xin miễn thứ cho kẻ bất tài: “VẬY xem là gì... Được rồi, Tam Lục sư thúc đây coi là chấp nhặt, coi là thâm tình. Thế nhưng đối với Lý thư sinh mà nói, người ta sống êm đẹp, còn thi đỗ tiến sĩ, được chọn thám hoa, tiền đồ đang sáng sủa, bỗng nhiên toát ra con ong yêu. Chưa nói lão tình nhân của người kiếp trước, kiếp này đến tới tục duyên với người... Khụ, ta sao lại cảm thấy Lý thư sinh rất xui xẻo a.” Mặc dù ta cảm thấy... Lời này của Hồi Đại Mao hơi bất công. Hơn nữa rất không romantic, bất quá việc này ta là bang thân bất bang lý: “Này, lời này người cũng không thể nói, nhất là không thể cho Tam Lục sư thúc của người nghe thấy người nói như vậy, bằng không, Lý thư sinh xui xẻo hay không ta không biết, người là xác định sẽ xui xẻo.”

“Ta biết... Ta lại không thiếu thông minh, nói với nàng làm chi.” Hồi Đại Mao nói: “Cam thảo phục linh tán chỗ Tam Lục sư thúc ấy, ta bảo con nhện hòa vào nước cho nàng uống. Bất quá nàng còn chưa có tinh đầu. Chỗ Ngao công tử ta cũng đưa qua, chính là Lý thư sinh...”

“Phần của Lý thư sinh kia giảm đi, ta vừa rồi đã cho hắn uống thuốc.”

“A? Thật không? Hắn tỉnh cũng nhanh a.”

“Xua ma khí, hắn là không đáng ngại, tỉnh có cái gì kỳ quái đâu.”

“Không phải a, không phải như thế.” Hồi Đại Mao nói: “Vừa rồi ta đi đưa thuốc, Ngao công tử còn nói mấy câu nhân thoại với ta, hắn nói thư sinh kia thân thể phàm thai, bị ma khí ăn mòn thân thể suy nhược. Lại dùng vạn thạch băng cùng với thủy chương của hắn để ngăn cản ma khí công tâm... Dù sao nói rất bí hiểm ta cũng không nhớ hết, tóm lại, hắn là không có khả năng tỉnh trước Tam Lục sư thúc.”

“VẬY sao?” Ta nghĩ nghĩ: “Ta nói lời Từ Hằng chưa chắc hoàn toàn đúng. Lý thư sinh này không biết là gia gia hay là thúc gia gia không phải là Lý quốc sư kia sao? Thế chất của hắn có lẽ cũng không phải là thế chất người bình thường a, tỉnh lại trước thời gian hẳn là cũng không có cái gì ngạc nhiên. Đúng rồi, sai người chuẩn bị một chút thuốc bổ canh bổ cho hắn uống, cần phải để ta nuôi thư sinh này tai to mặt lớn vừa cao vừa trắng, để cho Tam Lục tình nhìn thấy, cũng thật là cao hứng.

Hồi Đại Mao cười ha ha: “ĐƯỢC! Chuyện này giao cho ta!”

Đuổi Đại Mao đi, ta về viện của mình. Ra sức rửa tay trong thạch tuyền. Rửa bao nhiêu lần, vẫn cảm thấy cái loại cảm giác ghê tởm ấy lưu trên tay. Rửa thế nào cũng không sạch.

Sắc trời tối xuống, nhất là trong động như thế. Đèn trên vách từng chiếc sáng lên, ta dưới đèn đá lật một quyển sách chép tay tìm ra trong đồng sách cũ. Đám sách cũ này rất nhiều là năm đó khi Lý Kha còn sống lưu lại, hắn thích đọc sách, phía sau có hai ba thạch động cũng để hắn cất giấu đầy hết. Hồi Đại Mao bảo quản những cuốn sách ấy rất tốt, ta đôi khi sẽ đi lật lật, bên trong có một số cuốn sách tu đạo, có một số là cuốn tứ thư ngũ kinh thơ từ ca phú, còn có một số tập thư ghi chú. Phía trên này không phải là chữ của Lý Kha, không biết là thứ hắn thu gom từ nơi nào đến, là nói về sự tình ma đạo thật lâu trước kia, đã biến thành truyền thuyết. Ta tò mò với con thiêu thân kia, lại nhận rồi không có việc gì làm mới lật sách này, thật ra ta lật không để ý, căn bản không nghĩ có thể tìm được đáp án ở chỗ này.

Thế nhưng lật qua một trang giấy, ta a một tiếng, nhân tình lập tức chấm chú trên trang giấy không dời.

Phía trên là một cái bản vẽ phác người nọ vẽ ghi chú, chỉ có ít ỏi vài nét bút mực, thế nhưng người viết ghi chú này nhất định có công lực vẽ rất mạnh, chỉ vài nét bút này đã vẽ xảy ra một con... thiêu thân hoàn chỉnh, vô cùng hình tượng.

Cánh giống như cái quạt rách, râu mọc sắc bén đáng ghê tởm...

Đây không phải là... con sâu thiêu thân bị đập bẹp đập dính kia sao?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Đệ bát thập tam chương

Ta vội vàng nhìn xuống, thế nhưng dưới con thiêu thân kia chỉ có một cái tên đơn giản, gọi là thất tâm nga, không viết gì khác. Đã không viết thứ này là lai lịch gì, cũng không viết nó có đặc tính gì.

Ta mở cửa gọi một con chuột tới, bảo chúng nó đi thạch động phía sau mang toàn bộ sách trên giá thứ ba tới. Ta nhớ phía trên cái giá kia nói tất cả đều là các chuyện liên quan đến ma đạo.

Động tác của đám chuột rất nhanh, chưa đầy một lát đã mang tới mười mấy quyển sách, ta tìm kiếm cực nhanh, thế nhưng không một quyển nào có ghi chép đề cập tới con thất tâm nga này.

Ai nha ta ngốc! Thời gian ta sống ngắn, kiến thức nông cạn, thế nhưng số năm Từ Hằng sống không ngắn, ta hẳn là đến hỏi thử hắn, nói không chừng hắn biết sự tình về con thất tâm nga này.

Ta một đêm không ngủ yên, nửa đêm về sáng dứt khoát ngồi nhập định điều tức, thật vất vả làm cho tâm lý yên ổn một chút, ánh nắng xuyên qua lỗ thủng được thiết kế đặc biệt phản xạ, bên ngoài hừng đông, phía trong động cũng dần sáng lên, đám nhện và chuột cũng nhao nhao tỉnh lại từ trong mộng, xa xa truyền đến đủ loại tiếng vang rất nhỏ, con nhện đang ra sức kết võng, đám chuột cần mẫn bắt đầu quét tước, làm các loại việc vặt vãnh... Đương nhiên, quét tước thì quét tước, mạng nhện nhưng là một cái cũng không được khêu vào, nếu không lại là một hồi tranh cãi nước bọt không lớn không nhỏ.

Ta mang theo quyển sách kia đi tìm Từ Hằng, hắn cũng vừa tỉnh, đang đứng trong sân nghiêm túc nhìn một bụi hoa lan vừa mới nở rộ, đóa hoa kia hương khí thanh nhã, màu sắc trắng tinh như ngọc, cánh hoa dày tròn giống như gấm tơ.

“Hoa đẹp.” “Cái này ta không rõ lắm, bất quá ta thích mùi hương dễ chịu của nó.”

Từ Hằng quay đầu nhìn ta, hơi hơi có chút nghi hoặc: “Người buổi tối ngủ không ngon sao?”

“Ừ...” Ta không muốn nói với hắn giấc mộng rất buồn nôn nửa đêm trước của ta, vô số con thiêu thân cùng nhau bổ nhào vào người ta, sau đó đồng thời nổ tung thành một đồng gì đó đen sì sì buồn nôn muốn chết chôn vùi ta, ta muốn chạy trốn, lại phát hiện mình bị nhốt chặt trong một cái túi, trốn không thể trốn, tránh không thể tránh... Đều trách Phụng Nghi, ai bảo hắn đập chết con thiêu thân kia trên tay ta.

“Từ Hằng người có biết thứ này không?” Ta mở bản ghi chú kia ra. Chỉ vào một trang: “Loại thiêu thân này, người có biết chút gì không?”

Hắn liếc mắt một cái, đầu tiên là không có phản ứng gì, sau đó lại giống như nhớ tới cái gì, khe khẽ a một tiếng, nhận lấy bản ghi chú kia nhìn kỹ bức tranh.

“Thất tâm nga...”

“Phải.” Ta vội vàng hỏi: “Người biết?”

“Thứ này... Không xem là ma vật lợi hại a. Căn bản chính là chưa nhập lưu.” Từ Hằng nói: “Thất tâm nga tại ma giới là một loại côn trùng có cánh khắp nơi đều có. Vô cùng phổ biến. Thường sinh thành đàn tại nơi mờ mịt ao đầm. Ăn các loại lá mục này sâu này... Nó ưa sáng. Đầu tương đối cứng rắn một chút... Thế nhưng cũng không có chỗ nào không bình thường. Người nghĩ như thế nào mà hỏi cái này?”

“Hả?”

Giải thích của Từ Hằng khiến cho ta cực kỳ bất ngờ.

Ta vốn đã làm tốt chuẩn bị tâm lý. Con thiêu thân này nhất định là một ma vật rất khó lường. Nhất định có chỗ nào lợi hại... Thế nhưng bị Từ Hằng nói như vậy. Thứ này thật sự không có gì nghiêm trọng. Vậy...

Thế nhưng, không thích hợp.

Vỏ của con sâu nhìn thấy hôm qua kia cũng vậy. Tình cảnh khi ra khỏi vỏ, còn có cái loại sức mạnh điên cuồng muốn cắn xé ấy của nó, ta đều cảm thấy nó không thể nào là côn trùng ma giới phổ thông bình thường.

Không thể nào không có chỗ kỳ quái.

Không thể nào bình thường như vậy.

Nếu là như thế, vậy Phụng Nghi cần gì phải nghiêm túc, suy nghĩ giữ lại con thiêu thân kia tiếp chứ?

Ta nghĩ nghĩ, nghiêm túc hỏi: “Tứ Hạng người từng thấy loại thiêu thân này chưa?”

“Từng thấy một lần đi,” hắn nói: “Khi đó ta còn nhỏ, ấn tượng không sâu lắm, hình như là khi theo một vị trưởng bối đi bãi phóng bạn bè vô tình trông thấy...”

“Vậy. Người không cảm thấy con thiêu thân này có gì kỳ quái sao?”

“Không có, hoàn toàn không có.”

Không có khả năng a.

“Vậy thiêu thân người thấy, hình dáng thế nào?”

Khí trời rất tốt, phong cảnh rất tốt, đóa hoa lan này nở quỳ rũ như thế, chúng ta lại đàm luận đề tài như vậy trước hoa, thật sự rất sát phong cảnh.

“Ừm,” hắn nghĩ nghĩ: “Ta cũng không nhìn kỹ lắm, có tầm ba năm con. Loại thiêu thân này ưa quần cư, ta nhớ người khác nói nhóm lớn thiêu thân sẽ có ngàn vạn con, nhóm nhỏ bình thường cũng sẽ có ba năm mười con cùng nhau sống. Khi bay có loại tiếng vù vù nhẹ nhàng, ừm, so với tiếng bay của ruồi bọ nhỏ hơn một chút, lúc ngừng lại cũng sẽ đỗ cùng một chỗ, nhìn qua giống như chấm bùn trên tường.”

“Chấm bùn?” Ta nhạy cảm chú ý tới những lời này: “Thiêu thân người thấy lớn thế nào?”

“Lớn hơn con ruồi một chút, ừm,” hắn chỉ một con bướm trắng nhẹ nhàng bay tới đậu trên hoa lan: “Còn nhỏ hơn con này một chút.”

“A. Vậy không đúng!”

Con ngày hôm qua ta thấy. Cánh của con thiêu thân mở ra lớn bằng bàn tay mà!

Làm sao có thể chỉ lớn như con bướm trắng này, bướm trắng này lớn bao nhiêu chứ.

“Vậy. Lớn bằng bàn tay thì sao?”

“Sẽ không đi...”

“Là thật sự, ta đã thấy!”

“A?” Về mặt Tứ Hạng cũng nghiêm túc lên: “Thế nào? Người từng thấy?”

“Người cũng biết đấy, mấy ngày hôm trước, lúc vừa tới Bàn Ti động Phụng Nghi liền tìm được một quả trứng có ma khí, sau đó bên trong có một con sâu. Con sâu kia sau khi ra khỏi vỏ biến thành một con thiêu thân màu đen, giống như con vẽ trên trang giấy này, Phụng Nghi nói con thiêu thân ấy và sự tình liên tiếp phát sinh gần đây... không khỏi có liên quan.”

Tứ Hạng hơi trầm ngâm, lập tức hỏi: “Con thiêu thân kia đâu?”

“Ta vốn cũng tìm được một quả, thế nhưng hôm qua vừa mới ra khỏi vỏ bị Phụng Nghi đập chết rồi. Con của Phụng Nghi kia hắn còn giữ, phỏng chừng còn muốn suy nghĩ mê hoặc trong đó, cũng không biết bây giờ còn sống, hay là lại bị hắn giết chết.”

Tứ Hạng không nhiều lời với ta nữa, vội vàng xoay người rời đi.

Ta đuổi sát theo hắn, rẽ một cái liền bước vào gian phòng của Phụng Nghi.

Đẩy cửa, Phụng Nghi yên lặng ngồi trong phòng, nhìn thứ trên bàn thờ ra.

Ta nghe được tiếng vỗ cánh, theo tiếng nhìn lại con thiêu thân kia còn chưa chết, vẫn đang bị hồng quang giam cầm treo tại không trung.

Mà thứ Phụng Nghi nhìn chăm chăm, lại là một miếng gỗ.

“Phụng Nghi tiên bối, ta ngày hôm qua tra sách, loại thiêu thân này gọi là thất...”

“Cái này ta đã biết.” Hắn không kiên nhẫn nói, đầu cũng không nâng.

Ta... Ta nén giận. Hít sâu...

Hắn thật có thể làm người ta tức chết.

“Thế nhưng hai con chúng ta thấy đây lớn gấp mấy lần thất tâm nga Tử Hằng trước đây từng thấy.”

Phượng Nghi căn bản không để ý ta nói cái gì, ngoắc tay với Tử Hằng: “Người đến xem”

Tuy rằng hắn không gọi ta, nhưng ta cũng mặt dày đi qua xem.

Miếng gỗ trên bàn kia, chiều rộng chừng nửa thước, dày một ngón tay, ở giữa thủng một lỗ. Vụn gỗ bay tán loạn, trên bàn lộ vẻ cực kỳ lộn xộn.

“Đây là?” Tử Hằng nhìn hai mắt biến sắc.

“Đúng vậy, chính là như thế.”

Bọn họ giống như đang chơi đồ vui, người biết hắn biết, nhưng ta không biết a.

Bất quá... Bọn họ đầu đầu chuyện gì chứ? Không phải là chuyện ma đầu móc tim phổi sao? Phượng Nghi lại luôn cho rằng con thiêu thân này có liên quan tới chuyện kia. Ừm, miếng gỗ bị thủng lỗ này...

A!

Ta bỗng nhiên hiểu được bọn họ đang nói cái gì!

Chẳng lẽ lỗ trên miếng gỗ này, là con thiêu thân kia khoan ra? Nó là dùng cái râu cứng rắn kinh khủng kia, hay là dùng cái miệng sắc bén ấy cắn?

Miếng gỗ này ta biết, trên núi kể ra nó cứng nhất.

Thế nhưng cái lỗ này thẳng như thế...

Ta cảm thấy phía sau lưng nảy lên một cổ lạnh lẽo, quay đầu nhìn con thiêu thân vẫn còn đang không ngừng vỗ cánh giũa giũa kia...

Có thể xuyên qua gỗ, vậy, cũng nhất định có thể xuyên qua cái khác...

Tỷ như, cơ thể con người...

Chẳng lẽ sự kiện móc tim liên tiếp kia, chính là như vậy mà tới?

Chính là con thiêu thân này...

Có phải nó chui vào thân thể của con người ăn sạch tim gan lá lách, sau đó, sau đó lại...

Rất buồn nôn, rất khủng khiếp...

Con thiêu thân này...

Sắc mặt của Tử Hằng và Phượng Nghi cũng đều không dễ nhìn, bọn họ liếc nhau, bỗng nhiên cùng xoay người đi ra ngoài.

Ta sùng sốt một chút. Phục hồi tinh thần lại vội vàng đuổi theo cước bộ của hai người bọn họ.

“Các người đi chỗ nào?”

“Đi ra ngoài.”

“Cửa động đang phong...”

“Người khẳng định có lối ra khác.” Phượng Nghi vẫn là không khách khí cắt ngang lời của ta.

Có thì có, thế nhưng ta nhìn bộ dáng kia của hắn liền cảm thấy tâm không cam tình không nguyện a.

“Ừm, các người muốn đi ra ngoài làm gì?” Có thể không mạo hiểm vẫn là không mạo hiểm tốt hơn, ai biết bên ngoài bây giờ thế nào? Vạn nhất bọn họ, bọn họ hai người đều...

“Đi theo ta,” ta nói: “Đi ra ngoài thì được, bất quá ta là chủ nhân nơi đây, không có đạo lý để khách nhân đi loạn xông loạn ta đây chủ nhân không cùng đi theo. Các người muốn đi đâu, ta muốn đi đó.”

“Người biết cái gì. Đám thiêu thân đã không thể so với bình thường. Không biết bởi vì nguyên nhân gì biến thành như bây giờ. Hơn nữa cũng không biết ngoại trừ con thiêu thân này có phải còn có ma vật khác quỷ phá hay không, nếu như...”

“Ta cho dù giúp không được gì, cũng sẽ không kéo chân sau các ngươi. Địa hình tình huống nơi này ta đều quen thuộc hơn các ngươi, ta cùng đi, dẫn đường, chúng quy so với các ngươi xông loạn vẫn tốt hơn.”

“Ngươi...” Long mày Phụng Nghi dừng lên, Từ Hằng nói trước: “Tam Bát, trứng của những con thiêu thân ấy sẽ không tự mình mọc chân chạy khắp nơi, nhất định có một cỗ lực lượng khác trong đó an bài. Tình hình phương diện này chúng ta cũng không biết được. Bàn Ti động của ngươi cũng cần người trông nom, ngươi vẫn là lưu lại đi.”

“Vậy để ta cùng đi.”

Thanh âm này yếu ớt vang lên sau lưng. Ta thiếu chút nữa bị hù sợ, vừa quay đầu lại, nhìn thấy Tam Thất có chút tiêu tụy đứng ở bụi hoa cách đó không xa. Nàng thoạt nhìn dường như tinh thần không tốt, chẳng lẽ nàng buổi tối cũng không ngủ ngon sao?

“Ai cũng đừng đi theo chúng ta, thêm phiền!” Phụng Nghi mắng ta: “Dẫn đường đưa chúng ta đi ra ngoài, các ngươi liền lưu lại.”

Ta không muốn tranh chấp với bọn họ ở chỗ này, kêu một con nhện dạn dò các nàng, võng nhất định phải dệt, mỗi cửa ngõ ba đều phải dệt, kết càng dày càng tốt, hi vọng nếu như lại có cái loại thiêu thân đó đi vào trong động, những cái võng này có thể dùng được, lại bảo đảm chuột ché tác hàng loạt vọt ruồi cỡ lớn, dùng phiên đá phiến sắt đều được, gỗ yếu ớt tốt nhất vẫn là không cần. Phái con nhện đi xong, ta đi phía trước dẫn đường, dẫn bọn họ đi lên một cái ngã ba hơi chật hẹp.

Có cho theo hay không là bọn hắn định đoạt, thế nhưng theo hay ở là tự ta quyết định.

Cước bộ của Tam Thất vụn vặt đi bên cạnh ta, cách gần nhìn trên da thịt của nàng không sáng bóng chút nào, so sánh kiểu khác, thì giống như trân châu bạc thành mất cá, chưa nói đến tiêu tụy, còn có một loại...

Ta hình dung không được, tóm lại bộ dáng của Tam Thất nhìn khiến người ta lo lắng.

Ta muốn hỏi nàng làm sao, thế nhưng chúng ta đi rất nhanh, Phụng Nghi cùng Từ Hằng đều là chân không chạm đất bay vút trong sơn động.

Hiển nhiên bọn họ rất cấp bách.

Kiểm bên hông Từ Hằng, còn có uy thế toàn thân phát ra của Phụng Nghi...

Ta nghĩ đến một câu: Bày thế trận sẵn sàng đón địch.

Xem ra chuyện này rất nghiêm trọng, lúc này cũng đích xác không có thời gian chăm lo cho Tam Thất.

Ta cũng khẩn trương theo, tay nắm chặt dải Lưu Vân.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Vào nước phượng hoàng không bằng gà

Chúng ta từ một cửa động hẹp đầy lá cây dây mây chui qua, lúc sắp chui ra ta nghĩ nghĩ, vẫn là nhắc nhở bọn họ: “Cái cửa động này, là chỉ ra không vào...”

“Cái gì?”

Phụng Nghi ngao mạn một cước liền đạp ra ngoài, sau đó hắn liền giống như một khối đá lớn, bị mạch nước ngầm không tiếng động thoắt cái liền cuốn đi, trong chớp mắt không thấy bóng dáng.

Tam Thất a một tiếng, ta mới kịp giải thích nửa câu dưới: “Bởi vì lúc đó thiết kế cái cửa động này chính là dùng để chạy thoát thân mà, chỉ có thể từ chỗ đó ra ngoài mà không thể từ nơi này lại đi vào... Mạch nước ngầm bên ngoài vốn là vô cùng siết, bị ta lại làm phép, cho nên... Bất quá đối với Từ Hằng đảm chắc không thành vấn đề. Tam Thất ngươi cũng cẩn thận một chút.”

Tam Thất không nói gì, thân thể nhẹ nhàng nhảy ra phía ngoài, trong chớp mắt cũng bị dòng nước tối đen không ánh sáng cuốn đi.

Từ Hằng nói: “Ngươi trước đi, ta đi sau cùng.”

“Được.”

Mạch nước ngầm này ta từng xuống nhiều lần, hiểu rõ phương hướng tốc độ và mấy con xoáy làm cho người ta choáng váng đầu bên trong nó vào lúc nào và vị trí nào sẽ xuất hiện, bẻ khúc, đầu dưới chân trên nhảy vào trong mạch nước ngầm.

Thân thể lập tức bị áp lực của dòng nước thật lớn bao lấy, tựa hồ tất cả không khí trong lồng ngực đều bị đẩy ra, ngoại trừ thả lỏng bản thân, bảo trì nội tức, thuận theo lao nhanh của dòng nước xoay tròn cùng với thể hướng xuống phía dưới, không nghĩ tới cái khác.

Chính là bởi vì như vậy, cửa ra này mới không có khả năng từ bên ngoài lại lần nữa tiến vào, chưa nói dòng nước này bản thân đã không có nhiều khả năng ngược dòng thành công, bên trong còn có pháp chú ta làm nữa, đích đích xác xác có thể làm một con đường một chiều.

Trong lỗ tai mặc dù không có nước lọt vào, lại tràn đầy tiếng nước ầm ầm, đó không chỉ là thanh âm trong lỗ tai nghe được, tựa hồ sóng âm kia cùng với sức nước trải rộng trên mỗi một tác da toàn thân. Khi qua khoảng tám ba phút, bỗng nhiên thân thể nhẹ hẫng, thân thể bị vọt tới một chỗ nước cạn, dòng nước biến chậm, ta vội vàng dùng cả tay chân, từ trong nước vọt lên nhảy đến tảng đá bên bờ.

Tam Thất cũng đã bắt lấy tảng đá. Ta còn đưa tay kéo nòng một cái. Phụng Nghi ướt đầm leo lên mặt nước. Kiểu tóc vẫn rất phiêu dật tuyệt vời. Ừm... Đã hoàn toàn không thành hình...

Cái này. Có người nói phụng hoàng nhỏ lông không bằng gà. Phụng hoàng vào nước đây nhưng cũng không hơn được chỗ nào đi.

Về mặt hấn xanh xao. Hơi lắc lư đi lên bờ. Sau đó lập tức ngồi bên cạnh rễ cây không đứng dậy.

Mà Từ Hằng...

Người ta là long tộc mà. Dòng chảy xiết nhỏ nhỏ như thế phòng chừng căn bản không đáng xem. Ta chỉ trông thấy một đạo ánh sáng hình cung xanh biếc từ mặt nước bốc lên. Sau đó thân hình Từ Hằng liền xuất hiện bên cạnh chúng ta. Trên người không thấm nước. Sợi tóc phiêu dật như cũ... So sánh thể này, lộ ra Phụng Nghi càng thêm chật vật ủ rũ.

Từ Hằng nhẹ nhàng ho khan một tiếng dời đi lực chú ý. Ta biết hấn là không muốn để ta nhìn chăm chăm Phụng Nghi để tránh hấn thẹn quá hóa giận. Biết lắng nghe mà dời đầu chỗ khác hỏi Từ Hằng: “Như thế nào? Người có chuyện gì?”

“Vừa rồi lúc trong nước, ta nghĩ đến một chuyện.”

“Cái gì?”

“Có lẽ không chính xác. Phải đợi xác minh xem thử.” Có lẽ Từ Hằng cũng không nghĩ tới chuyện gì, thuần túy là tìm lời để nói.

Ta quay đầu nhìn nhìn sơn thể địa hình, chỉ chỉ hướng bắc: “Thôn xảy ra chuyện, ở bên kia.”

Bốn người chúng ta mở rộng thân pháp, thuật phi hành nhảy lên của ta cũng từng luyện, bất quá không bằng thân pháp của Tam Thất ưu mỹ xinh đẹp, mà Từ Hằng và Phụng Nghi căn bản liên hóa làm một đạo thanh khí, một đạo hồng quang, giống như cầu vòng xa xôi trong nháy mắt xẹt qua chân trời xanh thẳm.

Người trong thôn đều chết sạch, cũng không có người đến đây chôn cất thi thể, thời tiết lúc này mặc dù đã đầu thu nhưng vẫn nắng nóng chưa lui, xa xa đã ngửi thấy một cỗ tanh tưởi.

Ta duỗi ngón tay điểm một cái trên mũi, làm cho mình ngửi không thấy mùi hôi.

Thế nhưng ta lại không thể che cả ánh mắt không nhìn tới thảm trạng nơi đó.

Từ trạng của những người đó vô cùng thâm trầm, nét mặt của bọn họ đều phi thường đau đớn, có một nam tử nữa tựa vào rào trúc, con ngươi hấn như sắp trừng khỏi hốc mắt, ta chỉ liếc mắt nhìn liền quay đầu thật nhanh.

Phụng Nghi lúc này cũng không bày dáng vẻ kiêu ngạo của hấn, ti mi xem kỹ vết thương của người kia, sau đó hấn và Từ Hằng hai người khẽ nói chuyện cùng một chỗ, ta và Tam Thất đứng xa xa, ta thấy Tam Thất cũng không dám xem kỹ. Vốn chính là, mặc dù là yêu, thế nhưng nữ yêu phượng điện này hiển nhiên không có kiên cường của nam.

“Thành thật mà nói... sớm biết ta đã không đi.” Ngoại trừ dẫn đường ta lại không có tác dụng gì khác, hơn nữa cho dù không có dẫn đường, Phụng Nghi và Từ Hằng nhất định ngửi thấy cỗ mùi thối này cũng có thể chính xác không lầm tìm được chỗ này. Sắc mặt Tam Thất vẫn là khó coi, trong trắng lộ xanh, cả người lộ vẻ có chút phờ phạc. Ta cách tay áo đựng nòng một cái, kết quả dường như dọa nòng hết hồn, thật nhanh quay đầu lại. Một bộ biểu tình chán kinh nhìn ta.

“Ừm...” Ta có chút ngưng ngưng. Đưa cho nòng một cái bình nhỏ: “Cái này, xoa một chút có thể nâng cao tinh thần. Ngươi làm sao vậy? Tối hôm qua không ngủ ngon? Hay là tu luyện gặp phải cái gì khó khăn?”

“Không có.”

Nàng không nhận cái bình ta đưa, ta liền xoa chỗ huyệt thái dương mình một chút, hơi cay, tiếp theo đó là nhẹ nhàng khoan khoái, dầu thuốc này vẫn là ta mua dưới chân núi, dùng rất tốt.

Hai người phía trước nói chuyện xong, Từ Hằng đi hướng phía chúng ta.

“Hai người các ngươi, trước bịt lỗ tai lại.”

Hử? Bịt mũi còn chưa đủ, còn muốn bịt cả lỗ tai?

“Phượng Nghi muốn dùng phương pháp bức những thứ đó ra, hai người các ngươi cũng đều xem như là côn trùng...”

“Hiểu, hiểu.”

Ta lập tức nghe lời với ngón tay điểm một cái phía sau đầu, che thính giác của mình. Tam Thất cũng làm theo.

Phượng Nghi đứng trên sân phơi lúa vốn ở phía tây thôn kia, tóc đều bay sau người, chỉ nhìn bóng lưng, còn tưởng rằng là vị tuyệt sắc giai nhân. Tuyệt sắc nhưng thật ra tuyệt sắc, thế nhưng giai nhân lại...

Đột nhiên dường như có cỗ lực lượng hung hăng đẩy ta một phen, chân ta gần như quỵ trên mặt đất, Từ Hằng nhanh tay lẹ mắt một phen đỡ lấy ta. Lại nhìn Tam Thất, nàng đỡ cây. Mọi Phượng Nghi hơi mờ ra, ta nghe không được thanh âm, thế nhưng lại có thể cảm giác được một cỗ lực lượng giống như thủy triều vô hình, từng đợt sóng cuộn trào mãnh liệt mà đến.

Phượng lão đại, ngươi điên rồi.

Ngay cả thể công sóng siêu âm cũng phát ra.

Đối với côn trùng mà nói, nhất là côn trùng có cánh, luôn luôn nhận biết nhạy cảm với sóng âm trong không khí, ngược lại, trước mặt loại thể công sóng âm này cũng là căn bản không có sức chống cự gì.

Phượng Nghi bọn họ ngay từ đầu luôn tìm không được hung thủ móc tim giết người kia, có lẽ... có lẽ chính là đám thất tâm nga này hình thể cực nhỏ động tác lại nhanh. Cho nên bọn họ lần nào cũng không công quay về.

Thế nhưng một chiêu này của Phượng Nghi, thật ác độc.

Nếu như đám thiêu thân kia còn trốn ở chỗ này, vậy nhất định... không chấn chết, thì cũng chấn ra đây.

Ổng tay áo và tóc của Phượng Nghi đều tung bay, giống bị kinh phong lay động, mắt hấn híp lại. Thoạt nhìn có một loại nghiêm nghị hiếm thấy, cao cao tại thượng, làm cho người ta có loại cảm giác nhìn thấy mà sợ.

Chẳng trách, ta vẫn luôn sợ hấn như thế, thế nào cũng không dám thả lỏng trước mặt hấn.

Một tay của hấn là đã có thể ra đòn sát thủ với phi trùng bò sát, chim chóc bình thường đối phó với côn trùng còn chiêu của mỗi con, hấn thân là vua trăm loài chim thần diệu phượng hoàng, muốn uy hiếp đám côn trùng... Vậy quả thực là dễ như trở bàn tay.

Sợ hãi của ta đối với hấn là thiên tính bản năng, khinh miệt của hấn đối với chúng ta sao không phải vậy?

Giờ khắc này ta rõ ràng biết. Tam Thất tuyệt không có hi vọng.

Thầm mến của nàng chỉ có thể biến thành thất tình, Phượng Nghi tuyệt đối sẽ không thích nàng.

Từ Hằng vững vàng đỡ thất lưng ta, tay kia thì đỡ cổ tay ta. Trên người hấn phát ra vòng sáng màu xanh ảm áp, bao toàn bộ ta lại.

Ta quay đầu nhìn hấn.

Hai nhúm tóc dài bên tóc mai được Hối Đại Mao nói là đặc biệt có khí chất đặc biệt của hấn cũng bị xao động tung bay, vạt áo làm gió, ngạo nghễ mà đứng.

Ta không dám nhìn nhiều hấn, chuyển mặt qua.

Ta nghe không được cái gì, thế nhưng...

Bản năng cảm giác, ngoại trừ tiếng kêu phát ra trong miệng Phượng Nghi, hấn là còn có thanh âm gì khác cũng trộn lẫn vào.

Là thanh âm gì ta không biết... Bất quá...

Dư quang khóe mắt đảo qua một cỗ thi thể nông dân nằm sấp cách đó không xa.

Một đạo bóng dáng màu đen bỗng nhiên từ trên thi thể nằm sấp bất động kia xông lên, động tác của ta phản ứng nhanh hơn đầu ta. Một đạo tơ bắn ra, bắn xuyên qua bóng đen đánh tới hướng Phượng Nghi kia!

Bóng đen ấy trong nháy mắt mất đi lực đạo, suy sụp rơi xuống đất.

Thiêu thân.

Cái loại thất tâm nga đó.

Ta không kịp nghĩ nhiều, khoát tay, vô số đạo tơ lóe màu bạc từ trong lòng bàn tay bắn ra, giao trên không trung dệt ra một thiên la địa võng, rất nhiều bóng đen bỏ nhào vào võng, lập tức bị dính chặt, vô luận giãy giụa như thế nào cũng không thể thoát khỏi. Rất nhanh trên võng tơ liền dính đầy thiêu thân, một mảnh cánh nát màu đen sì nhảy loạn, trong lòng người xem cực không thoải mái.

Ước chừng công phu một chén trà nóng, đám thiêu thân này không tăng nhiều nữa, có lẽ chung quanh đây ẩn núp chỉ có bấy nhiêu. Phụng Nghi bỗng nhiên khép môi dừng tiếng, vung ống tay áo lên thu công. Thực ra ta không biết hẳn là có ý gì, thế nhưng thiêu thân nếu đã sa lưới rồi, giết hay không tất cả nằm trong một niệm của ta, ta hai tay nắm không. Niệm: “Thu!”

Thiên la địa võng buộc chặt vào trong, bao tất cả thiêu thân thành một bọc.

Ồ... Đám thiêu thân bị đánh thành bao càn điện cuồng liêu mạng giãy giụa, khắp nơi đều là vẩy phấn đen trên cánh chúng nó. Ta mặc dù thu võng, lại thật sự không muốn đi bắt đám thiêu thân ấy, gọi Phụng Nghi: “Phụng tiên bối, đám thiêu thân này xử lý như thế nào?”

Mi hẳn bất động mắt không nâng, trực tiếp một đạo hỏa diễm ném qua, chưa đầy mấy giây đám thiêu thân này bị thiêu hết sạch, ngay cả một mẩu vụn cũng không lưu lại.

Từ Hằng quay đầu, bỗng nhiên a một tiếng.

Ta cũng quay đầu nhìn, Từ Hằng nhẹ nhàng khép lại ngón tay, một thứ gì đó từ dưới đất chậm rãi dâng lên.

A, đó là con thiêu thân vừa rồi bị tơ nhện của ta bắn thủng, còn chưa có chết, bất quá thoát nhìn cũng chỉ có chờ tắt thở.

Nó mặc dù là con đầu tiên lao ra chịu chết, nói ra lại chết sau đồng tộc của nó.

“Lại lớn.”

Lời này của Phụng Nghi không đầu không đuôi, trong lòng ta rung mình.

Phải, con thiêu thân này...

Quả trứng ta và Phụng Nghi tìm thấy, con thiêu thân chui ra kích thước rất lớn, cánh mở ra to như bàn tay.

Thế nhưng thể tích của con thiêu thân này, lại lớn hơn một vòng so với con chúng ta thấy! Thân thể xấu xí, râu sắc bén quai dị, còn có hoa văn trên cánh nát kia cũng thấy rõ ràng!

“Phải.. Là chủng loại bất đồng, hay là...” Loại thiêu thân này đang không ngừng mà tiến hóa?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Thiên địa tác vuông trong vỏ ốc

Khi Từ Hằng thấy trước đây, những con thiêu thân này chỉ lớn cỡ bướm trắng bình thường, đến chúng ta thấy hôm trước đã biến thành lớn cỡ bàn tay.

“Đám thiêu thân này hẳn là sau khi ra khỏi vỏ lập tức biết kiếm ăn, bắt cái gì ăn cái đó, đương nhiên, máu tươi ăn rất tốt. Đám thiêu thân ra khỏi vỏ tại phụ cận thôn này, sau đó tập kích thôn dân xong, lại trốn trong xác chết, làm tiếp cái vỏ bao chính mình lại. Hai lần trước chắc hẳn cũng là như vậy, chúng nó rúc vào trong vỏ, lại có huyết tinh khí của những xác chết ấy che lấp, cho nên chúng ta thế nào cũng không tìm được tung tích của nó.”

Phụng Nghi hừ một tiếng: “Trách không được Suru Hồn đại pháp cũng vô dụng.”

A, thì ra là thế.

Vừa rồi con thiêu thân kia đích thực là từ trong thi thể người nọ dưới đất chui ra... Ờ, không thể suy nghĩ nữa, toàn thân rung mình, ngực vừa kiềm chế vừa sôi trào muốn ói.

Thì ra không phải móc tìm, là bị đám thiêu thân này ăn...

Ừ, nghĩ như vậy cũng đúng, râu của đám thiêu thân ấy cứng như thép, tiến vào thân thể không thành vấn đề, ăn lại nhanh, người một khi phát giác không đúng, lúc ấy đã không còn kịp nữa rồi. Đám thiêu thân này cũng rất xảo hoạt, không biết là vì tránh đầu sóng ngọn gió hay là vì ăn no nghỉ ngơi dưỡng sức, trực tiếp sống nhờ trong cơ thể của người bị cắn chết...

A a, không được không được, không thể suy nghĩ nữa, ta bây giờ có thể xác định ta mấy ngày nữa cũng tuyệt đối ăn không trôi thứ gì.

“Ừm, nếu không có chuyện gì, vậy chúng ta liền...”

Trở về?

Ồ, cửa động còn bị chính ta phong lên... Chẳng lẽ còn muốn mở ra rồi lại phong lần nữa? Vậy, vậy chúng ta ban nãy vòng đường phía sau núi lại bị nước gội để làm cái gì chứ? Ta chỉ nghĩ đi ra, lại không nghĩ còn phải trở về...

Thực sự là làm điều thừa.

“Xung quanh đây. Có phải cũng chỉ có một thôn xóm như thế hay không?”

“Hờ?” Câu hỏi của Từ Hằng làm cho ta sững sốt: “Ừm. Không phải. Dưới núi này mặc dù rất nghèo, bất quá mấy năm nay cũng xem như mưa thuận gió hòa lại không có thuế má. Có mấy cái thôn. Cái này gần Bàn Ti động của ta nhất. Hơn nữa dựa vào núi. Ngươi xem. Lại hướng về phía tây một chút chính là đường chúng ta đi qua lúc lên núi...”

“Ngươi thật nhiều lời.” Phượng Nghi không nề tình mà trách móc ta: “Chọn cái quan trọng mà nói là được. Gần thôn này còn có chỗ nào?”

“Còn có thôn Lý gia. Đường núi cách nơi này cũng bảy tám dặm đường.”

“Đi xem”

Kết quả thôn Lý gia... quả nhiên cũng là thấy ngã khắp đồng.

Vì thế một màn vừa rồi tại thôn Lý gia kia tái diễn một lần. Phượng Nghi biểu diễn sóng siêu âm công kích, ta thì tung võng. Tam Thất vẫn một mồi không có tinh thần, thậm chí một câu cũng không nói.

Ta có chút lo lắng cho nàng.

Có điều, trong lòng ta vẫn mơ mơ hồ hồ có một nghi vấn, chỉ là thời gian vội vã, nghĩ không ra. Chờ sau khi chúng ta đi ra từ Quách thôn thứ ba, ta ói ra một ngụm khí đục dài, luôn bé khí sợ người mùi thối của thi thể cũng là một chuyện rất không thoải mái.

Sau đó ngực vừa thả lỏng, đầu dường như cũng linh hoạt lên.” Từ Hằng, ngươi nói, đám thiêu thân ấy... Không phải, chúng nó đầu tiên là trúng thiêu thân. Vậy, đám trứng ấy là từ đâu mọc ra? Lúc ở kinh thành... Con hươu tinh kia... Ta cảm thấy, đám thiêu thân ấy giết người không thành vấn đề, thế nhưng hươu tinh sao lại không thể ngăn cản được chứ. Lại nói. Vì sao đám thiêu thân ấy một mực ẩn hiện xung quanh chúng ta nhỉ... Thật kỳ quái...”

“Đừng vậy, rất kỳ quái.”

Ta nghĩ không ra manh mối, dù sao, nghi vấn này giống như tảng đá lớn trĩu nặng ở ngực, làm cho ta rất không thoải mái, không có biện pháp chân chính thả lỏng.

Mặc dù tốc độ của chúng ta rất nhanh, bất quá đợi sau khi chạy hết thôn trang nhỏ dưới chân Già Hội sơn, trời cũng đã tối.

Tâm tình của ta cũng thực nặng nề.

Mặc dù thiêu thân hiện giờ không phải là đối thủ của chúng ta, thế nhưng bản thân sự xuất hiện của bọn chúng đã nói lên vấn đề nghiêm trọng. Đây là phi trùng của ma giới a! Đột nhiên xuất hiện tại nhân gian. Chứng tỏ vấn đề gì? Còn có, dường như đám thiêu thân này trong quá trình giết người, ăn cơm, lại ngủ đồng loạt xác càng ngày càng kinh khủng.

Hơn nữa, hảo hán cũng không chịu nổi nhiều người a... Chúng ta mới mấy người, đám thiêu thân ấy lại dường như vô cùng vô tận, lúc này mới thời gian bao lâu? Dưới Già Hội sơn đã không còn một người sống — Ừm, gà sống chó sống cũng đều không còn. Nếu như loại sâu này tràn ra theo quy mô lớn, vậy so với bất cứ thiên tai, ma đầu nào đến trái đất còn đáng sợ hơn.

Bởi vì chúng nó số lượng nhiều, tiến hóa mau!

Cũng may trong động của ta, mấy thứ này hẳn là còn chui vào không được, cửa động phong, cửa ra có thể chạy thoát thân lại là chỉ có thể ra không thể vào. Đám thiêu thân này có lợi hại hơn nữa cũng không cách nào đi qua mạch nước ngầm bị thi chú chảy xiết ấy.

“À, ừm, tối rồi, chúng ta trở về?” Ta đề nghị.

“Trở về? Cửa động không phải phong sao?”

“Đừng vậy... Chúng ta đây cũng không thể qua đêm tại ngay đất hoang a?”

“Không vấn đề.” Từ Hằng cười: “Ồ tại đất hoang một đêm cũng không sao, buổi tối xem trăng sao. Cũng thay đổi tâm tình.”

Ờ, vậy cũng phải, trong động buồn bực. Ta thì không sao, bọn họ có lẽ cảm thấy khó chịu không quen đi. Xây có khéo léo hơn rộng rãi hơn, cũng vẫn là một cái động.

Bất quá Từ Hằng tuy rằng nói như vậy, ta lại cảm thấy, có lẽ... bọn họ còn có suy tính khác. Có phải còn muốn lại suy nghĩ chuyện con thiêu thân kia không? Hay là...

Không đoán, dù sao ta ngốc, đoán cũng đoán không ra.

Chúng ta dừng lại bên một dòng suối trong núi, lúc này đến phiên Từ Hằng thể hiện một phen thân thủ, hắn lấy ra một cái vỏ ốc xinh xắn rất đẹp để tinh xảo từ trong tay áo, vỏ ốc bên có hoa văn tinh tế, chỉ lớn bằng hạt đào.

“Đây là...”

Từ Hằng cười mà không đáp, thổi một hơi lên vỏ ốc kia, sau đó thả vỏ ốc bên dòng suối.

Phía trên vỏ ốc chớp động giọt nước rực rỡ, liền giống như quả bóng được bơm hơi nhanh chóng phồng lên.

A?

Ta tròn to mắt há to miệng, nhìn một màn kỳ diệu... vô cùng thú vị này.

Đây thật đúng là thổi khí liên lớn nha... Bất quá kiếp trước của ta người ta thổi chính là khinh khí cầu trong quảng cáo, Từ Hằng thổi đây chính là vỏ ốc biển.

Vỏ ốc vẫn to đến khi lớn cỡ căn nhà nhỏ mới ngừng lại, Từ Hằng cười tủm tỉm chia tay: “Địa phương chật chội, thỉnh đại gia chịu thiệt một đêm đi.”

“Ta đến ta đến, ta vào trước.”

Ta kích động bước về phía trước, một cước bước vào cửa vào của vỏ ốc.

Cảm giác tiến vào còn to hơn so với nhìn từ bên ngoài, rộng hơn nữa.

Trước mắt là cầu thang xoay tròn màu sắc rực rỡ, vách vỏ ốc giống như mỹ ngọc ngũ sắc, lại giống như đồ sứ thượng hạng nhẵn mịn cứng rắn. Một chút mùi cũng không có, ừm, có thể nghĩ được một mùi tựa hồ nước biển mặn mặn.

Thật kỳ diệu a.

Theo hành lang lượn vòng đi vào, bên trong là gian phòng khách, vách tường, sàn nhà, nóc nhà nơi này, cũng đều là vỏ ốc màu ngọc như nhau, cái bàn, bộ đồ trà cây đèn trên bàn, lọ hoa lớn cắm rong biển khô, tất cả đều là chất liệu giống nhau.

Giống như tiến vào một thế giới đồng thoại... mỹ lệ, ngũ sắc rực rỡ trong tưởng tượng của trẻ em.

“Từ Hằng Từ Hằng, người thật là lợi hại! Pháp bảo thú vị như thế, trước kia sao chưa từng cho ta xem chứ?”

Hắn chỉ là cười nhạt: “Cái này... là khi ta ở vậy trong đầm Hắc Long, luyện chế ra, mặc dù nhìn như đồ chơi, nhưng tại đáy đầm Hắc Long nơi hoang vắng căn cố như thế, ta vẫn ở trong đó.”

Ờ...

Ta sững sờ.

Từ Hằng hắn... ở trong này... ba trăm năm? Bất đồng với ba trăm năm ngủ say của ta, hắn... hắn rõ ràng có tâm linh tự do, suy nghĩ rộng lớn như thế, lại chỉ có thể vây bên trong vỏ ốc nhỏ nhỏ dưới đáy đầm Hắc Long, suy cho cùng...

Phượng Nghi nói: “Đây là thuật phương thần thiên địa? Ta dù chưa từng luyện, nhưng cũng biết môn pháp thuật này không dễ luyện thành.”

Hắn vừa ngạo như thế, Từ Hằng liền tán gẫu với hắn về pháp thuật phương thần thiên địa này.

Ta cũng không xoắn xuýt với vấn đề này nữa. Tam Thất nói không thoải mái lắm, Từ Hằng chỉ vào một cửa phòng nói để nàng nghỉ ngơi trước. Mà ta thì tìm được suối cấp nước ở sân vườn phía sau. Xách nước, đun trên bếp, sau đó còn lục lá trà.

Trong vỏ ốc nhỏ nhỏ phong phú kỳ diệu như vậy...

Thế nhưng ta lại không có được tâm tình nhảy nhót khi vừa tiến vào.

Chuyện phát sinh ngày hôm nay, còn có bản thân cái nhà vỏ ốc này...

Đều không phải là chuyện đáng để cao hứng.

Ta biến ra một thanh quạt lửa, có chút không yên lòng.

Mặc dù chúng ta được xưng là yêu, thế nhưng ta cũng không giết người, cũng chưa bao giờ tồn ý xấu gì.

Thế nhưng ma đạo và chúng ta, tựa hồ là bất đồng. Sinh vật nơi đó dường như đều có ham muốn phá hoại trời sinh, đả thương thân kia chính là ví dụ rất rõ ràng.

Ta thờ dài, bùng trà vào nhà, Phượng Nghi và Tử Hằng đã không còn thảo luận cái phương thốn thiên địa ấy nữa, ngược lại nói đến kỳ trăng tròn gì đó gì đó, ta nghe không hiểu, cũng không dám nói chen vào, bê cho bọn hắn mỗi người một ly trà.

Tử Hằng nói: “Người cũng sớm đi nghỉ ngơi đi, hôm nay người cũng thực mệt nhọc.”

Gian phòng trong vỏ ốc này hình như là có thể tăng thêm theo yêu cầu, từ một ngón tay của Tử Hằng, bên cửa phòng Tam Thất vừa mới đi vào kia lại xuất hiện một cánh cửa.

Ta gật đầu cáo biệt với bọn họ, vào gian phòng ấy. Gian phòng rất lịch sự tao nhã, là một loại màu phấn nhàn nhạt, tuyệt không làm cho người ta cảm thấy đó là một không gian phong bế, cảm giác không khó chịu.

Ta đá giày nằm trên giường, cơ thể mệt mỏi, tâm cũng cảm thấy mệt mỏi...

Thế nhưng một chút buồn ngủ cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Nghi hoặc quá nhiều chung quy khó giải

Không biết Tam Lục bây giờ thế nào? Lý thư sinh và nàng đang làm gì trong động nhỉ?

Có Hôi Đại Mao, trong động hẳn là không cần ta quan tâm. Hắn bình thường thoát nhìn ngó nghịch, thế nhưng trên thực tế đối với câu an toàn là số một này hẳn hiểu còn sâu sắc quán triệt hơn ta triệt để hơn ta.

Nếu nói trong Bàn Ti động luyện tiếu sinh mệnh nhất là ai? Hôi Đại Mao nếu nhận thứ hai, không ai dám nhận thứ nhất.

Thật sự ngủ không được, ta bò dậy đẩy cửa đi ra, băng qua hành lang. Đại sảnh trống rỗng, Phượng Nghi và Tử Hằng hẳn là cũng đều tự đi nghỉ ngơi rồi. Tử Hằng rất thích đọc sách, trong nhà vỏ ốc này ít nhất cũng có mấy cuốn sách chứ?

Ta theo hành lang tìm, quả nhiên tìm được một gian thư phòng, trước mặt là một dãy giá sách, phía trên bày đầy sách thật chỉnh tề.

Theo như thói quen xếp sách của Tử Hằng, ừm, hẳn thường đọc hẳn là xếp ở bên này.

Kiếp trước đã từng rất mê mẩn tiểu thuyết ngôn tình, vừa tan học liền lao thẳng tới tiệm cho thuê sách, kinh nghiệm thuê sách trong tiệm là, càng là cuốn bị lật đến rách đến cũ, càng là sách coi được. Bởi vì có thể khiến cho rất nhiều người đều thuê nó, quyển sách ấy nhất định là rất đặc sắc.

Ta rút ra một quyển sách đóng buộc chỉ là cuốn cũ nhất trên cả cái giá, Tử Hằng hẳn là rất hay lật cuốn này.

Ta không ngồi xuống, cứ đứng trước giá sách lật xem.

Vừa lật trang sách, nét chữ thanh tú tiêu dật thẳng tắp quen thuộc vô cùng.

Ồ, đây là... đây là bút tích của chính Tử Hằng a.

Là ghi chép gì của hắn?

Ta tò mò xem tiếp. “Đầm Hắc Long vĩnh viễn tối như nửa đêm. Không thấy mây may ánh mặt trời. Ta rốt cuộc hiểu vì sao nơi này gọi là đầm Hắc Long. Cũng không phải là năm đó tại đây giao long đen bị chém giết mà đặt tên. Mà là nơi này... đích xác hắc ám như thế.”

A?

Cái này... Cái này sao lại thấy giống như nhật ký?

Ta đây không được nhìn lên nhật ký của người khác?

A a. Chuyện này cũng không thể làm. Ta cuống chân cuống tay nhét quyển ghi chú kia về giá. Kết quả càng gấp càng nhét không vào. đành phải trước tiên cầm lên mấy quyển bên cạnh cùng nhau để lại.

“Tam Bát, ngươi không ngủ được đang làm cái gì?”

“A?”

Ta vừa quay đầu lại, cả kinh. Mấy cuốn sách trong tay kia đều rơi xuống đất.

“Làm sợ người?” Hần mỉm cười có chút áy náy: “Ta nghe thấy bên này có động tĩnh, vì thế qua đây xem thử, không nghĩ tới là người.”

“À... Ta ngủ không được, qua đây muốn tìm thử xem có cuốn sách nào liên quan đến ma giới có thể xem thử hay không, giết thời gian.

Ta vừa giải thích, vừa vội vã ngồi xổm xuống nhặt sách lên.

Thật ra ta không nhìn lên... Ít nhất ta không có ý định nhìn lên. Có điều không biết vì sao chợt dạ như thế.

Từ Hằng nói: “Sách của ma giới nơi này không có, bất quá có mấy cuốn du ký của tiền bối tu tiên khi đi du lịch nước ngoài viết ra, có một số phong thổ nhân tình cũng rất mới mẻ độc đáo, cuốn này, còn có cuốn này, ngươi đều có thể xem thử.” Hần vừa nói, vừa rút ra mấy cuốn sách từ cái giá bên kia đưa cho ta.

“Ừ.”

“Có muốn uống chén hay không?”

“A? Muốn!”

Lá trà Từ Hằng tư tàng đương nhiên là vô cùng tốt, ta mặc dù không tinh thông những cái ấy, nhưng nhìn thấy nước nóng đổ vào trong chén lưu ly. Lá trà xoay tròn cuộn cuộn, nước trà ngấm ra trong veo sáng sủa, là một loại xanh biếc cực non mềm. Từng lá trà mở ra trong nước, tình hình kia vui tai vui mắt nói không nên lời, hương khí cũng rất dễ ngửi, bùng lên ngửi một cái về phía miệng chén, cảm giác dòng hương trà mát lạnh kia thấm thẳng đến đỉnh.

“Thật thơm.”

“Ừ, đây là cây trà ta tự mình trồng, lá non tự mình hái, có điều bên trong còn có một loại rong sinh từ biển tên là ba yên thảo, lấy lá non nhất. Ngươi ném ra không?”

Ta thành thật lắc đầu: “Vị ta không biết, bất quá dù sao ta biết uống ngon.”

Hần lắc đầu cười.

“Ngươi cũng không ngủ sao?” Ta rút cuộc nhớ tới vấn đề này. Hần tóc chỉnh tề, y phục chỉnh tề, ta vừa tới bên này hần liền tới đây. rõ ràng cũng là không ngủ.

“Ừ, sự tình ban ngày gặp phải...”

“Ừm, ta không hiểu lắm, cũng không có chú ý gì, nhưng nếu muốn ta hỗ trợ cứ việc nói thẳng. Ta sẽ không chối từ.”

“Sẽ không khách khí với ngươi. Ngươi xem, vòng nhện của ngươi đối phó mấy thứ này vừa vặn thích hợp nhất, hôm nay ngươi không phải giúp rất lớn sao?”

“Đúng nha...”

Mặc dù ta cũng xem như tộc côn trùng, thể nhưng nhện và phi trùng khác lại là quan hệ đối đầu, ta đây vừa giơ tay, nó có nhiều thiêu thân hơn cũng bị một vòng giam giữ.

Ha ha, nghĩ như vậy ta thoải mái hơn nhiều cũng có chút đắc ý.

Lúc trước không biết thứ móc tim là ma đầu gì, ta ngược lại nom nớp lo sợ như sắp gặp đại địch, thế nhưng bây giờ nếu đã biết. Lại không sợ. Nếu như thứ khác quấy phá ta phiền toái. Mà lại là phi trùng, có thể nói ta cũng là thiên địch của phi trùng. Ta còn phải sợ chúng nó?

Sói mà phải sợ thỏ sao? Hồ ly phải sợ gà sao? Ta mà sợ thiêu thân sao?

Ha ha, không cần sợ!

Ồ, ta đưa ra ví dụ gì đây... Dường như cũng không phải là hình tượng xán lạn gì.

Hai câu của Từ Hằng đã làm ta mở cờ trong bụng, trà này cũng vô cùng dễ uống, ta uống liền mấy chén, lại nhìn nhìn Từ Hằng chỉ cầm chén nhỏ uống

một ngum nhỏ, đến bây giờ vẫn còn non nửa chén chưa uống xong, ngượng ngừng lên.

Còn nhớ trong Hồng lâu Bảo tỷ tỷ hay là Lâm muội muội từng nói, một chén để nhắm, hai chén là uống, ba chén là vật vớ vẫn giải khát... Ta đây uống mấy chén? Vậy không phải là uống thành... con lừa rồi?

Ta vui vẻ ôm mấy quyển du ký về phòng, lật xem mấy trang, quả nhiên ngoại vực phong tình bất đồng với trung nguyên, lúc đánh cái ngáp muốn ngủ, ta cảm giác mình dường như đã quên chuyện gì...

Ừm, là cái gì đây?

Quên đi, không nghĩ.

Ngủ một giấc ngon lành trên giường vô ốc, sáng sớm lại uống một bát hương thảo thanh lộ lớn. Đừng hiểu lầm, hương thảo này không phải hương thảo của hiện đại kia, chính là... giọt sương và nước cỏ trên lá cây thu thập lại. (1)

Từ Hằng người này chính là phong nhã, hành sự cử chỉ, tiểu tiết sinh hoạt đều phiêu dật xuất trần như vậy.

A? Hửn hôm nay...

Ồ, hửn mặc chính là y phục Hồi Đại Mao bọn chúng làm vội cho hửn thay nha.

Thật ra y phục vốn dĩ của hửn vừa không cũ vừa không bẩn, hoàn toàn không cần phải đổi. Y phục vốn dĩ của hửn nhất định là rất sang trọng, nói không chừng lại là thánh phẩm thần khí tẩm trời nhả tợ long nữ dệt vải các loại, bộ trong động chúng ta làm ra bất quá là tợ nhện lặn tơ tằm hoang, có lẽ còn có cả các loại sợi cây linh tinh, màu sắc nhuộm miễn cưỡng xem như đều đặn, thủ công chính gốc. Đám nhện chúng nó tu luyện không có một đũa bản lĩnh, nhưng nhắc tới phương diện nữ hồng, mỗi người đều là tay lành nghề, tất cả đều là trời sinh giỏi may vá.

Phượng Nghi không có mặc bộ làm cho hửn, bất quá Tam Thất lại thường thay bộ đồ mới.

Màu hồng phấn vốn là màu sắc thích hợp với nàng, thế nhưng sắc mặt của nàng bây giờ vẫn cực kỳ không tốt. Trắng thì trắng, thế nhưng trong trắng không lộ hồng, là một cổ xám xanh, so với hai ngày trước thoát nhìn còn nghiêm trọng hơn. Vừa đối mặt ta liền hoảng sợ: “Tam Thất người không sao chứ?”

“Không sao...”

“Không sao cái gì! Người xem bộ dáng người bây giờ! Càng ngày càng kém, người đây nhất định không phải là ngủ không ngon, người luyện công xảy ra sự cố sao? Vừa lúc, y thuật của Từ Hằng không tồi, Phượng Nghi tiền bối cũng rất uyên bác cao minh, người thỉnh bọn họ xem thử mạch cho người. Là phải điều trị hay là phải...” Ta vừa nói vừa cất giọng gọi Từ Hằng, hửn chậm rãi đi tới.

“Từ Hằng, người xem thử cho Tam Thất đi. Nàng như vậy thật sự không bình thường nha, mắt thấy càng ngày càng ủ rũ, mạng dường như cũng đi một nửa rồi...”

Từ Hằng gật đầu, mỉm cười với Tam Thất: “Tam Thất cô nương, giấu bệnh sợ thầy không tốt, ta...”

Tam Thất bỗng nhiên từ trên ghế nhảy dựng lên lui mạnh một bước dài: “Đừng đụng ta!”

“Tam Thất?” Ta kinh ngạc, nàng sao vậy? Từ Hằng nàng trước kia cũng thường gặp, một người quy củ biết bao mà, nàng sao lại bày ra bộ dáng con nhím tựa như bị phi lễ chứ.

“Thân thể của chính ta ta tự mình biết. Không cần các người bận tâm vô ích.” Tam Thất ngữ khí cổ quái nhìn nhìn ta lại nhìn nhìn Từ Hằng, bỗng nhiên cười, nụ cười kia thật ra rất đẹp, nhưng nhìn thế nào cũng khiến người ta cảm thấy không được tự nhiên: “Các người có chú ý gì, kẻ xương người họa... Hử, đừng nghĩ ta sẽ bị lừa!”

Đây là cái gì và cái gì vậy?

Tam Thất người chẳng lẽ không phải cơ thể sinh bệnh mà là đầu óc sinh bệnh? Ta trước kia sao không nhìn ra người có chứng vọng tưởng bị hại nghiêm trọng như thế chứ?

A a, ta thông cảm.

Bất kể là người hay yêu, khi sinh bệnh tính tình chung quy sẽ không tốt, có lẽ còn có thể có chút liên tưởng kỳ quái. Kiếp trước có một hàng xóm bị một loại bệnh ngoài da. Mặt rất khó xem, tính tình người cũng biến cố quái, vừa thấy có người đang nhỏ giọng nói liền cho rằng người ta đang châm chọc mặt của nàng, chồng sắc thuốc đông y cho nàng nàng đặc biệt lấy thành phần đi xét nghiệm, cảm thấy chồng liệu có muốn dùng độc được mạn tính hạ độc nàng lấy cô nàng xinh đẹp khác hay không.

Nghĩ như vậy lòng ta lại yên ổn.

“Tam Thất, người xem xem, người thật sự là sinh bệnh rồi, để Từ Hằng xem thử cho người... Ồ, người nếu không yên lòng chúng ta. Ta đi mời Phượng Nghi tiền bối tới chẩn thử cho người có được không?” Ta dịu dàng nói: “Ta cùng người đi tìm Phượng Nghi tiền bối đi?”

Tam Thất “bộp” một tiếng đẩy tay đưa tới cửa ta ra. Ánh mắt phút chốc biến cực kỳ đáng sợ.

Ừm... Ta bị nàng nhìn chòng chọc run cầm cập, ta tự nhận không làm chuyện gì có lỗi với Tam Thất. Nàng nhìn ta sao lại giống như đang nhìn đại cừu nhân không đội trời chung?

“Ngươi, các ngươi...” Thanh âm của Tam Thất trầm thấp khàn khàn, tay chỉ vào ta, lại chỉ vào Từ Hằng, lời nói phía dưới không có nói ra, bỗng nhiên quay người lại liền hóa thành một đạo huyễn quang màu đỏ sậm lao đi hướng ngoài sảnh.

“A! Tam Thất?”

Ta vội vàng đứng dậy đuổi theo, thế nhưng tốc độ của Tam Thất sao lại nhanh như thế, chờ ta vòng qua con đường xoay tròn vô ốc ra ngoài vô, đã nhìn không thấy tung tích thân hình Tam Thất.

“Đây là có chuyện gì...” Ta đứng bên dòng suối son đã mờ mịt chung quanh, nhìn Từ Hằng cùng ra theo phía sau, ngơ ngác hỏi một câu.

Đương nhiên Từ Hằng cũng không có đáp án cho ta, hần chỉ nói: “Đi về trước đi, Tam Thất nhất quán khôn khéo, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.”

“Từ Hằng, trong lòng ta không yên, luôn cảm thấy chuyện gần đây, dường như có chỗ nào không đúng lắm.”

Nghi vấn này đè ép trong lòng ta cũng không phải một ngày hai ngày, rốt cuộc nói ra, cảm thấy giống như nhổ được xương cá hóc ở cổ họng, cảm thấy thoải mái hơn: “Vi sao đám thiêu thân này ẩn hiện phụ cận chúng ta chứ... Rốt cuộc là ai, hay là ma đầu, một đường đi theo chúng ta liên tiếp rắc những mầm mống này? Nếu không phải là Phượng tiên bối phát hiện đúng lúc cũng sẽ rắc vào trong Bàn Ti động của ta rồi... Rốt cuộc, thể đạo này sắp phát sinh biến hóa gì?”

Chú thích

(1) hương thảo: một loại thực vật có mùi thơm đặc biệt, thường được sử dụng để làm hương vani thiên nhiên ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Bạch cốt tinh cùng Bàn Ti động

Từ Hằng lắc đầu, một lát sau, chỉ nói: “Ta cũng thấy không rõ, khi bói toán cũng không có kết quả, ta không biết chuyện ta muốn làm cuối cùng có thể làm được hay không, cũng không biết thể gian này cuối cùng sẽ như thế nào... Có lẽ là công lực của ta còn chưa đủ đi.”

Ta cúi đầu, chậm rãi nói: “Chính là Tam Thất, ta thật sự rất lo lắng cho nàng, nàng...”

“Được rồi, ngươi cũng đừng bận tâm vô ích.” Phượng Nghi cũng đi ra khỏi nhà vô ốc: “Bất cứ ai cũng khôn khéo giỏi giang hơn ngươi, ngươi vẫn là quan tâm nhiều đến chính ngươi đi, không có ngươi quan tâm, mấy trăm năm chẳng lẽ người khác cũng không qua nổi?”

Ợ... Phượng Nghi nói chuyện là không làm cho người ta thích, có điều hần nói cũng rất có lý.

Tam Thất mấy trăm năm cũng tu luyện, không có ta trợ giúp, nàng cũng sống yên ổn.

Ba người chúng ta lại đi loanh quanh Già Hội sơn một lần, giống như rắc vông lóc qua từng khu vực, xác định không có thiêu thân hoặc là trùng thiêu thân mới.

“Chúng ta đi về trước đi, đêm nay cũng không thể lại ở trong vô ốc.” Ta vội vàng giải thích với Từ Hằng một câu: “Ta không phải nói vô ốc không tốt, có điều ta là chủ nhân, trong nhà còn có khách nhân, chính mình lại luôn ở bên ngoài không hợp, còn có, Tam Lục không biết tình hay chưa...”

“Ngươi chính là mệnh bận tâm vô ích, lo bò trắng răng, dường như người khác không có ngươi quan tâm thì sống không nổi ấy.”

Ta cũng bị Phượng Nghi trách móc thành quen, quả nhiên mặt càng luyện càng lớn da càng cọ càng dày, ta bây giờ nghe lời nói lạnh nhạt của hần không có một chút phản ứng không vui.

“Được, vậy trở về,” Nụ cười của Từ Hằng luôn dịu dàng: “Vô ốc chính ta cũng rất không thích ở, ở lâu như vậy sớm chán rồi, bất quá có mảnh ngói che đầu chung quy tốt hơn so với ngủ ngoài đồng hoang.”

“Vô ốc này của ngươi pháp thuật rất tốt nha, quả thực là cái nhà mang theo bên người, đi đến chỗ nào cũng không sợ, thật tốt.”

“Ừ. Ngươi nếu cảm thấy hứng thú. Ta có thể dạy ngươi. Vô ốc của ta thật ra là mượn nước mà thành. Không xem như thuật phương thôn thiên địa chân

chính...”

Ta cảm thấy đây là một loại pháp thuật không gian. Bất quá cái tên phương thôn thiên địa này cũng thật là dễ nghe.

Trời lại mưa. Vừa mới ngừng chưa được một ngày. Ta cũng không nhớ mặt trời trông như thế nào nữa. Mưa này liên tiếp rơi rơi rơi rơi. Cho dù ta là yêu tinh cần dùng lôi điện để luyện công. Cũng cảm thấy có chút chịu không nổi a!

Chúng ta lại phải xuyên qua trận một lần. Trong lòng ta vẫn có chút nhớ Tam Thất. Mưa rơi. Sắc mặt nàng không tốt như thế. Có thể đi đâu đây?

Song song với lo lắng còn có hoài nghi. Đầy bụng đều là buồn bực. Buồn đến ta sắp mốc meo.

Kết quả lúc sắp đến cửa động. Lại phát hiện trận pháp cửa động vậy khốn người.

A, không thể nói là người, là yêu.

Ta căng thẳng giương lên một bộ hiếu kỳ, trước nhìn lên một chút.

“A? Là nàng?”

“Ngươi biết?”

“Trên đường đi kinh thành từng gặp. Ta hình như từng đề cập một lần với ngươi, nàng là bạch cốt thành tinh...”

“A, phải rồi. Ngươi từng nói.”

Phượng Nghi nói chuyện chưa bao giờ vòng vo, xen một câu: “Bạch cốt tinh này tới đây làm cái gì? Nàng một thân trên dưới đều là ma khí sát khí.”

Ừ, ta cũng có thể cảm giác được, khí tức trên người nàng đích thực làm cho người ta không thoải mái.

“Ta đi xem”

“Ngươi phải đề ý.” Từ Hằng dặn dò.

“Đừng lo.” Bạch cốt tinh nếu như dám động thủ với ta, ta đây liền rút lui bỏ nàng về nguyên hình. Ngày sét đánh mưa rơi, vậy cũng xem như là sân nhà của ta, còn không thể trị một bạch cốt tinh nho nhỏ?

Nói thật ra, trận pháp ngoài Bàn Ti động cũng không phải là quá lợi hại, nó nhằm vào chủ yếu là nhược điểm của tâm linh. Lúc Phượng Nghi Từ Hằng bọn họ đến là ta mang vào, ảo trận cùng mấy đạo trận pháp phía trước cũng không dùng tới, bọn họ chủ yếu là nhìn câu hỏi toán học cùng với vùng ời mở ra ở phía sau.

Bạch cốt tinh đang rơi vào trong ảo trận.

Nói thực ra nàng thấy cái gì, ta cũng không biết, ảo trận sẽ tự động làm cho người sinh ra ảo giác, nhìn thấy chuyện cũ bi thương nhất trong cuộc đời người, trận pháp này mặc dù là tự ta chiếu theo sách mà lập, thế nhưng bản thân ta chưa từng vào thử. Cho dù ta đi thử, cái ta thấy được cũng là bi ai của chính ta mà thôi. Không có khả năng dùng để suy ta ra người.

Có điều cả mặt bạch cốt tinh đều là lệ, nàng không ngừng đi quanh một thân cây, không biết đã đi bao nhiêu vòng, lá cây rơi xuống quanh cây thành một vòng, ta có thể nghe được nàng đang thì thào tự nói, tựa hồ đang gọi tên của một người, nhưng nghe không rõ nàng gọi rốt cuộc là ai.

Thành thật mà nói nhìn bạch cốt tinh này ta cảm thấy trong lòng rất phức tạp...

Tuy rằng cái danh hiệu Bàn Ti đại tiên đây của ta là đùa, bất quá trong hai đệ tử dưới trướng Bàn Ti đại tiên, một trong đó chính là bạch cốt tinh...

Vì thế ta đối với bạch cốt tinh này. Cũng không ghét.

Hơn nữa... không biết vì sao. Ta bản năng cảm giác, bạch cốt tinh và sự kiện thất tâm nga. Cũng không liên quan.

Chuyện này ta không có cách nào chứng minh, thuần túy là một loại trực giác.

Bạch cốt tinh ôm cái cây kia khóc thảm, tựa hồ cái cây kia là tình lang nàng yêu thương sâu sắc, đến chết không rời.

Ta nhẹ nhàng bắn ra một ngón, toàn bộ trận pháp ảo trận siết chặt, lại buông lỏng. Bạch cốt tinh vịn cây, thân thể xoay một cái, mềm nhũn mà ngã quỵ.

Ta chậm rãi đi qua, cúi người xuống nhìn nàng.

Tướng mạo của bạch cốt tinh rất được, tuy rằng cả mặt là nước mắt, cũng không có làm xấu xinh đẹp tuyệt trần vốn có của nàng.

Ồ, ta nghĩ chuyện này để làm gì, bây giờ phải biết rõ ràng bạch cốt tinh tới chỗ của ta làm cái gì.

Ta và nàng bắt quá gấp mặt một lần, lần đó gấp mặt cũng không thể nói là vui vẻ. Nàng làm sao tìm được đến nơi này?

Thừa dịp nàng bị ảo trận mê hoặc tâm trí không vững, ta dùng tới di hồn đại pháp, nhẹ nhàng hỏi: “Ngươi tới nơi đây làm gì?”

“Tìm... Bàn Ti đại tiên...”

Hả?

“Tìm nàng có chuyện gì?”

“Bái sư... học nghệ, báo thù...”

Ta 囧.

Bạch cốt tinh đến bái Bàn Ti đại tiên làm sư?

Chẳng lẽ đây là đang diễn Đại thoại Tây Du sao! Nhưng ta không phải Tử Hà tiên tử, vị này cũng không phải Bạch Tinh Tinh mà, càng thêm thiếu một con khi thói quấy sự đến phá diễn! Sáng sớm gặp phải chuyện như vậy, ta nhớ tới lời thoại của Bạch Tinh Tinh xấu hổ không biết phải làm sao: Rằng ta còn chưa có đánh dấu.

Lúc ta ngẩn ra, Tử Hằng đã đi tới: “Nàng làm sao vậy?”

“Nàng lại là tới... bái sư...”

“Bái người làm sư sao?” Tử Hằng hiển nhiên cũng kinh ngạc.

“Đúng vậy...” Ta còn bị dọa đến chưa hồi được tinh thần.

“Người sao có thể làm được sư phó của nàng chứ...” Một câu của Tử Hằng ra khỏi miệng, lại giải thích thêm: “Ta chỉ là nói, ta nhìn người, luôn cảm thấy người vẫn là con nhện nhỏ năm đó, chỉ chớp mắt cũng có người hâm mộ tiếng tăm bái người làm sư, thật sự là làm cho người ta không thể tưởng tượng được.”

“Đúng vậy, ta chính mình cũng không cảm thấy ta có thể làm sư phó. Hồi Đại Mao hấn cũng không tính, ta chưa bao giờ cảm thấy hấn là đồ đệ của ta.”

“Vậy người cảm thấy hấn là gì?” Tử Hằng theo sát hỏi một câu.

Hử? Tinh tinh Tử Hằng không hiểu kỳ như vậy chứ.

“Ta cảm thấy... hấn có đôi khi giống một người hầu, có đôi khi tựa như đệ đệ của ta... Ở chung nhiều năm như vậy, hấn đối xử với ta thành tâm thành ý, cũng kính cần nghe theo, ta cảm thấy hấn ân cần có đôi khi cũng rất dễ chọc...”

Ta cũng có chút mơ hồ, ta và Hồi Đại Mao, không giống thầy trò, không giống chủ tớ, không giống tỷ đệ...

Chúng ta rốt cuộc giống cái gì?

Bất quá Hồi Đại Mao thật là một thân kiêm mấy chức, đồ đệ, người hầu, thân nhân... Hấn cũng đều giống.

“Giống người nhà đi...” Ta gãi gãi đầu, hạ một cái phân định đối với quan hệ của chúng ta.

“Ừ...” Tử Hằng gật đầu, hỏi ta: “Bạch cốt tinh kia thì sao? Người tính thế nào?”

“Đưa nàng ra ngoài, ta lại không tính toán thu đồ đệ.”

Ta vung tay lên, thả thuật con rối. Bạch cốt tinh tự mình đứng lên, ngoan ngoãn đi ra ngoài. Thuật con rối này ra ngoài trận pháp sẽ tự động mất đi hiệu lực.

“Chúng ta vào đi thôi.”

Có Phượng Nghi và Tử Hằng hỗ trợ, giải phong chú ở cửa động cũng không phí bao nhiêu khí lực, bất quá khi chúng ta vào cửa ta vô cùng cẩn thận bày ra vòng ở cửa động, để tránh lại có thiếu thân đệ nước béo cò theo vào.

Hồi Đại Mao nhìn thấy ta như trút được gánh nặng, kéo ta đến một bên nhỏ giọng nói: “Sư phó, Tam Lục sư thúc tỉnh rồi.”

“Đây không phải là chuyện tốt sao?”

“Thế nhưng Lý thư sinh và nàng... Ồ, thật cổ quái, dù sao, ta không biết nói như thế nào, người tự mình đi xem thử đi.”

“Cái này, ta không quản.” Ta lập tức đẩy sạch đi: “Người môi giới, người bảo lãnh, người làm mai đều không phải là chuyện tốt, sự thành không ai khen người tốt, sự hỏng sẽ toàn bộ trách trên người người. Chuyện này ta mặc kệ, hầu hạ ăn uống ngon lành, đừng qua loa là được.”

“Sur phó các người lần này đi ra ngoài thuận lợi không? Đúng rồi, Tam Thất sư thúc đâu?”

Nhắc tới đây ta liền nhứt chí: “Ồi, nói đến rất dài.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Người môi giới người bảo lãnh và người làm mai

Ta vừa nói chuyện Tam Thất khác thường, chạy đi, cái nhìn của Hôi Đại Mao nhưng khác với ta: “Sur phó, thật ra ta nói, Tam Thất sư thúc nàng đi cũng tốt.”

“Hớ?” Ta bực: “Làm sao vậy? Nàng có phải... đắc tội người chỗ nào hay không?”

“Sur phó, thật ra... ta cảm thấy nàng căn bản không phải cùng một loại người với người, nàng người kia nghĩ cái gì người căn bản không biết, hơn nữa hai người bình thường ngay cả nói cũng không nói hết, nàng cái gì cũng không nói cho người, người cũng không biết nàng cả ngày làm trò gì. Nhớ tình bạn cũ là một chuyện, vậy cũng phải xem là đối với ai chứ. Ví như ta chẳng hạn, ta liền...”

Hắn nói chuyện đề tài rẽ hướng, bắt đầu thổi phồng chỗ tốt của mình, ta ngậm cười nghe hắn nói... Có điều, Hôi Đại Mao cũng không nói sai.

Ta và Tam Thất, thật sự... không phải cùng một loại người.

Chính ta cũng có cảm giác ấy.

Tục ngữ nói, không cùng chí hướng khó mà cùng làm việc.

Bị Hôi Đại Mao nói như thế, lo lắng của ta cũng bớt đi.

“Tam Lục nàng ở đâu?”

“Ở chỗ Không Trung đình.”

Không Trung đình áp vào bên trái, nơi đó ta nhất thời đột phát ý tưởng làm ra một nơi giết thì giờ, đó vốn là một hang động rộng lớn cực trổng trải sâu xa, phía dưới rất sâu rất tối cũng có một con sông ngầm, ném tảng đá đi xuống phải nửa ngày mới có thể nghe được một tiếng nước vang mơ hồ, ta ở trên không nơi đó xây một cái đình, chỉ có mấy cái xích sắt cố định, không có đường nhỏ nhíp cầu liên thông, đốt đèn đá bốn phía, trong đình yên tĩnh thâm u, ở nơi đó thổi khúc, xướng ca, tiếng vọng thâm thúy mệnh mạng, kéo dài xa thẳm không dứt, quần quanh hơn ba ngày, quả thực giống như tiến vào một thế giới khác.

Ta đi hướng bên kia. Vừa thấp giọng hỏi Hôi Đại Mao trong động có gì khác thường hay không. Hắn trả lời tất cả như thường. Đám nhện dẹt vồng. Đám chuột nghiêm phòng cảnh giác. Ta kể với hắn về lũ thiêu thân kia. Hôi Đại Mao sau khi gạt mình cũng cười: “Sur phó. Không phải ta nói ngoa đâu. Bàn Ti động chúng ta có thể không đối phó được cái khác. Nhưng chỉ bằng hàng ngàn hàng vạn muội tử tám chân dưới tay sư phó người. Giương vồng bắt phi trùng chính là được trời ưu ái ha.”

“Mặc dù nói như thế. Có điều tuyệt đối không thể lơ là.”

Nói xong. Đã tới chỗ không có đường đi. Xa xa có thể trông thấy một quãng u ám. Ánh đèn của Không Trung đình mờ lung như trắng. Trong đình có hai người. Một đương nhiên là Tam Lục. Một thì...

“Lý thư sinh biết khinh công? Lễ nào hắn cũng tu đạo?”

“Đâu có. Hắn không biết.” Hôi Đại Mao nói.

“Vậy hắn làm sao qua được?”

“Cái này, ta nói chuyện này rất cổ quái nha, Tam Lục sư thúc cứng rắn mang hắn qua, có điều mang qua rồi, hai người lại không nói lời nào...”

Ta nghi hoặc: “Cách xa như vậy, người biết bọn họ nói chuyện hay không? Chẳng lẽ người... nghe lén?”

“Trong đình này một chút thanh âm bốn vách cũng vọng lại không ngừng. Bọn họ từ khi qua đây đến bây giờ chút xíu thanh âm cũng không có, vậy khẳng định là không nói chuyện.” Hôi Đại Mao biện bạch: “Lại nói ta muốn nghe còn phải tự mình đi qua nghe lén sao? Tùy tiện gọi một con nhện qua

không phải...” Ta nhìn hấn, Hôi Đại Mao vội vàng xua tay: “Ta cái gì cũng chưa nói. Thật sự. Nhân sự của Tam Lục sư thúc ta không quản, cũng quản không nổi nha.”

“Ngươi biết là được rồi.”

Nhìn hai người trong đình, một đứng, một ngồi, một lúc lâu cũng không động, cũng không nói.

Một lát sau một người ngồi xuống, nhưng người vốn đang ngồi lại đứng lên.

Tiếp tục trầm mặc.

Bọn họ đây là tính diễn kịch câm sao? Diễn kịch câm cũng phải khua khua chứ?

Hôi Đại Mao nhỏ giọng nói thầm, thanh âm cực khẽ: “Ta nói, Tam Lục sư thúc rất không dứt khoát. Nếu thực sự thích, đẩy ngã liền... gạo nấu thành com, vậy không phải gì cũng xong sao, khả khả, khả khả.”

Ta dùng dao cắt khoét hấn, hấn da mặt dày cười đùa với ta: “Ta nói đúng mà. Ngươi xem người ta này nào trại chủ, nào động chủ, cướp một áp trại phụ nhân, diện thủ tướng công. Vậy dứt khoát gọt găng bao nhiêu chứ...”

Ta ngay cả trừng hấn cũng lười trừng.

Hôi Đại Mao nói chuyện ấy à... Miệng chó không thể khạc ra ngà voi, trong miệng chuột cũng phun không ra lời hay.

“Quên đi, ta cũng quản không được. Vội chính sự đi thôi.”

Ta đang muốn xoay người đi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng gọi: “Đào Hoa!”

Thanh âm kia cũng không cao lắm, thế nhưng trong cả thạch động đều quanh quẩn một tiếng ấy, Đào Hoa Đào Hoa Đào Hoa Hoa Hoa Hoa Hoa —

Ta sững sốt, xoay người lại.

Lý thư sinh gọi ta làm cái gì?

Có điều...

Rất kỳ quái, hấn xưa nay nói chuyện, ta liền có một loại cảm giác tim đập nhanh. Vừa rồi tiếng hấn gọi ta kia. Ta sao lại cảm thấy... giống như trong tiểu thuyết thường viết. Ngực dường như bị búa tạ đánh trúng, mạch suy nghĩ bị rung động cũng theo dư chấn không dứt.

“Có việc sao?”

Thanh âm của ta vọng lại ong ong. Nghe lên vừa bất ngờ vừa rất vô lễ, tóm lại... rất ngốc.

“Phiền ngươi, có thể mang ta qua hay không.”

“Hử?”

Ta đàn ra.

Yêu... Yêu cầu này thực sự là...

Nói thật yêu cầu của hấn rất thỏa đáng, cũng không phải chuyện khó làm, có điều...

Việc này... Ta là đứng phe Tam Lục a, nàng mang người qua, bất kể nàng có tính toán gì không, dù cho nàng muốn để Lý thư sinh chết đói chết khát trong đình cũng không liên quan đến ta, ta sao có thể phá bệ của nàng chứ.

“Ừm... Lý công tử à, chuyện này thì...”

Ta vừa lung tung tìm từ, vừa kéo Hôi Đại Mao muốn xoay người chạy đi.

Tam Lục bỗng nhiên động, nàng đứng lên, một phen kẹp Lý thư sinh lên.

Đúng vậy, không phải ôm, không phải khiêng, không phải kéo.

Chính là kẹp!

Kẹp phía dưới cánh tay, nhún người một cái, từ chỗ đình qua đây.

Ồ, nhắc tới màn ấy à...

Tam Lục rất phiêu dật, rất giống một bộ phim tên là Thần thoại trước kia, Kim Hee Sun một thân bạch y, vạt áo như gió, nhẹ nhàng như tiên bay qua một khe suối sâu. Phải nói tạo hình thân thể diện mạo khí chất của Tam Lục tuyệt đối hơn xa mỹ nữ họ Kim, thế nhưng... cái này, dưới cánh tay nàng kẹp một người sống... Cái này, không thể so sánh.

Tam Lục vững vàng đứng lại, buông Lý thư sinh ra, bản thân xẹt qua bên người chúng ta đi rồi.

Khi nàng xẹt qua chúng ta, ta cũng có thể cảm giác được một luồng khí lạnh lùng nghiêm nghị đập vào mặt.

Tam Lục xem ra phiền muộn không nhẹ a...

Nhìn động tác của nàng, nhanh như thể dứt khoát như thế là có thể nhìn ra. Mặc dù nàng bình thường cũng rất nhanh rất dứt khoát, thế nhưng lúc này từ đầu đến chân đều tản ra luồng khí thể người sống chờ gần, chờ chọc ta phiền.

“Ừm, Lý công tử à... Ngươi xem chuyện này thật sự là, thật ra ta vừa rồi ấy. Là muốn tới giúp ngươi...”

Lý thư sinh liền chấp tay, cũng đi.

Lưu lại ta và Hôi Đại Mao hai mặt nhìn nhau.

Ngươi xem chuyện này nháo, chúng ta không tính toán dính vào chuyện bao đồng, thế nhưng chuyện bao đồng lại cứ dính lấy chúng ta.

Sau một lúc lâu, Hôi Đại Mao đến một câu: “Sư phó, người nói rất đúng. Không làm môi giới, không làm bảo lãnh, không làm mai cả ba đều tốt. Không chỉ việc này không thể làm, một khi gặp phải, còn phải vòng qua né tránh, cách càng xa càng tốt. Người nói chúng ta trên ai chọc ai? Đây không phải là cái gì? Cái gì mà cá gặp họa ấy?”

Ta thờ dãi: “Là họa lây cả cá.”

“Ôi, dầu sao bị họa đều là cá.” Cá trong miệng Hôi Đại Mao, không cần hỏi, hai con.

Hắn một con, ta một con.

Thật ra ta mới là con bị hại chủ yếu ấy chứ.

Ta trái lo phải nghĩ nửa ngày. Đến bữa trưa, ta mới suy nghĩ cẩn thận. Không ngờ như thế, đây đều trách Lý thư sinh không tốt. Hắn nếu không gọi ta, sẽ không phiền toái đến ta! Bọn họ muốn phân muốn hợp muốn tốt muốn âm ỉ liên quan cái quái gì đến ta chứ! Sao lại làm ta bây giờ buồn bực như thế.

Hơn nữa ăn cơm buổi trưa, chỉ mình ta tới phòng ăn, người khác không một ai tới. Hôi Đại Mao làm hết phận sự đi chỗ từng người một, trở về nói: “Phượng tiên bồi nói không ăn. Tam Lục sư thúc căn bản không để ý đến ta, Lý thư sinh nhờ ta lấy hai cái bánh bao cho hắn lấp bụng là được, ừm, Ngao công tử hình như đang nhập định, bên ngoài phòng lập một tảng kết giới.”

“Được rồi. Bọn họ không đến chúng ta tự mình ăn, canh hôm nay không tồi.”

Hôi Đại Mao ngồi xuống cùng ăn cơm với ta, nói thật ra không có khách nhân ta lại thực sự ăn một bữa cơm ngon, không cần nghĩ ai ăn nhiều ai ăn ít, gấp thức ăn cho ai khuyên ai uống rượu linh tinh.

Ta và Hôi Đại Mao ăn no nê, canh uống sạch sẽ.

“A, đúng rồi.” Hôi Đại Mao bỗng nhiên nghĩ tới: “Sư phó, viện Tam Thất sư phó từng ở, có một thứ... Nhìn thấy không phải của chúng ta. Có lẽ là nàng bỏ lại, có phải đưa tới chỗ sư phó người trước không?”

“Một thứ? Nàng bỏ lại thứ gì?”

Quả thực là không có khả năng a. Tam Thất người này, kẻ khác không thể chiếm được một chút lợi lộc gì từ nàng. Nếu nói nàng mang đi thứ gì ta còn thấy đáng tin hơn, nàng nếu bỏ lại cái gì... Khụ, trừ phi là rác rưởi.

Ta cùng Hôi Đại Mao vòng qua sân, từ cửa hông vào phòng Tam Thất ở, trong phòng này rất kỳ quái, ta còn nhớ Tam Thất luôn luôn thích gian phòng thơm phức, luôn làm hoa phấn trưng cho gian phòng rất dễ chịu. Thế nhưng bây giờ trong phòng này có một cổ... mùi tanh.

“Ừm. Chính là cái này.”

Hôi Đại Mao lấy ra chính là một cái... thoát nhìn rất kỳ quái.

Một tầng màng rất mỏng, sao lại cảm thấy, không sợi không lụa, không tơ không vải...

Đây là thứ gì?

Hơn nữa mùi từ chỗ này phát ra.

“Đây là thứ gì?”

Hồi Đại Mao nhìn nhìn ta, sau đó lại nhìn nhìn thứ kia... Nhỏ giọng: “Dù sao không giống thứ gì tốt, còn khó ngủ như vậy.”

Hắn dường như còn có lời chưa nói ra.

Ta liếc nhìn hắn một cái, Hồi Đại Mao hơi ấp a ấp úng: “Cái này... Hình như hơi giống... thứ ấy.”

“Thứ gì?”

“Ôi trời, sư phó người không hiểu... Cái này, ta cũng không biết nói như thế nào.”

“Người không nói làm sao biết ta không hiểu chứ?” Người này thật là.

“Cái này, người, người vẫn là một cô nương mà, thứ này người chắc chắn không biết...”

Hờ?

Hồi Đại Mao không còn cách nào, rất nhỏ nói: “Chính là... giống... nhau thai...”

“Nhau, cái gì?”

“Ôi trời ta đã nói người không hiểu, ừm, sư phó người từng thấy chưa, ừm, cái loại màng trên bèo cò lau bờ sông ếch quắn quít lấy thường thường lưu lại ấy...”

“Tùng...” Thấy.

Ta ngây người.

Trúng... Trúng...

Gần đây tần suất xuất hiện của cái chữ này rất cao, mà hiện tại lời nói này của Hồi Đại Mao, không phải do ta không suy nghĩ theo phương diện ấy...

Chẳng lẽ Tam Thất và đám thiêu thân đẻ trứng kia, có quan hệ gì? Nàng có phải che đây, cất chứa thiêu thân không ngừng đẻ trứng kia không? Hay là...

Hay là...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Lùng bắt trong Bàn Ti động

Hay là...

Ta khô khốc nuốt một ngụm nước miếng, không dám nghĩ tiếp.

“Sư phó... Người... không làm sao chứ?”

Có lẽ sắc mặt của ta quá khó coi, Hồi Đại Mao có chút lo lắng hỏi.

“Không...”

Thế nhưng, chấn động quá lớn, nhất thời, không tiếp nhận được.

“Ừm, ta đi đi... Sẽ tới...”

Ta không yên lòng bỏ lại một câu, xoay người ra khách viện, bước nhanh hướng phía trước.

Trong lòng ta rối bời, như thế nào cũng không có biện pháp để ý đầu mối, căn bản cũng không phân biệt phương hướng, đi vừa nhanh vừa vội, kết quả vừa ngã đầu, ta đi đến cửa của Tử Hãng.

Hắn đích xác lập kết giới, xem ra là.. không tiện quấy rầy hắn.

Bỗng nhiên phía sau kết một tiếng cửa phòng mở, ta cơ hồ là nhảy người lên ngoảnh lại nhìn.

Phượng Nghi cau mày: “Ngươi sao lại bộp chộp như thế. Tâm thần bất định nghĩ cái gì?”

“Không có việc gì...”

“Cầm trong tay thứ gì?”

Ta lại cảm thấy không lí do mà chột dạ. Trong tay ta? Trong tay ta không phải là thứ kỳ quái vừa mới phát hiện trong phòng Tam Thất sao?

Tay ta lại tựa như phản xạ có điều kiện vụng trộm giấu giấu phía sau. Giống như học sinh tiểu học đang làm chuyện xấu bị thầy cô tóm.

“Lấy ra.”

Ta nháy mắt mấy cái, giả bộ nghe không hiểu.

Hắn hừ một tiếng, tay thành thế nắm hư không. Thứ trong tay ta giống như bị một cỗ lực mạnh lôi kéo, lập tức rời tay bay ra.

Hắn cầm thứ kia chỉ liếc mắt nhìn, sắc mặt liền trầm xuống: “Thứ này từ đâu ra?”

“Ồ...” Ta vốn không muốn nói, dù sao Tam Thất, đối với Phượng Nghi...

Cái này, cái kia... một khi nói ra...

Thế nhưng, nếu như thực sự có liên quan tới đả thương thân ấy, vậy ta nếu như không nói mà làm đại sự, bởi thế mà hại ai, vậy thì nguy rồi.

“Là, phát hiện trong phòng Tam Thất ở hai ngày trước...”

Phượng Nghi cũng có chút ngạc nhiên. Có điều hắn rất nhanh lộ ra biểu tình “Thì ra là thế”.

“Chẳng trách, thì ra là như vậy...”

“Hả? Cái gì?”

“Vi sao chúng ta đi đến chỗ nào, chuyện ác này liền theo tới chỗ ấy, ngươi còn không rõ sao?”

Ta nghĩ...

Ta kỳ thật là, không muốn rõ.

Đồng môn của ta, một trong hai bằng hữu lâu nhất ta biết từ khi đi tới thế giới này. Ta...

Chúng ta là sư tỷ muội, chúng ta học nghệ cùng một chỗ, từng sống cùng một chỗ.

Nhưng Tam Thất, nàng sao có thể...

“Tam Thất không phải thất tâm nga mà...” Ta có chút vô lực nói: “Nàng rõ ràng là phượng điệp...”

“Phượng điệp bộ dáng màu sắc cũng có trăm ngàn loại, ngươi thấy...” Phượng Nghi không châm chích ta tiếp, chỉ là cầm thứ trong tay kia vào phòng, ta vô ý thức đi vào theo.

“Bây giờ nên... làm gì?”

Ta cảm thấy hoảng sợ hoang mang, sự thật này...

Tam Thất nàng, thế nhưng lại bí mật đẻ trứng. Mà trong trứng nở ra, lại là cái loại thất tâm nga buồn nôn hung tàn ấy!

Ta không có cách nào tự mình lừa mình nói, Tam Thất không đẻ trứng. Có lẽ là nàng giấu một con thiêu thân lớn, mà con thiêu thân kia đẻ trứng... Thế nhưng cách nói này không thể thực hiện được. Bản Ti động của ta cũng không phải lừa quán khách điểm, muốn bí mật mang theo cái gì là mang vào được. Thứ có sinh mệnh sẽ mang theo năng lượng, nếu vào cánh cửa vùng oi mở ra kia, nhất định sẽ bị cảm ứng, bất kể là sinh mệnh ở đâu, cho dù chết biến thành quỷ cũng vậy, không có khả năng bay qua đại môn của ta. Tam Thất nàng, không bí mật mang theo thứ có sinh mệnh tiến vào...

Hơn nữa. Mấy ngày nay nàng khác thường, bản thân vô cớ không thấy hình bóng, sau khi tái xuất hiện sắc mặt không bình thường, phản ứng kỳ quái của nàng khi ba người chúng ta giết thiêu thân ở bên ngoài, còn lúc nàng cuối cùng rời đi...

Trong đầu ta bị sự thật này đã kích loạn đến cái gì cũng nghĩ không ra.

“Ngươi choáng váng sao? Nên làm gì thì đi làm đi!”

“Nha, nha...”

Ta vừa vâng vâng dạ dạ vừa từ trong cửa Phượng Nghi lui ra ngoài.

Bị hấn quát một tiếng ta cũng tỉnh táo lại.

Tam Thất nếu thực sự từng sinh trướng trong động của ta, vậy, trong động của ta không đảm bảo không có sự tồn tại của vỏ trứng màu đen kia! Không biết Tam Thất đều mang chúng đi hay là có lưu lại, hoặc là căn bản giấu ở một chỗ bí ẩn nào đó! Những thứ đó một khi đã ra khỏi vỏ. Đám chuột, đám nhện trong động của ta, chưa biết chừng đều đã... Những thi thể phòng ngự của ta kia đều là đối với bên ngoài, nếu như bên trong xảy ra nhiễu loạn, vậy có lẽ...

Ta vội vàng trở lại phòng mình, sau đó mở ra một đạo mật môn, lại đi vào trong một không gian nho nhỏ, bốn phía đều là nham thạch tựa như thủy tinh.

Gian phòng này tương đương với phòng điều khiển chính.

Bàn Tỉ động đại động tiểu động minh động ám động vô số, nếu muốn sửa chữa, giám sát, ta không có khả năng chạy đi từng nơi, vì thế mới có gian phòng nhỏ này. Trên vách đá khảm vô số đá cong tinh mịn.

Ta khoanh chân ngồi xuống. Nhắm mắt lại, bài trừ tạp niệm.

Tri giác của ta chậm rãi lan ra khắp nơi, vô số tinh thạch cong giống như máy khuếch đại tín hiệu, gấp đôi, gấp mấy lần cảm giác của ta... mở rộng thành trăm thành ngàn lần.

Cảm giác của ta giống như một không gian khổng lồ, không có giới hạn.

Hoặc là nói, cảm giác của ta bây giờ chứa toàn bộ không gian trong Bàn Tỉ động.

Giống như một vũ trụ nho nhỏ tự vận động, tự có quy luật, ta khiến suy nghĩ và linh giác của mình kéo ra phía ngoài, tỏa ra... bắt lấy mọi sự vật trong động.

Thế sinh mệnh trong động...

Cảm giác tồn tại mạnh nhất, lực lượng không thể bỏ qua nhất chính là Phượng Nghi và Tử Hằng... Hai luồng ánh sáng một đỏ một xanh lẳng lặng tồn tại.

Sau đó là chính ta, Tam Lục, Hôi Đại Mao...

Đám chuột này, đám nhện của ta này, mấy con thú nhỏ, chim nhỏ, doi thần lẫn thậm chí bọ rùa giun đất ở nhờ trong động của ta...

Cá nhỏ nuôi trong nước cùng với sinh vật nước khác, còn có hoa cỏ cây cối này...

Chúng nó đều tản ra hào quang rất nhỏ khác nhau, mạnh yếu bất đồng.

Chỉ cần là thế sinh mệnh, sẽ có tồn tại.

Ta lọc chúng nó, tinh tế loại trừ...

Ừm, từ từ.

Đoàn màu xanh đen kia, là cái gì?

Tràn ngập khủng hoảng, tràn ngập lo âu...

Tựa hồ đang liều mạng cố gắng hướng về một phía.

Tri giác của ta tập trung vào viên kia, sau đó, lại tập trung tinh thần.

A!

Ta nhanh liệt mở mắt ra.

Tìm được rồi, chính là nơi đó. Chẳng trách ta lúc ấy gặp phải Tam Thất ở đó.

Nơi đó rất ít người đi, lúc Hôi Đại Mao bọn chúng kiểm tra trong động cũng rất khó phát hiện.

Ta một lần nữa nhắm mắt lại, tập trung vào Hôi Đại Mao, dùng tâm linh truyền âm nói chuyện với hắn.

“Đại Mao, người đang ở đâu?”

Hắn đáp lại nhanh chóng, bất an.

“Sur phó, ta ở ngay trong sân ngoài cửa của người.”

“Người đi đến dòng nước xoáy thứ hai của sông ngầm, dựa vào động nhánh bên trái, trên tường, nơi đó có trứng thất tâm nga, người phải cẩn thận, tốt nhất bắt bọn nó giải quyết từ xa. Đập bẹp, đập sạch, phóng hỏa đốt... Tùy người, tóm lại, nhất định phải diệt trừ toàn bộ.”

“A? Được, vậy ta liền đi!”

“Nhất định phải cẩn thận!”

“Ta biết!”

Ta cắt liên hệ với hắn, tiếp tục lại lừng tùm.

Có lẽ chỉ có chỗ này, có lẽ, không chỉ một chỗ.

Theo như cá tính của Tam Thất, có lẽ sẽ... tách mấy thứ này ra giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 90: Tình xưa nay đẹp sạch

Ngoại trừ chỗ vừa nảy ta bảo Hôi Đại Mao đi xử lý kia, lại tỉ mỉ lục soát, còn có hai chỗ nữa.

Trong thời gian ngắn như vậy, muốn tránh khỏi vô số tai mắt trong động của ta... Nàng, ợ, sinh hạ những thứ kia, lại giấu đi, thật không dễ dàng.

Hai chỗ còn lại ta tự mình đi xử lý.

Đều là nơi xó xỉnh, lật tảng đá lên là có thể nhìn thấy trong khe đá phía dưới... đều nhồi thứ đen thùi làm cho người ta buồn nôn. Tâm tình của ta càng ngày càng không tốt, ngực giống như đè nặng tảng đá, thể nhưng suy nghĩ tinh táo hơn vừa nảy. Bây giờ không phải là lúc phẫn hận than thở. Quan trọng là phải loại bỏ tai họa ngầm trong Bàn Tỉ động, còn có chính là... phải truy xét hướng đi của Tam Thất.

Ta đối phó đám này như đối phó đám thiêu thân, dùng võng bao lại, sau đó đều thiêu hủy, một chút mẩu vụn cũng không lưu lại.

Ta thậm chí cũng không liếc mắt nhìn, quá ghê tởm, một đồng đồng nghìn nghịt không biết có bao nhiêu cái, lúc đốt ngửi cái loại mùi cháy khét này, ngực của ta cũng cuộn cuộn muốn nôn.

Mặc dù đều đốt hai nơi này, ta vẫn... không nở trong lòng.

Khua tay áo xua tan không khí bẩn này, ta che miệng trở về, đi không bao xa, vẫn là nhịn không được phun ra.

Không chỉ bởi vì đám trứng ấy.

Còn cả bản lĩnh này của Tam Thất.

Ta không cách nào tưởng tượng nàng rốt cuộc vì sao lại biến thành như thế, sinh hạ đám trứng buồn nôn kia như thế nào, lại giấu kín chúng nó trong Bàn Tỉ động của ta như thế nào. Nếu như ta không phát giác, mà để đám thiêu thân này phá vỡ mà ra, như vậy trong Bàn Tỉ động của ta sẽ biến thành thế nào?

Tưởng tượng đến đây. Ta đánh cái rùng mình. Đứng thẳng.

Hoài niệm. Thương hại. Tình xưa quá khứ còn lại trong lòng đối với Tam Thất... Đều trở thành hư không.

Ta sẽ không lại ôm ảo tưởng gì với nàng.

Ta nhớ tình xưa. Nàng chôn giấu những con thiêu thân này trong Bàn Tỉ động. Có từng nhớ ta sao?

Ợ, phải rồi. Ta vừa nảy nôn một hồi. Chẳng lẽ nôn ra không chỉ là bã cơm. Còn cả bã cảm xúc?

Đúng rồi. Tam Lục còn chưa biết việc này.

Ta vòng quanh chỗ ngoặt, đi tìm Tam Lục.

Nàng mặc một bộ xiêm y trắng, ngồi trong đình trên hồ nước của viện kia. Không biết sao, nhìn thấy tư thế kia của nàng, không khỏi khiến ta nhớ tới một hình ảnh.

Đó là bên trong bộ Đại thoại Tây Du xem kiếp trước ấy. Có một hình ảnh là Bạch Tinh Tinh ở bên cầu, hoài niệm tình xưa của nàng và Tôn Ngộ Không, biểu tình có một loại phiền muộn lạnh như băng. Vốn ánh trắng kia là lạnh, sắc mặt của nàng cũng lạnh, chính là cái loại vẻ mặt phiền muộn nhưng không cứng rắn này.

A, vết thương tình à vết thương tình! Rõ là các nữ yêu trời sinh thoát khỏi không được số mệnh a...

Ồ? Ta đây đang nói điều gì chứ?

Sợi thần kinh tên gọi là nguy cơ kia vụt một tiếng triệt tiêu, một sợi anten khác tên là bát quái xẹt một tiếng liền rụng xuống.

Ta đi về phía Tam Lục, nàng chậm rãi quay đầu liếc mắt nhìn ta một cái, tiếp tục quay đầu đi ưu sầu này ưu sầu.

“Này. Ngươi chưa cho thư sinh kia uống uống canh luân hồi thang đấy sao?”

“Đừng nhắc tới cái canh kia nữa.” Nàng biểu tình lạnh như băng, khẩu khí cũng không phải chuyện như vậy, lộ vẻ buồn nản: “Bỉ ngạn hoa ta hái được có vấn đề. Đừng nói có được hiệu hay không, ngươi cho là ma khí công tâm của hãn gia là tới thể nào?”

“Thì ra...” Ta còn tưởng rằng Lý thư sinh sờ đi biến thành sống dờ chết dờ là bị con yêu nào quỷ nào đánh lén, không nghĩ tới lại là Tam Lục bị lừa thuốc giả, ép người ta uống sản phẩm không rõ!

“VẬY, NGUOI HÁI HOA Ở ĐÂU?”

“Tại sườn núi Cửu Long.”

“Ừ...”

Chỗ nào? Dù sao ta không biết.

Bát quái ngay cả hoa cỏ cũng... dính ma khí? Vậy cuộc sống này...

Không có cách nào khác vượt qua.

Thiếu thân của ma giới là bay đầy trời muốn ăn thịt người, còn ma khí, cũng bắt đầu gặm nhấm hoa cỏ.

Được, tinh thần bát quái lại bị cảm giác nguy cơ bức cho lui sạch.

“Ừm...”

Ta còn chưa có mở miệng, Tam Lục hỏi ta trước: “Ngươi có chuyện gì?”

“Hử?”

“Ngươi một bộ có chuyện muốn nói lại không dám nói. Rốt cuộc làm sao vậy?”

“À, có chuyện nhất định phải nói cho ngươi, nhưng ta không biết nên nói như thế nào...”

Tam Lục nhìn ta hai cái, ngồi xuống trên ghế đá: “Nói đi, có phải có liên quan đến Tam Thất hay không?”

“Ngươi làm sao đoán được?”

Nàng mặt lạnh: “Các ngươi cùng đi ra ngoài lại không cùng nhau trở về, nàng nhất định là có biến cố gì đi?”

“À, đúng rồi Tam Lục, ta còn muốn hỏi thăm ngươi đây. Ngươi và nàng, thời gian biết nhau dài nhất. Các ngươi vốn quen nhau thế nào, nàng là từ đâu đến, có lai lịch gì? Còn nữa, sau biến Đào Hoa quan, các ngươi vẫn cùng một chỗ sao? Ngươi có biết chuyện của nàng không? Nàng...”

“Ngươi hỏi từng cái một thôi, lập tức nói nhiều như vậy, đầu ta cũng hôn mê.”

“VẬY NGUOI NÓI TỪ ĐẦU ĐI.”

Tam Lục lườm ta: “Rõ ràng là ta hỏi ngươi trước, nói đi, Tam Thất xảy ra chuyện gì.”

Nàng lại đá quả bóng cao su về cho ta.

Được rồi. Ta phát bóng.

Ta dùng hết ngôn ngữ khách quan ngắn gọn. Đem sự kiện móc tìm dọc theo đường đi chúng ta gặp phải... Thật ra bây giờ nên nói là sự kiện nghi ngờ, nói một chút. Sau đó nói một mạch đến quả trứng màu đen chúng ta phát hiện ra, trong trứng có thiêu thân... Nói đến cuối cùng ánh mắt Tam Thất chạy nhìn chúng ta, nói lời nói kia, ta có loại cảm giác không rét mà run. Cái loại oán hận đó của nàng, là bởi vì chúng ta ngày ấy giết chết thiêu thân kia đi... Tam Thất nàng, rốt cuộc muốn làm cái gì? Nàng cũng không giống không thể tự làm chủ. Nếu như nàng biết thứ trong động bị ta diệt trừ, lại sẽ phản ứng như thế nào? Ta không biết.

Biểu tình của Tam Lục theo lời nói của ta, dần ngưng trọng.

Chờ ta nói xong ta vừa mới xử lý sạch hai tổ trứng thiêu thân trong động, sắc mặt Tam Lục đã vô cùng khó coi.

“Thế nhưng...” Nàng dùng một chút, tựa hồ cũng không biết nên nói như thế nào: “Sự tình vì sao lại như thế này.”

“Ta cũng đã nghĩ có phải hiểu nhầm hay không, Tam Thất nếu như, nếu như gặp phải biến cố gì không thể tự làm chủ, hoàn toàn có thể thẳng thắn nói với chúng ta, chẳng lẽ chúng ta sẽ không hết sức giúp nàng cứu nàng sao? Thế nhưng nàng chính là không nói, hơn nữa, còn giấu những mầm tai họa này trong nhà của ta, chờ mấy thứ này vừa ra khỏi vỏ, đám chuột nhện ở nơi này của ta không phải đều trở tay không kịp, còn không biết sẽ biến thành dạng gì. Đúng rồi, người nói cái người biết đi.”

Khóe miệng Tam Lục lộ ra một nụ cười khổ, ta cuối cùng cũng nhìn thấy nàng có biểu tình khác ngoài tức giận này, mặt lạnh này.

“Người cảm thấy ta và nàng rất quen thuộc sao?”

“Nhưng là các người khi đó không phải là cùng nhau... Trước lúc đi Đào Hoa quan các người vẫn ở cùng một chỗ nha.”

“Thế nhưng ta và nàng chẳng qua là ở gần. Ta ở trên cây bách, nàng ở trong đầm lầy bên suối, mặc dù chúng ta thường xuyên nhìn thấy đối phương, cũng cùng nhau tu luyện, thế nhưng ta cũng không có hỏi nhiều về lai lịch của nàng linh tinh. Chúng ta đàm thảo trùng, có thể có lai lịch gì? Chẳng qua là không cam lòng giống như sương mai chỉ sống ngắn ngủi như thế liền chết đi. Cho nên mới...” Tam Lục nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Lúc ta biết nàng nàng đã hiểu biết rất nhiều... Bất quá thời gian nàng vốn sống cũng nhiều hơn ta...”

Tam Lục nói chuyện quả thực không bắt được trọng điểm, so với ta còn có thể lạc đề hơn.

“Nàng trước kia không có gì dị thường sao? Còn nữa, sau biến cố Đào Hoa quan thì sao?”

“Sau sự tình Đào Hoa quan, ta và nàng thật ra cũng không ở chung, nàng nói muốn đi chỗ khác du lịch, ta thì, lục tục đi qua vài chỗ, về sau an thân ở Hoàng Lâm...”

Ta thấy phản ứng của Tam Lục vẫn luôn rất...

Ừm, không giống như ta. Quá căng thẳng, càng không nói sẽ phẫn nộ, hoặc là rất thương tâm. Hay là...

Dù sao tâm tình của nàng nhất quán là lạnh lùng.

Tam Lục người này... chỉ có dị tính không có nhân tính.

Ta dự đoán dù cho ta bây giờ mà trở mặt lộ ra chân diện mục yêu ma muốn hại nàng, nàng có lẽ cũng là gương mặt lạnh lùng không có bị phẫn bị lừa bị hại gì đi?

Chẳng lẽ bởi vì không coi trọng, cho nên cũng không cảm thấy tình cảm và tâm hồn bị thương tổn sao?

“Vậy người và thư sinh kia, ừm, làm sao bây giờ?”

Nếu canh kia không phải canh tốt, hơn nữa nhìn bộ dạng Lý thư sinh chín phần chín là không nhớ tới nhân duyên kiếp trước gì.

Vậy Tam Lục làm sao bây giờ đây?

Chẳng lẽ, chẳng lẽ liền cưỡng ép trời giam hãm?

Hay là, ừm...

Dù sao ta không phải Tam Lục, ta cũng không biết Tam Lục có chủ ý gì.

Lời này của ta vừa hỏi. Đường như bộp một tiếng đóng lại một công tắc nào đó của Tam Lục, nàng tiếp tục lạnh mặt nhìn mặt hồ nước bên ngoài cái đình, căn bản không để ý tới ta, coi ta như không khí.

“Vây, được rồi...” Ta ngưng ngừng đứng lên, sờ mũi: “Vây ta đi tìm kiếm tung tích của Tam Thất, người cũng phải cẩn thận. Nếu như... sau này gặp lại nàng, cũng không nên bị nàng ám toán gì đó...”

Tam Lục vẫn không hé răng, ta đành phải đi.

Lại nói. Ta làm sao cảm giác mình uất ức như thế chứ. Tam Lục chính là mặt lạnh như vậy, ta còn vẫn đem sức lực nóng hổi của mình đi ám áp khối băng lớn này. Biết ấm mà không nóng, nàng trời sinh chính là mặt lạnh như vậy, phỏng chừng đến chết cũng không đổi được.

Nói là đi tìm tung tích của Tam Thất, nhưng ta ngoại trừ mở ra toàn bộ trận pháp trên núi, bị động phòng ngự, tựa hồ không có biện pháp gì khác. Ta tự mình không thể ra ngoài, đám nhện chuột không thể ra ngoài, Phụng Nghi ta sai không được Từ Hằng lại đang bế quan. Ngoại trừ có thể đưa tin báo đám sâu thú và hoa cây hơi có linh tính thay ta lưu tâm tung tích của Tam Thất, cũng không làm được gì khác.

Ừm. Còn phải nhắc nhở đám vật nhỏ này đề phòng tập kích bất thành linh của thiêu thân. Một hai con thì không sao, mấy con cáo già sống lâu trên núi còn không sợ mấy cái ấy. Thế nhưng thỏ con nai con thì khó nói. Còn có. Nếu như đám thiêu thân này, xuất hiện thành đàn thành mảng...

Nhất định phải bảo chúng nó đề phòng nhiều hơn!

Ta từ chỗ Tam Lục đi ra, gặp Hối Đại Mao, hấn cũng là về mặt ừ rừ: “Sur phó, ta đã bảo đám nhện tỏa tin tức ra, nếu như trên núi dưới núi Già Hội chúng ta có dấu chân của Tam Thất, vậy nhất định có thể truyền về tin tức.”

“Người bảo chúng nó cũng tự mình cẩn thận hơn, những con thiêu thân này... số lượng mà nhiều, chính là...” Rất khủng bố.

Thứ gì cũng có số lượng, quá lượng một cái liền đáng sợ.

“Vâng, sur phó, vừa rồi ta gặp Ngao công tử, đã nói việc này với hấn.”

“Thật không? Hấn xuất quan rồi?”

“Phải, hấn bây giờ hình như đang đến chỗ thư sinh kia. Kỳ quái, hấn và thư sinh kia có lời gì để nói chứ? Lại không quen nhau...”

Ta cũng đoán không ra lý do gì, thế nhưng thời gian của ta bây giờ tốt nhất vẫn nên dùng để làm chính sự, dưỡng tinh thần, tích tụ pháp lực, tôi luyện chiêu số... Như vậy mới không còn chuyện tới trước mắt lại chịu bó tay.

Ôi, mấy ngày nay trời mưa, thiên lôi bị ta lãng phí không ít, cũng không có đi hấp thu nó, nghĩ như vậy thực sự là cảm thấy mình lười biếng đến có lỗi.

Bắt quả ta vừa đi, vừa nghi hoặc.

Từ Hằng tìm Lý thư sinh làm gì chứ?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Nam lớn lấy vợ nữ gả chồng

Lộn xà lộn xộn, từng ngày qua thật nhanh.

Qua chừng mấy ngày bên ngoài cũng không truyền đến tin tức gì, theo như lời Từ Hằng bọn họ vốn nói, thời gian thiêu thân ra khỏi vỏ không dài như vậy, rất yên tĩnh, phải nói rõ là không có thiêu thân mới tái xuất hiện.

Ôi, ngẫm lại ta cũng rất không tiền đồ, tốt xấu cũng là một con nhện tinh mấy trăm năm đạo hạnh, lại bị mấy con thiêu thân nhỏ của ma giới dọa đến thần hồn nát thần tính như thế.

Thật ra, nếu như chỉ có mình ta, ta cũng không sợ.

Thế nhưng, cho dù tới khi nào, trần trụi trụi đi về không vương vís (1) cũng chẳng qua là một lời hát, ai cũng không thể không vương không vís.

Ta bây giờ có một động lớn lớn nhỏ nhỏ phải bảo vệ phải nuôi dưỡng, ta sao có thể không để ý đến sống chết của chúng nó?

Không thể.

Chính ta không sợ thiêu thân, không có nghĩa là chúng nó cũng đều ứng phó được.

Có điều chàng vạng hôm đó, ngoài động có một con chuột truyền đến tin tức, nói trên một cái trần nhỏ cách Già Hội sơn khoảng ngoài năm mươi dặm,

người lại chết hết sạch, mà kiểu chết thì chúng ta đều biết rõ...

Ta lại buồn bực! Tam Thất xú bà nương này rốt cuộc muốn gieo bao nhiêu giống? Kỳ đẻ trứng của người ta cũng chỉ sinh một lần là xong, nàng thì giỏi, một ổ một ổ nối tiếp một ổ, chưa xong cái nọ đã tiếp cái kia! Nàng không gieo họa được Bàn Ti động liền đi nơi khác tiếp tục gieo?

Mặc dù nói ta bây giờ không phải là nhân loại, người chết cũng không có quan hệ gì với ta. Thế nhưng trong lòng ta... lại cảm thấy phần uất khó yên.

Lòng dạ ta không thuận. Liên tiếp ném mấy đồ trong phòng mình. Đầu là chai chai lọ lọ. Mặc dù nói mấy thứ không đáng giá. Thực sự luyến tiếc còn có thể lại sửa chữa. Cam đoan có thể trơn bóng như mới.

Thế nhưng ta lại cảm thấy cổ phiến muộn trong lòng kia không chỗ giải sầu. Thế nào cũng xua không tan.

Trong động cũng có luồng áp suất thấp nho nhỏ. Tam Lục và Lý thư sinh. Còn có Phượng Nghi.

Phượng đại thần điều trời sinh là đám tiểu yêu cả động chúng ta nên ngưỡng vọng mà tồn tại. Một pho tượng điều đại thần kim quang lấp lánh. Hắn làm sao tiến vào động nhện của ta liền... liền gặp sao yên vậy. Nửa điểm không có ý tứ muốn cáo từ?

Tam Lục và Lý thư sinh tiếp tục cục diện không được tự nhiên của bọn họ. Mọi người nói tiểu tình lữ là oan gia vui mừng. Hai chữ oan gia này ta đã nhìn ra. Thế nhưng hai chữ tình lữ ta thế nào cũng nhìn không ra.

Ta bùng điểm tâm hấp Hối Đại Mao vừa mới đưa tới cho ta đi tìm Tam Lục. Nàng lại không ở trong phòng. Nhất định là đi mất to trường mất to với đạo sĩ kia rồi. Ta lại đi tìm Từ Hằng. Hắn khách khách khí khí mở cửa cho ta đi vào. Bất quá hắn cũng không có chút xú hứng thú gì với điểm tâm. Ném qua loa cho ta mặt mũi. Sau đó pha trà mời ta uống.

“Qua hai ngày nữa ta sẽ cáo từ.”

“Hà?”

Ta sừng sốt, điểm tâm cắn trong miệng, lại không nghĩ ra nên nuốt xuống, ngậm điểm tâm mơ hồ không rõ hỏi: “Vì sao muốn đi?”

“Ta đến, cũng bởi vì lo lắng cuộc sống mấy năm nay của ngươi, thoát nhìn ngươi sống rất tốt. Năm đó lúc ta đi, Già Hội sơn này bất quá là một tòa núi hoang, Bàn Ti động cũng không có gì ảo diệu. Có điều xem ra ngươi sửa sang nơi này không tồi, sống yên ổn thư thái, ta cũng an tâm. Ta đợi nhiều năm như vậy dưới đáy đầm Hắc Long. Sau khi đi ra chỉ đi lân cận kinh thành, sau đó lại tới nơi này của ngươi, thiên hạ bây giờ như thế nào, ta tuyệt không biết. Ma đạo rốt cuộc có tính toán gì, đã bắt đầu xâm thực đến đâu, trong lòng ta cũng không yên, cứ tiếp tục như vậy cũng không được.”

“Ừm, Từ Hằng à... Khụ khụ khụ...” Ta quýnh lên, sặc. Vụn điểm tâm sặc trong khí quản, ho khan đỏ mặt tía tai trong mắt rung rung: “Thế nhưng chúng ta nhiều năm như vậy không gặp khụ khụ, ngươi ở lại nhiều hơn mấy ngày hằng đi. Hơn nữa, ngươi xem Già Hội sơn bây giờ phong cảnh rất đẹp, ừm... Ngươi liền...”

“Tam Bát, ta năm nay đã tám trăm tuổi rồi.”

“Hà?”

Ta sớm biết hắn già, bất quá không biết hắn đã già như thế!

Sống chung với nhau ai còn để ý hắn rốt cuộc bao nhiêu tuổi chứ, hơn nữa bình thường cảm thấy... cảm thấy hắn chỉ lớn xấp xỉ ta thôi.

Hắn sao lại đột nhiên toát ra một câu như vậy? Chẳng lẽ hắn muốn làm đại thọ tám trăm?

Không có khả năng.

“Án phép tính trong tộc chúng ta, ta xem như là đã trưởng thành. Trong tộc đại khái... sẽ an bài cho ta một mối hôn sự. Ta cũng nên về Đông hải... Thành thân, mới có thể chân chính xem như thành gia lập nghiệp, tương lai, cũng có thể có được một phen công danh sự nghiệp.”

“Nha,” ta gật gật đầu, ngo ngắc nói: “Phải, thành thân là chuyện tốt, hắn là sớm thành thân một chút. Ừm, ngươi chừng nào thì khởi hành? Ta chuẩn bị cho ngươi một ít đặc sản của Già Hội sơn để ngươi mang theo... Đúng rồi. Phượng tiên bối có đi cùng ngươi hay không. Vậy lễ vật ta nên chuẩn bị hai phần.”

“Không cần.”

“A, đừng khách khí. Dù sao đều là vật thô sơn dã, mang về cho người ta ném cái mới mẻ. Ừm, ngươi nếu như gặp Tiểu Tâm, hỏi thăm nàng hộ ta, bảo nàng có rảnh tới Bàn Ti động chơi. À, ngươi nếu như thành thân, nhớ mang theo phụ nhân ngươi cùng đi, cho ta gặp mặt. Ta nói, ngươi phải chọn cẩn thận, đừng chọn người... không thích hợp...”

“Việc này, trong tộc đương nhiên sẽ có an bài, hoặc sẽ là người cũng xuất thân danh môn thủy tộc, huyết thống thuần túy, tính cách đoan trang. Hoặc cũng có khả năng là một vị thế giao nào có quan hệ tốt, giới thiệu một vị nữ đệ tử tu tiên tu đạo...”

“Ừ, vậy ngươi bận thì cứ đi, ta đi trước.”

Ta đi tới cửa lại nghĩ tới khay điểm tâm của ta, lại quay lại bụng đi.

“Dù sao người cũng không ăn, ta vẫn là bụng đi, tự mình từ từ ăn.”

Từ Hằng bỗng nhiên với tay qua cầm cái tay đang bụng khay của ta.

Ta hơi run run, may mà nắm chặt khay, không giống như người trong phim trên ti vi, chỉ cần chấn kinh một cái, khẳng định cầm cái gì sẽ rơi vỡ cái đó, để tăng thêm không khí căng thẳng.

“Ừ.”

Ta định định thần, ngẩng đầu nhìn hấn.

Khuôn mặt thanh tú tao nhã của Từ Hằng, không biết sao nhìn xa lạ như thế.

“Thế đạo này, sắp rối loạn. Người một người, phải bảo trọng, biết không?”

“Ta biết. Lại nói ta cũng không phải chỉ có chính mình, ta không phải còn có đồ đệ sao.” Ta cúi đầu, cười cười: “Hơn nữa, chẳng lẽ người thành thân, về sau không phải bằng hữu của ta, không quản chuyện của ta nữa?”

“Vậy đương nhiên là không.”

“Ừ, vậy cứ nói như thế đi. Định ngày lành, ta tiễn người.”

Ra khỏi cửa của Từ Hằng, ta chưa đi được bao xa ngồi xuống ngay trên một tảng đá bên vườn hoa, miếng này tiếp miếng kia ăn sạch điểm tâm trong khay.

Cũng không nếm ra mùi vị gì, chỉ cảm thấy hơi nghẹn, nghẹn đến ta muốn khóc.

Thật ra nam lớn cưới vợ, nữ lớn gả chồng, nhất là... Từ Hằng hấn xuất thân cao quý, Đông hải lại là thế tộc từ xưa nổi danh có truyền thống bảo thủ...

Hắn đương nhiên là phải thành thân, đây không phải là chuyện của mình hắn, đây là đại sự quan trọng của bộ tộc bọn hắn.

Ôi, ta chính là cảm thấy hơi... hơi là lạ, không thể nói rõ cảm giác. Đường như thực phức tạp, thế nhưng, lại dường như rất đơn giản.

Nghĩ không hiểu.

Ta cầm khay không tiếp tục đi về phía trước.

Bất quá, đường... đi không được.

Có người đứng ở giữa đường.

Ta giương mắt nhìn.

Lý thư sinh sao... Hắn đứng đây làm gì?

“Đào cô nương, ta có chút lời, muốn nói một chút với người.”

“A, vậy, người đi theo ta.”

Ta và Lý thư sinh vào sân, xuyên qua hành lang gấp khúc, hoa đào trồng ở nơi này bốn mùa đều nở, dưới đất rơi xuống một tầng cánh hoa đào, giẫm trên tầng gấm hồng dày đầy đất này, là một loại tâm tình hiếm có lại đáng tiếc.

A? Lý thư sinh muốn nói chuyện gì với ta đây?

Chú thích

(1) một câu trong “Ký sinh thảo” – một lần điệu dân gian, phần dịch ở trên lấy từ bản dịch trong “Hồng lâu mộng” ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: Buồn bã mất hồn chỉ biệt ly

“Đào cô nương...”

Ta vì sao nghe hần xưng hô với ta như vậy, cảm thấy rất không được tự nhiên chứ.

“Lý công tử à, thật ra chúng ta không quen, hần là không có lời gì để nói, ngươi nếu muốn bảo ta đưa ngươi rời đi, thì ta không làm chủ được. Mặc dù ta là chủ nhân nơi này, nhưng ngươi là khách nhân Tam Lục mang đến, ngươi đi hay ở cũng không phải ta nói là được.”

“Đào cô nương ngươi hiểu lầm, ta chỉ muốn hỏi Đào cô nương một câu, cũng không phải muốn nhờ thoát khỏi nơi này.” Lý thư sinh mỉm cười, dung mạo nhất thời sinh động.

Ừ, đẹp mắt hơn.

Mấy ngày nay hần luôn nhìn mặt tựa như người khác nợ hần bao nhiêu tiền, thật sự làm cho người ta thấy toàn thân không được tự nhiên. Cho nên nói mặt mày tươi tắn đón người chính là chuyện ngươi tốt ta tốt mọi người tốt, cười một cái tâm tình khoái trá, câu cửa miệng nói rất đúng, nâng tay không đánh người mặt cười.

“Đào cô nương, ngươi trước kia, có từng biết một người, trong tên, có song mộc hay không?”

“Hả?” Ta sững sờ, song mộc sao? Ta hình như không biết người nào họ Lâm: “Hình như không biết... Ít nhất trong số người quen không có. Ngươi hỏi cái này làm gì?” (1)

Hần không trả lời, bắt quá thoát nhìn biểu tình rất kỳ quái, giống như hơi thất vọng, lại dường như trút được gánh nặng thở phào.

Biểu tình của hần thật kỳ quái a, đúng rồi, hần muốn hỏi ta việc này làm gì?

“Bản Ti động này của Đào cô nương, ngược lại thật sự là chốn thế ngoại đào nguyên.”

Ta gãi đầu. Bất tri bất giác cùng với hần. Thế nhưng đi đến tận phía sau.

Phía sau đây là một đầm nước và rừng đào nho nhỏ. Là thiên địa nhỏ của một mình ta. Chưa bao giờ chia sẻ với người khác. Thế nhưng lần trước Phụng Nghi đã chạy tới. Lần này thư sinh đây lại chạy vào.

Đỉnh đầu một tia sáng xanh chiếu xuống. Đầm nước phía dưới u tĩnh thâm trầm. Trên mặt nước bay mấy đóa hoa rơi.

Ôi, đến thì đến. Dù sao không có ai đến. Hoa đào nơi này cũng thưa thớt hồng nhan vắng vẻ. Đến một đám người, những đóa hoa này vẫn tự nở tự rụng tự tại nhàn.

“Bất quá là cùng son hắc thủy. Tổ yêu động yêu. Nhưng nếu đã muốn sống yên phận ở đây. Đương nhiên đối xử tốt hơn với chính mình.”

“Vậy sao?” Lý thư sinh nâng cánh tay lên. Bề xuống một cành hoa đào. Nhẹ giọng ngâm: “Đào chi yêu yêu. Chúc chúc kỳ hoa.”

“Đúng vậy. Rực rỡ không gì bằng hoa đào.” Bất quá nửa sau thơ này là, chi từ vu quy, nghi kỳ thất gia, không có quan hệ gì với ta kiếp này.

Ta đã không nghi thất, cũng không nghi gia... (2)

Đời này cũng chỉ là một con nhện góa phụ.

Đúng rồi, ta nói chuyện tào lao với hần làm gì, hần và Tam Lục mới hần là nên đi nói chuyện luyện ái chứ, ở chỗ này với ta không lãng phí thời gian thì lãng phí sinh mạng.

“Lý công tử, sự tỷ của ta nàng đã từng hỏi Bể Khẩu tiên. Nói kiếp trước của ngươi và nàng, là có nhân duyên, vì sao các ngươi... Ngươi có phải để bụng thân phận lai lịch của nàng hay không?”

Lý Phù Phong cười khổ: “Được rồi. Nói thật với ngươi, Bể Khẩu tiên đương nhiên chưa bao giờ nói dối, tổ gia gia nhà ta cũng đã chứng thực với hần. Đúng vậy, ta có duyên tiền định với một yêu quái, chỉ là kiếp này duyên ấy có nối được không, lại khó mà nói. Bể Khẩu tiên nói là hai câu như kẻ ngớ, cái gì mà duyên cũ song mộc, phải tự quý trọng linh tính...”

“Oa!” Ta lập tức tròn tròn mắt: “Chúc mừng chúc mừng nhé! Nếu Bể Khẩu tiên cũng đã nói như vậy, nhất định không có sai. Ngươi xem. Ngươi họ Lý, sự tỷ họ Tống, các ngươi đây không phải song mộc sao? (3) Bể Khẩu tiên nói đúng rồi! Thực ra sự tỷ người này tốt lắm, nàng chẳng qua là tính tình hơi lạnh lùng, không giống người ta biết nói dối nịnh nọt, trước mặt một bộ sau lưng một bộ, nhưng nàng tốt tính, đối với người khác vừa nhiệt tâm lại thực sự...”

“Tam Bát!”

Ta vừa quay đầu. Tam Lục không biết cũng đã tới khi nào, đứng dưới một gốc cây đào cách đó không xa, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng, sắc mặt không

biết là hòn hay gien.

“Ồ, Tam Lục người đã đến rồi nha, ừm, ta... ta còn có việc, ta đi trước, các người từ từ nói chuyện, từ từ nói chuyện.”

Ta chuẩn êm. Hai người kia tốt hay xấu là chuyện riêng của người ta. Ta lại đợi ở chỗ này cũng rất không thích hợp.

Thoạt nhìn vị Lý công tử này, dường như không có tư tưởng thực nữ gì với Tam Lục. Được rồi, là tư tưởng thực yêu... .

Tam Lục xem ra vẫn cần cố sức suy nghĩ.

Mặc dù nói nữ theo đuổi nam cách tăng sa, thế còn nữ yêu theo đuổi nam thì sao?

Ồ... Khả năng tăng sa cách này... hơi dày một chút đi. Trong Tây Du ký thấy bao nhiêu nữ yêu nối tiếp nhau, từng người một quỳ gối dưới cà sa của Đường hòa thượng, thế nhưng chẳng có ai thành chính quả.

Chân thành chúc phúc Tam Lục thuận lợi như nguyện.

Thật ra ta vẫn là hâm mộ Tam Lục.

Ít nhất nàng có tư cách, có dũng khí theo đuổi.

Ta mấy năm nay không phải chưa từng nghĩ biện pháp gì thay đổi cái loại bản năng thiên tính ấy của mình, chỉ vì nó, nhẫn nại tính tình xem bao nhiêu cuốn sách mình vốn xem không được, thế nhưng trên sách lại chưa từng nhắc loại phương pháp này, bản thân mấy biện pháp suy nghĩ lung tung của ta cũng càng thêm hoang đường vô lý.

Đúng rồi, vừa rồi... đã quên hỏi Lý thư sinh, rốt cuộc Từ Hằng tìm hấn làm gì?

Ta bảo Hôi Đại Mao thu thập chút đặc sản của Già Hội sơn chúng ta, xem như lễ vật tiễn đưa Từ Hằng. Hôi Đại Mao vừa nghe nói Từ Hằng phải đi, về mặt kia còn phiền muộn hơn ta, về mặt xúi quẩy như cha mẹ chết, cái loại mất mát lộ ra trong xương cốt này làm cho ta quả thực hoài nghi Hôi Đại Mao có phải có ý tưởng gì với Từ Hằng hay không, chẳng lẽ hấn muốn đoạn bối với Từ Hằng một phen?

Trong đầu ta hiện ra một hình ảnh, Hôi Đại Mao thật bỉ ổi hôn về phía Từ Hằng... Từ Hằng mắt liếc một cái, giận một câu: “Đáng ghét...”

Oe... Ta đánh cái rùng mình, tưởng tượng này quá đáng sợ.

Ôi, Từ Hằng muốn đi, ta cũng cảm thấy rất mất mát.

Thế nhưng có mất mát, ngày cũng phải trôi qua thôi. Dù sao một năm là như thế, mười năm là như thế, tương lai trăm năm, ngàn năm... Chỉ cần còn sống, người phải không ngừng trưởng thành không ngừng mất đi không ngừng... Tự ta loạn.

A a a, đều là Từ Hằng muốn đi gây họa, ta cư nhiên cũng nổi ý thơ.

Hành lý Hôi Đại sửa soạn cho Từ Hằng thật đúng là có đủ mọi thứ, ngoại trừ chưa nhét vào một con chuột cái cùng đi, sản vật Già Hội sơn và Bàn Ti động có thể sử dụng toàn bộ đều cho một phần.

Ngày đưa tiễn ấy vẫn phải tới.

Ta không cho Hôi Đại Mao đi theo tiễn, cái mũi một dòng lại một dòng lệ, người không biết cho là hấn không phải đưa người mà là đưa ma ấy.

Tới cửa Bàn Ti động, ta mở đoạn long thạch ra, tiếng gió ánh nắng bên ngoài nhất thời chiếu vào trong mắt, ta kinh ngạc: “Trời quang rồi!”

Thật ra một tháng còn chưa hết, thế nhưng cảm giác chuyện đã xảy ra tháng này, thật sự... giống như đã rất lâu, lâu đến, ta cũng sắp quên mất ánh sáng mặt trời chiếu lên người là cảm giác gì rồi.

“Người...”

Phượng Nghi ở một bên nói: “Người vẫn là lưu lại xem tổ của người đi. Ta đi tiễn Từ Hằng.”

“Hả?”

Hấn dựa vào cái gì chứ!

Từ Hằng lại quay đầu, cũng nói: “Người lưu lại đi, bên ngoài cũng không yên ổn, trong động còn cần người quan tâm, ta còn có thứ tặng người, đã đặt trong phòng người rồi. Trở về lại nhìn.”

Ta nhin không được mũi cay cay, thấp giọng nói: “Ta... Người nếu có rảnh, lại đến thăm ta. Hoặc là định xuống ở đâu, gửi cái thư, ta đi thăm người.”

“Được.” Hấn nói: “Chân trời mặc dù xa, nhưng tình nghĩa lại sâu. Người cũng không tất khổ sở.”

Ta đứng ở chỗ cửa động, nhìn Từ Hằng cùng Phượng Nghi sóng vai chậm rãi đi xa, sau khi vòng qua một đoạn vách núi kia, liền nhìn không thấy thân ảnh của bọn họ.

Núi trống vắng xanh. Cây biếc lượn quanh.

Xa xa nhìn thấy hai con chim không biết tên xẹt qua sơn cốc, ẩn vào bên trong rừng rậm.

Diễm dương đầy mắt, ta cảm thấy mình giống như cũng bị phơi nắng tan ra. Một chút khí lực cũng không có.

Từ biệt này, ta biết, Từ Hằng sẽ không lại là Từ Hằng trước đây.

Quãng ngày vui vẻ ngày trước, không còn trở lại.

Quan tâm của hân, thân thiết của hân, dịu dàng của hân...

Ta nháy mắt mấy cái, xoay người đi vào trong động.

Phượng Nghi mãi đến sau giờ Ngọ mới quay về, cũng không biết hân có phải hát Thập bát tương tống (4) tiền Từ Hằng đoạn đường lại đoạn đường hay không. Ta về động vội vàng chuyển an bài mọi người dự trữ qua mùa đông. Mãi đến buổi chiều mới rảnh về phòng, xem thử Từ Hằng nói lưu lại cho ta.

Lại là một cái hộp.

Dù sao thời này còn chưa có túi nylon, đầu năm nay lấy thứ gì cũng đựng trong hộp, ngay cả những người nói thân phận bá phông, bá thiếp cho nhau còn phải đặt trong cái hộp tinh xảo.

Bất quá cái hộp này không phải làm bằng gỗ, tựa hồ cũng không phải bằng đá, ta sờ soạng một chút, có một loại xúc cảm ấm áp, lại không phải cứng rắn.

A. Là thứ gì trong biển đi? Bất quá, cái hộp này mở ra từ chỗ nào chứ?

Phía dưới hộp đề một phong thư, ta lấy ra xem.

Phía trên là bút tích của Từ Hằng, thoạt nhìn nét mực như mới, nhưng người cũng đã không ở chỗ này.

Rút hai tờ giấy viết thư bên trong, chậm rãi mở ra xem.

Vốn hân nói cái hộp này của hân sau khi làm xong cũng không khóa, về sau nhìn thấy ta dùng vùng oi mở ra làm mất ngữ thông quan của Bàn Ti động, cho nên cũng thiết kế một cơ quan gần giống cho cái hộp này, đọc lời nói phía dưới cho nó. Nó mới có thể mở ra.

Từ Hằng cũng rất đáng yêu. Ta nhìn tờ giấy khẽ cười. Cảm giác bầu không khí tràn ngập nỗi buồn ly biệt cũng vui hơn một chút, tâm tình xấu bị hòa tan không ít. Lại nhìn mật ngữ thông quan viết trên giấy phía dưới.

Phía trên là bốn câu, giống như đã từng biết.

“Cửa đây năm ngoái cũng ngày này, má phấn hoa đào ửng đỏ hây. Má phấn giờ đây đâu vắng tá... Hoa đào còn bốn, gió xuân đây.”

Ta cúi đầu đọc xong, cái hộp kia bỗng nhiên cách cách hai tiếng khẽ vang lên, nắp hộp từ giữa tách ra.

Trong hộp lót một tầng sa tanh mỏng tinh mịn sáng loáng, trên sa tanh đỡ bốn hạt châu. Chia ra tại bốn góc trên dưới trái phải, chính giữa còn có một chỗ lõm trống không, tựa hồ nơi đó nên có một hạt châu nữa, thế nhưng chỗ đó lại rỗng.

Đây là thứ gì?

Ta mặc dù còn chưa hiểu rõ, thế nhưng có thể cảm giác những hạt châu này tuyệt đối lai lịch bất phàm, một cỗ linh khí xông vào mặt, cơ hồ làm cho người ta không mở mắt ra được thờ hồn hên, không khí trong phòng thoáng cái ngưng trệ nặng nề.

Hồng nhạt, vàng nhạt, xanh nhạt, trắng sáng... Bề ngoài bốn hạt châu đều quảng sáng ấm áp, nhưng nhìn ra dường như không phải chúng nó đang phát sáng, mà giống như là hấp thụ ánh sáng, gian phòng cũng không có bởi vì hộp hạt châu này mà sáng lên, ngược lại lộ vẻ tối xuống.

Trong hộp còn có một giấy viết thư được gấp đôi.

Ta mơ hồ có chút bất an.

Nói không rõ vì sao, có lẽ là những hạt châu này quá không bình thường... Có lẽ là... bởi vì nguyên nhân gì đó khác.

Ta chậm rãi mở tờ giấy viết thư kia ra.

Chú thích

(1) trong chữ “lâm” (林) có hai chữ “mộc” (木) ↑

(2) khổ một của bài thơ “Đào yêu” trong Kinh thi, nghi gia và nghi thất có nghĩa là yên bề gia thất ↑

(3) trong chữ “lý” (李) và chữ “tống” (宋) đều chứa bộ “mộc” ↑

(4) tên một đoạn hát trong Việt kịch “Luong Son Bá Chúc Anh Đài”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Thâm cung nội chiến bản long cung

Còn chưa kịp nhìn trên giấy viết gì, bỗng nhiên nghe được Tam Lục gọi ở bên ngoài: “Tam Bát, Tam Bát, người đi ra.”

Ta phục hồi tinh thần lại, trước không kịp nhìn trên giấy viết chữ gì, chỉ là vội vàng gấp giấy lại nhét vào trong ngực, sau đó đóng hộp lại, thuận tay cất vào trong hồ lô bên hông kia.

“Chuyện gì?”

Tam Lục vừa rồi cũng không có đi tiễn Từ Hằng, trong lòng ta có chút không thoải mái. Được rồi, cá tính thì cá tính, nhưng là... nhưng là cũng phải để mặt mũi mọi người vui vẻ chứ.

Trước kia lúc ở tại Đào Hoa quan, bên trong quan, Tam Thất giống như Bảo tỷ tỷ, xử sự khôn khéo, ai cũng không đắc tội, nhưng cũng không thực sự quan tâm ai. Tam Lục giống như Lâm muội muội, tính tình ấy mặt lạnh ấy mở miệng đem có thể đắc tội đều đắc tội một lần.

Nhưng câu kinh thì câu kinh, Từ Hằng đi lần này, ngày sau gặp nhau cũng khó, nằng lại mặt cũng không lộ, một câu đưa tiễn cũng không nói.

Ta chính là cảm thấy... trong lòng có chút không thoải mái.

“Sao người lại tới đây?”

“Người không muốn nhìn thấy ta à?”

Mở miệng chính là lời nói lạnh nhạt. Ta thờ dài trong lòng, trên mặt nặn ra nụ cười khê: “Được rồi, mau ngồi đi. Người cũng biết, vừa mới tiễn bước Từ Hằng, trong lòng ta cũng có chút khó chịu.”

Tam Lục liếc mắt ta một cái: “Người và hần căn bản không có khả năng, tà niệm cuồng đại ấy vẫn là sớm mà bỏ đi.”

Tay ta châm trà rung một cái. Suýt chút nữa hất nước lên bàn. Định định thần. Bụng chén trà đã rót xong kia đi qua.

“Người nói cái gì vậy.” Ta đưa trà cho nàng: “Mọi người chúng ta quen biết một hồi. Cũng có giao tình mấy trăm năm. Ta chẳng qua là cảm thấy sau này không có khả năng thấy mới khó chịu. Không có loại ý tưởng người nói đó.”

“Có hay không. Tự người biết. Dù sao. Không liên quan đến ta.” Tam Lục nâng chén trà lên khẽ ném một ngụm: “Đừng nói người gả không được người ta. Chính là gả được. Ngao Từ Hằng là thân phận gì? Đông hải là dòng dõi gì? Đây là long duệ thần tộc chúng ta có tu bảy tám chục đời cũng không với được. Cho dù người không có độc. Cũng sẽ không hại tính mạng Ngao Từ Hằng. Ngao gia lại để cho đệ tử tâm đắc của bọn họ cưới một con nhện tinh nghèo nàn hoang dã? Chỉ sợ bên này Ngao Từ Hằng lộ ra một chút ý tứ như thế. Đêm ngày hôm ấy người đã chết không có chỗ chôn. Hơn nữa là không thể luân hồi siêu sinh.”

“Nào có đáng sợ như người nói vậy...” Ta hơi giật mình. Việc này ta cũng là lần đầu nghe nói.

“Đáng sợ? Đáng sợ không phải ta nói.” Tam Lục nói: “Mặc dù Từ Hằng không phải cháu ruột của lão rồng Đông hải hiện tại kia. Nhưng hần nổi tiếng. Tướng mạo cũng là chọn trong tốt nhất. Hần càng xuất sắc. Lại càng không thể có tự do. Chưa nói trong tộc hần nhất định có sắp xếp. Nói không chừng còn có thể bị chỉ hôn từ trước. Người suy nghĩ một chút. Người như thế. Là người trêu chọc được sao?”

Ta thực sự. Không có lời để nói.

Nói thật, ta quen Từ Hằng chính là tại Đào Hoa quan, đầm Bích Thủy. Lần đầu tiên gặp mặt hần còn trẻ con đáng yêu như thế, tuy rằng biết hần là thân phận long tộc, nhưng bởi vì hần vẫn... vẫn giống như huynh đệ hàng xóm. Ôn hòa, chu đáo, nhã nhặn lễ độ... Ta thật sự, cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến thân phận của hần, dòng họ của hần, rốt cuộc đại biểu cái gì.

“Nói lui một bước, cho dù cường cầu, tranh đấu, nguoi và hấn có thể thành thân. Vậy sau khi thành thân thì sao? Là hấn thoát ly thủy tộc, bị cưa sừng róc vảy cả đời chịu hình phạt trục xuất! Lui thêm bước nữa, hấn không gặp phải chuyện ấy, mà mang nguoi về Đông hải, nguoi có thể sống được cái loại quãng ngày thời khắc nom nớp lo sợ ấy không? Long cung cũng không phải là đất lành, ta từng nghe một san hô tiểu yêu nói, nơi đó tranh quyền đoạt lợi lục đục với nhau đáng sợ biết bao, một biểu tình sai, một câu nói nhầm. Vậy lập tức chính là nguoi chết ta sống vạn kiếp bất phục, tâm cơ họa trong trong gang tấc... Ôi, thật ra Ngao Tử Hằng tốt, thế nhưng có biện pháp nào đây?”

Ta bị nàng nói có chút đần độn, cảm giác giống như đang nghe chuyện một thế giới khác. Ồ, bí mật long tộc, cô tình tuyệt lệ, hậu cung hắc ám, thâm cung nội chiến... Kéo xa kéo xa. Ta như đi vào cõi thần tiên cũng không biết bơi tới nơi nào. Nghĩ sự tình nghĩ nghĩ lại nghĩ đến chuyện hoàn toàn không có liên quan.

Đông hải, long cung. Ngao gia... Chúng cách ta quá xa, Tử Hằng cũng chưa bao giờ nhắc tới.

A, ngừng lại cẩn thận, cũng không phải là một thế giới khác sao.

Một thế giới trong biển, sâu hiểm khó dò, xa xôi không biết.

“Ta thực sự không có gì với hấn, nguoi không cần khuyên ta cái đó.” Ta cười cười: “Ta với hấn chỉ là bằng hữu mà thôi.”

“Thật không? Chỉ là bằng hữu, hấn lại đưa nguoi chỉ bảo quý trọng ấy?”

“Hả?”

Ta sững sốt, Tam Lục biết... Chuyện hạt châu kia nàng làm sao mà biết được?

Nhưng nàng vừa mở miệng nói tiếp ta liền biết ta nghĩ lầm rồi.

“Cái này... là hấn tặng phải không?” Tam Lục đưa tay qua, nhẹ nhàng cầm dải băng ta quấn ở trên cánh tay làm trang sức.

Dải băng Tử Hằng tặng cho ta, đặt tên là Lưu Vân.

Dải băng này quả thực xinh đẹp, sau khi quấn lên nhẹ nhàng, lúc đi cảm giác thực phong cách, lúc bay càn cảm giác mình cũng có vài phần tiên khí, vì thế ta cực ưa thích, từ khi hấn tặng cho ta, ta vẫn quấn lấy không rời xuống.

“A, cái này à. Hấn nói, là thiên tâm ti còn có hóa thạch tổ gì gì đó...”

Ta chỉ biết là những thứ đó nhất định là vật liệu tốt, nhưng về phần chúng nó quý trọng như thế nào ta lại không biết.

“Nguoi cho là thiên tâm ti là tầm hoang nhả tơ à? Nơi nào cũng có thể tìm được? Càng miễn bàn hóa thạch tổ phải tới đất cực tây cực nóng, xâm nhập lòng đất đi thu thập hóa thạch, không biết phải khổ cực bao lâu mới có thể lấy được mấy viên hóa thạch, sau đó lại từ hóa thạch tổ luyện ra. Ta cho nguoi biết, dải băng này nguoi ở nhà đeo thì không sao, xuất môn tốt nhất giấu đi, đừng để cho yêu này, đạo sĩ này hòa thượng bên cạnh nhìn thấy, nếu không ấy à, hừ hừ...”

Ta bản năng rút lại phía sau: “Cái này, thật sự...”

“Ừ. Cho dù thứ này là hấn tự tay làm, hay là mượn hoa hiến phật, phần nhân tình này, phần lễ này, thật quá lớn quá nặng, không phải hai chữ bằng hữu là có thể chứa đựng, nguoi hiểu chưa?”

“Hiểu...” rồi, thế nhưng, Tam Lục à, nguoi mới chỉ thấy được dải băng bên ngoài này, nhưng không thấy được, hấn còn có lễ trọng một hộp bốn hạt châu đầy.

Dải băng nhẹ nhàng này, cũng đã bị Tam Lục nói nặng vượt ngàn quân. Vậy, hộp hạt châu kia, ta đây người thường cũng biết hạt châu kia thực sự rất bất phàm rất kỳ dị, vậy lại là bảo vật gì?

Tử Hằng hấn... Người tốt, cũng hào phóng. Bất quá hào phóng cũng có mức độ thôi... Ta cũng chưa từng thấy hấn tặng người nào đồ tốt như thế.

Ta thật sự nghĩ không rõ, cũng nghĩ không ra.

“Nguoi đừng suy nghĩ, dù sao nghĩ cũng vô ích. Hấn cũng đi rồi... Về phần nguoi thì,” nàng dừng lại, nghĩ nghĩ nói: “Quên đi, ta cũng lười quản nguoi. Lần này thay Phù Phong trừ ma giải độc, làm phiền nguoi, tính ta nợ nguoi một cái tình.”

Phù Phong? A, Lý thư sinh kia, vừa nghe tên hấn còn thấy không quen.

“A, không cần tính.” Ta xua tay nói: “Cũng không phải ta trừ, là Phượng tiên bồi cùng Tử Hằng, bọn họ ra tay tương trợ, muốn cảm ơn nguoi nên cảm ơn bọn họ.”

“Ta vì sao phải cảm ơn bọn họ? Ta chỉ cảm ơn nguoi là được.” Tam Lục đứng lên đi: “Qua hai ngày ta cũng cáo từ.”

“Hả?” Ta đuổi theo tới cửa: “Sao lại phải đi, đều phải đi sao...”

Tam Lục quay đầu lại trong sân: “Thiên hạ này, làm gì có bữa tiệc nào không tàn?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Ngài muốn mượn một nha hoàn sao

Tuy rằng Tam Lục đi rồi, ta nhưng lại mất đi tâm tình tìm tòi nghiên cứu cái hộp hạt châu kia.

Nhất định là bảo bối quý trọng hơn so với dải Lưu Vân này đi...

Ta sờ cái hộp ấy, cảm thấy hộp nặng trĩu, nâng cũng nâng không nổi.

Ta thở dài, cất hộp bên người. Sau đó mở tờ giấy đặt ở trong hộp Từ Hằng lưu lại kia ra.

Trên giấy không có viết lời tam biệt, hay là dặn dò mà ta nghĩ...

Trên giấy chỉ đơn giản viết, ta nên dùng bốn hạt châu này tu luyện như thế nào.

Ta gấp giấy lại, cũng cất đi.

Ta cảm thấy rất xót xa.

Từ Hằng cho ta, ta không có cách nào trả lại.

Ta thậm chí không nói được câu tạm biệt với hần hần hoi.

Ta ngồi bên đầm nước ngăn người, một tia nắng từ phía trên chiếu xuống, chiếu vào mặt nước. Phía trên đầm nước có hơi nước mỏng manh, bị chiếu vào giống một làn khói sáng lượn lờ.

Hồi Đại Mao đến thương lượng sự tình với ta. Ta trả lời mà không tập trung.

Thế đạo bên ngoài. Bắt đầu dần dần không yên ổn.

Dường như chỉ trong những tin tức phi điều mang đến. Đã bao hàm rất nhiều thứ bất an.

Người chết ở nơi nào đó. Đã hạ táng. Buổi tối lại từ trong mộ bò ra. Đánh mất nhân tính. Lực lớn vô cùng. Đem người một thôn. Ngay cả người thân hàng xóm của mình. Tất cả đều giết chết.

Có nơi. Thú khắc đá bày ở nơi đó mấy trăm năm không nhúc nhích bỗng nhiên thành tinh... Còn có...

Ta gật gật đầu. Thoạt nhìn dường như còn thật sự đang nghe Hồi Đại Mao kể. Thật ra tâm thần ta lún vào trong một chỗ rất sâu trong thân thể. Không kéo ra được.

“Quả nhiên thiên hạ sắp loạn, yêu nghiệt mọc tràn lan a.” Hồi Đại Mao ra vẻ cụ non hạ kết thúc.

“Ngươi ta đều là yêu.”

“Nhưng chúng ta ngay thẳng, cũng không gây họa phạm nhân, tàn sát đồng đạo.” Hồi Đại Mao đứng lý hợp tình: “Vậy sao có thể giống nhau được, trong người có người tốt và kẻ xấu, vậy yêu đương nhiên cũng có yêu tốt yêu ác. Chúng ta chính là yêu tốt.”

“Vậy sao?” Ta sao lại không cảm thấy được chúng ta tốt chỗ nào.

“Đây là đương nhiên.” Hồi Đại Mao dùng sức gật đầu.

“Tam Lục sư thúc của ngươi và Lý thư sinh cũng sắp cáo từ, ngươi lại đi chuẩn bị một phần quà lễ đi.”

“Nha. Biết rồi.” Hồi Đại Mao đáp ứng, bộ dáng có chuyện muốn nói lại chỉ lè nhè không mở miệng.

Ta hỏi: “Còn có chuyện gì?”

“Sư phó, người xem, nên đi đâu đi rồi.” Hồi Đại Mao cười theo nói: “Vậy Phụng tiên bói khi nào đi?”

Ôi, lời này không nên nói như vậy, phải nói, không nên đi đâu đi rồi, còn người nên đi mà lại thủy chung không đi.

“Việc này ta chưa từng hỏi, không bằng, người thay vì sư đến hỏi thử ý tứ của Phụng tiên bói?”

“A a, ta không đi!” Hồi Đại Mao bỏ trốn mất dạng.

Ta cũng không biết thế đạo này sẽ biến thành gì nữa, ta thậm chí không biết chính mình nên làm cái gì, nên chạy đi đâu.

Thờ dài, đưa tay đảo loạn nước trước mặt.

Nước gợn rung chuyển, bóng ta cũng cực kỳ loạn.

Hồi Đại Mao sử dụng ra bản lĩnh toàn thân làm một bàn tiệc rượu tiễn biệt. Bất quá bàn tiệc này tuy phong phú, thế nhưng người ăn cơm biểu tình lại không một ai vui mừng. Lý thư sinh diện vô biểu tình, Tam Lục lạnh lùng. Phụng Nghi đến đây chỉ có nâng chén nhấp nhấp môi, cái gì cũng không ăn, ta thì ăn cái gì cũng nhạt như nước ốc. Không chỉ bởi vì trong lòng luôn đi xuống, quan trọng là, một bên ngồi một con chim to thiên địch nhìn chăm chăm, đôi thành ai phỏng chừng cũng ăn không ngon đi.

Lúc còn Từ Hằng, có hấn chống đỡ, hòa hoãn đôi chút, sự chú ý của Phụng Nghi mới không trên người chúng ta. Thế nhưng bây giờ Từ Hằng vừa đi. Không ai có thể phân tán sự chú ý của Phụng Nghi, ta cảm thấy ta quả thực là ngồi bên cạnh một ngọn núi lửa, không biết khi nào thì núi lửa này sẽ phun trào, tinh thần nom nớp lo sợ ấy, thật sự là một lời khó nói hết.

Ngay cả đám nhện chuột tấu nhạc bên cạnh hồ nước cũng thành thành thật thật quy quy củ củ, không đứa nào dám làm cản. Thật sự là bầu không khí này quả thực không giống một yến hội, lại giống như lễ truy điệu của ai đó.

Thật vất vả yến hội đã kết thúc, Tam Lục và Lý thư sinh sẽ lập tức khởi hành lên đường. Ta chuẩn bị cho Tam Lục một bọc đồ, bên trong đương nhiên không phải cái loại phong cách ấy của Hồi Đại Mao. Toàn là đồ ăn đồ chơi. Ta chuẩn bị hai quyển sách, một ít sợi tơ nhện xe, còn nhuộm màu, nếu như Tam Lục muốn khâu cái gì biểu đạt tâm ý với Lý thư sinh, nhất định có thể có công dụng.

Thứ Hồi Đại Mao tặng lung tung, cư nhiên còn có hai cái bao dây thừng. Ta kinh ngạc hỏi: “Người lấy cái này cho bọn họ làm gì?” Chẳng lẽ nào bảo Tam Lục và Lý thư sinh bắt thỏ trên đường ăn món dân dã sao?

“Không phải.” Hồi Đại Mao giải thích: “Người xem, cước trình của Tam Lục sư thúc rất nhanh đúng không? Chưa biết chừng lại bay nữa, nhưng Lý thư sinh không biết bay mà, để Tam Lục sư thúc ôm hấn cũng không tốt. Cũng không nhả. Cái bao dây thừng này ầy à. Có thể...”

Ta bị sáng ý của Hồi Đại Mao làm tức thiếu chút nữa mất nỏ đem đóm: “Người, người không biết đây là bao nông gia buộc lợn sao? Người...”

Lý thư sinh vẫn là mặt không chút thay đổi. Đoán chừng hấn có lẽ thời gian này bị kích thích quá lớn, cũng chết lặng, thường ngôn nói, lợn chết không sợ nước sôi...

Tam Lục cũng là mặt không chút thay đổi, không có dấu hiệu sắp tức giận lôi đình gì, vẻ mặt bình thản nhận lấy hành lý chúng ta chuẩn bị cho nàng, lạnh nhạt nói: “Đa tạ đã lo lắng.”

Ta 囧...

Được rồi, thì ra chỉ có ta không bình tĩnh như thế, mà bọn họ đều đã siêu thoát rồi...

Ta muốn tiễn Tam Lục xa xa, nàng lạnh mặt nói không cần, xoay người sóng vai xuống núi với Lý thư sinh, ta muốn trình diễn Thập bát tương tống thể nhưng không ai cho ta cơ hội này, chỉ tiễn Tam Lục các nàng tới khe núi cách động ra không xa, nơi đó có một cái cầu treo, chúng ta chia tay ngay bên cầu. Tam Lục đứng cạnh khe núi, một thân áo trắng quần trắng tựa như mặc áo đại tang, bất quá đích xác thanh lãnh phiêu dật, không dính phạm trần. Lý thư sinh quần áo thanh sam, cũng chấp chấp tay hướng ta, ý hấn thanh tao lịch sự, thanh âm trong trẻo thông dong: “Đào cô nương, mấy ngày nay đa tạ người chiếu cố”

“Không cần khách khí, các người một đường phải bảo trọng, Tam Lục, người tới nhà rồi, gửi lá thư cho ta, ta cũng yên tâm.”

“Người mau trở về đi thôi, chính người mới là đứa khiến người ta lo lắng ấy.”

Bọn họ lên cầu treo, ta đứng bên khe núi phát phát tay hướng bọn họ.

Có tự thì có tan... Lúc tự vui vẻ, khi tan phiền muộn a.

Đây thực sự là không nên đi đâu đi rồi, chính là cái kia... nên đi, sao lại không có một chút ý tứ chứ? Bàn Ti động của ta chỗ nhỏ, dung không được phụng hoàng thần điều một pho tượng Bồ Tát lớn như thế đâu.

Hơn nữa hấn cả ngày phụng phụ dường như tất cả mọi người thiếu tiền hấn, có thể thấy được hấn ở trong này cũng thực sự không thoải mái... Nếu không thoải mái, làm chi còn không mau một chút quay về hang ổ của chính hấn đi? Khi đó lúc hấn tới chính là nói đi cùng Từ Hằng. Thế nhưng Từ Hằng cũng đi rồi, hấn còn chưa đi!

Ta nghĩ có chút xuất thần, gió núi thổi loạn tóc, ta thờ dài, đã sớm nhìn không thấy bóng người của Tam Lục và Lý thư sinh, ta cũng nên trở về...

“Á!” Ta bị hoảng sợ thất thanh hét chói tai! Người này! Phụng Nghi hấn khi nào thì đứng sau lưng ta rồi. Ta thể nhưng một chút cũng không phát hiện, vừa quay đầu lại như vậy, đột nhiên nhìn thấy một khuôn mặt mỹ nam lớn như thế, ta không thấy kinh hi chỉ cảm thấy kinh sợ!

Trên đầu Phụng Nghi búi một cái trâm cài tóc không biết là làm bằng chất liệu gì, hình dạng cực đẹp, giống như mây trôi, lại giống như con chim bay nhanh, tạo hình trừu tượng mà trôi chảy, dưới ánh mặt trời màu đỏ vàng ấy. Tóc hấn cực đen cực đẹp. Làn da giống như mỹ ngọc, làm nền cho tóc đen, môi hồng răng trắng.

Ngũ quan của con chim này quả thực hoàn mỹ không thể bói móc. Hơn nữa chính thể xem ra lại có thần thái và uy nghiêm nói không nên lời.

Nhưng hấn đẹp thì đẹp, ta nhưng vừa thấy hấn đã cảm thấy chột dạ run sợ.

Nếu có thể lựa chọn, ta vẫn là hi vọng người bên cạnh không cần thật đẹp, dịu dàng ân cần là được. Cho dù đẹp, cũng đừng đẹp yêu dị như thế, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

“Phụng tiên bối,” ta nháy mắt mấy cái, ta cũng không cho rằng hấn cũng là đến đưa tiễn Tam Lục. Thực ra lần này bọn họ cùng nhau làm khách ở chỗ này của ta, thể nhưng giao tình giữa bọn họ cũng chỉ là một cái gạt đầu, vãn an, sau đó đều tự tránh ra: “Ngươi, đi ra tản bộ?”

Ta càng nguyện ý đoán rằng hấn là muốn cáo từ chạy lấy người, cuốn xéo đại cát, thể nhưng ta cũng biết ý nghĩ này khả năng không lớn, vì thể đoán một đáp án trùng quy trùng củ nhất.

“Bên kia núi có cái gì?”

Hấn chỉ chính là một ngọn núi tương đối dốc, chúng ta mấy ngày trước xoay đi xoay lại dưới chân núi, lại chưa từng đi bên đó.

Thể nhưng trong núi hoang có cái gì? Ngoại trừ cây, đá. Còn có con suối.

Ta thành thành thật thật trả lời: “Còn có dòng suối nhỏ.”

“Qua xem thử đi.”

“Nha.”

Ta vô cùng thành thật, mỗi khẩu lệnh mỗi động tác, đi theo hướng hấn.

Hấn không bay, ta cũng đi theo.

Gió trong núi thật to, ta một tay giữ tóc, một tay giữ váy, đang muốn dùng định phong chú cho mình, Phụng Nghi quay đầu lại, một bàn tay vói đến trước mặt ta: “Cho ngươi.”

Đó là một sợi dây cột tóc màu đỏ vàng. Đỏ màu lửa. Phía trên dệt đường gấm thất thái, thêu hoa văn vô cùng rườm rà mà xinh đẹp.

“A?”

“Buộc tóc lộn xộn của ngươi lại.”

“Nha.”

Ta ngoan ngoãn nhận lấy dây cột tóc, trước tiên kẹp trong miệng. Sau đó dùng ngón tay làm lược cào tóc mấy cái, mau mau buộc thành bím tóc, dùng dây cột tóc cột lên.

Thật sự là thứ tốt, chạm tay vào ôn nhuận mềm nhẵn, không phải một cấp bậc với tơ nhện và tơ tằm hoang cứng ta thường buộc thường dùng kia.

Có điều dây cột tóc vậy và trang phục một thân ta rất không hợp nhau. Ta thấy thể nào cũng trông giống một thôn cô, váy vải nên phổi trâm gai mới đúng. Bây giờ buộc cái dây cột tóc hoa lệ chói mắt như thế, lại làm cho ta có chút... Ừm, dường như tâm tình kiếp trước lần đầu trộm tô son môi của mẹ.

Lại đi sẽ không có đường, bất quá phong cảnh bên này thật ra cũng đẹp. Xa xa ngắm xuống, trong sơn cốc xanh tươi thanh tú, mây trắng lững lờ giữa sườn núi.

“Nhiều năm như vậy không gặp, ngươi một chút cũng không tiến bộ?”

“Hó?”

“Vẫn là gốc đến làm người ta cũng lười tức.” Hấn nói.

Thật không tốt.

Cũng chẳng có ai mời ngươi tới tức vì ta nhá! Là chính ngươi kiên quyết nương nhờ nhà ta không đi.

“Nhìn thấy người bên ngoài thành đôi kết bạn, trong lòng ngươi không chật vật sao?”

“Ồi?” Ta ở trước mặt hán biến thành chỉ biết nói giọng điệu một chữ độc nhất. Đề tài này... biên độ lại không nhỏ. “Vậy cũng là hâm mộ không được mà.” Ta nói: “Ta đời này chỉ như vậy, đây không phải là ngươi nhắc nhở ta sao?”

“Nếu như ngươi muốn...” Hán phá lệ, ngữ khí dường như không quả quyết lắm, nghe lên có chút... Ừm, do dự. Lại hoặc là... “Ngươi có thể cùng một chỗ với ta.”

Ta chớp mắt mấy cái, không hiểu hỏi: “Ngài là nói, ngài muốn mượn một nha hoàn sao?”

Hán quay đầu, vẻ mặt có chút tức giận: “Ta là bảo ngươi gả cho ta! Ngươi con nhện ngu ngốc này!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chẳng được gì mà còn mất

“Cái cái cái cái gì?”

Chữ đầu tiên ra khỏi miệng của Hôi Đại Mao đã cắn vào lưỡi, thần tình trên mặt quả thực... Cho dù vương mẫu nương nương Tây Côn Lôn lúc này đột nhiên hạ phàm múa thoát y trước mặt Hôi Đại Mao, hán chỉ sợ cũng sẽ không kinh ngạc như thế.

Không, không phải kinh ngạc, là hoảng sợ.

Ta cười khò, lúc ta vừa mới hiểu Phượng Nghi nói cái gì, biểu tình trên mặt tuyệt đối không tốt hơn Hôi Đại Mao chỗ nào.

Lúc ấy chúng ta đứng ở nơi cao nhất của Già Hội sơn.

Ta bỗng nhiên chẳng biết tại sao nhớ tới tên của ngọn núi này, thật ra Già Hội ấy, tên ban đầu mặc dù là âm này, lại không phải chữ này, tên ban đầu là Già Hội, chính là già trong cụm gỗ ấy, ban đầu nơi này là một nơi hoang vắng, những tội phạm triều đình trục xuất sẽ lưu đầy đến phụ cận nơi đây, bắt quá những người có thể sống sót ở nơi này lại không có bao nhiêu, trên núi đến bây giờ còn thường có thể nhìn thấy một hai cái cụm gỗ không biết đã bị vứt bao năm bao tháng. Về sau gọi chệch thành Già Hội... (1)

Thật ra...

“Ha ha ha,” ta nhạt nhẽo cười với Phượng Nghi: “Gió này lớn thật, ta cũng không nghe rõ ngươi nói cái gì. Ừm, thời gian không còn sớm, ta về đi.”

“Ngươi đừng có giả ngu với ta, có một số việc ta biết ngươi không phải không rõ, chính là nhát gan, người lại lười, có thể đẩy liền đẩy, có thể trốn liền trốn. Trên đời này, không có cái chuyện ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt ấy, ngươi đã muốn thư thái lại không muốn gánh vác lưu chịu thiệt, nghĩ ngược lại rất đẹp!”

“Ồ!” Ta trừng mắt nhìn hán.

“Ngươi khỏi cần nhìn ta, ta không phải Ngao Tử Hằng, tính tình yếu đuối, cũng không phải...” Hán đột nhiên nuốt lời còn lại xuống không nói nữa: “Vừa muốn tốt với người, lại không muốn làm cho người ta ngon ngọt thực sự. Loại sự tình này, Tử Hằng đi rồi, ta cũng không phải tính tình như hán.” Phượng Nghi trừng mắt nhìn ta, chẳng chút nào giống nhìn tình nhân mà giống như đang nhìn cừu nhân: “Ngươi đừng nghĩ giả bộ ngớ ngẩn lừa ta, nói cho ngươi, ngươi ngày nào còn không đáp ứng, ta ngày đó ở trong động này của ngươi, ở đến khi ngươi đáp ứng mới thôi!”

“Hả?”

Tóm lại. Lời nói này của Phượng Nghi quả thực là thiên lời chán chán... Không. Thiên lời cũng không chán như thế!

Ta cũng không biết ta về Bàn Ti động như thế nào.

Phượng Nghi cầu thân với ta?

Phượng Nghi mà lại cầu thân với ta?

Vậy cái gì. Ta thật muốn lại ra khỏi động xem thử. Mặt trời hôm nay có phải lặn xuống phía đông, ngày mai lại mọc phía tây không.

Cho dù trong ba người Lý thư sinh Ngao Tử Hằng Hôi Đại Mao bất kỳ ai cầu thân với ta ta cũng sẽ không sợ thành như bây giờ.

Phi phi, miệng quạ đen, ta đây là nghĩ cái quái gì thế.

“Sư phó...” Mặt Hôi Đại Mao như màu đất: “Không bằng, chúng ta chuẩn đi, ném Bàn Tỉ động lại cho Phụng tiên bồi, hẳn thích ở bao lâu thì ở.”

“Bây bạ.”

Mặc dù ta trong nháy mắt cũng từng nảy sinh ý niệm chuẩn mất trong đầu, nhưng lập tức liền đánh mất.

“Vây, vậy Phụng tiên bồi có phải... có phải muốn nuốt ăn sư phó người để tăng đạo hạnh, cầu thân này chẳng qua là cái danh gạt người hay không?”

Ta cũng từng nghĩ như vậy.

Được. Bình thường ta cảm thấy Hôi Đại Mao không giống ta, thế nhưng bây giờ xem ra hẳn rất giống ta, ngay cả mạch suy nghĩ và cách thức suy xét vấn đề cũng giống nhau.

Sau khi Hôi Đại Mao thoáng bình tĩnh một chút, lời nói phía sau càng làm ta thổ huyết.

“Sư phó... Người nói, Phụng tiên bồi có biết thuật thái âm bổ dương hay không?”

Ta rớt cuộc hiểu, ta và Hôi Đại Mao hai ông thợ giày thối là tuyệt đối không thắng nổi một Gia Cát Lượng, vừa rồi đầu óc ta đã loạn rồi, thế nhưng Hôi Đại Mao mới bắt đầu loạn, sau đó còn có xu thế lần nữa làm loạn đầu óc ta.

“Ngươi cũng đừng nói nữa, chúng ta ngồi một lát đi.”

Ta nghĩ cũng phải, những lời này của Phụng Nghi, hiển nhiên không phải suy nghĩ đột phát. Con chim này mặc dù tính tình không tốt. Thế nhưng chuyện nghĩ đột phát hẳn chưa bao giờ làm. Hơn nữa con chim này cũng giỏi bói toán, hẳn sẽ không bởi vì nhất thời đầu óc bị cửa đập hoặc là nhiệt huyết xông lên liền toát ra lời nói không đầu không đuôi như thế.

Còn nữa, ý định hẳn có này, trước khi Tử Hằng rời đi... có biết không?

Quan hệ của bọn họ rất tốt, ít nhất, năm đó lúc lần đầu tiên ta thấy Tử Hằng, Phụng Nghi nắm tay hẳn, chiều cổ bảo vệ giống như đối với một tiểu đệ đệ...

Tử Hằng chắc là biết? Thế nhưng hẳn vẫn cáo từ trước, lẽ ra, quan hệ của hẳn và ta rất tốt, vốn hẳn là Phụng Nghi đi mà không phải hẳn đi.

Ta mờ mịt ngồi trong rừng đào, bên đầm nước của ta.

Ở trong này ta cảm thấy trong lòng kiên định.

Nói thực ra, đến thế giới này cũng đã rất nhiều năm, so với thời gian kiếp trước của ta cũng dài hơn. Thế nhưng ta lại cảm thấy, chuyện kiếp này, quá nhiều nhớ tới vẫn còn rất không chân thực.

Ta nhớ rõ lần đầu tiên tự mình bay lên trời, cái loại cảm giác ấy, vừa hưng phấn, lại sợ hãi.

Nhiều hơn là cảm thấy hư ảo.

Giống như một giấc mộng.

Nói cho cùng... ta vẫn không thể tiếp thu việc mình biến thành một con nhện.

Sau khi có thể hóa thành hình người ta cũng không lại biến trở về bộ dáng con nhện. Điểm ấy bất đồng Hôi Đại Mao, hẳn thường xuyên toát ra hai chòm râu. Hơn nữa tự cho là đẹp đẽ, dương dương đắc ý.

Ta lại cực lực muốn quên ta là một con nhện.

Đầu ngón tay bắn ra một đường, ta không dùng lực, sợi tơ kia bay ra ngoài, nhẹ nhàng bắn rơi một đóa hoa đào, cánh hoa hồng vỡ và sợi tơ nhện nhẹ bay kia cùng rơi xuống mặt nước, lơ lửng tại đó.

Ôi, chẳng qua là một câu nói của Phụng Nghi, lại làm cho ta suy nghĩ nhiều như vậy.

Gà hẳn là không thể nào, thử hỏi chuột có thể gà cho mèo sao? Hoặc là ngươi bảo hồ ly lấy con gà về nhà thử xem?

Ta chỉ muốn qua mấy ngày lành, sao có thể...

Quá hoang đường.

Phượng Nghi cũng không có khả năng thích ta a! Tam Thất xinh đẹp có khí chất như thế hấn cũng chường mắt, ta loại tướng mạo thường thường lại hoàn toàn không có khí chất gì đáng nói này, hấn sao có thể thích?

Vậy hấn vì sao nói như thế?

Được rồi, Phượng Nghi loại người như vậy trời không so đo đất không quản, ngoại trừ chính hấn không ai hiểu được suy nghĩ của hấn.

Vì thế vấn đề của ta bây giờ có hai, một là hấn không thích ta? Thích ta? Thích ta chỗ nào? Hai là ta rốt cuộc làm thế nào cự tuyệt hấn, mới có thể không đắc tội hấn quá mức lại thành công mời hấn ra khỏi Bàn Ti động?

A! Đúng rồi!

Ta bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện quan trọng, lập tức đứng lên.

Ta là không thể kết hôn! Sao lại chần chừ một cái quên mất chuyện này!

Hồi Đại Mao chết tiết cũng không nhắc nhở ta chút nào.

Ta vội vội vàng vàng chạy tới Tiên Khách Lai, tiến cửa viện ta liền lớn tiếng hô: “Phượng tiền bối! Ta là góa phụ độc, không có khả năng thành thân với người khác, hảo ý của người...”

Hử?

Lời nói phía dưới của ta toàn bộ nghẹn trong cổ họng.

Phượng Nghi mặc quần áo bạch sam, đang đứng dưới một gốc cây hoa đưa tay không biết đang làm cái gì, tư thái vô cùng nhàn hạ, làm nền cho tiếng kêu giống con chim cô già của ta.

Thân đỏ vàng của hấn kia sao lại còi rồi?

Có điều Phượng Nghi như vậy thoát nhìn, thật xa lạ...

Thật sự. Vốn quen với hình tượng hào quang chói mắt người của hấn rồi, bây giờ đột nhiên, đột nhiên rủa hết phần hoa... Được rồi, ta biết so sánh này không thỏa đáng, thế nhưng, sao lại tựa như đổi thành người khác?

Dường như ôn hòa chút... Nhưng lại, thanh tú chút...

Ta không thể nói rõ, dù sao, dường như vốn là một đại nguyên bảo kim quang chói mắt, đột nhiên biến thành một nghiền mực vương giản dị thanh tao.

“Người chạy tới, chỉ vì nói việc này?”

“Hử?” Ta hơi nổi giận! Việc này chẳng lẽ không quan trọng sao?

Chẳng lẽ Phượng Nghi tính toán, dù gì ta cũng không thích hấn, bản năng muốn ăn tươi tình nhân của con nhện kia nói không chừng khi cùng sống với hấn sẽ không có tác dụng?

Vậy... Vậy cũng khả năng không lớn đi.

Hay là hấn...

“Phượng, Phượng tiền bối... Chẳng lẽ người có biện pháp, làm cho ta...”

Làm cho ta có thể trừ đi cái bản năng thiên tính gặp quỷ xúi quẩy giống như nguyên rùa kia sao?

“Cái đấy thì ta không có cách.”

“A...” Ta lập tức nhụt chí, rầu rĩ đứng ở đằng kia: “Vậy người thuần túy là đùa giỡn ta cho vui đúng không, rõ ràng cũng là người nhắc nhở ta đầu tiên. Ta đòi này không gả được người...”

“Ta là nói người không gả được người, cũng không nói người không thể gả ta.”

“Hử?” Ta bị hấn hết lần này đến lần khác hành hạ đến sắp bị bệnh tim rồi — Con nhện có tìm đi?

Lời này của hấn đang nói ngược, tóm lại là đùa giỡn ta!

“Người nếu có cái suy nghĩ kia, thì tới cắn ta một miếng thử xem đi?”

Hả?

Phượng Nghi đi lên phía trước mấy bước, đứng ở trước mặt ta, cách ta khoảng cách không quá nửa cánh tay.

Ta cũng có thể ngửi thấy mùi thơm huân trên người hắn.

Rất dễ ngửi, không nồng không hắc, có loại hương lá trà, không đúng. Dường như là hương mực.

“Vô duyên vô cớ, ta cần người làm cái gì...”

“Vậy tơ độc của người đâu?”

Ta hoài nghi nhìn hắn, bất quá chỉ nhìn hai cái liền quay đầu.

Một tặc phượng hoàng mặc dù khoác vỏ ngoài nội tâm lại không đổi, một đôi mắt rạn vỡ tia chớp cơ hồ là đang phóng điện.

Mặc dù ta không có suy nghĩ gì với hắn, thế nhưng loại ánh mắt này vẫn là làm cho người ta chịu không nổi a.

Không liên quan đến tình yêu, chủ yếu là, con chim này quá anh tuấn, đáng vẻ quá đẹp. Đôi kiếp trước, nếu như ngôi sao nam ta hâm mộ nhất đến đứng trước mặt ta ta cũng dám chắc không biết phải làm sao.

Loại tâm tính này cũng rất giống khi đó nha.

Phượng Nghi vốn chính là xuất thân thần điều. Không phải cùng một cấp độ với đám tiểu yêu chưa nhập lưu chúng ta.

Bàn tay ta lật một cái, một cái tơ nhện màu đầu xanh biếc xuất hiện trong tay ta.

Độc trên sợi tơ này chính là rất lợi hại.

Phượng Nghi cư nhiên đưa tay tới bắt, ta vội vàng ngăn lại: “Không thể! Cái này dính vào cũng rất phiền toái.” Dù cho tại chỗ độc không chết hắn, muốn tiêu độc cũng phải phí công phu của ta.

Thế nhưng Phượng Nghi căn bản không nghe không hỏi, hai ngón tay nhẹ nhàng dính, lấy sợi tơ kia lên.

Chẳng những cảm lấy, còn bấu một đoạn ra đặt ở đầu lưỡi nếm nếm.

A, răng hắn thật là trắng...

Không đúng! Hiện tại máu chốt là trúng độc!

“Người người!” Ta gấp muốn chết, mặc dù ta bây giờ hận không thể nhanh một chút thoát khỏi hắn phiền toái lớn này. Nhưng ta cũng không muốn độc chết hắn nha! “Máu phượng hoàng là bách độc bất xâm” Hắn chậm rãi vò đoạn tơ còn lại kia thành một cục. Mặt không đổi sắc nói: “Người cũng không có bản lĩnh ăn ta, độc cũng độc không chết ta. Gã cho ta lại có gì không tốt?”

“Hả?”

Lại có thể...

Được rồi, trên đời này lại có thể có người ta làm không chết được, không, là chim làm không chết được.

Thế nhưng, đây cũng không phải lý do kết hôn chứ!

Nhìn hắn muốn về phòng, ta vội vàng nói: “Ừm, tơ nhện của ta...”

Cũng không phải kẻo điểm tâm gì, chẳng lẽ hắn còn muốn tiếp tục lưu trữ nuốt cả sợi tơ hay sao?

Hắn cư nhiên nhét cục tơ vào trong tay áo: “Người cũng chó keo kiệt, có một đoạn tơ như thế, còn muốn đòi lại hay sao?”

Ta ù rù đi ra từ Tiên Khách Lai, cảm giác nơi này tiên khách lai cái gì, rõ ràng là ác khách lai! (2)

Hồi Đại Mao thò đầu ra nhìn ở phía xa, sấp qua đây nhỏ giọng hỏi: “Su phó đi vào... có được gì không?”

Nào có gì được, còn có mắt ấy.

Chú thích

(1) Chữ “già” trong Già Hội son cùng âm với chữ “già” có nghĩa là gông, cùm ↑

(2) tiên khách lai là khách tiên tới; ác khách lai là khách xấu tới ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Đâu biết chân trời ngay bên cạnh

Có điều lời nói của Phụng Nghi, cũng cho ta hiểu một việc.

Loại thiên tính góa phụ đen của ta này, khi đối mặt với thiên địch của mình, tựa hồ không có tác dụng.

Hơn nữa độc của ta đối với phụng hoàng cũng vô dụng.

Nếu như ta muốn gả, e rằng chỉ có thể gả cho con chim này.

Có điều tưởng tượng đến... Nếu như ta gả cho hắn, vậy nửa đời sau của ta...

Ta đánh cái rùng mình.

Không thể nghĩ, quá đáng sợ.

Đừng nói ăn một bữa, ngủ một giường với hắn, chính là ngồi một phòng ta cũng toàn thân không được tự nhiên.

Bất quá ta tuy rằng nghĩ không ra dụng ý của hắn, nhưng cũng cân nhắc ra một biện pháp không xem là biện pháp.

Bế quan.

Ta phong chính mình lại, bế quan. Có thể bế bao lâu thì bế bấy lâu, Phụng Nghi nếu không phải chân tâm thành ý, vậy chắc chắn sẽ không chờ quá lâu, tự mình cảm thấy không thú vị nữa sẽ rời đi.

Hắn nếu như thật tình... Phi phi. Hắn thật tình chỗ nào chứ.

Cho dù có thật tình. Cũng sẽ không cho ta con nhen mà hắn vẫn khinh thường này chứ.

Ta lấy bốn hạt châu Tử Hăng tặng ta kia ra. Lại nghiêm túc nhìn thuyết minh sử dụng một lần. Sau đó báo một tiếng cho Hối Đại Mao. Ta muốn bế quan. Hối Đại Mao lộ ra vẻ mặt hiểu biết: “Phải phải. Bế quan rất tốt. Sự phó yên ổn tu luyện. Luyện mười năm tám năm mới xuất quan cũng không muộn. Chuyện trong động đề ta trông nom.”

Ta hơi áy náy. Tính tình Phụng Nghi không tốt. Hối Đại Mao chỉ sợ phải chịu khinh bỉ. Bất quá cẩn thận ngẫm lại. Phụng Nghi tuy rằng tính tình không tốt. Thế nhưng từ trước đến giờ lại không có đánh chửi khi dễ người khác. Nhiều lắm chính là cay nghiệt châm chọc. Răn dạy một phen.

Lại nói tiếp. Hắn cũng không xấu.

Chính là... Chính là cũng không tốt chỗ nào.

Ta chuẩn bị tốt phòng đá bế quan, Hối Đại Mao từ bên ngoài phong một tầng, ta từ bên trong lại phong một tầng. Gian phòng đá này giống như gian phòng điều khiển chính trong Bàn Tỉ động của ta kia, nếu như trong động thực sự có gì khác thường, ta đương nhiên cũng có thể kịp thời phát hiện.

Nhìn gian phòng đá phong bế này, chỉ để lại hai lỗ thông gió trên đỉnh, soi sáng trên vách cũng là thạch tinh.

Ta nhớ tới chuyện quá khứ, lúc ta bị giam chung một chỗ với Lý Kha. Tại Vô Ưu các của Thục sơn, hắn bị giam cầm bế, ta cùng hắn.

Quảng ngày ấy... đã qua thật lâu, bây giờ nghĩ lại, dường như còn xa hơn chuyện kiếp trước.

Ta đặt bốn hạt châu phân biệt tại bốn góc phòng đá, giống như trật tự và vị trí trong hộp Tử Hăng đặt lúc đó. Sau đấy ta tự mình ngồi xuống ở chính giữa.

Bài trừ tạp niệm. Vận khí điều tức.

Suy nghĩ trong đầu dần dần giống như nước triều rút biến mất không còn.

Ta có thể cảm giác được hạt châu ở bốn phương hướng bất đồng kia, trong đó dường như có liên hệ nào đó. Rõ ràng thuộc tính lực lượng phía trên là bất đồng, thế nhưng lại dường như có thể tương thông.

Không gian ta đang ở, sau khi nhắm mắt lại mở rộng linh niệm, vốn là một cái hắc động trống trơn, bốn hạt châu kia, dần dần sáng lên bên trong ý thức của ta.

Ta có thể cảm giác được lực lượng bất đồng phía trên, kiên cường, nhu hòa. Lạnh lạnh, lửa nóng, đều bất đồng. Lực lượng này dường như không ngừng tuần hoàn giữa hạt châu. . . Không. Không chỉ là bốn hạt châu ấy.

Ta cảm giác chính mình dường như cũng biến thành một hạt châu, ừm, đây không phải ảo giác. Hào quang màu vàng nhạt, màu xanh, màu đỏ, trắng sáng trong bốn góc rõ rệt, ta lại có thể rõ ràng cảm giác được bên trong cơ thể mình là một khối ánh sáng màu tím nhạt, đều tự có khác biệt lại tương hỗ nối tiếp với bốn cổ lực lượng kia, dường như một hộp trò chơi xếp hình đã bị quăng đi tách ra rất lâu, bây giờ lại lần nữa, dần dần hợp lại.

Hai ý niệm rõ ràng cuối cùng trong đầu ta là, Từ Hằng. . . bây giờ không biết ở nơi nào, có phải đã thành thân rồi hay không?

Còn có, Phượng Nghi, rốt cuộc vì sao lại cầu thân với ta chứ?

Sau đó, tất cả quy về hỗn độn.

Không biết qua bao lâu, tóm lại xem như ngủ một giấc trưa vô cùng thoải mái. Ý thức của ta phân nửa là hôn mê, phân nửa lại thanh tỉnh, điều chỉnh nội tức của mình. Hấp thụ lực lượng trên hạt châu kia, đồng thời, cũng có thể cảm giác lực lượng của ta chuyển vận ra ngoài.

Ta và bốn hạt châu ấy, giờ đây, giống như một chỉnh thể.

Tự ta mặc dù đã từng dùng dải băng, cũng từng luyện kiếm, thế nhưng chúng cũng không xem như pháp bảo gì, không có gì quá hay.

Thế nhưng bốn hạt châu này bất đồng, bản thân chúng tích chứa lực lượng cực kỳ cường đại. Nếu như có thể cho ta sử dụng. Chịu sự sai khiến của ta, vậy đương nhiên là bất đồng.

Ta chậm rãi phun một hơi. Từ từ mở mắt ra.

Phòng đá vẫn là gian phòng đá ấy, thạch tinh trên vách cũng đã chiếu ra ánh sáng ảm đạm

Loại tinh thạch này thật ra không phải dạ quang thạch chân chính, loại ấy quý trọng hơn nhiều, cũng dùng nhiều hơn. Loại này bất quá là mọc gần dạ quang thạch, có lẽ là dính một chút ánh sáng của dạ quang thạch, thời gian có thể phát sáng có hạn.

Bất quá cho dù là có hạn, cũng có thể dùng hai năm ba năm. Khi ta tiến vào gian phòng đá này, tinh thạch ấy còn rất sáng, bây giờ lại gần như không có bất kỳ ánh sáng nào.

Ta đứng lên, sau đó vẫy tay một cái, bốn hạt châu ở góc phòng nhẹ nhàng bay qua rơi vào lòng bàn tay ta, sau đó mềm nhũn tựa như bột nước, tan ra, chưa nhập vào lòng bàn tay ta đã không thấy.

Ta giải phong bên trong cửa đá, sau đó lại giải bên ngoài, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy khuôn mặt cười hi hi của Hôi Đại Mao, đôi mắt đã hơi đỏ, khom người thật sâu với ta: “Chúc mừng sư phó xuất quan.”

“Ngươi đến vừa lúc.”

“Không phải vừa lúc, sư phó giải phong ấn một cái, ta liền biết, cho nên chạy nhanh lại đây.”

“Ừm, trong động thời gian qua, không có chuyện gì chứ?” Ta để ý quan sát hần từ trên xuống dưới, Hôi Đại Mao mặt mày hồng hào, có lẽ sống rất tốt.

“Sư phó bế quan hai năm, ta cũng không nhàn rỗi nha, học bản lĩnh võ nghệ, còn luyện tâm pháp Ngao công tử dạy ta năm đó tinh tiến một tầng, cũng không sống uổng thời gian. Trong động hết thấy mạnh khỏe, ta còn có hai vị đồng tộc theo ta luyện công, hơi có chút thành tựu, sư phó người cũng có ba vị muội tử mở linh khiếu, rất có tiền đồ đấy.”

“Vậy là tốt rồi. Hôi Đại Mao đi đến chỗ cái đình, nhận lấy trà một con chuột nhỏ bụng trong tay dâng cho ta: “Ừm. . . Bất quá có chuyện. . .”

“Cái gì?”

“Chính là, chuyện Phượng tiên bối.”

“Ngươi áp a áp ứng làm gì?” Ta hơi bất an: “Có phải Phượng tiên bối làm khó dễ ngươi hay không?”

“Không phải. . .” Trên mặt Hôi Đại Mao hơi đỏ, đối với gia hỏa da mặt dày hơn tường thành một góc này mà nói, thật sự là rất ít thấy.

“Sư phó, thật ra, Phượng tiên bối rất tốt mà. . .”

“Hử?” Ta nháy mắt mấy cái, chẳng lẽ ta nghe nhầm sao? Hôi Đại Mao lại nói tốt thay Phượng Nghi?

“Thật ra sư phó sau khi người bế quan, Già Hội sơn chúng ta cũng xảy ra chút ít nhiễu loạn, không biết từ đâu toát ra một quái cương thi, còn tự phong là

Vạn Thi vương gì đó. Thịt thối xương cốt rữa chết oan chừng trăm dặm quanh Già Hội sơn trước đây đều bị nó thao túng, hơn nữa nó nhắm trúng Bàn Ti động của chúng ta!”

“Hà?”

“Sư phó đừng nóng vội, công phu của chúng nó kia, chính là đánh cứng, thật ra cũng là đánh không vào, chỉ là lúc ấy gác cổng không nghiêm. Có mấy con chuột thiếu chút nữa bị cương thi hại, việc này... Vẫn là ít nhiều Phụng tiên bối cứu bọn họ không nói, cũng thu thập Vạn Thi vương kia.”

“Như vậy à...”

Thật ra Phụng Nghi đương nhiên không phải là con chim xấu, chẳng qua là... Ta trước kia cũng không biết là hẩn là chim tốt.

Được rồi, ta biết, cái nhìn của ta đối với hẩn có bất công. Mặc dù hẩn không ăn sâu, nhưng khi ta đối mặt hẩn lúc nào cũng vừa tôn kính vừa sợ hãi... Tự ti đi. Ủ, là có chút tự ti.

Thân phận này năng lực này trước không nói, hẩn trông lại đẹp hơn ta. Nhưng ta là nữ hẩn còn là nam đấy, ta trông lại tệ hơn hẩn rất nhiều, đi theo hẩn vừa đứng thấy thế nào ta cũng là cọng giá phát dục không tốt.

Điều này làm cho lòng người sao có thể thoải mái.

“Phụng Nghi hẩn đi đã bao lâu rồi?”

Ta có thể cảm giác được hẩn bây giờ không ở trong Bàn Ti động.

Hồi Đại Mao liếc mắt nhìn ta: “Sư phó lúc người bề quan hơn ba tháng. Phụng tiên bối liền rời động.”

“Cám ơn trời đất, cám ơn trời đất.” Hai tay ta hợp thành chữ thập, trong lòng nói thầm hai câu, không ngờ Hồi Đại Mao lại nói tiếp: “Thế nhưng Phụng tiên bối hẩn vẫn còn ở tại Già Hội sơn.”

“Cái gì?” Ta cả kinh không phải là nhỏ.

Hồi Đại Mao áp a áp ứng: “Phụng tiên bối nói Già Hội sơn vừa u tĩnh, phong cảnh lại đẹp... Hơn nữa người bề quan, Bàn Ti động chỉ có mình ta, chỉ sợ chống đỡ không nổi, cho nên đặc biệt dời một cây ngô đồng lớn tới, liền... Ừm. Liền ở trên đỉnh Đông Dương, tộc nhân của hẩn cũng có không ít người chuyên tới theo, ừm... Phụng tiên bối mừng một, mười năm mỗi tháng, còn mở đàn giảng bài, chúng ta cũng thay phiên đi nghe, cảm thấy rất có ích... Tục ngữ nói, đường xa biết sức ngựa, lâu ngày biết lòng người. Vì thế bây giờ toàn bộ động chúng ta từ trên xuống dưới, đều cung kính với Phụng tiên bối, còn khen không dứt miệng đấy.”

Ồ, thật sự là non tiên chỉ bảy ngày, trên phố đã ngàn năm.

Ta nghe việc này, thực sự cảm thấy... Thế đạo này biến hóa quá nhanh.

“Sư phó, thật ra, hai năm qua chiếu ta xem, Phụng tiên bối ấy, làm người cũng là rất không tệ. Chỉ là tính tình hơi nóng nảy một chút...”

Ta liếc hẩn một cái: “Người thu bao nhiêu ưu đãi của hẩn hả?”

“Sư phó!” Hồi Đại Mao oan uỉ ngất trời: “Ta sao có thể vì chút ưu đãi liền nghiêng về ai? Cho dù người nào cho ta chỗ tốt gì. Ta chính là một lòng suy nghĩ vì sư phó, vì Bàn Ti động của chúng ta. Trước kia ta là hướng về Ngao công tử a. Thế nhưng thân phận của hẩn vừa quý trọng, gia tộc lại không lờ, không duyên phận với chúng ta, vậy cũng không nói. Phụng tiên bối nhưng không giống, hẩn một mình một người không gò không bó, nếu như...” Hẩn nhìn sắc mặt của ta, lời phía dưới không nói nữa.

Ta thật sự là giận không chỗ phát.

Vốn ta cảm thấy mình bề quan qua năm là một ý kiến hay, thế nhưng bây giờ xem ra quả thực là một chủ ý hỏng không thể hỏng hơn, chẳng những Phụng Nghi không đi, hơn nữa ngay cả Hồi Đại Mao cũng phản bội!

Đây gọi là chuyện hư hỏng gì!

“Người trước kia không phải còn nói, hẩn nhất định sắp tâm hại người sao?”

“Sư phó, trước khác nay khác mà. Khi đó chuyện thấy không rõ, bây giờ đã có thể thấy rõ. Chúng ta cách đỉnh Đông Dương gần như thế, bên này với bên kia có gió thổi cỏ lay gì đều biết. Chuyện của Phụng tiên bối cũng không khó hỏi thăm, chỗ này của ta có sao một xấp dây dây, đều là thói quen thông thường, đồ ăn thức uống, thứ thích dùng của hẩn... Sư phó người có muốn xem thử hay không? Biết người biết ta, mới có thể khắc địch chế thắng mà.”

Được, Hồi Đại Mao xem ra thật tiến bộ nhá, lại có thể dùng thành ngữ thành thạo như thế!

Một con chuột nhỏ chạy tới từ xa, quả nhiên thành hình người, thoát nhìn ước chừng tám chín tuổi, vẻ mặt thông minh, trước tiên chấp tay thi lễ với ta, sau đó nói: “Động chủ, Hồi đại ca ca, đỉnh Đông Dương phái một con chim sẻ qua đây, đưa lời nhắn, bảo nghe nói động chủ xuất quan, mời động chủ

ngày mai đi qua làm khách đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Hoa đào mỹ tửu chén dạ quang

Nói thật ra, né hai năm, ngoại trừ làm đạo hạnh của ta nhảy vọt ra, không làm can đảm và dung lượng não ta tăng lên bao nhiêu.

Cũng phải, năng lực có thể tu luyện sau này, còn trí tuệ... lại không có cách nào. Từ nhỏ đã không phải loại người thông minh ấy, có bệ quan, luyện vẫn là thân thể mà không phải đầu óc.

Hơn nữa, ta không có nghĩ đến, ta bệ quan hai năm, Phượng Nghi hấn thế nhưng không có đi, ngược lại ở chỗ này trường kỳ trú đóng.

Ta nghĩ, ta... bệ quan hai năm, lựa chọn này không chắc đã đúng.

Có lẽ ngay từ đầu, ta nên thẳng thắn nói rõ chuyện này với hấn.

Đúng vậy, đích xác, hấn là thiên địch của ta, ta ăn không được hấn, độc không chết hấn.

Thế nhưng ta không yêu hấn.

Ta... trước kia yêu chính là Lý Kha, cho dù hấn giờ đây không còn nữa, nhưng ta sau này, cũng sẽ không yêu một con chim làm cho ta luôn luôn sợ hãi chứ.

Ta tình nguyện cô đơn như thế cả đời, cho dù không có bạn đời, ta còn có bằng hữu, còn có đồ đệ, còn có đồng tộc.

Không có tình yêu, ta có tình bạn, tình thân...

Ta cũng không biết rằng ta thế nào cũng phải gả chồng trải qua nửa đời sau của mình, nhất là lại gả cho một người khiến cho ta toàn thân không được tự nhiên.

Ta bảo một con chuột chiều đãi con chim sẽ kia một ít lạc rang. Sau đó mời nó mang hộ lời nhắn về. Nói ta ngày mai sẽ đi đỉnh Đông Dương làm khách.

Hồi Đại Mao mới nhớ ra hỏi ta: “Sur phó. Ta thấy thần thái người cũng bất đồng. Ừm... Bệ quan lần này có phải nắm được rất nhiều hay không?”

“Đúng vậy. Ngày mai ta từ đỉnh Đông Dương trở về. Sẽ giúp người giải thích. Lần này ta ngộ ra không ít. Hấn là có ích với người.”

“Vậy thì rất tốt. Không riêng mình ta. Mấy huynh đệ tỷ muội khác cũng cùng đi nghe nhé. Sur phó nói nhiều chút.”

“Ừ.”

“Đúng rồi. Sur phó. Còn có một chuyện...”

“Chuyện gì?”

Hồi Đại Mao hơi dè dặt nói: “Ngao công tử, thành thân rồi...”

Ta chỉ cảm thấy dường như có một chiếc búa gỗ một cái vào ngực, cổ họng siết lại. Ngũ tạng lục phủ tựa hồ cũng bị chấn động đến dời khỏi vị trí.

“Thật không? Đây là... chuyện khi nào?”

“Đại khái nửa năm trước nhận được thư, ta... ừm, đã thay sur phó chuẩn bị phân hạ lễ, để người ta mang đi, bất quá trong động không rời được người, ta cũng không thể đi chúc mừng. Nghe nói. Lấy chính là một vị tiên cô của Tây Côn Lôn, họ Đông...”

“A, vậy thật đúng là danh môn khuê tú...”

Thoáng cái cảm giác... thế giới của Từ Hằng, đột nhiên cách ta xa xôi như thế.

“Còn nữa, Ngao công tử bây giờ đã có chức vụ, hình như là mao cái gì đó, ta không nhớ, dù sao cũng là điều khiển mưa, về sau nếu gặp hấn, thì không thể xưng hấn là Ngao công tử, phải gọi hấn Ngao thiên quan... Bất quá, ta cảm thấy. Sau này hấn không còn là người của thế gian nữa, chỉ sợ cũng không có nhiều cơ hội gặp mặt...”

Ta cảm thấy là lạ, Ngao thiên quan?

Ta biết một vị Ngao thiên quan như thế sao?

Ta không nói nữa, Hôi Đại Mao rón ra rón rén lui ra. Ta ngồi yên trong chốc lát, mở hộp gương ra, cầm lấy một chiếc lược chải đầu. Hộp gương này cũng đã hai năm không động tới, tuy rằng bên ngoài thường lau nên không có bụi, thế nhưng bên trong vẫn có thể nhìn ra đồ trong đó rất lâu rồi cũng không có dấu vết bị di chuyển. Cho dù trước đây ta cũng không dùng... Dầu chải tóc bốc hơi còn có nửa bình. Thế nhưng mùi thơm nhưng càng tỏa ra ngào ngạt. Sơn phấn đã khô hết, ta chải tóc, bện một bím tóc cho mình.

Dây cột cũng buộc xong, mới phát hiện ta buộc chính là cái dây Phượng Nghi cho ta.

Màu đỏ vàng, là gấm vóc.

Tay ta trong gương đồng động một cái, muốn gỡ cái dây kia, bất quá nâng lên một chút, lại thả về.

Thì ra hai năm qua ta đều buộc cái dây ấy... Thật sự không để ý chuyện này.

Ta mở lòng bàn tay, bốn hạt châu lại từng viên hiện lên. Hào quang hòa cùng một chỗ, thoát nhìn trọn vẹn một khối.

Ta thu bàn tay, bốn hạt châu kia lại biến mất.

Bầu trời tối đen, trong phòng cũng tối xuống, một con nhện đưa tới com chiều, ta không động đến. Nhìn thấy đồ ăn này từ nóng hơi hơi, dần dần biến thành lạnh ngắt.

Ánh trăng lại biến mất, một ngày mới lại bắt đầu.

Ta thay một bộ y phục, vốn cầm bộ màu tím. Sau nghĩ nghĩ lại đổi sang bộ xanh nhạt. Xiêm y rất bình thường. Bất quá trên cổ áo và vạt áo đều thêu hoa sen. Màu đường thêu và màu xiêm y rất giống nhau, lúc ngồi bất động những hoa văn thêu ấy đều nhìn không ra. Có điều khi đi lại, sẽ thấy giữa tay áo nhẹ nhàng hiện lên đóa hoa thanh nhã mơ hồ.

Đây là bộ y phục mới sao?

Ta kéo tay áo xem thử, có lẽ là đám nhện làm mới cho ta lúc ta bế quan. Áo quần của ta không nhiều lắm, hơn nữa ta bình thường đổi đi đổi lại chính là hai ba bộ, phần lớn thời gian chỉ là dùng một pháp chú làm sạch quần áo, như thế ngay cả thay quần áo cũng giảm đi.

Bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tại sườn núi Phượng Hoàng, ta từ con nhện biến thành hình người...

Cúi đầu, thì ra Phượng Nghi vẫn là người đầu tiên ta đối mặt bằng hình người đấy, quá lâu rồi cũng nghĩ không ra.

Lần đầu tiên ta biến thành hình người, lúc ấy y phục trên người rất khó coi, hơn nữa còn không vừa người. Giống như trộm một bộ không phải là y phục của mình qua tuyết sửa nhỏ đi rồi khoác lên người...

Ợ...

Ta bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng...

Ta vẫy tay, bắn tơ nhện bên tường. Chỉ một lúc sau, Hôi Đại Mao tới.

“Sư phó, người muốn lên đường sao?”

“Không, người trước tiên gọi Tiểu Linh tới.”

Tiểu Linh là đứa tiến bộ nhanh nhất trong số đám nhện ở Bàn Ti động, nàng có thể hóa thành hình người rất ngắn sau đó lại biến trở về, thời gian duy trì chưa thể quá lâu.

“Tam Bát tỷ tỷ, người kêu ta có việc?”

“Tiểu Linh, lần đầu tiên người hóa thành hình người... có mặc quần áo không?”

“Hả?” Nàng hiển nhiên không dự đoán được ta lại hỏi một câu như thế: “Không có nha, trần truồng! May mắn bên cạnh đều là tỷ muội của mình, nếu không khó xử lắm.”

“Không có sao?”

“Vâng!” Nàng dùng sức gật đầu: “Mặc dù lúc Tam Bát tỷ người dạy ta công pháp biến hóa gì gì đó từng nói biến hóa ra y phục như thế nào, thế nhưng ta khi đó lực lượng toàn thân đều không chịu ràng buộc, hoảng loạn muốn chết đâu còn lo lắng nghĩ chuyện y phục chứ! Ta chỉ nghĩ đừng biến thành bộ dáng người bốn chân bốn tay, không để ý đến y phục...”

Ta hơi ngạc nhiên, Tiểu Linh nói còn có chuyện, đi ra ngoài trước.

Ta ra khỏi Bàn Ti động, đi tắt con đường gần nhất đến đình Đông Dương. Dọc theo đường đi ta đều cân nhắc một sự kiện — Lúc trước khi ta biến hóa, y phục trên người...

Rốt cuộc, ờ, là ta tự mình biến ra. Hay là sau này có người cứng rắn choàng lên chứ?

Ta trước đây vậy mà lại chưa từng nghĩ tới còn có khả năng này.

Thế nhưng hôm nay lại đột nhiên cảm thấy, chuyện này, không phải không có khả năng.

Thật là đáng sợ.

Đình Đông Dương xa xa trong tầm mắt, cách một cây cầu gỗ, bờ sông bên kia cầu nở đầy hoa cúc.

Đã đến cuối thu? Lá cây trên núi có cái vẫn còn xanh đậm, có cái đã chuyển sang màu vàng. Còn có màu đỏ của lá phong lác đác, năm màu sắc sỡ. Từ nơi này nhìn sang, sông chảy xuống phía dưới, không xa phía trước vòng qua một chỗ nước cạn, cỏ lau phía trên cũng đã tung bay bông lau màu trắng, bị gió thổi qua, sợi bông tỏa ra bốn phía.

“Lại là mùa thu.”

Ta không quá ngoài ý muốn, quay đầu thấy được Phurong Nghi.

Hắn từ đầu cầu bên kia chậm rãi đi tới, vẫn đang là một bộ bạch sam. Cảm giác... hắn thoát nhìn ôn hòa không ít so với lúc trước.

“Chúc mừng ngươi xuất quan.”

“Đa tạ.” Ta dừng một chút: “Lúc ấy không có nói với ngươi một tiếng, là ta không đúng.”

“Ta sớm đã quen rồi, ngươi khi nào làm việc cũng không có bài bản.”

Hắn và ta sóng vai đứng ở trên cầu trông về nơi xa.

“Phurong Nghi. Ngươi là thật sự thích ta, mới muốn thành thân với ta sao?”

Ta không quanh co lòng vòng nữa, trực tiếp liên hỏi nghi vấn lớn nhất trong lòng ta.

Phurong Nghi không nói gì.

Lúc ta quay đầu nhìn hắn, trên gương mặt hắn, có một mặt ửng đỏ kỳ quái, ta chưa từng thấy bao giờ.

Ánh mắt hắn cũng không có ngao nghể như thế, trái lại có một chút... luống cuống.

“Hay là người chỉ muốn tìm một người làm bạn, tiêu hao thời gian dài đằng đặc? Mà ta vừa lúc ở bên cạnh ngươi, cho nên chính là ta?”

Gió núi vù vù thổi qua. Nước sông dưới cầu ào ào chảy xuôi.

Thế nhưng hắn không nói chuyện.

Ta thờ dài trong lòng.

Ta và hắn, ngay cả giao tiếp cơ bản cũng không có, sao có thể sinh hoạt cùng một chỗ giống như hắn nói? Hắn cần một thể từ hoàn toàn không hiểu hắn, sợ hãi hắn sao? Ta lại cần một bạn đời cả ngày cần ta nom nớp lo sợ cẩn thận đề phòng cẩn thận ứng đối sao?

Vì thế đề nghị kia của hắn, thật sự là...

“Ta nghĩ, có lẽ hai đều có.”

Thanh âm của hắn rất nhẹ, nếu không để ý, có lẽ đã nghe sót.

Ta sững sờ một chốc mới nhớ ra, hắn là đang trả lời câu hỏi của ta.

“Còn ngươi?”

“Hử?” Ta quay đầu nhìn hắn.

Ta từ trước đến giờ chưa từng gần hắn, đối diện hắn trực tiếp như thế.

Ánh mắt hắn còn sáng hơn bầu trời, bên trong nhìn không ra một tia lo lắng.

“Ngươi vẫn thích đạo sĩ trước đây ấy, hay là, ngươi hiện tại thích, là Từ Hằng?”

Ta cũng sững sốt. Câu hỏi này, cũng khó có thể trả lời.

Tựa hồ rất bình thường cũng không sắc bén, thế nhưng lại giống như một cây kim đâm vào màng nhĩ.

“Chính ta, cũng không biết, ta có thích Từ Hằng hay không. Thế nhưng. Cho dù ta thích ai. Không thích ai, còn không phải đều giống nhau? Cho dù thích. Cũng không thể ở bên đối phương.”

“Không, bây giờ không giống?” Thanh âm của Phượng Nghi khôi phục lại vẻ trong trẻo: “Chúng ta... trước kia đều chưa từng trải qua kinh nghiệm như thế, thế nhưng về sau chúng ta có thể cùng nhau, chậm rãi, ta nghĩ...”

“Không, Phượng tiên bối, cảm ơn tình cảm của ngươi. Nhưng chúng ta, không hợp. Ta đối với ngươi vừa kính vừa sợ, lại không có cái loại tình yêu ngưỡng mộ giữa nam nữ ấy. Con người ta rất lười nhác, thích qua ngày yên bình. Mà ngươi quá vĩ đại, hào quang bắn ra bốn phía, vị trí bên cạnh ngươi, không thích hợp với ta. Xin lỗi, lời này vốn nên nói với ngươi hai năm trước, thế nhưng khi đó ta hoang mang lo sợ, trốn tránh... Chậm trễ ngươi thời gian lâu như vậy, thật sự rất có lỗi. Ngươi có lựa chọn tốt hơn, mà ta, vẫn muốn trải qua cuộc sống mà ta đã quen.”

Thật ra nói thực, cũng không khó đến thế.

Chỉ cần trong lòng ta không có khiếp sợ chột dạ và tự ti ấy, ta cũng có thể biểu đạt ý kiến của mình trước mặt Phượng Nghi.

Cũng không khó.

Bởi vì trước kia vẫn quen nhìn lên hắn, cho nên trước khi mở miệng, đã bắt đầu khiếp đảm.

Về nghi vấn cái xiêm y kia, ta vẫn chôn ở đáy lòng mình vậy. Cho dù lúc ấy lần đầu tiên biến thành hình người ta trần truồng, bị hắn nhìn, nhưng ta cũng không mất miếng thịt nào, không tính là tổn thất gì lớn.

“Nếu đến đây, vào ngồi một chút đi, ta ủ rượu, hôm nay vừa lúc có thể mở hũ.”

Ta ngẫm lại, gật đầu nói: “Được.”

Rượu chôn dưới gốc cây tùng, giờ đào ra.

Chén rượu lưu ly sáng long lanh, dịch rượu màu đỏ, giống như ánh sáng kiêu diễm nhất nơi chân trời, bị hái lấy một mảnh, cất vào rượu. Nâng chén rượu lên, ngón tay bị chiếu thành màu hồng đào nhân nhật.

“Ném thử.”

“Ừ.”

Rượu chưa vào họng, hương đã say người.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 98: Danh dự địa vị của Bàn Ti động

Ta vậy mà lại uống say.

Ta còn tưởng rằng ta không biết uống say chứ.

Bất quá rượu này đích xác rất thơm, vào miệng mềm mại, dư vị đậm đà.

Ta cảm thấy mình mơ một giấc mộng, trong mộng có người nói chuyện với ta, ta cũng đang nói chuyện. Còn có, phong cảnh rực rỡ, liên tục xẹt qua trước mắt, không thấy rõ.

Lúc ta tỉnh lại, đỉnh đầu là một mảnh sắc đỏ của lá phong rực rỡ.

Ta nằm dưới tàng cây, trên người khoác áo choàng của Phượng Nghi, hắn ngồi cạnh bờ sông cách ta không xa, đang câu cá.

Ta từ từ bò dậy, đi về phía hấn.

“Đây là rượu gì, thật là lợi hại!”

“Đây là Vân chung hà úy, là phương thuốc cũ, rượu cũng không khó ừ, chỉ là người bình thường cũng không thích nó lắm, một chén cũng đã say.”

Chẳng trách, ta chỉ uống có một ngụm, đã ngủ đến chập tối, mặt trời cũng đã lặn xuống phía tây.

Ta nhìn cái sọt không bên cạnh: “Câu được cá không?”

“Không.”

“Ngươi vì sao cho ta uống loại rượu một chén đã say này?”

Hấn không nói chuyện. Bất quá ngẩng đầu lên. Gió trên sông hơi ẩm ướt. Đường cong mặt nghiêng khuôn mặt hấn như dãy núi trập trùng. Tự nhiên mà tuyệt đẹp.

“Đòi người khó có được mấy lần say. Say. Không có phiền não. Chẳng lẽ không tốt?”

Đây không phải là lời nói thật. Bất quá nếu hấn nói như vậy. Ta cũng không truy vấn nữa.

“Ta không mượn rượu làm càn chứ?”

“Còn may.”

“Ta có nói gì không?”

“Có, nói thật nhiều lời say.”

“Lời say không thể tin.”

Hấn nghiêm túc nói: “Say rượu mới có thể nói ra lời thật.”

Ta thấy hấn là cố ý, lấy loại rượu này cho ta uống.

Phượng Nghi có đôi khi làm việc thật làm cho người ta dở khóc dở cười, khi người cảm thấy hấn thực quân tử, hấn đột nhiên biến vô lại, bất quá hấn vô lại cũng không dối trá. Cho dù là tiểu nhân, hấn cũng là mặt thật ánh kim lấp lánh, sẽ không làm cho người ta cảm thấy giả tạo.

Hấn nhấc cần câu, một con cá cần câu, bị kéo lên mặt nước. Ra sức quẫy đuôi giãy giụa không ngớt. Vây cá trên thân phản xạ trời chiều màu cam sắp xuống núi, giống như quét một tầng phấn vàng.

Phượng Nghi gỡ con cá trên lưỡi câu xuống, không bỏ vào trong sọt, ngược lại ném vào trong sông.

“Ngươi câu cá như thế, một trăm năm cũng không thu hoạch được gì.”

“Giết thời gian mà thôi.” Hấn quay đầu: “Ta còn tưởng rằng ngươi say, có thể hỏi được một câu thật lòng. Bất quá ngươi nói rất nhiều. Không có một câu là ta muốn nghe.”

Gió thổi qua ngọn cây, ta bỗng nhiên lo lắng, mình không nói ra cả những chuyện kiếp trước chứ?

“Không nghĩ ngươi lại hẹp hòi như thế, lái nhà lái nhài, than phiền Hôi Đại Mao, nói đám chuột không vệ sinh, nói đám nhện không cầu tiến, nói tu luyện quá kham khổ, nói không dứt.” Hấn cười. Đẹp quá thực làm tim người ta ngừng đập, gương mặt hấn bị ánh trời chiều chiếu, có một tầng kim quang nhàn nhạt. Ánh mắt giống kim cương lấp lánh đầy màu sắc: “Còn nói xấu ta không ít.”

“Há...”

Ta hơi xấu hổ, quay đầu nhìn mặt sông.

“Thật ra hôm nay tìm ngươi qua đây, là có chuyện muốn nói với ngươi.”

“Chuyện gì?”

Hấn lấy ra một bức thiệp trắng như tuyết từ trong ngực, đưa cho ta xem.

“Đây là cái gì?”

“Thiệp mời.”

Thế nhưng phía trên kia tất cả đều là chữ triện ngoằn ngoề ngoằn ngoèo, không giống với chữ bình thường vẫn gặp, ta căn bản không hiểu hết, nhìn hai lần, chỉ hiểu mười mười tháng mười, đến một cái hội. Còn có tên Phụng Nghi, những chữ khác đều không biết.

“Là thiệp Mai sơn lão tiên mời khách, muốn cùng đi hay không? Có thể thấy được không ít nhân vật tiền bối.”

“Mai sơn lão tiên à...” Ta từng nghe nói, là một ân giả trong tiên.

“Hắn là mời người sao? Vậy ta không đi.”

“Cùng đi đi, Mai sơn lão tiên mời không ít nhân vật Tam Sơn Ngũ Nhạc (1), bình thường khó gặp, cùng nhau luận đạo giảng kinh, hoặc là có nghi nan gì cũng có thể nói ra, có lẽ sẽ được giải đáp.” Phụng Nghi nhàn nhạt nói: “Từ Hằng có lẽ cũng sẽ đi? Lần trước hắn cũng đi.”

Ta lắc đầu: “Hay là thôi đi.”

Phụng Nghi không nói nữa. Chỉ nói là: “Ta ba ngày sau lên đường, người suy nghĩ thêm đi.”

Ta trở về vừa nói, Hối Đại Mao lại nhiệt tình khuyến khích ta “Sư phó, đi nha đi nha! Đây chính là cơ hội mở mang tầm mắt khó có được mà! Thường nói, trên trời hội bàn đảo, dưới đất hội Mai sơn, người chưa từng nghe sao? Đó chính là tụ hội của các đại tiên sáu mươi năm mới có một lần nhé, người ngoài cầu còn không được, người cũng nên đi! Sư phó. Ta nói. Nếu có thể đi tham gia tiên hội lần này, vậy chính là cơ hội phúc duyên hiếm thấy đấy!”

“Thế nhưng ta...”

“Đi đi sư phó! Ta biết người muốn nói cái gì. Phụng tiên bối cũng không phải cái loại lưu manh vô lại ấy, chắc chắn sẽ không quán quít không rời muốn người làm gì. Người cùng đi với hắn, chẳng nhẽ lại như lên thuyền giặc sao? Bậc tiên hội này, bỏ qua lúc này, cũng không biết có lần sau hay không. Sư phó, người nếu như đi chuyến này, ý nghĩa lại không giống nhé. Trước kia chúng ta chỉ có thể xem như tiểu yêu, danh hào Bàn Ti đại tiên ấy cũng là tự mình kêu cho vui, thế nhưng nếu như người đi hội này, về sau ai còn có thể không biết đến tên tuổi của Bàn Ti động chúng ta?”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười: “Được rồi, đừng nói nữa. Cho dù giương cao danh tiếng, ấy cũng không phải dựa vào bản lĩnh của mình, muốn cái hư danh ấy làm gì? Lại nói, mắt thấy cũng sắp cuối thu, ta vẫn là lưu lại đi.”

Hối Đại Mao khuyên mãi, nhưng ta kiên trì, hắn cũng không có cách nào.

Thế nhưng khiến ta vụn vụn không nghĩ tới chính là, sáng sớm hôm sau, cũng có một phong thiệp mời trắng như tuyết đưa đến trước cửa Bàn Ti động, ngoài trừ tên bất đồng, còn lại, giống phong của Phụng Nghi kia như đúc.

Hối Đại Mao quả thực sắp vui đến lên trời, cực kỳ hí hửng: “Ha ha! Sư phó! Sư phó! Vậy đây chính là bằng bản lĩnh thật sự rồi? Đây chính là thiệp mời của Mai sơn tiên hội đấy! Đây chính là thiệp mời đưa cho sư phó người! Sư giả đưa thiệp mời nói bởi vì lúc trước nghe nói sư phó người đang bế quan vì thế thiệp mời mời chưa đưa tới, kết quả bây giờ có được tin tức người xuất quan, liền lập tức đưa thiệp mời tới! Sư phó! Sư phó, ta bây giờ liền thu thập hành lý, người đi hội, ta đi theo hầu hạ, hi hi, thuận đường mở mang tầm mắt! Mai sơn tiên hội ấy à, vậy sẽ thấy được bao nhiêu tiền bối cao nhân đại tiên đấy! Ha ha ha ha!”

Ta lẳng lẳng cầm thiệp mời, nhìn Hối Đại Mao đang hươ tay múa chân, thật sự không biết nên nói cái gì mới phải.

Đây... Đây...

Ta thực sự có trình độ, thực lực có được bức thiệp mời này sao?

Chính ta cũng không có cảm giác với tự tin ấy mà.

Bức thiệp mời này tới thật đúng là đột nhiên.

Thế nhưng lần này Hối Đại Mao chẳng cần ta đáp ứng nữa, hơn nữa Bàn Ti động từ trên xuống dưới ai cũng đều đã biết chuyện này, còn náo nhiệt vui mừng hơn ăn tết. Trong mắt chúng nó, đây tương đương với vinh quang của cả Bàn Ti động, đại biểu địa vị và thực lực của chúng ta được công nhận...

Bây giờ là... không đi cũng phải đi.

Nếu không không chỉ Hối Đại Mao, chính là một động chuột nhện của ta đây, ta cũng không biết ăn nói thế nào.

Bọn chúng cao hứng bừng bừng thay ta chuẩn bị, thu xếp hành trang, con nhện lại càng hăng say, nói ta bây giờ là Bàn Ti đại tiên được công nhận, vậy đương nhiên phải thật xinh đẹp không thể mất uy phong khí thế, bộ dáng trăm gai vậy vãi trước đây tuyệt đối không được, ta bị các nàng làm rối đầu đầu nhức óc.

Sau đó Hối Đại Mao chạy tới nói, chúng ta chưa từng đến Mai sơn, vì thế đỉnh Đông Dương đối diện truyền lời qua đây, nói cùng lên đường với chúng ta, mọi người cũng có thể dễ ý lẫn nhau.

Ồ... Làm sao vòng tới vòng lui, vẫn vòng không khỏi Phụng Nghi chứ?

Hơn nữa Hối Đại Mao cũng thật sự quá mức nhiệt tình, nhảy chơi chơi không có lúc nào yên tĩnh.

Ta ngồi đằng đó bị đám nhện hí hoáy, tóc phải chải thế này, trang sức phải đeo thế kia, xiêm y phải mang mấy bộ ấy...

Ô, đầu ta bắt đầu đau.

Chú thích

(1) Tam Sơn Ngũ Nhạc: chỉ những ngọn núi và các địa danh nổi tiếng ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Khí chất đáng vẻ và thực lực

Mai sơn cách Già Hội sơn không xa, thế nhưng ta chỉ từng nghe nói, lại chưa bao giờ biết nơi này cụ thể ở đâu.

Phượng Nghi nói cho ta, nếu như không có thiệp mời này, cho dù ngươi có xoay mấy chục năm ngoài Mai Sơn cũng tìm không được lối vào.

Cảm giác, giống như Đào Hoa quan trước kia.

Bên ngoài cũng bố trí trận pháp, người ngoài rất khó có thể tìm được.

Ta nghiêm túc suy nghĩ có nên cũng thiết lập một cái nã cho Bàn Ti động của ta hay không, có điều yêu cầu đối với trận pháp như thế hình như tương đối phức tạp, bằng trình độ của ta bây giờ chưa làm được, nhiều lắm xem sách, khả năng còn phải thỉnh giáo thêm Phượng Nghi, hẳn thì nhất định biết. Đào Hoa quan trước kia không phải hợp trận pháp phòng ngự với sườn núi Phượng Hoàng hay sao? Nhưng... lúc Đào Hoa quan bị đạo sĩ vây công, trận pháp ấy cũng bị phá hủy theo.

Chúng ta đi tới một chỗ đồng không mông quạnh thì dừng lại, nơi này thật là... hoang vắng.

Có vài gốc cây liễu sinh ra trong cánh đồng, Phượng Nghi nâng cầm với Hôi Đại Mao: “Đi, từ trái sang phải, xoay quanh gốc cây hai vòng, sau đó vỗ một cái trên mỗi gốc cây.”

Hôi Đại Mao hớn hơ đáp ứng một tiếng, liền ngoan ngoãn xoay quanh, ta và Phượng Nghi đứng ở nơi đó nhìn. Ta không khỏi sinh ra một ý tưởng... Nếu như Phượng Nghi không đi cùng chúng ta, vậy hẳn có phải sẽ buông tư thái tự mình xoay quanh không? Ha ha, nghĩ đến Phượng Nghi xoay loạn tại chỗ, không biết sẽ là hình ảnh gì?

Ta đang cười trộm trong bụng, thỉnh thoảng Phượng Nghi lạnh lùng nhìn qua đây, ta rùng mình, lập tức thành thật đứng yên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim. Bất quá phương pháp quay quanh cây liễu này cũng không mới mẻ, ta nhớ trong Tây Du ký lúc bắt yêu quái gì đó, hình như cũng có đoạn kinh điển xoay quanh cây liễu mấy vòng.

Hôi Đại Mao xoay xong vỗ xong cây quay lại, Phượng Nghi ném hai bức thiệp mời của ta và hẳn vào chỗ đất trống giữa mấy gốc cây, trước mắt bỗng nhiên bốc lên một làn sương trắng nhàn nhạt, một thanh âm thanh thúy nói: “Hoan nghênh khách quý giá lâm Mai sơn.”

Một thiếu nữ mặc áo xanh quần trắng từ trong sương trắng đi ra, dịu dàng thi lễ với chúng ta: “Hoan nghênh Phượng đại nhân, Đào cô nương.”

Ta kinh ngạc: “Ồ? Ngươi biết ta?”

Thiếu nữ thanh tú kia che miệng cười tủm tỉm: “Mặc dù Đào cô nương trước kia chưa từng tới Mai sơn. Thế nhưng trên thiệp mời có viết tôn tính đại danh của quý khách mà.”

A. Đúng. Ta lại quên mất cái này.

Nàng là lướt. Trong bước đi tha thướt. Dáng đi cực kỳ xinh đẹp. Mặc dù tướng mạo chỉ tầm bậc trung. Xem như thanh tú. Thế nhưng khí chất thật tốt. Nhân lực ta bây giờ mạnh hơn trước kia. Liếc nàng một cái liền nhận ra nàng là yêu hoa nhài. Vô nghĩa. Cho dù nhìn không ra. Người cũng có thể đoán được. Đó rõ ràng là mùi hương hoa nhài.

Sau khi đi qua mấy gốc cây liễu kia, cảnh sắc trước mắt bỗng nhiên thay đổi. Núi rừng xanh đậm nối nhau. Con đường ngoằn ngoèo rải đá trắng vụn. Hoa tươi bên đường nở rộ. Từng bụi hoa như gấm như họa.

Nơi này thật đẹp... Xem ra chủ nhân mắt không ít lực vào đây. Xa xa có thể nhìn thấy một góc mái cong trong rừng. Không biết là đình hay các. Mấy cuộn sương giăng. Còn có tiếng chim hót véo von. Một con chim trả rất lớn kéo lông đuôi thật dài bay tới. Phượng Nghi nâng tay lên. Con chim xinh đẹp kia, đồng thời lại có một chút thụ sủng nhược kinh. Từng lông vũ của con chim trả ấy phát ra ánh sáng rực rỡ. Giống như điêu khắc từ ngọc lục bảo.

Phượng Nghi xoa đầu nó hai cái, con chim kia giương cánh ra quanh quẩn trên không trung một vòng, hạ xuống đất biến thành một đồng tử đáng yêu mặc lục y, giọng trẻ con chấp tay thi lễ về phía Phượng Nghi: “Bái kiến phượng vương.”

“Chớ đa lễ.”

Tiểu đồng kia trông thật béo mập thật đáng yêu! 》o《!

Ta luôn cho là mình cuồng shota, thế nhưng, tiểu gia hỏa này này thực sự đáng yêu vô cùng! Rất muốn bắt cóc!

Tiểu shota lục y kia vừa nhìn nhìn ta. Nghiêng đầu, biểu tình mang theo nghi hoặc ngây thơ.

A a a! Ta không được!

Sắp phun máu mũi!

Trước kia khi lần đầu tiên gặp Tử Hằng hần tất nhiên cũng thanh tú xinh xắn, thế nhưng hần quá chừng chạc, giống một ông cụ non, chẳng moe (1) tẹo nào. Nhưng tiểu tử này không giống, ta chịu không nổi!

“Vị này... Là phượng vương phi sao?”

Hự? Cái gì?

Phượng Nghi lại ôn hòa nói: “Còn chưa phải, ngươi có thể gọi nàng Đào cô nương.”

Tiểu shota trịnh trọng gật đầu: “Vâng,” cũng cúi chào ta: “Bái kiến Đào cô nương.”

“Hự...”

Ta bị câu hỏi vừa rồi chấn động còn chưa có tỉnh lại, nhếch da mặt cứng ngắc cười một cái. Không biết nụ cười này trông thế nào, có lẽ thực dữ tợn, tiểu shota lại lui về phía sau một bước, thoát nhìn bộ dạng rất muốn trốn.

Ta còn chưa có so đo với hần cái xưng hô Phượng vương phi ban nãy của hần đâu! May là người ở đây không nhiều lắm, nếu không sẽ làm cho người ta hiểu lầm biết bao nha.

Bất quá quên đi... Dù sao hần thoát nhìn... cũng thật sự là không hiểu chuyện.

Ta lấy ra một một hà bao nhỏ từ trong ngực: “Đây, ta có quà gấp mặt tặng cho ngươi nè...”

Ta sao lại cảm thấy khẩu khí của ta tựa như bà ngoại sói lửa gạt cô bé quảng khăn đỏ...

Tiểu shota không có nhận quà của ta, quay đầu nhìn Phượng Nghi.

Phượng Nghi gật đầu nói: “Đào cô nương cho ngươi quà gấp mặt, ngươi cứ nhận lấy đi.”

Tiểu shota vươn tay ra nhận lấy hà bao, non nớt nói một câu: “Đa tạ cô nương.”

Oa! Quá đáng yêu! Lại lễ phép như thế! Trong động của ta sao lại không có con chuột với nhện nào đáng yêu như thế chứ.

Mặc dù tiểu gia hỏa này cũng là chim. Bất quá bề ngoài hần thực sự rất đáng yêu. Tu vì lại còn xa mới đạt tới trình độ uy hiếp được ta, vì thế ta thực sự muốn bắt cóc a bắt cóc...

Tiểu hài tử thiếu kiên nhẫn. Kéo miệng hà bao ra một chút nhìn vào trong. Bên trong là đóa hoa đào chạm thủy tinh hồng nhạt, khảm cảnh màu bạc với lá phi thủy tinh xào khéo léo, mặc dù không đáng giá gì, thế nhưng thắng ở đẹp. Quả nhiên tiểu shota cũng cười, neho mắt lại với ta, a...

Chúng ta tiếp tục đi theo yêu hoa nhài vào bên trong, liên tiếp có những chim chóc khác bay tới, bất quá chúng nó không có can đảm tới gần, hành lễ xong liền đứng trong hoa, trên cây ven đường.

Ta nhỏ giọng nói: “Nơi này có nhiều tộc nhân của ngươi như vậy sao?”

“Ừ, địa mạch của Mai sơn có lợi đối với việc tu hành, chúng nó ở trong này đã lâu, lúc trước mấy đứa trong chúng nó còn tới đỉnh Đông Dương nghe ta giảng pháp.”

“Vâng à.”

Hiểu rồi...

Dù sao lông dẹt mỏ nhọn đuôi dài khắp thiên hạ... chỉ cần là chim đều thuộc về quyền quản lý của vị phượng vương này, cho dù hần có tình lực ấy để quản hay không, hần cũng là phượng vương.

Chúng ta vòng qua một bụi cây lớn, nhìn thấy một gian viện thanh nhã.

“Khách quý từ xa tới, trước ở trong này nghỉ một chút, uống chén trà.” Hoa nhài yêu lễ độ tiếp đãi chúng ta ngồi xuống, sau đó có một cô nương trang phục giống y như nàng đưa trà lên, một mùi hương thơm ngát, trong trà đậm chất thảo nhị hoa sương hoa các loại. Vị chủ nhân của Mai sơn này thật sự là một người tao nhã.

Ta uống một ngụm trà. Vừa quay đầu, tiểu shota lục y đang đợi nhìn lên ta.

Ta cười với hắn, hắn lập tức tựa như chấn kinh quay đầu đi, vẻ mặt tư thái dường như nai con Bambi.

Một đường đến đây của chúng ta, Phụng Nghi cũng không nhắc lại chuyện cầu thân, ta đương nhiên sẽ không chủ động nhắc tới.

Chỉ mong hắn có thể làm như chuyện đã xảy ra. Mặc dù ta cũng biết ý tưởng này có chút... không đáng tin lắm.

Ta một người vẫn khó tránh khỏi nghi hoặc, chẳng lẽ Phụng Nghi có ích lợi gì cần ta mới cầu thân với ta? Tỷ như, ta có thể hút lời...

Nếu như là thế vậy còn có vẻ có khả năng, nhưng thế cũng không cần phải cầu thân. Phụng Nghi chỉ cần mở miệng, chẳng lẽ ta lại không giúp sao?

Xa xa, lại có thiếu nữ dẫn dắt khách nhân tiến vào, thân hình ban đầu mơ hồ, sau đó dần dần rõ ràng, là một nam tử mặc y sam màu đen. Hắn từ xa nhìn đến bên này, phát phát tay với Phụng Nghi, Phụng Nghi hơi gật đầu với hắn.

Người kia không tới gần đây. Rẽ thẳng vào một con đường khác, thân hình biến mất sau bụi cây không thấy nữa.

Hồi Đại Mao hỏi: “Phụng tiên bối, đó là người quen của người?”

“Không tính quá quen thuộc, lần trước gặp mặt cũng bởi hội Mai sơn này, người ấy cực kỳ tinh thông kiếm đạo, người nếu có hứng thú, có thể thỉnh giáo hắn.”

“Nha...”

Chúng ta dừng lại một chốc tại đình nghỉ chân, liền thấy thêm mấy vị lên núi đi hội, đại đa số Phụng Nghi đều quen biết. Ta cảm thấy rất mới lạ, trước kia chưa bao giờ gặp nhiều nhân vật xuất sắc như thế.

Cũng tỷ như... nữ tử đang thưởng trà với Phụng Nghi giờ này.

Dung mạo ấy, thực sự là quốc sắc thiên hương! Ta cũng xem mãi, càng không cần nói đến Hồi Đại Mao.

Nàng mặc một bộ y phục mây ngũ sắc, cử chỉ ăn nói đều thoát phàm thoát tục như thế...

Vừa so với nàng, đừng nói ta xách giày cũng không xứng, dù cho là Tam Thất năm đó...

Ôi, cho dù Tam Thất không có gây ra loại chuyện đó, nàng so với nữ tử này cũng kém xa.

Hèn chi Phụng Nghi vẫn thờ ơ với sự theo đuổi của Tam Thất. Nữ tử này mặc dù rất cao quý, rất ung dung, rất tao nhã rất hào phóng... Dù gì từ hay nào ta có thể nghĩ ra nàng đều chiếm hết, bất quá ta vẫn nhìn ra một vài chuyện.

Ánh mắt nàng nhìn Phụng Nghi...

Thật ra, Phụng Nghi thật sự xuất sắc, vĩ đại, địa vị lại cao quý. Nữ tiên bình thường nếu có thể leo lên hắn ấy cũng là kỳ ngộ cô bé lọ lem, nữ yêu bình thường, thì càng không cần phải nói.

Ta đương nhiên càng không được.

So với vị cô nương mặc y phục mây ngũ sắc này. Người ta giống kim cương. Tam Thất thì giống thủy tinh... Còn ta. Giống cục đá.

Đây không phải là ta tự hạ thấp mình, mà là sự thật đích xác như thế.

Người so với người thì chết, hàng so với hàng thì vỡ, yêu so với yêu... Ồ, dù sao cũng không thể so.

Chúng ta nghỉ ngơi, sau đó lại đi vào trong, kiến trúc nơi này rất rải rác, tuyệt đối không tập trung giống như Đào Hoa quan trước kia, từng cái đại viện, mọi người đều ở gian phòng liền nhau, tựa như ký túc xá tập thể.

Nơi này bất đồng, hoặc đình, hoặc các, hoặc tạ hoặc hiên... Mái ngói màu đen, cột nhà màu nâu, tường màu trắng hoặc màu xám nhạt.

Hồi Đại Mao nói từ đáy lòng: “Thật đẹp a, chủ nhân nơi này thực sự không đơn giản, còn siêu hơn Bàn Ti động chúng ta.”

“Vậy đương nhiên.”

Chúng ta kia nếu như xem là nơi trú ở nông thôn, vậy người ta đây chính là bản mẫu lâm viên, thắng cảnh nhân gian.

Chúng ta không gặp chủ nhân, nghe nói chủ nhân say rượu chưa tỉnh, tiểu yêu hoa nhài an bài một viện gần nước cho chúng ta, hai gian, dưới cửa sổ chính là một cái hồ nhỏ. Chỗ ở của Phụng Nghi cách chỗ ta rất xa, hẳn ở nơi có địa thế cực cao, nghe nói mấy lần trước hẳn tới hội đều ở đó, cũng quen rồi.

Hồi Đại Mao nhỏ giọng nói: “Sư phó, chẳng trách người ta tên là Mai sơn đại tiên, xem khí phái này quả thực là không giống... Người so sánh với người ta, đại tiên là không thể tính, nhiều lắm tính là Bàn Tỉ tiểu tiên...”

“Cái này còn cần người nói sao.” Ta đương nhiên biết.

Nhưng lại nói, khách nhân khác ta mặc dù chưa gặp được, xế chiều hôm nay gặp vài vị, người ta so về kiến thức, khí thế, ừm, đáng vẻ đều mạnh hơn ta.

Bất quá ta lại có niềm tin vào thực lực của mình. Mấy vị thấy chiều hôm nay, nếu thật sự động thủ, có lẽ đánh không lại ta.

Không chỉ vì ta sau khi bế quan thực lực đại tiến, cho dù trước khi ta bế quan, cầm dải Lưu Vân Tử Hằng tặng ta, cũng có thể thắng được bọn họ.

Chú thích

(1) moe: từ tiếng Nhật, có nghĩa là đáng yêu, dễ thương ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Bé Khẩu tiên ra về huyền bí

Ta ăn chút hoa quả, mặc nguyên y phục mà ngủ. Thật ra ta ngủ không được, đôi một chỗ mới, luôn phải quen lại.

Hồi Đại Mao đợi ở bên ngoài, hẳn ở trong này cũng tìm được đồng tộc của mình, cũng là con chuột nhỏ rất có linh khí. Ta cũng phát hiện nơi này có đồng tộc của ta, mấy con nhện lông rất nhỏ, chúng nó ở trong này không có địa vị, cũng không được hoan nghênh, nấu thân trong rừng cây, nơi này linh khí dồi dào, vì thế chúng nó ít ít nhiều nhiều cũng có chút linh thức.

Có điều đều không hiểu rõ.

Ta cũng có thể hỏi thăm một vài tin tức từ chúng nó. Vị chủ nhân Mai sơn này ở đây bao lâu, không phải những con nhện nhỏ có thể biết. Trong số chúng nó thậm chí không có bao nhiêu người từng gặp chủ nhân Mai sơn, bởi vì khu vực chủ nhân thường hoạt động đương nhiên là không thể nào xuất hiện võng nhện. Bất quá chúng nó lại cực kỳ thạo tin đường nhỏ các loại. Chúng nó nói mùa đông của Mai sơn rất dài, mùa hè cũng không nóng bức. Khi đến mùa đông khắp núi sẽ nở rộ hoa mai, hương mai nức mũi. Hội hoa này mở rất lâu, ước chừng mấy tháng, bất quá đám nhện lúc ấy đều phải đi trú, bằng không khí lạnh sẽ đông sạch chúng nó.

“Ừm...”

Một con nhện đang muốn nói gì, thanh âm Hồi Đại Mao bên ngoài bỗng truyền đến: “Sư phó, người đang ngủ sao?”

“Chưa đâu.”

“Ta vừa rồi nghe nói, Bé Khẩu tiên cũng tới rồi.”

“Vậy sao?”

Ta nghe danh vị Bé Khẩu tiên thân thần đạo đạo này đã lâu.

Ta ngồi ở đầu giường, Hồi Đại Mao vừa gặm một quả táo vừa đẩy cửa tiến vào: “Sư phó, chúng ta có muốn đi tìm hẳn tính thử hay không?”

“Tính cái gì? Hẳn không phải ngậm miệng không nói sao.”

“Người xem Tam Lục sư thúc như thế cũng tính nhân duyên. Hơn nữa còn thực sự tìm được nhân duyên. Chúng ta sao lại không thể đi tính chứ.”

Ta còn phải đi tính? Dám chắc là mệnh quả phụ đã định.

Hồi Đại Mao liên tiếp cổ động ta: “Sư phó. Cho dù người không muốn tính. Ta còn muốn tính thử đấy. Từ sau khi cô nương ta yêu qua đời. Ta... Ta vẫn ở vậy. Ta cũng...”

Hắn lại có thể hiếm thấy mà, đồ mặt!

Ta cười ha ha. Hôi Đại Mao như vậy rất hiếm thấy.

“Được rồi được rồi. Ngươi có biết hắn ở đâu không? Vậy chúng ta liền đi. Bất quá, đi thì có thể đi, nhưng Bể Khẩu tiên có phê mệnh cho ngươi hay không cũng khó mà nói.”

“Dạ dạ dạ, vậy chúng ta liền đi thôi? Ta biết hắn nghỉ ngơi ở đâu, tiểu đệ của đồng tộc của ta nói cho ta biết.”

Chúng ta ra khỏi phòng, đi dọc theo hồ. Tầm thời gian một chén trà, phía trước xuất hiện một rừng trúc, hai gian phòng đơn giản dùng cỏ tranh lợp được vây quanh bởi hàng rào thấp, rừng trúc này, nhà tranh này, đều lộ vẻ an nhàn yên tĩnh.

“Xin hỏi, Bể Khẩu tiên có ở trong phòng?” Hôi Đại Mao cất giọng hỏi.

“Khách nhân bên ngoài xin mời vào.”

Thanh âm kia nghe qua có phần già nua, Hôi Đại Mao nháy mắt với ta mấy cái, ý bảo chuyện này có hi vọng.

Hắn đẩy cửa hàng rào trúc ra. Chúng ta đi vào. Đến trước phòng, cửa được mở ra từ bên trong, một lão già râu bạc thật dài đứng ở trong cửa. Mặc áo dài vải màu nâu, thoạt nhìn tiên phong đạo cốt, bất đồng với phàm tục, Hôi Đại Mao vội chào một cái, nói: “Bể...”

Lão già kia quay đầu lại nói: “Bể Khẩu lão nhi, lại có người tới tìm ngươi.”

Hở?

Chúng ta cùng sững sốt, thì ra hắn không phải Bể Khẩu tiên à.

Người nọ vào phòng, chúng ta liếc nhau, cũng đi vào theo. Trong phòng còn ngồi một người. Thoạt nhìn cũng niên kỷ cao, bất quá... vì sao xấu xí như thế, diện mạo hèn mọn, giống bọn bịp bợm giang hồ, ánh mắt tựa mở tựa khép, híp thành một khe, thoạt nhìn giống như đang ngủ gật.

“Đây mới là Bể Khẩu tiên đấy, các ngươi cũng dừng lại nhận sai.” Lão già mở cửa lúc trước kia cười ha hả nói: “Hắn chính là tiếc chữ như vàng, các ngươi nếu muốn hỏi ra cái gì từ trong miệng hắn. Vậy cũng có phần khó khăn.”

Hôi Đại Mao cũng hỏi do dự, bất quá vẫn nói: “Ừm, chúng ta tới mạo muội. Cũng không có chuyện gì khác, chính là muốn hỏi... nhân duyên.”

Lão đầu nhi râu bạc không bất ngờ chút nào: “Ừ, hỏi nhân duyên tìm hắn, ấy là tìm đúng người. Bất quá hắn lúc này không mở miệng, ta thay hắn nói đi. Hắn nhưng không dễ dàng phê mệnh hỏi quẻ cho người, hai vị có chuẩn bị cái gì tạ lễ hay không? Có lẽ tạ lễ có thể khiến hắn coi trọng, ngoại lệ phê cho các ngươi.”

Hôi Đại Mao ấp a ấp úng nửa ngày. Hắn dám chắc không có tạ lễ gì.

Nhìn dáng vẻ của hắn cũng gấp đến đáng thương. Ta nâng tay lên, bày ra một cái bình nhỏ. “Chúng ta tới vội vàng. Bên trong này là phần hoa của cây hóa kim, tuy rằng không phải thứ gì đáng giá, bất quá thu thập được cũng mất chút công phu, không biết Bể Khẩu tiên có để ý cái này hay không.”

Lão đầu nhi râu bạc cười nói: “Há? Đây là phần hoa cây hóa kim sinh ra sao? Nghe nói loài hoa này mười mấy năm mới nở một lần, mỗi lần chỉ nở mấy đoá, vậy muốn sưu tập một lọ hắn không dễ dàng.”

Bàn Ti động chúng ta thứ khác không nhiều, thế nhưng mấy thứ này thật ra lại không ít. Bởi vì đám đồng tộc của Hôi Đại Mao trời sinh nghiện thu thập, thứ gì cũng thích tích trữ, hóa kim phần này ta thuận tay cầm nhét vào trong hồ lô mang theo trên người.

Mí mắt Bể Khẩu tiên bỗng nhiên động, khe hở kia mở to một chút, nhìn nhìn Hôi Đại Mao, lại nhìn nhìn ta.

“Các ngươi ai muốn hỏi nhân duyên?”

Thanh âm của hắn cũng không dễ nghe, tóm lại... Ta cảm thấy Bể Khẩu tiên này thực sự tựa như Hoàng bán tiên Lưu đạo tiên ở trên phố, là lừa đảo điển hình.

“Hắn hỏi.”

“Nàng hỏi.”

Ta với Hôi Đại Mao trầm miệng một lời, sau đó liếc nhìn nhau.

“Đồ đệ của ta muốn hỏi.” Ta nói.

“Hôm nay... Ngoại lệ, cho các ngươi, đều phê một câu đi.”

Hắn nhìn Hôi Đại Mao trước, lắc lắc đầu. Sau đó lại nhìn nhìn ta, gật gật đầu.

Đây tính là cái gì?

Hắn nói với Hôi Đại Mao: “Ngươi, không tốt.” Lại nhìn nhìn ta: “Ngươi, quá ngốc.”

Đây đều là cái gì và cái gì chứ.

Hôi Đại Mao không vui, bắt quá vẫn truy cứu đến cùng: “Cái gì gọi là không tốt, chẳng lẽ ta cả đời này không cưới được vợ sao?”

Miệng Bể Khẩu tiên lại mím lại.

“Vậy, sư phó của ta thì sao? Quá ngốc là thế nào?”

Ta cũng không muốn nghiên cứu tí mĩ nữa, thế nhưng Bể Khẩu tiên lại nói: “Khốn khổ vì tình, tự tìm phiền não, chẳng lẽ không ngốc sao?”

Ừ... Được rồi, có lẽ vị bán tiên này nói, không hoàn toàn là lời vô căn cứ.

Bất quá, ta khốn khổ vì tình sao? Không có chứ.

Tự tìm phiền não? Thế nhưng ta không đi tìm, là phiền não quần lên ta mà.

Chúng ta lưu lại hóa kim phần, đầu óc mê muội ra khỏi phòng trúc.

“Bể Khẩu tiên này sao lại như vậy chứ...”

“Quên đi, ta đã sớm cảm thấy không nên tới.”

“Đúng rồi sư phó, Phụng tiên bối không phải cũng biết phê mệnh sao? Không bằng chúng ta...”

Hắn sao lại đột nhiên có hứng thú với phê mệnh?

Ta không nói tiếp, cũng không vội vàng trở về, chậm rãi đi về phía trước.

Ngày thứ hai có một hội luận kiếm, Phụng Nghi hẹn ta cùng đi nghe một chút, hình như là một nhóm am hiểu kiếm đạo tụ với nhau, cùng mở tiệc trà, ngồi trong đình viện vừa nói vừa khoa tay múa chân. Ta không am hiểu kiếm thuật, chỉ thuần dự thính.

Có hai người, một cao một thấp, nói hứng khởi, nhảy đến chỗ trống trải trong đình viện liền thực hành một chút.

Ta là tay ngang, thuần xem náo nhiệt.

Quang hoa màu tím và màu trắng giao thoa chớp động, kiếm khí bay ngang, tung hoành khép mở, mặc dù ta chỉ hiểu được ba bốn phần, cũng cảm thấy vui vẻ thoải mái, chuyển đi này không tệ. Phụng Nghi ngồi bên bàn đá cạnh ta, chúng ta ngẫu nhiên nói chuyện với nhau một câu hai câu.

Bất quá, không phải ta miễn cảm, mà là từ sau khi Phụng Nghi nói lời cầu hôn, hắn đối xử với ta ngược lại ôn hòa hơn, rất ít khi lại cay nghiệt răn dạy ta.

“Nghe nói các ngươi ngày hôm qua, đi tìm Bể Khẩu tiên?”

“Ừ, đi.”

“Đến hỏi cái gì?”

“Đại Mao muốn hỏi nhân duyên.”

“Hỏi cái gì?”

“Hỏi cũng giống như không hỏi!” Ta khinh thường nói: “Bể Khẩu tiên kia quả thực giống kẻ lừa đảo giang hồ.”

“Hắn cũng có mấy phần thực tài, chỉ là có một số việc, cho dù biết cũng không thể nói.”

“Ừ.”

“Ngươi không hỏi sao?”

“Hừ?”

“Ngươi không hỏi nhân duyên của chính mình?”

Ta nhủ vậy: “Ta không muốn nhân duyên gì, một mình ta sống rất tốt.”

Phượng Nghi nâng trà lên nhấp một ngụm: “Thật ra thuật tính quẻ, ta cũng biết được một chút, người nếu muốn hỏi cái gì, không ngại nói ra, có lẽ ta có thể giải thích cho người.”

Hỏi hử?

Cái này ta hỏi không ra. Lại nói... ta cũng thật sự không có gì muốn hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tì Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Nhìn qua rất đẹp rất đẹp

Hai người so kiếm một lát là ngừng, cười ha ha lại dặt tay về ngồi.

Ừ, tiên hội Mai sơn này quả nhiên là có ý nghĩa. Mọi người bình thường tự mình ở trong động phủ của mình vui đầu luyện công, rốt cuộc luyện như thế nào, có chỗ nào thiếu hụt sơ hở chính mình cũng không biết. Thế nhưng tiên hội Mai sơn này mở ra, mọi người ở đây giao lưu, luận bàn, bổ sung nhau, có nghi nan gì có thể đi thỉnh giáo người biết, còn có thể chỉ điểm cho hậu bối có phương pháp luyện công gần giống với mình...

Ừa, quả nhiên không vô ích tới đây a.

Có hai nữ tử tướng mạo rất mỹ lệ tới đây, ta tức khắc tinh táo tinh thần.

Đương nhiên không bởi vì thấy mỹ nữ, mà là hai vị này dùng đều là binh khí mềm, một cái là roi mềm, người kia giống ta dùng dải băng.

Ta đây nên học học cho tốt. Ta chưa từng luyện cách dùng roi nào một cách hệ thống, đều là tự mình một bên tự nhện một bên lục lọi.

Dải băng màu nhẹ bay, bóng roi cuồng vũ, ta nhìn theo hoa mắt, há nửa miệng ngẩn ra nhìn, quên cả chớp mắt.

Các nàng sao lại có nhiều chiêu như vậy chứ, thật là xảo diệu. Nữ tử mặc áo lục kia khẽ nâng cánh tay, ta nghĩ rằng dải băng của nàng sắp vung thẳng ra, thế nhưng không ngờ dải băng ấy về nên một nửa hình cung, lại có thể lấy một góc độ vô cùng xảo diệu, giống như một thanh chùy thủ đâm thẳng về phía dưới sườn nữ tử mặc hoàng sam ấy.

Ừm, chiêu này ta có thể học được, lúc dùng tơ độc có thể tham khảo cách dùng này của nàng. Xen lẫn tơ độc vào trong tơ xoắn không độc, chỉ cần dính lên da thịt địch thủ, hờ hờ...

Còn có nữ tử dùng roi mềm này, bóng roi cuốn khắp trời khắp đất, làm cho người ta phân không rõ trong vô số bóng roi ấy cái nào mới là cái thực sự tấn công...

Lợi hại...

Cao thủ...

Ồ, đương nhiên, dung mạo của các nàng cũng thực sự xinh đẹp. Mọi người trong đình viện buông xuống việc trong tay. Cũng không tán dóc nói giỡn. Xem vô cùng chăm chú. A, Eo thon kia. Vai kia... Chân ngọc kia... Mặc dù không thể thấy rõ từng cái. Thế nhưng mọi người có thể tưởng tượng...

Ừc... Hút hút nước bọt. Ta cũng không thể biểu hiện quá háo sắc.

Ừ. Thật ra nữ tử xinh đẹp. Không chỉ nam mới ưa thích. Phái nữ nhìn cũng rất thích nha.

Thứ đẹp thật ra chẳng phân biệt được giới tính mà.

Phượng Nghi cũng rất đẹp.

Chuyện này cho dù ta có nhiều thành kiến hơn với hử. Cũng phải thừa nhận.

Tên của hai nữ tử kia ta nghe người ta nói, một người họ Bạch. Một người họ Hàn. Ta trở về chuẩn bị chút lễ, đi thỉnh giáo thỉnh giáo.

Hai người sau đó đều dùng nhạc khí như binh khí, một người đánh đàn. Một người thổi tiêu. Cái này ta thuần là tay ngang. Hơn nữa hai người kia đề ý xung quanh cũng có người nhìn, có lẽ cũng không dùng công phu thực sự, bất quá bọn họ từ từ tấu xong một khúc, trong đình viện bỗng nhiên nổi lên một trận gió nhẹ, hương là cỏ, cánh hoa phấn hoa đột nhiên đều bị xoay lên, bay là tả. Giống như đại tuyết mùa đông vậy. Dồn dập rơi xuống đầy đất.

Xem ra bọn họ đều dùng nhu kính, cái này bất đồng với cương mãnh. Hơn nữa ta cảm thấy nhu kính thu phát khổng chế thoải mái, dường như càng khó hơn một chút.

Kế tiếp lại là một tiểu đồng vô cùng đáng yêu. Tắt bím hướng lên trời, mặc yếm đỏ. Ta vừa thấy trang phục này lập tức nhớ tới nhân sâm tinh. Có điều không biết hắn có phải hay không, đáng yêu như tiểu shota chim trả thấy ngày hôm qua. Hắn đứng trong sân, chơi một bộ quyền.Ồ, nhìn vóc người bé nhỏ kia, quyền ấy vẫn là chơi mà mạnh mẽ sinh phong, có bài có bản, đáng yêu vô cùng.

Ta cảm thấy có lẽ nữ nhân đến một độ tuổi nhất định đều sẽ thích tiểu hài nhi đi, đáng yêu thanh tú như thế, người không thể không thích được. Hai bên không ít người trầm trồ khen ngợi, trên khuôn mặt mọi người đều có ý cười nhìn hắn đánh quyền.

Hắn chơi xong một bộ quyền, hai tay bắt quyết, miệng lầm bầm, bỗng nhiên song chưởng giương lên, hô tiếng: “Khởi!”

Lá tàn hoa tàn dưới đất, chợt bay lên không, xoay một vòng bay về trên cành, mọc về nguyên dạng!

Oa! Lợi hại! Lá rụng lại nổi, hoa rơi tái sinh.

Chiêu thức ấy bản lĩnh cũng không phạm đâu! Ta vừa rồi còn cảm thấy hắn là tiểu hài tử, thế nhưng chiêu thức ấy lộ ra, đủ thấy thực lực thâm hậu.

Tiểu hài nhi kia liếc mắt hai bên, đi về phía chúng ta, cúi chào với Phụng Nghi: “Phụng vương tiền bối, chào ngài.”

“Cũng chào ngài, xem ra ngài mấy năm nay rất dụng công.”

“Còn nhờ có chỉ điểm của tiền bối lần trước, nếu không cảnh giới của ta vẫn trì trệ không tiến.”

Phụng Nghi gật đầu, không nói gì nữa, chỉ chỉ ta: “Vị này chính là Đào cô nương.”

Tiểu gia hỏa nhi kia mỉm cười với ta: “Bái kiến Đào cô nương.”

Ta định đứng lên, Phụng Nghi nói: “Đây là Tiểu Thương.”

Ta không biết người này rốt cuộc lớn hơn ta hay nhỏ hơn ta, không dễ chào hỏi, bề ngoài non không có nghĩa là tuổi tác người ta cũng non, đành phải hàm hồ gật đầu: “Chào ngài.”

Tiểu Thương mặc yếm đỏ há miệng, thế nhưng chỉ mọc có tám cái răng, trên bốn cái dưới bốn cái, đáng yêu không thể tả. Hắn cười nói: “Ai nha, lần đầu tiên gặp, ta cũng không chuẩn bị lễ vật gì.” Hắn nghiêng đầu nghĩ nghĩ, vui vẻ nói: “Ta tặng Đào cô nương hai hạt giống này nhé, sau khi ngài trở về trông xuống để ý chăm sóc, sẽ có chỗ hữu dụng.”

Ta ừ ừ cạc cạc nhận quả gặp mặt một tiểu hài nhi cho ta, chưa đợi ta kịp phản ứng, hắn cười cười với Phụng Nghi, lại nhảy nhót đi rồi.

“Ừm, hắn là...”

“Niên kỷ tu đạo của hắn còn lâu hơn ngài rất nhiều... Bất quá hắn là thân thể cây cỏ, có thể tu tới ngày nay bước ấy đã cực kỳ khó.” Phụng Nghi nói: “Hạt giống này nhưng không dễ cho người, ngài cẩn thận giữ lấy đi.”

Nước trà điểm tâm quả tươi bày trên bàn chúng ta không động đến, Hối Đại Mao lại không chút khách khí, trái một cái phải một cái cầm lấy tống vào trong miệng, điểm tâm vừa mới nhét vào miệng, lại cầm lấy cái chén rót nước vào bụng. Ta liếc hắn mấy cái, hắn giả bộ với ta. Cũng may người xung quanh không tỏ vẻ gì với loại hành vi này của hắn.

Đến khi tiểu yêu hoa nhài ngày hôm qua từng gặp đi tới nói, mời các vị đến sảnh trước nhập tiệc, Hối Đại Mao là người thứ nhất nhảy lên, giống như rất sợ rút lại phía sau thì không giành ăn được.

Ta đến sảnh trước, vẫn nghĩ chủ nhân Mai sơn này sẽ đi ra gặp khách nhân, không ngờ chủ vị vẫn trống không, có hai nữ tử mặc khác với tiểu yêu hoa nhài đi ra, chân thành thi lễ, sau đó nói chủ nhân ngày mai mới xuất quan, hôm nay tạm thỉnh các quý khách tự tiện. Rượu nhạt thức nhắm, thỉnh đại gia hưởng dụng.

Thứ tự ngồi của ta và Phụng Nghi được an bài cũng một chỗ. Không biết đây là ai cố ý an bài hay là vô tình trùng hợp, lại hoặc là bởi vì chúng ta vẫn ở gần, lại là một đường tới, cho nên thuận tiện an bài cùng nhau.

Có bài học kinh nghiệm Phụng Nghi cho ta uống rượu lần trước, ta cũng không dám uống rượu trên bữa tiệc này. Chén rượu chỉ có dính dính môi liền buông xuống, món ăn trên tiệc đồ ăn chay chiêm đa số, mặc dù người ngồi ở đây đều không có cố ý ăn chay, thế nhưng ăn nhiều thịt đối với tu hành của đa số người cũng không có ích. Đã quên ai từng nói với ta, thịt bị ăn luôn có khí oán lỵ, không linh khí sạch sẽ bằng thức ăn chay.

Ta ăn một ít măng. Đồ ăn này quả thực thanh đạm ngon miệng. Chờ dùng xong cơm, Phụng Nghi đứng dậy đi trước, cũng không bảo ta đồng hành.

Ta ngồi ở đằng đó nhìn hắn cùng một nam tử mặc áo choàng màu nâu đi xa. Trong lòng cảm thấy có chút...

Ừ. Ta đương nhiên không phải nói bởi vì hắn tránh ra liền cảm thấy trong lòng không thoải mái.

Hắn với ta nói cho cùng, ừm, quan hệ bây giờ, xem như...

Xem như cái gì đây?

Bằng hữu? Bạn cũ? Hay là...

Dù sao, hắn cũng không cần phải kể hành tung cho ta. Hơn nữa mặc dù chúng ta cùng đi, nhưng hắn cũng không có nghĩa vụ luôn chiều cổ ta ở cạnh ta...

Ôi, người ấy à...

Ta cũng có chút hồ đồ. Ta rõ ràng không phải sợ hãi hắn, chỉ muốn tránh khỏi hắn sao? Vì sao hắn tránh ra, ta ngược lại cảm thấy trong lòng không thoải mái như thế chứ?

Tâm lý ta bây giờ rất giống một bạn học nữ của ta kiếp trước... Có một nam sinh viết thư tình cho nàng, nàng phiền muốn chết. Cả ngày than phiền nam sinh kia đáng ghét. Nhưng đột nhiên có một ngày nam sinh ấy dường như cuối cùng cũng giác ngộ rằng giữa bọn họ không có khả năng, thư tình không viết nữa, ân cần không dâng nữa, nàng lại cảm thấy mất mát, dù sao trong lòng khắc khoải không trên không dưới, luôn cảm thấy như thiếu cái gì, ăn cơm cũng không có tư vị...

Trong lòng ta, giống như nàng khi đó sao?

Hồi Đại Mao lau cái miệng bóng loáng: “Sur phó, chúng ta buổi chiều đi chỗ nào?”

“Ta đi tìm hai vị cô nương đã gặp buổi sáng ấy, Bạch cô nương và Hàn cô nương, đi thỉnh giáo bọn họ một số chuyện về binh khí mềm, người nếu không muốn đi ra ngoài, thì ngủ trong phòng. Nếu như muốn đi dạo xung quanh, nhớ kỹ nhất định phải để ý lại đề ý, đừng chọc họa, cũng đừng để người ta khi dễ người.”

Hắn vỗ ngực một cái: “Sur phó yên tâm, ta sẽ không đi rước phiền toái đâu.”

Ta tìm tiểu yêu hoa nhài kia hỏi thăm chỗ Bạch cô nương với Hàn cô nương kia ở, sau đó đi báo phòng nàng. Nàng lại không ở đó, không biết đi đâu. Chỗ vị Hàn cô nương kia ở rất gần với nàng, ta tiện đường rẽ qua, nhìn xem có thể hỏi nàng ta một chút hay không, mặc dù nàng ta dùng roi mà không phải dải băng, bất quá cũng có rất nhiều chỗ đáng để ta tham khảo học tập.

Thế nhưng vừa mới vòng qua một bức tường hoa, đằng sau núi giả phía trước vang lên một tiếng “bộp”.

Hử?

Cước bộ của ta dừng lại, theo bản năng thu thần tĩnh khí.

“Người rốt cuộc là cái quái gì! Ta nói cho người, hắn là của ta, người đừng có nghĩ tranh đoạt với ta! Bằng không, ta cho người không chết được từ tế, hồn phi phách tán!”

Nghe động tĩnh, sao lại...

Giống như đang ăn hiếp người chứ.

Ta co rút người lại, hóa thành con nhện nằm bên cây.

Được, bản thể con nhện này của ta vừa nhỏ vừa không bị dễ ý, làm gián điệp nghe trộm góc tường ngược lại rất hợp.

Phía sau núi giả đi ra một nữ tử, mặc y phục mây ngũ sắc, ơ...

Đây không phải là vị cô nương chúng ta từng gặp ngày hôm qua kia sao? Ta cảm thấy nàng vừa xinh đẹp, vừa có khí chất, lại rất cao quý... Nàng họ gì ấy nhỉ? Phụng Nghi hình như đã nói, chẳng qua là ta không nhớ kỹ.

Nhưng nàng bây giờ vẻ mặt lệ khí, mím môi, lộ vẻ vô cùng cay nghiệt và tức giận.

Ta vẫn không nhúc nhích, nhìn nàng đi xa, sau đó bên kia núi giả cũng xuất hiện một nữ tử, trên nửa bên mặt in một vết tát đỏ tươi. Nàng mặc dù khuôn mặt vẫn bình tĩnh, thế nhưng ánh mắt lại cực kỳ oán độc, nhìn phương hướng nữ tử kia vừa đi, sau một lúc lâu, nàng nâng tay lên, nhẹ nhàng xoa lên vết bàn tay ấy, nó từ từ biến mất, da thịt lại khôi phục trắng nõn.

Hự, nàng không phải là Bạch cô nương ta ban nãy muốn đi tìm sao...

Ta nhìn nàng chỉnh trang lại xiêm y, như không có chuyện gì xảy ra đi một hướng khác, bỗng nhiên cảm thấy trên lưng rét run.

Tiên hội Mai sơn này, dường như... cũng không hòa hợp tốt đẹp như biểu hiện ra bên ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Không thể không có tâm phòng người

Trước kia có một khoảng thời gian, lời răn mình của ta là, quý trọng sinh mệnh, rời xa đạo sĩ.

Thật ra đó là ta nghĩ quá hạn hẹp. Nguy hiểm trên đời này còn rất nhiều, không chỉ mình đạo sĩ, người, yêu, thú bên cạnh... cũng phải có thể phòng thì phòng.

“Sur phó, người sao lại thờ hỏn hỏn như thế?”

“À, không có việc gì...”

Ta cầm đầu xuống giường.

Vừa rồi ta cứ nhiên đi làm một chuyện...

Có lẽ là quá thuận tay, chuyện tương tự với lúc ở Già Hội sơn ta cũng từng làm, bắt quá vừa rồi... Ừm, ta quả nhiên có tâm phòng người, hơn nữa phòng còn không nhẹ đâu.

Ta không biết mình mơ mơ màng màng nằm úp sấp trên giường bao lâu, bỗng nhiên nghe thấy Hôi Đại Mao gào một tiếng bên ngoài, làm ta kinh động từ trên giường ngồi bật dậy.

“Sur phó, sur phó! Ngao công tử đến đây!”

Từ Hằng?

Ta vội vàng nhảy xuống giường, hai bước đi qua kéo cửa ra.

Phía ngoài cửa. Hôi Đại Mao đang ra sức lôi kéo tay áo của một người.

Người nọ mặc áo choàng màu xám. Viên áo thêu mây. Trên đầu cài cây trâm lục ngọc.

Hắn quay người. Ta nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc kia. Chỉ cảm thấy mũi đau xót. Vội vàng chào: “Từ Hằng. Đã lâu không gặp.”

Nụ cười của hắn vẫn tao nhã. Thế nhưng khí chất toàn thân trên dưới càng lộ vẻ chừng chạc hơn. Nói như thế nào đây. Trước kia là gió êm hóa mưa. Bây giờ có chút... không giản tự uy đi?

Chúng ta đứng ngẩn ra một lúc. Cũng không biết nói cái gì. Vẫn là Hôi Đại Mao nói: “Ngao công tử. A a. Không phải. Là Ngao thiên quan. Mau ngồi mau ngồi. Ta đi châm trà đây.”

Hắn nhanh như chớp chui ra cửa. Ta mới hồi phục tinh thần lại: “Ngồi đi. Thật không ngờ lại gặp được người ở đây.”

“Ừ, Mai sơn tiên hội ta trước kia cũng đã tới vài lần, thiệp mời lần này cũng phát cho ta, vừa lúc mấy ngày nay nghỉ không có việc. Ta cũng đi hội, chỉ là không ngờ người cũng đến đây.”

“Đúng vậy, ta chính là góp cho đủ số... Thật ra, ta cảm thấy, có lẽ là chủ nhân nơi này nhìn mặt mũi của Phượng tiên bồi mới cho ta một tấm thiệp mời...”

“Vậy là thế nào?”

“À...” Ta ngẩn ra, câu Phượng Nghi câu thân với ta kia ta khẳng định không dám nói: “Phượng tiên bồi bây giờ cũng ở tại Già Hội sơn, chúng ta cũng làm hàng xóm...”

“Vậy cũng không hẳn. Mai cư sĩ ta biết hắn, hắn chưa bao giờ phát thiệp lung tung. Nếu như người không có bản lĩnh thật sự. Hắn cho dù thế nào cũng sẽ không mời người. Người...” Hắn cẩn thận đánh giá ta, khi thấy ta có chút bứt rứt bất an, mới nói: “Chúc mừng, ta đã đoán mấy hạt châu kia dùng hợp với người.”

Ta thấp giọng nói: “Hoi có chút thành tựu... Chỉ có thể xem như vừa mới luyện hóa, lại nói ta vẫn chưa thử những hạt châu ấy lần nào đâu. Phần lễ này quá nặng, ta...”

Ta bình thường nói chuyện tuyệt đối không áp a áp ứng như thế, nhưng không biết vì sao, cách ngăn ấy ngày. Lại đối mặt với Từ Hằng, ta chung quy cảm thấy có chút bó tay bó chân buông không ra.

“Dùng hợp là được rồi, ở chỗ ta, ta cũng không dùng được, chỉ lãng phí.”

“Ừ.”

“Đúng rồi. Ta vừa rồi khi đi qua con suối cạnh đường núi, thật ra thấy...”

Mặt ta nóng lên: “A. Ngươi đã nhìn ra...”

Ta đánh giá cũng phải, trên đời này nếu như có một người có thể nhìn ra ta vừa rồi làm cái gì bên bờ suối, phỏng chừng cũng chỉ có Từ Hằng nhìn ra được. Dù gì hắn là long tộc, trong nước có thêm cái gì, hắn nhất định có thể phát hiện.

“Thật ra, ta chỉ là thuận tay.” Ta nói đơn giản chuyện vừa nhìn sau núi giả với hắn: “Mặc dù hai bên ta đều không quen, cũng không biết các nàng vì sao có xung đột. Bất quá ta lúc ấy cảm thấy hơi bất an. Ngươi cũng biết. Già Hội sơn ta đều có bố trí phòng ngự định kỳ, vừa rồi ta đi qua bên suối mọi người thường lấy nước. Chính là thuận tay... liền ném tởn quần xuống.”

Từ Hằng bật cười, vừa lắc đầu vừa nói: “Ta biết. Ngươi người này à... Bất quá không việc gì, lần trước không phải nói cho ta rồi sao, tởn quần không qua điều khiển của ngươi sẽ không có tổn hại với người đã uống nước, việc này ngươi không cần lo lắng, chờ khi tiên hội kết thúc, tởn quần ngươi hạ lần này cũng mất đi hiệu lực rồi, ta nghĩ cũng sẽ không có người phát giác chuyện này.”

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy...”

Tởn quần thứ này... Lấy ví dụ, giống như bùa sinh tử vũ khí bí mật của Thiên Sơn Đồng Mộc trong Thiên Long bát bộ. Tan trong nước vô hình vô sắc vô vị, người sau khi uống vào, tởn quần sẽ núp vào nơi quan trọng của khớp xương tứ chi mà không bị phát hiện, ta không động đến, tởn quần ấy hoàn toàn không có tác dụng gì, qua vài ngày cũng đều tiêu hóa. Nhưng nếu như ta cố ý thúc giục, tởn quần sẽ khóa khớp xương tứ chi lại làm cho không thể nhúc nhích, thật ra nếu nói tác hại khác, cũng không có. Đây là một loại thủ pháp tự bảo vệ mình của ta, mấy chỗ nguồn nước tại Già Hội sơn ấy, ta cũng đều định kỳ đi rắc tởn quần, như vậy nếu như không có người có ác ý hoặc chim trời cá nước uống, cũng không sao, nếu như uống nước ấy không để ý mà đến xâm phạm Bản Tỉ động, vậy sẽ bị trói chặt mặc cho ta xử.

Bất quá nói thật, mặc dù tởn quần được ta nghiên cứu ra, đủ để khiến ta kiêu ngạo, thế nhưng cho tới bây giờ, còn chưa có chân chính tỏ ra hiệu lực lần nào đâu, dẫu sao Già Hội sơn vẫn luôn xem như thái bình.

“Đúng rồi, còn chưa chúc mừng ngươi... Thành thân là việc vui, tân nương tử nhất định rất được chứ?”

Nụ cười của Từ Hằng dường như nhạt đi: “Ừm”

Hắn thoát nhìn cũng không có nhiều ý vui, chút ấy nhãn lực ta vẫn có.

Hồi Đại Mao vừa lúc đưa trà vào, ta nhận lấy bưng một chén cho Từ Hằng.

Hắn nhận lấy chén trà, dùng nắp chén gạt gạt lá trà, bỗng nhiên nở nụ cười.

“Đại Mao, nước này là từ đâu ra?”

“À, cái này ngươi cứ yên tâm!” Hồi Đại Mao vỗ ngực: “Ta mặc dù bình thường ưa nhàn hạ, nhưng vậy cũng phải xem là đối với ai! Nếu như khách nhân khác đến, ta sẽ đánh thẳng thùng nước từ trong hồ phía sau. Thế nhưng Ngao công tử ngươi khác mà, ta đặc biệt chạy đằng trước, vòng qua núi giả đánh nước ở chỗ suối, đun sôi mới pha trà! Nước suối này trong veo, pha trà nhất định rất ngon!”

Hồi Đại Mao này!

Mặt ta nóng lên, dùng một lần lại hồng, còn làm cho Từ Hằng bắt tại trận.

“Quên đi, đừng uống”

Kết quả Từ Hằng khê thổi hai cái, nhưng cũng uống một ngụm trà.

“Này, ngươi...” Ta trở mặt. Hắn biết rõ bên trong có tởn quần còn uống à.

“Không sao, dù gì ngươi cũng sẽ không hại ta.”

A, điều này cũng đúng.

Hồi Đại Mao không hiểu gì, tên ngốc này không biết chuyện tởn quần, ta cũng không phải muốn giấu giếm hắn, bất quá cảm thấy hắn nếu đã biết, không chừng toàn bộ Già Hội sơn cũng biết theo, vậy chả còn tác dụng gì nữa, cho nên vẫn không nói với hắn việc này.

Từ Hằng nói không sai, chỉ cần ta không Từ Hằng, tởn quần này thực ra chẳng khác gì không tồn tại.

Nghĩ tới đây, chính ta cũng buông tâm sự, uống một hớp nước trà.

Ừ, quả nhiên nước ngọt trà trong, hương khí không tầm thường.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Trâm phượng giản dị tự nhiên

Sau đó ta thuận miệng nói cho Từ Hằng về hai nữ tử ta thấy ở chỗ núi giả, Từ Hằng thật ra biết bọn họ. Người hôm đầu tiên từng gặp chúng ta, mặc y phục mây ngũ sắc tên là Hứa Minh Loan, nữ tử họ Bạch tên đầy đủ là Bạch Thúy Tranh. Hấn nói xong nhìn ta cười: “Ngươi cũng biết các nàng là yêu gì chứ?”

“À...”

Hứa Minh Loan, là chim loan ngũ sắc đi? Trong bộ tộc thủ hạ của Phượng Nghi hấn là cũng xem như loài chim rất có địa vị. Bạch Thúy Tranh, ừm, nàng thật ra dùng không phải dải băng mà là dây đàn tranh mới đúng, chẳng trách có vẻ mảnh.

Từ Hằng cười tủm tỉm: “Mai sơn ngươi là lần đầu đến đây đi? Đã đi dạo xung quanh chưa? Phong cảnh nơi này có một số là thiên nhiên sinh ra, có một số là Mai cư sĩ sau này tu sửa, thắng cảnh khắp nơi, ta mang ngươi đi nhìn xem xung quanh?”

Ta cầu còn không được.

Đi hướng đông dọc theo hồ, nơi này trồng đầy cây hoa ta không biết tên, đoá hoa trắng như tuyết giống như hàn tuyết nghiêm sương, trắng gần như trong suốt, hoa có cánh nhiều tầng, hương thanh nhã, giống như bạc hà.

“Đây là hoa gì?”

“À, đây là khổ phù dung, còn gọi là hoa hàn tuyết. Mai cư sĩ thích những thứ liên quan đến tuyết, mai, hoa này nghe nói là loại hiếm của Tây Vực, không dễ trồng thành công ở đây.”

“Ừ,” ta gật gù đầu, Mai cư sĩ cũng thật phong nhã, không giống ta, Bàn Ti động so với Mai sơn của người ta quả thực giống nhà tranh lều cỏ. Địa thế bên hồ cao thấp chằng chịt, trồng xen cây hoa, thưa dày hợp lý, hoàn toàn nhìn không ra dấu vết nhân tạo, nhìn thế nào cũng cảm thấy tự nhiên.

“Đừng rời,” ta nói hai chữ, lại dừng.

Ta cũng sắp thành thói quen bản năng, trong lòng có nghi vấn gì đều phải tìm Từ Hằng giải đáp. Nhưng chuyện này...

“Sao vậy?”

Ta cảm thấy hơi thẹn thùng. Cúi đầu nói: “Phượng tiền bối... Sau khi ngươi đi. Hấn... Hấn...”

“Hấn cầu hôn ngươi phải không?”

Ta ngạc nhiên ngẩng đầu lên.

Hấn biết?

Từ Hằng hiển nhiên rất rõ ràng ta đang suy nghĩ gì. Thanh âm của hấn cũng thấp hơn. Rõ ràng bốn bề vắng lặng. Nhưng chúng ta giống như đang nói với âm lượng khe khẽ. Dường như đều có chút chột dạ.

“Hấn nói cho ta biết.”

Ta kinh ngạc nhìn hấn.

“Lúc ta rời đi hấn đi tiễn ta, đã nhắc tới chuyện này...”

Ta xoắn ngón tay... Thì ra Từ Hằng biết.

Bất quá, quan hệ của bọn họ vốn cũng rất tốt, hấn biết cũng không kỳ quái.

Chẳng qua là, trong lòng ta cảm thấy không thoải mái lắm.

Không thể nói rõ là cảm giác gì. Tóm lại, rất loạn.

“Đi thôi...”

Ta cất bước đi về phía trước.

“Ngươi còn chưa có đáp ứng hần. Phải không?”

“Ừ... Ta cảm thấy Phượng tiền bối và ta, căn bản không phải cùng một loại người...” Lời này, hần là chim ta là nhện, cả hai đều không phải người. Đương nhiên càng chưa nói tới một loại. Bất quá lúc này ta không tâm tư đi soi mói từng chữ, dù gì biểu đạt được ý tứ là được: “Chúng ta ngay cả nói cũng không thể nói mấy câu, hần cao cao tại thượng, ta chẳng qua là..”

“Cái này ngươi sai rồi.” Từ Hằng nói: “Phượng Nghi hần ý chí vô tư, cá tính ngay thẳng... Hần xử sự thật ra cũng rất tốt, chẳng qua là người khác luôn không rõ ý tứ chân chính của hần. Bốn hạt châu ta để lại cho ngươi kia, đều rất khó có được. Thế nhưng chúng không phải đều do ta tặng ngươi.”

“Ý ngươi là?” Ta mở to mắt.

“Đúng vậy. Viên màu xanh trong đó, là vật ta vốn thu thập. Thế nhưng ba viên còn lại. Đều là Phượng Nghi tìm kiếm thu thập từng viên trong ba trăm năm nay. Vì hạt châu màu đỏ ấy. Hần bị tam muội chân hỏa của hỏa kỳ lân tổn thương nguyên khí. Đến bây giờ chỉ sợ còn chưa có tinh dưỡng tốt, hần vốn không cho ta nói cho ngươi biết, nhưng ta cảm thấy, ngươi thành kiến và hiểu lầm cực sâu với hần. Hần làm việc luôn vào lúc người khác không nhìn thấy, bị thương cũng không chịu nói ra...”

“Thì ra... là như vậy...”

“Phải, trong bốn hạt châu, chỉ có thủy linh châu là của ta, phong linh châu vốn chính là của Phượng Nghi. Hỏa linh châu và thổ linh châu là hần nhiều lần trải qua gian khổ tìm được cho ngươi. Ngay cả công pháp tốt nhất đối với ngươi này, cũng là hần nghiêm túc suy nghĩ đắn đo mà ra... Ta chỉ bất quá xem xét với hần, cũng không thể xem như là công lao của ta.”

Ta sững sờ nửa ngày. Trong đầu trống rỗng. Qua một lát, mới miễn cưỡng cười cười với Từ Hằng, thế nhưng cũng không biết nên nói cái gì.

“Thật ra Phượng Nghi hần... từ trước đã vô cùng tốt với ngươi. Chuyện của ngươi hần đều để bụng, suy nghĩ thay ngươi trước. Ngay cả Bàn Ti động...”

“Bàn Ti động, không phải ngươi tìm cho ta sao?”

Từ Hằng cười khổ: “Kinh nghiệm kiến thức của ta, cũng không thể so sánh với Phượng đại ca. Đúng vậy, lúc đó sau biến cố Đào Hoa quan là ta an trí ngươi đến Bàn Ti động, thế nhưng lúc trước ta biết đến Bàn Ti động, cũng là bởi vì Phượng đại ca.”

Sao lại... là như vậy chứ...

Ta hoàn toàn không ngờ, việc này, còn có, những chuyện trước đây kia...

Chúng ta đi qua một cây cầu dài, cầu là bắc bằng trúc, giẫm lên phía trên vang kety kety.

Vòng qua một cái vòng nhỏ liền trở về chỗ ta ở.

Từ Hằng chỉ chỉ đằng trước: “Ta ở Thạch Đào cư bên kia, ngươi có muốn sang ngồi một chút hay không?”

“Không” ta lắc lắc đầu.

“Được rồi, ngươi trở về đi, ngày mai sẽ là chính hội, ngươi cũng dưỡng dưỡng tinh thần.”

“Ừm Từ Hằng, có chuyện...”

“Chuyện gì?” Hần ôn nhu đạm nhiên hỏi.

Ta cúi đầu: “Không có gì, vậy ta đi vào.”

Bây giờ nói những chuyện ấy đều chẳng có ích gì.

Cho dù ta có từng thích Từ Hằng hay không, hay là Từ Hằng đã từng thích ta hay không, hần cũng đã thành thân, có thể từ xuất thân danh môn, mà ta... vẫn là một con nhện góa phụ.

Giải thích vừa rồi của hần, đã biểu lộ rất rõ ràng lập trường của hần.

Giữa chúng ta căn bản chưa từng bắt đầu... Vì thế cũng sẽ không có giải thích gì, càng không cần kết thúc gì.

Một đêm này ta ngủ rất say, gần như là nằm xuống giường là ngủ thiếp đi, hơn nữa cũng không mơ, ngủ một giấc an an ổn ổn tới bình minh, bất quá lúc nửa mê nửa tỉnh, ta nhớ tới... Không biết có bao nhiêu người tới tham gia tiên hội Mai sơn đã uống nước suối? Có lẽ có người tự mình đi qua lấy một muôi nước uống, có lẽ có người giống như Hối Đại Mao mang về pha trà, um, ta nếu như có âm mưu gì. Vậy người đã uống nước đều bị ta tính kế...

Sáng sớm trong tiếng chim hót véo von, đối với người khác mà nói có lẽ là một chuyện tuyệt vời, với ta mà nói lại hoàn toàn không phải như thế. Những tiếng chim hót không cho ta có hưởng thụ tốt đẹp của tiếng chim chút nào, ta chỉ muốn ném một cái hài thối ra đánh bay mấy con súc sinh mờ nhon lông dẹt ấy đi.

Hồi Đại Mao bình thường còn lười biếng hơn ta. Lúc này lại bày ra chờ mong căn dặn của huynh đệ tỷ muội của Bàn Ti động, nhiệt tình mủi phần thúc giục ta rời giường, sau đó còn muốn một mình ôm lấy mọi việc thay ta chải đầu thay quần áo, ta một cước đá bay hắn ra ngoài, tự mình đổi xiêm y.

Ừm. Đây chính là một bộ đồ mới a.

Quần áo trắng tuyết, mềm mại như nước. Phía trên có hoa văn hoa sen quần nhau mờ hồ lóe sáng, nhưng cũng không rõ lắm, chỉ có tới gần mới có thể nhìn mang mang. Ta vốn đang muốn tết tóc thành bím, thế nhưng Hồi Đại Mao lại từ ngoài phòng trèo vào. Nước mắt nước mũi bảo ta không thể không để ý tới mặt mũi của một đám huynh đệ tỷ muội từ trên xuống dưới của Bàn Ti động. Một mình ta nhếch nhếch thì thôi, nhưng lúc này ta là Bàn Ti đại tiên, chẳng phải sẽ làm người ngoài cảm thấy cả động chúng ta cũng là đám nhà quê cục mịch?

Nói vậy cũng đúng...

Ta phá lệ cho phép Hồi Đại Mao tùy tiện hành hạ trên đầu ta, cũng may hắn xuống tay có chừng mực, không có làm ta đau mà gào khóc. Cho dù là vậy, chờ chải xong tóc, trời cũng sáng rồi. Ta và hắn đều tích một thân mồ hôi.

“Sur phó. Người xem cái này, người đeo nhất định rất đẹp mắt đấy?”

Hắn đang cầm hoa lụa và bông tai trên châu. Ta không có biện pháp, nhận lấy khuyên tai đeo lên.

Bất quá son phấn bột nước hắn chuẩn bị thì ta chút xíu cũng không muốn thoa. Duỗi ngón út dính chút son. Ta thoa lên môi ra hiệu cho hắn thu lại cái hộp trang điểm khổng lồ ấy.

Ta nghe thấy tiếng bước chân, Hồi Đại Mao hiển nhiên cũng nghe thấy, xoay người vui vẻ đi.

Phượng Nghi bước tiến vào, ngón tay ta vẫn còn dính trên môi, son hồng hồng kia còn dính trên ngón tay ta, ta mới chỉ thoa có một nửa... Ta bây giờ trông sẽ kỳ quái như thế nào đây!

“Phượng tiên bối.” Hồi Đại Mao rất nhiệt tình chào hỏi: “Trở lại cùng chúng ta đi tiên hội ở đỉnh núi có phải không? Sur phó ta chính là lần đầu đến, không biết người nào khác, cũng không quen đường.”

Ánh mắt Phượng Nghi nhìn ta chăm chú.

Ta cảm giác mình dưới ánh nhìn chăm chăm sáng quắc như thế của hắn, rất giống... băng tuyết gặp phải mặt trời, không kiên trì nổi mặt lạnh, nhẹ giọng nói: “Người đây cũng thật sớm.”

“Ừ, vật này cho ngươi, đeo lên đi.”

Trong tay hắn cầm một cây trâm phượng...

Ta từ trước đến giờ chưa từng thấy... ờ, thứ giản dị tự nhiên như thế, xuất hiện bên cạnh Phượng Nghi.

Hắn luôn lộng lẫy, nơi chôn đầu lộ vẻ chói mắt rực rỡ.

Cái trâm đen sì, giống như khắc từ gỗ, đầu phượng đơn giản, cánh phượng nửa giương ra, đuôi trâm hơi mảnh...

Phượng Nghi đi tới, đứng phía sau ta, trong gương đồng chiếu ra dung nhan của hắn, đây là một dung nhan xinh đẹp khiến cho đại đa số nữ nhân thiên hạ đều muốn thét chói tai muốn khóc rống.

Hắn nhẹ nhàng nâng tay, xuyên trâm phượng giữa tóc ta.

“Rất hợp.” Hắn nhẹ giọng nói.

“Há.” Ta ngơ ngác nhìn hắn.

Một tay hắn nâng hộp son bên cạnh, vươn ngón tay dính một chút: “Ta thoa lên thay ngươi.”

A a a a!

Hắn, hắn sao có thể làm như vậy!

Ta rất muốn né tránh, hoặc là một cước đá văng hắn ra, hoặc là thét chói tai, hoặc là...

Thế nhưng ta cứng ngắc như hóa đá, đầu ngón tay Phượng Nghi dính son dập dòn, nhẹ nhàng chạm lên trên môi ta.

Giống như cánh bướm nhẹ nhàng dính lên nhị hoa... Hoặc là, chuồn chuồn lướt trên mặt nước.

Tê dai... Không không, không phải tê dai...

Ủm, hơi đau nhói... Cũng không phải.

Ta không hình dung được loại cảm giác này.

Đầu ngón tay hần giống như mang theo hoa lửa... Được rồi, so sánh này rất tục.

Bất quá ta đích xác cảm thấy như thế.

Ta cảm thấy ta sắp bị đốt.

Ngọn lửa ngay trên ngón tay hần.

Hần thoa đây không phải son, quả thực còn đáng sợ hơn dầu mỡ! Hần có lẽ thoa rất nhanh, ta lại cảm thấy thời gian qua thật chậm, dường như giờ khắc này dài đằng đẵng như một thế kỷ.

Lời Từ Hằng nói không ngừng vang vọng, lại vang vọng bên tai ta.

Khuôn mặt Phụng Nghi, quen thuộc như thế, nhưng...

Ta lại cảm thấy, ta đây là lần đầu tiên, quan sát hần nghiêm túc tỉ mỉ như vậy.

Ánh mắt của hần trong suốt, biểu tình thẳng thắn, bình thường luôn khẽ mím môi, khóe môi lộ ra tính tình rất không tốt, bây giờ lại hơi hơi nhếch lên, rõ ràng tâm tình vô cùng tốt.

Làm cho người nhìn thấy nụ cười thấp thoáng, xinh đẹp này, đều cảm thấy chính mình tâm tình thoải mái, dường như có thể bị gió thổi lên.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Dọa rớt quai hàm không đèn mạng

Mặc dù cây trâm phượng trên đầu kia thoát nhìn rất tầm thường, thế nhưng — Ta chung quy nhắc mãi trong lòng một câu, chó biết cắn người không kêu, cay chết người đều là ớt héo...

Cái trâm này, không có lai lịch trò trống gì khó lường chứ?

Đứng lên mới phát giác làn váy hơi dài, một cước giẫm lên, thân thể liền ngã về phía trước.

Phụng Nghi nhẹ nhàng đỡ ta một phen: “Đứng vững vàng.”

Những lời này nói dịu dàng hiếm thấy, thì ra, thì ra chim phượng hoàng cũng có một mặt khiêm tốn thân thiết như thế sao...

Bất quá chuyện này để Hôi Đại Mao cũng nhìn thấy, thật sự rất xấu hổ.

A? Hôi Đại Mao đâu?

Tiểu tử này vọt thật nhanh.

Được rồi... Tại phương diện này hần đặc biệt có ánh mắt.

Ta cảm giác sức căng trong không khí cực kỳ lớn, làn da cũng bắt đầu căng ra, dường như đây là một gian nhà kho tràn đầy nguy hiểm thuốc nổ dầu hỏa, nếu không nói chút gì làm gì, nhất định sắp xảy ra chuyện.

Ta khe khẽ ho khan một tiếng hắng giọng: “Bây giờ muốn đi đỉnh núi sao?”

“Ai nói phải đi sớm như thế?” Phụng Nghi nói: “Chính ngộ mới bắt đầu, đi ăn vài thứ trước, buổi sáng tìm chút giải trí tiêu thời gian, đến khi chính ngộ lại đi cũng không muộn.”

Ô, tác phong của phượng hoàng. Ngày hôm qua nghe những người khác nói, không khỏi là chờ mong, hưng phấn, chỉ sợ sáng sớm phải đi ngay đỉnh núi. Phượng Nghi lại trầm đến bình tĩnh như thế...

Phải rồi, nhân vật áp chót luôn không cần đến sớm.

Cách hàng rào, nhìn thấy Từ Hằng cũng đi về phía bên này. Hắn mặc một bộ y phục màu lam, áo bào phẳng phiu tinh xảo, ta đảo mắt qua. Cự nhiên phát hiện y phục này không có vết khâu!

A, đây là áo tiên không thấy vết chỉ khâu trong truyền thuyết sao?

Ta trừng mắt dùng sức nhìn, đích thực là không có vết khâu.

Ờ, ta cũng coi là người trong nghề nhả tơ kéo sợi dệt vải, thế nhưng cảnh giới này, ta lại làm không được.

“Trang phục của ngươi ngày hôm nay thực sự là không tồi.” Từ Hằng khen ta một câu.

“Ừ, đều là y phục tự mình làm lung tung, rất đơn giản, khó mặc nơi thanh nhã.”

“Đơn giản cũng rất tốt.” Ánh mắt hắn dừng trên chiếc trâm ở đỉnh đầu ta, sắc mặt hơi đổi. Quay đầu nhìn Phượng Nghi.

Ta bản năng muốn giơ tay lên sờ sờ cái trâm này, rút xuống lại nhìn kỹ. Vì sao cái trâm này có thể làm cho Từ Hằng trước Thái sơn sụp cũng mặt không đổi sắc lại lộ ra vẻ mặt như thế chứ? Bất quá tay nâng lên một chút, ý thức được làm như vậy khẳng định không thích hợp, vì thế lại thả về.

Ánh mắt của Từ Hằng làm cho ta có chút bất an.

Cái trâm này có phải... càng thêm quý trọng so với những lễ vật trước đây ta thu được kia không?

Thế nhưng Từ Hằng với Phượng Nghi không nói gì, chỉ yên lặng nhìn nhau, sau đó Từ Hằng nói: “Đi thôi.”

Ta quay đầu nhìn Đại Mao, Đại Mao không chút nào cảm giác thân phận của mình không đủ để đi hội có gì không bình thường, còn cười híp mắt phát tay với ta: “Sur phó người phải làm cho tốt nha!”

Lời này sao lại không được tự nhiên như thế... Cảm giác hấn tựa như trường bối! Ta còn cần đến hấn dẫn dò? Ta vốn đã tốt mà!

Ba người yên lặng đi đến cái đình chỗ lưng chừng núi. Sau đó đám tiểu yêu của Mai sơn bụng cháo trắng thức ăn các loại qua đây. Ta cúi đầu yên lặng ăn cháo, không dám tùy tiện nói chuyện.

Khi người bên cạnh đều thông minh hơn ngươi, ngươi tốt nhất vẫn là bớt nói bớt xấu mặt. Im lặng ăn cơm là an toàn nhất.

Từ Hằng chỉ uống trà xanh, sau đó nghĩ ra cái gì, cười nói với Phượng Nghi: “Tam Bát bây giờ cũng thông minh, ngươi có biết nàng ngày hôm qua làm chuyện gì?”

Phượng Nghi nhếch một bên chân mày. Từ Hằng khẽ nói chuyện ta hạ tơ quần trong nước, đầu ta chôn càng thấp hơn, cũng sắp hoàn toàn vùi vào trong chén cháo. Bất quá ta lén liếc mắt nhìn sắc mặt Phượng Nghi, thật cổ quái nha...

Vừa phát xanh vừa phát trắng, hấn vừa rồi cũng uống nước trà, vậy bây giờ nhả ra cũng không xong không nhả ra cũng không xong.

Từ Hằng thật ra cũng có bụng dạ xấu đi? Có ý sau khi Phượng Nghi uống mới nói như vậy. Nếu như hấn không biết, vậy sẽ không cảm thấy không được tự nhiên. Nếu như hấn không uống nước. Vậy cũng sẽ không có cảm giác gì. Nhưng cố tình hấn bây giờ vừa mới đặt chén xuống. Từ Hằng lại nói cho hấn...

Đương nhiên, Phượng Nghi cũng không có lo lắng gì. Ta cũng sẽ không điều khiển tơ quần với hấn, uống cũng là uống thôi. Tơ quần vô hình vô vị cũng không phải thứ gì không sạch sẽ.

Ta vẫn nghĩ tới cái trâm trên đầu kia, vốn cũng đã cảm thấy không được tự nhiên, sau khi Từ Hằng nhìn, loại cảm giác này lại càng thêm mãnh liệt, rất muốn gỡ nó xuống.

Lúc Phượng Nghi đeo cho ta ta vẫn chưa hồi thần, ngay từ đầu nên cự tuyệt. Hạnh vi của hấn cũng quá ái muội. Bất kể là kiếp này hay kiếp trước, nam tử tùy tiện sờ tóc phái nữ... Đây luôn là một chuyện vô cùng thân mật. Ta với hấn...

Ta với hấn cũng không phải là cái loại quan hệ có thể khăng khít thân mật ấy

Cho dù là Từ Hằng, cũng không có...

Chỉ có trước kia cùng với tiểu đạo sĩ, chúng ta từng rất thân cận, nhưng khi đó hơn phân nửa thời gian ta đều là bộ dáng con nhện, vậy không thể tính.

Bữa cháo này cậu ăn không biết là mùi vị gì, súc xong miệng lại uống chút trà, sau đó đi theo hai người bọn họ cùng đi đỉnh núi. Hai người bọn họ đều khẳng định đã tới rất nhiều lần, rất quen thuộc với nơi này, thỉnh thoảng chỉ vào cây bên đường nói cây này lại lớn hơn rất nhiều, hoặc là nói cái ao bên kia

lại thế nào thế nào. Ta cảm thấy ta đi bên cạnh bọn họ giống một nha hoàn người hầu.

Có lẽ phản ứng đầu tiên của ta khi Phụng Nghi cầu hôn với ta lúc trước mới là chính xác.

Loại tính tình duy ngã độc tôn này của Phụng Nghi, thật ra không cần một nữ tử xuất sắc khác đến sánh vai với hắn, mà là cần như ta lá xanh đây đến làm nền cho đóa hoa đỏ chói ấy của hắn.

Nếu nghĩ như vậy... ta ngược lại có thể hiểu được hắn vì sao tìm ta. Ta một không có tài hai không có diện mạo, đầu óc không xem như thông minh, cũng không có sở trường khác. Mà Phụng Nghi là con cưng của trời, thân phận vừa siêu nhiên lại tôn quý, ta và hắn ách... Vậy thật đúng là khác nhau một trời một vực. Trừ phi hắn nghĩ như thế, vậy mới có thể hiểu được.

Ta ban đầu gặp phải hắn chính là một con nhện bé nhỏ không đáng kể, vẫn vừa kính vừa sợ với hắn. Có lẽ Phụng Nghi đòi hỏi đúng là loại cảm giác này?

Ta một đường nghĩ ngợi lung tung, Từ Hằng hỏi ta: “Người cảm thấy thế nào?”

Hả? Ta căn bản không biết hắn hỏi ta cái gì, làm sao đáp được chứ?

Phụng Nghi nói: “Người hỏi nàng làm gì? Hỏi nàng cũng uống công.”

Hự!

Ta bị ghen.

Mặc dù đây là sự thật, thế nhưng người cũng không cần nói ra lớn tiếng như thế chứ?

Phía trước chúng ta có một người từ đường xiên qua đây. Nhìn thấy chúng ta đầu tiên là ngừng một chút, sau đó chấp tay thi lễ với Phụng Nghi và Từ Hằng, chính là cái loại lạy dài tới đất ấy.

“Phụng vương, Ngao đại nhân.”

“Không cần đa lễ.”

Hự... Bọn họ có danh tiếng có địa vị như vậy à?

Được, ta đứng bên cạnh bọn họ thật giả lẫn lộn, lại có thể cũng được lễ của người nọ, vậy cũng quá ngượng ngùng, ta không dấu vết lặng lẽ lui về phía sau nửa đường, nhờ áo bào rộng của Từ Hằng, cũng có thể chắn phần nửa người ta chứ.

Người nọ cũng không chịu đi song song với Phụng Nghi Từ Hằng. Một là hắn khẳng định đang khiêm tốn, hai là đường này cũng không rộng đến thế, vì vậy hắn lui nửa bước, đi theo phía sau hai người, cũng chính là biến thành song song với ta.

Sau đó hắn khách khí hàn huyên với ta: “Cô nương quý tính?”

“Không cần quý tính, ta họ Đào. Vị tiên sinh này thì sao?”

“Không dám, ta...”

Hắn mang theo ý cười ngẩng đầu lên, đột nhiên lộ ra...

Ồ, trợn mắt há hốc mồm? Không, không phải. Vậy... Hoảng sợ vạn phần... Ồ, cũng không phải... Tóm lại. Miệng hắn há một nửa, lại không để ý dưới chân, đường đường một người tu vi không kém... lại một cước giẫm lên cục đá nhọn. Ngao một tiếng ngã về phía sau bụi cây. Bùm một tiếng, đáng thương bị cành hoa thấp nhánh cây gãy lá rơi đánh phải.

Ta 囧.

Chẳng lẽ ta trông rất... an toàn? Vậy cũng không đến mức dọa người ta đến như thế chứ.

Ta định cúi người xuống đi xem thử hắn ngã ra sao, không ngờ cổ tay căng thẳng, thanh âm lạnh lạnh của Phụng Nghi nói: “Không cần để ý, đi thôi.”

A a a!

Ta quả thực lạc lối.

Hắn hắn hắn, lại có thể cũng không hỏi ý tứ của ta đã nắm tay ta.

Hon nữa, nắm còn không buông ra!

Ta hoảng sợ nhìn chăm chú vào hắn. Sau đó ném ánh mắt cầu cứu bắt lực về phía Từ Hằng.

Thế nhưng Từ Hằng luôn luôn tao nhã nhất, sắc sảo nhất, vạm vỡ nhất, cứ gọi là đến nhất... lại đảo mặt sang một bên, một mình đi về phía trước!

Đây khẳng định không phải Từ Hằng! Nhất định là ai biến hóa thành bộ dáng của hán giả mạo rồi!

Hai chân ta dính chặt ở đó không thể di ra chỗ khác! Nói giỡn! Đây là thời đại gì! Đây là nơi nào chứ! Nếu để cho người ta nhìn thấy ta với hán nắm tay. Vậy, thể hiện rõ ràng trước công chúng, thế thì quan hệ của ta với hán thực sự là nhảy vào Trường Giang Hoàng Hà Đông Hải Nam Hải Thái Bình Dương cũng rửa không sạch!

“Đi thôi.”

Ta ra sức lắc đầu, một bên còn muốn kiên quyết lại không dẫu vết rút tay mình về.

Thế nhưng Phụng Nghi rõ ràng cũng không có nắm quá chặt, vì sao tay ta lại... lại rút ra không được chứ!

Ta dùng ánh mắt ra sức kêu gọi: Từ Hằng à Từ Hằng! Thời khắc mấu chốt, thời khắc cần người, người sao lại trốn qua một bên chứ!

Ánh mắt Phụng Nghi hơi nheo lại, hán vốn chính là mắt phượng, nheo lại càng thêm khủng khiếp, quả thực có một loại mỉa mai hoặc tươi đẹp làm cho người ta kinh tâm động phách.

Ta chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, cái cốc dính dưới chân đã bị hóa giải không đánh mà thắng.

Họ...

Ai nói hồng nhan họa thủy chứ! Lam nhan đây cũng họa nhá!

Bước đầu tiên vừa bước ra, khí thế liền lộ ra ngàn dặm.

Người xui xẻo, không rõ nguyên nhân mà ngã vào bụi cây bên đường phía sau kia, vừa mới đứng lên, nhấc mắt thấy chúng ta, cái cảm ấy tựa hồ rút khỏi hàm thể nào cũng không khép lại được, lòng bàn chân lại vấp, ngao một tiếng lại ngã về!

Ta quả thực giống như mộng du, bị hán lôi kéo đi về phía trước, trong đầu hết lần này đến lần khác suy nghĩ, gặp quỷ... Những thứ này cũng không phải là thực sự, huyền huyền rồi tu chân rồi quần ma loạn vũ rồi thế đạo này tan vỡ rồi!

Son đạo trước mắt từ hẹp sang rộng, tầm nhìn dần dần rộng rãi hơn.

Trước mặt lại đi tới hai người, một mặc lam một mặc xanh, thoạt nhìn tướng mạo rất là... ừm, tục tũn.

Tay hai người này đều chấp lên đang muốn thi lễ, thế nhưng miệng vừa há ra thì lẳng lẳng sững ra đó.

Lại ngã hai người.

Được rồi... Ta thế nhưng cảm thấy tâm lý cân bằng một chút.

Ít nhất, ít nhất không phải một mình ta khiếp sợ như thế. Người phi thường giống như Phụng Nghi, Từ Hằng, dù sao vẫn là cực ít, đại đa số vẫn là người bình thường giống như ta, độ chấp nhận đối với cảnh tượng siêu tự nhiên siêu hiện thực này chưa đủ... Như vậy thật tốt!

Ôi, lòng người chính là tối tăm như thế, mặc dù mình sống rất tệ, thế nhưng chỉ cần đại đa số người bên cạnh đều cùng hoàn cảnh, vậy không cảm thấy tệ.

Có điều, Phụng Nghi hôm nay, rốt cuộc tính dọa rút bao nhiêu cái quai hàm của người ta đây!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Tương phùng còn sợ là trong mộng

Tóm lại, phun trà có, rơi chén có, giẫm y phục té nhào có...

Nếu như thòèni đại này có kính mắt, như vậy bây giờ khẳng định là đã ngã vỡ miếng thủy tinh đầy đất rồi. Cho dù thời đại này chưa có kính mắt, cảm những người đó thoạt nhìn cũng đều sắp rút lên bàn chân. Còn có người nâng tay liên cho mình một bạt tai, lại có một người hung hăng nhéo thắt lưng người bên cạnh, mà người bị nhéo kia chỉ lo ngăn ra cũng không phản ứng chút nào!

Nét mặt mọi người bây giờ cũng có thể dùng một câu thơ để khái quát, “Trưng phòng còn sợ là trong mộng”!

Đúng vậy, chuyện này quá huyền dị, quá đáng sợ, quá... quá gì gì đó!

Ta không biết chấn động này của bọn họ rốt cuộc là bởi vì trâm phượng vô cùng xấu xí cắm trên đầu ta hay là bởi vì Phượng Nghi kéo tay ta. Tiếp đón chúng ta chính là tiểu yêu hoa nhài xem như hai bên đều đã quen thuộc, nàng cả kinh ngón tay run lẩy bẩy như điên như ma. Ta chỉ sợ tiểu cô nương này cũng sắp tẩu hỏa nhập ma!

Cũng may nàng khôi phục còn nhanh hơn người khác một chút, chỉ là thanh âm nói chuyện vẫn tiết lộ tâm tính chân thực của nàng.

Thanh âm của nàng phát ra lung lay, run rẩy nói: “Phượng... đại... nhân... Vị trí của ngài vẫn... ở... chỗ... cũ...”

Phượng Nghi gật đầu, thản nhiên nói: “Từ Hằng thì sao?”

Ánh mắt tiểu yêu hoa nhài mơ hồ thanh âm ngơ ngẩn: “Ồ bên cạnh ngài...”

“Ừ, cũng an trí chỗ ngồi của Đào cô nương bên cạnh ta.”

“Dạ... vâng...”

Đài bằng rộng rãi này bốn phía có non có nước có hoa có cây. Bàn có cái chạm đá có cái khắc gỗ. Mỗi hình dạng không giống nhau. Bất quá mơ hồ làm thành một vòng tròn. Trung gian đài bằng có một cái ao rất lớn. Tiếp đó chính giữa cái ao còn có một đài bằng cao hơn một chút. Phía trên đều có xếp chỗ ngồi. Chỗ ngồi của Phượng Nghi và Từ Hằng đều trên đó.

Ồ, xem ra, chủ nhân Mai sơn vẫn tính phân biệt chỗ ngồi bình thường và chỗ ngồi cho khách quý ha.

Ta nhìn tiểu yêu hoa nhài tựa như mộng du đi phân phó nha hoàn thăng nhóc điều chỉnh chỗ ngồi. Chỗ ngồi của ta, vốn hẳn là ở chỗ ngồi bình thường bên kia. Bất quá bây giờ Phượng Nghi ra lệnh một tiếng. Điều ta đến chỗ ngồi khách quý trên đài bằng chính giữa. Đây rõ ràng là dính hào quang của hắn.

Phượng Nghi nói chuyện với người ta., khề buông tay. Ta vội vàng bứt ra lui về phía sau nửa bước. Càng muốn nhanh chóng rút cái trâm trên đầu xuống. Thế nhưng Phượng Nghi tựa như nghe thấy tiếng lòng của ta, cảnh cáo nhìn lướt qua, ta lại vội vàng buông cái tay đang giơ lên xuống.

Bất quá ta bây giờ giả ngơ cũng đã chậm đi? Nơi này... Trên cơ bản người đã tới đều đã thấy được. Nên nhìn thấy đã nhìn thấy. Không nên nhìn thấy cũng đã nhìn thấy.

Thanh danh của ta ời... Mặc dù ta trước kia không có thanh danh gì. Thế nhưng bây giờ đột nhiên lòi ra cái danh này. Thực sự không phải ta muốn.

Từ Hằng đứng bên cạnh ta, khề nói: “Ngồi xuống trước đã, đừng lo lắng.”

Ngữ khí của hắn nhu hòa làm cho người ta muốn giận cũng giận không nổi. Ta rầu rĩ ngồi xuống chỗ ngồi bên cạnh Phượng Nghi, trước tiên uống một ngụm cạm trà trên bàn, sau đó cầm mút hoa quả chuyên tâm cùi đầu ăn.

Ta cảm thấy người toàn trường, đều đang nhìn chòng chọc vào bàn chúng ta đây, lại nói cụ thể hơn một chút. Chính là nhìn chòng chọc vào ta. Ta đứng bên cạnh Phượng Nghi thấy thế nào cũng không hài hòa, cho dù có trang điểm, tu luyện, ta cũng không có khí thế phong phạm của hắn, chứ đừng nói chỉ là vóc người tướng mạo tốt trời sinh...

Những người đó, không nói chuyện, trong bụng không chừng đang nói thầm cái gì.

Nhỏ giọng nói. Khẳng định không phải đang nói lời gì hay rồi?

Ta cũng đã ăn hết nửa khay mút hoa quả trước mặt mình. Phượng Nghi an vị trên ghế ngồi bên tay trái ta, hắn khoát tay. Ta căng thẳng thiếu chút nữa nghẹn.

Kết quả hắn chẳng qua là di khay mút hoa quả về gần phía ta một chút: “Thích ăn sao? Khay này cũng cho ngươi ăn.”

Ta cũng không phải đũa chỉ biết ăn...

Mút hoa quả trong miệng căn bản ăn không ra vị ngọt, ngược lại cảm thấy rất chua chát khó có thể nuốt xuống.

Từ Hằng ngồi bên tay trái. Thế nhưng ta muốn hỏi hắn thêm cái gì cũng không tiện, ở giữa cách Phượng Nghi, đây thực sự là khoảng cách hào trời khó mà vượt qua.

Những ánh mắt chòng chọc kia, có quang minh chính đại, có che che giấu giấu, có như có như không. Ta rúc trong ghế tựa, hi vọng giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình đến nhỏ nhất. Nếu như có thể, ta càng muốn giấu đầu mình đi, bởi ta có thể cảm giác được đại đa số mọi người đầu tiên là nhìn chăm chú vào giữa tóc mai trên đỉnh đầu ta, sau đó lại chuyển qua mặt ta, mới mở rộng quan sát toàn thân.

Cái trâm này nhất định có trò trống gì đó, hơn nữa, là mọi người đều biết, ý nghĩa trọng đại!

Nhưng cố tình ta đây đương sự lại không biết!

Bây giờ cũng không có cách nào hỏi Từ Hằng, càng không có cách nào tìm người khác hỏi thăm.

Ừm...

Tựa hồ có một ánh mắt, nhìn ta, bất đồng với ánh nhìn chòng chọc của người khác.

Hung tợn, không có ý tốt...

Ta dùng dư quang khóe mắt đảo qua.

A, Hứa Minh Loan sắc sỡ năm màu.

Xiêm áo gấm rực rỡ của nàng làm cho ta nhớ tới Tam Thất, thế nhưng cái loại ánh mắt này của nàng, khiến ta thiếu chút nữa toàn thân đều nổi da gà.

Ác ý trắng trợn không che giấu chút nào như thế, ta hoài nghi, nếu như đổi trường hợp khác, nàng nói không chừng sẽ lập tức nhào lên xé nát nuốt ăn ta.

Nàng cũng là một con chim ấy nhỉ... Chim loan ngũ sắc trong tộc chim hán là cũng xem như loài chim xinh đẹp có bản lĩnh có địa vị.

Thế nhưng nàng...

Ta chép chép miệng, loại uy hiếp này của nàng ta còn chưa đủ lực.

Ta ở tại Đào Hoa quan bao nhiêu năm, mặc dù luôn không hợp với Phụng Nghi, hơn nữa đến bây giờ vẫn còn rất sợ hắn. Thế nhưng cũng nhờ hắn ban tặng, năng lực kháng cự của ta cũng cực kỳ tăng cường nhá, chim bình thường ta căn bản không có cảm giác, cho dù là ung, điều, vịt, đại bàng những chim dữ ấy ta cũng không sợ, nàng tuy rằng là chim loan, thế nhưng khí thế ấy xem là gì chứ... Trùng trùng đi, trùng trùng ta cũng không sợ.

Ánh mắt tương tự như nàng cũng không phải là chỉ có một hai người, xem ra Phụng Nghi quả nhiên là miếng thịt phụng hoàng thơm ngào ngạt người người thèm nhỏ dãi. Ta bị đám sinh vật giống cái này dùng ánh mắt “nhiệt tình” như vậy chiêu đãi, còn không phải đều là hắn làm hại. Con chim bánh chọe này! Ai bảo hắn trông không an toàn như thế? Hơn nữa hành động lại dựng lên cho ta bao nhiêu kẻ địch muôn hình muôn vẻ lại lịch không rõ.

Đã sắp giữa trưa, bất quá thời tiết hôm nay cũng không đẹp lắm, trên đỉnh đầu từng đám mây trôi, che ánh mặt trời. Không biết liệu có mưa hay không...

Chủ nhân Mai sơn vẫn chưa lộ diện, ta bây giờ rất hiếu kỳ với vị chủ nhân này.

Người khác có người gọi hắn Mai cư sĩ, có người gọi hắn Mai tiên nhân, còn có người thân mật hơn, xưng là Mai hữu.

Nhưng đến bây giờ ta còn chưa biết hắn là nam hay nữ là béo hay gầy...

“Mai cư sĩ, là nam à...?” Ta nhỏ giọng hỏi Phụng Nghi.

“Không sai.” Hắn khẽ gật đầu, trả lời câu hỏi của ta.

“Vậy, hắn trông như thế nào?”

Lần này Phụng Nghi không phối hợp nữa: “Để ngươi xem sẽ biết.”

Ôi, úp úp mở mở cái gì chứ.

Ta lại lui về dưới bàn, Phụng Nghi liếc mắt nhìn ta, có phần giễu cợt mỉm cười: “Ngươi lui thẳng xuống dưới bàn mà nằm úp sấp luôn đi.”

“Há, ha ha...” Ta rất muốn trừng hắn. Ta không được tự nhiên như thế là ai làm hại?

Thế nhưng... ta có thể làm chỉ là phát huy tu dưỡng tốt của mình, coi lời hắn nói là câu tăng bốc.

Ôi, phiền toái của ta rất lớn.

“Phụng Nghi...” Thanh âm của ta đề đến nhỏ nhất, tựa như muỗi kêu: “Trăm người mang cho ta đây là trăm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Chợt nghe nhạc tiên đầy thanh âm

Hắn chỉ nói: “Đừng lo cái này, xem, chủ nhân Mai sơn đến rồi.”

Đây là tảng lò trần trụi!

Bất quá, chủ nhân đến đây, cũng không thể quá thất lễ.

Ta quay đầu nhìn.

Rất nhiều người ngồi chỗ ngồi bình thường hai bên đã nhận nhịp đứng lên, chỗ ngồi khách quý ngoại trừ Phượng Nghi, ta, Từ Hằng, còn có hai lão già thoát nhìn rất có tuổi, bọn họ đều ngồi yên không động đậy, ta cũng không đứng dậy.

Ta còn chưa nhìn thấy chủ nhân Mai sơn ở đâu, bất quá, đã ngửi thấy trước một mùi hương.

Rất nồng đậm, nhưng lại thanh nhã.

Cảm giác thân thể đều trở nên nhẹ nhàng.

Tựa hồ là hương hoa mai, thế nhưng... lại không giống lắm. Trong động của ta cũng trồng cây mai, vào đông khi mai vàng nở Hôi Đại Mao tên hay quen sát phong cảnh này cũng biết giả bộ phong nhã, dòi bẹp lò đến bên cây hoa nấu rượu, còn biết ngắt đoá hoa xuống thả vào trong rượu nấu cùng. Hắn không biết từ nơi nào nghe được điển cổ “Thanh mai nấu rượu”, hắn nói thanh mai thì không có, thế nhưng nơi này của chúng ta có bạch mai, bạch mai nấu rượu cũng rất tương xứng.

Mùi hương càng ngày càng đậm, ta có chút hoảng hốt, trước mắt tựa hồ thổi qua một trận gió nhẹ, sau đó ở giữa cái đài bỗng thêm một người.

Hắn mặc một bộ quần áo màu trắng, bộ quần áo ấy... thoát nhìn trong sáng như trăng, bóng loáng tựa gấm tơ, thế nhưng ta nhìn cẩn thận, đó rõ ràng là một bộ quần áo cắt từ cánh hoa cực lớn, mang theo màu sắc trong suốt tự nhiên và hoa văn cánh hoa nở ra.

Tóc của nam tử ấy cũng không đen. Mà là một loại xanh đen khiến người ta hình dung không được. Ta nhớ một lần có người từng nói đến màu chàm. Có lẽ chính là như vậy.

Rõ ràng là một người đứng ở nơi đó. Lại làm cho người ta cảm thấy... trước mắt nhìn thấy là một bóng hoa.

Có câu thơ nói như thế nào nhỉ? Xa hay không phải tuyết, vì mơ hồ thoảng hương. (1)

Người nọ chấp tay lên. Nhìn quanh bốn phía một vòng: “Các vị tiên hữu đạo hữu đáp ứng lời mời mà đến. Mai Tiêu rất vinh hạnh. Sơn cư chật hẹp. Chỗ chiêu đãi không chu toàn, mong bỏ qua cho.”

Hắn nửa nghiêng mặt. Ta thấy được chính là một loại đẹp so với Phượng Nghi không kém chút nào, nhưng lại hoàn toàn bất đồng. Cái đẹp của Phượng Nghi là mình diễm chói mắt. Cực giàu tính xâm lược. Có đôi khi nóng bỏng làm cho người ta thấy thờ không xong, lại dòi không được mắt, đó là loại xinh đẹp ma mị, đường hoàng suông sã.

Thế nhưng người này không giống. Cái đẹp của hắn là hàm súc, trầm tĩnh. Giống một cái đầm nước, một thân cây, một đoá hoa...

Bình yên nở rộ, đứng lặng cao vút. Mùa tuyết bay, vẫn vương dư hương.

Đây là chủ nhân Mai sơn sao.

Ta mặc dù đoán chủ nhân này hẳn là bất phàm, lại không dự đoán được sẽ thấy một nhân vật thanh diễm vượt qua thế tục như vậy.

Tay trái bị Phượng Nghi nắm dưới bàn, ta cả kinh hoàn hồn. Hắn lại không nhìn ta, biểu tình lộ vẻ rất tự nhiên.

Ta dùng sức gãy một cái, không gãy thoát được, khi lại quay đầu nhìn chủ nhân Mai sơn, hắn giơ một tay lên, làm một tư thế uyển chuyển xinh đẹp, giống như một đoá hoa nứt ra. Nhẹ nhàng như thế, sau đó nổi lên gió, bầu trời rơi xuống tuyết tàn và hoa tàn là tả trắng như tuyết.

Phân không rõ đó là tuyết hay hoa, đều trắng tuyền, làn gió thơm hơi lạnh. Những bông tuyết hoa nhẹ nhàng rơi này dường như một giấc mộng mơ ảo, một cảnh phim tràn đầy hoa mai.

Một khúc sáo từ từ vang lên, hòa cùng nổi tiếp gió này tuyết này, giai điệu uyển chuyển réo rắt, thổi đi ồn ào náo động, thổi đi ưu sầu phiền não.

Ta kinh ngạc ngồi ở đó. Ta nhớ tới rất nhiều chuyện cũ trong tiếng sáo.

Trăm hoa như ráng chiều đầy mắt sắc hồng ở Đào Hoa quan, ngọn núi cao ngất ở Thục sơn, tuyết rơi ngày đông giá rét ở Bàn Ti động, trắng xóa mềm nhẹ...

Người thổi sáo, nhất định đã trải qua rất nhiều tang thương, sau khi lắng đọng lại, mới có thanh âm thông thấu mà trong veo như thế. Đó là tình sa còn lại

sau sông lớn chảy về phía đông sóng cuốn cát đi, là cơ trí sáng trong xuân nở hoa hè ra lá thu kết quả đông cát giữ tích tụ rất lâu mới có.

Tiếng sáo xa xăm kéo dài, thổi đi lo lắng.

Tựa hồ qua hồi lâu tiếng sáo mới dừng lại, vị chủ nhân Mai sơn kia, ừm, đứng rồi hần tự giới thiệu là Mai Tiêu, đã ngồi ở chủ vị. Hần vỗ tay một cái. Các thị nữ mặc quần áo màu trắng xuyên qua như hồ điệp xuyên hoa, dâng trà, bưng trái cây, thậm chí còn nâng bút mực giấy nghiên. Chẳng lẽ tiên hội Mai sơn này còn muốn làm thơ giống như các tài tử tụ hội?

Ờ... Có lẽ là tụ hội ta tham gia kiếp trước không nhiều lắm, kiếp này càng chưa có kinh nghiệm gì.

Trước đây khi ở tại Đào Hoa quan, sư huynh sư tỷ đồng môn cùng ba năm thỉnh thoảng lại làm một cái hội nhỏ, thế nhưng bọn họ hoặc là đấu kiếm, hoặc là ăn uống, chưa từng có tụ hội nghiêm túc như thế, cao nhã tinh trí như thế.

Trên mặt nước bên cạnh đài đá bay tới một đóa hoa sen... Ước chừng lớn cỡ một cái khay nhỏ, tới trung tâm, hoa sen ấy ngừng lại, cánh hoa mở ra, tìm sen ngồi một tiểu cô nương bỏ túi, ôm một chiếc tỷ bà cang bỏ túi hơn. Bất quá thanh âm của nàng lại không bỏ túi chút nào, vô cùng thanh thúy dễ nghe, hơn nữa âm lượng vừa đủ, dường như an vị ở đối diện người, không có phân biệt xa gần gì.

“Vừa rồi sáo của Tô tỷ tỷ tắt cả mọi người đã nghe rồi, tiểu muội bêu xấu, đàn hát một khúc cho mọi người.”

Hự...

Thì ra tiên hội Mai sơn này còn có tiết mục để xem

Tiếng tỷ bà du dương, làn điệu sống động đáng yêu. Sau khi một khúc đàn hát hoàn tất, nơi này cũng không thịnh hành vỗ tay, bất quá thoạt nhìn cảm xúc của mọi người đều không tệ.

Sau đó lại qua đây một đội thiếu nữ mặc sa y, sau khi hành lễ bắt đầu khiêu vũ, ống tay áo khẽ giờ lên, tiên tiên phiêu phiêu, uống trà, nghe khúc, thưởng thức ca múa...

Ừm, Mai Tiêu này rất biết hưởng thụ.

Chỗ ngồi của chúng ta cách chỗ ngồi của chủ nhân không xa, Mai Tiêu vỗ tay một cái, các thị nữ chia ra qua đây rót rượu cho các tân khách. Hần giờ chén lên, tân khách toàn trường cũng đều nâng chén theo. Mai Tiêu cao giọng nói: “Rượu lạt trà nhạt, không được kính ý.”

“Mai huynh quá khách khí.” Tử Hằng uống rượu, buông chén.

“Còn chưa chúc mừng Tử Hằng, bây giờ đã là thiên quan.”

“À, không đáng giá nhắc tới.”

Thiên quan là một tên gọi chung, cũng có thể nói là một loại tôn xưng. Tử đại nhân vật cấp bậc thiên vương thiên tướng, và phục dịch vền vẹn trông cửa vẫy nước quét nhà cũng đều có thể xưng là thiên quan, ừm, tương đương với công chức của kiếp trước.

Bất quá thoạt nhìn, Tử Hằng mặc không tầm thường, phong thái thông dong, hơn nữa còn có ngày nghỉ, có thể thấy được nơi hần làm hần là đầy hứa hẹn.

Mai Tiêu là loại hình mỹ nam tử làm cho người ta trăm nhìn không ngại, cái đẹp của hần không có tính xâm lược, sẽ không làm cho người ta cảm thấy ánh mắt chịu không nổi. So với người ngồi bên trái ta đây tốt hơn nhiều.

Hử.

“Một vị này, cũng sinh gương mặt...”

Bỗng nhiên Mai Tiêu quay đầu mỉm cười với ta, ta ngạc nhiên, gật đầu đáp lại: “Ta họ Đào. Năm nay là lần đầu đến hội, còn phải đa tạ lời mời của Mai cư sĩ.”

“À, không cần khách khí. Tụ hội nho nhỏ này, thật ra chẳng qua là mọi người cùng nhau giải sầu mà thôi, nhận được nể tình của bằng hữu khắp nơi. Đào cô nương là khách quý tới cửa, vốn là ta chậm trễ.”

“Không phải. Nơi này vừa an tĩnh, lại thanh nhã, là địa phương tốt.”

Người này nhìn ta không có biểu hiện thất thố gì, khiến ta thờ phào nhẹ nhõm, lại có chút nghi hoặc.

Vì sao hần không nghi hoặc? Những người bên dưới có kẻ ào ào thất thố, có thể thấy được quan hệ của ta và Phượng Nghi, hoặc là cái tâm trên đầu ta này, nhất định có điểm cổ quái. Nhưng hần lại mặt không đổi sắc, dường như hoàn toàn không phát hiện ra gì khác thường.

Tiết mục không ít. Hơn nữa người phía dưới có rượu trợ hứng, có nhiều người cũng bắt đầu bàn luận viển vông, không biết đều đang nói những cái gì. Bất quá bởi vì sân rất lớn, hơn nữa bọn họ cũng không phải đặc biệt phóng túng, vì thế không cảm thấy âm ỉ huyền ảo.

Ta nhỏ giọng hỏi Phụng Nghi: “Tự hội này, chính là mọi người xem ca múa trò chuyện?”

“Sao có thể. Tiên hội tổng cộng có bảy ngày bảy đêm, bây giờ chẳng qua là bắt đầu, về sau, khách nhân sôi nổi thi triển bản lĩnh, giảng tu đạo, còn có...”

Sau một đoạn ca múa nghỉ ngơi, có hai người đi đến giữa sân. Một người trong đó không biết từ nơi nào lấy ra một cái trống lớn, người kia thì cầm một đôi chũm chọe vàng.

“Nhìn ca múa của Mai tiên nhân, huynh đệ chúng ta cũng tới tung gạch như ngọc, mọi người chớ cười chê, xem như một chuyện vui là được.”

Bọn họ thoát nhìn không hay nói, nói câu này liền mỗi người an vị.

Người bên trái giương cao dùi trống, gõ xuống một tiếng tùng.

Một tiếng này giống như gõ vào lòng người, ta cảm thấy ngực khẽ chấn động theo tiếng trống. Cũng không cảm thấy khó chịu, ngược lại cảm thấy khí huyết khoan khoái.

Tiếng thứ hai lại vang lên.

Tiếng trống từ thấp đến cao, từ chậm đến nhanh, người nọ gõ vô cùng hăng hái, xoay quanh cái trống lớn ấy, hai cánh tay múa thành ảo ảnh tựa như bánh xe, tiếng trống vang thành một mảnh, căn bản nghe không ra khoảng cách giữa tiếng trước và tiếng sau.

Ồ... Đây... Người nọ là người ưa thích rock and roll? Thích chơi nhạc cụ gõ?

Hắn gõ một tiếng to, hai cánh tay rung lên, quần áo trên người bị kinh khí kích động, vang tiếng rẹt rẹt tán ra thành một mảnh. Hai tay nắm chặt dùi trống dùng sức đánh xuống, một tiếng ầm vang dội. Chén đĩa bát đĩa trên tiệc đều bị chấn động nảy lên hai cái.

Sau đó tiếng chũm chọe vàng vang lên, réo rất giòn giã.

Từ Hằng ở một bên mỉm cười gật gật đầu: “Hai huynh đệ Hùng thị này, bao nhiêu năm rồi vẫn tính tình lỗ mãng như thế!”

Ta thấy bọn họ là một đôi gấu đen tinh, chẳng trách khí lực lớn như thế. Ngực người gõ trống kia lông lá đen xồm xàm, thật đúng là... khí phách hào hùng!

Ta cảm lòng không đậu quay đầu liếc mắt nhìn Phụng Nghi một cái, đương nhiên, ngực Phụng Nghi là có y phục cản trở ta nhìn không thấy gì.

Ừm, Phụng Nghi khẳng định không có lông ngực đi...

Họ, nếu như hán khuôn mặt trắng ngọc tinh xảo như thế, làn da mịn màng như vậy... Ngực mà cũng lông màu đen mọc thành bụi...

Ta giật mình nổi da gà! Mẹ ơi, suy nghĩ này thật đáng sợ!

Ta nâng chén rượu lên uống một hớp lớn, nhanh chóng dứt bỏ tưởng tượng kinh khủng vừa rồi kia đi.

Mặt nước trong ao bốn phía đều bị chấn bập bênh, có con cá không yên nhảy lên khỏi mặt nước, cành cây hoa lá hai bên sột soạt lay động, đôi huynh đệ gấu tinh này... Họ, cũng quá kích tình đáng trào rồi!

Ta xem rất chăm chú rất vui vẻ, nếu như... không có ánh mắt vô cùng ác độc kia lại đổ vào.

Ta quay đầu nhìn, Hứa Minh Loan đang dùng một loại ánh mắt thù địch, khinh miệt, không có ý tốt nhìn ta.

A? Cái loại cảm giác đặc ý ở khóe miệng nàng ấy là có ý gì? Chẳng lẽ nàng có cái gì...

Theo một tiếng chũm chọe vang long trời lở đất, màn diễn xuất ngẫu hứng của đôi huynh đệ gấu đen ấy kết thúc mỹ mãn! Vô cùng cao hứng thở hắt hắt, nghe Mai Tiêu khen bọn họ hai câu, cười ngây ngô ha ha lui về chỗ ngồi.

Sau đó Hứa Minh Loan bỗng nhiên đứng lên.

Chú thích

(1) câu thơ trong bài “Hoa mai” của Vương An Thạch, bản dịch thơ của Nguyễn Hà

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Vội dẹt dẹt dẹt dẹt dẹt vải

Ta giống như con mèo bị giẫm phải đuôi, lập tức toàn bộ tinh thần đề phòng.

Ác ý của nữ nhân này quá rõ ràng, chính là hướng về phía ta mà tới.

Nàng đi đến giữa sân, cách chỗ ngồi của chúng ta không xa, kéo vạt áo hướng về phía bên này thì lễ, lễ này dám chắc không phải là hướng về phía ta, bất quá Phụng Nghi cách ta gần như vậy, nàng hành lễ với hắn cũng chẳng khác nào hành lễ với ta, ta yên tâm thoải mái ngồi.

Hứa Minh Loan mở miệng nói chuyện, thanh âm cực kỳ nũng nịu êm tai: “Tiểu nữ từ cũng có một điệu múa, nguyện cùng thưởng thức với chư quân đang ngồi.”

Nàng là muốn thị uy sao?

Con người Hứa Minh Loan xoay động, nói: “Còn phải mời Mai cư sĩ thay ta gảy đàn đệm nhạc.”

Mai Tiêu cười, vẫy tay lệnh thị nữ ôm đàn tiến lên: “Người gảy đàn cho Hứa cô nương.”

Biểu tình của Hứa Minh Loan tựa hồ hơi mất mát, nhưng nàng cũng không nói thêm gì. Nếu múa đương nhiên một người gảy đàn đệm nhạc vẫn còn chưa đủ, ngoài ra có mấy người ở đây cũng cầm nhạc khí chờ

Cô nương ôm đàn hỏi: “Không biết Hứa tiên tử muốn múa gì, khúc gì?”

Hứa Minh Loan nói: “Dùng Trăm hoa như gấm đi.”

Chẳng lẽ nàng chỉ là muốn đi ra múa sao? Tựa hồ... không có đơn giản như vậy chứ.

Tiếng nhạc cùng cất lên, tay áo màu của Hứa Minh Loan tung bay. Giữa sân chỉ có một mình nàng, nhưng trong nháy mắt lại thay phiên trăm màu, rực rỡ đầy mắt.

Rất đẹp mắt, thế nhưng ta không có cách nào toàn tâm toàn ý thưởng thức.

Váy nàng đỏ thắm, giống hoa lựu tháng năm, đỏ làm người ta... cảm thấy mắt cũng bị màu sắc nóng rực ấy khiến cho đau nhói.

Không biết vì sao ta chỉ nghĩ đến một câu nói. Khi đỏ ửng cũng là lúc thành tro.

Mọi việc. Không thể quá mức.

Quá mức... Đỏ sẽ thành tím. Tím sẽ thành đen.

Một khúc này múa rất rực rỡ, đến cuối cùng âm nhạc đột nhiên dày đặc, Hứa Minh Loan xoay thành một bóng đỏ, tay áo rộng và làn váy tán ra, thoát nhìn giống một đóa hoa roi... Cũng giống màu ráng cuối cùng của mặt trời chiều trời tây.

Rất đẹp mắt, khách quan đánh giá, phải nói vô cùng đẹp mắt.

Sau khi nàng múa xong, đứng cao vút, mỉm cười nhìn quanh bốn phía.

Khí chất cũng không tồi, hoàn toàn tìm không thấy độc ác cay nghiệt khi nàng ta khiển trách ức hiếp vị Bạch Thúy Tranh cô nương phía sau núi giả ấy.

Nàng bỗng nhiên quay sang phía bên ta, trong lòng ta thầm nói một tiếng, đến rồi.

“Đào cô nương khí vũ phi phàm, lại là lần đầu tới tham gia tiên hội. Ngu tỳ vừa rồi cũng đã tung gạch như ngọc, Đào cô nương cũng không bày ra thân thù sao?”

Hả?

Nàng là có tính toán khác, hay là chỉ muốn ta bày ra cái xấu?

Ánh mắt của Từ Hằng bên cạnh liếc qua đây.

Ý tứ của hắn ta rất rõ, biết nhau mấy trăm năm, hắn không cần nói ta cũng biết.

Nếu như phiền phức hắn sẽ đẩy đi cho ta.

Bất quá ngồi bên cạnh cách ta còn gần hơn Từ Hằng, hắn trước tiên quay đầu hỏi ta: “Người có muốn vui đùa một chút hay không?”

Sắc mặt Hứa Minh Loan cô nương lập tức lại khó coi hơn.

Mặc dù một mình mình cũng đã quen rồi, thế nhưng bên người có vị sứ giả hộ hoa... Họ, không thể không nói, cảm giác này thật đúng là rất tốt.

Không không. Cũng không thể nghiệm. Ý lại người khác thành quen, vậy không phải giống như thuốc phiện sao? Một khi đã quen, lòng tự lập tự mình cố gắng của bản thân sẽ mất đi, vô ngoài cũng bất giác tuột mất, gặp phải chuyện gì trước hết nghĩ dựa vào người khác tới giúp mình.

Không được, ta không phải người như vậy, cũng kiên quyết không muốn làm người như vậy.

Ta chậm rãi đứng lên: “Nhận được lời mời thịnh tình của Mai cư sĩ, ta mới có thể đến nhìn thắng cảnh Mai sơn xinh đẹp như vậy, nếu như chủ nhân gia không chê, để cho ta bêu xấu cũng không sao.”

Ta cũng không phải là chịu kích thích bởi nàng, lễ tiết này vẫn phải nói rõ trước.

Mai Tiêu gật đầu mỉm cười: “Vô cùng vinh hạnh. Đào cô nương nhất định có tài nghệ bất phàm, chúng ta mời mắt mong chờ.”

Đánh đàn thổi tiêu ta không biết, múa hay hát, ta cũng không sợ trường.

Ta nghĩ nghĩ, nói: “Bêu xấu, ta không có tài nghệ gì đặc biệt, bất quá cho mọi người xem một chút trò của ta.” Lại quay đầu nói với Hứa Minh Loan: “Thỉnh Hứa cô nương về chỗ.”

Hứa Minh Loan khe khẽ hừ lạnh một tiếng, chỗ ngồi của nàng không phải chỗ ngồi quý khách ở chính giữa, bất quá nhìn ra được nàng rất muốn ở lại chỗ này không hề muốn quay về.

Ta búng ngón tay một cái. Vài sợi tơ nhện trong suốt tinh tế trôi trên không trung, Hứa Minh Loan lộ ra một chút khinh thường và chán ghét, nhưng thật ra lui rất nhanh, có lẽ là sợ tơ nhện dính vào trên người nàng.

Mấy sợi tơ này lập tức dính lên cây cột ở hành lang, một đầu khắc lên hoa đá bên đài đá.

Sau khi cố định mấy sợi tơ này, ta mười ngón liên tục bắn, vô số sợi tơ mảnh trong suốt bay ra ngoài, nổi giữa tượng đá và cột ở hành lang.

Tiếp đó càng nhiều tơ mảnh bất đồng, đan xen vào nhau. Nếu như có thêm một con thoi, có lẽ những người phía dưới đang xem đến quáng mắt càng nhiều hơn.

Đúng vậy. Ta đang biểu diễn sở trường tuyệt kỹ của ta — Dệt vải!

Tơ dọc dùng để cố định trước tiên là tơ nhện của chính ta. Bất quá màu sắc bất đồng bắn ra lúc sau chính là sợi tơ khác ta lần lượt thu thập được. Tỷ như tơ tằm hoang, sợi vô cây gấm, sợi cỏ xơ, một ít gân thú mảnh, còn sợi xe từ lông chim.

Ta tin rằng người xung quanh cảm thấy kinh ngạc dám chắc không ít.

Người khác đi ra, vừa ra tay đều là biểu diễn làm người ta chú ý. Ta đây... vừa không đẹp cũng không thú vị, rất nặng nề.

Bất quá việc này bởi vì ta thường làm, cho nên làm thoãn thoắt, thời gian chén trà đã dệt xong nửa cuộn.

Ta vẫn chỉ dùng một tay điều khiển, sau đó khi nhìn thấy dệt được phân nửa, tay kia cũng nâng lên. Rất nhiều tơ dính trắng mảnh rơi xuống ao nước, khi lại bắn về, trên sợi dính đầy giọt nước tinh mịn, óng ánh rực rỡ giống một chuỗi hạt châu thủy tinh tinh xảo. Những tơ nhện dính bọt nước này lại dệt vào trong, giọt nước cũng bị khâu lên vải vóc.

Sau đó còn có thứ khác bị dính lên, cánh hoa non mềm mại tỏa hương, lá trúc nhỏ tinh tế, chúng đều bị dệt trên vải.

Toàn bộ đình núi Mai sơn đều rất yên lặng, cho dù những người đó có thấy đẹp hay không, đều cực chuyên chú nhìn ta dệt vải.

Dùng thời gian hiện đại mà tính, khoảng hai mươi phút, ta đã dệt xong một bức vải, vải vóc nửa trong suốt sáng lên màu bạc, lóe ra ánh sáng, mặt trên còn có đóa hoa quần cành, lá trúc phiêu dật, giọt sương trong suốt.

Ta rung tay, cả bức vải treo lên, nhìn qua dường như là một bức tranh cuộn nhàn nhạt màu nước. Mây phá rách trời, trời xanh sau mưa, một đám sương trắng bao phủ rừng trúc, trong rừng có hoa cỏ, vừa mới tạnh mưa, trong không khí tràn ngập một loại sương mù hơi mỏng làm cho người ta phiền muộn, trên đóa hoa lá trúc có giọt sương đang rung động, muốn rơi lại chưa rơi, làm cho người ta còn muốn chạy vào trong bức tranh... đi tìm kiếm một thế giới mộng ảo không biết, tốt đẹp, tràn ngập thần bí.

Mai Tiêu lên tiếng trước, hần vỗ tay tán thưởng: “Thật sự là thần hồ kỳ kỹ, Đào cô nương thật bản lĩnh. Ta nghĩ, cho dù là Chức Nữ trên trời, cũng không hơn được thế!”

“Mai cư sĩ quá khen, bất quá là luyện đùa khi giải trí ngày thường.” Khi ta đang muốn nói bức vải này xem như là phần lễ mọn, tiện thể tặng cho hần, Phụng Nghi bỗng nhiên nói: “Ừ, vậy trước tiên treo tại tiền đình, để cho người khác cũng xem được rõ ràng, chờ tiên hội qua người lại thu về đi.”

Chương 108: Dắt đến Bắc Kinh vẫn là trâu

Bức tranh vải tơ kia treo lên, Hứa Minh Loan thoát nhìn hơi khinh thường thêm không phục, bất quá nàng không nói thêm gì. Lại nghe một thủ khúc, bỗng nhiên một người tới gần bức vải tơ ấy thất thanh nói: “Cảnh trong bức vải này có thể động a!”

Hắn đưa tay ra sờ, người bên cạnh cũng kinh hô một tiếng theo.

Rừng trúc trên vải hạ mưa, hắn vươn tay, cứ nhiên bị giọt một tay nước.

Phượng Nghi quay đầu lại, thấp giọng nói: “Người đã luyện hóa xong thủy linh châu?”

“Không có...” Ta có chút bối rối, ta cũng không thể tưởng được lực lượng của mình bây giờ biến thành dạng gì. Bởi vì từ lần trước sau khi bế quan, ta còn chưa có chân chính khảo nghiệm mình đã làm được đến bước nào.

Sau khi người nọ lên tiếng càng nhiều người chen qua nhìn bức vải kia, một người khác đưa tay chạm vào hoa văn đóa hoa phía trên: “A! Cánh hoa này mềm, thơm quá, nha! Khép lại rồi!”

“Đây là lực của thổ linh châu...” Thanh âm của Phượng Nghi khẽ chỉ một mình ta có thể nghe được.

“Thật khó lường...”

“Đây thật là thần công tạo hóa nha...”

Ánh mắt những người đó lại nhìn ta, có tán thưởng, có lộ ra một loại vẻ mặt đương nhiên “Thì ra là thế” “Hèn chi”, ngay lập tức bắt đồng với loại ánh mắt đánh giá, phỏng đoán, hoài nghi ban nãy ấy.

Thật sự là rất hiện thực, tất cả dựa vào thực lực mà nói. Có thực lực bọn họ liền thừa nhận người, không thực lực...

Về mặt của Hứa Minh Loan thực phức tạp, ta liếc nàng một cái, thấp giọng hỏi Phượng Nghi: “Vị Hứa cô nương kia là tộc nhân của các người? Ta thấy nàng đối với người có thể có...”

Phượng Nghi liếc mắt nhìn ta, ánh mắt ấy làm cho ta lập tức ngoan ngoãn câm miệng.

Ta vội vàng nhắc nhở chính mình. Không thể đắc ý quên hình, không thể hếch mũi lên mặt. Hắn ngữ khí ôn hòa là biểu hiện giả, không phải thay đổi tính cách, ngàn vạn lần không thể tùy tiện với hắn.

Hỗn loạn nhốn nháo một phen, đám thị nữ đưa lên một mâm điểm tâm trắng như tuyết.

“Đây là ngọc túy hoa dương, các vị mời bình luận một chút.” Mai Tiêu khách khí mỉm cười, bất quá toàn trường đều cảm thấy như đón gió xuân trong nụ cười này của hắn.

Còn có thứ tốt ăn. Tiên hội này đến không uống.

Ôi, Phượng Nghi và người ta là hai thái cực.

Ta nhìn nhìn khay trước mặt ta. Khay màu trắng như tuyết, thìa cũng vậy, điểm tâm bên trong là..

A, ta nếm ra được!

Là tào phớ.

Trong chua ngọt có một luồng hương rượu, tào phớ mềm trơn vào miệng liền tan, thật sự là mỹ vị.

Tiên hội này thoát nhìn khá dài, sẽ mở bảy ngày... Đương nhiên, trong bảy ngày ấy Mai Tiêu thân là chủ nhân cũng không phải lúc nào cũng đều ở trong này, sẽ có người có lẽ cảm thấy tính tình hợp nhau, có tiếng nói chung, thì hai người chạy đến bên hồ phía dưới, trong đình, hoặc là phía trên núi đá tán gẫu. Cũng có người vẫn đang cảm vò rượu không buông, cứ ở lại chỗ này, buổi tối nghỉ ngơi ngay trong các phía sau đài đá.

Thoáng cái buổi trưa qua rất nhanh, có nhiều người vẫn còn đoạn trang ngồi, cũng có người đã phóng túng, nằm bò trên ghế đá, phía dưới y phục nhô ra một cái đuôi lông xù...

Mô hôi...

Phượng Nghi hỏi ta: “Có muốn đến sau núi đi dạo không?”

“Không muốn... Ta cảm thấy ở đây thú vị hơn.”

Muốn cùng hân hai người đến sau núi? Vậy ta tình nguyện ngồi trong này. Cho dù đã bắt đầu cảm thấy mệt mỏi, ta đây cũng vẫn cảm thấy ngồi trong này an toàn hơn.

Khóe miệng Phượng Nghi có nụ cười ý vị không rõ: “Được, người đã thích. Vậy cứ ở đây cũng được.”

Ở đây?

Ta bỗng nhiên phát hiện, đại đa số ánh mắt trong sân vẫn dừng lại trên đầu, trên mặt, trên người ta...

Ta cảm thấy da mặt của mình cũng sắp bị nhìn đến nhăn nhó, tự mình đứng lên: “Vậy chúng ta đến hậu sơn xem thử.”

Phượng Nghi chào hỏi với Mai Tiêu, chúng ta rời khỏi chỗ ngồi.

Ta quay đầu nhìn Từ Hằng, hân mỉm cười gật đầu với ta, tựa hồ là đang khen ngợi.

Ta cúi đầu, yên lặng đi theo phía sau Phượng Nghi về phía trước.

Phong cảnh phía sau núi càng đẹp hơn, lá cây xanh dường như có thể chảy xuống nước, hoa tươi tốt đến xếp chồng cảnh nặng nề không thể đỡ được.

“Nơi này thật xinh đẹp.” Ta nói từ đáy lòng.

Phượng Nghi mỉm cười, lại nói: “Cái trâm kia của người...”

“A,” ta vội vàng rút cái trâm trên đầu xuống.

Bây giờ ta mới có thể tỉ mỉ quan sát nó.

Một cây trâm thực sự rất cổ, không tô điểm, thoát nhìn không biết đã có bao nhiêu năm tháng.

“Chiếc trâm này đã rất nhiều năm không xuất hiện trước mặt người. Trước đây rất lâu, mẫu thân của ta từng mang nó. Còn lâu hơn nữa, một vị nữ tộc trưởng trong tộc ta cũng từng mang nó. Không biết là từ năm nào tháng nào truyền xuống, rất có chút năm tháng.”

“A...”

Chẳng trách, những người đó đều nhìn ta mãi.

Chiếc trâm này như đang nói rõ ràng cho những người đó, quan hệ của ta và Phượng Nghi không đơn giản!

Ta đứng đó ngây người, nói không ra lời.

Lần này thực sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

“Thật ra người có lẽ là cho tới bây giờ chưa từng nghĩ đến ở bên ta... Nghiêm túc suy nghĩ một chút, ở bên ta, cũng chưa chắc là một chuyện xấu.”

Hân có thể nói chuyện thông suốt như thế, ta thật sự là bất ngờ.

“Ta chán ghét cái loại ánh mắt ấy, tính kể có được ta, hoặc là đạt được thứ gì khác từ ta... Loại ánh mắt đó ta nhìn từ nhỏ đến lớn, ta nghĩ, một người cả đời không phải là không thể cứ qua như vậy, nếu như thế nào cũng phải có người bầu bạn, ánh mắt người ấy nhất định không phải là cái loại ánh mắt tham lam đó. Thế nhưng ta tìm đã lâu, đến bây giờ mới gặp được một mà thôi.”

“Hả?” Không phải là nói ta chứ?

Ôi, loại đối thoại ngôn tình kích thích này không thích hợp với hân, càng không thích hợp với ta!

Ta không biết ánh mắt của ta có gì mê hoặc, có lẽ là ta không cầu tiến tới, cuộc sống trống rỗng, cũng không có dã tâm tham vọng với hân?

Thế nhưng người có cách suy nghĩ giống như ta khẳng định không chỉ một người, hân... Ồ, sao lại chỉ nhớ mỗi ta?

“Chúng ta cùng nhau, thiên hạ rộng lớn, không chỗ không thể đi. Ta nghe nói đất cực tây khốc nhiệt có một loại chu sa, đỏ thắm như máu. Còn có, Giang Nam có một địa phương, một năm sẽ hạ mưa hai trăm ngày, ta muốn xem thử bộ dáng người khi mặc y phục đỏ thắm...”

Ta cảm thấy ta bị một tiền cảnh mộng ảo mê hoặc, rất muốn tiến lên phía trước một bước...

May mắn lý trí vẫn còn, một bước này ta chưa bước ra.

“Chúng ta không xứng đôi, nguoi cũng biết, người ta thích là người khác. Nguoi là thiên địch của ta, chim thì sẽ ăn côn trùng.”

“Ta sẽ không ăn nguoi.”

Loại thời điểm này... Lời nói của hắn còn trịnh trọng như thế, ta nghe mà cảm thấy xót xa lại muốn bật cười.

“Những người và sự đó đã là quá khứ.” Hắn nhẹ nhàng cầm tay ta, ta có thể cảm giác được lòng bàn tay hắn rất nóng... vừa vặn giữa ấm áp và nóng bỏng, không quá mức, vừa đủ.

Nhiệt độ cơ thể của ta quanh năm đều là ấm lạnh không nóng.

Vì thế khi ấy quen biết Lý Kha... cho tới bây giờ, ta đều hoài niệm độ ấm trong ngực hắn.

Ta đã là nhện, cho dù có hình người, cũng không có độ ấm của người.

Ta hoài niệm mọi quá khứ, ta không cách nào quên đi Lý Kha.

“Ta cũng chưa từng quên quá khứ của mình, thế nhưng ta vẫn phải đi về phía trước. Nguoi không cần quên bọn họ. Dù cho nguoi đi về phía trước không dừng lại, cũng không phải là phản bội quá khứ, phản bội chính mình.”

Đúng vậy, ta vĩnh viễn đều không có khả năng quên.

Nước mắt ta tràn mi, chuyển đầu qua.

Trong ngực không biết chứa đầy thứ gì, chua xót không chịu nổi, cùng nhau hóa thành luồng nhiệt từ hốc mắt lao ra.

Ta chưa từng nghĩ Phượng Nghi cũng có thể ôn hòa khuyên giải người khác, hắn thậm chí không hề nói một câu bảo ta đừng khóc, hắn đưa mảnh khăn tay cho ta, ta che mặt bên cạnh ta ngồi xổm người xuống. Hắn vẫn đứng bên cạnh ta.

Mặc dù im hơi lặng tiếng, thế nhưng rất đáng tin cậy.

Trận khóc này thống khoái lắm, nước mắt tựa hồ trôi đi rất nhiều thứ. Ta dùng khăn tay của hắn lau sạch mặt. Đứng dậy. Phượng Nghi đứng ở nơi đó, trầm tĩnh mà nhìn ta.

“Này. Thành thật mà nói, lời nói vừa rồi, không phải lời thật lòng của nguoi chứ?”

Không biết vì sao, bây giờ nhìn hắn không có đáng sợ như trước kia, thêm một chút hòa ái.

Chỉ có một chút.

Hắn không nói lời nào, ta nghĩ hắn không định nói, đi dọc theo đường núi uốn lượn, thanh âm hắn có chút rầu rĩ nói: “Từ Hằng từng khuyên ta.”

“Hớ?” Ta quay đầu quá nhanh, cơ cổ xoay đến đau.

“Hắn nói nguoi ăn mềm không ăn cứng.”

Ta có lẽ sững sốt, ừm. Khoảng mười giây đồng hồ!

Ngao Từ Hằng nguoi...

Tên đầu đất này!

Ta còn tưởng rằng hắn là người đáng tin nhất trên đời này chứ, kết quả chỉ chớp mắt hắn liền... bán sạch ta.

Được rồi, giao tình của ta và hắn kém xa với giao tình của hắn với Phượng Nghi càng lâu càng sâu, vì thế Từ Hằng nói cho Phượng Nghi những lời này, tựa hồ cũng không có gì đáng trách. Với lại một câu ấy, cũng không xem như bán đứng...

Bất quá ta vẫn cảm thấy trong lòng là lạ.

Từ Hằng cứ như vậy hi vọng, ta và Phượng Nghi có kết quả sao?

“Không cần lập tức đáp ứng, chúng ta có thể từ từ mà tới.” Phượng Nghi xem ra cũng không nói ôn hòa như lần đầu, có lẽ người thông minh làm cái gì cũng suy một ra ba, mặc dù hắn trước kia luôn mặt lạnh đối diện người khác, thế nhưng bảo hắn bày ra nụ cười hắn có thể làm được, hơn nữa không đông cứng khô khan chút nào.

“Ta cũng không biết người ngoại trừ cười lạnh cười nhạt còn có thể cười như vậy a...” Ta đột nhiên toát ra một câu nói không ai bằng. Nói chính là suy nghĩ trong lòng ta!

Vậy cũng hồng bét! Trong lòng nghĩ cái gì thường thường không thể nói thẳng, tỷ như một nữ tử nếu như hỏi người nàng có gầy hay không, người nhất định phải nói, nhìn qua đã gầy, cứng cáp, hình như đã gầy hơn chút. Tuyệt không thể nói, người không có gầy đâu, là y phục của người biến thành gầy.

Phượng Nghi cư nhiên không sinh khí, hần nói: “Trước kia không có người đáng để ta nói chuyện.”

Nha — Nghe xem, vẫn kiêu ngạo như thế, cái đuôi sắp vênh lên trời rồi, một gậy tre đâm ngã tất cả những người hần từng gặp hơn mấy trăm ngàn năm đến nay.

“Được rồi, không nói những cái này, người từ từ suy nghĩ, trăm cứ để ở chỗ người đi, người ngày nào đó nguyện ý mang lên, ta đây sẽ thực vui mừng.” Hần chỉ vào phía trước nói: “Nơi đó có một mê cung, trận pháp mặc dù đơn giản, đi vào lại nhất thời cũng ra không được. Trời sắp tối, người có muốn đi qua không?”

Ta hơi do dự, Phượng Nghi lại lộ ra cái nụ cười làm cho người ta cảm giác mình bị coi thường hay thấy, bất quá chỉ có thoáng qua, hần có lẽ đã nhận ra, sau đó nụ cười đó liền thu lại, ngữ khí ôn hòa nói: “Bên trong rắc rối phức tạp, dễ vào khó ra, cũng rất thú vị.”

Ôi, trâu dắt đến Bắc Kinh vẫn là trâu, chim phượng hoàng có buông tư thái thế nào, hần vẫn là con chim phượng hoàng.

Ta nắm cái trâm trong tay áo ấy, một lòng nghĩ làm thế nào không dấu vết, an toàn trả lại cái này cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Khi chúng ta bị lạc phương hướng

Từ trong khe núi ngẩng đầu, có thể nhìn thấy rõ ràng ánh sáng nơi đỉnh núi.

Giống như nơi đó trang trí một viên dạ minh châu rực rỡ.

“Này, người không biết làm thế nào đi ra ngoài sao?” Ta nhỏ giọng oán giận.

Chúng ta bị vây trong cái mê cung này đã hơn nửa canh giờ, Phượng Nghi khi vừa bắt đầu tiến vào đã nói quy tắc trò chơi mê cung — Không cho dùng pháp lực, phải dựa vào phán đoán phương hướng của chính mình đi ra ngoài.

Thế nhưng ta vốn tưởng rằng Phượng Nghi là con chim biết đường, đi một cái mê cung nhỏ nhỏ còn không phải là một bữa ăn sáng?

Thế nhưng chúng ta bây giờ càng vòng vạy hồ cách rời càng xa, ngay cả đường cũng sắp nhìn không thấy, nơi nơi đều là cây đại cò đại, mọc thịnh vượng cản trở, ta nghiêm trọng hoài nghi chúng ta là lạc đường.

“Quên đi,” Ta muốn nói chúng ta đừng gắng gượng nữa, vẫn là thoát ra trở về đi thôi: “Ta...”

“Không được! Ta không tin ta hôm nay lại ra không được!”

Ôi! Hần còn so đo hăng hái với cá mê cung này.

“Người trước kia chưa từng đi qua?”

“Mai Tiêu khẳng định đã sửa lại bố trận, hoàn toàn không giống với trước kia. Ngày trước chỉ là Ngũ Hành trận bao Thái Bình trận, biến hóa bên trong lại là Ninh Vi trận. Bây giờ hoàn toàn khác. Nhất định là hần mấy năm nay lại suy nghĩ ra trận pháp mới.”

À. Cái này khó trách. Hèn chi ta cũng nhìn không ra manh mối gì.

Nếu chỉ là hai cái trận pháp bao nhau đơn giản, vậy một chút cũng không khó. Lại làm chút cây che các loại cũng đơn giản. Thế nhưng biến hóa trung gian lại bất đồng, cái này có chút mất công. Phải biết rằng loại trận pháp này bao nhau, hiệu quả sinh ra cũng không phải một cộng một bằng hai, mà là thành lũy thừa gấp bội.

Giống như nói. Một cái trận là năm kiểu biến hóa, một cái trận khác là tám loại biến hóa. Như vậy hai loại trận pháp bao nhau, không phải mười ba loại biến hóa, mà là vượt quá bốn mươi loại biến hóa. Tổ hợp dãy số đã làm người nhúc nhủ, càng thêm chán ghét chính là hai loại biến hóa mới sinh ra còn có thể lại chuyển hóa. Bàn Ti động của ta đã từng muốn làm một cái phòng ngự phức tạp một chút. Bất quá bằng dụng lượng não và căn bản tri thức trận pháp đáng thương về điểm này của ta, có thể lần qua lần lại làm một cái Thổ Thạch trận hoàn chỉnh cũng không tồi.

Được rồi, Phụng Nghi thích làm khổ thì để hắn tự làm khổ.

Ta im lặng không nói đi theo phía sau hắn.

Lại rẽ hai ngã, lại tìm được đường. Thế nhưng ta biết rõ, tìm thấy đường không có nghĩa là con đường này chính là lối thoát, rất có thể vẫn là đường rẽ.

“Ngồi xuống nghỉ một lát đi.” Không dùng pháp lực thuần hao tổn thể lực, nhện vô luận như thế nào cũng hao không quá chim phụng hoàng. Ta ngồi xuống trên một tảng đá bình thường bên đường. Phụng Nghi quay đầu lại nhìn ta, ta thực vô tội nhìn hắn.

Không thể bởi vì hắn dối, ta cũng gãy chân theo chứ.

Hắn lại không nói gì, chỉ tỉ mỉ nhìn hai mắt của ta, đột nhiên toát ra một câu: “Thật ra ngươi trông... cũng xem như tướng mạo đoan chính, mắt rất tròn.”

Ta...

Ta thật muốn một đầu đâm vào cây ngắt xiêu.

Hắn chừng chặc đằng hoàng như thế, dường như đang khen người, nhưng ta nghe lại chẳng thấy thú vị tẹo nào.

Người này khẳng định rất ít khen người!

Ta từ trong ngực lấy ra cái hồ lô hắn tặng ta ấy, sau đó lại từ trong hồ lô lấy ra ấm trà, chén trà, nước trà trong ấm trà vẫn còn ấm, không để ý hương vị thế nào, dù sao có thể giải khát. Ta đưa một chén cho hắn. Hắn nhận lấy, còn nhìn hồ lô của ta.

“Ừm, đây cũng là người tặng ta đây, đáng tiếc không tìm được cái nắp.” Ta khoa tay múa chân nói với hắn: “Lần trước ta tìm một cái nút chai vải trúc muốn thử xem có thể nhét vào cái miệng này hay không, kết quả vừa nhét liền rơi vào trong bụng hồ lô.”

“Hồ lô này không phải đồ của nhân gian, người dùng những thứ kia là vô dụng.”

“Hà?” Ta nhìn trái nhìn phải cái hồ lô loay hoay một lát: “Chẳng lẽ đây là bảo bối của tiên gia?” Trong Tây Du không phải nói Thái Thượng lão quân hay là Thái Bạch Kim Tinh, cũng từng trồng hồ lô sao? Đồng nhĩ của hắn còn hái hồ lô, chứa Tôn Ngộ Không bên trong.

Phụng Nghi chỉ cười: “Ngươi cũng đoán chuẩn.”

“A? Thật vậy?”

Ta tức khắc nghiêm nghị tôn kính cái hồ lô này.

Nói như thế nào nó cũng là đồ trên trời mà!

“Bất quá thoát nhìn hắn là một quả chưa trưởng thành đã bị hái rụng, lại không có nắp, không xem như bảo vật gì.” Phụng Nghi nói: “Ngươi vẫn mang theo?”

“Đúng vậy.” Ta vậy xong rồi mới cảm thấy... những lời này của hắn hỏi thật giống như có chút vấn đề, ta trả lời lại quá mức thẳng thắn. Trộm liếc mắt nhìn biểu tình của Phụng Nghi. Mặc dù hắn vẫn có khuôn mặt hơi ngạo khí, thế nhưng cảm giác của khóe mắt làm cho người ta cảm thấy tâm tình của hắn tựa hồ không tồi.

“Không nắp cũng dùng được.” Ta nói: “Dù sao chứa đều là một vài thứ linh tinh. Nước, đồ ăn, ta còn đựng cả cuộn chăn màn đây.” Ta đánh bạo nói đùa với hắn: “Nếu như chúng ta được nửa đêm còn đi không ra, đệm chăn cuộn ta mang cũng có tác dụng rồi.”

Lời này của ta có phần cười nhạo hắn, nhưng Phụng Nghi cũng không giận, ngược lại còn nghiêm túc hỏi lại ta: “Ngươi mang theo mấy bộ đệm chăn?”

“Một bộ a.”

Phụng Nghi ha hả cười, đứng dậy: “Đi thôi.”

Cười cái gì...

Ta thu hồi ấm trà chén trà bỏ vào trong hồ lô, đứng dậy — A!

Con chim bành chộc này! Lời kia của hắn là có ý gì chứ!

Một bộ đệm chăn, một bộ đệm chăn, một bộ một bộ một bộ một bộ...

Khuôn mặt ta lập tức trở nên nóng bỏng, cũng không biết là thẹn hay giận, dù sao nóng lợi hại, ta cũng hoài nghi nóng thêm tí nữa cũng có thể nhìn thấy đỉnh đầu ta bốc khói!

Ta lần này là thật sự không ra tiếng, nói ta hẹp hòi cũng được, thẹn quá thành giận cũng tốt, dù sao ta chính là không nói chuyện với hắn.

Kết quả đã tới nửa đêm — Chúng ta thật sự còn chưa có đi ra ngoài.

Hơn nữa cảnh trí bây giờ nhìn ra cũng đã bất đồng, một mảnh hoang dã rậm rạp, nhìn vào đâu cũng đều là một mảnh hắc ám, theo lý chúng ta vẫn còn đang ở chỗ trống trong núi, nhìn phương hướng chỗ tiên hội tụ tập ở đỉnh núi ấy hẳn là vẫn còn thấy ánh sáng.

Thế nhưng bây giờ chúng ta cái gì cũng nhìn không thấy, bầu trời trên đỉnh đầu dường như bao phủ một tầng mây đen, ngay cả một đốm sao hay mặt trăng gì gì đó cũng tìm không ra.

Được, xem ra chúng ta thực sự phải đi đường đêm, bằng không, sẽ dùng đến chần độn cuốn của ta!

Ta đi hai chân đau nhức, Phụng Nghi bỗng nhiên ngừng lại: “Ngươi mệt không?”

“À, vẫn ổn...”

Ta vẫn không có lén dùng pháp lực, vì thế thực sự là mệt mỏi rồi.

“Vậy trở về đi.”

“Hả? Ngươi không...?” Hẳn không dối? Vừa rồi còn nói không dùng pháp lực.

“Trở về nghỉ ngơi đi.”

Ta không nói cái gì nữa.

Hắn có phải... nhìn thấy ta mệt mỏi chịu không nổi, cho nên mới buông tha cho ý định tiếp tục tìm kiếm hay không?

“Được.”

Muốn thoát khỏi mê cung này phương pháp có rất nhiều, có thể nhún người bay ra ngoài, có thể dùng độn chú linh tinh. Phụng Nghi chỉ điểm ta: “Thỏ linh châu của ngươi đâu? Vào loại thời điểm này là đặc biệt có tác dụng, không ngại thử một lần.”

“Hả? Thỏ linh châu còn có công dụng này?”

“Không sai. Cho dù trận pháp này của hắn có biến hóa ra sao, chúng ta vẫn là chân đạp trên mặt đất, chỉ cần có đất đai, có địa khí địa mạch, thì thỏ linh châu của ngươi có thể làm cho chúng ta trong thời gian ngắn thoát khỏi nơi này.”

“Oa, đây thật sự là bảo bối tốt. Tới thử xem.”

Phụng Nghi đưa tay qua, thoải mái cầm một tay ta.

Hự...

Ta liếc hắn một cái, được rồi, nếu muốn dùng hạt châu của ta đi ra ngoài, vậy hắn phải nắm ta cũng hẳn là, nếu không ta ra ngoài bằng hạt châu bỏ rơi mình hắn, cũng không tốt lắm. Lại nói hạt châu vẫn là hắn tặng ta mà.

Bàn tay ta hơi khép, một hạt châu màu vàng đất chậm rãi theo lòng bàn tay di động ra đây. Phụng Nghi ra hiệu ta nên không chế như thế nào.

Ba ngón tay ta hơi gấp, làm thủ thế Phụng Nghi dạy ta.

Thỏ linh châu yếu ớt sáng lên, ta quả nhiên cảm thấy cảm giác dưới chân bất đồng, ừm, hình dung như thế nào đây...

Giống như người đứng ở trên xe hơi. Thật ra sàn xe đối với chân người mà nói không nhúc nhích, thế nhưng đất dưới xe hơi lại đang nhanh chóng bị ném ra xa.

Cảm giác của ta bây giờ chính là như vậy. Một mảnh đất dưới chân chúng ta không hề động, thế nhưng khối đất phía dưới đích thực tất cả lại đang di động, cảnh vật xung quanh bóp méo rất nhanh biến hóa.

Tay kia của Phụng Nghi cũng duỗi qua đây, nhẹ nhàng khoác lên hông ta.

Ợ...

Động tác của tay hắn cũng rất nhẹ.

Ta bất động đứng đơ ra ở đó, trước mắt chính là ngực hắn.

Phụng Nghi cao hơn ta, đây là đương nhiên. Vì thế ánh mắt của ta nhìn thẳng chính là ngực hắn.

Hắn hôm nay ăn mặc cũng không hoa lệ, trên người có một cỗ hương khí nhàn nhạt... thanh nhã.

Không thể nói rõ đó là hương khí gì, tóm lại, rất dễ chịu...

Tay khoắc lên ngang hông kia chậm rãi siết chặt. Ta vốn nghĩ mình đã đủ cứng ngắt ra rồi, không ngờ còn có thể cứng ngắt hơn cả ban nãy.

Tay hắn đang di chuyển, ta vẫn không nhúc nhích.

Có điều...

Có điều...

Không biết làm sao, mặt của ta liền dán đến trước ngực của hắn.

Vải vóc mềm mại chạm đến mặt. Ta cảm thấy vải vóc kia rất lạnh.

Không không, không phải vải lạnh, là mặt ta...

Quá nóng!

Nóng đến sắp bốc cháy.

Hắn hần hần, người ta nói gì mà quân tử không làm chuyện mờ ám! Hắn lại thừa dịp tối giờ trò!

Quả nhiên con chim này không phải là quân tử!

Lòng bàn chân hơi hơi chấn động, cái loại di động ấy đình chỉ.

Ta vẫn cứng ngắt bất động, mặt dán trước ngực hắn, có thể nghe được tim của hắn đang đập.

Từng cái từng cái, rất ổn định.

“Tam Bát.” Thanh âm hắn rất thấp.

“...” Ta cảm thấy đình đầu ta khẳng định bốc khói rồi!

Cả người ta cũng sắp bốc cháy! Thứ chảy trong mạch ta khẳng định không phải máu mà là dầu hỏa!

Hắn hần hần, hắn còn muốn làm gì? Hắn không phải là... không phải là... còn muốn tiến thêm một bước đấy chứ?

Vậy ta, ta có phải nên kiên quyết đẩy hắn ra, hay là cho hắn một cái bạt tai giống như nữ chính tiểu thuyết để bày tỏ trình liệt của mình hay không? Hay là...

Hắn thấp giọng nói: “Thiên chu vông.”

Phản ứng bản năng của ta chính là lập tức về ngón tay, vông tơ nhện hộ thân im hơi lặng tiếng bắn ra ngoài, trước mắt xẹt qua một mảnh xám bạc, mạng nhện đã vòng xung quanh người, bảo vệ cả ta và hắn.

Phòng hộ căng ra, ta mới lấy lại tinh thần.

Ta vừa rồi còn tưởng rằng hắn muốn... Thế nhưng, hắn sao lại đột nhiên toát ra một câu như vậy?

Ta cảnh giác bản năng nhìn quanh bốn phía. Xung quanh một mảnh u ám, lấy nhãn lực của ta cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn ra khoảng cách vài thước, nơi này tựa hồ vẫn là một mảnh hoang dã, không có tiếng người, không có...

Nơi này rất yên tĩnh, ngay cả tiếng gió tựa hồ cũng nghe không được.

Ta cũng đề thấp thanh âm hỏi hắn: “Làm sao vậy?”

“Nơi này không phải Mai sơn.”

Hớ? Không xong, chẳng lẽ là ta lần đầu tiên sử dụng thổ linh châu không được, làm cho chúng ta lệch khỏi phương hướng vốn nên có?

Nghĩ như vậy ta có chút chột dạ, bất quá Phượng Nghi hạ một câu lại là: “Nơi này cũng không phải nhân gian.”

Hả?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đầy mắt là quần ma loạn vũ

“Hả? Sao lại thế này?”

Phượng Nghi thấp giọng nói: “Ta đoán, là họa do Mai Tiêu lẫn lộn trận pháp mà ra, dùng thổ linh châu thoát thân rồi khỏi mê cung, hẳn là đến cửa ra hoặc cửa vào cách mê cung gần nhất. Pháp lực của người ổn định có dư, thổ linh châu lại càng không có khả năng xảy ra loại sai lầm này, vì thế đây là, Mai Tiêu sửa chữa trận pháp mê cung, trong lúc vô ý nối với một thế gian khác.”

“Hả?” Ta ngoại trừ hả hả hả thì phát không ra tiếng nào khác.

Đây...

Được rồi, ta biết ta từ người biến thành nhện bản thân chính là một chuyện xuyên việt thêm tu chân, huyền huyền khủng khiếp, lần này bên trong huyền huyền lại xuất hiện xuyên việt...

Được rồi, ta vẫn là không có trấn định của Phượng Nghi.

Có cái gì đựng vào trên vòng hộ thân của ta, không cần ta động thủ, một sợi tơ dính bắn ra lại lui về, trên đầu tơ dính một con côn trùng cánh đang không ngừng vỗ.

Nhờ huỳnh quang trên thiên chu vòng của ta, ta có thể nhìn thấy con sâu này là màu lục nhạt, có một mùi hôi thối nhàn nhạt.

Loại sâu này...

“Đây là thảo bại.” Phượng Nghi khoát tay, trên người con sâu kia nhanh chóng trào ra một ngọn lửa, sau đó ngay cả tro cũng không dư lại, liền hóa thành hư ảo.

“Thảo bại?” Ta sững sốt.

Đây không phải là phi trùng ta từng thấy trong sách, ma vực mới có sao? Loại côn trùng này tại ma vực chính là sinh trong cỏ lớn trong cỏ. Có lẽ phổ biến như phi trùng bình thường trong thế gian của chúng ta.

“Chúng ta đây là tới ma vực?”

Không phải chứ...

Trúng thưởng cũng không linh như thế!

Ma vực rõ ràng chính là một không gian bất đồng độc lập, phong bế, hoàn toàn cắt đứt với nhân gian mà. Có người muốn nhập ma muốn giết ma cùng cực cả đời cũng vào không được. Chúng ta đây sao... tùy tiện xoay một cái thì vào được chứ?

“Vậy, chúng ta mau rời khỏi nơi này đi?”

“Ma vực dễ ra như thế? Vậy thế gian sớm đã quần ma loạn vũ rồi.” Phượng Nghi nhẹ giọng nói: “Người xem thử thổ linh châu của người còn dùng được hay không?”

Hào quang của thổ linh châu vẫn còn, thế nhưng, lại không thể dẫn chúng ta đi chuyển.

“Ma vực phong ấn vô số, có bọn họ tự mình phong, có cả tiên nhân thần tướng khi đó phong, đừng nói là trình độ như ta người, cho dù là sâu muốn bay ra cũng khó.”

Ta ngửi mùi không khí nơi này cũng không đúng lắm. Một mùi mục nát, không mới mẻ, giống như...

Đúng, giống như cái loại mùi miệng cống thoát nước bốc ra của kiếp trước.

“Vậy làm sao bây giờ?” Ta thoáng cái bối rối.

“Xem ra trận này của Mai Tiêu...” Phượng Nghi chỉ nói nửa câu như vậy liền không nói nữa, nhìn nhìn ta, hơi nhíu mày: “Đây có cái gì đáng phải sợ? Người ta cũng không phải người tu đạo. Lại nói, cho dù tới ma vực này, dù cho ma đạo đứng đầu nơi đây, chẳng lẽ hai chúng ta còn có thể không đối phó được?”

“Ồ... Cũng phải...”

Ta sốt ruột một cái là trong lòng rối loạn, không nghĩ tới Phượng Nghi chính là một tên tai to mặt lớn cấp quan trọng chút nào, mà chính ta cũng không phải là hạng người bình thường.

Nhưng ta vẫn phản bác hần: “Người thì biết ma vực người ta có cao thủ hay không? Kinh địch là khởi đầu của thất bại, không được sơ suất. Lại nói trên địa bàn người ta, trước khi chiến đã thua ba phần. Người ta quen khu vực, nếu như lại xuất hiện con quỷ gì này, hạ độc này...”

Phượng Nghi như cười như không liếc mắt ta một cái. Ta mới nhớ ra hần là phượng hoàng mà, độc gì cũng không sợ.

Về phần chính ta, ta hạ độc mặc dù tại ma vực không biết thế nào, nhưng trong đội ngũ yêu tinh tu luyện chúng ta, cũng có thể xếp trong ba tên đầu. Đúng rồi, sau khi có linh châu ấy, phỏng chừng được xếp thứ nhất.

Như thế ta còn sợ người khác hạ độc ta... Ồ, chủ yếu là lá gan của ta lớn lên theo không kịp với sức tăng trưởng của công lực, nhất thời rụt rè.

Nghĩ như vậy ta cũng dần dần định thần, không cảm thấy sợ hãi nữa.

“Vậy chúng ta làm sao tìm được đường quay về? Hay là tìm hiểu ma vực một chút? Lại nói ta cũng mơ hồ nghe nói hiện giờ thế gian không yên ổn, ma vực hình như có động tác gì.”

“Mặc dù không vội trở về...” Phượng Nghi nhìn ta: “Bất quá thật ra phải cải trang giả dạng một chút. Mặc dù không sợ, thế nhưng thêm phiền phức cũng phiền.”

Vì thế ta thay đổi một bộ váy màu đen, tóc chải một cái búi lệch vô cùng kỳ quái. Đây cũng không phải ta muốn khác người làm cho mình càng thêm yêu dị. Chủ yếu là kỹ xảo chải đầu của ta không được tốt lắm, bất quá Phượng Nghi thấy lại nói không tồi, bảo ta không cần chỉnh lại, từ bên đường hái một đóa hoa lạ cỡ bàn tay màu đỏ tươi cắm ở tóc mai cho ta.

“Đây là hoa gì?”

“Hoa xích hỏa.”

Phượng Nghi cũng tự cải trang, không biết hần làm thế nào thay đổi quần áo như vậy, trên vai mang một miếng giáp màu đen, bên hông là đai lưng nhọn cạnh nhô ra, tóc tán ra hai bên má.

Oa...

Ta chỉ biết Phượng Nghi hoa y mỹ phục đẹp, thế nhưng không biết hần vừa cải trang thành như vậy, cư nhiên tràn ngập một loại... Ồ, nói như thế nào đây? Trong tiểu thuyết ngôn tình hình dung như thế nào? Sức hấp dẫn của nguy hiểm? Tà dị như tử thần? Dù sao ta không biết hình dung. Bất quá thực sự, có một loại phong tình khác... Cái đó, so với chính trang ngay ngắn càng hấp dẫn người hơn. Chẳng trách có câu cửa miệng, nam nhân không xấu, nữ nhân không thương ha. Nam nhân mà hư hỏng, thật đúng là rất đẹp...

Bất quá ta chưa kịp nhìn mấy lần, Phượng Nghi liền thay đổi cả diện mạo, thoát nhìn khuôn mặt biến vuông, mặt mày biến... âm đạm tầm thường, trán nhẵn như đuôi thú, trên má thêm một vết sẹo, làn da cũng biến nửa đen không vàng.

Ngay cả như vậy, vẫn rất oai hùng, không khó nhìn chút nào.

Trời dần dần sáng lên, ta nhìn hoa cây xung quanh, dường như ngay cả chúng cũng không giống như nhân gian. Thân cây mọc hình thái quái dị, lá cô là một loại màu tím đen, giống như máu bầm.

“Sinh thái ma vực này... Ý ta là, cỏ cây hoa đều quái dị như vậy sao?”

“Hơn phân nửa nơi này trước đây cũng không phải như thế, chẳng qua là ma vực khó thấy ánh mặt trời, lại nhiều khí độc... Còn có duyên cớ phức tạp khác, cho nên những cỏ cây này mới dần dần mọc thành như vậy.”

“À...”

Chúng ta lên đường không dùng thân pháp độc môn nào, thuật phi hành của Phượng Nghi lại càng không lòi ra, bất quá bậc công phu thảo thượng phi này đều là công phu nhập môn tu luyện, ngay cả đường cũng không đi được, vậy còn tu luyện cái quỷ gì.

Khoảng thời gian một bữa cơm, nhìn thấy phía trước mơ hồ có bộ dáng thành trấn. Chúng ta không có liều lĩnh tới gần, trước canh ở một bên nhìn, quả nhiên có người đi qua. Ta nhìn xa xa thấy có người qua, chỉ là vẫn thấy không rõ là người là yêu hay là ma là quái.

Tôi có ba người, thoát nhìn đều là bộ dáng người, chẳng qua là một thân ma khí. Hơn nữa trong đó một người bộ mặt sung phù, mắt mũi môi toàn bộ méo mó dời vị trí, trên đầu không có tóc, hai lỗ tai nhỏ dị thường, thấy thế nào cũng không giống người.

“Đó... là người sao?”

Bọn họ đi qua trước người chúng ta, sau khi đi xa, ta thấp giọng hỏi Phượng Nghi: “Mặc dù là một thân ma khí từ trên xuống dưới, thế nhưng...”

“Là người.” Phụng Nghi phát tay giải trừ ấn thân trên người chúng ta: “Hai câu bọn họ nói vừa rồi, ngươi có nghe hiểu không?”

Ta thành thành thật thật lắc đầu: “Không hiểu.”

“Ta thật ra đã từng nghe vài lần, đó vẫn là rất lâu trước đây, ít ra cũng có thể nói một hai câu, đợi vào thành, ngươi không được lên tiếng.”

“Được.”

Hết thấy nghe hẳn là được, dù sao hẳn thông minh hơn ta, kiến thức lại nhiều.

Dọc theo đường đi ta thấy không ít thứ kỳ quái. Chim trông cũng rất kỳ quái, đương nhiên cũng không có vẻ cung kính gì với Phụng Nghi. Phải nói chim nhân gian thấy Phụng Nghi, cho dù là chim sẽ chưa mở linh khiếu, cũng sẽ lập tức sà xuống mặt đất. Đây là bản năng trong huyết mạch chúng nó, thấy vương giả của bốn tộc nhất định sẽ có biểu hiện như thế. Thế nhưng chim nơi này không vậy.

Phong chừng người sinh tồn tại ma vực này, không thể lại xem như... người bình thường đi?

Chim ma hóa ấy, cũng không thể lại xem như chim?

Ta nghĩ không rõ, vì thế cũng không lại khó xử chính mình.

Loại vấn đề này rất phức tạp, tuyệt đối không phải loại ta có thể suy nghĩ rõ.

Chúng ta vào thành, ta hơi cúi thấp đầu, dư quang khước mắt nhìn quét khắp nơi.

Lui tới trên đường nơi này cũng... đại đa số đều là hình người dạng người. Thế nhưng hình thù kỳ quái cũng không ít. Quả thực giống một cuộc đại du hành hóa trang, nhất là tên xách theo thịt máu chảy đầm đìa không biết là cái gì, lại mọc hai cái cánh dài.

Hơn nữa trang phục của ta và Phụng Nghi mặc ở trong này xem ra cũng không lộ vẻ bất ngờ, những người đó có người choàng da thú, có người cầm lông chim, còn có người lồng lảnh một thân khâu đầy lá vàng, cũng có người đai lưng tất cả đều là chuỗi khớp xương vỡ, ta thấy nó thế nào cũng không giống xương thú...

Ta lặng lẽ oán thầm trong lòng, chúng ta vẫn là mau tìm đường trở về đi, ma vực này một chút cũng không thoải mái cũng không có cảnh để ngắm, nhìn nghe cũng làm cho ta cảm thấy trên người dựng lông.

Phụng Nghi tới một cửa hàng, kéo tay ta cùng đi vào.

Đây là cửa hàng gì? Không biết ma vực nơi này thông hành tiền gì?

Phụng Nghi sờ soạng thứ gì đặt trên quầy, sau đó nói huyền thuyên mấy câu, thật ra ta mơ hồ có thể nghe hiểu một số từ, chẳng qua là liên kết có chút khó khăn, dùng từ thật ra chênh lệch không quá lớn với phát âm dùng từ nói chuyện của chúng ta bình thường, thế nhưng ngữ điệu rất cổ quái...

Người trong quầy lười biếng đứng lên, hẳn trông gầy gò, mặt gầy chỉ thấy da và xương cốt, lại thêm râu mép gầy, giống một con sơn dương già.

Ta vận lực chú mục liếc hẳn một cái, ô, đây là lão sơn dương tinh mà. Đạo hạnh không sâu, có lẽ chưa tới hai trăm năm.

Lão sơn dương tinh thu thứ gì đó trông giống trang sức của Phụng Nghi, sau đó cầm ít tiền đi ra.

Ồ, thì ra đó là một hiệu cầm đồ?

Không giống hiệu cầm đồ của nhân gian lắm, ta vừa rồi cũng là nhận không ra.

Chúng ta ra khỏi hiệu cầm đồ, ta hỏi: “Tiếp theo, làm sao bây giờ?”

“Trước tìm một chỗ ở, chậm rãi tìm hiểu một chút tình hình.” Phụng Nghi liếc mắt nhìn ta một cái: “Có ta ở đây, ngươi không phải lo lắng.”

“Ta biết.” Ta không lo lắng.

Thật sự, bởi vì có hẳn.

Vì thế cho dù có tới một nơi nguy cơ tứ phía, ta ngay cả ngôn ngữ cũng không thông như thế này, ta cũng không cảm thấy sợ hãi.

Chúng ta tìm một gia điểm trong thành ở lại, khách điểm này thực sự kỳ quái, là chôn dưới đất. Chúng ta theo cửa thạch động tiến vào, dọc theo thang đá xuống phía dưới, phía dưới có vẻ rất trống trải. Ta quan sát hết điểm tiêu nhị lại quan sát đến chường quầy ấy.

Ta ㊟, chẳng trách khách điểm này là địa động, thì ra chường quầy chính là một con chuột tinh.

Ta nhớ tới Hôi Đại Mao nhà mình, hẳn cũng thích ăn hang ở hốc, nhưng chúng ta ở không phải địa động mà là sơn động.

Điều này cũng làm cho ta có mấy phần thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Vừa uống rượu vừa xem phim

Đừng nhìn nơi này là khách điểm địa động, làm ăn còn rất không tồi, chúng ta muốn hai gian phòng cạnh nhau, theo như con chuột điểm tiểu nhị kể, đây là hai gian phòng cạnh nhau cuối cùng, ngoài ra chỉ còn lại hai ba gian trên mái lè tè.

Cùng chờ hần, ta nâng tay khởi động thiên chu võng, nhỏ giọng nói với Phụng Nghi: “Chúng ta còn ở lại làm gì?”

Chúng ta hần là phải vội vàng tìm đường về Mai sơn hoặc là quay về Bàn Ti động chứ, Phụng Nghi cư nhiên không nhanh không vội, hần cho là chúng ta tới ma giới chơi ba ngày sao?

“Người có biết đi đâu tìm phương pháp trở về không?”

“Ta thì không biết, nhưng người hần là biết nha. “

Thiên chu võng có thể ngăn cách chúng ta,, đứng ở ngoài võng, cho dù dí sát tai vào cũng không nghe được thanh âm của chúng ta.

Chê cười, thiên chu địa võng của ta nếu như ngay cả chút thanh âm cũng không ngăn được, thật sự phí công bao nhiêu năm suy nghĩ của ta.

“Ta biết, bất quá nếu đến đây, không tìm hiểu một chút hăng trở về sao?”

Phụng Nghi cười cười, nụ cười của hần bây giờ không tuyệt lệ như trước đây, nhưng cũng rất tuần tú, thậm chí... có chút cảm giác chất phác.

Ảo giác, đây nhất định là ảo giác, cái từ chất phác này qua một ngàn tám trăm năm nữa cũng không có khả năng kéo được quan hệ với Phụng Nghi a.

Dịch dung giả dạng này của hần thật ra rất... Khụ, rất đủ sáng tạo.

“Trước không nói, người đã đói bụng chưa?”

“Không ăn cũng không có việc gì mà.”

“Phải làm bộ một chút, bằng không làm cho người ta nghi ngờ.”

A, điều này cũng đúng.

Chúng ta đến đại sảnh. Được rồi, đại sảnh cũng là một cái đại sảnh dưới đất, hơi rộng, bày bày tám cái bàn. Ta cũng có chút tò mò với đồ ăn của ma vực, bất quá bụng lên cũng là cơm canh, rau dưa bình thường. Hương vị hơi đắng, dưới ra hiệu của Phụng Nghi, ta không nuốt đồ ăn xuống mà lặng lẽ ỏi ra. Một mâm nói là thịt thỏ bụng lên sau đó ta cũng không dám động, ngược lại rượu thì Phụng Nghi ra hiệu ta uống một chút cũng không sao.

Vị rượu rất chán. Ta ngửi ngửi, lại liếm liếm, liền nhứu mày không đụng vào nữa.

Nghe trong đại sảnh có người nói chuyện phiếm lúc ăn cơm, nơi này hần là một trần nhỏ không lớn. Người nơi này nói cũng đơn giản là một vài hiểu biết bình thường, bất quá với ta mà nói lại là không bình thường. Tỷ như mưa nơi này là có hại, bị giới nhiều có thể sẽ sinh bệnh nặng.

Người một bàn khác tựa hồ là đang mua bán hàng, đang thảo luận giá tiền vải dệt vu lan và vải hồ tì, ta nghe rất cẩn thận. Miệng của cái giọng kia trông thật là a... Ta thấy há mồm quả thực có thể nhét vào cả một quả bóng! Người còn lại thì mất lời, hơn nữa con mắt ấy tựa hồ có thể xoay tròn ba trăm sáu mươi độ...

Thật sự là không xem không biết vừa thấy giật mình.

“Ma vực và tường tượng ban đầu của ta, không giống lắm...”

“Người vốn nghĩ như thế nào?”

Chúng ta đóng cửa lại, khởi động võng nhện nói chuyện.

“Ừm, mịt mù tăm tối...” Điểm này cơ bản phù hợp, mặt trời nơi này cực nhỏ, trời toàn mờ mịt.

“Yêu ma quỷ quái khắp nơi này...” Việc này... Ồ, mặc dù những người đó trông rất ma quái, nhưng thật ra không có lực sát thương chút nào.

“Máu chảy thành biển này...” Ta biết ta là có chút nghĩ lung tung. Trong Tây Du ký mấy cái trại yêu động yêu ấy cũng không có biển thành ao máu núi thây.

Dù sao, chính là rất yêu rất ma.

Bây giờ nhìn lại cư nhiên... cũng rất thái bình, không thể không khiến ta kinh ngạc.

Từ một số tin tức chúng ta vừa nghe mà phán đoán, nơi này là chủ nghĩa vô chính phủ, các nơi có thể lực bất đồng cất cứ. Đại vương nào đó chiếm một mảnh địa bàn, linh yêu nào đó lại chiếm một mảnh địa bàn khác. Người trong thôn thôn trại trại trấn phía dưới đây, đều xem như... ờ, tá điền của yêu vương này?

Ta biết ví dụ này không hay, bất quá, ta trước mắt có thể nghĩ đến thích hợp nhất mà chính là vậy.

Những tiểu yêu tiểu quái kiếm sống này, cũng có nửa là người hoặc người không ra người... Mọi người, phải cung phụng yêu vương trên đỉnh đầu, cũng tỷ như lão bản chuột vừa rồi kia. Hắn đang tính sổ sách. Hắn cư nhiên còn có thể dùng bàn tính! Vừa tính vừa lẩm bẩm cung phụng thánh này vậy là đủ rồi.

Đây, thật sự rất giống quan hệ của tài chủ và tá điền a.

Yêu vương lớn nhất vùng này tựa hồ là Cự Lực đại vương gì đó. Nghe danh hiệu liền biết chắc là có được khí lực rất lớn rất khủng bố. Một tin tức khác chính là chủ một cái động lễ cách nơi này không xa sắp thành thân, vì thế đám lâu la của động lễ vợ vét hạ lễ khắp nơi, người miệng rộng kia ấy đang thương lượng với người mất lời có cần mua chút hàng bán lại cho động lễ hay không.

Ta nâng má, ta nhưng không ngờ ma vực... thật ra không khủng bố như trong tưởng tượng.

Tay Phượng Nghi xoa hai cái lên tường, ánh nến trên bàn rọi trên vách tường, tường trong nháy mắt hiện ra cảnh tượng phụ cận mà Phượng Nghi muốn nhìn.

A, thật giống xem phim.

Ta lấy ra một cái gối dựa, tựa vào đầu giường xem. Kết quả Phượng Nghi đang hoảng không khách khí cũng ngồi xuống bên cạnh ta, chìa tay đòi ta: “Lấy ra.”

“Cái gì?”

“Người khẳng định không chỉ mang theo một cái đệm.”

Hắn cư nhiên lại cảm thấy hứng thú với cái đệm của ta?

Ta vừa kỳ quái, vừa lấy ra một cái gối nữa đưa cho hắn, hắn cũng học bộ dáng của ta kê phía sau, an vị bên cạnh ta, cùng xem vách tường với ta.

Trời bên ngoài còn chưa tối hẳn, tình cảnh trên đường có thể thấy rất rõ ràng, thực sự rất giống xem phim — Có điều là không tiếng động.

Hì, nếu như lại có Cola trà sữa và bông ngô, vậy càng giống ngồi trong rạp chiếu phim.

“Xem ra rất giống thành trấn nhân gian nha.”

Mặc dù không có Cola và trà sữa, bất quá trong hồ lô của ta còn có chút rượu hầu nhĩ, lấy ra thêm một bình cho Phượng Nghi, một bình chính mình uống. Còn có mứt hoa quả gì gì đó.

“Ban ngày thì xem cũng không được gì.”

“A, cũng đúng.”

Quần ma loạn vũ đương nhiên phải thừa dịp đêm tối.

Cũng may trời rất nhanh tối xuống. Thuật nhìn trộm này của Phượng Nghi còn có thể di chuyển góc độ, vừa lúc ở một đầu phổ hình chữ thập, phạm vi nhìn không nhỏ, lại vô cùng rõ ràng. Người trên phố đi lại vội vã, hình như đều đang gấp gấp về tổ về nhà, rất nhanh trên đường liền biến thành trái quạnh quẽ.

“A, kia là cái gì?”

Bỗng nhiên có vài đạo huỳnh quang xẹt qua không trung, thế đi cực nhanh giống như sao băng, ta cũng không thấy rõ đó là thứ gì. Điểm sáng ấy liền biến mất không thấy.

“Đó cũng là một loại thảo bặt, bất quá nó buổi tối là sẽ sáng lên.”

“A, vậy không phải giống như đom đóm?”

“Không sai biệt lắm đi.”

Có hai nữ tử đốt đèn lồng thướt tha đi qua. Một người mặc mặc quần đỏ, lộ bả vai tuyết trắng và nửa bờ ngực sữa. Người kia mặc tử sam, thể nhưng váy xẻ sang hai bên, trong khi đi chân dài trắng như tuyết như ẩn như hiện, bọn họ đều cực là loi, mặc dù tướng mạo coi như không thể nào...

Ta lờm về phía Phượng Nghi, hần xem rất nghiêm túc.

Hần rốt cuộc là vì tìm hiểu thêm tình hình ma giới, hay là đang nhìn nước da hai nữ nhân kia lộ ra chứ hả...

Hự, ta suy nghĩ nhiều, Phượng Nghi thì có thiên tư quốc sắc nào mà chưa từng thấy, làm sao để ý... tiểu yêu nữ lẻo lết như vậy chứ.

“Ừm, các nàng là...” Ta cảm thấy cổ họng hơi khát, nhạt nhẽo hỏi. Thật ra không phải ta muốn hỏi cái câu hỏi cực kỳ vớ vẩn này, mà là, trong phòng rất tĩnh, ta và Phượng Nghi, cách lại có chút quá gần...

Dù sao, bầu không khí trong phòng tựa hồ có chút biến hóa vi diệu.

Trước kia khi ta ở cạnh Phượng Nghi, cũng luôn trầm mặc lúng túng. Bây giờ thì, ừm, mặc dù cũng vẫn là trầm mặc, thể nhưng không giống với cái loại căng thẳng lúng túng lúc trước ấy...

Dù gì ta không biết hình dung. Tuy rằng bây giờ cũng cảm thấy lúng túng căng thẳng, nhưng khác với trước kia.

Ừm. So với trước kia thì... ám muội hơn...

Đúng, chính là ám muội.

Từ sau khi Phượng Nghi cầu thân, dù sao giữa ta và hần liền có chút không giống. Ít nhiều, luôn cảm thấy ngượng ngùng. Cho dù ra sức nói cho chính mình đừng có nghĩ nhiều theo phương diện ấy, thể nhưng mạch suy nghĩ cũng không phải là ngựa choàng vào dây cương, mặc người chỉ huy muốn đi thì đi muốn dừng thì dừng.

Phượng Nghi liếc mắt nhìn ta một cái, trong ánh mắt rõ ràng viết “Ngươi rất ngu ngốc”, thật ra ta đương nhiên cũng biết, nữ tử trời tối đi ra, cầm đèn lồng màu đỏ, lại mặc thành thể kia, còn có thể là gì chứ? Thuần túy là tìm lời để nói nên hỏi thôi.

“Ừm, ha hả, uống rượu.” Ta cười gượng, giờ bình rượu của mình cùng một cái với hần: “Mùi rượu hầu nhi chính là hương thuần.”

Phượng Nghi thu hồi ánh mắt, miễn cưỡng gật đầu đồng ý ta: “Là không tồi.”

Hai nữ tử kia đi qua không lâu, lại có một đội nhân mã qua đây, thoạt nhìn ít nhất hai mươi người, bọn họ đi cũng không nhanh lắm, nhưng là một loại uy thế ngưng trọng.

Ta mở to mắt nhìn kỹ, người toàn bộ là quần áo hắc y, mặt che mặt nạ tựa như mai đen. Bọn họ không ai lộn xộn, thẳng tắp mà cười trên lưng ngựa, từ đầu phố đi qua, không những động tác của bọn họ cứng nhắc chỉnh tề, ngay cả tần suất động tác móng ngựa giờ lên hạ xuống cũng hoàn toàn nhất trí, nếu như thuật nhìn trộm này còn có thể nghe được thanh âm, chừng hai mươi con ngựa này, khẳng định phát ra tiếng chân của một con ngựa ròn rã mà đơn điệu.

Chờ bọn hần đi xa, ta biết rõ không có khả năng sẽ bị nghe thấy, vẫn là khề xà một hơi, than thở một tiếng: “Đội nhân mã vừa đi qua kia nghiêm chỉnh thật nhì.”

“Ừ.”

Ta nghe được có động tĩnh khác, vừa quay đầu, có một con thiêu thân không biết từ đâu bay tới, nhào về phía ánh nến trên bàn, lập tức đã bị thiêu, sau đó rơi trên bàn.

Nhìn thấy thiêu thân khiến ta đột nhiên nhớ tới... Tam Thất.

Nàng, còn có thất tâm nga.

Ta đi qua nhặt lên, con thiêu thân trên bàn kia đã chết, nó cũng không phải một con thất tâm nga.

Tam Thất vì sao lại dính dáng tới thất tâm nga chứ? Nàng hiện giờ lại ở chỗ nào?

“Không sớm, ngươi nghỉ ngơi đi.”

“Hử?”

Phượng Nghi mặc dù nói lời này, thể nhưng cũng không có ý tứ rời khỏi phòng ta.

Chúng ta rõ ràng đặt hai gian phòng mà, chẳng lẽ hần không... không định về phòng sát vách của mình đây chứ?

Phượng Nghi đứng dậy, để giường cho ta, chính mình lại khoanh chân ngồi trong ghế dựa, hai tay bắt quyết, nhắm mắt lại.

Hần cứ như vậy thân nhiên bắt đầu nhập định!

Ta ngồi bên giường, phải nói... Phượng Nghi khẳng định sẽ không phi lễ ta, điều này ta có thể tin tưởng. Bất quá, cô nhện quả chim cùng hần một phòng, lại là buổi tối...

Điều... Điều này bảo ta làm thế nào thân nhiên nằm xuống ngủ trước mặt hần chứ hả?

Quên đi, ta cũng nhập định đi, dù sao nhập định cũng rất tốt...

Ta vừa mới khoanh đầu gối, vô tình lại nhìn thoáng qua bức tường đối diện.

Thuật xem trộm Phượng Nghi thì đang dần dần biến mất, cảnh phố biến nhân nhật chỉ còn một chút bóng dáng.

Ngay lúc này, trước mắt ta hoảng hốt một cái. Không, không phải ta hoảng hốt, là trên tường kia chợt lóe lên một cái, tựa hồ đột nhiên hiện lên thứ gì đen nhánh.

Thông khí trong phòng không thoải mái, có vẻ ngột ngạt tĩnh mịch, trong lòng ta rất bất an, mặc dù chân đã khoanh, thế nhưng tâm lại chưa yên.

Liếc mắt nhìn Phượng Nghi ở đối diện, khuôn mặt hần trầm tĩnh, hô hấp đều đặn, cả người vững như núi cao bàn thạch. Nhìn hần vài lần, bất an trong lòng ta tựa hồ cũng ít đi một chút, nhắm mắt lại, bắt đầu vận công.

Song ta vừa mới nhắm mắt lại, bên tai liền truyền đến tiếng động lạ!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Ghi chép hiểu biết về ma vực (Nhất)

Ta lập tức nhảy lên, Phượng Nghi mở mắt ra, nói: “Người đợi trong phòng, giăng võng lên, ta đi xem.”

“Ta đi cùng người.”

Hần liếc mắt nhìn ta: “Ta sẽ không liên lụy đến người.”

Vừa nãy lúc đang ăn cơm ta tranh thủ đi ra ngoài một lát, hần không có hỏi ta đi đâu, tám phần là cho rằng ta đi tiểu tiện, thật ra ta lại không làm chuyện tốt...

Lần trước hạ tơ quán tại Mai sơn là vô ý, lần này ta là cố ý.

Chúng ta ra cửa, cây đuốc dầu dùng để chiếu sáng lên tường đất đối diện tựa hồ lộ ra ánh sáng âm đạm hơn khi chúng ta đi vào một chút.

Thanh âm vừa rồi rất nhanh, giống như thứ gì bị đánh ngã... Bất quá, kỳ quái không phải là thanh âm vật nặng rơi xuống đất ấy, mà là thanh âm khác phát ra ngay trong khách điểm dưới đất này.

Đó là một cỗ thanh âm kỳ quái, giống như tiếng gió... Không, không giống tiếng gió. Cái loại thanh âm mơ hồ, vù vù này... giống một đám cánh dài gì gì đó tụ tập cùng một chỗ.

Ta và Phượng Nghi rất nhanh nhìn nhau, đồng thời nhớ lại!

Võng nhện của ta khẽ rung ra phía ngoài, khúc quanh ở hành lang bỗng nhiên lao ra một đám gì đó đen nghìn nghịt, ào ào đụng vào trên võng của ta, võng tơ màu bạc bị đụng phập phồng, giống như ngoài khơi con ốc lẩn tới bắt đầu khởi động.

Một sợi tơ bắn ra lại thu về, đầu kia trối, rõ ràng là một con thắt tâm nga!

Ta bây giờ cũng sắp bị chứng sợ hãi thiêu thân rồi. Vừa thấy bộ dáng con thiêu thân đen xì cánh nát đầu nhọn kia, liền theo bản năng run cầm cập.

“Thả chúng nó đi qua.”

“Hả?”

Ta mặc dù không hiểu. Bất quá nghe lời Phượng Nghi không sai. Vồng nhện bắn một cái, những con thiêu thân ấy bị văng ra ào ào. Sau đó vồng nhện khua lên một trận gió, thổi mạnh những con thiêu thân này xẹt qua bên cạnh chúng ta. Chúng nó cũng không có quay đầu lại tìm phiền toái, nhào thẳng về phía đầu kia hành lang. Đám thiêu thân bị tơ nhện của ta trói vỡ cánh loạn một trận trong hành lang. Hình như cánh bị tổn thương một chút. Bất quá cũng miễn cưỡng đuổi kịp bầy thiêu thân cùng nhau bay đi.

“Đám thiêu thân này...”

“Về phòng trước.”

Ta cài then cửa, lại hạ một tầng phong bế, mới quay đầu lại.

“Chẳng lẽ... là Tam Thất nàng...” Ta cảm giác tim mình đập cực nhanh.

Phượng Nghi không trả lời ta, chỉ nói: “Đám thiêu thân này cũng không vào phòng... Nếu ở trong phòng đóng chặt cửa sổ thì không có việc gì.”

Quan trọng không phải là việc này, mà là Tam Thất có phải cũng ở nơi này, đám thiêu thân ấy có quan hệ với nàng hay không.

Tam Thất nàng, nàng thật là một thành viên của ma vực sao? Hay là bởi vì duyên cớ nào đó mà rơi vào ma vực chứ?

Trong lòng ta rối bời. Thế nhưng Phượng Nghi lại căn bản không đếm xỉa tới muốn nói lại thôi của ta, chỉ nói: “Đừng lo chuyện bao đồng loạn, ngủ đi.”

“Cái gì?”

“Thất tâm nga vốn phổ biến tại ma vực, mặc dù đám vừa rồi hơi lớn một chút, bất quá cũng không có gì.”

Nhưng về mặt của hắn rõ ràng là có cái gì mà!

Vậy bảo ta sao mà ngủ được chứ! Việc này... Việc này...

Ôi, thế nhưng việc này ta có năng lực làm gì đây?

Nếu như Tam Thất thật sự ở nơi này. Vậy ta, có thể giết nàng sao?

Ta nhìn nhìn tay mình, cười khò.

Ta biết ta không xuống tay được.

Ta ngồi bên giường phát ngốc một hồi, chán nản nằm xuống.

Có đôi khi cảm thấy bản thân đã rất lợi hại, thế nhưng ngay sau đó lập tức sẽ bị hiện thực đã kích.

Thật ra...

Thật ra cuộc sống ngày qua ngày năm qua năm, công lực tăng trưởng, còn không có nhiều bằng bề dẫu.

Ta lăn qua lộn lại, có chút bất an, lại cảm thấy buồn bã, không biết khi nào thì mới mơ màng ngủ.

Trong phòng không thông khí chút nào, có thể ngửi được một mùi thơm ngát nhàn nhạt, tựa hồ là lá cỏ...

Ừm, là hương vị trên người Phượng Nghi sao? Rất dễ chịu...

Sáng sớm hôm sau, khách điểm vẫn người đến người đi thái bình vô sự, thoạt nhìn thất tâm nga kia ban đêm tới xoay một vòng, cũng không có ảnh hưởng gì, người nơi này cũng nhìn quen lắm rồi nên không thấy lạ. Bất quá thiêu thân nơi này cũng không giống thiêu thân chúng ta từng gặp thấy máu thịt liền điên cuồng nhào vào mắt mạng, vẫn có điểm khác.

Tiểu nhị chuột tới đưa nước nóng cầm đồ thưởng Phượng Nghi cho, còn cười híp mắt hỏi chúng ta ban đêm ngủ có ngon không.

Ta làm bộ dạng thờ ơ phàn nàn: “Ban đêm thiêu thân thật nhiều.”

Tiểu nhị chuột cười hi hi, nói: “Cô nương đừng giận. Nơi này của chúng ta còn tính là ít đấy. Cũng không biết năm nay sao lại thế này, đám thiêu thân ấy đặc biệt nhiều lên. Hơn nữa trước kia chỉ đốt gia súc hút máu, bây giờ cũng dám nhào vào người. Ngày hôm qua lại từ cửa sổ trên mái nhà khua xuống một đám, bất quá chỉ cần đóng chặt cửa sổ thì không có việc gì.”

Ta rất muốn bắt một con thiêu thân dò xét rốt cuộc làm sao, bất quá Phượng Nghi một bộ không muốn gây chuyện nhiều, ta cũng chỉ có thể ngoan ngoãn theo hắn.

Chúng ta tiếp tục lên đường, hấn dẫn chuột tinh chương quây của khách điểm kia mua hộ hai con động vật kỳ quái. Thoạt nhìn hấn là là ngựa, thế nhưng ngựa không có đừ tợn khủng khiếp như thế, trên đầu mọc sừng, bốn vó cứng như sắt đá, chạy cũng cực nhanh.

Ta ở trong này ngay cả phương hướng cũng không biết, cảm giác rất không thích ứng.

Ra khỏi thành, cây cỏ hình thù kỳ quái trong hoang dã càng nhiều hơn.

Tiếng vó ngựa đơn điệu làm người ta cảm thấy rất ngột ngạt.

Trong đầu ta vẫn rất kỳ quái, từ Phụng Nghi nghĩ đến Từ Hằng, từ Tam Lục nghĩ đến Tam Thất, còn có Hồi Đại Mao, già trẻ lớn bé trong Bàn Tỉ động của ta, không biết bọn họ bây giờ đều thế nào. Ma vực kỳ quái này rốt cuộc làm thế nào mới có thể rời đi?

“Chuyện thiêu thân ngày hôm qua kia, vì sao không cho ta tiếp tục tìm hiểu chứ? Còn nữa, chúng ta đây là muốn đi đâu đây? Ngươi sẽ không dẫn ta đến địa phương nào kỳ quái đấy chứ...” Ta vẫn là nhìn không được hồi hấn: “Ngươi thật ra nói chuyện...”

“Câm miệng.” Hấn rõ ràng gọn gàng ném cho ta hai chữ.

Ta trừng hấn một cái, người này còn nói muốn thành thân với ta? Nhìn hấn khuôn mặt cao cao tại thượng, hình thức ở chung của chúng ta đây rõ ràng chính là chủ nhân và người hầu còn gì!

Ta cũng buồn không hé răng.

Bầu trời thoạt nhìn có một chút ánh nắng, Phụng Nghi còn nói: “Ý tứ của ta là... ngươi không cần tìm lời để nói. Có một số việc, cho dù ta giải thích ngươi cũng nghe không hiểu.”

Hai câu này của hấn thật ra vẫn là giải thích mà...

Ta quay mặt đi cười trộm, bất quá ta vẫn là nổi lên đề tài khác: “Con đang cười này gọi là gì?”

“Ngựa hoang.”

“Nói vậy, ngựa hoang cũng không thể trông xấu như vậy chứ.”

Con động vật dưới chân kia không biết có phải là hiểu ta đang nói nó xấu hay không, bất mãn phát ra tiếng phì phì trong mũi.

Phụng Nghi thần nhiên nói: “Ngựa hoang của ma vực chính là xấu như vậy.”

Phía trước chính là đường bị hai vách núi kẹp, chính xác mà nói, con đường ấy hấn là xuyên qua núi này, cứng rắn phân núi thành hai khúc.

Phụng Nghi chỉ vào cây trên sườn núi, nói cho ta biết đó là cây gì, lại chỉ vào cỏ bên đường, giảng cho ta đó là cỏ gì. Rõ ràng ta không hỏi, hấn... Ừm, được rồi, hấn chủ động nói, vậy ta cứ nghe là được.

Trong cỏ cũng có phi trùng bướm bướm, bay rất thấp, xoay quanh vòng lại. Ta nhìn thấy thiêu thân trước hết căng thẳng, sau đó chờ phát hiện không phải thất tâm nga mà là thiêu thân bình thường, chúng ta sớm đã chạy xa.

“Ngươi nói, người của Mai sơn bây giờ đã phát hiện chúng ta biến mất chưa, có phải sẽ đi tìm hay không?”

“Chỉ sợ không dễ.” Phụng Nghi nói: “Tiên hội sẽ mở bảy ngày. Trong lúc này người trốn đi tìm thanh tịnh không cho người ngoài quấy rầy cũng không ít. Bọn họ chỉ sợ cũng sẽ cho rằng chúng ta là trốn ở nơi nào chơi đùa giải sầu.”

“Ôi,” ta thở dài: “Sớm biết không tiến vào cái mê cung kia... Bây giờ lạc đường đến một nơi như thế này. Thật ra ta cũng không tò mò với ma vực, suy cho cùng không phải là địa phương của mình, đi lại ngồi nằm cũng không yên tâm. Ta nhớ nhà, ta muốn về Bàn Tỉ động.”

Phụng Nghi trầm mặc trong chốc lát, nói: “Sẽ trở về, rất nhanh.” Dừng một chút, còn nói: “Có ta ở đây, không phải sợ.”

Chúng ta đến chỗ miệng núi, đường rất hẹp, chỉ có thể chậm tốc độ, Phụng Nghi ra hiệu bảo ta qua trước.

Ta nhìn hai bên, ta thúc con ngựa hoang rất xấu này hướng phía trước, bỗng nhiên nhảy ra mấy bóng đen, ngăn đàng trước ngựa của ta.

“Này! Núi này là ta mở, cây này là ta trồng! Nếu muốn qua đây...”

Ta tròn mắt há hốc mồm.

Đây... Ma Vực có cường phi vậy ta không kỳ quái, vừa rồi chúng ta đã phát hiện trong đây có người mai phục ở chỗ này. Ta chịu không nổi chính là khẩu hiệu những cường phi này kêu lại giống như cường phi của nhân gian! Đây tính là cái gì? Đặc thù nghề nghiệp?

Phụng Nghi cũng sững sờ, liếc mắt nhìn ta.

Ta nén cười, nghe bọn hấn đọc xong khẩu hiệu: “Lưu lại tiền mãi lộ!”

Ta nói: “Tiền thì không có. Các người muốn làm gì?”

“Không tiền? Không tiền thì muốn mạng!” Tên đầu lĩnh kia có một khuôn mặt heo. Mặc một thân đen thui, trên đầu còn buộc cái khăn trùm đầu đen. Chẳng trách ta vừa rồi thấy chính là mấy cái bóng đen! Trang phục toàn đen này, hấn gọi là y phục dạ hành chứ? Bây giờ là ban ngày, có cần phải mặc một thân toàn đen xuất hiện không? Chẳng lẽ bọn hấn cảm thấy màu đen này vào ban ngày cũng có thể thành công che khuất thân hình của bọn hấn? Hay là bọn hấn cảm thấy như vậy mới phù hợp với thân phận sơn phi? Quan sát trên dưới của ta hiển nhiên chọc tên mặt heo núi này, hấn vùng đại chùy liền đập qua đây!

Ta một cước đuổi ra, đá hấn gào khóc tru lên ngã bay ra mấy trượng về phía sau, tiếp đó nặng nề đụng vào một thân cây. Phịch một tiếng, cái cây kia bị đụng lung lay kịch liệt, rớt xuống rất nhiều lá cây.

Mấy tiểu lâu la còn lại nhìn nhìn lẫn nhau, một bộ ngực nghếch dường như phản ứng không kịp. Ta cười ha ha, dài băng trái phải hai cái toàn bộ khua bọn họ đi, giục ngựa qua miệng núi.

Phượng Nghi tuy rằng không nói gì, thế nhưng thoát nhìn tâm tình của hấn cũng không tệ.

Xem ra mấy tên không biết là yêu quái hay là cái gì kia tiêu khiển hấn một phen, cũng làm cho tâm tình ủ dột cho tới trưa của ta khá hơn nhiều.

Giữa trưa chúng ta đứng bên một dòng suối, để cho con ngựa kia uống nước, ta cũng lấy nước mình mang theo từ trong hồ lô đưa cho Phượng Nghi. Hấn lắc đầu, ngồi trên một tảng đá không biết nghĩ cái gì. Ta uống nước xong, ăn hai miếng bánh trăm quả. Mặc dù nhìn không thấy mặt trời, bất quá trên người có thể cảm giác được một chút ấm áp.

Phượng Nghi nhìn ta mấy cái, bỗng nhiên đưa tay qua. Ta cứng đờ, lại thấy hấn chỉ là lấy một chiếc lá cỏ từ bên tóc mai ta xuống, ôn hòa nói: “Chải lại tóc đi, đều rồi ra rồi.”

“À.”

Mặt ta hơi nóng, tìm lược ra chải tóc mấy cái, tết lại. Ta vẫn là không quen búi cái tóc thất bại kỳ quái kia, giống một cái tổ chim rách. Bím tóc tết xong buộc lại.

Ừm, dây cột tóc vẫn là cái Phượng Nghi cho ta đây.

Vừa quay đầu, lại thấy Phượng Nghi đang nhìn ta.

Hấn nhìn thoải mái, tuy rằng không có lên tiếng, bất quá ánh mắt bình thản, vẻ mặt thanh thoi, thoát nhìn rất là thả lỏng.

Ta lại có chút ngượng ngùng ngượng ngùng: “Nhìn cái gì hả.”

Phượng Nghi cười, chỉ chỉ phía sau ta.

Ta quay đầu, nhìn thấy một bóng đen rất nhanh trốn phía sau cây.

Đây không phải... tên mặt heo núi vừa rồi bị ta đá bay sao? Hấn còn trộm đi theo chúng ta làm cái gì?

Ta dò hỏi Phượng Nghi, hấn nói: “Không cần để ý.”

Chúng ta lên ngựa lại đi, lần này ta lưu tâm. Tên kia quả nhiên một đường đi theo, chạy đến thở hổn hển, căn bản không quá để ý có bị phát hiện hấn đi theo phía sau chúng ta hay không. Chạy một trận, Phượng Nghi ra hiệu ta tăng tốc độ, tên mặt heo núi phía sau kia dần dần bị ném ra xa, thế nhưng chờ chúng ta chậm lại chưa đầy một lát, hấn lại theo kịp.

Ta vòng ngựa quay đầu, xa xa hét to với hấn: “Này, người đừng đi theo nữa! Cẩn thận ta chặt cái đầu heo của người xuống!”

“Nữ... Nữ đại vương! Ta... Ta không có ác ý!” Mặt heo núi thờ không ra hơi nói: “Ta, ta có chuyện muốn nói... có chuyện muốn nói!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ghi chép hiểu biết về ma vực (Nhị)

Ta cũng tò mò, hấn muốn nói cái gì?

Chúng ta chậm lại, mặt heo núi liền bắt kịp, cách ta còn có một trượng xa, liền quỳ bụp xuống trong bụi đất: “Nữ đại vương! Ta thành tâm tìm nơi nương tựa, xin người nhận lấy ta đi! Ta khí lực lớn, việc vật cái gì cũng có thể làm, cam đoan sẽ không cản trở người!”

Cái gì?

Ta bản năng quay đầu nhìn Phượng Nghi, người này lại khoe miệng chứa nụ cười, nhìn nhìn ta lại nhìn nhìn tên mặt heo núi kia, vẻ mặt một bộ xem kịch vui.

Rất buồn cười sao?

Thật sự là...

Chính ta cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

“Tên kia, ta không phải nữ đại vương gì. Chúng ta có chuyện quan trọng phải lên đường. Ta cũng không thiếu thù hạ gì. Người đi đi.”

Kết quả, quả nhiên đối với một số người, không, một số heo, là không thể cho một khuôn mặt hòa nhã mà. Người hơi noi lòng một chút, hấn liền thuận theo sào tre mà bò.

Ta cảm thấy ngón chân ngứa... Thật muốn lại đá ra một cước.

Kết quả Phượng Nghi cứ nhiên nhả một câu: “Người có thể thề trung thành sao?”

Mặt heo núi vui mừng quá đổi, gật đầu như gà mổ thóc: “Có thể! Có thể! Ta đây liền thề! Trên có ma thiên, dưới có cửu ngục, Chu Anh Hùng ta...”

Ta thật sự nhịn không được, quay sang cười phì ra tiếng.

Trình độ khoa trương của người này hợp với Hôi Đại Mao, hai người nếu như gặp được đứng cùng nhau cũng có thể xưng 囍 huynh 囍 đệ!

“Được rồi được rồi, người rốt cuộc là thiếu tiền, hay là thiếu ăn? Hay là ai bức người cùng đường?”

Hấn lảng lảng quỳ ở đằng kia, trên mặt heo núi có một loại biểu tình rất ngốc rất ngây ngô.

“Người đứng lên nói đi. Chúng ta không thể lưu người lại, bắt quá người có thể nói thử chỗ khó của người. Có lẽ... ta có thể giúp người một chút.”

Mặt heo núi bỗng nhiên ngao một tiếng, gào khóc, thanh âm vang giống sét đánh.

Hấn vừa khóc vừa nói. Thì ra hấn và mấy tiểu huynh đệ kia của hấn cũng coi là cùng đường rồi. Áp vào danh ngôn của Đường Bá Hổ bản Chu Tinh Tinh, vốn cũng là có nhà lại có ruộng, cuộc sống vui khôn cùng, kết quả đến đây một con hồ tinh, đoạt đi chỗ ở của bọn hấn, thiếu chút nữa ăn luôn mấy người bọn hấn. Bọn hấn không có cách nào, chỉ có thể lưu lạc xung quanh, bữa no bữa đói, tu luyện cũng không có tiến bộ, ngược lại bởi vì bị thương không thể tĩnh dưỡng cho tốt, công lực còn không bằng trước kia. Đây là lần đầu đi ra cướp bóc, kết quả ngược lại bị đánh tan tã. Chúng ta vừa đi, mấy người bọn hấn thương lượng, dù sao cũng không có đường sống, nếu có thể tìm một chỗ dựa vững chắc, có miếng cơm ăn không cả ngày lo lắng hãi hùng là được.

Ta nhìn nhìn Phượng Nghi.

Thành thật mà nói, tên mặt heo núi này, rất giống với Hôi Đại Mao ta gặp hồi đó. Hôi Đại Mao cũng là như thế. Không có chỗ để đi. Dựa vào cửa Đào Hoa quan mà khóc.

Thế nhưng ta có thể đồng tình Hôi Đại Mao, lại không có biện pháp...

Dù sao nơi này không phải thế gian của người, đây là ma vực mà.

Phượng Nghi lại nghĩ nghĩ, nói: “Mấy tiểu huynh đệ kia của người đâu?”

Chu Anh Hùng mặt heo núi lau nước mắt nước mũi: “Bọn họ... Bọn họ chạy không nhanh bằng ta, vì thế vẫn còn ở lại chỗ mỏm Song Giác chờ tin tức...”

“Được, chúng ta nhận lấy người. Người trở lại gọi đám huynh đệ của người cùng nhau tới đây đi.”

“Hả?” Chu Anh Hùng hiển nhiên không ngờ Phượng Nghi sẽ nói như vậy, ngo ngoác há hốc miệng, ta ngay cả răng hàm phía sau vàng xin của hấn cũng nhìn thấy... Ồ, xem ra vấn đề vệ sinh cá nhân của Chu Anh Hùng này phải uốn nắn một chút.

“Người, người nói thật? Không phải gạt ta chứ?”

“Không gạt người.” Phượng Nghi quay đầu nhìn ta: “Tơ quần của người, cho hấn dùng một ít.”

“À.” Ta không rõ chân tướng, khoát tay, tơ quần vô hình vô ảnh đã rất nhanh vào trong thân thể mặt heo núi, ngay cả thời gian cho hấn né tránh cũng

không có.

“Chúng ta đã hạ cấm chế trên người ngươi, không sợ ngươi không nghe lời. Bây giờ chúng ta nghỉ ngơi ở nơi này. Ngươi đi gọi đám tiểu huynh đệ của ngươi cùng đi. Chúng ta ở chỗ này chờ ngươi. Nếu như ngươi không đến...”

Mặt heo núi gât đầu lia lia: “Vậy ta liền đi, đi ngay! Chúng ta nhất định đến. Hai. Hai vị chủ nhân, xin nghỉ ngơi một chút ở chỗ này, ta quay lại gọi bọn hắc lập tức chạy tới!”

Nhìn hắc quay người lại dạt ra hai chân chạy xa nhanh như chớp, nóng lòng ấy là hận không thể tứ chi cùng sử dụng có thể nhanh hơn một chút.

Chúng ta xuống ngựa nghỉ tạm bên đường, ta không hiểu hỏi Phượng Nghi: “Tại sao muốn nhận lấy hắc? Chúng ta rõ ràng...”

“Bọn họ tự có tác dụng của bọn họ.” Phượng Nghi quay đầu nói với ta: “Ngươi không có phát hiện sao? Mặc dù nơi này là ma vực, thế nhưng những sơn tinh thú quái này, không khác biệt lắm với thế gian chúng ta.”

“Ồ, cũng đúng.” Ta khiêm tốn hỏi: “Vậy ma của ma vực, đều ở nơi nào vậy?”

“Ngươi ở thế gian chúng ta, chẳng lẽ tùy tiện trên đường cái thôn nhỏ là có thể gặp được kiếm tiên, thần nhân sao?”

“Vậy cũng không.”

“Vì thế, ở trên đời này, muốn gặp được những ma đầu kia, cũng không dễ dàng như vậy.”

“Điều này cũng đúng...”

“Ngươi vì sao vẫn căng thẳng như thế?”

“Căng thẳng?”

“Ngươi vì sao sợ hãi?” Hắc khẽ hỏi.

Ta gãi gãi đầu: “Việc này... Tôi một nơi rất khủng bố trong truyền thuyết, đương nhiên có chút căng thẳng.”

“Ngươi hoàn toàn không cần sợ.” Phượng Nghi như cười như không nói: “Lấy thân thủ phẩm tính của ngươi, tại ma vực hắc là sẽ được rất nhiều người coi làm đồng đạo đồng nghiệp, tri kỷ hiếm có. Ngươi là yêu, cũng không phải người thường sức trời gà không chặt, có gì mà phải sợ?”

Nói không có sai nha, thế nhưng... ta nhát gan cực kỳ mà!

Ta trừng hắc một cái, Phượng Nghi nhìn ta không hiểu ra sao, hoặc giả với lập trường và cá tính của hắc mà nói, cái chữ “sợ” này chả đáng gì tới hắc.

“Chúng ta khi nào có thể trở về đây,” ta vẫn nhớ mãi không quên việc này.

Phượng Nghi không để ý ta, lấy quyển sách từ trong tay áo ra xem.

Tay áo của hắc lớn lại có huyền cơ, thoát nhìn xẹp lép, thế nhưng bên trong lại có thể lấy ra hết thứ này đến thứ khác, còn tiện dùng hơn hồ lô của ta.

Hắc bỗng nhiên đưa cho ta một quả toàn bộ màu đỏ, mùi thơm nức mũi: “Ăn đi.”

“Đây là cái gì?” Ta từ trước đến giờ chưa từng thấy, vị rất thơm ngọt, bộ dáng cũng bóng bẩy dễ thương.

“Quả phượng hoàng.”

“Nha...” Nghe tên cũng rất bắt phàm, ta ngửi ngửi, lại hỏi hắc: “Ngươi không ăn sao?”

“Ngươi ăn đi.”

Ta cũng không khách khí với hắc nữa, hung hăng cắn một ngụm lớn.

Ừm, nước rất ngọt rất thơm!

Ta rọt rọt nhai quả, còn không ngừng chép miệng chặc chặc.

Chờ ta ăn xong một quả, xa xa, Chu Anh Hùng đã trở lại, phía sau còn đi theo tiểu huynh đệ của hắc.

A? Đánh cướp không phải có bốn năm tên sao? Bây giờ lại chỉ có hai.

“Hai người bọn họ... nói không muốn mạo hiểm khắp nơi.” Chu Anh Hùng hơi uể oải nói.

“Hai thì hai đi.” Nhiều càng thêm phiền toái. Ta hỏi hấn: “Phụ cận ngươi có quen không? Có chỗ nào có thể qua đêm hay không?”

“Có có có.” Chu Anh Hùng nhìn nhìn trước sau: “Phía trước là thôn Hoàng Thủy, có thể đến nơi đó tá túc.”

Chúng ta lại đi về phía trước, chúng ta cưỡi ngựa, Chu Anh Hùng chạy theo sau ngựa. Hai tiểu huynh đệ của hấn chạy càng chậm hơn, bắt quá cũng may tốc độ ngựa của chúng ta cũng không phải quá nhanh, trước khi trời tối quả nhiên thấy trong khe núi có một thôn nhỏ.

Vốn ta còn đang suy nghĩ có thể tìm được một nơi tá túc hay không, thế nhưng thôn này hiển nhiên hoang phế đã lâu. Một người cũng không có, còn có hai con chó hoang diện mạo rất hung ác từ trong hàng rào chui ra. Nhà trong thôn phần lớn cũng rất nát, Chu Anh Hùng nhìn sắc trời, có chút sầu lo nói: “Đêm nay tám phần có mưa to, nên tìm căn nhà bên chắc qua đêm.”

Hấn dẫn hai huynh đệ quét tước hai gian còn tốt nhất trong thôn. Có lẽ là vì muốn biểu hiện trước mặt Phượng Nghi, phi thường dốc sức, xách nước giếng tới lau bàn ghế không nhiễm một hạt bụi. Ta lấy đệm chăn trải trên, quả nhiên bên ngoài đã dậy gió.

Điện quang màu tím xẹt qua chân trời, trong nháy mắt chiếu bạch quang đầy gian phòng.

Chu Anh Hùng bọn họ núp ở góc phòng, kéo chăn ta cho bọn hấn run lấy bầy.

Xem ra còn có thêm một điểm giống. Vô luận là tinh quái nơi này hay là tinh quái thể gian con người, đều sợ lôi điện.

“Ngươi nghỉ ngơi trước, ta đi ra ngoài một chút.”

Phượng Nghi nói: “Ta đi với ngươi.”

Ta nhìn nhìn hấn, không phản bác nữa. Hấn muốn đi cùng cứ để hấn đi cùng là được.

Chỉ cần hấn không sợ lôi, ta cũng không có gì để khuyên hấn.

Giọt mưa đánh lên mặt. Ta ngẩng đầu lên, phi thân nhảy lên nóc nhà.

Tia chớp từng đạo lại từng đạo đánh xuống, ta lĩnh hội cảm giác lôi điện bị hấp thu tiêu hóa, cảm thấy cũng không có gì khác với lôi điện nhân gian.

Bỗng nhiên một chiếc ô che trên đầu, chắn đi mưa to.

Ta quay đầu lại, Phượng Nghi đang đứng phía sau ta, cầm trong tay một chiếc ô.

Ta lại quay đầu về, hấp thụ lực lôi điện như ban nãy.

Bất quá... tâm tình so với vừa rồi, có một chút bất đồng.

Bên cạnh có một người, yên lặng làm bạn ngươi...

Loại cảm giác này, ta không thể nói rõ.

Đây là cảm giác an toàn sao?

Sau khi trời sáng mưa chưa ngừng, chúng ta không chạy đi nữa, nhưng ta nhìn thấy Phượng Nghi đáng vẻ không lo lắng chút nào.

Hấn cũng quá thích ứng trong mọi tình cảnh đi, mặc kệ ở nơi nào hấn cũng có thể thản nhiên như vậy sao?

Chu Anh Hùng cẩn thận mà ân cần, nhìn ánh mắt chúng ta hành sự.

Phượng Nghi gọi y đến, hỏi một số tình hình bốn phía, câu hỏi của hấn chọn rất tốt, không đến mức làm người ta nghe ra chúng ta thật ra từ bên ngoài tới, biết rất ít về ma vực. Mà Chu Anh Hùng cũng căn bản sẽ không đi hoài nghi điểm này, y sợ nói không đủ nhiều không đủ chi tiết, khiến Phượng Nghi cảm thấy y vô dụng là một đồ bỏ đi.

Ta ở bên cạnh âm thầm nhớ kỹ một số thứ y nói.

Tỷ như ma vực đại khái có thể phân thành mấy khu vực thế lực, hiện tại có mấy người đặc biệt coi là đại ma đầu nổi danh. Còn có, tuổi tác ma quân đương nhiệm rất nhỏ, nếu có chuyện hấn căn bản không làm chủ được, phần lớn sự vụ của ma vực cũng là tỷ tỷ của hấn quản lý.

“Tỷ tỷ của ma quân?” Ta tò mò hỏi: “Nàng nếu lợi hại như thế, vì sao tự nàng không làm ma quân chứ?”

Chu Anh Hùng cười hi hi, tựa hồ câu hỏi của ta khiến hấn vô cùng đắc ý: “Chủ nhân sao ngay cả cái đó cũng không biết? Nữ tử sao có thể làm ma quân đấy?”

A, nói lỡ miệng.

Xem ra đó là vấn đề thường thức, Chu Anh Hùng nếu như thông minh một chút, nói không chừng đã bắt đầu hoài nghi thân phận của chúng ta.

Ta cười gượng hai tiếng: “Chúng ta bé quan quá lâu, chỗ ở lại hẻo lánh, vì thế...”

Chu Anh Hùng hiểu gật đầu: “A, vậy trách không được. Nói chuyện Điệp Ma...”

“Điệp Ma?” Hai chữ này nghe đặc biệt...

“A, tỷ tỷ của ma quân chính là Điệp Ma mà, chủ nhân các người rốt cuộc bé quan bao lâu vậy?” Chu Anh Hùng nói: “Nàng thủ đoạn độc ác, tính tình không tốt, tóm lại, trong ma vực sợ rằng ngoại trừ chính tiểu ma quân, không còn một ai thích nàng. Nhưng nàng xác thực bản lĩnh cao cường, có nhiều đối thủ không vượt qua được nàng đều bị nàng giết đi, còn lại cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe nàng sai khiến.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Ghi chép hiểu biết về ma vực (Tam)

Chu Anh Hùng vừa nói chuyện, bụng của hắn còn vừa ừng ực ừng ực đệm nhạc cho hắn.

Hắn có bộ dáng hơi xấu hổ, mặt da heo đen xỉn tự nhiên cũng có thể nhìn ra màu đỏ.

Đỏ đen đỏ đen.

Ta lần mấy miếng bánh trăm quả phân cho bọn hắn ăn.

Có bánh trăm quả của ta lót bụng, Chu Anh Hùng nói tới mức nước miếng tung bay hứng thú dạt dào. Ta bị Điệp Ma mà hắn nói gọi lên tâm sự, cũng rốt cuộc nghe không vào.

Điệp Ma...

Ôi, Tam Thất nếu như cũng ở ma vực, vậy nàng có phải cũng là Điệp Ma hay không? Lại hoặc là, nàng và Điệp Ma mà Chu Anh Hùng nói này... liệu có liên hệ gì hay không?

Phượng Nghi ấy à, ta vẫn cảm thấy hắn quá ngạo mạn, đối với người nào cũng một bộ coi thường, bất quá hắn bây giờ cố ý khách sáo, tự nhiên cũng có thể vô cùng bình dị gần gũi, hỏi cũng vừa đúng, làm cho Chu Anh Hùng thao thao bất tuyệt biết thì sẽ nói nói thì nói hết...

Thật là lợi hại nha... Quả nhiên người có khả năng không gì làm không được.

Chu Anh Hùng là người hầu của chúng ta, nhưng hắn còn có hai người hầu nhỏ nữa, lại nói tiếp tựa hồ còn có chút phái đoàn, một tên co đầu rút cổ chính là con nhím, một tên khác là con tê tê... Ồ, đều là loài rất đặc sắc. Hơn nữa hai tên này rõ ràng dung lượng não tương đối nhỏ, Chu Anh Hùng nói một câu thì bọn họ mới nhúc nhích, không nói thì không biết tự nhúc nhích. Tỷ như Chu Anh Hùng giới thiệu ta và Phượng Nghi, hai vị này về sau đều là của chủ nhân chúng ta, nhớ rõ phải nghe lời chủ nhân nói, giúp chủ nhân làm việc cho tốt. Vị này chính là nữ chủ nhân... Vị này chính là nam chủ nhân...

Thế là ông hàm ông hừ này ngoan ngoãn cúi người chào, ta thấy thế nào cũng cảm thấy bọn họ hành cái lễ này giống như đang cáo biệt với di hài. Sau đó đồng loạt cao giọng hô: “Chào nam chủ nhân! Chào nữ chủ nhân!”

Phi! Một miếng trà của ta tức khắc phun ra ngoài.

Lời này nói... thật ra không sai. Thế nhưng nghe lên, sao lại không được tự nhiên như thế chứ!

Chờ Phượng Nghi ép thứ trong bụng Chu Anh Hùng không sai biệt lắm. Chu Anh Hùng miệng khô lưỡi khô vẻ mặt uể oải mà chạy đến góc phòng tiếp tục co ro. Ta nhìn Phượng Nghi. Cảm giác hắn rất có công lực bóc lột của nhà tư bản lòng dạ hiểm độc.

Vốn ta còn dự bị mỗi chỉ điểm chỉ điểm công phu cho Chu Anh Hùng. Thu lưu hắn không thể chỉ sai hắn ra sức làm việc cũng phải cho chút ngon ngọt có phải không? Thế nhưng ngon ngọt bây giờ có, Chu Anh Hùng lại không có sức mạnh anh hùng kia để mà tiếp nhận cái ngon ngọt ấy.

Ôi, đáng thương mà.

Thế nhưng ta một mặt thông cảm với hắn, mặt khác tự nhiên còn cảm thấy ti tiện mừng thầm trong lòng!

Bởi vì rốt cuộc bị Phượng Nghi gây sức ép không chỉ một mình ta! Đây là một sự kiện hạnh phúc cỡ nào chứ!

Chu Anh Hùng à! Người cùng bị nạn nha!

Nhìn thấy Chu Anh Hùng bây giờ rất giống thấy được ta ngày hôm qua, hôm nay, và ngày mai... Ta chính là như vậy bị Phụng Nghi từ khinh bỉ, đến trêu đùa, đến lời nói cay nghiệt đến bây giờ... Đầu óc choáng váng, sụp đổ một cái, là cũng vô lực phản kháng.

Ta nhào người về phía trước cửa sổ nhìn trời mưa, gian phòng trải không ít cỏ tranh, nước mưa theo nhánh cỏ trước mái hiên rơi xuống, tựa một chuỗi hạt châu đứt dây.

Phụng Nghi đi tới ngồi bên cạnh ta.

“Mưa nơi này cũng gần giống như mưa chỗ chúng ta.”

Lời nói của ta rất mơ hồ, bất quá Phụng Nghi khẳng định hiểu.

Rõ ràng chúng ta đến ma vực tính ra mới hơn hai ngày, nhưng ta cảm thấy đã qua rất lâu, lâu đến mức ta đã bắt đầu tưởng niệm bằng hữu, nhớ nhà.

Phụng Nghi bỗng nhiên nói: “Ngươi muốn trở về đến thế?”

“Nghĩ cũng là nghĩ thôi, lại không thể quay về...” Ta ủ rũ đưa tay ra đón nước mưa ngoài cửa sổ.

Phụng Nghi hơi hơi trầm ngâm, sau đó nói: “Nếu muốn trở về, có biện pháp.”

“Hả?”

“Ta có một loại pháp thuật, bắt kẻ thân ở chỗ nào, cũng có thể trong nháy mắt trở lại chỗ Ngô Đồng kiếm của ta.”

Ta lập tức tỉnh táo, hỏi tới: “Ngô Đồng kiếm của người ở nơi nào vậy?”

“Từ Hằng có việc mượn tạm. Cho nên...”

Cho nên, chỉ cần hấn muốn, vậy là có thể trở về?

Chỉ đơn giản như vậy?

Mất ta chớp chớp, không thể tin được chuyện này thế nhưng dễ dàng như thế.

“Vậy. Là chỉ mình ngươi trở về, hay là... cũng có thể tiện đường mang theo ta?”

Cầm Phụng Nghi khẽ nhếch, ngạo nghễ nói: “Cho dù có mang theo ba phế vật ngoài kia cũng không thành vấn đề.”

“Thật hay giả...” Ta vẫn khó có thể tin: “Nếu thực sự là như vậy, thế hai lần trước ta hỏi ngươi, ngươi vì sao không nói? Ngươi... Ngươi không có gạt ta chứ?”

Phụng Nghi nói: “Lúc ấy là ta không thích nói.”

》o《! Được rồi, không thể so cá tính với phụng hoàng. Người này thực sự vô cùng kiêu ngạo.

Nếu sớm biết có thể trở về dễ dàng như vậy, ta còn thấp tha thấp thỏm lo lắng hể hể làm cái gì?

“Muốn trở về sao?” Hấn hỏi.

“Ừm...” Được, khi không biết trở về như thế nào một lòng chỉ muốn trở về, thế nhưng bây giờ khi Phụng Nghi nói bất cứ lúc nào cũng có thể muốn về thì về. Ta cư nhiên lại có chút do dự.

Ma vực đầy nhá. Chẳng lẽ ta cứ như vậy đến không một chuyến đã đi?

“Thật sự muốn mang bọn hấn trở về sao?” Ta ra dấu ba tên bên ngoài.

“Ừ, bọn họ biết không ít. Mang về đi.”

“Có thể có cái gì không ổn hay không?”

Phụng Nghi liếc mắt nhìn ta. Ta cho là hấn nhất định sẽ nói linh tinh nhất gan này không có tiền đồ này. Thế nhưng hấn lại nói: “Ngươi không cần lo lắng, có ta ở đây.”

Ta ngẩng đầu lên, có chút nghi hoặc nhìn hấn. Khuôn mặt Phụng Nghi mặc dù đã thay đổi, bất quá ánh mắt không có biến hóa, hào quang rạng rỡ ánh sáng lưu chuyển như thế, màu con ngươi là màu đen thuần túy. Bị hấn nhìn như vậy, ta liền không hiểu mà có chút căng thẳng: “Chuyện gì?”

Ánh mắt của hắn giống một bàn tay dịu dàng, mon trón lông mày, thái dương, tai ta...

“Không có việc gì.”

Vừa rồi Chu Anh Hùng bụng kêu mặt đỏ...

Ta bây giờ lại bởi vì những lời này của Phụng Nghi mà cảm giác khuôn mặt của mình nóng lên.

Không trách ta, thật sự, đây phải trách Phụng Nghi quá biết phóng điện đi?

Mưa bên ngoài tựa hồ nhỏ hơn một chút, tiếng mưa rơi nhỏ vụn mà ôn tồn.

“Đúng rồi, người nói Điệp Ma kia...”

“Người nhớ tới Tam Thất?”

Đúng vậy.

Bất quá, từ sau khi nàng rời đi, Phụng Nghi chưa bao giờ nhắc đến nàng, tựa hồ người này căn bản chưa từng tồn tại.

Được rồi, cho dù là trước khi nàng rời đi, Phụng Nghi cũng từ trước đến giờ không để mắt đến nàng.

Mặc dù Tam Thất từ đầu đến chân đều rất đẹp...

Chúng ta trước kia ở cùng một chỗ, còn từng tắm rửa cùng nhau, vóc người của nàng cũng rất hoàn mỹ.

Thế nhưng Phụng Nghi chính là không có cảm giác với nàng.

Có phải bản thân Phụng Nghi đã đẹp, mỗi ngày có thể nhìn thấy gương mặt mình trong gương, thường xuyên qua lại, thiên trường địa cửu, cho nên khiêu thẩm mỹ giảm đi hay không?

Phụng Nghi ngồi bên cạnh ta, chúng ta cùng nhau xem mưa...

Một lát sau, hắn hỏi: “Người có mệt không?”

“Không mệt.” Ngồi ở chỗ này có cái gì mà mệt chứ?

Thanh âm Phụng Nghi rất thấp: “Nếu mệt, ừm... người có thể dựa qua đây.”

“Hử?”

Ta khiếp sợ quay đầu nhìn hắn.

Phụng Nghi bị ta nhìn thẹn quá thành giận: “Người nghe rõ chưa? Có còn cần ta lặp lại lần nữa hay không?”

“Không không, không, ta không mệt, thật sự không mệt!”

Chân mày Phụng Nghi cau lại: “Không mệt thì không thể dựa sao? Người dựa qua đây thử xem rồi hãy nói!”

Hự...

Ai nói Phụng Nghi biết dịu dàng? Ta vừa rồi nhất định là ảo giác rồi ảo giác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: Khi chúng ta biến thành phú ông

“Những thứ này đều là...”

Đầy mắt đỏ đỏ xanh xanh, trang sức lóng lánh, còn mang theo mùi thơm xông vào mũi.

Hương son phấn sáp bôi tóc tinh dầu.

Phượng Nghi quăng ra lại là những thứ này? Cũng may một ít tơ lụa gì đó rơi xuống đất trước, sau đó đám vụn vặt này mới đổ ra, nếu không cái hộp cái bình sứ, sò nhỏ nhỏ kia thế nào cũng bị nát bấy rồi.

“A, vàng bạc tiền tài!” Chu Anh Hùng và con tê tê cùng kêu lên.

Con nhím đang ngủ mơ bỗng nhiên xoay người ngồi dậy: “Tiền tài? Ta muốn!” Hô xong nằm bùm xuống ngủ tiếp.

Ta tròn mắt há hốc mồm.

“Mấy thứ này...”

Chiều ta xem cũng không là cái gì đáng giá mà. Ngón tay ta hơi cong, một chiếc hoa cài đầu nhảy vào trong tay ta.

“Hoa bạc bọc vàng à...” Cũng không phải vàng ròng, không đáng giá.

Ti lệ đá khảm phía trên cũng rất bình thường.

Tay áo Phượng Nghi trống rỗng, dưới đất cũng đã chất đầy, dưới chân chúng ta tất cả đều là những thứ đó, chôn cả chân mình.

Chu Anh Hùng xé một mảnh vải quần lên người, đó là cuộn sa tanh đỏ thẫm rắc vàng, làm nền cho cái mặt heo đen của hán, vậy hiệu quả... lực sát thương quá mạnh mẽ! Con tê tê còn mò châu báu từ dưới đất choàng lên người hán: “Lão đại, cái này! Lão đại, còn có cái này!”

Nào là trần châu dây chuyền mã não treo một đầu một thân hán, Chu Anh Hùng nhất thời lắc mình một cái thành một cái bóng đèn hào quang bắn ra bốn phía.

Ta cười ha ha, Phượng Nghi cũng không khỏi mỉm cười.

Nụ cười của hán... rất ôn hòa, giống như một con gió nhẹ lướt qua, phất trên mặt người, vén từng sợi tóc người ta lên...

Ta ngẩn ngơ một lát, vội vàng hoàn hồn.

Áo giáp, khẳng định là áo giáp! Ta cũng không phải chưa từng thấy Phượng Nghi cười, trước kia hán cũng từng cười, mỗi lần nhìn đến. Ồ, ta bản năng phản ứng rất muốn nâng tay che kín mắt! Oa, đây cũng quá chói mắt! Giống như mặt trời nhỏ!

Thế nhưng hiện tại, có lẽ là bởi vì tướng mạo của hán đã thay đổi, cho nên thoát nhìn không có lực sát thương như trước đây. Do đó ngay cả nụ cười khề cũng từ nãy giờ ngày hè biến thành gió nhẹ ngày xuân... Khác biệt này cũng không nhỏ đâu.

“Người thích hay không?” Hán hỏi ta.

Ta lắc đầu: “Những thứ này, ta cũng có rất nhiều. Hôi Đại Mao thích tích đồ, những thứ này cũng tích không ít. Bất quá ta không thích thứ rườm rà, đeo một đầu những thứ cài móc này vừa nặng lại không tiện hoạt động.” Ta nhớ tới có lần nhìn thấy một nhà giàu dạy con gái, cô gái kia đáng thương, đi đường trên thân phải không lắc không lư, đầu đội sách với mâm nhỏ luyên, chính là vì về sau nếu như chải búi tóc cao mang đầy đầu đồ trang sức cũng không lắc lư không rơi. Trên váy còn đeo ngọc, khi bước đi cũng không thể để cho ngọc lắc lư. Bước đi phải nhỏ nhẹ... Phụ nữ sống đến mức độ này, thật sự là chịu tội.

“Ừ, đơn giản thanh lịch cũng tốt.” Phượng Nghi nói.

Ta sùng sốt, sau đó nghĩ... hán là đang khen ta sao? Là đang khen ta sao?

Ta phải làm bộ dạng khiêm tốn, hay là thẹn thùng, hay là coi như không có gì?

Nhưng trên thực tế ta chỉ nghĩ những thứ vớ vẩn này, nghĩ cũng không ngăn... Phản ứng của ta mà Phượng Nghi nhìn thấy, nhất định là bộ dạng ngẩn người.

“Đúng rồi, chẳng lẽ những người đó không phát hiện rương của bọn họ rỗng sao?”

Phượng Nghi nhẹ nhàng băng quơ nói: “Ta nhét không ít cát bùn vào, tám phần sẽ không nhẹ, ngược lại sẽ nặng.”

Ồ, người giỏi...

Xuất môn với Phượng Nghi không thể nghi ngờ là một chuyện rất... {f, dùng rất ít sức, hán thực vạn năng. Ăn mặc ở đi lại đều không phải lo lắng — Được rồi, vốn chúng ta cũng đều không là phạm nhân, không cần phí tâm tư vì chút chuyện vặt vãnh. Thế nhưng, ta hình dung không được, có lẽ là tâm tính không giống đi? Có chỗ dựa, có nơi cậy nhờ, có cảm giác an toàn... giống như Chu Anh Hùng bọn họ, là có thể gào khóc kêu to đi đánh cướp, tuy rằng mất mặt mũi. Thế nhưng lại thu hoạch lộp vãi lớt dầy như thế...

Hự, ta sao lại cảm thấy loại cảm giác này của ta có thể dùng bốn chữ để hình dung — Cáo mượn oai hùm...

Đây là mọn oai phượng, so với oai hùng còn lợi hại hơn.

Đến chiều mưa rơi nhỏ hơn một chút. Tùy tiện ăn chút lương khô, Chu Anh Hùng và con tê tê còn có con nhím tỉnh lại sau đó chia của chia đến vui quên trời đất. Mỗi người bao hai cái bọc lớn, nhưng dưới đất vẫn còn đồ đầy ắp.

“Quên đi, không dùng đến, lại chuyển về cho bọn hần là được.” Ta vẫn tương đối có lương tâm, đây coi là trộm hay là cướp đây? Dù sao trong lòng ta rất bất an.

Phượng Nghi không nói cái gì, vung tay áo, những thứ đó lại trống rỗng toàn bộ không thấy nữa.

Chu Anh Hùng ba người bọn họ thất vọng mất mát, ôm thật chặt gói đồ trong tay mình không buông. Xem ra dường như sợ hãi Phượng Nghi phát tay một cái, sẽ biến thứ trong tay bọn họ không còn.

Sáng sớm hôm sau trời trong, mặc dù trời ở ma vực này vẫn là âm u, bất quá không có mưa chung quy vẫn cảm thấy trong lòng khoan khoái hơn chút.

Những người đó lên đường trước, chúng ta sau đó cũng lên đường.

Ừm, đám người đáng thương này, không biết sau khi bọn họ phát hiện thiếu đồ... sẽ thế nào.

Ta rất nhanh ném vấn đề này sau óc, sức chân của Chu Anh Hùng không tồi, thể nhưng con tê tê Tiểu Tam nhi và con nhím Tiểu Tứ không tốt, vì thế, lấy điều kiện tiên quyết là không bại lộ thân phận và năng lực chúng ta, Phượng Nghi đề nghị để ta và hần cưỡi một con ngựa, con kia cho con nhím và con tê tê cùng cưỡi, Chu Anh Hùng vẫn là chạy đi.

Phản ứng bản năng của ta chính là không tốt, há mồm nói: “Không được!”

Bốn ánh mắt đồng loạt liếc về phía ta.

Hự... Ta cảm thấy trong nháy mắt phía sau lưng ta liền đầy mồ hôi lạnh.

Chủ yếu là ánh mắt kia của Phượng Nghi, rất có sức uy hiếp...

Thế nhưng cùng cưỡi một con ngựa với hần?? Đây là khái niệm gì? Đánh chết ta ta cũng không thể đồng ý!

Đánh chết... Không thể đồng ý...

Từ một phương diện khác giải thích, chính là, đánh không chết, là có thể đồng ý...

Phượng Nghi không làm khác, chính là một ngón tay điểm về phía ta, ta lập tức hóa thân đầu gỗ, khẽ động cũng động không được, nói cũng không nói được.

Sau đó hai ngón tay hần xách ta lên ngựa, con nhím và con tê tê cũng vội vàng leo lên lưng con ngựa còn lại, đoàn người tiếp tục tiến lên!

Thân thể giống đầu gỗ dường như không thể động, thể nhưng không có nghĩa là cảm giác của thân thể cũng giống đầu gỗ không có chút cảm giác nào.

Trên thực tế, từ lúc Phượng Nghi ngồi ổn, ngựa bắt đầu đi về phía trước, mặt của ta liền nóng, một cách đáng ngờ.

Hơi nóng.

Nóng bỏng.

Nóng rực.

Ta không chút nghi ngờ bây giờ nếu như hất chậu nước lạnh về phía ta, ta nhất định sẽ giống như cái que hàn phát ra tiếng vang “xèo xèo”, thuận tiện toát ra luồng khói trắng lớn nồng đậm.

Phía sau chính là thân thể của Phượng Nghi, trước ngực hần dán phía sau lưng ta.

Rõ ràng chúng ta đều mặc không chỉ một tầng y phục. Thế nhưng vì sao nhiệt độ của hần rõ ràng tình trạng xuyên thấu qua vải vóc truyền lên trên người ta như thế? Còn nữa, mùi trên người hần, là một mùi tươi mát vô cùng dễ chịu nói không ra, một tay hần giữ dây cương, cánh tay kia vòng qua hông ta. Ta cảm thấy... Ta cảm thấy... Ta sắp hôn mê...

Rõ ràng không có thái dương, thế nhưng ta vẫn nóng mồ hôi đầm đìa, choáng đầu hoa mắt.

Phượng Nghi... Tên ác bá này!

Chẳng trách nhiều năm như vậy độc thân không cưới được vợ! Hừ, chỉ cái loại tác phong heo đất này của hần, có thể lấy được mới là lạ!

Những nữ tiên nữ yêu mê luyện hần tất cả đều là mất bị dán đầy ghèn rồi!

Ta một mặt nóng lên phát nhiệt, một mặt tức giận lo lắng.

Đi được nửa ngày, phía trước có một thành trấn rất lớn, ta nhìn lướt qua chỗ cửa thành, trên cửa viết “Tam Đầu thành”.

Tên này là lạ, bất quá trong thành phồn hoa hơn nhiều so với cái thành lần trước chúng ta ngủ trọ kia.

Chu Anh Hùng nhỏ giọng giải thích với chúng ta: “Tam Đầu thành này, là bởi vì... phía nam thành có một cái mộ ba đầu, trong mộ có một thi vương ba đầu, cho nên thành này mới lấy tên ấy.”

Thì ra là thế.

Chúng ta đi qua cửa một tú lủi, Chu Anh Hùng ba người bọn họ nhất thời giống như bị người nào kéo lấy, cước bộ đi không động, còn liên tiếp quay đầu nhìn vào trong.

Phượng Nghi lân này cũng hiểu biết ý người ngừng lại, nói: “Đi vào dùng cơm đi.”

Ba người bọn họ khẽ hoan hô một tiếng, vội vàng dẫn ngựa dẫn ngựa xách bọc đồ xách bọc đồ. Ta còn đơ ra tại đó, mắng Phượng Nghi cúi huyết lâm đầu trong bụng, dù sao hấn cũng nghe không được, hấn cũng không biết đọc tâm, ta mắng một lúc trong lòng thoải mái hơn một chút.

Hấn lại chỉ một cái về phía ta, tay chân ta dường như côi xuống trời buộc, toàn bộ mềm nhũn ra.

“Ngươi ngươi ngươi!” Ta chỉ vào mũi hấn. Vừa rồi mắng hấn nhiều như vậy trong bụng, thế nhưng bây giờ có thể lên tiếng, lại chỉ ngươi ngươi ngươi, lời phía dưới đều không nói ra được!

Hấn một tay cầm lấy ta ngón tay ta chỉ vào hấn, thân nhiên nói: “Ngươi không đói bụng sao? Điền đầy bụng đã rồi hẵng nói!”

“Hừ!” Ta hất tay hấn ra, bước vào trong tú lủi. Thật ra ta một nửa là bức, nửa khác là vì cái nóng toàn thân ta kia, cũng có thể làm cháo rán bánh rồi!

Chu Anh Hùng bọn họ chiếm cái bàn ở giữa sảnh, gào thét vỗ mặt bàn: “Chưởng quầy! Tiểu nhị! Có rượu tốt thức ăn ngon nào đều mau chóng bưng lên! Mau mau mau!”

Mấy tên này... thật sự là không biết tỏ vẻ khiêm tốn.

Ta đi qua. Chu Anh Hùng ân cần lấy tay áo lau ghế lại lau bàn, cười cho ta ngồi, có lẽ sắc mặt của ta thật sự khó coi, vì thế khuôn mặt tươi cười của Chu Anh Hùng hết sức nịnh nọt.

Tiểu nhị lười biếng xách theo ấm trà qua đây, ngông nghênh hỏi: “Chúng ta đây chính là tú lủi số một toàn thành đấy. Các vị muốn rượu tốt thức ăn ngon không khó, chỉ sợ... Hi hi...”

Chu Anh Hùng vỗ bàn cái “bộp”: “Ngươi sợ chúng ta không trả nổi tiền sao?”

Tiểu nhị kia vẫn là giọng điệu khó gần ấy: “Ồ, đây là khách quan ngài tự mình nói, ta cũng không có nói như vậy. Bất quá cái bàn này cũng vỗ nhẹ thôi, đây chính là cái bàn mới sơn thượng hạng, vỗ hư chuyện nhỏ, rung hồng tay khách quan ngài... Hi hi...”

Nụ cười cuối cùng của tiểu nhị này thật là có nghệ thuật, không có ý tốt cực kỳ xấu xa, điển hình ngoài cười nhưng trong không cười.

Chu Anh Hùng bị kích thích!

Hấn run rẩy, hấn tức giận, hấn mắt không chế!

Sau đó hấn xốc bọc đồ của mình lên, vừa gỡ nút buộc, ào ào đồ thứ bên trong ra đầy bàn!

Nhất thời trong đại sảnh tràn đầy mùi rượu thịt, đột nhiên trang sức lấp lánh kim quang lập lòe!

Hồngбет...

Ta lấy tay che mắt xoay đầu đi...

Chu Anh Hùng đồ ngọc này, con heo ngọc này!

Hấn chưa từng nghe một câu, gọi là tiền thì không được để lộ sao?

Huống chi những thứ này là của trộm cướp mà!

Điểm tiểu nhị ngây người, chưởng quầy vốn đang uể oải gảy hạt châu bàn tính trong quầy ngây người, khách nhân khác trong tú lủi cũng ngây người!

Chu Anh Hùng muốn chính là hiệu quả này!

Hắn khí phách kia nha, hưng phấn kia nha! Một chân hắn giẫm lên trên ghế, hai ngón tay nhón lấy một thỏi vàng nặng chừng hai lạng, quơ quơ trước mặt tiểu nhị kia: “Nhìn thấy không? Gia có tiền! Mắt chó của ngươi mù! Mau nhận lỗi với gia! Bằng không gia phá cái quán rách của ngươi!” Hắn gào to ra về xong, còn không quên học ngữ khí vừa rồi của điểm tiểu nhị kia, lại: “Hi hi.” cười hai tiếng.

Mẹ ta ôi...

Chu Anh Hùng ngươi sao cái tốt không học, cái ngoài cười nhưng trong không cười này học lại nhanh. Ngươi là muốn làm buồn nôn tiểu nhị kia hay là buồn nôn ta chứ hả.

Phượng Nghi đứng bên cạnh ta, không nói lời nào, mặt như nước sâu nhìn màn kịch hài này.

Hự... Ta quay đầu nhìn hắn.

Được rồi, ta không muốn thừa nhận cũng vẫn phải thừa nhận, hắn vừa đứng bên cạnh ta, trong lòng ta cũng không có gì lo lắng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Rốt cuộc ai mới là lão tặc

Mưa vẫn rơi.

Mưa tiếp tục rơi.

Ta nhìn Phượng Nghi, hắn trừng ta.

Đây... Đây rõ ràng là ép buộc trừng thường còn gì! Ta lại không mệt, ta cũng không muốn dựa qua... Hự...

Nhưng nhìn tư thái kia của Phượng Nghi, rất có xu thế ta không dựa vào hắn sẽ không bỏ qua.

“Ừm, chúng ta đi ra ngoài tản tản bộ đi, ngươi xem, cảnh mưa bên ngoài, thật đẹp nha... Hi hi, hi hi.”

Ta quả thực là mở mắt nói mò, thôn hoang vắng này nào có cảnh đẹp gì, hơn nữa trời mưa lớn như vậy, nước mưa trắng xóa chặn tất cả mọi thứ, còn có cảnh mưa cái quỷ.

Phượng Nghi không động đây, cố định tiếp tục trừng ta.

“A, chủ nhân!” Giọng lớn của Chu Anh Hùng bỗng nhiên vang lên, ta quả thực giống như nghe được lời vua ban trên chín tầng mây cảm động thiếu chút nữa cực mừng mà khóc. Chu Anh Hùng một tiếng gọi này của ngươi rất là đúng lúc! Không cần hỏi, về sau ta khẳng định bao bọc ngươi, dạy dỗ ngươi thành... Trừ Anh Hùng xứng đáng với cái tên!

“Có chuyện gì?” Ta vội vàng đứng lên đi ra gian ngoài. Vóc dáng rất cao của Chu Anh Hùng lại cúi người xuống, cố sức xoa cổ họng nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, có người khác vào thôn.”

“Hả?”

Ta và Phượng Nghi vẫn sợ đề lộ năng lực và thân phận của chúng ta, phạm vi dò xét nhận biết chỉ bao hàm phạm vi mười trượng, cũng chính là địa phương không xa bên ngoài phòng này sân này.

“Tiểu Tam nhi vừa mới nghe thấy, hắn trước kia thích độn thổ, lỗ tai cực thính. Chính là bên kia.”

Cách mưa bụi mặc dù nhìn không thấy cái gì, bất quá ta nghĩ Chu Anh Hùng không có tất yếu nói sai gạt ta. Hắn nói Tiểu Tam nhi hắn chính là con tê tê kia đi? A? Người khác đâu?

Ta xem xét từng nơi, chỉ nhìn thấy con nhím tinh kia làm tổ ở góc tường ngáy khò khò. nhím thích ngày nằm đêm ra. Cái này ta biết.

Bỗng nhiên bên cạnh con nhím tinh chui ra một đầu nhọn, không phải con tê tê lại là ai?

Được, nó cư nhiên đào một cái động dưới đất trong phòng! Thật sự là...

Ta bỗng nhiên nhớ tới câu giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.

Hồi Đại Mao cũng đã tu luyện gần ấy năm, vẫn còn thích rất thích tồn lương thực, tích đồ đạc. Cái này phòng chừng hấn đến chết cũng không đổi được.

Cho nên con tê tê này muốn đào động... Cứ để cho nó đào đi.

Có điều con tê tê lắc lắc đất trên đầu, ngơ ngác nói với ta: “Nữ chủ nhân, trong sân cây hòe gai bên trái kia, có mười một người đến đây, mang theo rất nhiều lương hành lý, bọn họ nói tránh mưa lại đi. Chúng ta có cần cướp hay không?”

Hự... Ta bị nghẹn sặc.

Con tê tê này thật sự là tính thô phi kiên cường nha!

Người bất đồng gặp phải một sự kiện phản ứng đương nhiên bất đồng. Ta vừa rồi nghĩ đến đầu tiên là những người ấy có phải tới vì chúng ta hay không, có nguy hiểm hay không. Sau đó nghĩ đến những người này không biết có mấy là người thật lại có mấy là yêu tinh ma quái, có thể tạo thành uy hiếp đối với chúng ta hay không... Ta nghĩ là những thứ này, mà phản ứng đầu tiên của con tê tê chính là có cần cướp bóc hay không...

Ta khe khẽ ho khan một tiếng, hắng hắng giọng, nói: “Tiểu Tam nhi à, việc này, nếu các người về sau đi theo ta, ta phải nói cho rõ ràng, ta cũng không phải là lấy cướp bóc để sống, người về sau cũng không nên hơi một tí đã nghĩ cướp này giết này...”

“Ta lại cảm thấy hấn nói rất đúng.” Phụng Nghi bỗng nhiên nói xen vào, hấn từ buồng trong đi ra, sắc mặt vẫn còn rất xấu, xem ra ta chọc hấn rất không thoải mái. Hấn nói: “Không cướp lại uống không cướp, cướp đến xem thử là cái gì.”

“Hớ?” Ta hoài nghi nhìn hấn, đây là Phụng Nghi ta quen sao?

Phụng Nghi khí vũ cao quý cực kỳ ngạo mạn. Sao có thể, sao có thể buông tư thái đi làm giặc cướp?

“Thế nhưng...”

“Dù sao trời mưa không có việc gì làm, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi.” Hấn liếc mắt ta một cái: “Cho dù trước kia chưa từng cướp, nhưng mọi việc đều có lần đầu tiên.”

Đây là luận điệu nguy biện hoang đường gì chứ!

Ta đang muốn phản bác, kết quả Chu Anh Hùng lại hai mắt tỏa sáng về mặt kích động. Nhìn kỹ, trong mắt của hấn lại nước mắt lấp lánh, về mặt súng kính mà nhìn Phụng Nghi nói: “Nam chủ nhân thật là uy phong thật là chí khí! Vốn chính là vậy mà, thứ đưa tới cửa này không cướp cũng uống không cướp, cướp cũng không cướp uống...”

Con tê tê Tiểu Tam nhi cũng ngây ngô gào theo hai tiếng: “Đúng đúng, cướp hấn một chuyến! Ăn ngon uống cay!”

Ngay cả con nhím tinh vốn đang ngủ rất say chỗ góc tường, lại cũng vì một cái ngồi dậy, mắt cũng không mở liền kêu: “Cướp đi! Giết đi! Giao toàn bộ thứ đáng giá ra đây!” Kêu xong một tiếng này, lại nằm bùm xuống, tiếp tục ngáy khò khò.

Ta cảm thấy quááng mắt, vội vàng vịn tường.

Thế đạo này... vì sao chỉ chớp mắt, ta lại giống như vào hang cường đạo?

Không đợi ta lại ngăn trở, Chu Anh Hùng nâng đại chùy của hấn lên, con tê tê cũng nhấc một cây gậy gỗ nát — Hấn không có vũ khí thuận tay nào, cây gậy gỗ này là vốn có trong phòng, tám phần là chủ nhà ban đầu buổi tối dùng để chặn cửa.

Hai tên này xung phong chạy ra khỏi gian phòng, vọt vào trong mưa.

Phụng Nghi ngoác tay một cái, một chiếc ô về mưa bụi hoa đào hiện ra trong tay hấn.

Hơn nữa, hấn đưa tay về phía ta: “Cùng đi.”

Mặc dù bày chính là đáng mời, ngữ khí lại kiên định giống như mệnh lệnh.

Ta thờ dãi trong bụng, tay Phụng Nghi cứ như vậy dừng lại trước mặt ta.

Xem điệu bộ này, ta nếu không đáp ứng, tay vẫn cứ giờ ra như vậy...

Phụng Nghi sĩ diện như thế, hết lần này đến lần khác làm ra biểu thị chủ động, cũng thực làm khó hấn đi?

Ta cắn răng một cái nhất quyết, ôm tâm tình anh dũng hi sinh, dứt khoát vươn tay ra, nắm thật chặt cái tay kia của hấn!

Ta có loại cảm giác nhảy xuống hố lửa, bước lên lên thuyền giặc!

Cũng không phải vậy sao?

Bên cạnh Phụng Nghi... cũng không phải là nước sôi lửa bỏng sao? Mà chúng ta bây giờ, không phải sắp đi làm công việc của phi son tặc sao?

Đây đương nhiên là nhảy hố lửa, lên thuyền giặc!

Một ô mưa bụi, dất tay song hành...

Hự, thật sự, chỉ cái ô này, mưa này, còn cả phong phạm này của Phụng Nghi... Chúng ta hẳn là trình diễn phim thần tượng vừa ra mới đúng.

Nhưng kỳ thật... đây là một bộ phim rất bạo lực... động tác đánh võ! Ủm, còn có chút sắc thái huyền ảo.

Chu Anh Hùng dẫn con tê tê đã vọt vào tiểu viện tử đằng trước kia, hô to: “Đánh cướp đây! Nam đứng bên trái nữ đứng bên phải đem thứ đáng giá... Chao ôi!”

“Bịch!”

“Bốp!”

“Á!”

“Ầm!”

“Soạt!”

Ta hắc tuyến giờ tay lên che mắt — Nghe động tĩnh này là biết hành động cướp đoạt lần này của Chu Anh Hùng lại chịu khổ Waterloo rồi!

Hắn và con tê tê bị người gọn gàng ném thẳng ra từ trong viện, nặng nề ngã trong nước bùn, chặt vật này, dọa người này...

Ta thực sự không muốn thừa nhận hai tên này là người hầu ta nhận lấy... Đây cũng, đây cũng thật sự là quá mất mặt!

Trong viện có người hừ lạnh: “Nếu không phải là thấy các nguoi nào heo một bộ ngu ngốc, liền chặt đầu các nguoi xuống làm bóng đá rồi! Chúng ta cũng không phải là đùa giỡn, mau rút ra xa đi!”

Chu Anh Hùng kêu to ai u từ trong nước bùn bò dậy, gào khóc hướng về phía ta và Phụng Nghi: “Chủ nhân à... Chủ nhân ơi, chúng ta nhưng bị đánh chết rồi! Nguoi mau mau ra tay dạy dỗ bọn họ. Để cho bọn họ biết lợi hại! Đoạt lấy tất cả đồ của bọn họ!”

Nghe lời hắn nói trung khí mười phần, gào khóc mà vang dội hơn bất cứ ai, hẳn là chỉ bị da thịt đau đớn, không bị thương nặng gì.

Người trong viện này hẳn là xuống tay không quá nặng.

Lại nói Chu Anh Hùng bọn họ hô đánh cướp vọt vào, người ta đây là phòng vệ chính đáng, hơn nữa xuống tay lại không tính quá nặng, ta cảm thấy đuối lý hẳn là chúng ta mới đúng.

Ôi, lại nói tiếp mặc dù làm yêu tinh nhiều năm như vậy, thế nhưng nếu nói giết người cướp của, gian dân cướp giật... Khụ, việc này ta thật đúng là chưa trải qua chuyện nào.

Ta bây giờ cũng không có chủ ý gì.

Vậy, tình cảnh này nên làm cái gì bây giờ?

Ta nhìn nhìn Phụng Nghi, ngoài ý muốn trên mặt hắn tựa hồ cũng nhìn thấy một tia luống cuống.

Hự... Xem ra Phụng Nghi cũng chưa từng trải qua chuyện như vậy.

Bất quá không chờ chúng ta phản ứng, người trong viện đã lao ra hai tên.

Để cho ta hình dung, chính là cao lớn thô kệch, tiếng như chuông lớn!

“Giỏi lắm? Còn có đồng lõa sao? Cùng lên đi, cho các nguoi bày tiểu mao tặc mắt mù này xem thử sự lợi hại của Lôi lão ngừ ta!”

Phụng Nghi nhú mày một cái, ta vội vàng lên tiếng: “Hiểu lầm, một hồi hiểu lầm. Đại gia không nên động thủ.”

“Hiểu lầm?”

Ta cũng không biết nên giải thích như thế nào. Dải băng ném ra, kéo Chu Anh Hùng và con tê tê từ trong nước bùn qua đây. Dải băng này đương nhiên không phải là Lưu Vân Tử Hằng tặng ta, chỉ là dải băng bình thường ta trước đây dùng tơ tằm hoang dột.

Chu Anh Hùng vẫn còn đang gào khóc, con tê tê sờ chân không hé răng. Bất quá nhìn về mặt của hắn hẳn là đau đớn hơn Chu Anh Hùng nhiều.

Ta hỏi bọn hắn: “Thế nào? Bị thương chỗ nào?”

Phượng Nghi lạnh lùng hừ một tiếng, Chu Anh Hùng lập tức im bất động yên, nói: “Cũng không bị thương chỗ nào... Chủ nhân, tiểu nhân vô dụng, chuyện này làm không thành, mất mặt của ngươi.”

Hắn còn biết mất mặt cơ à... Ta vừa yên lặng oán thầm vừa nói: “Được rồi, bắt quá là đùa một chút, chúng ta vẫn là trở về đi.”

Hai gã đàn ông lao ra ngoài cửa kia, thấy chúng ta bên này không có ý muốn động thủ, cũng không có lại đây, chẳng qua là cũng không có đi vào, đứng ở cửa viện cảnh giác nhìn chằm chằm chúng ta.

Ta lại kéo tay áo Phượng Nghi một cái: “Trở về đi, gặp mưa chơi vui sao? Ngươi không phải ghét gặp mưa nhất?”

Phượng Nghi miễn cưỡng đi chuyển cước bộ.

Chúng ta xoay người còn chưa đi được hai bước, nghe được phía sau truyền đến một tiếng cười lạnh.

Ta hơi quay đầu nhìn, một người trong hai người kia mặt lộ vẻ khinh thường, một cục đờm phun “phì” phía sau chúng ta.

Trong lòng ta cũng có chút lửa, bộ dáng heo bần của Chu Anh Hùng, còn có biểu tình nhịn đau không lên tiếng của con tê tê. Con người của ta cũng xem như có tính tình bao che khuyết điểm, tất cả lớn nhỏ trong Bàn Ti động của ta, ta không thể để cho bọn họ bị người khác làm cho tủi thân chút xíu nào.

Mấy người này... Ta chẳng qua là không muốn gây chuyện, không có nghĩa là ta sợ bọn họ!

Tay ta không nâng vai bất động, dải băng lại bắn ra chạm vào chỗ hồ nước bùn, bộp một tiếng, một khối bùn ướt bắn ra, chính xác dán lên trên mặt tên nhô đờm kia.

Chu Anh Hùng hí hửng kêu một tiếng: “Tuyệt!” Sau đó lại vội vàng quay đầu nhìn sắc mặt của ta, giống như sợ ta tức giận.

Người kia nhất thời hoảng loạn tay chân, mấy cái móng vuốt lau hết mấy khối bùn ướt kia, mặt thành hoa đen, hắn nhìn hai bên, gào lên một tiếng, cầm binh khí muốn nhào về phía chúng ta, người bên cạnh hắn kia nhưng vội vàng ngăn hắn, nhỏ giọng khuyên bảo.

Cách mưa to, ta nghe được hắn nói gì mà “Chính sự quan trọng hơn”, còn nói “Đừng giận dữ không đâu” gì gì đó, chết sống lôi kéo người nọ không cho hắn lại đây.

Trong viện hắn là còn có đồng bạn của bọn họ, con tê tê đã nói bọn họ có mười một người.

Thế nhưng bọn họ đều không đi ra, hơn nữa người kia cũng rất nhanh kéo người nhô đờm kia vào trong, còn khép cái cánh cửa viện rách nát vào, rõ ràng là một bộ nhân nhượng cho khỏi phiền.

Chúng ta trở lại phòng, con nhím tinh vẫn còn đang ngủ say.

Ta thay Chu Anh Hùng và con tê tê làm khô quần áo trên người, lại nhìn vết thương trên đùi con tê tê, không bị thương xương cốt, thế nhưng cũng sưng lên rất to. Ta cho Chu Anh Hùng một lọ thuốc cao bảo hắn xoa lên cho con tê tê, lại quay đầu nhìn sắc mặt của Phượng Nghi.

May mắn, sắc mặt của hắn mặc dù vẫn là khó coi, nhưng dù sao cũng không phải bộ dáng sắp tức giận.

Tay bôi thuốc của Chu Anh Hùng sức lực hơi lớn, con tê tê run run, đột nhiên toát ra một câu như vậy: “Bọn họ mang theo rương lớn, rất nặng, nhất định quý giá.”

Trời ạ, hắn còn nhớ thương rương của người ta cơ đấy!

Thật sự là, hắn bị đả thương cũng không sao. Chính là bị thương, còn không quên tính toán đồ của người ta.

“Không biết bên trong chứa cái gì đây.” Chu Anh Hùng cũng nhắc mãi.

Phượng Nghi bỗng nhiên nói: “Muốn biết việc này còn không đơn giản sao?”

Hử?

Ta buồn bực quay đầu, Phượng Nghi bỗng nhiên rung lên tay áo, một đồng đồ lớn ào ào từ trong tay áo của hắn đổ ra!

Ta lại quên càn khôn trong tay áo hắn!

Vừa rồi khi Chu Anh Hùng bọn họ bị đánh, Phượng Nghi cũng đã dùng thần thông thu lấy đồ trong viện người ta!

Đây... Đây...

Đây có tính là giương đông kích tây? Âm độ Trần Thương (1) hay không?

Chu Anh Hùng bọ họ đây và Phụng Nghi, rốt cuộc ai mới là xuất thân làm trộm chứ hả!

Có điều, có điều... chiêu thức này của Phụng Nghi chơi thật đẹp!

Hề hề, ta lại cảm thấy ta thực thường thức hẳn!

Thật sự!

Chú thích

(1) âm độ Trần Thương: chọn con đường, cách thức tấn công mà không ai nghĩ tới

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Người ta nói: Sao cướp nhau quá gấp

Phụng Nghi lạnh lùng hừ một tiếng, Chu Anh Hùng nhìn lại, run run, vội vã bắt đầu qua loa tìm kiếm tài vật dưới bàn trên bàn, lại lấy lòng kéo ghế dài qua: “Chủ nhân ngồi!”

“Hợ...”

Lần này ánh mắt mọi người trong điểm, lại đều từ trên người Chu Anh Hùng chuyển dời đến trên người Phụng Nghi.

Không biết những người đó là xem thử chủ nhân của đồ ngọc này trông như thế nào, hay là muốn xem thử con heo tình khoe giàu này có phải có một chủ nhân càng thêm khoe giàu hay không, tóm lại, những ánh mắt đó làm cho Phụng Nghi cực kỳ khó chịu.

Bất quá có tiền mở đường, rất nhiều chuyện đích xác tiện hơn không ít.

Tỷ như rượu và thức ăn, rất nhanh liền bùng lên. Không biết cái tửu lâu này vốn là tác phong như thế, hay là nhìn chúng ta giống một đám nhà quê từ nông thôn đến, bày đĩa tám chén bê lên đều là thịt cá, đĩa cũng to, bát cũng lớn. Nhất là thịt ở giữa kia, nướng đỏ au thơm ngào ngạt mỡ màng... Hơn nữa cái đựng đồ ăn kia giống như một cái chậu nhỏ, phân lượng tràn đầy.

Ta thật không dám ăn thứ của ma vực, ta chung quy cảm thấy những thứ kia dường như đều đã trải qua ô nhiễm hạt nhân... Ăn có thể sẽ không có lợi cho cơ thể, bất quá Phụng Nghi gấp lên một miếng thịt xem thử, sau đó bỏ vào trong bát của ta, nói: “Là thịt dê, có thể ăn.”

“À há...”

Ta thử một miếng, hàm nát rữa.

Chu Anh Hùng bọ họ ban đầu còn có chút câu nệ, tỏ vẻ muốn ngồi ăn ở bàn bên cạnh, Phụng Nghi nhàn nhạt nói: “Ăn cơm xong còn phải lên đường, đừng để lỡ chuyện.”

Mà lại nhìn đức tính hiện tại của Chu Anh Hùng... Tay trái một đùi dê, tay phải một miếng thịt béo — Cừ thật, thịt kia nếu không phải tám lạng thì cũng là một cân.

Tướng ăn của con tê tê Tiểu Tam nhi và con nhím Tiểu Tứ nhả nhận hơn, Chu Anh Hùng còn nốc thêm hai chén rượu lớn, một tay kéo vạt áo, lộ ra lồng ngực lông tơ đen bóng, ăn thế gọi là đồ da thấm thịt này, kia gọi là bọ thịt bay ngang này...

Ta thật sự là hết chỗ nói rồi, bùng lên một món canh chay, Phụng Nghi ra hiệu ta có thể uống. Vì thế ta chan cho hẳn nửa bát, chính mình chan một bát.

Chu Anh Hùng bọ họ đánh cướp nếu là có phân nửa dừng mảnh như khi ăn cơm là được rồi, lúc này mới bao nhiêu lâu? Có mười phút chưa? Trên bàn đã giống như gió cuốn mây tan, cơm canh sạch sẽ, một mảnh chén bát ngổn ngang.

Chu Anh Hùng vừa ác hình ác trạng xia răng, vừa hét to: “Tiểu nhi, tính tiền!”

Sắc mặt của tiểu nhi bây giờ đã biến đổi vô cùng nịnh nọt, cười nói: “Các vị ăn ngon, uống ngon. Hân hạnh, tổng cộng là...”

Chu Anh Hùng keng một tiếng quăng ra một thỏi vàng: “Không cần thối lại!”

Tiểu nhi đang cầm vàng cười chỉ thấy răng không thấy mắt, sức lực lười biếng đối phó vừa rồi một chút cũng tìm không ra.

Ra khỏi tử lâu, ta tự giác leo lên con ngựa của Phụng Nghi ngồi.

Không thức thời không được, một ngón tay kia của hân là trò gì? Một ngón tay qua đây là ta không thể động đây không thể nói chuyện... Ngẫm lại thật sự là kinh người. Nếu tự giác cũng phải làm, không nghe lời cũng phải làm, vậy ta vẫn là thức thời một chút đi.

Chúng ta giục ngựa lên đường. Chu Anh Hùng còn tận dụng khi đi ngang qua cửa hàng thợ rèn mua cho con nhím và con tê tê mỗi con một bình khí, bình khí của con nhím là một cây gậy nanh sói, đen bóng xung quanh là gai... Ồ, ta phải nói, bình khí này để cho con nhím dùng, đó là đôi do ông trời ghép. Không thể thích hợp hơn. Người ta nói vật giống như chủ nhân... Ha ha, cũng không phải là như thế này sao.

Con tê tê dùng cũng là một bình khí bộ dáng kỳ quái, tựa như một cái kìm miệng vịt. Ừm, cái này ta không rõ lắm, cũng không có gì để nhận xét.

Còn chưa có ra khỏi thành, đã bị ít nhất ba tốp người theo dõi.

Đây đều là họa Chu Anh Hùng rước!

Nếu không phải là hân nói lời ngu xuẩn làm chuyện ngu xuẩn... Lấy đâu ra phiền toái?

Nhưng Chu Anh Hùng vẫn chưa phát giác ra chúng ta đã bị người để ý, ườn bụng ngâm nga điệu hát dân gian chạy như bay theo ngựa.

Ta nghiêng đầu liếc Phụng Nghi một cái, chưa từng nhìn hân từ góc độ này đâu...

Ừm, thật ra khuôn mặt của hân dường như cũng không quá biến đổi so với ban đầu, vẫn là khuôn mặt phi thường xinh đẹp. Chính là bị tóc lộn xộn che khuất không ít đường nét.

Ồ, đi tiếp nửa ngày, trôi qua phi thường đặc sắc náo nhiệt...

Ra khỏi thành không xa liền có một toán người nhảy ra, dưới Chu Anh Hùng bọn họ bạo dạn xung phong, Phụng Nghi âm thầm giờ trò xấu, đám người kia anh dũng mà làm bia đỡ đạn... bị đánh kêu thảm thiết không ngừng vút vào trong rạch bên đường.

Lại đi một đoạn, một tốp người nữa lại nhảy ra, lần này không để Chu Anh Hùng bọn họ động thủ, ta bộp bộp mấy dài băng quất ra. Chu Anh Hùng vừa luôn miệng khen ta bản lĩnh cao cường, vỗ mông ngựa vang rung trời, vừa không quên đi móc túi của mấy người bị quất ngã kia. Cũng tìm ra được một chút vàng bạc!

Những người này thực sự là ăn trộm gà không xong lại mất năm gạo...

Chu Anh Hùng tiểu nhân đắc... Không, là tiểu trư đắc chí mà. Vừa giẫm bụng tên cường phi kia, vừa ném lên ném xuống một thỏi bạc móc ra từ trong túi quần gã trong tay, còn râu ông nọ cắm cằm bà kia nói: “Vốn một gốc sinh ra, sao cướp nhau quá gấp (1) chứ!”

Ta uống nước đối diện miệng túi nước, phì một tiếng bắn ra...

Phụng Nghi nhẹ nhàng vỗ hai cái trên lưng ta, nói: “Đừng nóng vội, ta lại không cướp với người.”

Ta vốn cười ngựa có chút mệt mỏi buồn ngủ, lần này đều bị choáng bay... Ta bây giờ là có vẻ 囧 囧 a!

Gặp phải một người hầu như Chu Anh Hùng, năng lực chịu đựng của trái tim nhất định phải phi thường mạnh mẽ mới được.

Ta cảm thấy tu vi của ta còn rất chưa tới chốn, xem Phụng Nghi... người ta liền bát phong bát động ngoảnh mặt làm ngơ.

Tiếp đó cũng không có người nhảy ra nữa. Thế nhưng ta nghĩ, hân là không phải bọn hân biết khó mà lui, mà là phải đợi thiên thời, địa lợi càng thêm thích hợp... Có lẽ chuyện trời tối là cơ hội tốt của bọn hân.

Buổi tối chúng ta tới một gian miếu nhỏ lụn bại. Ta đang kỳ quái, ma vực sao còn có thể có miếu? Chẳng lẽ ma vực loại địa phương này ngoại trừ thừa thải tên gốc trong đầu chỉ chứa đầy thịt mỡ như Chu Anh Hùng, còn có thể giáo dục cảm hóa ra đệ tử của Phật một lòng hướng thiện hay sao?

Bất quá lúc chúng ta vào miếu nghỉ tạm ta liền biết ta nghĩ nhầm rồi. Miếu những năm nay đều không khác nhau, chính là bên trong cúng ngỗng ngang. Trong cái miếu này cúng chính là một tượng đắp hình thù cổ quái, đầy bụi và mạng nhện, cũng thấy không rõ. Trên bàn thờ còn có một đầu dê có mùi đã biến thành màu đen, cũng không biết là người nào đến cửa miếu thấp hương loạn, ném ở trong này.

Phụng Nghi nhú nhú mày, Chu Anh Hùng lúc này rất có ánh mắt, bịt mũi đi qua, vui vẻ xách cái đầu dê kia ra ngoài ném xa xa, con tê tê và con nhím tìm cớ loạn gì đi đổ buộc lại, quét tước dưới đất một chút. Mặc dù ta và Phụng Nghi đều có thể phù phép loại quét tước này... Pháp thuật ấy đơn giản, chỉ là trò trẻ con. Thế nhưng có người hầu hầu hạ phía trước phía sau, đây thật ra là một loại hưởng thụ tâm lý, làm cho người ta cảm thấy: ại, nói như thế nào ta cũng là có người có tiểu đệ, ta cũng có thân phận!

Sau đó chúng ta uống nước, ăn lương khô. Đến phiên vấn đề ở, ta vừa thấy Chu Anh Hùng trải chăn đệm nằm dưới đất. Nhất thời một chùm hắc tuyến từ trán kéo thẳng xuống dưới...

Tên kia, cư nhiên... cư nhiên trái chính là trái cho hai người...

Ta bây giờ có thể xác định! Chu Anh Hùng đầu óc tên này đích xác chứa toàn là thịt mỡ!

Ta và Phụng Nghi, chúng ta, chúng... chúng ta không phải một đôi mà...

Ta thật không biết là nên ngửa mặt lên trời cười gượng ba tiếng, hay là nên nhéo Chu Anh Hùng hành hung một hồi!

Quay đầu lại nhìn, được, muốn nhéo cũng nhéo không được người, Chu Anh Hùng đã “rất có ánh mắt” “rất hiểu đúng mực” “thực thủ bốn phần” cũng con nhím con tê đi ra. Bọn họ đốt đồng lửa bên cạnh cửa miếu, ăn ngủ ngay bên đồng lửa.

Có lẽ hẳn cảm thấy được thân phận có khác, cho nên bọn họ hẳn là ngủ bên ngoài?

Ta lắc đầu, dờ khóc dờ cười. Đang muốn nâng tay thi pháp chia chẵn đệm nằm dưới đất thành hai bên, ta và Phụng Nghi sao có thể ngủ cùng một chỗ chứ...

Bỗng nhiên bên ngoài lại nghe thấy một tiếng thét to...

Được, lại cướp rồi.

Ta dựa vào trụ cửa nhìn ra phía ngoài. Phụng Nghi khoanh tay đứng trước cửa miếu, Chu Anh Hùng bọn họ gào thét quát tháo đấu với người tới, tiếng quyền cước bịch bịch đến thật nghe mà ta hết hồn. Nói thực ra ta tuy rằng cũng có tính công kích, cũng không phải chưa từng đánh nhau, thế nhưng ta từng đánh... chính là người văn minh, um, được rồi, là đánh nhau với yêu văn minh. Mọi người đều là phóng phi kiếm này phóng pháp bảo này, có rất ít đã mạn như thế, ách. Đấu pháp nguyên thủy như thế, tiếng gió quyền cước này nghe qua cũng thật đủ nặng nề rắn chắc nha.

Phụng Nghi quay đầu thấy được ta, ngoác tay bảo ta đi qua.

Ta do dự một chút, vẫn là đi qua.

Hắn thực tự nhiên liền kéo một tay ta, chỉ vào cảnh đánh nhau bên ngoài cửa miếu cho ta xem.

Hự, dường như ta thành người xem, hẳn thành bình luận viên...

Chu Anh Hùng bọn họ chính là vận động viên dũng cảm hiến thân kính dâng.

A, vận động viên Chu Anh Hùng bị người đá mạnh một cước lên mông, bắt quả hẳn không có ngã xuống đất., vẫn còn kiên trì không buông tha, đại chùy tử múa may chính là uy thế hổ gầm gió nổi nha...

Phụng Nghi thoát nhìn chẳng qua là chỉ điểm cho ta xem, nhưng ta biết rõ trên ngón tay hắn là có huyền cơ. Ta bị hắn chỉ một cái liền không thể nhúc nhích lên tiếng, còn Chu Anh Hùng bọn họ sau khi bị chỉ lại là càng dũng mãnh phi thường...

Chiêu thức này của Phụng Nghi thật giỏi! Mặc dù ta bị cố định hơn nửa ngày, bắt quả thực sự cầu thị mà nói, tu vi của hắn đích xác cao hơn ta. Nếu như đánh bừa, khả năng chúng ta có thể đánh ngang tay, nhưng là nếu bàn về chân tài thực liệu...

Không bằng.

Ta không bằng, cái ta dựa vào là độc, tư nhện tương đối quý dị khó lường của ta, còn có, pháp lực của ta bây giờ trải qua rèn luyện của mấy viên bảo châu kia, cũng không tính thấp. Nhưng ngoại trừ chúng, ta dường như không đạt được gì khác.

Phụng Nghi nói mấy câu với ta về đặc điểm bản lĩnh của mấy người kia, lời ít nghĩa nhiều, ta liên tục gật đầu, cảm thấy hắn nói rất đúng. Vừa lấy lại tinh thần, vội vàng rút tay ta từ trong bàn tay hắn về, Phụng Nghi cũng không giận, vẫn làm tổng chỉ huy chiến đấu của hắn.

Chiến đấu giằng co có lẽ chừng mười phút đồng hồ, phe ta đạt được toàn thắng, Chu Anh Hùng vui tươi hơn hờ tới tìm ta đòi dây thừng, trói mấy tên kia lại.

Thật ra trói bọn họ là vẽ vời thêm chuyện, tất cả đều đã bị đánh bất tỉnh nhân sự...

“Chủ nhân, thỉnh nghỉ tạm đi! Có chúng ta ở đây, hừ hừ. Tới bao nhiêu cũng không cần lo lắng!”

“Phải,” con nhím tới buổi tối tinh thần gấp bội hứng thú lên theo, cư nhiên còn ra vẻ một câu: “Chủ nhân có thể gối cao vô lo...”

Ba tên cùng nhau cười “hề hề, hề hề”.

Ông trời của ta...

Ta bị kiểu cười ba tầng này làm cho suýt té nửa ngã lộn nhào — Kiểu cười của điểm tiểu nhị kia rất mốt sao? Vì sao bọn hắn đều học theo!

Về phòng, không đợi ta đi chia giường đệm, Phượng Nghi đã khoanh chân ngồi xuống góc phòng, lại bắt đầu nhập định.

Hợ..

Tay ta đang nâng, lại chậm rãi buông xuống.

Hắn biểu hiện quân tử hào phóng như vậy, tỏ rõ ta rất không phóng khoáng...

Ta đẩy đẩy cái gối, vẫn nguyên y phục mà nằm xuống.

Bên ngoài Chu Anh Hùng bọn họ còn đang nhỏ giọng nói giỡn... Ta có thể cảm giác được mùi của Phượng Nghi trong phòng này, ngay bên cạnh ta...

Ta đã cho rằng ta sẽ không dễ dàng ngủ, thế nhưng thực tế vừa dính gối, ta liền tiến vào mộng đẹp.

Chú thích

(1) cái này là chế từ câu “Vốn một gốc sinh ra, sao đốt nhau quá gấp” trong bài Thất bộ thi của Tào Thục

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Đường Tăng heo Tôn Ngộ Không

Trong mộng, ta thấy được sự tình trước kia.

Ta kiếp trước, chỉ là một người không xuất sắc lắm. Đầu óc bình thường, diện mạo bình thường, thần kinh vận động cũng không phát triển, tóm lại, từ nhỏ đến lớn cũng vô duyên với cái loại chuyện làm náo động như vậy.

Thậm chí ngay cả kiểu chết cũng rất bình thường, tai nạn xe cộ mà thôi... Trong một thành thị ngày nào mà không xảy ra mấy vụ tai nạn xe cộ chứ? Báo chí nhắc tới, có lẽ chỉ biết nói một câu, khu nào đó đường nào đó một cô gái gặp phải tai nạn xe cộ bỏ mình ngay tại chỗ, chỉ một câu nói như vậy đã xong.

Ta chỉ may mắn, bản thân trên không có cha mẹ phải phụng dưỡng, dưới không có đứa trẻ gào khóc đòi ăn nào mà nóng ruột nóng gan.

Biến thành con nhện, tâm lý chênh lệch lớn, thế nhưng được đến đâu, hay đến đó thôi. Cho dù không vui, chẳng lẽ sau khi tự sát còn có thể lại đổi một cái túi da khác sao? Vậy nếu như lại đổi thành con rệp con muỗi con ruồi thì làm sao? Vậy còn không bằng con nhện đâu...

Cuộc sống từng ngày trôi qua, tất cả bên cạnh cũng sẽ không phải bất biến... Hội ngộ người mới, chuyện mới, học được bản lĩnh mới, có được kinh nghiệm đời người mới, ờ, được rồi, là kinh nghiệm đời nhện.

Ta nhìn thấy Lý Kha, hắn đứng trên đỉnh núi Thục sơn, xuất chúng hơn người, ôn hòa cười với ta.

Ta cảm thấy hắn ở ngay trước người ta, thế nhưng đưa tay ra lại chạm không được đến hắn.

Đến khi thật vất vả đuổi đến gần, vươn tay có thể chạm đến, nhưng thân ảnh của hắn giống như băng tuyết tan nhanh như gió dưới ánh nắng chói chang, trong nháy mắt, hóa thành bọt nước.

Ta thất vọng đứng tại chỗ.

Sau đó, ta liền cảm thấy, có người đứng phía sau ta. Khí tức của người kia làm cho người ta rất thả lỏng, rất yên tâm.

Ta từ từ quay đầu lại.

Vốn ta tưởng rằng đứng sau lưng hắn là Tử Hăng. Thế nhưng... không phải vậy. Ta đã đoán sai.

Đứng sau lưng ta chính là Phượng Nghi.

Hắn trang phục nhẹ nhàng, diện mạo tuấn mỹ, tư thái giống như tiên nhân.

Ta cứ ngẩn ra như vậy nhìn hắn. Có lẽ người trong mộng lúc nào cũng thực ngốc. Trong lòng ta đối với hắn vẫn có kính sợ rất sâu. Rất muốn vuốt chân mà chạy. Thế nhưng chân giống như đóng đinh trên mặt đất, di thể nào cũng không nhúc nhích.

Ừm. Có điều hắn trong mộng, thoát nhìn dễ thân hơn một chút.

Dù sao trong mộng mà thôi, ta đánh bạo hỏi hấn: “Ngươi thực sự thích ta sao? Chúng ta nhưng một chút không xứng, nếu như tương lai ngươi đột nhiên phát hiện ta cái gì cũng tệ, lại một cước đá ta đi, vậy làm sao bây giờ?”

Hắn mỉm cười, nhẹ giọng nói một câu, ta không nghe rõ, bên tai tựa hồ có tiếng gió, thổi tản mát thanh âm của hắn.

Ta muốn đến gần một chút, nghe rõ ràng hắn nói cái gì.

Hắn lại nói một lần, nhưng ta vẫn nghe không rõ. Trong lòng càng gấp, càng muốn nghe được.

Ta lại cất bước về phía trước, kết quả thật sự một tay nắm lấy hắn!

Ta nắm rất chặt... Ừm. Xúc cảm rất chân thật...

Hờ? Chân thật?

Ta trong giây lát bùng tỉnh, mắt tròn to.

Phượng Phượng Phượng Phượng. ... Phượng Nghi khi nào, nằm bên cạnh ta rồi?

Hơn nữa tay ta, đang nắm rất chặt cổ áo hắn!

Ánh mắt Phượng Nghi bình tĩnh vững vàng nhìn ta, ta thoáng sửng sốt, lại không nghĩ buông tay ra trước, mà là chất vấn hắn trước: “Ngươi không phải đang nhập định sao? Vì sao ngươi... ngươi lại nằm lại đây?”

Hắn chỉ nói: “Ta nằm trên giường bên này, là ngươi đột nhiên nhào tới nắm ta không buông.”

Ồ, hắn nói cũng không sai...

Thế nhưng, thế nhưng nói như thế nào cũng là ta mơ, cũng không phải ta có ý tưởng bỏ nhào tới, ừm, phi lễ hắn?

Được, chuyện này lại nói tiếp, nhưng là ta cũng có chỗ không đúng, thế nhưng, xét đến cùng vẫn là hắn không đúng nhiều hơn chứ? Hắn, hắn rõ ràng là đang nhập định, lại đột nhiên chạy tới nơi này nằm xuống. Đây, đây... Chúng ta lại không có quan hệ gì, hắn sao lại nằm cùng với ta?

Nếu như Chu Anh Hùng bọn họ nhìn thấy, vậy...

Hồngбет, ta vẫn là mau ngồi dậy thì tốt hơn, nếu để cho Chu Anh Hùng bọn họ nhìn thấy, càng thêm chứng thực ta với hắn là... quan hệ nam chủ nhân và nữ chủ nhân!

Ta bên này vừa mới buông Phượng Nghi ra bò dậy, thế nhưng... chuyện trên đời thường thường là như vậy, ngươi càng sợ cái gì, càng là tới cái đó!

Ta vừa mới bò dậy được một nửa, đột nhiên cảm thấy không thích hợp

Vừa nhắc đầu, rõ ràng đối mặt một đôi mắt heo vừa tròn vừa lớn của Chu Anh Hùng!

Ai nói mắt trâu to như chuông đồng? Mắt heo trừng cũng chả nhỏ tẹo nào!

Hắn phản ứng còn nhanh hơn ta, tay chân cùng đưa lên, bốn chân cùng nhau nhảy lên thật xa, vẫn luôn miệng nói: “Ta không thấy cái gì hết! Thật sự, ta không thấy cái gì hết!”

Hắn XXX! Ta cũng muốn mắng câu thô tục! Đây gọi là chuyện hồngбет gì.

Phượng Nghi ung dung ngồi dậy, nói: “Ta vừa rồi thử một bộ phương pháp hành công mới, là cần nằm xuống tu luyện. Ta nghĩ nếu ngươi đang ngủ, vậy ta không đánh thức ngươi thì tốt hơn. Ai biết ngươi lại đột nhiên nhào qua nắm ta — Ngươi nằm mơ sao? Mơ thấy gì?”

Ta khó chịu nói: “Ai nói ta nằm mơ? Hừ!”

Ta tức giận bò dậy.

Phượng Nghi khẳng định cố ý! Đừng nhìn hắn nói đường hoàng như thế, thế nhưng từ khi tại Mai sơn hắn gài trâm phượng trên đầu ta, hắn vẫn cho người khác cái loại ấn tượng — Chính là ta đã là vật sở hữu của hắn, bị hắn dán nhãn rồi! Bây giờ, bây giờ dám chắc cũng là như thế!

Sáng sớm ta đã khó chịu rồi, lúc ăn lương khô nhai bánh bột ngô răng rắc răng rắc, tiếng động vô cùng vang dội. Phượng Nghi bằng chân như vại, thế nhưng Chu Anh Hùng lại run rẩy không ngừng — Có lẽ hắn cho là ta đang ghi hận hắn?

Hừ, hắn nặng bao nhiêu cân mà ta phải ghi hận hắn? Hắn lại đánh không lại ta, ta nếu như tức hắn, kéo thẳng hắn qua đánh hắn một trận là được, còn phải tốn hơi thừa lời nghiêng răng, ghen đến tự ta khó chịu như vậy?

Cơm nước xong tiếp tục lên đường, ta vẫn còn tức giận, cũng không ngồi phía trước Phụng Nghi là bắt đầu đỏ mặt giống như hôm qua. Dù sao ta và hân đều có pháp thuật, ta làm một bức tường ngăn cản vô hình ngăn cách giữa ta và hân, coi như trên ngựa này chỉ mình mình cười, Phụng Nghi cũng không có vạch trần trò của ta, bình yên vô sự tiếp tục tiến về phía trước.

Có điều đi tiếp, Chu Anh Hùng lại nhiều lần muốn nói lại thôi, ta tức giận hỏi hân: “Người muốn nói cái gì? Muốn nói thì nói đi, đừng ngó dáo dác.”

Chẳng qua... tay ta trong tay áo đã nắm thành quyền, nếu như Chu Anh Hùng dám lòi chuyện buổi sáng ra nói, ta khẳng định cho hân cả khuôn mặt nở hoa!

“Chủ nhân. Lại đi tiếp, chính là địa bàn của yêu quái mà đầu tám mắt ăn người... Lần này, chúng ta có phải nên đi đường vòng hay không?”

“Yêu quái tám mắt?” Tên này là lạ.

“Ừm. Vị này... Vị này chính là uy chấn nhất phương, tại nơi này của chúng ta có thể xếp hàng đầu. Ừm... Chủ nhân không phải nói sao. Nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, chúng ta đi vòng đi.”

Ta quay đầu nhìn Phụng Nghi.

Chúng ta một hàng lấy hân cầm đầu, hân nếu nói vòng thì chính là đi thêm mười vạn tám nghìn dặm cũng phải vòng. Hân nếu nói không vòng, vậy phía trước chính là hồ đao biển lửa cũng phải nhảy xuống.

Hơn nữa lấy hiểu biết của ta đối với Phụng Nghi, hân kiêu ngạo như thế...

Quả nhiên, Phụng Nghi nói: “Không cần vòng, đi thẳng đi.”

Kiêu ngạo của người kia thực sự là hết thuốc chữa!

Một đường đi ta một đường oán thăm hân, đang nói xấu hăng say, ta nhẩn mày...

Người nào mai phục đây? Rõ là không chuyên nghiệp, một mùi thôi thật xa là có thể ngửi thấy... Đây còn mai phục cái quỷ ấy!

Ngựa tựa hồ cũng có cảm giác, trù trù không chịu đi về phía trước. Ta nhìn nhìn hai bên. Bỗng nhiên một cái túi lưới lớn úp xuống chúng ta!

Ta nhìn không được buồn cười.

Giỏi thật, tên đầu đất lập cam bẫy này, không biết ta là tổ tiên diệt vong sao? Cự nhiên dùng vòng tới bắt chúng ta.

Ta đang muốn văng vòng ra, Phụng Nghi lại đè tay ta xuống.

Ta sửng sốt. Mặc dù không biết dụng ý của hân là sao, nhưng hân khẳng định là có tính toán khác.

Vừa chần chừ như vậy, cái lưới kia đã trùm lên chúng ta.

“Chủ nhân! A a!” Đây là Chu Anh Hùng.

“Đại ca!” Đây là con tê tê.

“Cứu mạng —” Có sáng ý nhất vẫn là con nhím, hân là muốn trông chờ ai tới cứu mạng đây?

Chu Anh Hùng, con tê tê, con nhím, ta còn cả Phụng Nghi, bị một cái lưới lớn trói chặt lại.

Ừm, trên cái lưới này có tấm thuốc...

Chu Anh Hùng bọn họ đã ngủ khò khò, ngay cả sợ hãi cũng không kịp.

Ta và Phụng Nghi liếc mắt nhìn nhau, được, cũng giả bộ ngủ theo đi.

Chúng ta ngã ra, đương nhiên, Chu Anh Hùng bọn họ là ngã thật, chúng ta là ngã giả.

Xung quanh vọt ra mấy tên, ngũ quan trông... Ừm, rất có loại phong cách yêu quái trong Tây du, thói hoác. Ta không lộ dấu vết thi cho mình một cái bẻ hơi thở, ta cũng muốn ngửi phải loại mùi thôi này...

Không phải thói bình thường, là... thói của xác.

Nghĩ đến đây, ta nhất thời cảm thấy buồn nôn!

Chúng ta bị bọn hân kéo vào chỗ sâu trong bụi cây, ta hí hóp, dọc theo đường đi cỏ hoang mọc thành bụi, nghe con ó xoay quanh phía trên bụi cây rít chói tai. Một tên thôi trong đó lăm bằm mắng mấy tiếng, lượn tâng đá ném lên trên, làm mấy con ó kia hoảng sợ bay xa một chút, thế nhưng chưa đầy

một lát lại bay xuống

Bà vai ta đụng phải thứ gì đó, ta tưởng tảng đá, thế nhưng vừa liếc mắt, nhìn thấy lại là một cái đầu lâu khô.

Trắng bệch trắng bệch, hai cái lỗ mắt đen ngòm...

Ta chưa kịp cảm giác kinh sợ, tên vừa mới nhặt tảng đá một cước đá văng cái đầu lâu khô ấy ra...

Một đường va va chạm chạm bị bắt vào trong một cái động.

Trong động đốt đuốc, xa xa, dường như còn nghe được thanh âm kỳ quái làm cho người ta sồn tóc gáy, không biết từ đâu vọng lại. Giống như có người đang dùng chày đá lớn giã gạo nhồi mì...

“Ô! Tới cái mới! Mấy cái...” Thanh âm ồm ồm, nói chuyện không lưu loát, ngữ điệu cũng lạ: “Ha ha, có thể thỏa thích ăn một bữa rồi! Ta muốn ăn con bé kia! Thịt nhất định rất mềm!”

“Cút cút cút! Cái này để cho đại vương chọn trước! Đám này có một con heo tinh, đại vương không thích loại da dày nhiều mỡ này nhất, quay lại tám phần là thưởng chúng ta.”

Thì ra, chúng ta là bị người bắt đến ăn.

Loại đối thoại này làm cho ta cảm thấy... mình dường như là đang ôn lại Tây Du ký, trên đường đi về phía tây của Đường Tăng cảnh tượng thế này cũng không hiếm thấy, có điều, trước mắt tựa hồ, chúng ta đang sắm vai Đường Tăng Trư Bát Giới. Ồ, nhân vật Tôn Ngộ Không kia, khẳng định hoàn toàn xứng đáng thuộc về Phụng Nghi!

Đơn giản tưởng tượng một chút, dung mạo phong phạm như Phụng Nghi, nếu vọt lên nhảy xuống vò đầu bứt tai giống như khi, đây là bộ dáng gì nhỉ...

Ồ, đáng sợ! Ta rừng mình, không cho mạch suy nghĩ của bản thân lại trượt theo hướng quỷ dị.

Phụng Nghi vì sao có ý chúng ta để bị bắt?

Chẳng lẽ hẳn muốn tới động ma yêu ăn người một lần ngắm cảnh chơi một ngày sao? Ấc... Thương thức của Phụng Nghi mới không thấp như thế.

Động dần dần rộng hơn, sau đó chúng ta bị ném thành một đồng, một tiểu yêu đi vào bẩm báo, chỉ một lúc sau lại đi ra nói: Mang hai tên là người phía trên vào trong để đại vương chọn lựa, ba tên không phải người kia lôi đến phía sau đi giết lột da buổi trưa nướng ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Vậy mà còn nhịn được thì có gì không nhịn được

Ta và Phụng Nghi bị trói chặt như thế... Ồ, không hề có khoảng cách, lưng dán lưng, ồm, chân dán chân...

Dáng người Phụng Nghi thật tốt nha, hơn nữa cái này, bản thân nhận xét, không gầy chút nào, rất... rất...

Ta hình dung không được.

Cũng không phải cường tráng mạnh mẽ, cũng không phải nhỏ gầy yếu ớt, vậy là cái gì đây?

Đột nhiên có một từ nảy ra: Gọi cảm?

Phi phi!

Ta vội vàng bỏ rơi ý tưởng kia.

Chúng ta bị dòi đến... ồm, lần này là dòi không phải tha kéo lôi tóm, sau khi đi qua một quãng tối om, ta nghe một thanh âm ồm ồm nói: “Đây là người thịt mới đến ngày hôm nay?”

Hự, xưng hô này thực mới mẻ đặc biệt...

Ngực ta nổi lên một loại cảm giác nồng đậm, vừa buồn nôn lại ghê tởm.

Ma đầu ăn thịt người... Có lẽ với hắn mà nói, người và những động vật khác cũng không khác gì, đều là nguyên liệu nấu ăn có thể no bụng. Thế nhưng

đôi với bên bị ăn mà nói...

Tiếng bước chân nặng nề vang lên. Ta không cẩn thận ngừng bẻ hơi thở. Mùi tanh tươi đột nhiên bị hít vào theo hơi thở làm cho ta cảm thấy ngũ tạng lục tạng lập tức đều bị dòi đi. Một bàn tay đen thùi qua đây, tựa hồ là đang muốn bóp ngực ta mấy cái. Ta rốt cuộc không có cách nào khác giả bộ ngủ. Thế nhưng chưa đợi ta ra tay, tên kia đã tự kêu ngoa một tiếng đau đớn, tay đang nâng lão đảo ngã về phía sau!

Lưới dây thừng trên người đương nhiên đã lỏng ra. Phượng Nghi đứng bên cạnh ta, kéo ta về phía sau hẳn... Biến thành hẳn dùng thân hình che khuất ta.

Ta thoáng sững sốt, hiểu được đây là ý tứ hẳn bảo ta đừng nhúng tay. Thế nhưng... Thế nhưng...

Loại tư thái này của hẳn, là ý tứ bảo vệ rõ ràng.

Ta không phải là nữ tử yếu đuối sức trời gà không chặt, phải trốn phía sau hẳn dựa vào hẳn bảo vệ. Cho dù bảo ta bây giờ một chiêu đập chết ma tám mặt thích ăn người kia, có lẽ ta cũng làm được.

Thế nhưng loại cảm giác được bảo vệ này... thực làm cho người ta uất ức.

Rất nhiều năm, một mình một người. Cuộc sống dựa vào chính mình, chủ ý cũng là mình tự ra, nếu như nói ta có cảm giác ỷ lại với ai, như vậy... có lẽ đối với Từ Hằng trước đây từng có.

Ta lánh một bước sang bên cạnh, đi đến phía sau Phượng Nghi.

Hắn quay đầu nhìn ta, ta cười với hắn: “Ta không phải nữ tử yếu đuối. Ta có thể đánh cùng người.”

Hắn có khoảnh khắc ngần ra, thời gian rất ngắn, thế nhưng ta đã nhìn ra.

Sau đó, Phượng Nghi cũng cười.

Nụ cười của hắn có một loại ý vị thư thái, tán thưởng. Mặc dù ta không biết hắn suy nghĩ cái gì, thế nhưng nụ cười có sức cảm hóa, nhất là nụ cười của Phượng Nghi. Sào huyết ma ăn người vô cùng hung ác này, tựa hồ trong nháy mắt đều biến làm cho người ta không buồn nôn nữa!

Hự! Bây giờ không phải là thời khắc dịu dàng!

Ta quay đầu nhìn đằng trước, ma ăn người kia vì sao bị gọi là yêu quái tám mặt ta nhìn không ra, thế nhưng cái chùy bằng đồng lớn tám cạnh gã cầm trong tay kia ta lại nhìn thấy rõ ràng.

Ta đang muốn ra tay, Phượng Nghi lại đưa tay ngăn trở ta.

Ta nghi hoặc quay đầu nhìn hắn.

“Ta hận nhất loại rõ ràng không cần ăn thịt người, lại tham ác thành nghiện này!” Phượng Nghi trầm giọng nói: “Người có còn nhớ ta?”

Câu trước là nói với ta, câu sau lại là hỏi ma ăn người kia.

Trong mắt gã hung quang chớp động, thanh âm khàn khàn chói tai như chiêm nức: “Người là người nào?”

Phượng Nghi vung tay lên, bỗng nhiên thu lại nguy trang của mình.

Trong nháy mắt tuần dật như ánh trăng của hắn tràn đầy vành mắt, chiếu sáng cả gian hang đá âm u này!

Ma ăn người kia sắc mặt đại biến, kinh hô ra tiếng: “Người là phượng vương? Không thể nào! Nơi này là ma vực! Người, người làm sao tới được!”

“Lần trước để người chạy thoát, mấy năm nay người lại tạo không ít nghiệp ác! Hôm nay, liền thanh toán hết thảy với người!”

Thân thể ma ăn người run cầm cập, thế nhưng lập tức lại nổi lên hung tính. Hai cái chùy đồng thật lớn kia bỗng nhiên rời tay mà ra, nhanh chóng xoay tròn quét về phía chúng ta đứng! Mà cái chùy của gã vừa ra tay, gã liền xoay người muốn trốn chạy ra phía ngoài.

“Muốn chạy?” Ta búng ngón tay, vô số tơ mảnh dòn dập bắn ra, từng tầng một từng sợi một, dày đặc choàng lên một phương hang động này. Ma ăn người bỏ chạy một đầu đụng vào trong chùm vô số tơ mảnh, lực đạo xông ra bị hóa giải sạch sẽ. Gã kéo loạn khua loạn, giống như một con ruồi không đầu, thế nhưng vô luận như thế nào cũng không thể khua được màn tơ nhìn như mềm mại này ra một lỗ hổng.

Phượng Nghi thân bất động vai không nâng, chỉ là hai ngón tay khẽ giương lên, khẽ búng hai cái “boong boong” phía trên hai cái chùy thể như sấm sét kia, chùy đồng tức khắc lại bị kích bay đi, một tả một hữu cũng nghiêng rơi vào bên trong màn tơ của ta, ngay cả một tiếng vang cũng không nghe thấy liền không có bóng dáng.

Ma ăn người bỗng nhiên xoay người lại, xem ra gã cũng hiểu rõ không cách nào chạy trốn khỏi màn tơ, ngược lại muốn đầu khi bị vây.

Ta chỉ ở bên sẵn sàng, không tính nhúng tay vào chuyện Phượng Nghi cần làm.

Nếu đã là tên này trước đây từng lọt vào trong tay hắn, lại thoát được một cái mạng, vậy Phụng Nghi bây giờ muốn thanh toán chấm dứt với gã, cũng hẳn là.

Ma ăn người xé vạt áo ra, ngẩng đầu lên lớn tiếng gào.

Rít gào chấn động này làm người ta cảm thấy ngực mờ hồ cuộn cuộn muốn nôn ọe, bất quá ta chỉ là định định thần, cũng không bị gã quấy nhiễu nữa. Gã bỗng nhiên từ giữa hông lại rút ra sợi roi đen bóng, múa nhanh thành một mảnh bóng roi, một thân thể to lớn cũng đi theo phía sau bóng roi lực mạnh nhào về phía Phụng Nghi.

Phụng Nghi sừng sững bất động, ngón tay búng liên tục, hóa giải từng thể công của gã, cái roi màu đen kia hẳn là vật liệu vô cùng vững chắc, thế nhưng dưới ngón tay thon dài trắng nõn của Phụng Nghi bị búng đứt, từng đoạn bắn bay rơi xuống đất.

Tiếp sau roi là đao khoen cán dày, đao gãy lại rút ra dùi đá hình thù kỳ lạ, sắc mặt của ma ăn người càng ngày càng hung ác, thờ dốc càng ngày càng nặng nề, Phụng Nghi mặt không đổi sắc, chỉ là y sam bị gió mạnh nổi trống thổi tung bay, thoạt nhìn càng thêm có một tiên tư thần vận làm người ta muốn quỳ gối dưới chân hắn.

Ma ăn người liên tục thay đổi năm sáu loại binh khí, đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ có miếng quèn. Ta bây giờ chỉ muốn biết, Phụng Nghi muốn xử trí tên kia như thế nào? Một đao giết sao? Vậy không khỏi quá tiện nghi gã!

Tất cả mặc dù phát sinh trong thời gian cực ngắn ngủi, thế nhưng giao thủ này đã đến hồi kết thúc.

Năm ngón tay Phụng Nghi hơi tách ra, giống như đánh đàn chơi nhạc vung ra, ngực ma ăn người đã bị bắn trúng từ xa, phịch một tiếng trầm đục, bọt máu văng khắp nơi, thân thể hắn cũng bay ra ngoài. Tay ta rung lên, màn tơ mềm mại bỗng nhiên cứng lên như tường đá, ma ăn người đùng kêu một tiếng chắc chắn, sau đó lại nặng nề rơi xuống đất.

Muốn giết gã sao?

Ta quay đầu nhìn Phụng Nghi, hắn nhưng vẫn trầm ổn đứng ở nơi đó không hề động.

Ta lại quay đầu nhìn ma ăn người, nhưng thiếu chút nữa thất thanh kinh hô.

Ma ăn người toàn thân bốc lên khói đen, liền giống như bị đốt! Áo quần nhanh chóng héo rút vào phía trong, chỉ khoảng nửa khắc, bên trong khói đen đứng lại là một nữ tử mỹ lệ, mặc một xiêm y đỏ thắm, yêu mị... Các hồ yêu ta từng thấy cũng không có phong tình như thế!

“Công tử...” Nàng rung rung đôi mắt đẹp, diễm đạm đáng yêu cầu xin: “Công tử chớ nhẫn tâm, bỏ qua cho nô gia một mạng đi!”

Ô? Ta sững sốt.

Phụng Nghi không lên tiếng, thế nhưng lực hắn thao túng, giống như lưỡi dao sắc bén thực sự, cắt thật mạnh trên vai mỹ nữ kia.

Chỉ nghe một tiếng hét thảm, sau đó trên người mỹ nữ lại bắt đầu bốc lên khói đen loạn, tiếp theo lại hóa ra một trưởng giả râu ria một bó to, mặt mũi hiền lành.

“Thiếu hiệp à, thiếu hiệp! Chúng ta chính là người đáng thương bị ma đầu kia ăn, nếu như ma đầu kia chưa chết, hồn phách của chúng ta còn chưa tiêu tan. Nếu là thiếu hiệp giết chết nó, vậy chúng ta hồn phi phách tán không được siêu sinh, thiếu hiệp à!”

Lão già kia than thở khóc lóc, ta nhất thời lại có chút hồ nghi.

Đây... Đây là thật?

Thế nhưng đáp lại của Phụng Nghi, lại vẫn là một lưỡi đao gió.

Lão nhân kêu thảm biến mất, trong khói đen lại hóa ra một đứa bé vô cùng đáng yêu, có lẽ còn chưa đến nửa tuổi, lấy tay chống, nằm úp sấp trắng nõn béo tròn, trong miệng bĩ bõ không biết đang nói cái gì.

Khi Phụng Nghi lại muốn kích ra lưỡi đao gió, ta nhin không được mở miệng: “Phụng Nghi, này... Ngươi có phải quá...”

Phụng Nghi chỉ thấp giọng nói: “Những cái người nhìn thấy... đích xác đều là người đã bị gã ăn. Nữ tử tuổi xuân, trưởng giả hiền lành, còn có đứa bé như vậy... Sau khi gã ăn những người này, là có thể biến hóa ra bộ dáng của những người ấy. Lần trước, ta cũng là bị mê hoặc như thế, mới để gã chạy thoát...”

A? Vậy mà... là như thế!

Ánh mắt của ta lại quay trở lại, hải tử kia, đáng yêu biết bao nhiêu! Non nót tốt đẹp biết bao, thế nhưng...

Thế nhưng nó cũng sớm đã bị ma ăn người ăn rồi! Mà ma đầu kia, bây giờ lại còn biến thành bộ dáng đáng thương đáng yêu này để cầu mạng sống, gã, gã sao có thể...

“Đồ khốn! Ta giết ngươi!” Ta cảm thấy chưa từng cảm phần như thế! Một tay vung lên, dài băng thật mạnh đánh xuống.

Ma ăn người bộ dáng đứa bé kia nhanh chóng biến mất trong khói đen, khói đen không lại biến hóa ra hình dáng gì nữa, trò lừa gạt này không thể thực hiện được, chỉ thấy khói đen kia nồng nặc giống như con sâu bắn loạn khu vực loạn trong màn tơ, giống như điên cuồng.

Xem ra ma đầu kia đã tuyệt vọng điên cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tì Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Thiện ác đến cùng sẽ có báo

Phượng Nghi bắn ra một bụi lửa, thiêu đốt gã.

Một đám khói đen, đang cháy. Vô luận nó gãy giữa như thế nào, gào thảm như thế nào, cũng không thể thoát khỏi, khói đen này bị Nam Minh Ly Hỏa của Phượng Nghi từng chút từng chút cắn nuốt đốt sạch.

Khi khói đen cuối cùng cũng tiêu tan hầu như không còn, trong nháy mắt ta nghe được vô số tiếng gào thét kêu thảm chói tai, nỉ non khóc thương... khiến người ta sồn tóc gáy, trong đó bao hàm đau thương vô tận khó có thể hình dung.

Một tiếng vang nhỏ, rất nhiều ảo ảnh mờ mịt từ trong hỏa diễm bay ra ngoài. Nam nhân, nữ nhân, lão già, hài tử...

Này đó... Này đó đều là oan hồn bị ma tám mặt ăn người nuốt ăn không thể siêu sinh sao?

Những ảo ảnh ấy quần quanh chúng ta, ta mờ mịt nhìn bọn họ, cảm thấy... trong lòng chua xót khổ sở.

Trước kia ta lúc nào cũng tránh suy nghĩ những chuyện này. Thật ra không chỉ là ma vực, ngay cả thế gian chúng ta, phương pháp tu luyện dùng đủ loại tà ác tàn nhẫn cũng không phải số ít. Thế nhưng ta trước đây luôn luôn... theo bản năng tránh né những thứ đó.

Ta không phải người bảo vệ đạo, hoàn toàn tương phản, loại yêu tinh xuất thân thấp hèn như ta đây chính là mục tiêu các đạo sĩ hòa thượng muốn hàng phục đối phó. Ta cảm thấy ta là chính phái, thế nhưng ta với những tên kia... lại là cùng một loại.

Loại mâu thuẫn này làm cho ta cảm thấy...

“Tam Bát.”

“Hử?” Ta quay đầu nhìn Phượng Nghi.

“Ngươi xem cái kia.”

Phượng hướng hấn chỉ, là một bóng dáng nam hài tử lớn tầm bảy tám tuổi. Không biết có phải nhân tố tâm lý của ta hay không. Ta cảm thấy khi ánh mắt của chúng ta tập trung vào, hài tử kia tựa hồ hơi ngưng ngừng, lại mỉm cười biết ơn.

“Lần đầu tiên ta gặp phải ma tám mặt ăn người này, gã chính là bộ dáng ấy. Ta bắt được gã ăn thịt người, gã khổ sở năn nỉ, nói mình là trúng một loại độc, không thể không chế hành vi của mình. Ta lúc ấy nửa tin nửa ngờ... Nhưng ta nghĩ có lẽ chính là nguyên nhân đó. Cứ như vậy để lỡ, gã tìm cơ hội chạy thoát. Về sau ta gặp được phụ mẫu thân của hài tử này. Mẫu thân nó cũng điên rồi. Phụ thân cả ngày cảm khế ước nhà đáng giá nhất trong nhà, khăn cầu khắp nơi. Cầu người báo thù thay hấn, giết chết ác ma ăn nhĩ tử của hấn, ăn láng giềng của hấn, ăn không biết bao nhiêu người kia.”

Trong thanh âm của Phượng Nghi có một loại đau thương xót xa ta chưa từng phát hiện ra trên người hấn, còn có... tự trách cùng hối hận.

“Ta lúc ấy...” Hấn dừng một chút, nói: “Ta thu thù lao của phụ thân nó, thế nhưng lại vẫn tìm không được tâm tích của ma tám mặt... mãi đến hôm nay.”

A. Chẩn trách.

Ta vừa rồi vẫn kỳ quái. Phượng Nghi một người yêu cầu hoàn mỹ như vậy, cũng không phải là địch thủ rất khó đối phó. Vì sao muốn dùng loại phương pháp này tiến vào trong ổ yêu quái...

Chuyện này, với hấn mà nói, ý nghĩa bất đồng.

Hấn không muốn lại có gì sơ sẩy và ngoài ý muốn.

Phượng Nghi lấy ra mảnh giấy hơi mỏng, đưa cho ta.

“Đây là?”

“Đây là thù lao phụ thân của hài tử kia giao cho ta, khi ta đáp ứng, sẽ có một ngày nhất định báo thù cho hấn.”

Viết đơn giản mấy hàng chữ. Chu thị người trấn Vương châu, cam kết dùng căn nhà mười lăm mẫu ruộng nước làm thù lao, nếu như Phụng tráng sĩ có thể giết chết ma đầu báo thù cho nhi tử, những thứ này đều quy về vật sở hữu.

Chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, hấn là phụ thân cực kỳ bị thương kia viết. Chỉ là nhìn thấy người và ngày lập ước phía dưới, ta sùng sốt. Ngày hôm đó... đã là mấy trăm năm trước.

“Cuối cùng.” Phụng Nghi nói: “Ta cuối cùng có thể ngẩng đầu ưỡn ngực nói một câu, ta không phụ nhờ vả của hấn. Chỉ là, khoảng cách này, quá lâu.”

“Đúng vậy...”

Phụng Nghi yên lặng cầm lại tờ giấy kia. Ta nhìn tờ giấy kia như phù sa bị gió thổi đi chuyển, dường như hóa thành bột mịn, thoáng bay.

Ta nhìn những ảo ảnh vẫn đang bồng bềnh bốn phía chúng ta này.

“Bọn họ... Vì sao tụi ở chỗ này không rời đi?” Ta tò mò thấp giọng hỏi.

“Ngươi không mở vọng to, bọn họ không thể tản đi.”

“Hả?” Thì ra không phải người ta không muốn đi, là đi không được!

Có điều, ta cũng không biết lại là như vậy. Trước kia cũng chưa từng thử qua, loại tơ này của ta, còn có tác dụng ấy.

Ta dùng nó, chẳng qua là loại tơ này rất nhiều lại rất lớn, so sánh với những tơ khác chính là như thế, khi ta muốn vây khốn ma tám mặt ăn người đương nhiên dùng loại tơ này. Nhưng ta không ngờ nó còn có thể sinh ra tác dụng ấy với... mọi người không biết là ảo ảnh hay là hồn phách này.

Ta hơi nắm tay, những tơ ấy trong chớp mắt liền toàn bộ biến mất, sạch sẽ một sợi thừa cũng không lưu lại, dường như nơi này chưa từng xuất hiện tơ nhện đầy mắt ấy.

Những ảo ảnh kia nhẹ nhàng tan đi, ta liếc mắt nhìn Phụng Nghi, đột nhiên cảm thấy, dường như là lần đầu tiên ta nhận thức người này.

Thế nhưng, lại cảm thấy, đã quen biết thật lâu. A... cũng không phải vậy sao, chúng ta biết đến bây giờ, tuy rằng chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, thế nhưng cũng đã mấy trăm năm rồi.

Có lẽ là trong khoảng thời gian này hấn cải trang, mà bây giờ bỗng nhiên khôi phục tướng mạo sẵn có, mới làm cho ta có suy nghĩ thế này đi.

“Nhìn cái gì? Không quen?”

“Không...” Đột nhiên cảm thấy hấn trở nên chân thật.

Từ một nhân vật phiền phức, một mỹ nam tử tựa hồ giống ảo ảnh trong mây, biến thành một người bên cạnh, thực sự như vậy.

Hấn cũng có hi vọng ái ô, cũng có sai lầm sơ xuất, hấn cũng muốn trừng ác dương thiện, khoái ý ân cừu...

Ta lập tức cảm thấy chúng ta cách, thật ra cũng không xa.

Phụng Nghi và ta đều mỉm cười với đối phương, trong lòng hấn, nghĩ về ta như thế nào đây...

Ừm, ta vì sao lại cảm thấy, ta hình như đã quên chuyện gì, rất quan trọng.

“A! Hồngбет!” Ta đột nhiên nhớ ra: “Chu Anh Hùng bọn họ bây giờ ở nơi nào? Bọn họ không có bị ăn luôn rồi chứ?”

Trên đường đi tìm Chu Anh Hùng ta lo âu muôn phần, trong đầu không ngừng thoáng hiện hình ảnh giết heo nhìn thấy kiếp trước. Đồ tể rất cao rất trắng trời bốn vỏ heo lại đặt trên bàn, sau đó cầm lấy một chiếc dao giết heo liền chọc vào cổ heo, máu phun ra một ít, sau đó đều chảy xuống cái chậu dưới bàn, tiếng heo rít tê tâm liệt phế... Thế nhưng tiếng kêu dần dần nhỏ đi, sau đó những người đó bắt đầu xé bụng heo ra lấy...

Không không không, không thể suy nghĩ nữa!

Kết quả chúng ta còn chưa có vọt tới phòng mổ thịt mùi hôi hun trời kia, Chu Anh Hùng bọn họ trái lại từ một chỗ khác của hành lang thạch động vọt về phía chúng ta.

“Chủ nhân!” Chu Anh Hùng kích động vô cùng, lệ nóng doanh tròng, lập tức nhào tới, thoáng cái ôm lấy Phụng Nghi...

“Các ngươi không có việc gì chứ? Không bị thương đi? Chúng ta mới vừa chém một trận ở bên kia, đang muốn qua cứu các ngươi...”

Sắc mặt Phụng Nghi trở nên rất cổ quái. Có lẽ một thân nhuộm mùi thối và vết máu của Chu Anh Hùng thực sự làm cho Phụng Nghi vốn hơi nghiện sạch khó mà chịu đựng nổi. Thế nhưng hắn cũng không có một cước đá văng Chu Anh Hùng ra.

Chờ cảm xúc của bọn hắn bình ổn một chút, chúng ta mới nói một chút tình huống đại khái.

Thì ra trong số ba người bọn họ, sức chống cự yếu nhất đối với mê dược quét trên lưới dây thừng khi đó chính là Chu Anh Hùng và con tê tê, thế nhưng thân dây gai của con nhím Tiểu Tứ nhi kia cũng rất hữu dụng. Nhìn hắn cả ngày ỉu xiu, cũng không tỉnh là ngốc. Khi đó mọi người đều ngắt, ngắt thật ngắt giả trước không nói, hắn có chút hôn mê, liền giả bộ bất tỉnh theo. Chờ bọn họ bị kéo tới chỗ đợi làm thịt, cái lưới thừng kia liền lỏng ra, yêu quái muốn làm thịt bọn họ cao hứng bùng bùng mài dao, mà con nhím chẳng những tự mình lập tức tỉnh táo lại đẩy ngã hắn, còn tìm nước lạnh đến hắt tỉnh Chu Anh Hùng bọn họ. Con tê tê nói tới đây, Chu Anh Hùng bắt đầu bổ sung: “Không phải chỉ dùng nước hắt, hắn còn lấy gai của mình đâm chúng ta! Nhìn xem, trên môi ta còn có máu này!”

Đó là bị đâm trúng sao? Ta còn tưởng là bọn hắn chém giết đám yêu ma quỷ quái bị bắn lên chứ.

Tóm lại, bình an vô sự là thật tốt.

Ta liếc mắt nhìn Phụng Nghi. Thừa dịp Chu Anh Hùng bọn họ muốn đi càn quét động yêu này, ta thấp giọng hỏi hắn: “Người có phải sớm biết da con nhím không sợ mê dược ấy phải không?” Hắn vẫn luôn không lộ ra sốt ruột, hơn nữa cũng không nhắc nhở ta, hại ta một đường đi càng nghĩ càng khùng bở.

“Việc này sao, ta cũng không có nắm chắc mười phần.”

Khẩu khí của hắn thân nhiên nhàn hạ, nào có nửa phần bộ dáng không nắm chắc!

Tên, tên này đáng ghét! Hắn chính là cố ý nhìn ta sốt ruột lo lắng!

Ta cũng không biết trong nháy mắt này trong đầu ta rốt cuộc đang suy nghĩ, chờ khi ta phục hồi tinh thần lại, chân của ta đã thu lại từ trên mu bàn chân Phụng Nghi. . .

Phía trên hải hân, rõ ràng để lại chứng cứ phạm tội của ta — Đó là dấu bùn nhìn là biết dùng khí lực rất lớn giẫm lên trên hải.

Đáng sợ hơn chính là ta nhìn thấy chứng cứ phạm tội giống như sắt ấy, thế nhưng không cảm thấy chột dạ sợ hãi, ngược lại hừ một tiếng, cảm thấy trong lòng sáng khoái nói không nên lời. Ngang đầu lên hỗ trợ cho Chu Anh Hùng bọn hắn thôi!

Số lượng yêu quái trong động yêu này không tính là quá nhiều, chưa tới một canh giờ cũng đã quét sạch toàn bộ. Sau đó Chu Anh Hùng bọn họ còn ăn thói quen của mình, lật tìm một lần nơi này, cũng tìm ra không ít tài vật, mức độ phong phú hoàn toàn không thua gì lần chúng ta trộm ở thôn hoang vắng kia.

Bất quá Chu Anh Hùng hình như không hưng phấn lắm, hắn cầm lấy một cái vòng ngọc xem thử, có chút uể oải nói: “Cái này... Phía trên tất cả đều là mùi máu, nhất định là... giết người mới cướp được.”

Đúng vậy, những tài bảo này, ta nghĩ, hẳn đều là di vật mà những người bất hạnh rơi vào trong tay ma thủ tám mắt, bị hại lưu lại.

Hiếm thấy Chu Anh Hùng một tên thấy tiền sáng mắt của nặng hơn người thế này, cũng hiểu rõ sự thật ấy.

Chúng ta dừng lại trong đây một ngày, Chu Anh Hùng bọn hắn tự phát đi tìm kiếm hải cốt trong cánh rừng này — Đám yêu quái kia vút loạn đi cốt của những người bất hạnh khắp nơi. . .

Chôn cất bọn họ. Tài bảo này, và những người ấy, đều chôn cùng nhau, chúng ta cũng không có mang đi.

Phụng Nghi thì thảo niệm một đoạn văn tế, ngôn ngữ hắn dùng, ta nghe không hiểu, thế nhưng xót thương và cầu nguyện trong giọng nói của hắn, ngay cả Chu Anh Hùng cũng có thể nghe hiểu.

Hắn cũng niệm theo vài câu, các vị sớm đến cực lạc, sớm siêu sinh linh tinh.

Chờ hết thầy làm xong, chúng ta rời khỏi nơi đó.

Mặc dù bây giờ lên đường, có lẽ không thể tìm được thành trấn nghỉ chân, thế nhưng chúng ta cũng không muốn dừng lại thêm ở nơi đó.

Dường như bị thương nơi đó, có một loại sức nặng làm cho người ta cảm thấy khó mà chịu nổi.

Chu Anh Hùng bọn họ cũng vẫn trầm mặc.

Ngựa của chúng ta cũng tìm trở về, ta vẫn là cùng cưỡi một con với Phụng Nghi.

Thế nhưng đây đối với ta mà nói, tựa hồ không phải một chuyện khổ sai nữa.

Chương 121: Mọi người cùng nhau đến ăn mì

Gió nhẹ thổi vào mặt, ta đột nhiên có loại liên tưởng kỳ quái.

Nếu như đây là kiếp trước, cùng một chỗ với một mỹ nam như Phượng Nghi... Được rồi, tuy rằng mỹ nam dịch dung, nhưng thoát nhìn vẫn là rất thuận mắt.

Ừm, hần lái xe BMW, ta ngồi, hóng gió.

Ồ, đương nhiên, chúng ta cười đây là ngựa tời rất xấu của ma giới khu này, ta cũng không phải ngồi bên cạnh hần, mà là ngồi trước mặt hần, phong cảnh xung quanh cũng không được đẹp lắm.

Bất quá tâm tình ta cũng không tồi, có lẽ bởi vì hai ngày nay chúng ta không chỉ diệt trừ ma tám mặt, còn thuận tay trừ luôn mấy đám cường phi, bói móc mấy chỗ động yêu ỏ yếu.

Ta vừa rất bông bà bông bênh, vừa rất âm u nghĩ, ta rốt cuộc có thể hiểu được tâm tính của đám đạo sĩ. Đặt chính mình vào một vị trí trừ ma vệ đạo or thay trời hành đạo, tâm tình làm các chuyện thoải mái không như bình thường!

Ma vực cũng vậy, thế gian con người cũng thế, đều có người bình thường, những người này trước mặt yêu ma quỷ quái cơ hồ không có năng lực tự bảo vệ mình gì, ta bắt đầu cảm thấy ma vực, thật ra chính là một nhân gian không có sự tồn tại của đạo sĩ. Yêu quái nhân gian thì yếu thế, mà nơi này lại không kiêng nể gì. Mọi người cầu sinh tồn trong cân bằng mỏng manh giữa yêu và yêu này.

Thật đáng buồn.

Thế nhưng, bọn họ đều đã quen rồi.

Nơi chúng ta đi qua ngày hôm qua, cũng xem như là rất thái bình. Cuộc sống của người nơi đó rất khổ, quanh năm ăn không đủ no, thu hoạch đánh cá sản bất dật vãi đều phải nộp lên trên cho một đại yêu trên núi phụ cận, có đôi khi còn phải đưa thiếu nữ xinh đẹp lên núi... Đương nhiên, sau khi đưa đi, chưa từng có người thấy các nàng trở về.

Thế nhưng khi Chu Anh Hùng một bộ lòng đầy căm phẫn muốn đi biểu dương chính nghĩa cho người ta, người trong thôn trái lại cực lực ngăn cản.

Bọn họ nói, hiện tại yêu quái này mặc dù rất tham, thế nhưng dù sao mọi người gần ấy năm cũng qua được. Hần cũng sẽ không đại khai sát giới hoặc là lại đề thêm yêu cầu gì lớn hơn nữa, vì thế người trong thôn mặc dù cuộc sống khổ sở, vẫn là gian nan cắn răng chống đỡ tiếp. Thế nhưng nếu như chúng ta đi giết hần, vạn nhất giết không được chọc giận hần, vậy thì hỏng bét. Hơn nữa, cho dù là giết chết hần, nơi này sơn thủy tốt, còn có thể có yêu quái khác lại tới chiếm lấy, đến lúc đó cảnh ngộ của bọn họ nói không chừng còn không bằng như bây giờ.

Chúng ta trầm mặc.

Sinh tồn như vậy, thật sự là...

Chúng ta cũng không nói lại. Ra khỏi thôn, Chu Anh Hùng ngốc nghếch hỏi: "Vậy chúng ta có đi giết yêu quái kia hay không?"

Hần mấy ngày nay trừ yêu trừ đến nghiện.

Chủ yếu là, trong động yêu nhất định sẽ có chút chiến lợi phẩm, mấy thứ này ta cũng không cần, Phượng Nghi lại không để ý, đương nhiên đều thuộc về bọn hần. Ta còn tìm một cái túi dật nhỏ trong hồ lô của mình cho hần. Mặc dù là một cái túi dật nhỏ, thế nhưng chứa được không ít đồ. Ít nhất chiến lợi phẩm Chu Anh Hùng bây giờ cướp được đều nhét vào, buộc ngang hông vừa nhẹ lại vừa thuận tiện. Thứ này không tốt bằng hồ lô Phượng Nghi cho ta, bất quá cũng coi là đồ tốt chuẩn bị khi lữ hành.

Giữa trưa dừng lại nghỉ tạm bên một dòng suối, ta nhịn không được hỏi Phượng Nghi. Chúng ta đây rốt cuộc là muốn đi đâu.

Hần còn chưa nói gì, Chu Anh Hùng đã chen trước một câu: "Hi, ta biết, chủ nhân khẳng định là muốn đi Lạc Hoa thành?"

"Lạc Hoa thành?" Ta nghĩ nghĩ, từng nhìn thấy trong sách, xem như... thành thủ phủ của ma vực. Đương nhiệm ma quân kia đang ở đó.

Hử? Đột nhiên một ý tưởng nổi lên trong lòng, dọa sốc chính ta.

Chẳng lẽ Phượng Nghi là muốn đi... ừm, tiến công hang ổ của người ta, diệt trừ một nhà ma quân sao?

A. Không phải ta tự coi nhẹ mình, thế nhưng ma vực nói như thế nào... dù cho năm bề bảy mắng nhán tài điều linh đi, nhưng thuyền nát còn có ba cần đĩnh mà, thủ hạ của ma quân cũng có không ít phần tử trung đến chết, chúng ta nếu như chạy đến Lạc Hoa thành, người ta mà chen lên, kiến nhiều còn cần chết voi đây.

“Đừng nghĩ ngợi lung tung, ta chẳng qua là muốn đi xem thử.” Phụng Nghi quét mắt liếc ta một cái, hần nhắc cành cây trong tay, một con cá ươn sùng bị câu từ trong suối lên.

Cành cây Chu Anh Hùng bẻ, tợ của ta làm dây câu, ngay cả lưỡi câu cũng bớt đi. Sau đó cá câu lên, Chu Anh Hùng bọn họ thu dọn nấu canh, cùng ăn với lương khô chúng ta mang trên người, canh cá ngược lại rất tươi, hơn nữa không cảm thấy tanh. Phụng Nghi bẻ một miếng bánh đưa cho ta phân nửa, sau đó ném nửa của mình vào trong canh, ăn một chén cả canh.

Phụng Nghi cũng có thể ăn thứ thô ráp như thế...

Ta cảm thấy hần càng ngày càng chân thật.

Từ một cái bóng, biến thành một bức họa rõ nét, sau đó, bức họa này cũng dần dần đầy đủ trau chuốt, sinh động, có hi nộ ái ố.

Không biết hần vì sao muốn đi Lạc Hoa thành, ta rất muốn hỏi đến cùng. Có điều...

Ta yên lặng cúi đầu, thành thành thật thật uống canh cá ăn bánh.

Lạc Hoa thành rất lớn, tường thành cực cao, là một loại tường thành xây từ đá màu xám tro, thoát nhìn dị thường kiên cố. Nơi này... ừm, cũng không giống với những nơi chúng ta đi qua dọc theo đường đi. Nơi này dị thường nghiêm cẩn, ra vào cửa thành phải kiểm tra thân phận. Những người này mặc cũng vô cùng đặc sắc, năm màu rực rỡ, chỉ sợ không kỳ lạ.

Ta có chút căng thẳng, bất quá đã tới trước cửa, binh lính thủ thành mặc y phục đen nhánh vươn tay ra.

Ta tưởng là muốn tiền thuế vào thành, thế nhưng Phụng Nghi lại từ trong ngực lấy ra một tờ giấy chứng đưa tới. Binh lính thủ thành kia nhìn thoáng qua, lại quan sát chúng ta một lúc, gật đầu nói: “Vào đi.”

Đây xem ra là giấy thông hành.

Nhưng Phụng Nghi lấy đầu ra thứ này?

Ta nhỏ giọng hỏi hần, hần thấp giọng nói: “Trên đường vô tình có được.”

“À há,” ta gật gù đầu, có chút tò mò quan sát Lạc Hoa thành này.

Kiến trúc nơi này có vẻ vô cùng ngăn nắp, mái hiên nhọn, ngôi nhà là màu đen, bên đường có cây, có cửa hàng hiệu buồn...

Ta thật sự không thể tưởng tượng được nơi này chính là chỗ ở của ma quân, vậy cũng quá an tĩnh, quá bình thường.

Vì sao, không có một chút không khí quần ma loạn vũ chứ?

Chúng ta trước tiên tìm chỗ ở, vật giá nơi này cũng rất không tiện nghi, hơn nữa khách điểm coi được cũng đều đã chật cứng người, không nhớ rõ đi ra từ khách điểm thứ mấy, phó chương quây nơi đó nói, bởi vì sinh nhật ma quân sắp tới, trong thành đã sớm ở đây người chạy tới từ khắp nơi của ma vực, cho dù không có tư cách chúc thọ cho ma quân, cũng muốn đến dính chút không khí vui mừng, mở tâm mắt, khi ma quân sinh nhật, trong thành có đại khánh chúc, đại yến hội, các thị nữ mỹ mạo trong ma cung sẽ hiến ca hiến vũ, vậy lửa đánh trống. Còn các ma tướng của ma cung, cũng sẽ ngẫu hứng thể hiện bản lĩnh, tỷ võ so kiếm.

Nghe bọn hần nói như vậy, ta cũng hơi hiểu tâm lý của Phụng Nghi.

Đã đến đây, nếu như không xem thử hăng đi, thật sự là đáng tiếc.

Chẳng qua là, chúng ta lẫn vào chỗ này, thực sự sẽ không bại lộ sao?

Cuối cùng, chúng ta cư nhiên chỉ có thể lại tìm được một khách điểm dưới đất. Lão bản của khách điểm này lại là đồng tộc của con tê tê Tiểu Tam nhi của chúng ta, khách điểm như vậy tại Lạc Hoa rất không được ưa chuộng, nhưng ngay cả nơi này cũng thiếu chút nữa ở đây, có thể dọn ra hai gian phòng vẫn là lão bản nhìn mặt mũi của con tê tê đi cùng chúng ta. Ta cười một cái với hần, nói: “Tiểu Tam nhi, không ngờ chúng ta còn phải nhờ phúc của người mới có thể có miếng ngồi che đầu nha.”

“Ha ha...” Con tê tê lúc này chính là ngây ngô cười.

Hai gian phòng, không cần hỏi, ta lại là chen cùng một gian với Phụng Nghi, Chu Anh Hùng bọn họ chen chúc trong một gian khác. May mà ở chỗ này không phải là giường, trong phòng là bục đắp bằng gạch. Thời tiết bây giờ không lạnh không cần giường đất đốt lửa, bất quá có điều trên bục chen hai ba người cũng không có vấn đề gì.

Nhân thủ khách điểm không đủ, Chu Anh Hùng bọn hần liền quét tước, bung nước, cướp làm hết mọi việc. Bất quá vấn đề tiếp theo là, khách điểm cũng

không có cơm ăn, chỉ có thể đi ra ngoài tìm đồ lấp bụng. Nếu là ta cũng không tất phải phiền phức, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện, thế nhưng Chu Anh Hùng bọn hắn về mặt hưng phấn bán hồng quang, cuối cùng cũng đi tới thủ đồ của ma vực, bảo bọn hắn không hưng phấn là không thể.

Không biết ngày nào đó, khi bọn hắn biết ta và Phụng Nghi cũng không phải là người ma vực, sẽ như thế nào đây?

Phụng Nghi cũng không có phản đối. Phụng Nghi hắn cũng muốn biết thêm, xem thêm Lạc Hoa thành ma đô này.

Chúng ta ra khỏi khách điểm đi tìm tử lâu. Thế nhưng giống như khi tìm khách điểm — Tử lâu cũng toàn ngồi đầy!

Ngay cả tìm ba nhà đều là như thế, Chu Anh Hùng một là nóng ruột, hai là ngửi mùi rượu mùi đồ ăn bay ra trong tử lâu mà thèm, không kiên nhẫn đẩy tiểu nhị ra đi tới, bộp một tiếng ném túi tiền lên quầy: “Gia là có tiền! Dựa vào cái gì không cho gia ăn cơm ở chỗ này? Cho gia cái bàn, gia thưởng gấp bội!”

Ta nửa quay mặt đi, Chu Anh Hùng lại bắt đầu ngu dần.

Chính là ngón này tại địa phương nhỏ có thể sử dụng được, nhưng nơi này là Lạc Hoa thành, loại tiểu nhân vật như Chu Anh Hùng này thực sự không coi là cái gì. Chưởng quầy kia mí mắt cũng không nâng: “Thật sự là không còn bàn, cho dù chờ tốp khách nhân này ăn xong rồi dọn ra bàn, rau xanh thịt trứng tiểu điểm chuẩn bị ngày hôm nay cũng đều đã dùng hết rồi, chiêu đãi không nổi mấy vị gia đây.”

“Ngươi!” Chu Anh Hùng mắt mặt, thẹn quá thành giận liền vung nắm tay.

Tiểu Tam và Tiểu Tứ vội vàng kéo hắn: “Đại ca, đại ca, nơi này không còn chỗ chúng ta lại đi nơi khác, chúng ta là đi ra ăn cơm không phải đi ra đánh nhau mà.”

Lại đi hai nơi, vẫn là như thế.

Chu Anh Hùng nhiều lần bị đá kích, biến vô tình. Đương nhiên, cũng có khả năng hắn là thật sự rất đói bụng.

Con tê tê Tiểu Tam chỉ vào một cái sạp mì cuối ngõ hẻm nói: “Chủ nhân, đại ca, nếu không chúng ta tùy tiện ăn một bữa đi, trời sắp tối rồi, ta nghe nói Lạc Hoa thành buổi tối là không cho phép đi lại lung tung, chúng ta ăn chút mì liền trở về đi.”

Chu Anh Hùng không cam lòng, bắt quả Phụng Nghi lại nói: “Vậy cũng được, buổi tối ăn nhẹ chút đi.”

Sạp mì lớn, bày hai cái bàn, mấy băng ghế dài, chủ sạp là một đôi vợ chồng già, dùng một cái nồi lớn nóng hôi hổi, lão đầu nhi đang nhào mì, lão thái thái tiếp đón chúng ta: “Khách nhân mấy vị? Mau ngồi, trước tiên ăn một bát canh nóng ấm bụng?”

Bất chuyện thế này làm cho người ta cảm thấy... ừm, có loại cảm giác thân thiết.

Chúng ta ngồi xuống trước sạp mì, lão thái thái kia tóc bạc hơn phân nửa, trùm khăn vải màu xanh, thắt tay áo dài màu xám trắng, ân cần bày đĩa, chan mấy bát canh nóng tới.

“Khách quan cũng là vừa mới đến Lạc Hoa thành sao? Ha ha, nhất định là tới xem lễ mừng. Sạp mì này của nhà chúng ta bày đã nhiều năm rồi, mì nhiều, canh cũng sệt. Các vị ném qua là biết.”

Chu Anh Hùng sốt ruột khó dần nổi: “Ta muốn mì thịt, cho nhiều thịt!”

“Được, được, cho ngài bát mì thịt băm, thái nhiều thịt.” Nàng lại hỏi chúng ta: “Mấy vị này thì sao?”

“Mì rau đi.” Phụng Nghi nói.

“Ta giống hắn.”

Tiểu Tam và Tiểu Tứ cũng muốn mì thịt băm, mì chín rất nhanh, lập tức bung đi lên. Lão thái thái rất có ánh mắt, hai chén đầu là mì rau của chúng ta, bung ra trước. Sau đó mới là mì thịt băm của ba người bọn họ.

Mì rất thanh đạm ngon miệng.

Chu Anh Hùng vừa trộn bát mì thịt băm kia của hắn, vừa nói: “Một bát nhưng không đủ, mì như thế này ta phải ăn ba bát năm bát.”

Lão thái thái cười gật đầu: “Đủ, đủ. Yên tâm là đủ.”

Ta bung bát lên nhấp một hớp canh, trên bàn phía sau có người ngồi, ta nghe được một thanh âm nói: “Lão trượng, cho bát mì nước, lại cho ta một đĩa rẽ rau muối.”

Thanh âm kia trong trẻo ôn hòa, ta nao nao.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 122: Đang ngủ or chưa ngủ

Ta cũng không biết nguyên nhân, tóm lại, ta cảm thấy thanh âm kia rất...

Có loại cảm giác nói không ra, rất ôn hòa, rất đậm bạc. Từ trong thanh âm có thể nghe được trong lòng ngực người nọ rất nhiều gò khe. Tóm lại, không giống những người của ma vực này.

Ta quay đầu xem thử, vừa lúc, người mới tới kia cũng đang quan sát chúng ta, mỉm cười gật gật đầu. Hắn mặc một bộ y phục màu đen, không có bất kỳ trang sức gì, tóc tăn sau đầu, dùng một cái dây vải buộc lại, làn da trắng nõn, ngũ quan thanh tú, một đôi mắt tối như mực. Được rồi, xem như rất dễ nhìn, thế nhưng so với phượng hoàng bên cạnh ta đây, hắn chỉ có thể xem như thường thường bậc trung, kém xa với cái loại thiên tư quốc sắc của Phượng Nghi này. Cả người... ừm, rất trầm tĩnh, rất chừng mực. Bất quá niên kỷ thoát nhìn cũng chỉ là thiếu niên. Đương nhiên, nơi này là ma vực, người xem chưa chắc đã là thật. Các yêu quái muốn giữ được bề ngoài thanh xuân, vậy có rất nhiều biện pháp.

Phượng Nghi nhìn hắn một cái, cũng không nói gì. Bát mì của hắn đã ăn xong, trước mặt Chu Anh Hùng đã đặt ba bát súp thô lớn, còn đang ròn rột ăn một bát mì thịt băm lớn. Con tê tê ăn hai bát rồi không ăn nữa, con nhím cũng đã vuốt bụng ngồi chờ một bên. Ta gọi lão thái thái qua tính tiền mì với bà, cố ý cho nhiều hơn ba phần, chờ Chu Anh Hùng cũng ăn xong, chúng ta đang muốn đứng dậy rời đi, Phượng Nghi bỗng nhiên dừng bước, hỏi ông lão kia: “Món rẽ rau muối này, chính là dùng giấm bạch tùng?”

“Đúng vậy.”

“Rẽ rau này, là rau bồ đề phải không?”

“À, cái này cũng không biết, chính là rau dại đào trên Tham sơn ở phía sau.” Lão thái thái nói: “Thân rau lá rau kia đều cực kỳ cay đắng, thế nhưng rẽ rau lại giòn ngọt ngon miệng, nhất là dùng muối và giấm ướp, hương vị ấy rất ngon.” Lão thái thái nói xong, đã cầm lấy một cái lá xanh lớn, gấp một ít rẽ rau muối, bao lên đưa cho ta: “Cô nương mang về ném thử, hương vị rất tươi.”

“Vậy đa tạ.”

Chúng ta không lưu lại lâu hơn nữa, tản bộ trở về khách điểm. Chu Anh Hùng ở giữa nhìn quanh hai bên, vội đến mấy cửa hàng còn chưa có đóng cửa, mua thiết nhiều thứ vừa không thực dụng, lại... không cần thiết.

Người này sao lại ngay cả tật xấu ấy cũng rất giống Hối Đại Mao chứ, đều thích mua loạn tích loạn đồ vật.

Đóng cửa phòng, ta liền không khỏi có chút căng thẳng, bởi vì giường lại trải xong rồi, hơn nữa trải vẫn là hai người... Ừm, nhận thức sai lầm này của Chu Anh Hùng xem ra là sửa chữa không thành. Ta không ngẩng đầu nhìn Phượng Nghi có biểu tình gì, mượn lật xem những thứ thượng vàng hạ cám Chu Anh Hùng mua để di chuyển lực chú ý.

Ừ, vật liệu may mặc hai bao... Được rồi, cái này dù sao vẫn có thể sử dụng được.

Bình hoa nhỏ chỉ to cỡ ngón cái năm bộ... Cái này, ợ, cắm hoa ước chừng hơi nhỏ chút, có lẽ cũng có thể cắm vào đóa hoa móng tay hoặc là hoa hồ điệp các loại.

Tính một phen... Ừm, được rồi, Chu Anh Hùng có lẽ có hứng thú với học tính toán, bất quá ta hơi hoài nghi. Phải chăng người này ngay cả mình bây giờ có bao nhiêu tài sản cũng đếm không được chứ, mặc dù hắn mỗi ngày đều muốn đồ gia sản của mình ra đếm, thế nhưng chưa lần nào đếm hết. Luôn đếm tới hơn hai mươi, liền lẫn lộn.

Lại còn có mấy chiếc trâm cài, một bộ khuyên tai... Cái này, Chu Anh Hùng chẳng lẽ muốn cài trang giả dạng sao... Ồ, mặt mày của hắn kia, nếu như vén tóc cài trâm vòng lại bơi lên phần son, hự, ta run run, vội vàng xóa hình ảnh mình tự tưởng tượng đi.

“Người tới xem”

“Hử?”

Ta ngược lên, tay áo Phượng Nghi vung lên bên tường, a... Hình ảnh theo dõi trực tiếp lại xuất hiện.

Có điều... Đây...

Ta tròn to mắt, đây không phải Chu Anh Hùng ba người bọn họ sao?

Chu Anh Hùng, Tiểu Tam và Tiểu Tử đầu dựa đầu ngồi vây quanh trên giường đất, đang đếm từng món tài vật, số học của mấy tên đều vô cùng tệ, ngón tay ngón chân của Chu Anh Hùng toàn bộ dùng tới, con tê tê cũng là như thế, con nhím vẽ mặt mờ mịt, vò đầu bứt tai. Xem ra số học của hắn có lẽ là kém nhất trong ba người bọn họ.

Chu Anh Hùng tuy rằng không đếm được rõ, thế nhưng thoát nhìn hấn vẫn là cực kỳ vui vẻ, càng không đếm được miệng hấn toét càng lớn. Ta bỗng nhiên nghĩ hấn ngày mai có lẽ sẽ nói khoác với người ta tài sản của hấn nhiều không đếm được — Cảnh tượng ấy nhất định có thể làm cho người ta cười phá bụng. Không đếm được này, đích xác không phải từ nói quá, mà là thật sự, Chu Anh Hùng có bao nhiêu tài sản, hấn quả thật là không đếm được.

Có lẽ là đêm nóng, Chu Anh Hùng cởi áo, lộ ra da thịt phì phì... Hừ, ta vội vàng đề nghị: “Ừm, xem thử nơi khác đi.”

Ta sợ đợi lát nữa Chu Anh Hùng sẽ cởi cả quần, vậy rất bất nhã.

Phượng Nghi thoát nhìn tâm tình hình như không tồi, ta rót chén trà cho hấn, hấn uống trà với ta... Ồ, ta vẫn là có loại cảm giác chúng ta là đang xem tiết mục ti vi vào đó. Người xem, Phượng Nghi còn uống trà, ta còn về một nắm rễ rau muối lão thái thái sạp mì ban nãy cho ta. Rễ rau bỏ để muối giấm bạch tùng này, hương vị quả thật không tồi, hơi chua ngon miệng, ăn rất ngon.

Ừ, không tồi.

Ta cảm thấy ta trước đây có lẽ cũng từng ăn dưa muối vị tương tự.

Ta liếc hấn một cái, ánh mắt lại chuyển qua trên tường.

Sao lại cũng như vợ chồng già sống qua ngày, buổi tối không có việc gì, xem ti vi, nam uống chút trà, nữ ăn quả vặt, sau đó chờ mười giờ rưỡi, cùng nhau tắt đèn lên giường đất... Ồi ôi, mau mau đình chỉ, đừng có suy nghĩ lung tung nữa!

Góc nhìn dời qua hành lang khách điểm, có người đi qua, vào trong phòng. Tiểu nhị mời một xách theo hũ đồng xuống bậc thang, lão bản khách điểm đang uể oải gầy bàn tính tính thu chi trong đại sảnh dưới ánh nến mờ mờ.

“Cái này... Thứ bây giờ chúng ta đang xem, có thể lưu lại không? Ta là nói, nếu như là cảnh tượng gì đẹp mắt, ta về sau còn muốn xem...”

“Có thể.” Phượng Nghi lấy ra một viên tinh thạch cầu đen đặt lên bàn, phía trên có buộc dây thừng, phía dưới có tua bằng tơ, thoát nhìn có thể treo trên màn hay rèm cửa sổ lại làm đồ trang trí. “Có thể lưu lại trong này, ít nhất tất cả đêm nay đều có thể lưu vào!”

Oa, băng ghi hình siêu dài mười hai tiếng đồng hồ! Tuyệt!

Hình ảnh trên tường vẫn đang tiến lên, giống như một người khiêng camera vừa đi vừa quay, ta rất thích!

Ha ha ha, trở về nhất định phải bảo hấn dạy ta chiêu thức ấy làm thế nào, ta cũng quay trong ngoài Bàn Ti động một cái.

Ta cầm quả cầu gỗ ngắm nghía, vừa đẩy đẩy lá xanh bao rau muối về phía hấn: “Người cũng ném thử đi?”

“Ừm, ta không ăn cái này.”

“Vậy người khi đó hỏi lão thái thái kia cái này làm chi?” Ta còn tưởng rằng hấn có hứng thú.

“Thứ này... Người trước kia chưa từng ăn sao?”

“Hừ?”

Ta có chút mê hoặc.

Ta... hình như... đã từng ăn, có điều ta không nhớ rõ là kiếp này hay là kiếp trước, lại từng ăn nó ở đâu.

“Loại này tại Thục Sơn, quanh năm suốt tháng, buổi sáng buổi tối mỗi ngày cơm đều có nó. Có điều ta không ngờ tại ma vực, cũng có thể nhìn thấy nó.”

“Há?”

Ta hơi sùng sốt.

Thì ra là... từng ăn khi ở tại Thục sơn sao? Ta cũng không nhớ rõ. Ta chẳng qua là mơ hồ nhớ hương vị này, cho nên...

“Địa phương lân cận Thục sơn, phần lớn cũng ăn loại giấm này. Bọn họ khi làm giấm, sẽ cho thêm vào một ít sương bạch tùng, cho nên gọi là giấm bạch tùng.”

“Ồ? Giấm của Thục sơn, sao có thể xuất hiện ở nơi này?”

Phượng Nghi mỉm cười: “Trên đời này không có gì là không thể. Thất tâm nga của ma vực có thể bay đến thế gian con người, như vậy giấm của Thục sơn xuất hiện ở ma vực, cũng không kỳ quái chứ.”

“Vậy... người là nói, hai ông bà bán mì kia, bọn họ...”

“Ta cũng không nói gì cả.”

Ta nghĩ nghĩ: “Như vậy, người ăn mì sau chúng ta thì sao? Ta cũng cảm thấy hần, không giống người của ma vực lắm, khí chất không giống.”

Phượng Nghi mỉm cười gật đầu, chậm rãi nói: “Người có thể nhìn ra, cũng là không tồi. Người... trước kia hần là từng gặp hần, có điều hần bây giờ thay đổi bộ dáng, vì thế người nhất thời không nhận ra.”

“Ta từng gặp hần?”

Ta buồn bực.

“Viêm viêm thử nhật trường, thanh liên nhất hành hương...” (1)

“Thanh Liên!” Ta ngăn ra: “Thanh Liên đạo sĩ”

Ta nhớ ra rồi! Ta đương nhiên... còn chưa hoàn toàn quên người này và cái tên này!

“Hần... Hần vì sao...” Ta cực kỳ bất ngờ: “Hần vì sao có thể sống lâu như vậy? Hần, hần lại vì sao xuất hiện tại ma vực?”

“Người tu đạo sống lâu, cũng không phải không có. Khi đó sau biến cố Đào Hoa quan, chữ lót Thanh của Thục sơn cũng tồn thất không ít, từ đó về sau cũng không có tin tức của Thanh Liên, ta cũng không thể ngờ được lại gặp được người này tại đây.”

Rất bất ngờ!

Ta cơ hồ cảm thấy... chuyện này quá mức kỳ quái!

Phượng Nghi thân nhiên chống đỡ với ánh mắt chất vấn của ta: “Ta cũng không có đáp án cho người. Nói thật, ta là nghĩ, nơi này có thể sẽ có người quen, bất quá tuyệt đối không phải là hần, ta cũng không biết lại gặp phải người này ở đây. Trước kia ta không có giao tình với hần, chẳng qua là từng thấy mặt hai lần.”

Phượng Nghi đương nhiên sẽ không nói dối.

Đường phố rất an tĩnh, có người cửa nhà treo đèn lồng, có chỉ là một mảnh mờ tối. Ma vực gần như có rất ít ánh sáng mặt trời, thế nhưng ánh trăng lại không chịu ảnh hưởng. Ta nghĩ, đây là bởi vì nơi này thuần âm, mà mặt trăng, lại là Thái Âm tinh. Có lẽ nơi này đúng là chính là nhờ đặc điểm hoàn cảnh độc đáo như vậy, mới có thể trở thành ma vực.

Có người đi qua nơi này, là tuần tra ban đêm. Bọn họ mặc một thân màu đen, khi bước đi mau lẹ không tiếng động. Bảy người một tổ, rất nhanh từ một đầu phố vòng lại đây, sau đó lại biến mất tại một đầu phố khác.

“Ừm, nghiêm cẩn giống như kinh thành há.” Trên đường cái của kinh thành cũng không kiểm tra chặt chẽ đến như thế. Chủ yếu là, trong kinh thành đại đa số đều là người thường, nơi này lại không giống. Người yêu ma quái ở hỗn tạp, nếu xảy ra nhiễu loạn gì cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Bọn họ đều là... ma?”

“Ma cũng là người biến.”

Ừ, thoát nhìn cũng không khác người lắm. Thật ra tất cả dị loại tu luyện như đám hòa thượng đạo sĩ, xưng yêu, xưng tinh. Người sau khi chết biến, xưng quỷ, mà luyện ma công, bất kể là cái gì, đều xưng ma.

Cho nên những ma binh này, thật ra cũng chính là người tu luyện ma công đi?

Chúng ta ở nơi đó cứ nhắc tới ma vực, cho rằng nơi này khẳng định không có thiên lý, máu chảy thành sông, cát bay đá chạy, quỷ khóc thần gào... Họ, nếu như ta trở về nói với tất cả lớn nhỏ trong động, ta đến ma vực một chuyến, còn ăn mì trọ khách điểm tại Lạc Hoa thành, không biết bọn chúng sẽ nói như thế nào, nghĩ như thế nào?

“Muộn rồi, người ngủ đi.”

Phượng Nghi xem ra, vẫn là chuẩn bị lại nhập định.

Một câu của ta tới cổ họng, nhưng là không có nói ra.

Mặt lại hơi hơi nóng.

Ta trèo lên giường đất, dùng chân quấn kỹ mình, mặt quay vào tường, nói với chính mình, không nên suy nghĩ bậy bạ, mau ngủ.

Thế nhưng nóng không riêng gì mặt... Có lẽ chăn quần quá chặt, trên người cũng nóng lên.

Ta chưa từng có khi nào giống lúc này, rõ ràng dứt khoát như thế, có thể nhận thấy được hần và ta, cách gần như thế.

Cơ thể của ta cứng ngắc, không biết nằm bao lâu. Bình thường ngủ không được còn có thể trở mình, thế nhưng bây giờ nửa người cũng sắp tê rần, ta cũng không có động tí nào.

Phía sau bỗng nhiên truyền đến thanh âm của Phượng Nghi: “Ngủ không được sao?”

Ta giật mình một cái, bản năng trả lời: “Không, ta đang ngủ!”

Ta nói gì vậy!

Trầm mặc.

Trầm mặc.

Phượng Nghi cười ha ha ra tiếng, ta cho tới bây giờ chưa từng nghe hắn cười sang sảng trong trẻo như thế, dường như suối nước trong chảy xuôi dưới ánh mặt trời.

Mặt của ta nóng đến sắp thiêu cháy!

Đều trách hắn!

Hắn lại vẫn còn cười!

Chú thích

(1) tạm dịch: Ngày dài nắng chói chang, sen xanh nhánh hoa thơm ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Bắt đầu đoạn cảm tình này đi

Ngày hôm sau Phượng Nghi tiếp tục rất nhân hạ, mang theo cả đám người hầu chúng ta đi dạo phố.. Hắn mua rất nhiều sách, mặt nào cũng có. Ta bây giờ đã thấy mà không lạ, người của ma vực cũng là người, cũng phải sống qua ngày, đọc sách viết chữ cũng không có gì kỳ quái. Nếu như ngày nào đó biết ma quân cũng mở khoa cử cho người thi trạng nguyên, ta cũng sẽ không cảm thấy quá ngạc nhiên nữa.

Giữa trưa chúng ta tìm một chỗ ăn một bữa cơm trưa rất có đặc sắc của Lạc Hoa thành. Người trong Lạc Hoa thành rất chú ý tới ăn uống, hơn nữa thứ gì cũng không ngại lấy ra nếm thử, có một món ăn gọi là tao lạc ngư, ta ăn một miếng liền nhỏ ra. Thối chua thối chua! Mấy người chúng ta người nào cũng không có khẩu vị, điểm tiểu nhị thấy nhưng không lạ, nói món ăn này vốn người bên ngoài cũng không ăn quen. Hắn tuy rằng trên khuôn mặt mang theo nụ cười, thế nhưng khi nói đến người bên ngoài, còn có loại coi thường của người thành phố đối với người nhà quê.

Ta thật ra hoàn toàn không thêm đề ý, đừng nói tại ma vực, chính là tại vùng kia của chúng ta, ta cũng xem như một người nhà quê chính hiệu, chưa từng thấy cái gì quen mặt. Bị tiểu nhị khinh bỉ một chút có làm sao? Lại nói, Chu Anh Hùng bọn hắn ngược lại sợ bị xem như người nhà quê, thay đổi quần áo tơi lụa mới tinh, thế nhưng quần áo lại không vừa người lắm, kiểu dáng cũng rõ ràng có chút... lỗi thời, tóm lại, càng lộ vẻ nhà quê. Khinh thường của điểm tiểu nhị giấu đằng sau nụ cười niềm nở, thần kinh thô của bọn họ không phát hiện chút nào, ăn nhiều một chút, còn muốn đi dạo tiếp.

Phượng Nghi nói: “Các người muốn đi chơi, cứ đi chơi thêm, chúng ta về khách điểm trước.”

Chúng ta tách ra ở giữa đường, chúng ta về khách điểm, bọn hắn muốn đi phía tây thành nổi tiếng phồn hoa.

Trên đường trở về, có một tiểu cô nương vác quang gánh đi qua bên người chúng ta. Nàng sát vai mà qua chúng ta, ta ngửi thấy một mùi hoa nhàn nhạt.

Cúi đầu nhìn, trong giỏ nàng gánh có rất nhiều hoa tươi, từng bó nở rục rở, trên cánh hoa vẫn còn bọt nước, lá xanh làm nền, càng có vẻ kiều diễm mỹ lệ.

Tiểu cô nương kia dừng lại, niềm nở cười nói với ta: “Cô nương, mua đóa hoa cài nha? Đây đều là hoa tươi rất đẹp, chúng ta tự trồng trong vườn nhà.”

Ta lắc đầu, ngược ngung nói: “Không cần, ta không cài hoa.”

“Mua một đóa đi.” Phượng Nghi quan sát cái giỏ kia, chọn một đóa hoa trắng như tuyết, ta không biết tên.

“Vị đại ca này thực sự là rất săn sóc, hoa này gọi là mạch mạch hương, còn gọi là hoa lưỡng tâm. Ngài xem hoa này, tìm hoa có phải có hai cái hay không?”

Ta tò mò cũng sấp qua xem. Đầu ngón tay đẩy lớp cánh hoa chen một chỗ ra, quả nhiên hai tim hoa nửa cung tròn nối liền cùng một chỗ... Thật thần kỳ. Hoa giống sen tịnh để gì gì đó đều là một cảnh nở hai đóa, loại hoa này thật ra là hoa song sinh liền thể chân chính.

“Được, mua một đóa.”

Phượng Nghi thanh toán tiền, hai ngón tay cầm hoa kia: “Muốn cài lên sao?”

Ta sờ sờ tóc mình hôm nay, cười lắc đầu: “Không, tóc tai bù xù không hợp.”

Hắn đưa hoa tới trước mặt ta: “Tặng người đi, nhìn người rất thích.”

“Được, đa tạ.”

Thế nhưng ta đã tiếp lấy hoa, hắn lại vẫn chưa buông tay.

Ngón tay chúng ta không thể tránh khỏi mà chạm vào nhau.

Ta ngừng đầu nhìn hắn. Trong mắt Phượng Nghi mang theo ý cười nhu hòa, sau đó, hắn mới nói lỏng tay.

Ta nhất thời cảm thấy, ta cầm trong tay không phải hoa! Rõ ràng là cái khoan sắt thiêu đỏ hồng! Nóng như thế...

Hoa này tên là hoa lưỡng tâm, lại mọc thành thể này, cho dù là người ngu cũng hiểu ý tứ tặng hoa này cho cô nương. Không phải là.. Không phải là ý tứ ấy sao?

Mà ta lại nhận đóa hoa này, vậy không có nghĩa là ta... ta cũng có ý tứ ấy chứ?

Phượng Nghi lại chấp tay sau lưng đi ở phía trước, bước chân dường như lộ vẻ dị thường nhẹ nhàng, tóc và quần áo bị gió thổi, lộ vẻ phiêu dật như thế... Cả người hắn, dường như từ đầu đến chân đều lộ ra cảm giác “Ta rất sung sướng. Ta sung sướng sắp bay lên trời”!

Ta cầm đóa hoa kia đứng tại chỗ sững sờ mấy giây, Phượng Nghi dừng chân, quay đầu lại nhìn ta.

Ta cũng cười cười với hắn, bước nhanh chạy lên phía trước.

Chúng ta đi về phía khách điểm, dường như vẫn như vừa rồi.

Ừm, thêm một đóa hoa.

Còn thêm một vài... thứ khác.

Ta cảm thấy trên mặt nóng lên, gần đây ta lúc nào cũng nóng lên.

Lặng lẽ áp mu bàn tay lên mặt. Mu bàn tay lạnh lạnh, cảm giác thực thoải mái.

Có phải... quá nhanh hay không?

Kiếp trước nhìn thấy bạn học bên cạnh yêu đương, luôn luôn được nam sinh viết thư, hẹn nửa học kỳ, mới xấu hổ bằng lòng gặp mặt trên đê sông nhỏ ngoài trường học...

Khi ở tại Đào Hoa quan, Mẫu Đơn sư tỷ, còn có các sư tỷ khác, dường như cũng không cần người dạy, trời sinh đều biết nói chuyện yêu đương, đùa giỡn thủ đoạn, tức giận, muốn bắt cổ thả này muốn nghênh còn cự này muốn nói còn thẹn này tất cả vô sự tự thông, hơn nữa sử dụng còn muốn sao được vậy.

Ta không được, ta cảm thấy thật ngốc.

Ta thậm chí không biết, sau khi nhận lấy đóa hoa này, ta nên dùng ánh mắt gì nhìn hắn, dùng giọng điệu gì nói chuyện với hắn. Nếu như hắn muốn nắm tay ta, vậy ta có cho hắn nắm hay không? Nếu như, nếu như hắn còn muốn cái khác, nhiều hơn, vậy ta, vậy ta...

Ồ, tới khách điểm rồi.

Cả đoạn đường này toàn nghĩ ngợi lung tung.

Khách điểm này ở dưới đất, không khí trong đại sảnh hơi có vẻ không sạch sẽ, bất quá trong phòng chúng ta được ngón tay Phượng Nghi bắn ra một cái, lập tức nhẹ nhàng khoan khoái hợp lòng người.

“Sao cứ nhìn mãi đóa hoa kia?”

Ta hò hét trong bụng: Chính vì ta không biết nhìn người như thế nào ấy!

Bất quá ngoài miệng nói: “Ta sợ nó... rất nhanh sẽ tàn.”

“A, chỉ nghĩ cái này sao, cái đầu nhỏ của ngươi, có đôi khi thật sự là rất không hữu dụng.” Phượng Nghi nhận lấy hoa, đầu ngón tay có một chút ánh sáng, điểm phía trên đài hoa của đóa hoa kia, sau đó đưa trả hoa cho ta: “Đây, như vậy sẽ không tàn.”

Ta nhìn nhìn hoa lại nhìn nhìn hắn: “Như vậy, nó có thể nở được bao lâu?”

“Ngươi hi vọng, nó có thể nở được bao lâu?”

Hở?

Ta đáp không được.

Hoa nở thì phải tàn, ta đương nhiên hiểu được đạo lý này. Thế nhưng câu này của Phượng Nghi, tựa hồ có ý khác.

Ta không trả lời hắn cũng không truy vấn, từ trong tay áo giữ ra sách chúng ta mua ngày hôm nay. Ta rút chén trà cho hắn, sau đó lật xem hắn mua những sách gì.

Phần lớn đều là một vài cuốn sách tiêu khiển, ý tứ của ta chính là, loại như tứ thư ngũ kinh này thì ra ma vực cũng có nha? Loại sách này ở nơi đây sao có thể có thị phần chứ? Ta mò một quyển lên lật lật, lại bỏ xuống.

Cũng không phải là sách ta thích.

Ừm, ta thích xem tiểu thuyết thoại bản (1), thế nhưng lại không thích công tử giai nhân quá khuôn sáo. Có lẽ loại sách này tại ma vực cũng khó tìm đi.

Phượng Nghi lại lười thuật xem trộm của hắn ra. Ta ngồi chỗ ấy xem cảnh phố, uống chén trà, lại lật lật sách. Không biết Chu Anh Hùng bọn họ đi dạo đến chỗ nào rồi.

Nhàn rồi vẫn là hàn rồi, ta ngồi bên giường đất, một tay vung ra rất nhiều tơ, tiếp tục bắt đầu hoàn thiện thiên chu võng của ta.

Võng này đương nhiên không có khoa trương có đến nghìn tầng, thế nhưng cũng phải có mấy trăm tầng. Dù sao ta nhàn rồi không có việc gì liền làm nó, tầng càng làm nhiều, võng càng kiên cố, ta càng có cảm giác an toàn. Đây chính là pháp bảo phòng thân của ta mà, sao có thể không hạ công phu nghiêm túc đối đãi?

Phượng Nghi liếc mắt nhìn ta, không nói cái gì.

Ta dệt võng dệt dị thường hăng say tập trung, không bao lâu đã dệt xong mấy phần chất dưới chân, chôn cả mu bàn chân.

Phượng Nghi bỗng nhiên nói: “Còn muốn ăn mì của quầy mì ngày hôm qua không?”

“Ngươi không phải nói cặp vợ chồng bán mì có cổ quái sao?”

Phượng Nghi lắc đầu: “Ta cũng không nói như vậy.”

Ta bó mở võng trong tay lại, tơ nhện trắng xóa đầy đất trong phòng tức khắc đều biến mất không thấy.

“Cũng được.”

Chúng ta theo đường đi ngày hôm qua tới quầy mì đó, thế nhưng cuối ngõ hẻm lại trống rỗng.

Ta quay đầu nhìn thử, đúng vậy, ngày hôm qua chính là ăn mì ở trong này.

Thế nhưng quầy mì hôm nay không bày ra.

“A? Đến không công rồi?”

Phượng Nghi cũng có chút ngoài ý muốn: “Đi nơi khác đi.”

“Ừ.”

Hắn thực tùy ý, thực thuận tay, thực tự nhiên... Ồ, liền nắm lấy một tay ta, sau đó xoay người, chậm rãi đi về phía trước.

Ta thì có chút đơ ra, bị hắn nắm đi.

Không nên nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên.

Ta lặp đi lặp lại với mình như vậy trong lòng, đi chưa được mấy bước, Phượng Nghi bỗng nhiên dừng lại.

“Làm sao...?” Ta theo ánh mắt của hấn nhìn sang. Người một thân hắc y đang chậm rãi đến gần, không phải là người ngày hôm qua thấy khi ăn mì kia sao!

Phượng Nghi nói, hấn chính là đạo sĩ Thanh Liên của Thục sơn ta từng gặp năm đó.

Hấn vì sao lại ở ma vực chứ? Là hấn cũng sa đoạ thành ma, hay là hấn có tính toán khác, chạy tới nơi này trình diễn Vô gian đạo chính tà đối lập bản ma vực?

Ta sợ ánh mắt của ta tiết lộ cái gì, chuyển đầu qua một bên, hấn thoát nhìn cũng là đến ăn mì, đi đến đầu hẻm không nhìn thấy quầy mì kia, cũng ngoài ý muốn dừng bước lại.

Phượng Nghi nói với ta: “Đi thôi.”

Ta cố nén xúc động muốn quay đầu nhìn lại người kia, ngoan ngoãn đi xa với Phượng Nghi.

“Ăn ở chỗ này đi.”

Ta ngừng đầu nhìn lên. Từ lâu này thật khí phách! Cao chừng năm tầng! Rường cột chạm trổ, đèn đuốc huy hoàng.

Ta kéo kéo tay áo hấn: “Tám phần lại không có chỗ trống, hay là trở về đi.”

“Không hỏi thử làm sao mà biết được chứ.”

Phượng Nghi và ta vào cửa viện ấy, còn có tiểu nhị mặc thanh y mũ quả dưa tới tiếp đón. Suy cho cùng khí phách không giống, tiêu chuẩn phục vụ cũng bất đồng. Tiểu nhị không có ý từ nhìn tướng chọn người chút nào, mỉm cười hỏi: “Hai vị muốn dùng rượu và thức ăn sao? Có đặt trước chỗ ngồi chưa?”

“Chưa đặt, còn bàn trống không?”

“À, tầng ba còn có một chiếc bàn, hai vị không ngại đi theo ta xem thử, có vừa ý hay không.”

Vẫn là mèo mù vớ phải chuột chết!

Ta và Phượng Nghi đi theo tiểu nhị kia lên tầng ba, hấn chỉ vào một cái bàn dựa vào cửa sổ nói: “Hai vị xem, nơi này nhìn ra ngoài, có thể thấy Phong Vân hà cách đó không xa, mặc dù cảnh trí không bằng bên kia, bất quá cũng xem như không tồi.”

“Được, vậy nơi này đi.”

Chúng ta muốn món đầu sư tử hấp, một món dê cắt lát, một món cá viên, còn có một loại là canh đậu phụ hạnh nhân giòn ngọt. Thức ăn quả nhiên rất ngon, sắc hương vị đều tuyệt.

Trên mặt sông xa xa có thuyền, trên thuyền có đèn, một chấm lửa nhẹ nhàng trôi qua, lại từ từ biến mất, trên từ lâu mặc dù không ít khách nhân, thế nhưng cũng không âm ỉ hỗn loạn. Ta vui đầu dùng bữa, Phượng Nghi nói: “Đợi lát nữa chơi thuyền trên sông đi?”

Hử? Ta hơi sùng sốt, cá viên trong miệng không nhai liền nuốt xuống, kết quả yết hầu suýt tý nữa nghẹn.

Đây là... hẹn hò?

Hấn bình tĩnh nhìn ta, tựa hồ cũng không nóng lòng có được đáp án.

Ta cảm thấy ngực đập thành thịch, một chữ vòng vo bên miệng, sau đó vọt ra.

“Được.”

Chú thích

(1) thoại bản: một hình thức tiểu thuyết Bạch thoại phát triển từ thời Tống, chủ yếu kể chuyện lịch sử và đời sống xã hội đương thời, thường dùng làm cốt truyện cho các nghệ nhân sau này↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Đêm mưa thuyền cũ cùng cổ kiệu

Trên sông có loại thuyền đáy bằng đầu nhọn, thân thuyền rất hẹp, chèo lên nhẹ nhàng. Phụng Nghi đứng ở đầu thuyền, giáp mặt mà đứng. Trên sông có rất nhiều du thuyền, treo đủ loại đèn lồng khác nhau, chiếu vào trong nước sông, tạo thành từng đốm bóng nước mỹ lệ lay động.

Con sông này chuyển một ngã ba là có thể chèo vào trong Vạn Tiên hồ. Ta cảm thấy cái tên này thực sự là châm chọc, người một cái hồ của ma vực, hẳn là kêu Vạn Ma hồ mới đúng chứ, sao có thể gọi là Vạn Tiên hồ?

Người chèo thuyền không biết chúng ta muốn đi chỗ nào, dù sao không thiếu tiền thuyền của hắn, hắn vừa chèo thuyền, vừa nhàn rỗi chỉ chỉ điểm điểm chúng ta, trong Vạn Tiên hồ có đảo, trên đảo có hành cung của ma quân đại nhân. Ta xa xa nhìn sang, quả nhiên đèn đuốc bên kia không giống với nơi khác, loáng thoáng còn có thể nhìn thấy mái cong lầu các, góc phòng cao chót vót, xung quanh hoa cây um tùm.

“Có thể gần hơn chút nữa không?”

“A, cô nương không phải người Lạc Hoa thành, cho nên không biết, chúng ta đây sao có thể tùy tiện đưa thuyền qua chứ, khả khả.” Người chèo thuyền vừa cười vừa chèo thuyền đi: “Lại về phía trước còn có thật náo nhiệt đấy, cô nương không phải thất vọng, đảm bảo người chuyển đi này nhất định không tệ!”

Lạc Hoa thành không giống, ngay cả người chèo thuyền nói chuyện cũng văn nhã hơn Chu Anh Hùng bọn hắn.

“Tôi nay không cảm đi lại ban đêm sao?” Ta tò mò hỏi.

“A, ngày mai chính là ngày chính hội sinh nhật của ma quân đại nhân, đêm nay đương nhiên không cảm đi lại ban đêm.” Người chèo thuyền cười ha hả nói: “Lại nói, cũng không tên nào đuôi mũi lại chọn lúc này gây sự, cô nương nói có đúng không?”

Ta muốn nói đúng, bất quá ta cảm thấy bản thân ta cũng không phải là thuận dân của ma vực. Phụng Nghi lại một thân ngông nghênh nói chuyện chọc người. Hắn có thể gây chuyện hay không, ta cũng không dám cam đoan.

Ta ừm một tiếng. Phụng Nghi lại xoay người, đưa cho ta một cái bọc giấy: “Nếu nhàm chán, giết thời gian đi.”

Ta còn chưa thấy là cái gì, trước tiên ngửi được một cỗ mùi thơm xông vào mũi. Mở bọc giấy ra, nhờ quảng sáng mờ nhạt của đèn lồng treo trên thuyền, thấy bên trong gói đậu phụ khô và thịt bò ngũ vị hương đã cắt, nhất là thịt bò, vừa ngửi liền biết độ lửa tốt nhất, thịt xốp gân mềm.

Ta nuốt nước miếng một cái, ngẩng đầu hỏi: “Người mua lúc nào, ta vì sao không biết?”

Phụng Nghi chỉ mỉm cười, lại quay đầu đi.

Ta cũng không khách khí với hắn, tay cọ hai cái trên y phục, liền niết một miếng đậu phụ ăn.

Ừm. Hương vị của đậu phụ khô này cũng không tệ.

Phụng Nghi không biết ngồi xuống khi nào. Thấy ta đã ăn hơn phân nửa đậu phụ khô, thịt bò còn chưa động đến chút nào, thấp giọng hỏi: “Không thích cái này?”

“Không phải...” Ta cười cười: “Ta luôn có thói quen, thứ ngon để lại ăn sau.”

“Không sợ thứ ăn ngon bị lấy đi trước sao?”

“Không, có câu nói, rượu ngon chìm dưới đáy vò.” Ta xé miếng thịt bò bỏ vào trong miệng.

Ừm, rất thơm, thật sự ăn rất ngon.

Ta vẫn tin tưởng, có chờ đợi, sẽ có thu hoạch.

Nhất là loại thời điểm này.

“Cũng cho ta nếm thử một miếng.”

“Ừm.”

Thế nhưng hắn nói như vậy, lại không chia tay với bọc giấy ta nâng qua.

Chẳng lẽ ý tứ của hắn là để cho ta... Hự...

Ta nhìn nhìn hắn, trong bóng đêm, đường nét khuôn mặt hắn mơ hồ không rõ, bị ánh đèn lồng mờ nhạt và nước sông âm u chiếu bội lên một tầng bình tĩnh mà lờ mờ...

Sự anh tuấn của hắn rất có lực sát thương.

Ta xé một miếng thịt bò đưa tới bên miệng hắn. Động tác của hắn ưu nhã trước sau như một.

“A, hình như có mây rồi.” Người chèo thuyền bỗng nhiên nói: “Sợ là sắp trở trời. Ngày mai chính là ngày chính của lễ mừng, nếu như trời mưa, vậy cũng không tốt.”

Ta dùng ánh mắt dò hỏi nhìn Phụng Nghi, gần đây ta càng ngày càng phát giác, có lời không cần ta nói ra, Phụng Nghi có thể hiểu được.

Ma vực cũng không có pháp thuật có thể hành vân triệu vũ sao? Không chế thời tiết một ngày, hẳn là không khó.

Ánh mắt Phụng Nghi đáp lại ta ta cũng hiểu, ý tứ của hắn là trở về lại thảo luận.

Người chèo thuyền nói thật không có sai, chẳng được bao lâu, bỗng nhiên trên trán và chóp mũi đều cảm thấy cảm giác mát rượi vào phía trên.

“A, trời mưa, khách nhân tiến vào trong khoang đi.” Người chèo thuyền tự mình cầm lấy áo toi phủ lên, lại mang nón, tiếp tục chèo thuyền, hỏi chúng ta: “Khách nhân là muốn lại du ngoạn trong mưa một trận, hay là muốn trở về?”

Phụng Nghi nói: “Vòng quanh đường thủy phía trước kia một chút, liền chèo trở về đi.”

“Được.”

Mưa mặc dù không lớn, mưa bụi lại cực tinh mịn. Ta lui ra phía sau một bước, ngồi dưới cánh buồm, Phụng Nghi cũng ngồi lại đây, trên thuyền nhỏ như vậy, nào có nhiều khoảng không, bả vai của hắn liền đụng tới bả vai ta, đầu gối của hắn cũng đụng đầu gối ta.

Trong khoang thuyền ngoại trừ mùi thơm của đậu phụ khô và thịt bò, còn có... Ừm...

Ta lẳng lặng ngồi ở đằng đó, mặc dù cách hắn gần như vậy, cũng không phải loại tình huống cùng ngồi trên lưng ngựa, bắt quá, trong lòng lại không cảm thấy hoảng loạn.

Ngược lại cảm thấy rất bình tĩnh.

Mưa phún đánh vào trên cánh buồm, có một loại tiếng vang chậm chạp mà thông dong, xào xạc đều đều.

Thanh âm Phụng Nghi trầm trầm, mềm nhẹ như gió, xẹt qua bên tai và bên tóc mai.

“Đang suy nghĩ gì?”

Ta thật ra cũng không nghĩ cái gì, bắt quá, hắn vừa hỏi như vậy, ta bỗng nhiên nhớ tới bài hát từng nghe trước đây.

Đó là một bộ kịch từng xem kiếp trước, ta nhớ rất rõ ràng. Bởi vì ấn tượng thật sự rất sâu, số lần xem rất nhiều.

Đó cũng là trên thuyền khi trời mưa, bạch xà thanh xà và Hứa Tiên lần đầu gặp, mười năm tu đến độ cùng thuyền, trăm năm tu đến chung gối ngủ...

“Đang nghĩ về một con rắn.” Ta nhẹ giọng nói.

“Rắn?” Trong thanh âm của Phụng Nghi có chút hơi ngoài ý muốn.

“Ừ... Con rắn này nhìn trùng một người thư sinh, làm phép triệu mưa, cùng thư sinh gặp gỡ trên thuyền, bày tỏ hảo cảm với hắn...”

“Vậy sao... Về sau thế nào?”

“Về sau, bọn họ bị chia rẽ.”

Tay Phụng Nghi, bỗng nhiên vươn ra nắm tay ta.

“Người không cần lo lắng, không người nào có thể chia rẽ chúng ta.”

Ta nhẹ nhàng gạt đầu, thấp giọng nói: “Ta biết.”

Bởi vì ta không phải bạch xà, ôm ảo tưởng quá cao đối với thư sinh.

Phụng Nghi lại càng không phải là Hứa Tiên, vô lực chống lại trò đòi hiểm ác.

Phụng Nghi nhẹ tay vòng lại đây, ta quay đầu.

Môi hắn, nhẹ nhàng dán lên trên môi ta.

Trong nháy mắt, tất cả thanh âm bên ngoài đều biến mất. Tiếng gió, tiếng chèo nước, tiếng mưa bụi đánh vào cánh buồm, xa xa, những thanh âm khác, đều bị loại bỏ, cách xa.

Ta nghe được tiếng tim đập của chính mình.

Còn có tiếng hít thở.

Không biết qua bao lâu, môi hần nhẹ nhàng rời đi, ta định định thần, thở một hơi. Sau đó, các thanh âm khác đều trở lại. Tiếng vang của mưa phùn xào xạc, tiếng chèo nước, gió thổi vài dầu trên cánh buồm khe khẽ vang lạch cạch.

“Phượng Nghi...”

Đầu ngón tay hần nhẹ nhàng điểm trên môi ta, khẽ nói: “Xuyt... Đừng nói gì.”

Thân thuyền hơi lung lay, đầu ta nghiêng đi, dựa trên bờ vai hần.

Thuyền này tựa hồ chèo rất chậm, xa xa, mưa bụi vô biên vô hạn tản mạn khắp trong thiên địa.

Ta cảm thấy trong lòng chưa từng thân nhiên như thế.

Dường như chúng ta đã ở cùng nhau như vậy từ rất lâu trước kia.

Phượng Nghi cũng không nói gì, chỉ nắm một tay ta vẫn không buông ra.

Đến khi rời thuyền, ta mới phát hiện không biết khi nào bao giấy dầu chứa thịt bò kia đã từ đầu gối rơi xuống trên sàn khoang thuyền. Ta đi nhặt, Phượng Nghi nói: “Bắn rồi, không cần. Muốn ăn ngày mai lại mua.”

Ta sao lại cảm thấy chúng ta dường như vợ chồng già, đối thoại như vậy không hề có tình cảm mãnh liệt.

“Không xem là bắn.”

Ta vẫn là nhặt lên.

Mưa vẫn chưa ngừng, Phượng Nghi cho thuyền hậu hĩnh, nhà thuyền kia áy náy, cố ý muốn đưa nón cho chúng ta.

Chỉ là một chiếc nón, ta liền nhận lấy.

Có điều ta và Phượng Nghi đều không ai sợ mưa, nón che trên đỉnh đầu chỉ cảm thấy rất thú vị. Đường phố dưới đất là ma thạch hình vuông trải thành, gấm lên hơi trơn.

Chúng ta dọc theo đường chậm rãi đi về, Phượng Nghi nắm một tay ta, nhẹ giọng nói: “Chờ xem qua lễ mừng này, chúng ta liền trở về đi.”

Hai chữ chúng ta này, nghe lên thực tự nhiên, thực dễ nghe.

“Ừ, được.” Ta bỗng nhiên chợt nhớ: “Vậy Chu Anh Hùng bọn hần thì sao? Dẫn bọn hần trở về không? Chỉ sợ sẽ không ổn nhỉ?”

Phượng Nghi nhẹ giọng cười: “Chu Anh Hùng thật sự là một tên ngốc, ngược lại rất hợp với Hôi Đại Mao của nguoi, một nhát gan cẩn thận, một thô lỗ thẳng thắn. Nguoi xem cuộc sống của bọn hần, nếu như không có nguoi che chở, thật đúng là không dễ chịu.”

“Nhưng lai lịch của bọn hần nếu như bị biết được, phiền phức này cũng không nhỏ, hơn nữa, chính bọn hần có chịu đi hay không, lại là chuyện khác đấy.”

“Được, không nói cái này.” Hần chuyển đề tài, kết quả câu đầu tiên đã làm ta giật mình.

“Sau khi chúng ta trở về, chọn một ngày lành thành hôn đi.”

“Hả?”

Phượng Nghi dừng chân lại, quay đầu, nhìn bằng ánh sáng đèn lồng của cửa hàng ven đường, ánh mắt hần hơi nheo lại, không biết có phải sắp phát cáu hay không, thanh âm nghe lên cũng không giống giận: “Nguoi không muốn?”

“Ừm...” Vậy bảo ta nói bằng lòng hay không chứ? Vấn đề không phải cái này mà.

Ta nhỏ giọng: “Quá nhanh...”

“Còn nhanh sao?” Hần lại nắm ta tiếp tục đi về phía trước: “Ta lại cảm thấy, đã mất rất nhiều thời gian.”

Ừm... Được rồi.

Phượng Nghi nói cũng có đạo lý. Từ lần đầu tiên hần cầu hôn với ta đến bây giờ, cũng đã hơn hai ba năm rồi đi? Mặc dù ta chỉ là bề quan, nhưng hần là thật thật sự sự canh giữ ngoài Bàn Ti động, thay ta chiếu cố một nhà lớn nhỏ, thực sự...

Bây giờ nghĩ lại, hẳn có lẽ tính tình không tốt, lại trông không đủ an toàn, thế nhưng có năng lực, có trách nhiệm...

Cái khác không nói, hôn này, cũng không phải không thể kết...

“Việc này, trở về rồi hãy nói.”

Khóe môi hắn tựa hồ nở nụ cười khê.

Ta quay đầu đi chỗ khác, nhìn thấy đầu kia đường, có một cỗ kiệu đang rất nhanh tiến lên, cách chúng ta càng ngày càng gần. Nhịp chân của người khiêng kiệu mạnh mẽ, cơ hồ là chân không chạm đất vậy, cỗ kiệu vừa ôn vừa nhanh, chỉ chớp mắt đã đến phía trước, từ bên người chúng ta đi qua.

Ta ngửi được một chút mùi thơm, trong kiệu có lẽ là vị nữ tử.

Chờ chúng ta trở lại khách điểm, Chu Anh Hùng bọn hắn cũng đã trở về, trên đầu mấy tên đều một tầng ánh nước, bất quá hưng trí rất tốt, Chu Anh Hùng há mồm liền nói: “Chủ nhân, chúng ta vừa rồi đi Di Xuân...” Tiểu Tam và Tiểu Tứ hai bên một che miệng một nắm đầu, không cho hắn nói ra lời nói phía sau.

Bọn hắn đi không phải địa phương gì gì đó chứ...

Ta lại bất đắc dĩ muốn cười, quên đi, bọn hắn thích đi thì đi, có lẽ ngày mai sau lễ mừng sẽ tách ra với bọn hắn, chỉ mong ba người bọn hắn về sau có thể sống thuận lợi, không cần quá gian nan.

Về phân loại địa phương ấy... Ồ, với ta mà nói, chỉ cần Phụng Nghi không đi là được, Chu Anh Hùng bọn hắn có đi hay không, cũng không có quan hệ gì với ta.

Rửa mặt chải tóc, Phụng Nghi ngồi ở bên giường đất, ngẩng đầu thuận miệng hỏi ta: “Trên mặt ngươi vì sao từ trước đến giờ đều không đánh son bôi phấn?”

“Ta lười thôi.” Ta thẳng thắn nói: “Son phấn cái gì chứ bôi lên lại phải...”

Hương phấn... Hương phấn...

Ta bỗng nhiên nhảy người lên đến: “Cỗ kiệu vừa rồi kia! Phụng Nghi, bên trong kiệu...”

“Làm sao vậy?”

Ta lập tức nghĩ tới: “Cỗ kiệu vừa rồi đi qua bên người chúng ta, mùi thơm bên trong truyền ra, là mùi của Tam Thất.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Lễ mừng sinh nhật ma quân (Nhất)

Phụng Nghi không có hỏi ta có làm hay không, hắn chẳng qua là hơi hơi kinh ngạc, liền nói: “Người này, không cần lại để ý tới nàng ta.” Hắn nói: “Ngươi chẳng lẽ đến lúc này còn muốn làm tỷ muội với nàng ta sao?”

“Không phải vậy.” Ta cũng cảm giác mình vừa rồi thật sự là quá cả kinh, ngồi xuống: “Ta chính là... không biết nàng là như thế nào biến thành thế kia.”

“Nàng ta và ngươi, từ đầu tới đuôi không phải người một đường, lúc ấy tại Đào Hoa quan lần đầu thấy nàng ta đã biết, trong một mắt của nữ nhân này viết dã tâm, trong mắt kia viết mưu tính. Những năm ấy nàng cho dù lấy lòng ta, cũng là có dụng ý khác, ngươi dứt bỏ chuyện của nàng ta đi.”

Ta ngấm ngấm chén trà trên bàn, mặc dù là cái chén sứ thô, cũng không tròn lấm, bất quá thoạt nhìn cũng rất thú vị, ta đột nhiên nghĩ muốn giấu cái chén này: “Ừm, nói chung là đến ma vực một chuyến, cảm cái này xem như là đồ lưu niệm đi, hi hi, trở về nói với người ta đây là chén trà của ma vực.”

Phụng Nghi cười ha ha: “Ngươi có đôi khi cũng thực sự là...” Câu nói kế tiếp sau thực sự là hắn chưa nói, lại nói: “Ngủ đi.”

Ồ... Giường vẫn đã trải xong, bất quá ta rất rõ ràng, tự mình leo vào bên trong một cái chặn. Phụng Nghi ngồi ở mép giường đất, ta bị hắn nhìn ngượng ngùng, thanh âm có chút khô khan hỏi: “Ngươi không ngủ?”

“Ta nhìn ngươi ngủ.”

Ta chớp mắt mấy cái, xoay người mặt hướng tường: “Ta không cần ngươi nhìn, ngươi nhìn ta ngủ không được.”

Hắn cười khê hai tiếng: “Ngươi ngủ đi, ta đêm nay nhập định, không ngủ.”

Ta cảm giác được hắn vươn tay ra vuốt tóc ta hai cái. Động tác của hắn rất nhẹ, có điều... dường như cũng có chút dè dặt. Ta nghĩ động tác dịu dàng đưa tình như thế hẳn từ nhỏ đến lớn, chỉ sợ cũng chưa từng làm. Tóc của ta không dài, tần ra còn có hai lọn trên gối đầu, hắn chạm vào ngọn tóc, lại còn nhẹ nhàng niết một cái.

Ta nghĩ lại chuyện ngày hôm nay, lại nghĩ đến chúng ta ở trong khoang thuyền lúc mưa ban này...

Cuối cùng còn mơ mơ hồ hồ mà nghĩ tới Tam Thất.

Ta cảm thấy ta vừa mới chợp mắt đã bị Phượng Nghi gọi dậy. Hắn thay đổi một bộ áo quần màu xanh bạc. Tóc chải rất chỉnh tề. Cái trang khác trên khuôn mặt đều đã mất. Chỉ là làn da vẫn còn làm cho vàng như nền, che khuất nét mặt khiếp người.

“Mau đứng lên đi. Lễ mừng này trời chưa sáng đã bắt đầu rồi.” Hắn chỉ chỉ y phục bên giường đất: “Đây, ngươi thử bộ này xem”

Ta nhìn, cũng là bộ quần áo màu xanh bạc.

“Đây cũng là ngươi mua?”

“Không phải. Cái này là trước kia đã...” Hắn ho khan một tiếng háng háng giọng: “Ngươi thử xem có hợp hay không.”

Ta cười nhảy xuống giường đất, mặc dù có chút đầu bù tóc rối, ta cũng không quản, nhấc quần áo lên ướm ướm trên người, cỡ vừa vặn.

Hai ngón tay ta vẫy một cái, áo quần liền bay lên người. Áo quần này nhất định có huyền diệu, mặc vào cảm giác vô cùng nhẹ nhàng mềm mại, vừa người như thể cũng không có một chút cảm giác không thoải mái nào.

Chu Anh Hùng ở bên ngoài gõ cửa, sau đó ân cần mang theo nụ cười bùng nước tiến vào. Ta nhìn phía dưới ánh mắt hắn cũng là hai vành mắt đen thật lớn sáng ngời, ngày hôm nay dậy sớm như thế với hắn mà nói xem ra cũng không phải chuyện khổ sai. Người này thích mới mẻ nào nhiệt thật đúng là không để ý gì.

“Chủ nhân, trang phục này của ngươi hôm nay thật đúng là đầy sức sống! Ô, quả nhiên là người phải ăn mặc. Bình thường không trang điểm chẳng gây chú ý tẹo nào, bây giờ mặc như vậy, đẹp mắt!”

Ta cười cười: “Các ngươi hôm nay dậy sớm như vậy?”

“Không sớm không được mà.” Khuôn mặt heo mập của Chu Anh Hùng hận không thể cười thành một đóa hoa cúc to: “Đi trễ chen không được. Căn bản xem không được nào nhiệt gì.”

“Náo nhiệt này rốt cuộc là trò gì?” Ta thật ra cũng không cần rửa mặt chải đầu, có điều cũng là chiếu chiếu bóng mình trong nước hán bùng tới. Ừ, y phục này hợp người rất có tinh thần, màu sắc này nếu như ra chỗ sáng bên ngoài, màu lam càng nhạt, màu bạc càng sáng, khẳng định có vẻ càng đẹp mắt hơn.

“A, chúng ta đã sớm nghe người ta nói rồi, lần trước náo nhiệt cực kỳ, từ sáng sớm đã có quốc khánh, bắn pháo hoa, có ca múa, đốt lên cái loại đèn màu lớn cao như ba tầng lầu, suốt ba ngày cũng không tắt...” Chu Anh Hùng thao thao bất tuyệt, nói nước miếng tung bay, ta vừa chải đầu vừa nghe hắn nói, chờ ta chải xong tóc, Phượng Nghi lại cầm một bông châu hoa, tự tay giúp ta cài, ta thoải mái chiếu bóng trong chậu nước, lại nói với hắn: “Cám ơn ngươi.”

Phượng Nghi mỉm cười: “Ngươi và ta, khách khí cái gì.”

Chu Anh Hùng cũng không biết chúng ta khách khí cái gì, ở một bên phụ họa: “Đứng đứng, người một nhà không cần khách khí. Chủ nhân, chúng ta liền xuất môn đi? Chúng ta ngày hôm qua hỏi thăm xong rồi, hôm nay Bình Thiên cung mở ra, người trong thành đều có thể đi vào. Nghe nói bên trong có một mảnh Nam Lý cung, cung lớn có thể chứa mấy vạn người. Không đi sớm, chỗ ấy người khác chiếm hết, chúng ta liền nhìn không thấy gì! Chủ nhân, mau xuất phát đi.”

Tiểu Tam Tiểu Tử và Chu Anh Hùng đều là vẻ mặt lo lắng, ta liếc mắt một cái, trên người bọn hắn đều mặc áo tơ lụa màu sắc rất sáng rõ, hoa văn rất chói mắt, nhất là Chu Anh Hùng, trong hai bả vai không biết lại độn cái gì, cao cao thẳng lên, mặc dù hơi quái dị, bất quá cũng xem như uy phong thần khí.

Hắn thấy ta nhìn hắn, còn có ý ưỡn ưỡn lồng ngực, dương dương đắc ý hỏi: “Chủ nhân, ngươi xem bộ đồ mới này của ta, thế nào?”

“Không tồi không tồi.” Ta cười cười toe toét, nói: “Vậy chúng ta liền đi thôi, đừng thật sự đi trễ chiếm không được chỗ xem không được náo nhiệt, vậy cũng không phải là đi uống một chuyến sao.”

“Phải phải.”

Chúng ta ra khỏi khách điểm, trên đường đã có rất nhiều người, mọi người đều vội vã, chạy về cùng một hướng.

Ma cung

Lúc chưa đi ra ta còn cảm thấy Chu Anh Hùng mặc kỳ quái, thế nhưng so sánh với những người đi qua bên cạnh này, Chu Anh Hùng còn xa mới đủ xem!

Tỷ như một người phía trước chúng ta, không biết dùng biện pháp gì, chải tóc cao chừng ba thước, phía trên cắm đầy các loại phụ tùng vàng bạc bảo thạch tơ lụa, ta quả thực bị dọa sợ. Tóc người kia đã chải cao như thế, lại trang sức nặng như vậy, lúc bước đi phải dùng hai tay giơ nâng thật chặt sợ rằng đi gấp cơ thể nhấp nhô làm lỏng làm hỏng.

Lại nhìn một người khác. Đó... Đó...

Đó mà là y phục người mặc sao? Đó rõ ràng là..

Ta nhìn chăm chăm, Phụng Nghi kéo ta quay đầu, lạnh lùng nói: “Không nên nhìn.”

Khụ...

Được rồi, ta không nhìn.

Mặc dù ngoài miệng nói không nhìn, trong lòng chung quy vẫn muốn ngó ngó...

Y phục này mặc rất bại lộ, cho dù là những bé trai bé gái đầu óc không tốt bất thường cũng mặc không được như thế, cũng như Bộ quần áo mới của hoàng đế rồi!

Mưa mặc dù đã ngừng, thế nhưng trời âm u hơn bình thường, hơn nữa trời cũng chưa hoàn toàn sáng lên, vì thế người đi đường còn có người xách theo đèn lồng. Dọc đường cũng đã giống như Chu Anh Hùng nói đã đốt lên rất nhiều đèn màu, có nhà treo ở trước cửa, đến trên đường lớn, đèn màu cắm hai bên đường càng thêm tia sáng kỳ dị. Phía trên cắm đủ loại hình dạng, ta vừa nhác mắt, còn nhìn thấy một con phụng hoàng lửa đỏ màu vàng, ngửa cổ xòe cánh, vô cùng thần khí xinh đẹp, vội vàng ngoắc tay bảo Phụng Nghi cũng xem. Ta nhỏ giọng hỏi hân: “Ngươi... Ừm... Ngươi vốn không phải cũng trông thế này chứ?”

Hân cũng nhỏ giọng trả lời một câu: “Thành thân rồi liền cho ngươi xem.”

Mặt ta nóng lên, không hỏi câu này nữa, quay đầu tiếp tục xem đèn.

Còn có cái loại đèn kéo quân, đứng xa xa nhìn xoay tròn không ngừng, phía trên vẽ hoa văn hình vẽ tinh xảo.

Dọc theo đường đi còn có người đang thổi sáo gảy đàn, mặc dù hát không hân đều dễ nghe, lại phi thường náo nhiệt.

Chúng ta nhỏ giọng nói chuyện.

“Chỗ chúng ta, cho dù là ăn tết, cũng không náo nhiệt như thế.”

“Ngươi nếu thích, vậy tết năm nay, chúng ta cũng náo nhiệt một phen.”

“Không không, ta cũng không phải có ý này. Vậy tốn không ít nha. Lại nói, một thì không sao, đám chuột của Hối Đại Mao kia đặc ý quên hình, không thể không thiếu cả Giã Hối son.”

“Yên tâm, ngươi dùng hạt châu trần, đốt không được.”

Trên đường Chu Anh Hùng mua mấy quả cầu cuộn lụa màu thật to, còn to hơn bóng rổ một vòng, phấn chấn thắt ở trước ngực, Tiểu Tam nhi Tiểu Tứ nhi cũng mỗi người buộc một cái. Chu Anh Hùng còn lấy lòng lụa ra cái lớn nhất đưa cho ta: “Chủ nhân, ngươi cũng buộc đi?”

Ta kinh hãi cười, xua tay nói: “Không cần không cần, y phục ta mặc trên người không hợp với cái này.”

“Vậy cũng phải.” Vì thế Chu Anh Hùng căn cứ phẩm chất tốt đẹp cần cù tiết kiệm không thể lãng phí thứ tốt, lại thắt cầu màu sau lưng một cái, trên cánh tay một cái.

Ta cố nén cười đến bụng cũng đau. Bất quá trên đường cũng không chỉ Chu Anh Hùng ba người bọn hân mới như vậy, rất nhiều người đều mua bóng màu lụa màu, nhưng phần lớn chỉ là bóng nhỏ, quấn trên cổ tay hoặc là trên cổ áo, thoạt nhìn chẳng qua là hài hòa hơn Chu Anh Hùng bọn hân một chút.

Đi đại khái hơn một giờ, mới đến chân núi ma cung. Mặc dù mọi người đều muốn đi nhanh một chút, thế nhưng quá nhiều người, chỉ có thể đi theo dòng người chậm rãi tiến về phía trước. Tới cửa ma cung, tuy rằng không đến mức phải lục soát từng người, nhưng cũng phải kiểm tra qua loa một chút mới cho phép tiến vào, cho nên người càng tích càng nhiều, trời từ từ sáng, thế nhưng vẫn đang âm u, tám phần hôm nay còn có mưa. Ta ước chừng chúng ta đã đợi đến bốn năm mươi phút sắp một tiếng đồng hồ, mới đến phiên chúng ta.

Ta hơi có chút căng thẳng, sợ chúng ta bị phát hiện thân phận.

Bất quá lo lắng của ta quá dư thừa, chúng ta thuận thuận lợi lợi được cho qua.

Tuy rằng nói đi vào, vẫn là đi sườn núi gần nửa giờ, mới đến đại quảng trường của Nam Lý cung mà Chu Anh Hùng nói kia.

Ta định định thần ngẩng đầu nhìn xem, vừa rồi chỉ có thể nhìn thấy bả vai và ót người trước mặt thực sự phiến muộn.

Ồn ào...

Thật lớn...

Ta chỉ có một cảm tưởng như thế.

Hội trường đỉnh núi của Mai sơn kia cũng coi như lớn, nhưng so với cái này, thì chính là sân thể dục của tiểu học so với sân vận động tổ chim!

Chẳng trách nói có thể chứa mấy vạn người xem náo nhiệt đấy, chiều ta xem hơn mười vạn cũng có thể chứa.

Có người ở nơi đó chỉ huy, một nhóm người này đi chỗ đó, một nhóm người kia đi chỗ này, chúng ta và mười mấy người khác cũng bị chỉ một phương hướng, thoạt nhìn không gần không xa, không tính hẻo lánh, nhưng là cũng không gần trung gian. Chu Anh Hùng bọn hắn có chút không vui, bất quá bọn hắn bình thường là làm cần một chút, tới thánh địa ma cung trong cảm nhận của bọn hắn cũng không dám xằng bậy, ngoan ngoãn đi qua theo người ta. Ta cảm thấy nơi này tựa như sân vận động lớn, bốn phía xung quanh đều là chỗ ngồi xem, ở giữa là sân diễn.

Tới chỗ chúng ta nên ngồi, dưới đất đều là tảng đá, Chu Anh Hùng vội vàng ngăn chúng ta, lau lại lau mấy tảng đá, còn cảm thấy không ổn, nói sợ ngày hôm qua trời mưa đá âm lạnh, lại lấy ra gì đó kê cho ta ngồi. Ta vừa thấy hắn lấy ra chính là cái đệm vải độn trên chỗ bả vai, nhìn không được lại muốn cười.

Bất quá mọi người xung quanh đã ngồi xuống, chúng ta cũng ngồi xuống theo.

“Này, không nhìn ra ma quân đại nhân ma quân này còn rất biết cùng vui với dân nhĩ.”

Phượng Nghi chỉ mỉm cười, trong nụ cười kia, bảy phần dịu dàng ta biết là đối với ta, ba phần cười nhạo nhất định là hướng về phía lễ mừng ngày hôm nay này.

Ừm, thật là kỳ quái. Trước kia ta nhìn Phượng Nghi thấy thế nào cũng cảm thấy không hiểu hắn. Bây giờ lại thấy thế nào, sao lại cảm thấy hành động của hắn thân thiết dễ hiểu như vậy chứ?

Người càng ngày càng nhiều, trên sân này ong ong tất cả đều là tiếng người, từ xa nhìn lại đầu người đông nghìn nghịt hỗn loạn trang sức ngũ sắc lục sắc, thật sự là náo nhiệt cực kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Lễ mừng sinh nhật ma quân (Nhị)

Ta có loại cảm giác cùng bạn học đi đến sân thể dục xem tranh tài thể dục của kiếp trước. Sân bãi này, bố trí này, không khí này...

Hoảng hoảng hốt hốt, Chu Anh Hùng đưa cho ta thứ gì đó lấy lòng, ta nhận lấy, lại là hạt dưa rang và mớ muối!

Hắn mua mấy thứ này lúc nào?

“Ngày hôm qua đã mưa rồi, chúng ta vốn cũng không nghĩ tới, nhưng lúc chúng ta đi dạo phố có người rao hàng, nói có thể mang vào ăn,” hắn lại đưa qua hai bao bánh ngọt các loại, nhờ giọng nói: “Lễ mừng này hình như đến chính Ngọ mới bắt đầu mà, cho nên ta nghe người ta nói, mọi người đều muốn mang đồ vào ăn.”

Càng giống như xem phim xem trận bóng... Đây ngay cả đồ ăn vặt cũng có.

Ta nhận lấy một bọc hạt dưa, hỏi bọn hắn: “Nước cũng mang theo?”

“Có mang!” Con tê tê gỡ túi nước từ chỗ hông xuống vỗ vỗ, túi da rất to, phỏng chừng bên trong ít nhất cũng phải chứa năm cân nước.

Ta lại quay đầu nhìn người bên cạnh, quả nhiên cũng đều nắm cầm đồ ăn đồ uống...

Thì ra... mọi người đâu đâu là tới xem phim xem trận bóng.

Mệt cho ta vừa này còn căng thẳng như thế.

Tâm tình ta vừa thả lỏng, liền đánh giá xung quanh. Thật ra ta càng muốn biết ma cung chân chính như thế nào. Bất quá, từ chỗ chúng ta nhìn ra ngoài, ngoại trừ một quảng trường này, còn có đại thụ quái dị cao vút chọc trời bốn phía, không nhìn thấy cái gì nữa.

“Này, bên kia, là cái cây gì?” Ta nhỏ giọng hỏi Phượng Nghi.

Cây này thật là cao nha.

“Cây mộc lan.”

“Không thể nào...” Cây mộc lan sao có thể mọc cao như thế? Chẳng lẽ là chủng loại đặc hữu của ma vực? Biến dị?”

“Nguyên hình bản thể của quan chủ lúc đầu của các ngươi kia, còn cao lớn hơn cái này cơ...” Phượng Nghi thoát nhìn tâm tình không tồi. Lại còn nhặt hai hạt dưa từ trong bao trên tay ta.

“Hà?”

Cây đào cao chọc trời giống như cao ốc? Mẹ ơi, đây chính là...

Được rồi. Nói như vậy cây mộc lan này cũng khẳng định là đã thành tinh.

Cây cối muốn thành công, còn khó hơn chúng ta một chút. Chúng ta loại phi điều ngư trùng này có thể bò, có chút linh tính là có thể tránh né thiên địch tìm địa phương an toàn tu luyện. Còn cây, cũng không có cách nào. Công lực không tới, cho dù có linh tính, động cũng không thể động, nói cũng không thể nói. Nếu như gặp phải lôi hỏa, lũ bắt ngờ, vậy là hồng bét. Đáng sợ hơn chính là nếu như có tiểu phụ lấy bữa tối chắt người, vậy càng thêm nguy.

“Người của ma cung cho người không biết nội tình như thế tiến vào, không sợ gặp chuyện không may sao?”

“Sợ cái gì, ngươi chừng nào thì nghe người của ma vực sợ phiền phức?”

Cũng phải. Dân phong nơi này rất dũng mãnh, một đường chúng ta tới đây cũng không biết đánh bao nhiêu tên, phạm là có chút khí lực đều muốn làm tặc làm phi, rất bất đồng với thế gian chúng ta. Chính là những yêu vương lớn nhỏ nhỏ này tranh địa bàn, cũng là mỗi ngày đánh không để yên. Phong chừng nếu thực sự gây chuyện ở nơi này, phân nửa người ngồi trong đây sẽ khen hay, nửa kia xắn tay áo liền đi tới tham gia cùng đục nước béo cò.

Được rồi, dù sao ta cũng không thể chịu thiệt. Chính là Phượng Nghi... Ta liếc hẩn một cái, ừm, cũng không thể làm hẩn chịu thiệt. Mấy người Chu Anh Hùng bọn hẩn, lại làm cho người ta khó xử.

Ta thì muốn đối xử với bọn hẩn giống như Hôi Đại Mao, thế nhưng ai biết sau khi người ta biết chúng ta không phải là dân vốn ở ma vực, có ngược lại kỳ thị chúng ta hay không đây?

Người đang ngồi cách chúng ta không xa nói thầm: “Hôm nay cũng không nên mưa a...”

“Mưa thì sợ cái gì.” Một người khác nói: “Lẽ mừng lần trước mặc dù ta không xem được, thế nhưng nghe nói lúc ấy không phải cũng mưa hay sao? Vậy có gì đâu, trong ma cung có rất nhiều người tài ba cao nhân, nghe nói lần trước có người căng lên một chiếc ô lớn, che kín nửa thiên đô, mưa kia đều bị ngăn cản sang một bên.”

“Thật không...” Hai người kia nhanh chóng từ xa lạ đến quen thuộc, thảo luận cao hứng bưng bưng.

Đây cũng không phải là việc khó gì, một chiếc ô che nửa trời... Ừm, ta nghĩ võng tơ của ta cũng có thể làm được, cam đoan sau khi chống lên người bên dưới không dính một giọt nước.

Người ngồi phía sau chúng ta cũng đang nhỏ giọng nói chuyện: “Ngươi nói hôm nay... Ma quân đại nhân coi như là trưởng thành, có tuyển phi hay không a? Nghe nói thật lâu trước kia, vị ma quân đại nhân trước cũng tuyển một vị phi tử vào ngày thành niên.”

“Lão huynh sao lại nghĩ tới việc này? Chẳng lẽ nhà ngươi có nữ nhi muội tử mỹ mạo vô song muốn dâng lên hay sao?”

“Phi, ta đánh cái miệng thối này của ngươi! Lão tử chỉ có một tỷ tỷ sớm lập gia đình, oa oa cũng đã sinh ba. Ta chính là nhớ tới chuyện cũ trước kia, mới đoán hôm nay có thể...”

“Này, có thể hay không, dù sao không liên quan tới chúng ta.”

“Sao lại nói không liên quan tới chúng ta, xem trang phục của lão huynh, chắc cũng có buôn bán trong thành đi? Ngươi nghĩ, ma quân nếu thật sự muốn thành thân, vậy phải mua đồ chứ? Còn nữa, người nơi khác đến xem náo nhiệt, vậy phải ăn ở mua rồi? Cứ đến như thế, không phải liên quan tới chúng ta?”

“Phải phải phải...”

Còn có cái loại tự nhủ: “Hôm nay trong thất đại ma tướng không biết ai sẽ ra trấn trấn đây...”

“Đệ nhất mỹ nhân ma cung Diệp Ma tiểu thư đại nhân, không biết hôm nay có đến hay không nhỉ...”

Ừm, giọng điệu của mấy vị đang nói chuyện này rất giống fan đang nói về đại minh tinh trong lòng mình.

Đợi một chút, Diệp Ma tiểu thư...

Ừm, ta lập tức nhớ tới Tam Thất.

Quên đi, giống như Phượng Nghi nói, ta còn nghĩ về nàng làm gì chứ? Ta và nàng đã không còn là tỷ muội, bằng hữu. Nàng lừa gạt chúng ta, chúng ta cũng giết nhiều thiêu thân của nàng như vậy.

Ta ăn một miếng bánh hoa mai, hương vị quá ngọt, nhưng còn tốt hơn ngồi không. Mà Phượng Nghi chung quy vẫn không nhúc nhích, bắt quá hần hẩn là đang không chế gió, tiến hành tra xét cẩn thận tòa ma cung này.

Chu Anh Hùng ba người bọn hắn hưng phấn không thôi, chốc chỉ chỉ cái này, lát chỉ chỉ cái kia. Đã tới chính Ngọ, tiếng người tuy rằng vẫn còn rất ồn ào, thế nhưng âm lượng lại rõ ràng đều thu nhỏ.

Ta nghe được một tiếng vang thanh thúy, sau khi tiếng này vang lên, toàn trường đột nhiên toàn bộ yên tĩnh lại, một câu nói, một tiếng ho cũng nghe không thấy. Gió xoay thổi phía trên quảng trường, loại yên tĩnh đột ngột này làm cho người ta cảm thấy một trận tim đập nhanh.

Chính chủ sắp tới!

Ta kích động một trận.

Lần này ma vực tới không ủng công, ít nhất là thấy ma quân. Cách gần hay xa lại là chuyện khác. Dù sao cũng đã thấy, xem như chuyến đi này không tệ.

Ta chỉ nhìn chằm chằm cửa lúc chúng ta tiến vào, Phượng Nghi lại vỗ vỗ tay ta, chỉ vào không trung ở phương hướng hoàn toàn ngược lại: “Tới rồi.”

Tới trước là hai dải băng màu đen, tựa hồ là xuất hiện trên không, nhanh như tia chớp bắn qua đây, sau đó có người đập hai dải băng màu đen này lướt tới.

Oa! Đẹp mắt!

Ta cũng phải tán thưởng như thế. Không có biện pháp, quanh năm tu luyện nhập định. Đọc sách không coi là nhiều, xem cũng là xem một vài thư tịch chuyên nghiệp phi văn học, lại không có tiểu thuyết phim gì bổ sung phong phú, ta cảm thấy lượng từ ngữ của ta, nhất là tính từ, đang trong quá trình thoái hóa nghiêm trọng.

Đi tới trước tiên chính là đồng tử thoát nhìn ước chừng mười tuổi, mặc áo ngắn màu xanh chính tề, cầm trong tay các loại đồ dùng nghi trượng... Chủ yếu là những thứ kỳ quái ta cũng gọi không ra tên. Giống cái phát trần, giống cái cào, giống chiếc đĩa to... Đi sau bảy đôi đồng tử này là chín đôi thị nữ, mặc váy xanh biếc. Trong tay có người đang cầm bình nước, có người đang cầm khay có người đang cầm chén rượu — Thứ lần này ta lại đều biết.

Sau đó bọn họ đi qua tiếp, phía sau là bốn đôi thị vệ mặc bạch y, bên hông đeo kiếm, sau lưng còn có hộp gỗ hình dài, phỏng chừng bên trong cũng là binh khí thống nhất đi?

Tiếp theo là tám hán tử cường tráng năng khiếu. Kiệu kia toàn bộ màu đen, phía trên không biết trang trí bảo thạch gì, đen thì đen, nhưng lại tỏa sáng lấp lánh,

Tới đây là ai nhỉ? Phô trương thật lớn.

Ta trực giác, đây có lẽ không phải là ma quân.

Ừm, Ma quân nếu tới, thần nào cũng phải giống trong phim truyền hình, càng phô trương một chút đi, tỷ như, nhiều hoa tươi, còn có thiếu nữ xinh đẹp đi theo thổi sáo thổi tiêu đảm đương âm nhạc bối cảnh các loại...

Quả nhiên, có người hô vang: “Diệp Ma đại nhân đến!”

Quả nhiên không phải ma quân tới mà.

Lúc này, mọi người toàn trường đứng lên, sau đó quỳ —

Ta nháy mắt mấy cái, kéo Phượng Nghi cùng nhau... ngồi xổm xuống.

Quỳ là không có khả năng, đừng nói Phượng Nghi kiêu ngạo như vậy, chính là ta loại tiểu nhân vật bình thường chả liên quan gì đến nông nhênh ngạo khí này, cũng tuyệt đối sẽ không quỳ gối với nhân vật của ma vực.

Đây là thiên tính bản năng? Hay là... ờ, cảm giác chính nghĩa? Hay là, cái gì mà, thuộc về chủng tộc?

Ta cũng không rõ ràng lắm quan hệ ngồn ngang thế này. Có đôi khi chuyện ở mặt ngoài biểu hiện ra rất đơn giản, nếu truy cứu nguyên nhân lại có thể viết ra báo cáo nghiên cứu mấy trăm vạn chữ.

Kiệu kia dọc theo dải băng màu đen tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến chỗ ngồi cao trên không giữa sân mới dừng lại. Một nữ tử từ trong kiệu bước ra, thướt tha đi đến bên một chỗ ngồi trống, tư thái duyên dáng ngồi xuống.

Mặc dù cách thật xa, trên mặt nàng lại che sa đen, nếu như là nhãn lực của người thường có lẽ chỉ có thể nhìn thấy một điểm đen mờ hồ đang di động.

Nhưng... ta lại thấy rõ ràng, vị Điện Ma đại nhân, vị tỷ tỷ không biết từ đâu nhô ra của ma quân này, chính là Tam Thất.

Ta và nàng ở chung bao nhiêu năm, nhất cử nhất động, nhất ngôn nhất hành của nàng là thế nào, ta đã sớm quen không thể quen hơn, nàng dù cho che kín vải đen toàn thân, giống như, giống như đêm qua cô kiệu kia đi qua bên cạnh ta, ta đã ngửi ra mùi của nàng!

Phượng Nghi nắm chặt tay của ta, ta quay đầu cười cười với hắn, lại lắc đầu: “Đừng lo, ta sẽ không xúc động.”

Ờ... Nói xong lời nói ta mới phát hiện tư thế của chúng ta bây giờ rất buồn cười.

Chúng ta bây giờ là vai kề vai ngồi xổm cùng một chỗ... Ha ha, Phượng Nghi luôn luôn phong độ nhẹ nhàng, ta cho tới bây giờ còn chưa từng thấy hắn ngồi xổm đâu.

Cái này gọi là người dưới mái hiên không thể không cúi đầu đi.

Thế nhưng vì sao... Ta thế nào cũng nghĩ... Trong nhà vệ sinh công cộng kiểu cũ, một loạt lỗ, sau đó mọi người liền... ờ, người nào có chỗ đó... Giống như ta và Phượng Nghi bây giờ...

Phi phi, liên tưởng gì thế này! Quá buồn nôn!

Ta đang nghĩ ngợi lung tung, sau đó lại nghe thấy thanh âm to lớn vang vọng toàn trường kia: “Ô đại nhân đến!”

Ta nhỏ giọng hỏi: “Ô đại nhân này là ai?”

“Nghe nói là tổng quản của ma cung, ma quân thay đổi ba đời hắn đều khỏe mạnh.”

“Oa, đủ trường mệnh...”

Quả nhiên là hắn là trường mệnh, chẳng trách tên là Ô tổng quản, thì ra là một... tổng quản ô quy(1) cống mai rùa a! Tục ngữ nói ba ba ngàn năm rùa vạn năm mà! Ma quân cũng sống không bằng rùa!

Vị Ô tổng quản này lên sân khấu cũng không phải người nâng tới, mà là chính mình không biết từ chỗ nào liền đi ra, lúc mọi người nhìn thấy hắn đã đi tới chỗ ngồi bên phải đối diện Điện Ma Tam Thất, chậm rãi ngồi xuống.

Sau đó là trọng đầu hí (2)!

Vai chính lên sân khấu, leng keng leng keng leng keng!

“Ma quân đại nhân đến!”

Chẳng những người toàn trường quý, Điện Ma và rùa đã ngồi xuống cũng đứng lên, chấp lễ đón chào.

Ta giương mắt nhìn phía trên, lại không phát hiện cái gì.

Chú thích

(1) ô quy: rùa ↑

(2) trọng đầu hí: kịch có giọng hát và điệu bộ rất nặng ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 127: Lễ mừng sinh nhật ma quân (Tam)

Chờ ta lại quay đầu, một bóng người toàn thân mặc áo đen đã đứng trên đài bằng ở trung tâm quảng trường kia, ngồi vào trước chỗ trống ở chính giữa.

Bầu trời trên cả quảng trường vang vọng tiếng hoan hô, ma quân vạn tuế, ma quân vạn tuế, thanh thế ấy quả thực là có thể đất rung núi chuyển.

Hắn là xuất hiện như thế nào? Tốc độ siêu âm? Hay là có thân pháp di hình hoá ảnh gì đó?

Vạn tuế thì chưa chắc, Phụng Nghi từng nói, ma vực đến bây giờ, ma quân đã từng đổi rất nhiều lần, hầu như đều là tráng niên mất sớm. Không phải là ma công đòi nào luyện đến nổ tan xác, chính là nổi điên lên đại khai sát giới, bị người phía dưới hợp nhau dùng lửa để giết, sau đó đám còn sống dư lại chém giết một trận với nhau, người còn sống cuối cùng quang vinh leo lên ngai vàng ma quân. Sau khi vị này lên ngôi cũng sợ bị kẻ khác đoạt vị, vì thế lại khổ luyện ma công cường hãn không gì sánh được nghịch thiên nào đó... Lại tuần hoàn ác tính.

Thế nhưng nghe nói mấy trăm năm qua gần đây ma vực vẫn là rất thái bình, chủ yếu là ma quân tiên nhiệm khi chết sợ con mình ngồi không yên vị trí, đặc biệt mệnh ma điệp Tam Thất phụ tá, đây là thứ yếu, chủ yếu chính là hắn đem mấy ma tướng công lực sản sản với mình khi đó hoặc ám toán, hoặc phong ấn nốt, cho nên vị ma quân hiện nay này mất mấy trăm năm, vị trí ngôi vẫn vững chắc.

Thoạt nhìn gầy teo, vóc dáng không lùn. Ừm, mặt thì... Được, hạt châu rủ phía trước mũi đội đầu của hắn rất dày, ta căn bản nhìn không thấy khuôn mặt hắn.

Hắn chậm rãi nâng hai cánh tay lên, dùng một loại động tác tay khi hoàng đế tế thiên ta từng xem trong phim ảnh, chậm rãi nâng cao, lại mở ra, rồi buông, sau đó toàn trường đều nghe được một thanh âm bình thản: “Miễn lễ.”

Oa, thực sự có kiểu cách!

Lại nói tiếp cũng phải, ma quân không phải tương đương với hoàng đế của ma vực sao? Người ta đóng cửa xưng vương xưng đế, vậy tùy hắn thích.

Tiếng hoan hô ngừng lại, chúng ta cũng cùng đứng dậy với những người đó, ngồi xuống.

Vị tổng quản rùa kia chậm chạp đọc văn chúc mừng, cũng đều là câu may mắn. Xem ra cho dù là người là ma, ai cũng thích lời dễ nghe, người khác chúc mừng chính mình thiên tư tốt, phẩm tính tốt, năng lực mạnh mẽ, nói nguyện người trường thọ vạn tuế... Thanh âm của Ô tổng quản không có chút trầm bổng gì, giọng lại chậm, nhấn chữ lại trầm, ta nghe cơ hồ sắp ngủ gà ngủ gật, vậy mà hắn còn đọc rất dài, ta đoán chừng nửa tiếng đồng hồ, mới đọc xong bài từ chúc mừng của hắn.

Thì ra ma giới cũng quan liêu như thế.

Lực chú ý của ta từ trên người ma quân ngồi ngay ngắn bắt động kia, chuyển qua trên người ma điệp Tam Thất.

Nàng cũng là một thân y phục màu đen.

Tựa hồ tại ma giới, mặc đồ đen là chuyện vừa thể diện, lại vừa thời thượng. Người khác muốn mặc còn chưa chắc có thân phận tư cách để mặc. Bất quá Tam Thất trong trí nhớ của ta, chưa bao giờ mặc xiêm y như thế. Nàng chỉ mặc những màu sắc xinh đẹp nhất, phấn, tím, đỏ, ngũ sắc, chất liệu cũng đều là tơ sa, lụa là... Nhẹ nhàng mà dịu dàng. Bất quá bây giờ nàng mặc áo khoác đen tuyền, bí giáp (1) choàng bên ngoài cũng đen, phía trên dùng sợi bạc vẽ hoa văn. Chất liệu vừa thấy là biết rất nặng...

Hơn nữa nàng ngồi ngay ngắn bắt động, tản ra một cỗ khí thế vô cùng lạnh lùng uy nghiêm...

Có lúc chúng ta cho là mình hiểu rõ một người khác. Thế nhưng... lại bỗng dưng phát hiện, cái người hiểu, có lẽ chỉ là một phần nhỏ. Diện mạo chân thật của nàng, có lẽ không phải như người cho là mình nhìn thấy.

Ca múa bắt đầu biểu diễn. Ta phải thừa nhận, không tồi, rất đẹp mắt. Mặc dù thời đại này không có hiệu quả ánh đèn sân khấu của hiện đại, lại có thể dùng một vài pháp thuật đẹp tới bỏ sung. Phía sau sân khấu hiện đại thường có màn hình lớn. Người ta không có màn hình, lại cũng có thể dùng ma công làm ra đủ loại ảo giác duyên dáng động lòng người để làm phong. Âm thanh của hiện đại tốt, thế nhưng mỗi người ca hát của ma vực này đều có bản lĩnh hát cho người toàn trường đều có thể nghe được. Âm lượng vẫn là cái làm cho người ta thoải mái nhất ấy. Tiếng ty bà như tơ lụa xé ra, người kéo hồ cầm tiếng lòng cũng lên xuống theo, tiếng ca lại giống như yêu âm mị nhân...

Rất đặc sắc...

Bất quá hình thức nghệ thuật có phần đơn điệu. Ngoại trừ ca, múa, nhạc khí, còn có biểu diễn na ná xiếc ảo thuật, không còn gì khác nữa. Đây, tuy rằng đều rất êm tai, cũng rất đẹp mắt, thế nhưng nhìn một hồi, khó tránh khỏi mỏi mắt.

Ta nhìn Phụng Nghi, hắn ngồi ngay ngắn như chuông. Ta quay đầu lại, nhỏ giọng hỏi Chu Anh Hùng: “Lễ mừng này, dài bao lâu?”

“Dù gì cũng phải đến đêm đi!” Chu Anh Hùng nói cũng không chắc lắm: “Nghe nói trước kia có lần mở đến ngày thứ hai đấy.”

Được... Còn dài hơn cả Xuân Vãn (2) đấy!

Bàn tay Phụng Nghi qua đây khe khẽ cầm tay ta, còn vỗ hai cái.

Ta biết hắn bảo ta đừng sốt ruột, tay Phụng Nghi thật ấm áp, ta nháy mắt mấy cái, cũng không rút tay về.

Sau khi ca múa giữa quảng trường kết thúc, một thanh âm tựa như chiêng nứt nói: “Mọi người đều từng nghe uy danh của Lãnh Báo tướng quân chứ?”

Người phía dưới tung hô: “Đương nhiên từng nghe!”

“Uy phong của Lãnh Báo tướng quân ai mà chẳng biết!”

Chẳng lẽ muốn đánh nhau? Tinh thần ta dao động, nhìn chăm chăm giữa quảng trường.

Có một vóc người dị thường cao to, toàn thân mặc giáp, chậm rãi đi lên trên đài cao dựng phía bắc quảng trường.

“Giữa bụi cỏ ngọa hồ tàng long, cao thủ người tài gấp bội! Hôm nay nếu có vị nào tới khiêu chiến Lãnh Báo tướng quân, mời cứ việc lên đài! Có thể qua được mười chiêu dưới tay tướng quân, tặng vàng mười lượng! Có thể qua trăm chiêu, tặng vàng trăm lượng! Nếu như có thể thắng được một chiêu nửa thức của tướng quân Lãnh Báo, là có thể gia nhập Hồ Uy đội của ma cung chúng ta! Vậy...”

Thoạt nhìn người ma vực này là khá thích tranh tranh đánh đánh, hơn nữa điều kiện cũng thực động lòng người, người này lời còn chưa nói hết, cách chúng ta không xa bỗng nhiên có một thanh âm tựa như sét đánh nói một câu: “Được! Ta đây tới thử một lần!”

Lớn giọng thật!

Sau đó liền thấy một bóng người đội đất bên trái phía trước chúng ta, giống một quả cân lớn nặng nề nhảy xuống quảng trường. Ta vừa thấy thân pháp của hắn, liền biết người này khẳng định không giỡn! Lãnh Báo tướng quân kia đứng ở trên đài cao vững như núi, vừa thấy đã biết không phải là con tôm con tép, mà người vừa nhảy ra này, nhiều lắm xem như là một mặt hàng hạng bốn năm, cũng không phải đối thủ của Lãnh Báo kia.

Người nọ lên, một người bên cạnh hỏi: “Thỉnh giáo cao tính đại danh của vị bằng hữu này?”

Người này lớn tiếng nói: “Ta tên là Hắc Hồ!”

“Tốt, tốt, thì ra là Hắc Hồ tráng sĩ...”

Tráng sĩ... Trong bụng ta nhin cười. Xung tráng sĩ đương nhiên là rất bình thường, thế nhưng ta chung quy cứ nghe thấy liền muốn cười. Ừm, sau chuyện mà ăn người tám mặt, trên kế ước mà Phượng Nghi cầm, tựa hồ họ Chu kia cũng xưng Phượng Nghi là Phượng tráng sĩ...

Ta lên nhìn Phượng Nghi, sau đó cười trộm không thôi. Hắn hơi kỳ quái liếc mắt nhìn ta, sau đó lại thấy nhưng không lạ quay đầu đi. Có lẽ loại thường thường diên lên của ta đây hắn bắt đầu quen rồi.

Ta đang phân thân, không nghe thấy phía dưới lại nói gì đó. Trên đài cao chỉ còn lại có hai người Hắc Hồ và Lãnh Báo.

Hắc Hồ bày ra binh khí, là thanh khảm đao sống dày cực lớn, mà Lãnh Báo vẫn là đứng yên bất động.

“Hãy da!” Hắc Hồ mạnh mẽ vung đao chiếu đầu liền bổ tới. Lãnh Báo tay không động vai không nâng, chỉ nhẹ nhàng hơi nghiêng đầu, thoạt nhìn động tác hoàn toàn không có lực đạo và tốc độ, lại khiến Hắc Hồ chém không một đao.

Ta nhỏ giọng hỏi: “Hắn không đánh trả?”

“Lãnh Báo nhường hắn một chiêu.” Phượng Nghi nói.

Ngay khi chúng ta nói hai câu này, Hắc Hồ thay đổi chiêu, ngang đao chiếu bên hông Lãnh Báo đánh xuống.

Động tác của Lãnh Báo nhanh nện tàn nhẫn, một cước bay lên đá vào bên hông Hắc Hồ, đá cả thân thể khổng lồ của hắn bay ra ngoài, vượt qua rào chắn viên đài cao, rơi xuống dưới đài cao.

Hợ...

Ra tay nặng như vậy sao?

Người mặc áo nâu ban nãy hỏi Hắc Hồ tên là gì vung tay lên, có hai người chạy qua xem xét, nói: “Đã chết.”

Đã chết?

Ta thoáng sùng sốt, nhìn hai người kia nhanh chóng kéo thi thể của Hắc Hồ đi, trên khán đài lại tuôn ra từng đợt hoan hô. Đơn giản là Lãnh Báo tướng quân thân dũng này, vô địch này, cao minh này...

Thế nhưng, đây không phải là chuyện vui mừng sao? Mà lại... Mà lại làm ra tai nạn chết người, vậy nhưng...

Ta quay đầu nhìn Phượng Nghi, hắn tựa hồ cũng không kỳ quái, liếc mắt nhìn ta, thấp giọng nói: “Đây mới là mở đầu. Phía sau lễ mừng này, chỉ sợ còn có té sống...”

A... Ta đã quên.

Đây là Ma Vực, đánh đánh giết giết toàn bộ đều không phải là chuyện gì. Đánh chết một Hắc Hổ, ngược lại khiến không khí càng nhiệt liệt.

Ta nhìn đám người hoặc yêu reo hò xung quanh, rùng mình.

Nơi này không phải là sân thể dục gì, cũng không phải sự kiện vui vẻ gì...

Tôi thiếu, ta bây giờ đã cảm thấy, chúng ta hình như không nên tới.

Trời đã quá trưa, không trung u ám nặng nề. Ta nắm chặt tay Phượng Nghi, cảm giác nhiệt độ của hắn, trong lòng hơi kiên định một chút, thấp giọng nói: “Chờ hội này tan, chúng ta liền trở về đi.”

Hắn chỉ nắm tay ta, thấp giọng nói: “Được.”

Ma vực không thích hợp với chúng ta.

Chỉ là, Tam Thất...

Ta quay đầu đi, nhìn về phía nàng.

Nàng rút cuộc là Tam Thất trước, hay là Điệp Ma trước chứ?

Phượng Nghi từng khuyên ta, ta lại vẫn không thể tiêu tan.

Nếu như nàng biến thành như vậy là hoàn cảnh đưa đẩy...

Phía dưới đã đánh mấy trận, chỉ có một người dưới tay Lãnh Báo qua chừng mười chiêu, cũng may mắn không bị thương, được thưởng mười lượng vàng ngay tại chỗ.

Phượng Nghi nói: “Không muốn xem thì nhắm mắt nghỉ một lát đi.”

“Không, không có việc gì...”

Ta nhìn thấy có người rời chỗ ngồi, dọc theo hành lang hẹp phía sau chạy đi.

“Bọn họ là đi rồi sao?”

“Không phải...” Phượng Nghi dừng một chút, nhìn nhìn ta: “Người cũng muốn đi?”

Tám phần là muốn đi tiểu tiện.

“Có thể đi ra ngoài một chút sao?”

Ta cảm thấy bầu không khí nơi này càng nhiệt liệt, ta cảm thấy càng áp lực.

“Được.”

Chúng ta cũng đứng dậy đi về phía bên kia hành lang. Chu Anh Hùng cả miệng là vụn điểm tâm, lúng ba lúng búng nói: “Chủ nhân, các người đi nơi nào?”

Phượng Nghi nói: “Ngồi mệt, đi một chút.”

“Lập tức còn có cái đẹp mắt mà!” Hắn nói.

“Các người cứ xem đi.”

Chúng ta theo đường hẻm xuống thêm đá, băng qua một cái hành lang, nơi này cũng có người gác, nhưng cũng có người giống như chúng ta nghỉ tạm trong này. Trong đình viện phía ngoài hành lang trồng một loại hoa đỏ, màu đỏ tươi chói mắt, hoa dày che khuất lá cây phía dưới, không có một chút xanh biếc nào, chỉ có màu đỏ bá đạo này.

Ta chỉ nhìn thoáng qua liền quay đầu.

Phượng Nghi nói: “Đây là... hoa địa ngục.”

“Hử?”

Ta nhớ rõ ta dường như từng nghe qua cái tên này ở đâu đó.

Một người bên cạnh nói: “Nghe nói đây là hoa Điệp Ma đại nhân thích nhất.”

Hoa địa ngục? Tam Thất!

Ta nhớ ra rồi, Tam Thất từng hỏi Phụng Nghi, chuyện về hoa địa ngục!

Khi đó Phụng Nghi nói cái gì, ta nhớ không rõ.

Tam Lục cũng hỏi, sau đó Phụng Nghi nói gì mà vì ai vất vả vì ai vội...

Ấy đều là chuyện rất sớm trước kia!

Bất quá, hoa này xuất hiện ở đây, trong đó, có liên hệ gì đây?

Chú thích

(1) bị giáp: áo khoác không tay không cổ (trong hình chính là áo ngoài cùng màu đỏ có hoa văn rồng) ↑

(2) Xuân Văn: chương trình tiệc văn nghệ được tổ chức vào đêm ba mươi, có sự góp mặt của rất nhiều nghệ sĩ nổi tiếng của kênh CCTV

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Lễ mừng sinh nhật ma quân (Tứ)

Bên ngoài cách đình viện và tường cao xa xa, còn có thể nghe được động tĩnh trên đại quảng trường trong nam cung, những người đó hưng phấn hét to, cổ động, máu tươi chỉ càng làm cho bọn họ thêm hưng phấn mà thôi.

Ta nghĩ ta trong khung, vẫn là một linh hồn yếu đuối. Tối thiểu, ta cảm thấy loại tiết mục bạo lực này, không thích hợp với ta.

Người vội vàng đi qua bên người chúng ta ngược lại gấp không thể chờ: “Ta đoán nhất định là Hợp Trọng tướng quân lên sân khấu! Bút tích kia của hắn, nè!”

Hợp Trọng tướng quân?

Ta không muốn lại quay về, cùng với Phụng Nghi hai người dựa vào cây cột rộng bên ngoài, nghe người tới tới lui lui nói.

“Hợp Trọng tướng quân?”

“Ừ, nghe nói biết văn biết võ, hiện tại đã là đứng đầu của thất ma tướng.”

“Nghe thật là lợi hại nha.”

Phụng Nghi dùng truyền tâm ngữ nói với ta: “Thất ma tướng đời trước ban đầu bị giết mất năm, hai người khác sớm đã bế quan không ra, cho nên những người mới này lên nhanh.”

Truyền tâm ngữ, chính là chỉ có ta nghe được, người bên ngoài thì không nghe được.

“Ừm, có vẻ xem nữa không?” Ta cũng dùng truyền tâm ngữ hỏi hắn.

“Ngươi không phải không muốn trở về?” Phụng Nghi quay đầu. áo quần của hắn dưới ánh sáng ảm đạm của đình viện này thoạt nhìn giống như áo sa màu bạc. Phía sau là một sân hoa màu máu đỏ tươi.

Phụng Nghi cho dù trên mặt làm cho gầy gò vàng vọt, thế nhưng cũng không được một thân khí phách của hắn. Người đi ngang qua có không ít ngấm hân mã, thậm chí có một nữ nhân đứng ở nơi đó nửa ngày không dịch bước. Ta hắng hắng giọng, ho một tiếng, nghiêng nửa thân che khuất Phụng Nghi.

Hừ. Tuy rằng nói nhìn cũng sẽ không mất đi miếng thịt. Nhưng cũng không thể vẫn để nhìn tùy tiện suông sã như vậy chứ?

Kết quả ta đây vừa chắn, nữ nhân kia lại còn thực sự da mặt dày tự mình sấp qua.

Hơn nữa chẳng những sấp qua, còn lên mặt, hắng giọng nói: “Các ngươi là ai, vì sao dừng lại ở đây?”

Giọng điệu của chủ nhân.

Ta quay đầu, nữ nhân này mặc... A, chẳng trách ngang ngược như thế. Mặc cũng là váy màu đen mà!

Được rồi, khách khí chút mà nói. Nàng trông không tồi, làn da trắng nõn, môi tô đỏ hồng, trên đầu đeo hoa vải và trâm vàng hình thức tân thời, mắt dài nhỏ, môi hơi mỏng, trên tay còn đeo một cái nhẫn ngọc.

Không biết là cung nữ hay là nhân vật nào khác?

Ta thật sự không muốn để ý tới nàng ta, Phụng Nghi lại nói: “Bên ngoài âm ỉ quá, nương tử ta choáng váng đầu, ở chỗ này thờ một hồi.”

Họ, nương tử...

Hắn nói thật trôi chảy há... Cái đó, ta trước kia sao lại không biết Phụng Nghi đại lại bình dị gần gũi như thế? Hắn không phải luôn ra vẻ ta đây sao!

Ánh mắt của nữ tử kia chỉ quan sát Phụng Nghi từ trên xuống dưới, ngay cả ta người ngốc như vậy cũng có thể nhìn ra, trong mắt nàng kia hận không thể mọc ra cái móc câu Phụng Nghi đi.

“Vậy sao...” Nàng nói: “Đi về phía trước lại quẹo trái, có một phòng trà nhỏ, cũng là có thể đãi khách, hai vị không ngại qua đó ngồi một chút.”

Ta nói: “Vậy thì không dám, không cần làm phiền.”

“Không phiền không phiền.” Nàng còn thiếu chút nữa là lấy tay kéo Phụng Nghi rồi, có lẽ để ý bên cạnh có người còn có một tia rụt rè, không lời kéo Phụng Nghi lại kéo ta: “Hai vị mời bên này, ta mời hai vị uống chén trà. Hôm nay là ngày vui, ta có duyên với hai vị mà...”

Ánh mắt nàng kia nhìn chăm chăm Phụng Nghi, mặc dù nói là có duyên với hai chúng ta, thật ra nàng căn bản là không đếm xỉa đến ta!

Ta cảm thấy tính tình ta thật tốt, thế nhưng nữ, nữ nhân này, được rồi, có lẽ nàng không phải người, cũng là yêu ma quỷ quái giống ta, điều này không quan trọng!

Ta rất muốn quát nàng! Đây mới là quan trọng nhất trước mắt!

Ta nhìn lại nhìn, Phụng Nghi cũng ám chỉ ta an tâm một chút đừng nóng.

Được rồi, đây là trên địa bàn của ma cung, chúng ta người đang dưới mái hiên không thể không cúi đầu. Bất quá nữ nhân này, lúc đi đường vẫn muốn đi kề bên Phụng Nghi dụi dụi, đến phòng trà mà nàng nói kia, lại hận không được thể lập tức một cước đá ta ra, sau đó trực tiếp gục Phụng Nghi...

Oa, đây là Phụng Nghi còn dịch dung, nếu là không dịch dung, chỉ sợ nữ sắc lang này lập tức sẽ bá vương ngành thương cung!

Ta khinh! Xem đức tính kia của người! Điệp Ma đại nhân của các người đủ xinh đẹp đủ có khí chất đi? Phụng Nghi cũng không cho vào mắt nhá. Hứa Minh Loan thấy tại Mai sơn kia cũng coi là nhân vật hạng nhất đi? Phụng Nghi cũng là thờ ơ miễn cưỡng! Chỉ bằng người miếng gỗ này! Hừ!

Phụng Nghi cũng không lãng phí thời gian, nữ nhân này vừa báo tên, nói là Hồng Nhị, phụ trách một số việc vặt vãnh ngày hôm nay, trong giọng nói không khỏi có ý khoe khoang muốn yêu chiều, tựa hồ là ám chỉ Phụng Nghi, người xem người xem, ta có bao nhiêu thân phận địa vị, người nếu theo ta, đảm bảo người được lợi bla bla bla...

Ta bây giờ không tức giận chút nào, trái lại cố nén cười đến khó chịu.

Đây là ám chỉ Phụng Nghi hẳn là mau mau thức thời quý gối dưới váy nàng làm một gã tiểu bạch kiểm nhi thức thời nghe lời sao?

Nàng không biết vị trước mắt nàng này tiểu hồng kiểm nhi tiểu hắc kiểm nhi gì cũng có thể làm, chính là không thể làm tiểu bạch kiểm nhi sao?

Phụng Nghi hiệu suất cực cao, lập tức nheo mắt lại ra một câu: “Người bây giờ bề bộn nhiều việc, cực kì bận, mau đi về phía quảng trường đi.”

Hồng Nhị kia cũng ra lập tức gật đầu theo: “Phải, ta rất bận, ta đi trước.”

Ồ... Chiêu thức ấy thông minh nha!

Nàng chân trước vừa đi, ta lập tức tiến đến bên cạnh Phụng Nghi: “Người đây là di hồn đại pháp sao?”

“Tương đương.” Phụng Nghi nâng trà lên ngửi ngửi, nói: “Có thể uống, nước trà này rất sạch sẽ.”

Ta cũng nâng chén trà lên, mặc dù cảm thấy hắn đuổi Hồng Nhị kia đi thực sự hả lòng hả dạ, bất quá còn có chút lo lắng: “Liệu có bị phát hiện không thích hợp hay không?”

“Sẽ không.”

Ta buông tâm sự, sau đó cùng Phụng Nghi thảo luận nữ nhân kia ăn mặc khó coi, môi mỏng, lông trắng mắt còn nhiều hơn con người... Nói mấy câu cảm giác mình thực sự chẳng có phong độ gì, rất có ý ghét của gà con bụng dạ chanh chua. Bất quá, liếc mắt nhìn Phụng Nghi, khóe miệng hắn tựa hồ còn có nụ cười tủm tỉm, dường như nghe rất hăng say rất vui tai.

Có điều nụ cười trên mặt hắn, bỗng nhiên chợt tắt.

Ta cũng cảm thấy nơi đó có gì đó không bình thường, ngừng lại.

Trong không khí tựa hồ có một tia... tiếng gió bất an đang di động.

Phượng Nghi tại phương diện này nhạy cảm hơn ta. Mà ta tuy rằng được viên phong linh châu kia, lại chưa đến trình độ ấy của hắn.

“Làm sao?” Ta vừa đứng lên, vừa căng thiên chu vông ra.

“Thật sự là... Người không cảm thấy, có chút quen thuộc?”

“Quen thuộc?” Ta nhìn hắn.

“Đừng lo, ta nói rồi, có ta ở đây, người không cần phải lo lắng cái gì. Đi, chúng ta về quảng trường đi.”

Ta đáp ứng một tiếng, Phượng Nghi đẩy cửa đi ra ngoài trước. Chẳng có phong độ quý ông ưu tiên phụ nữ tí nào. Nhưng ta nhìn bóng lưng hắn, thấy thế nào, lại cảm thấy hắn thật sự là rất tuần tú rất tuần tú, rất có phong độ!

Trong hành lang lúc này cũng không có người nào, thế nhưng tiếng hô trong quảng trường lại là đợt sóng sau cao hơn đợt sóng trước, xem ra thật sự là... ừm, có huyền cơ nha.

Chúng ta tăng nhanh bước chân, còn chưa đi đến thềm đá nơi đó, bỗng nhiên bước chân Phượng Nghi dừng lại. Ta bản năng quay đầu nhìn về bên phải, có đoàn người đang đi về phương hướng quanh co khúc khuỷu của chúng ta.

Đám hộ vệ ma cung gác ở hành lang quỷ xuống, mà Phượng Nghi thì kéo tay ta, tránh trong bóng râm phía sau thang đá. Ta xem thời cơ cũng đến, lập tức tung ra một chiếc võng trong suốt che quanh thân chúng ta từ trên xuống dưới. Cho dù có người đứng trước mặt chúng ta, trọn to mắt nhìn, hít mũi ngửi, đưa tay ra sờ, cũng chạm không tới, không phát hiện được.

Mà người xa xa đi tới kia, ta cũng thấy.

Một đám cung nữ vây quanh, không phải Điệp Ma Tam Thất, lại là người nào?

Nàng mặc quần áo toàn bộ màu đen như nhuộm mực, váy dài tơi sa màu đen, tóc vén thành búi thiên vân không đối xứng, không mang trang sức nào. Cái loại khí thế cao quý, uy nghiêm này làm người ta cơ hồ khó mà ngược lên nhìn được.

Ta và Phượng Nghi chen cùng một chỗ, bất quá lúc này trong lòng ta tuyệt không có suy nghĩ lãng mạn gì.

Ta là nhớ tới một chuyện.

Khi ma quân tiền nhiệm chết, liền bổ nhiệm vị Điệp Ma này. Đó là chuyện mấy trăm năm trước. Mà ta gặp được Tam Lục và Tam Thất, cùng nhau bái nhập Đào Hoa quan, tuyệt không có thời gian dài như vậy, vì thế... nàng đầu tiên là Điệp Ma, sau đó mới là Tam Thất. Không, có lẽ từ đầu tới đuôi đều không có Tam Thất nào, vẫn chỉ có Điệp Ma mà thôi.

Ta vốn đang nghĩ, nếu như Tam Thất là bởi vì duyên cớ nào rơi vào ma đạo, bắt đắc dĩ mà biến thành như bây giờ, như vậy ta...

Tuy rằng ta chưa nghĩ nếu vậy ta nên đối xử với nàng như thế nào, thế nhưng...

Ta bây giờ không cần phải rối rắm vấn đề này.

Đám người này đi qua trước người chúng ta, hai bên cách gần như vậy, ta thậm chí có thể thấy rõ chiếc cổ thon dài trắng nõn của Tam Thất, được cổ áo bao quanh làm nổi bật, giống một con thiên nga cao quý. Những người đó không một ai phát hiện ta và Phượng Nghi đang náu ở đây. Chờ các nàng đi xa, ta mới rút võng tơi, cùng Phượng Nghi dọc theo thềm đá trở về.

Bất quá, vị Điệp Ma này vì sao vội vàng rời đi chứ?

Vừa bước ra đường hẻm, tiếng gầm nghênh diện ào tới quả thực muốn đẩy người ngã về phía sau. Ta dừng bước nhìn về giữa sân, trong sân một bên là ca múa, một bên sương dây bao quanh, trung gian còn có tiếng đánh nhau hô quát, nơi chúng ta đi qua, những người xem cũng đã đổ mắt khàn giọng, khen ngợi ồn ào cũng tới tình hình rất cô đọng hòng căng thẳng tốt độ, tựa hồ nhìn không thấy chân tướng tranh đấu trong sương dây kia, ngược lại cảm thấy càng thêm thần bí kích thích!

Đến nơi này, cái loại cảm giác không thích hợp đó càng đậm.

Ta ngẩng đầu ngắm trời, trời u ám giống như lúc đã lên đèn, chung quanh quảng trường và bên cạnh khán đài đều đốt bó đuốc lớn, những cây đuốc này tuyệt đối không bình thường, sân lớn như vậy, lẽ ra chút chiếu sáng ấy căn bản không đủ, bất quá người ma cung đều có thủ đoạn, không biết là dùng thủ pháp gì, những cây đuốc này cực kỳ sáng, chiếu bốn phía vẫn sáng sủa như cũ.

Chúng ta trở lại chỗ ngồi, Chu Anh Hùng bọn họ thật ra vẫn liên tục quay đầu lại, nhìn thấy chúng ta mới nhẹ nhàng thờ ra, Chu Anh Hùng oán giận: “Chủ nhân, sao lại đi lâu như vậy? Chúng ta còn nghĩ có phải thân thể chủ nhân không khỏe hay không, định đi tìm đây.”

“Nơi này quá ẩm ướt,” ta nói: “Nghỉ ngơi một lát ở phía sau mới trở lại.”

“À.” Chu Anh Hùng không hỏi lại, mà là cao hứng phấn chấn chỉ vào giữa sân nói: “Chủ nhân mau nhìn! Chuyển đi này quả thực không tệ nha! Vị Hợp Trọng tướng quân kia thật là thủ đoạn, chỉ bày một trận nhỏ, liền vây mấy tráng sĩ khiêu chiến hắn kia không ra được!”

“Ồ...” Ta không hứng thú lắm.

Cảm giác của Phượng Nghi tuyệt đối không sai, ta cũng cảm thấy cảm giác của mình càng ngày càng rõ ràng.

Hắn là không phải vì trận pháp nhỏ kia.

Nơi này khói mây hội tụ, lôi điện ẩn mà không phát. Hơn nữa luồng không khí bốn phía quảng trường tựa hồ cũng bị một cổ ám kinh lôi kéo, chậm rãi, biến hóa vi diệu sản sinh không làm người ta phát giác ra được!

Ta liếc mắt nhìn Phượng Nghi, hắn cũng nhìn ta, dùng thần giao cách cảm nói: “Đây là pháp trận của đạo gia.”

“Cái gì?”

Ta cơ hồ suýt thất thanh hô lên.

Trận do đạo sĩ giăng? Ma, ma vực này cơ hồ cũng chính là một thế gian con người khác, nhân gian có hết thấy nơi này đều có, chỉ duy độc không có hòa thượng đạo sĩ!

Không không!

Ta đột nhiên nhớ ra!

Ta sao lại đã quên! Chúng ta còn vừa mới gặp một đạo sĩ không bao lâu!

Thanh Liên đạo sĩ của Thục sơn, mờ mờ ảo ảo chuông giáo một đời, lại sau biến Đào Hoa quan cũng mai danh ẩn tích kia!

Hắn không phải đang ở ma vực sao? Hơn nữa, hắn trước kia đã từng bày ra chuyện diệt yêu, liễu mạng cùng Đào Hoa quan chính là lưỡng bại câu thương. Chẳng lẽ, chẳng lẽ hắn chạy đến ma vực, cũng muốn ở chỗ này bày trận diệt ma hay sao?

Chu Anh Hùng hưng phấn chỉ cho chúng ta xem: “A, sương mù tan một tầng. Chủ nhân, mau nhìn, đó chính là Hợp Trọng tướng quân! Thật sự là anh minh thần võ nha!”

Trình độ văn hóa của Chu Anh Hùng rất thấp, từ anh minh thần võ này tám phần cũng là học xong dùng liền. Bất quá, thân ảnh như ẩn như hiện trong sương dày kia...

Ta và Phượng Nghi nhìn nhau.

Đây không phải Thanh Liên đạo sĩ còn là ai?

Không thể ngờ được hắn lại thành tướng quân của ma vực! Đây thật đúng là... Chuyện lạ mỗi ngày đều có, hôm nay đặc biệt lạ hơn! Nháy mắt một cái, gà mái biến thành vịt!

Hắn chẳng những đến ma vực chơi Vô gian (1), còn chơi đến lớn! Vô gian tới ma cung của ma vực, còn có thể lẫn vào đến đứng đầu thất ma tướng, không bị người nhìn thấu không nói, lẫn vào có thể coi là nổi lên sóng gió!

Ta lấy đầu ngón chân tự hỏi cũng có thể cho ra một cái kết luận: Trận pháp trên đỉnh đầu đã động lại chưa lộ manh mối ấy, hai trăm phần trăm thoát không được quan hệ với vị đạo sĩ này!

Chú thích

(1) Vô gian: chỉ phim “Vô gian đạo”, kể về cuộc đấu trí căng thẳng giữa một viên cảnh sát hoạt động bí mật trong một băng xã hội đen và một tên tội phạm do chính băng xã hội đen này gài vào lực lượng cảnh

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: Mây đen che đỉnh thành muốn đổ (Nhất)

Trận pháp vẫn lặng lẽ thúc giục. Lệ khí của mấy vạn người quan sát trong này bị cảnh máu tanh kích thích mà phát ra, tựa hồ có tác dụng xúc tác trận pháp ấy.

Đạo sĩ kia là hướng về phía ai? Ma quân? Ma cung? Ta nghĩ Thanh Liên đạo sĩ này chung quy sẽ không có hứng thú với chuyện giết sạch mấy vạn khán giả chứ?

Người này ẩn núp tại ma vực lâu như vậy, nhìn cho tới hôm nay mới động thủ, nhất định là mưu tính sâu xa.

Ta không có hảo cảm với đạo sĩ.

Liên quan tới chuyện đạo sĩ muốn làm cũng không có hảo cảm.

Còn Phurong Nghi, thoát nhìn thuần túy là bộ dạng xem nào nhiệt, nếu như đạo sĩ thực sự đánh nhau với ma quân, phỏng chừng hắn sẽ không giúp cả hai đi? Ta đây cũng xem nào nhiệt theo là được.

Người của ma vực, còn có yêu ma, đều tôn sùng bạo lực. Mặc dù biết rõ đi khiêu chiến ma tướng quân dữ nhiều lành ít, nhưng nếu thực sự có thể chống đỡ mấy chiêu, hoặc là gặp may mắn có thể thắng một chiêu nửa thức, vậy đãi ngộ thật đúng là mê người. Cho nên mặc dù trong trận sương mù dày đặc của Hợp Trọng tướng quân do Thanh Liên giả mạo kia không ngừng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, từng người đi lên khiêu chiến bị ném ra trong sương, thế nhưng nhảy vào trong sân thi triển thân thủ thử vận khí còn không ít.

Họ, làm một đạo sĩ mà nói, có thể đại khai sát giới tại ma vực giống như chặt dưa thái rau như thế này, hơn nữa còn là giết quang minh chính đại, bị giết còn người sau tiếp bước người trước mà xông tới, trong lòng Thanh Liên đạo sĩ nhất định rất thích đi?

Phurong Nghi dùng thần giao cách cảm nói: “Chú ý.”

“Vẫn chú ý mà.” Ta nửa điểm cũng không dám thả lỏng. Trận pháp của đạo sĩ, ta nào dám xem thường?

Người ban nãy liều mạng hò hét gào thét bên cạnh, dường như khí lực đã dùng hết, có chút mệt mỏi ngồi xuống. Không phải một người hai người, phóng mắt nhìn lại, đại bộ phận đều là như thế. Ngay cả Chu Anh Hùng bọn họ so sánh với vừa rồi, cũng không có tinh thần gì, một cái túi nước ba người truyền đến truyền đi ngậm lớn uống, thế nhưng thanh âm nói ra lại rất khàn.

“Chủ nhân... Người cảm thấy mệt mỏi không?”

Ta lắc đầu.

Chu Anh Hùng vỗ trán mình một cái: “Kỳ quái, ta lúc này sao lại thoáng cái đã mệt rồi.”

Đây cũng không phải là chuyện thoáng cái. Trận pháp này mượn địa thế xung quanh, còn ngầm hợp với thiên thời ngày hôm nay. Không biết nơi khác có phải còn có pháp bảo hoặc là người nào ẩn núp giúp đỡ hay không, Chu Anh Hùng bọn họ hãm thân trong trận đã lâu, lúc này phát giác, đã muộn.

Người cảnh giác vẫn có, ta nghe thấy phía sau cũng có người nói: “A, kỳ quái, sao lại thoáng cái mất đi khí lực?”

“Chứ không phải là người vừa nãy bị dọa chứ? Không đúng. Ta sao cũng... Có cổ quái!”

Thanh âm này nhanh chóng lan tỏa, hình thành một tiếng gầm suy đoán phần nộ sợ hãi. Thế nhưng những người này cho dù phát hiện, cũng đã ngay cả khí lực nhảy người lên cũng không có.

Chu Anh Hùng kêu ôi một tiếng, đã trượt chân xuống tầng đá, Tiểu Tứ Tiểu Tam bên cạnh cũng choáng váng giống như say rượu.

Ta nhìn Phurong Nghi, kéo tay áo hắn một cái.

Phurong Nghi vốn là ngồi ngay ngắn bất động, vì bị ta kéo, hắn thuận thế liền nghiêng người tựa vào bả vai ta.

Họ... Hắn nhưng thật ra không khách khí!

Ta cũng nghiêng người, dựa vào lan can đá bên cạnh giả ngất, thế nhưng đôi mắt nheo lại, chăm chú nhìn giữa sân.

Những tên thị vệ kia cũng hơn nửa đã ngã oạch, còn có tên cố sức chống đỡ, nhưng cũng chưa đi được mấy bước, liền bùm té ngã xuống đất. Một người cách chúng ta không xa, thậm chí một đường từ trên thềm đá lăn xuống phía dưới, chính mình vô lực không thể chỗi, ngay cả kêu thảm thiết mấy tiếng cũng là yếu ớt vô lực.

Mây trên đỉnh đầu càng đè càng thấp, càng ngày càng đen.

Trong lòng ta hơi siết chặt, bắt đầu hiểu vì sao Phurong Nghi vừa nãy lại hỏi ta có cảm giác quen thuộc hay không!

Đây là... Trận pháp này, lúc trước khi ở tại Đào Hoa quan, cũng là sắc trời như vậy, tình cảnh như vậy!

Ta hơi hoảng hốt, nhớ tới khi đó, tiểu đạo sĩ gầy gò, bầu trời xẹt lòe điện, mưa xối xả... Đêm tối, tất cả phát sinh ngày đó, đột nhiên lập tức đều lật ra.

Bên hông bỗng nhiên siết chặt, cánh tay Phụng Nghi ôm quanh thắt lưng ta, hân dùng thần giao cách cảm hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì... Chỉ là cảm thấy, chuyện hôm nay, chỉ sợ không thể thiện.”

“Đừng giấu giếm ta.”

Thanh âm thần giao cách cảm nghe được, trực tiếp vang lên trong đầu, phiên muội rất nhỏ trong giọng nói của hân, còn có ý quan tâm nồng đậm, ta đều có thể cảm nhận được.

“Ừm, nghĩ đến ngày trước... Đào Hoa quan lần đó...”

Đầu của hân gối lên trên chân ta, một đôi mắt trong suốt.

Ta cũng không quá kinh ngạc phát hiện, hóa trang trên mặt hân đang dần dần mất đi, lộ ra diện mạo vốn có.

Tay hân nâng lên, nhẹ nhàng xoa gò má ta, nhưng không nói thêm gì nữa.

Trong quảng trường phía dưới, cũng rốt cuộc có dị động.

Đám sương mù màu đen vốn bị khống chế trong phạm vi đài cao kia, đột nhiên giống như bị gió lớn kích động, khuếch tán tràn ra bốn phía. Thân hình người nọ lộ ra ở giữa sương dày, chính là đạo sĩ Thanh Liên kia.

Thất ma tướng thì ra là chia nhau ngồi bốn phía ma quân, một thân ảnh đứng lên quát hỏi hân: “Hợp Trọng! Người làm cái trò gì!”

Thanh Liên dài giọng cười to: “Trên đời chưa từng có người là Hợp Trọng, ta là người trong đạo môn Thục sơn, đi vào ma vực, chỉ vì hàng ma!”

Đã đến lúc chân tướng rõ ràng, đích xác không cần phải che giấu lấp liếm.

Bất quá, đạo sĩ này thật can đảm há! Một mình một người, quấy nhiễu toàn bộ ma vực lớn như thế!

Ừm, hân thật sự không có người giúp đỡ sao?

“Người! Giới tên đạo sĩ người! Vậy mà... Vậy mà âm ngoan ác độc như thế!” Người nọ gào to một tiếng, nhanh chóng xông về phía Thanh Liên tấn công, thoạt nhìn tựa hồ vẫn chưa chịu ảnh hưởng quá lớn của trận pháp này, chính là ma tướng Lãnh Báo vừa nảy lên sân so chiêu với người ta ấy.

Thế nhưng Thanh Liên chỉ phát tay một cái, một ánh sáng màu tím nhạt hình cung đánh ra, giống như mũi tên nhanh chóng bắn xuyên qua thân ảnh của Lãnh Báo trên không trung.

Thân thể Lãnh Báo tựa hồ dừng lại một chút trên không trung, thời gian ta mím mím môi, thân thể hân giống như điều đứt dây, đã từ giữa không trung lập tức cắm xuống dưới, gục dưới đài cao kia, không thấy nhúc nhích.

Không lâu trước Lãnh Báo này còn đang giết người khác trên đài, thế nhưng chỉ chớp mắt, liền đến phiên chính hân phơi thây dưới đài.

Ngoài sân nhiều người xem mê mẩn liệt như vậy, mặc dù tình chỉ có một nửa, cũng đều không có khí lực gì, nhưng cũng bị cảnh này dọa sợ, giữa sân đầu tiên là một mảnh tĩnh mịch, sau đó “ầm” một tiếng, vô số tiếng chửi rủa, sợ hãi, gào thét hỗn hợp cùng nhau vang lên. Tay trái Thanh Liên giữ chuỗi kiếm, tay phải bắt pháp quyết, sau khi làm mấy thủ thế cực nhanh, ngón tay và bàn tay vung bắn ra ngoài! Đám mây trên đỉnh đầu âm thầm hạ thấp mấy trượng, áp lực giữa sân tăng lên nhiều, những người chưa ngất đi, cũng rốt cuộc không phát ra được thanh âm nào.

Đây... Đây nếu như là báo ứng, cũng tới quá nhanh đi?

Phụng Nghi cũng tựa hồ hơi hơi giật mình: “Thì ra là thế. Hèn chi.”

“Cái gì?”

“Phi kiếm của hân, hân là chí bảo của Thục sơn, thanh kia là tiền cổ di truyền được xưng là Từ Đình! Nghe nói là cổ tiền nhân thái Thái Ất Kim Tinh của phương tây luyện thành... Chỉ là đã thất lạc rất lâu, không ngờ, lại rơi vào trong tay hân!”

Ta lập tức tỉnh thần: “A, chuyện này ta cũng biết, bảo kiếm này hân là có hai cái, còn có một thanh bảo kiếm tên là Thanh gì gì đó, là một đôi với cái này, đều là bảo vật diệt ma, có đúng hay không?”

Chuyện này cũng không phải ta hiểu sâu biết rộng, mà là trong phim truyền hình xem kiếp trước, có một bộ tên là Từ Thanh bảo kiếm. Bất quá tên kiếm ta lại không rõ lắm.

Phụng Nghi trầm giọng nói: “Thanh kiếm còn lại, tên là Thanh Tác.”

Phải, ta cũng có chút ẩn tượng, hẩn chính là cái tên này.

Thanh Liên đây đã có Từ Đình kiếm, như vậy ma cung và ma quân ngày hôm nay, chỉ sợ sẽ xui xẻo. Huống chi hẩn còn bày trận pháp điều độc uy lực vô cùng lớn này, làm cho người người đều tựa như uống thuốc mê bò cũng bò không nổi, phần thắng lại càng tăng nhiều!

Náo ra động tĩnh lớn như vậy, bất quá vị ma quân hôm nay bị quấy nhiễu lễ mừng sinh nhật kia, lại vẫn đang ngồi ngay ngắn bất động, tựa hồ chuyện phát sinh bên ngoài dường như không có chút quan hệ nào với hẩn.

Hẩn là có cái gì để dựa vào mới bất động như núi, hay là bị những trận pháp gì đó này của Thanh Liên tính kế? Bằng không sao lại bất động như thế?

“Yêu đạo Thực Sơn! Chớ có can rờ!”

Lại là một người đứng dậy, mặc áo choàng màu xám, khoác giáp bạc, trong tay kéo một cây búa nặng thật dài: “Hợp...” Hẩn nói một chữ, lại phi một tiếng, hung hăng ỏi ra một ngụm nước miếng xuống đất: “Tĩnh ta mù mắt, mấy năm nay còn đối xử với ngươi như đại ca! Ma đạo bất lương lập, thế nhưng các ngươi mang danh chính đạo tâm kế quỷ quái thủ đoạn quỷ vực này, ma vực chúng ta cũng tự thấy thẹn! Chính đạo cái gì? Các ngươi còn nham hiểm đề tiện hơn cả ma đạo! Hôm nay cái mạng ta đây liền giao ở chỗ này, nhưng ngươi cũng đừng hòng lấy rồi đi!”

Thanh Liên đạo sĩ thể nhưng khe khẽ thở dài, nói: “Đối huynh đệ, ta ngươi thuộc ma đạo lường trợn, tình nghĩa quá khứ, ta cũng không phải đều lừa gạt... Quên đi, đến ngày hôm nay cũng không cần nói nữa. Ngươi hôm nay nếu vút kiếm khoanh tay, ta có thể bảo đảm tính mệnh của ngươi!”

“Mẹ nó chứ! Không chết cái gì? Bị tặc đạo sĩ các ngươi đây nhốt lại, chết không chết sống không biết, không thấy mặt trời, còn phải sám hối chuộc tội cái gì! Lão tử không làm!”

Ôi, miệng thực cứng, tính tình thì... Ta cũng cảm thấy họ Đới này rất sáng sủa. Bất quá, Thanh Liên người này thực sự rất khó đối phó. Đạo thuật, kiếm thuật, tâm thuật, đều là cực lợi hại, ma tướng họ Đới này sao có thể được lợi? Hẩn cũng chỉ chống đỡ hơn Lãnh Bảo được mấy chiêu mà thôi, mười chiêu, hẩn chưa chạm vào được vạt áo Thanh Liên, búa dài trong tay đã bị kiếm quang của Từ Đình kiếm đánh bay trước, sau đó đầu cũng nở hoa.

Thanh Liên một mặt dùng khẩu khí tiếc hận nói chuyện, một mặt lại không chút do dự hạ thủ giết người.

Ta cảm thấy được họ Đới kia có một câu nói rất đúng, những tên chính đạo này mà đã làm chuyện, so với ma đạo thủ đoạn còn đen tối, tâm kế còn độc ác hơn.

Ta có chút mê hoặc, ta xem như chính đạo, hay là một đường yêu ma đây?

Không cần hỏi, ta cảm thấy ta là một... yêu ma rất chính xác!

Ôi, loại sự tình này nói không rõ ràng.

Thất ma tướng mất hai người, Thanh Liên phi thân xuống đài cao, lại không quên bắt pháp quyết khổng chế trận pháp. Hai tay hẩn cùng giơ lên, thoát nhìn là toàn lực thúc giục.

Ngực ta chấn động, cảm giác thể lực khí tức và pháp lực của mình đều tựa như sắp bị mây đen không ngừng xoay tròn đè thấp trên đỉnh đầu hút đi, vội vàng thu nhiếp tâm thần, không thể chỉ xem náo nhiệt.

Trận pháp này chắc chắn cũng là sáng chế nhằm vào yêu ma, ta là yêu, cho nên đương nhiên cũng bị liên lụy.

Phượng Nghi nhẹ tay nắm tay ta, một cỗ pháp lực và khí tức ảm áp theo tay chúng ta đang nắm từ chỗ hẩn chảy về phía ta.

“Không cần, ta không sao.”

Hẩn chỉ nói: “Không nên khinh thường. Nếu như không khoẻ, phải nói cho ta.”

Ta gật đầu, nhìn về phía xa xa.

Nơi này nháo thành như vậy, vì sao những người liên quan khác trong ma cung không có phản ứng gì? Chẳng lẽ bọn họ đều mù điếc sợ choáng váng hay sao?

Hay hoặc là, bọn họ... không thể đột phá vào bên trong trận pháp này?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 130: Mây đen che đỉnh thành muốn đổ (Nhị)

Ngay từ đầu ta đã biết trận pháp này cũng sẽ có sét đánh! Ta chính là muốn xem thử sét này đến bao giờ mới bắt đầu đánh.

Quả nhiên mà, đạo sĩ này không có ý tốt, sét đánh ma tướng ma quân chuyện tốt như thế hẳn tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Ta và Phượng Nghi từ trên cao nhìn xuống, thấy rõ ràng.

Thanh Liên đạo sĩ tuyệt đối âm hiểm, sau khi dùng phi kiếm xử lý trước hai ma tướng quân, mấy người sau hẳn toàn dùng kiếm quang đối địch, hơn nữa vừa đánh vừa lui, làm cho người ta cảm thấy hẳn ngoại trừ phi kiếm và pháp quyết không biết chiêu gì khác, thế nhưng mây này càng đề càng thấp, cảm giác đám mây hạ xuống thấp nhất đã sắp đề đến cột cờ tại chỗ cao của quảng trường này, sau đó đột nhiên hai tia chớp màu tím giống như rắn độc thoát ra khỏi tầng mây, thoáng cái ầm hai ma tướng có lực công kích mạnh nhất đen thành bánh khô...

Đáng thương...

Ta chỉ có thể không giúp bên nào.

Ta chính là một... ợ, con nhện yêu chính nghĩa.

Ta không cùng một đường với những người của ma vực này, cũng không phải cùng một đường với đạo sĩ.

Nói đến nói đi... Ôi, ta cũng chỉ có thể cùng con phượng hoàng trời không thu đất không quản bên cạnh này làm người qua đường.

Ta nhìn nhìn Phượng Nghi kề bên, hẳn cũng ngồi ngồi nhìn rất vui vẻ nhá!

Ta sờ sờ mũi, loại nhìn người khác bị đánh nát bét, bản thân xoa tay xem nào nhiệt này... Ừm, được rồi, ta còn chưa quen, nhưng nhìn Phượng Nghi thì rất quen. Người này sống đã bao nhiêu năm? Loại sự tình này nhất định làm không ít.

Đúng rồi! Mặc dù chúng ta đều đã tới mức muốn nói cười loạn gả, ta còn chưa biết bao nhiêu về hẳn đâu!

Quay về phải tỉ mỉ hỏi rõ ràng — Hẳn bây giờ là kỳ thiếu niên kỳ thanh niên hay là kỳ lão niên! Đừng nhìn các yêu tinh mỗi người đều có thuật trú nhan, thế nhưng dưới lớp da mềm chưa biết chừng chính là xương cốt già! Ta cũng không thể gả cho một con chim già!

Về phần lời điện này, các khách xem tê liệt ngã xuống toàn trường đều trong phạm vi có thể này bắt đầu phát run có lẽ yêu ma quý quái sợ lời hóa là thiên tính, ta lại không sợ hãi chút nào, chút lời chớp ấy, thật sự không có gì đáng sợ.

Song, thủy chung không có giúp đỡ từ bên ngoài, các ma tướng lại liên tiếp bị thương bỏ mạng, vị ma quân kia, cuối cùng cũng nhúc nhích.

Hắn một thân hắc bào, ngạo nghễ mà đứng, bên hông đeo một thanh trường kiếm hình thức cổ xưa. Không khách khí mà nói, hẳn đứng, thật sự là đáng người thon thả, ngọc thụ lâm phong nha. Bề ngoài thoạt nhìn đẹp hơn Thanh Liên đạo sĩ, tuyệt đối cấp bậc tiên phong đạo cốt. Ừm, đuổi kịp Tử Hăng và Phượng Nghi.

Kiếm của hẳn... Ừm, Phượng Nghi bỗng nhiên khê động cơ thể, sau đó ngồi thẳng.

Hắn cũng không sợ bị phát hiện... Ợ, nhưng có thể phát hiện chúng ta, toàn bộ đã không nhúc nhích được. Trong quảng trường phía dưới, không ai phát hiện được chúng ta, thực sự không có gì phải sợ.

“Người sao bỗng dừng lại ngồi dậy?”

“Thanh kiếm kia của ma quân, ta thật ra nhìn rất quen mắt.”

“Thật không?” Ta nói: “Không phải là Thanh gì gì Tác kia trong Thục sơn song kiếm chứ?”

Ta thề ta là nói lung tung thôi! Tuyệt đối thế! Ta tổng cộng không biết tên của mấy thanh danh kiếm. Kết quả Phượng Nghi cư nhiên kinh ngạc gật đầu nói: “Đúng vậy! Ta nhìn rất giống, bất quá kiếm chưa ra khỏi vỏ. Ta cũng chưa thể xác định có phải hay không.”

“Hả?” Ta tròn to mắt. Mèo mù vớ chuột chết cũng không vớ chuẩn như vậy chứ?

“Xem tiếp.”

Khuôn mặt của vị ma quân kia ta nhìn không rõ lắm, bởi vì hẳn chỉ để ta xem mặt bên nhỏ nhỏ. Ta chỉ thấy rõ ràng một bên tai hẳn — Ừm, tai trông không tồi, sau đó bọn họ liền đầu võ.

Kiếm quang màu tím và trong nháy mắt chói mắt người, ta bản năng lập tức nhắm nghiền hai mắt.

Đau!

Mắt vô cùng đau!

Phượng Nghi một phen ôm lấy ta, đặt đầu ta trước ngực hần, liên tục hỏi: “Làm sao vậy? Đau lắm sao? Để ta xem thử!”

“Không, không sao...” Chính là vừa rồi bất ngờ không kịp đề phòng bị đâm một chút, ta có thể cảm giác không có gì đáng ngại, mắt đột nhiên nhìn thấy ánh sáng mạnh, khẳng định sẽ khó chịu, thế nhưng kiếm quang kia còn chưa mạnh tới mức chọc mù được ta.

Trong thanh âm của Phượng Nghi tràn đầy lo lắng và áy náy: “Vậy phải trách ta, song kiếm Từ Thanh đồng thời ra khỏi vỏ, chưa nói uy lực của kiếm, chính là kiếm quang kia, yêu, quý yếu một chút bị bắn cũng sẽ hôn phi phách tán.”

“Lợi hại như vậy sao...” Ta che mắt: “Chẳng trách là song kiếm diệt ma, thế nhưng vị ma quân kia sao có thể dùng Thanh Tác kiếm?”

“Việc này, ta cũng không rõ lắm. Thế nhưng hai thanh kiếm này có tiên thiên linh tính, sẽ tự mình nhận chủ, tuyệt không bị cường lực nào bức bách hoặc che đậy... Có lẽ, trong này có nhiều khúc chiết.”

Ta không thể mở mắt nhìn, chỉ có thể hỏi Phượng Nghi: “Đánh như thế nào?”

“Chỉ sợ... khó phân thắng bại.”

Ta hỏi: “Thanh Liên đạo sĩ không triệu lôi điện giúp đỡ sao?”

“Lúc này không thể triệu lực lôi điện, hần không rảnh phân thân để ý. Hơn nữa... ta thấy vị ma quân này, nhất định có chí bảo tránh lôi.”

Oa, cũng không là kẻ dễ bắt nạt.

Ta nghe thấy kiếm quang vang vèo vèo, tiếng động giữa sân vẫn chưa ngừng, đám mây trên đỉnh đầu càng dè càng thấp.

“Đây,” Phượng Nghi nhẹ nhàng mở bàn tay che ánh mắt ta, đầu ngón tay chạm lên, lạnh lạnh.

“Ồ...”

“Đau lắm sao?”

“Vẫn ổn...”

Ta nghe thấy hần khe khẽ thở dài, thấp giọng nói: “Không ngừng chảy nước mắt, xem ra thật sự là bị thương.”

“Đừng lo, trong lòng ta biết, không tính vết thương gì.”

Chỉ là không mở mắt ra được thôi.

Bỗng nhiên ta sững ra đó.

Phượng, Phượng Nghi hần...

Môi hần dán trên mí mắt ta.

“Họ... Phượng, Phượng Nghi...”

Mắt là vị trí yếu ớt nhất cảm thể nào chứ, ta run rẩy, cảm giác đầu lưỡi hần chạm vào chỗ lông mi ta.

“Ta còn có chút bản lĩnh chữa trị.” Môi hần hơi dời đi, lúc nói chuyện hơi thở ấm áp phả lên làn da trên má ta: “Đừng sợ, lập tức là được rồi.”

Không không, ta sợ không phải cái này.

Mà là loại cảm giác quái dị ấy...

Dường như, dường như bộ phận yếu ớt nhất trong cơ thể thoát cái bị mờ ra lơ lửng, không có một chút phòng ngự nào. Đầu lưỡi hần nhẹ nhàng di trên mắt ta. Mặc dù cách một tầng mí mắt, ta lại cảm thấy, lại cảm thấy...

Sau đó con mắt run run tựa hồ hơi lộ ra khe hở, đầu lưỡi hần cứ như vậy chạm đến tinh thể trong mắt ta.

Toàn thân ta cứng ngắc, không ngừng run rẩy.

Ta cảm thấy ta sắp ngất đi rồi!

Không, có điều, thật sự, không cảm thấy đau chút nào!

Không biết là môi lưỡi hần thực sự có công hiệu chữa thương, hay là ta, chính ta quá căng thẳng, lực chú ý đều bị dời đi, cho nên đau đớn cũng không cảm giác được chút nào.

Trong đầu mơ mơ hồ hồ, nhớ Phụng Nghi nói với ta, máu phụng hoàng có thể giải mọi loại độc trong thiên hạ, thế nhưng... ta không biết phụng hoàng còn có thể, ờ, chữa thương như thế...

Chiều như vậy xem, Phụng Nghi thật đúng là, đúng là toàn diện, đa công năng, vạn dụng vạn linh... Một bảo bối sống nha!

Một mắt kết thúc trị liệu, sau đó là mắt kia.

Ta cảm thấy... trong mạch máu ta chảy không phải là máu, đầy đều là rượu mạnh và dung nham! Ta sắp bị đốt thành tro, sắp bị đốt thành nước! Dù sao, dù sao...

Ta bây giờ nóng khăng định lại đột phá một độ cao mới, cực hạn mới!

Nếu như đập trứng gà dán lên mặt ta, lập tức có thể xèo xèo nóng chín, biến thành trứng chần nhân đường!

Khụ, loại thời điểm này, loại địa phương này, loại...

Người ta, một đạo sĩ đầu to, một tiểu ma quân ma vực, đang mỗi người một thanh bảo kiếm đánh vui quên trời đất, đỉnh đầu còn có một đám mây lôi điện dè nặng, mây đen dè thành thành muốn đổ nha! Ta thấy chuyện hôm nay không thể thiện!

“Còn đau không?”

Ta ngơ ngác lắc đầu.

Không đau, không cảm thấy đau một chút nào.

Ừm, ngược lại cảm thấy... rất ấm áp, rất ướt át, rất thoải mái...

“Mở mắt ra, nhìn thử, cẩn thận một chút.”

Một mảnh tiếng kiếm quang đan xen làm bối cảnh, giọng nói của hần càng có vẻ dịu dàng.

Ta dường như cho tới bây giờ chưa từng nghe Phụng Nghi nói chuyện dịu dàng như thế.

Mắt ta hơi mở một khe.

Sau đó, trong toàn bộ tầm mắt, chính là Phụng Nghi.

Khuôn mặt hần gần sát như thế, rõ ràng như thế.

Ta trông thấy ảnh ngược góc nghiêng của mình trong con mắt hần, đỏ mặt, nửa giương miệng tóc bị xoa có chút rối bời, trông như một con ngó. Thế nhưng trái lại Phụng Nghi, làn da ấy giống như nặn vào phấn bảo thạch, cả người hào quang bắn ra bốn phía như thế, mặt mày tuấn mỹ khó tô khó vẽ, thần tình lại dịu dàng như nước vậy.

“Phụng, Phụng Nghi...” Ta cư nhiên hơi nói lắp, đầu lưỡi và răng dường như biến thành chưa từng quen biết, ấp úng nói: “Không đau.”

“Ừ, vậy thì tốt.”

Môi hần nhẹ nhàng hôn một cái trên trán ta, sau đó cánh tay như trước vẫn vòng quanh ta.

Hợ, ta hóa đá.

Trong lòng trong mắt dường như trong phút chốc tràn đầy bong bóng xà phòng màu hồng phấn, tô đậm Phụng Nghi thành một hoàng tử cười ngựa trắng nhẹ nhàng tuyệt thế trong bối cảnh phấn hồng romantic...

Ta biết mình rất không tiền đồ, thế nhưng, Phụng Nghi thật sự là... đẹp trai người người oán trách nha!

Phụng Nghi như trước một tay che bên cạnh mắt ta không cho ta xem chém giết giữa sân, một mặt khẽ giải thích cho ta, đạo sĩ ra chiều dạng gì, ma quân lại có bản năng ra sao. Ta nghe ừ ừ, nhưng thật ra ta nghe tai này ra tai kia, căn bản không nghe lọt hần nói cái gì.

Mãi đến khi Phụng Nghi khe khẽ “A” một tiếng.

Ta vội vàng hỏi: “Sao vậy?”

“Kiếm quang quyện cùng một chỗ.”

“Nha.” Vậy cũng không có gì quá kỳ quái, có đôi khi lực lượng tương đương, ta cũng từng thấy đạo sĩ đầu pháp một lần, pháp bảo ấy sẽ quán quýt cùng một chỗ đầu sức.

“Không giống.” Phượng Nghi chỉ nói câu không giống, lại chưa nói không giống chỗ nào, ta nghe tò mò muốn chết, ngực tựa như trăm móng vuốt đang cào tìm, nhưng ta lại không thể nhìn thấy.

Bỗng nhiên Phượng Nghi vội vàng một tay che ánh mắt ta, sau đó ta cảm giác hần một tay ôm ta vào lòng nửa xoay người, che kín thân thể của ta lại.

Ta thỉnh linh không thờ nổi một hơi, bị Phượng Nghi ép giữa tảng đá và thân thể hần, cơ hồ xém đề gãy một khúc xương sườn!

Thế nhưng không đợi ta kêu lên, hay chất vấn.

Bỗng nhiên cho dù là ta nhắm hai mắt, cũng cảm giác được cường quang ngoài thân bất thỉnh linh bắn tán loạn, theo đó chính là áp lực giống như dòi núi lấp biển và tiếng rít thật lớn!

Ta bản năng muốn dùng thiên chu võng bảo vệ hai chúng ta, Phượng Nghi gào một tiếng: “Đừng nhúc nhích!”

Thanh âm của hần cơ hồ bị tiếng gầm và áp lực gào thét ra toàn bộ đề qua! Ta chỉ cảm thấy ta giống như hai con kiến hôi lên dãy núi khổng lồ, cảm thụ được núi kêu núi gọi, đất rung núi chuyển! Trước mặt loại uy lực thật lớn này ta cảm giác khí lực toàn thân mình tựa hồ cũng bị rút hết, không thi được pháp thuật gì.

Mà Phượng Nghi, giống như một con thuyền giữa đất rung biển gầm này, vững vàng bảo vệ toàn bộ ta!

Ta bản năng cảm giác ta và thân thể siết chặt này, trong nháy mắt biến hóa!

Phượng Nghi hiện ra chân thân phượng hoàng! Cánh hần giống cái quạt khổng lồ, một tả một hữu bọc toàn bộ ta nhấc lên!

Tầng đá trên người, cầu thang, toàn bộ khán đài, thậm chí toàn bộ đại quảng trường này cũng bắt đầu sụp đổ.

Ta nhắm thật chặt hai mắt, thế nhưng cái loại lực bắn của ánh sáng mạnh ấy, khiến trước mắt ta hiện ra một mảnh đỏ tươi!

Giống như chúng ta nhắm hai mắt ngửa mặt về phía mặt trời, có thể cảm giác được cái loại chiếu rọi này, ánh sáng đỏ tươi trên mí mắt!

Thế nhưng bây giờ loại kinh khí cùng lực bắn mãnh liệt này, bá đạo sắc bén như thế, trời đất xoay chuyển tựa hồ muốn hủy diệt tất cả!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Phượng hoàng không lông không bằng gà

Dưới loại áp lực ngập đầu này, ta cảm giác thân kinh mình càng ngày càng căng thẳng, ý thức cuối cùng trống rỗng!

Mơ mơ màng màng, không biết qua bao lâu, bên tai lúc là tiếng gió, lúc là tiếng sóng biển, lúc là tiếng kêu thảm thiết...

Vô số thanh âm thay nhau oanh tạc, ta cảm thấy đầu óc mình cũng sắp bị nổ tung. Thế nhưng muốn thét to bảo những âm thanh này dừng lại, ta lại kêu không ra tiếng. Muốn giơ tay lên che lỗ tai... Ồ, tay ta đâu?

Ta mở mắt ra, cũng nâng lên... Hự, không phải tay, là chân nhện.

May là trên đùi không có lông rậm, nếu không chính ta bị dọa lại kêu một tiếng “Con nhện a” không chừng.

Biến về nguyên hình?

Ta bò dậy chưa kịp hoạt động chân tay liền nhìn xung quanh, sự tình trước khi hôn mê thoáng cái giống như mở van nước toàn bộ xông vào trong óc, làm cho ta có chút choáng váng, ý niệm duy nhất chính là — Phượng Nghi đâu?

Phượng Nghi ở nơi nào?

Ánh sáng cuối cùng khi đó quả thực giống như hạch nhân nổ tung, một trận gió mạnh cũng có thể thổi tan làn da, chứ đừng nói chỉ là gì khác.

Phượng Nghi bảo vệ ta, thế nhưng hần đâu?

“Hơ...”

Ta không thấy Phụng Nghi bên cạnh mình, cũng không thấy con chim phụng hoàng hẳn là màu vàng rực rỡ...

Bất quá ta nhìn thấy một con gà tây lớn nướng đen sì sì, giống như bị lửa cháy hết lông...

Nếu trước đây quán cơm nào dám nướng gà tây cháy đen thành thế này, vậy chỉ chờ khách nhân đập quán đóng cửa là được.

Thế nhưng, khí tức trên người con gà đen này...

Hợ, ta ngậy người.

Ngậy người vài giây ta kịp phản ứng, lập tức trút hết tất cả pháp thuật về trị liệu mình biết lên người hắn!

Con gà tây lớn nướng cháy sém này chính là Phụng Nghi nha!

Thật sự là sách học hành đến khi dùng mới ân hận là còn ít, ta bây giờ chỉ buồn linh đan diệu dược mình mang theo trên người không đủ nhiều!

Ta lấy hết thuốc có thể trị thương trong hồ lô còn cả mang theo bên người ra, có thể trị ngoại thương dùng toàn bộ, trị nội thương không dám dùng loạn, bất quá ta còn có biện pháp khác.

Ta nhìn bốn phía. Đây là một mảnh hoang dã. Bốn phía hoang vắng trống trải ngay cả một cái cây cũng không có.

Ta chỉ có thể xác định đây không phải là ở ma vực, bởi vì thái dương trên đỉnh đầu rọi sáng chói lọi. Ta từ trước đến giờ chưa từng cảm thấy thái dương ấm áp đáng yêu như thế! Mấy ngày tại ma vực, âm u vẫn quấn quanh trên đỉnh đầu, cũng đè ngực một loại cảm giác thờ không thông.

Không có gì che đậy, không có nghĩa là ta không có cách.

Thiên chu vồng theo tâm ý của ta mà di chuyển, bộp một tiếng căng lên, bao quanh vây ta và Phụng Nghi bên trong. Sau đó theo tám cái chân đồng thời dùng sức của ta, cả vồng tơ lún xuống phía dưới, chỉ chớp mắt đã chìm thật sâu vào trong bùn. Bùn đất bị đè phía trên ào ào nện xuống lại trùn lên phía trên vồng nện hình cầu.

Ừm. Chiêu thức ấy của ta chính là phương pháp chôn sống chính mình.

Đại khái tính ra độ sâu không sai, cho dù có người đi qua đâu ta, cũng phát hiện dưới nền đất có huyền cơ, ta mới ngừng lại.

Trong bao thiên chu vồng lấp lánh óng ánh, ta và Phụng Nghi, đều hiện nguyên hình. Ta cũng không có cảm giác khó chịu gì, thử một chút, dường như biến thành thân người có gì đó trở ngại, bất quá đây không quan trọng. Trước mắt quan trọng nhất là mau chữa khỏi cho Phụng Nghi.

Ta cũng không ra vẻ gì, há miệng, nhổ ra một hạt châu óng ánh bạc, lần hai vòng phía ngoài cơ thể cháy sém của phụng hoàng, không vào trong thân thể của hắn.

Từ Hằng từng nói, hạt châu thuộc tính gió này vốn chính là vật sở hữu của Phụng Nghi, không gì phù hợp hơn với lực lượng thân thể hắn.

Lại khạc hai tiếng, ta lại nhổ ra một viên lửa đỏ. Đây là hạt châu thuộc tính lửa, dùng hấp thu loại thương tổn giống như bị đốt này phía ngoài thân thể Phụng Nghi nhất định không thành vấn đề.

Hạt châu thuộc tính đất không cần nhổ ra, nó vốn có thể hoàn toàn che giấu hơi thở của chúng ta trong lòng đất. Thuộc tính nước cũng không thích hợp.

Ta có thể cảm giác được, ngoại thương của Phụng Nghi rất nặng, nhưng lực lượng của hắn tựa hồ cũng không suy kiệt, nội thương hẳn là không nghiêm trọng. Có điều hắn vì sao còn chưa có tỉnh, ừm... Việc này ta lại không rõ.

Ta bất chấp, sau này trở về không làm gì, ta cũng phải lật xem toàn bộ sách có liên quan tới chữa bệnh khắp thiên hạ một lần nhớ kỹ mới được! Người nói ta nếu như biết dò kinh tìm mạch, vậy bây giờ không đến mức luống cuống tay chân như thế.

Bận rộn xong một trận, chuyện ta làm được bây giờ hết rồi, bệnh này đi như kéo to, ta cũng biết Phụng Nghi không thể nào lập tức khỏe lại, trước tự mình sắp xuống thở một hơi rồi hãy nói.

Được, không ngờ ta còn chưa thấy dáng dấp phong cách xanh vàng rực rỡ của Phụng Nghi, lại thấy bộ dáng chật vật nhất của hắn trước.

Tục ngữ nói, phụng hoàng nhỏ lông không bằng gà... Khụ khụ, lời này hơi độc một chút. Chiều ta xem, cho dù là phụng hoàng cháy sạch hết lông, dáng vóc ấy vẫn là đẹp hơn con gà mấy vòng đấy!

Ta bò trái bò phải xung quanh Phụng Nghi, nhìn hạt châu nhỏ đỏ rực kia chạy xuôi ngược quanh thân hắn, màu đỏ sậm từng chút từng chút từ trên người Phụng Nghi hút ra.

Phong linh châu hẳn là đang điều trị nội tức của Phụng Nghi, cái này gọi là nội ngoại kiêm tu, hai bút cùng vẽ...

Ừm, ta hiện tại cảm thấy cái loại cảm giác xa cách không thể leo tới đó của Phụng Nghi, thật sự là chẳng có chút nào.

Hắn về sau lại bày bộ dạng thối kia ta cũng sẽ không sợ hắn nữa.

Ngay cả bộ dạng trụi cánh trụi móng của hắn ta cũng nhìn rồi, hắn còn có thể ra vẻ gì nữa chứ...

Bắt quá bò loạn một trận, ta từ từ an tĩnh lại.

Phượng Nghi biến thành như vậy, bởi vì sao? Vì ai?

Song kiếm Từ Thanh cho dù kết hợp, sinh ra ánh sáng diệt ma giống như trong truyền thuyết, vậy đối với Phượng Nghi cũng không ảnh hưởng chút nào, hắn không phải yêu ma, hắn là thần điều bẩm sinh, cũng không phải ma, bị chiếu một cái, toàn bộ coi như tắm trong ánh sáng.

Nhưng ta thì bất đồng... Ta là yêu, một con nhện chính tông. Nếu như Phượng Nghi không bảo vệ ta, ta chỉ sợ cũng giống như những bia đỡ đạn xúi quẩy trong truyền thuyết, bị kiếm quang diệt ma kết hợp của Từ Thanh song kiếm làm cho hồn phi yên diệt thời.

Ta hơi ngẩn ra, đột nhiên nhớ tới... Chu Anh Hùng...

Chu Anh Hùng bọn hắn, bọn hắn cũng...

Tám chân ta đồng loạt như nhũn ra, bộp một tiếng thân thể nên dưới đáy vồng tơ nhện.

Mặc dù... Mặc dù thời gian quen biết không lâu, nhưng mấy người bọn hắn không có tâm kế gì, tính tình thẳng thắn, tính cách có đôi khi còn rất hài hước... Ta cũng không biết từ lúc nào, đã cảm thấy...

Bọn họ và những đồng tộc của ta, những đồng tộc của Hội Đại Mao trong Bàn Ti động kia...

Ta từ từ sáp đầu qua, tựa vào trên người Phượng Nghi.

Không dám dựa vào quá nặng, ta sợ đè nặng hắn.

Mặc dù... Mặc dù thể sự vô thường, nhưng không ngờ, lại sẽ thế này...

Như vậy...

Nếu như chúng ta không gặp được Chu Anh Hùng bọn hắn, không mang bọn hắn đến Lạc Hoa thành, bọn hắn không vào ma cung xem buổi lễ mừng này, cũng sẽ không bỏ mạng.

Nhớ tới khuôn mặt heo béo mập kia của hắn, còn có bộ dáng con nhím, con tê tê bình thường vừa nhát gan, vừa tham của...

Ta vừa lau nước mắt, vừa hi nước mũi. Không kiêng dè khóc một hồi.

Vốn ta không thể ngừng nước mắt nhanh như vậy, thế nhưng chờ ta phát hiện nước mắt rơi lên người Phượng Nghi, thân thể chưa có ý thức chi phối của hắn lại hơi co lại, ta đột nhiên nhớ ra! Nước mắt là có muối! Bây giờ không biết đau biết bao! Ta lại còn thêm sương trong tuyết cho hắn, không phải, là thêm muối!

Ta vội vàng bò qua một bên lau khô nước mắt.

Ta bắt đầu cân nhắc chuyện khác.

Đây là nơi nào vậy nhỉ? Dù sao cũng không phải là ma vực, có thể tạm buông phần nửa lo lắng.

Còn nữa, thời gian qua đã bao lâu rồi? Lúc chúng ta rời đi, Mai sơn kia còn đang mở tiên hội đấy, thế nhưng... Mặc dù chúng ta ở ma vực chưa được bao nhiêu ngày, ít nhất một tháng hẳn là chưa tới, thế nhưng, chúng ta hôn mê bao lâu? Lại vì sao đến được chỗ này, vậy khó mà nói rõ.

Không biết Già Hội sơn thế nào... Bàn Ti động thế nào đây? Đúng rồi, ổ chim của Phượng Nghi hẳn là vẫn ổn chứ?

Nghĩ tới những điều này ta khó tránh có chút sốt ruột, bất quá lại nhìn thấy viên linh châu thuộc tính lửa kia còn đang bay bay trên người Phượng Nghi hấp thu thương tổn, ngọn lửa nhỏ trong lòng ta kia xì một tiếng liền bị thổi tắt.

Việc này không gấp được.

Sự dũng mãnh của phượng hoàng thiên hạ đều biết, thế nhưng phượng hoàng bị thương nặng như vậy...

Ta uống chút nước, sau đó tự mình nhập định.

Đây thực sự là một cánh đồng hoang, ngoại trừ chim thú sâu cũng không còn gì khác qua lại trong này, đương nhiên, như vậy cũng tốt, không nguy hiểm không quấy nhiễu, Phượng Nghi có thể yên ổn dưỡng thương.

Qua bảy tám ngày, tầng thương cháy đen kia trên người hắn cũng khép miệng, kết vảy. Ta lấy ra đủ loại lộn xộn thu thập trong hồ lô sắp xếp một chút, có một số đồ bảo dưỡng da trước đây cảm thấy cần bản không dùng làm gì, tỷ như kem bôi da thiềm ngọc Hồi Đại Mao không biết từ đâu thuận tay mang theo, lúc này cũng có tác dụng — bôi cho Phượng Nghi! Khi đó Hồi Đại Mao khoái trá hiến bảo với ta, nói là vừa làm đẹp, vừa chống nắng, lại ngừa bớt gì gì đó, nói say sưa. Bất quá, thoát nhìn là có chút tác dụng, bôi bôi cho Phượng Nghi, nói không chừng những vảy này sẽ không lưu sẹo gì quá rõ ràng. . . Bất kể dùng được hay không, ta cho rằng méo mó có còn hơn không.

Vậy trong lòng đất, ta cũng không cảm thấy khó chịu, toàn coi mình lại bề quan tu luyện. Cái loại cảm giác ngăn ta biến về hình người cũng dần dần biến mất, có lẽ là bị tác dụng phụ của kiếm quang kia phóng xạ, bất quá loại này đương nhiên cũng đều có tính chất hạn định thời gian, qua một thời gian dĩ nhiên là mất hiệu quả.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn là khiến ta không nói nên lời! Song kiếm diệt ma trong truyền thuyết quả nhiên không phải là nói chơi!

Thanh Liên đạo sĩ và ma quân kia không biết thế nào rồi?

Phi, tốt nhất lưỡng bại câu thương cùng nhau xong đời mới tốt, đều không là thứ tốt.

Phượng Nghi thoải mái mang ta đi xem buổi lễ long trọng như thế, nhất định cũng không ngờ lại gặp phải thượng cổ thần khí Từ Thanh song kiếm thứ siêu biên thái như vậy, bằng không giết hần hần cũng sẽ không để ta đi mạo hiểm thế này.

Ôi, thế nhưng hiện tại ta không sao, có sao chính là hần.

Ta nâng chân nhện lên, nhẹ nhàng sờ sờ Phượng Nghi.

Hần bây giờ cũng thật khó coi nha. . . Chỗ đen chỗ trụi, lông là mất hết ráo, da lại sứt sẹo, quả thực. . . quả thực. . .

Được, cái bộ dáng này của hần bây giờ nếu để cho đám nữ tiên nữ yêu thềm nhỏ dài hần nhìn thấy, xác định từng người một nhượng bộ lui binh, chẳng ai bám hần nữa.

Ta nâng một chân lên, đầu chân gãi gãi cảm.

Ủm, lông trên người Phượng Nghi đây, khi nào có thể khôi phục toàn bộ? Ta thật ra không sao, quá đẹp hoặc quá xấu với ta chẳng sao hết. Ta chẳng qua là lo lắng chính hần chịu không nổi. Hần một người sĩ diện như vậy, ờ, một khi tình lại phát hiện mình biến thành chim không lông, vậy còn không xấu hổ và giận dữ muốn chết sao.

Ta càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, ờ, bất quá không biết Phượng Nghi khi nào thì tỉnh, nếu như hần lúc này đã. . .

Hợ, thật sự là tốt không linh xấu lại linh!

Ta đang nghĩ tới đây, Phượng Nghi bỗng nhiên phát ra một tiếng rên rì trầm thấp, sau đó thân thể cũng động một cái theo.

A! Ta là con nhện cũng không phải quạ đen, sao lại. . .

Ta lặn một vòng tới, nhìn chăm chăm khuôn mặt chim nhỏ của Phượng Nghi.

Mí mắt hần cũng cháy đen, chậm rãi, chậm rãi mở.

Ta nhìn ánh mắt hần. . . đột nhiên trong lòng vui sướng như vậy, lại cảm thấy chua xót như thế!

Ánh sáng trong suốt trong cặp mắt kia của hần ngạo nghễ trước sau như một. . . Phượng Nghi ấy à, hần cho dù biến thành con gà không lông nướng lửa, cũng vẫn là hần kiêu ngạo ấy!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Quãng ngày chìm trong lòng đất

“Ủm, người hiện tại cảm giác thế nào?”

Ta cảm thấy câu hỏi này của ta vô cùng không có trình độ, thế nhưng không có biện pháp, vốn ta chả biết gì về trị thương, càng chưa từng thấy chưa từng nghe phượng hoàng bị thương.

Miệng hần. . . Đương nhiên, không phải hai bờ môi hoàn mỹ. Ủm, mỏ chim của hần hơi động, thanh âm khàn khàn: “Có nước không?”

“Có có!”

Ta vội vàng khôi phục thành hình người, sau đó từ trong hồ lộ ra một lọ tốt nhất đưa tới. Không có biện pháp, hình thái con nhện muốn chăm sóc người bị thương thực sự rất bất tiện.

Nước này vẫn là có lần đi ngang qua nơi được xưng là Cửu Hồi tuyền, ta dùng bình chứa. Mặc dù ta không nghiên cứu về pha trà, thế nhưng mùi vị nước suối này trong veo ngọt ngào, cực kỳ hợp khẩu vị.

Phượng Nghi không thể động, ta cho uống nước không thuận thực, uống một nửa vài một nửa, nhưng tinh thần của hắn sau khi uống nước xong, rõ ràng là khá hơn nhiều.

“Đây là chỗ nào?” Thanh âm hắn cũng đỡ hơn vừa rồi một chút.

Ta thành thật lắc đầu: “Không biết. Bốn phía ngoại trừ cỏ hoang cũng không có cái gì. Sâu thú đi qua cũng đều là cái loại rất mỏng manh đó, ta muốn tìm một người hỏi thăm tin tức cũng tìm không ra, bất quá khẳng định không phải ma vực, khi ta tỉnh lại thấy mặt trời.”

“Ừ.” Phượng Nghi thử động một cái, nhưng khẳng định rất khó chịu, bởi vì hắn hơi nhú mảy, chỉ động một cái liền bất động.

“Người đừng động...” Ta thật ra lập tức đau lòng: “Lúc người chưa tỉnh ta lật người lên thay người rồi, cũng bôi chút thuốc gì gì đó. Có điều ta không biết có đúng bệnh hay không, không dám bôi linh tinh quá nhiều.”

Hắn nghe thấy, gật đầu nói: “Còn được.”

Ta vội vàng bày ra toàn bộ chai chai lọ lọ mình có thể lấy ra đầy đất: “Người xem xem còn có thứ gì người có thể sử dụng?”

Phượng Nghi nhìn lướt qua, ánh mắt của hắn phân biệt khi nhìn đến hai cái bình ngừng một chút, ta vội vàng lựa ra.

Ừm, một cái là dư nguyên đan, một cái là hương hoa bách nhạc tán.

“Cách dùng thì sao?”

“Dư nguyên đan hóa nước bôi ngoài da, hương hoa tán thì uống.”

“À há.”

Ta bận rộn một trận, nhưng cũng may động tác là càng ngày càng quen thuộc, còn để ý duy trì sức lực nhẹ nhàng không lại chạm đau hắn.

Nhưng mà... ờ, Phượng Nghi cho dù là trạng thái con gà cháy than nướng lửa cơ thể trần trụi không lông, vẫn là thân nhiên, cũng không có xấu hổ và giận dữ muốn chết đau khổ tới cùng giống như ta nghĩ. Trên người hắn nhất định rất đau, nội thương thêm ngoại thương, thế nhưng chân mày hắn cũng không nhăn, rên cũng không rên một tiếng.

Cho hắn uống thuốc, lại đắp thuốc...

Ta vừa bôi thuốc cho hắn, vừa không nén được đau lòng.

Không phải khác người, cũng không phải thương hại gì, chính là trong lòng từng trận đau nhói.

Rõ ràng sợ hãi Từ Thanh song kiếm chính là ta, thế nhưng bây giờ ta chẳng sao cả. Ngược lại là Phượng Nghi bị thương nặng như vậy...

Vậy chứng tỏ rất nhiều chuyện.

Bất quá với ta mà nói, ta để ý chính là điểm này.

“Khóc cái gì? Vết thương của ta không nặng, qua một thời gian sẽ khỏi.”

“Ai khóc.” Ta lau mặt: “Rõ ràng là bọt nước bắn lên.”

Phượng Nghi cũng không tranh luận với ta đây rốt cuộc có là bọt nước hay không, chỉ nói: “Tạm thời không đi ra ngoài, cũng tốt... Chỉ sợ bên ngoài, cũng không thấy được thái bình?”

“Hả?” Ta tròn to mắt.

Phượng Nghi nói: “Ma vực vốn tự thành một thế giới, dựa vào mấy mắt trận lớn phong ấn. Ma cung vốn ngay trên một mắt trận. Cuối cùng lực diệt ma trong nháy mắt Từ Thanh song kiếm hợp bích ấy... cũng phá hủy mắt trận kia.”

“Hả?” Ta nháy mắt mấy cái: “Vậy, sau khi mắt trận bị phá thì sao?”

“Ma vực sẽ không tồn tại nữa.” Phượng Nghi nói.

“VẬY...” Ta đột nhiên nghĩ tới thành phố đổ nát sau vụ nổ hạt nhân trong phim tài liệu: “VẬY MA VỰC, LIỀN, HỒI PHI YÊN DIỆT? NƠI LỚN NHƯ VẬY, NHIỀU YÊU MA NHƯ VẬY. CÒN CÓ...”

“NÓI HƯOU NÓI VƯỢT.” Phụng Nghi trừng mắt nhìn ta: “Ta chỉ nói ma vực không còn, chưa nói ma vực hủy diệt.”

“NGƯỜI GIẢI THÍCH RÕ RÀNG CHÚT ĐI.” Ta không thêm đề ý ngữ khí ác liệt của hấn chút nào, thật cẩn thận bày ra một thảm tơ nhện, nhẹ nhàng thu xếp Phụng Nghi lên trên. Toàn thân hấn không có một miếng da lành lặn nào, mà loại tơ nhện này của ta dù cho không có ích đối với hấn, cũng tuyệt đối sẽ không làm cho hấn đau đớn hơn.

Phụng Nghi quả nhiên cho ta một giải thích đơn giản mà ta có thể hiểu được: “Ma vực, và thế gian chúng ta, trước kia là hoàn toàn khép kín với nhau không qua lại. . . Giống như, người đổ đầy mực trong một cái vại, treo bằng dây thừng ngâm trong hồ nước, miệng vại cao hơn mặt nước trong hồ. Mực bên trong sẽ không ra ngoài, mà nước bên ngoài cũng sẽ không vào trong. Thế nhưng hiện tại mặt trận phong ấn ma vực bị phá, giống như một đao cắt đứt sợi dây buộc vại kia, vì thế...”

“VẠI LẬT... THẾ NHƯNG, MỰC TRONG VẠI... ĐỔ VÀO TRONG HỒ NƯỚC?” Ta ngờ ngác nói.

Phụng Nghi nháy mắt một cái: “TRẺ NHỎ DỄ DẠY.”

“Ta không phải trẻ, ta là nhện.” Ta nói câu lảm nhảm vô nghĩa, sau đó phục hồi tinh thần lại: “Này, ta nói, Thanh Liên kia, hấn thật sự là đạo sĩ sao?”

“Hử?” Phụng Nghi không hiểu ý tứ của ta.

“NGƯỜI XEM, TA TỔNG CỘNG THẤY HẤN LÀM HAI SỰ TÌNH, HAI LẦN ĐỀU LÀ CHUYỆN XẤU! LẦN ĐẦU ĐI VÂY CÔNG ĐÀO HOA QUAN, KẾT QUẢ CUỐI CÙNG ĐÀO HOA QUAN BỊ PHÁ HỦY, THẾ NHƯNG MỤC TIÊU CUỐI CÙNG CỦA ĐÀO HOA QUAN CHỦ VẮN ĐẶT ĐƯỢC — NGƯỜI NÀNG MUỐN CỨU ĐÃ CỨU ĐƯỢC RA. LẦN NÀY THÌ LẠI ĐẾN MA CUNG ĐẬP PHÁ, KHÔNG TÔI, MA TƯỚNG GIẾT CHẾT KHÔNG HẾT, BIA ĐỒ ĐẠN CŨNG LÀM CHẾT MỘT MẠNH... THẾ NHƯNG BÌNH PHONG CHE CHỜ MA VỰC BỊ ĐÁNH VỠ, THẾ GIẠN NÀY... THẾ GIẠN NÀY LIỆU CÓ...”

“NGƯỜI NGHĨ QUÁ NGHIÊM TRỌNG.” Phụng Nghi nói, bất quá hấn nói chuyện vẫn còn có chút cố sức, ta vội vàng lại cho hấn uống chút nước.

“NGƯỜI Ở MA VỰC MẤY NGÀY NAY, CẢM THẤY MA VỰC THẾ NÀO?”

Ta nghĩ nghĩ: “NGOẠI TRỪ MỘT SỐ MA ĐÀU ĐÁNG GHÉT MỘT CHÚT, NHỮNG DÂN THƯỜNG KHÁC GẦN GIỐNG NHƯ Ở CHỖ CHÚNG TA.”

“ĐÚNG VẬY...” Phụng Nghi nói: “NGƯỜI KHÔNG NÊN SUY NGHĨ QUÁ NHIỀU, RẤT NHIỀU SINH LINH NHỎ YẾU VÀ LOÀI THẢO MỘC, TỶ NHƯ THẤT TÂM NGÀ KIA, ĐẠI BỘ PHẬN LÀ KHÔNG THỂ THÍCH ỨNG CUỘC SỐNG DƯỚI ÁNH MẶT TRỜI, CÓ LẼ BỊ ÁNH MẶT TRỜI CHIẾU VÀO SẼ YÊN DIỆT. CÒN YÊU MA ĐÃ THÍCH ỨNG HOÀN CẢNH CỦA MA VỰC SỐNG Ở NƠI ĐÓ MẤY TRĂM NĂM, LẠI TRỞ LẠI THẾ GIẠN, CÓ LẼ CŨNG CHẴNG THUẬN LỢI GÌ. CHO DÙ BỌN CHÚNG CÓ THỂ SỐNG ĐƯỢC TOÀN BỘ. CHẴNG LẼ CHỖ CHÚNG TA CHÍNH LÀ MỘT CỖI YÊN VUI? NGƯỜI NHỚ RÕ HAI YÊU QUÁI CHÚNG TA CHƯA DIỆT TRỪ KIA KHÔNG?”

“NHỚ MÀ, SAO CÓ THỂ KHÔNG NHỚ.” CHÚNG TA MUỐN GIẾT YÊU QUÁI CÒN BỊ THÔN DÂN CẢN LẠI CƠ ĐÁY.

“THỰC LỰC CỦA BỌN CHÚNG KIA, ĐẶT TẠI NƠI CHÚNG TA, NHƯ THẾ NÀO?”

Ta tận lực khách quan đánh giá thử: “KHÔNG RA GÌ.”

“PHẢI RỒI. BỌN CHÚNG ĐẾN NƠI ĐÂY CƯỚP ĐỊA BẢN, CHƯA CHẮC CƯỚP ĐƯỢC ĐẦU SỎ BẢN ĐỊA. NHỮNG NĂM GẦN ĐÂY ĐẠO MÔN CŨNG XEM NHƯ HƯNG THỊNH. LẦN NÀY Đám đạo sĩ có thể lại tìm được chuyện để làm.”

HỢ... TẾ RA MA VỰC KHÔNG TỒN TẠI, NGƯỜI MA ĐẠI HỖN TẠP, CŨNG KHÔNG PHẢI TẬN THỂ TỚI...

Khụ, tiểu thuyết ta xem kiếp trước, đầu ra sức thổi phồng chỗ khủng bố của yêu ma, vừa nói đến yêu ma nào đó thoát khỏi phong ấn, vậy lập tức chính là gió tanh mưa máu này nhân gian đại nạn này... Thế nhưng Đào Hoa quan lần trước là đại nạn, thế nhưng gặp phải bất hạnh lại là đám yêu quái của Đào Hoa quan, ngay cả dân trong núi xung quanh nghe nói cũng không gặp tai họa gì, mà vì yêu quái gì gì đó mà Đào Hoa quan chủ tâm tâm niệm niệm thiết kế nhiều năm như vậy, cuối cùng hi sinh lớn như vậy mới giải cứu ra kia, đến bây giờ một chút động tĩnh cũng không có, không nghe nói gây họa chỗ nào làm hại người nào. Bây giờ, ma vực không tồn tại, dường như cũng không có hậu quả gì đặc biệt nghiêm trọng.

Quên đi, dù sao ta không phải đạo sĩ, trừ ma vệ đạo cái loại chuyện này không cần ta quan tâm. Ta ăn cần cảm một đồng thức ăn lớn hỏi hấn: “NGƯỜI XEM XEM NGƯỜI CÓ MUỐN ĂN HAY KHÔNG? CÓ LỢI CHO VẾT THƯƠNG KHÔNG? ĐÚNG RỒI, NGƯỜI XEM CÁI NÀY, ĐÂY LÀ MAI TUYẾT, NGHE NÓI CÓ TÁC DỤNG LÀM ĐẸP, CHƯA BIẾT CHƯNG CÓ ÍCH ĐỐI VỚI VẾT THƯƠNG CỦA NGƯỜI.”

Phụng Nghi chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, ta đành phải bắt mẫn nhét những thứ đó vào trong hồ lô.

Ta ngồi dựa vào vách tường vồng nhện, Phụng Nghi cũng không lên tiếng.

“KHÔNG BIẾT GIÀ HỘI SƠN THẾ NÀO.” Qua sau một lúc lâu, ta toát ra một câu như vậy.

“QUA BA NGÀY NỮA, THÌ LÊN ĐƯỜNG TRỞ VỀ.” Hấn thấp giọng nói.

“Vậy không được!” Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Vết thương này của ngươi nặng như vậy! Sao có thể lập tức liền lên đường chứ? Ngươi ngươi, ta cho ngươi biết, ngươi mà không dưỡng thương cho khỏi hết, tuyệt không thể động đây.”

Trong cổ họng Phượng Nghi dường như sặc một cái, sau đó cúi đầu ho khan. Ta giặt mình, vội vàng lại đổ nước cho hắn uống.

“Không sao...”

“Không sao cái đầu!”

Ta cũng biết, bình thường ho khan là việc nhỏ, thế nhưng người nếu bị thương nơi nào, ho khan một cái kéo theo đau đớn ấy chính là chịu tội sống! Nhất là hắn bây giờ toàn thân đều là vết thương, còn có nội thương, ho một cái chính là động một cái, động một cái chính là một cổ đau đớn! Vậy còn không muốn sống!

Ta vội vàng lấy hòa linh châu ra lại hút lại hút cho hắn.

“Thương tôn Tử Thanh song kiếm kia tạo thành sao lại đều là vết thương lửa chứ...” Ta vừa hút hút cho hắn vừa nói: “Chẳng lẽ hai thanh đấy đều là hòa kiếm hay sao?”

Phượng Nghi sau khi ho khan thanh âm nghe càng yếu ớt, bất quá... ừm, cũng càng mềm mại.

“Vết thương của ta, không phải Tử Thanh song kiếm tạo thành.”

Ta tròn mắt: “Vậy là ai làm ngươi bị thương?”

“Khụ, lửa là hoàng hỏa của chính ta...” Thanh âm hắn rất thấp, liền nói nửa câu: “Chẳng qua là uy lực của Tử Thanh song kiếm hợp bích, xác thực quá bá đạo...”

Bá đạo cái đầu.

Trong lòng ta hiểu rõ. Tử Thanh song kiếm có lợi hại hơn nữa, cũng sẽ không tổn thương đến nửa cái lông chim của Phượng Nghi. Hắn nếu không che chở cho ta, cũng sẽ không dùng hoàng hỏa này miễn cưỡng chống đỡ ánh sáng diệt ma của Tử Thanh song kiếm...

Dù sao... Ta cũng không cảm thấy mắc nợ hắn, ta chỉ là cảm thấy rất đau lòng.

“Đúng rồi,” ta nhớ tới một sự kiện: “Ngươi... ờ, đồ đạc mang theo trên người ngươi, đều còn sao? Có thuốc hay là sách thuốc gì gì đó hay không?”

“Cái đấy cũng không mất.” Hắn cố hết sức nói: “Chẳng qua là hiện tại lấy không ra...”

Ta vội vàng nói: “Ngươi đừng nói chuyện, đồ cũng không vội lấy. Ta chính là nghĩ nếu như có thuốc ngươi sẽ khỏi nhanh hơn một chút, không cần chịu nhiều tội như vậy.”

Phượng Nghi khẽ cười, tựa hồ hắn chẳng để ý một thân chật vật này chút nào.

“Ngươi thật ngốc.”

Ta ù ù cạc cạc: “Ta vốn đã ngốc, ngươi không phải sớm biết rồi sao?”

Phượng Nghi cúi đầu tựa vào trên đùi ta, không nói gì nữa.

Ta cũng không lên tiếng nữa, không chế tiểu hỏa châu tiếp tục hút hút hút trị thương cho hắn. Nếu Phượng Nghi không phản đối loại phương pháp trị liệu này của ta, vậy khẳng định có ích không có hại.

Viên phong linh châu kia hắn là cũng đang điều trị nội tức cho Phượng Nghi, không đầy một lát, hắn lại nặng nề thiếp đi.

Nhưng lần này lòng ta cuối cùng cũng buông, biết hắn không quá đáng ngại, ngủ say nghỉ ngơi cũng có lợi cho dưỡng thương, có thể không thấp thỏm lo âu nữa.

Vừa thả lỏng, ta cũng thiếp đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 133: Con nhện nông thôn đến thành thị

Ngày đường thương, chính là những ngày như heo...

Ăn rồi ngủ, tỉnh ngủ nhập định, trò chuyện, sau đó lại nhập định, ngủ tiếp...

Ngoại thương của Phụng Nghi dần dần tốt lên, sau khi vẩy màu đen bong, lộ ra thịt non đỏ tươi, như thế rất tốt, chỗ đen chỗ hồng, giống như bị chốc đầu.

Phụng Nghi thúc giục ta mấy lần, nói có thể lên đường khởi hành. Ta bát phong bất động, nói cho hắn, khi nào hắn mọc ra lông chim, có thể hồi phục hình người, chúng ta mới lên đường.

Khụ, cái kem bôi da tuyết thiềm cao ngọc xoa trên người Phụng Nghi này, thơm ngào ngạt rất dễ chịu... Có chút vị kem hương cỏ. Ta chép chép miệng, cũng không phải cảm thấy ở đây buồn khổ, chính là vết thương của Phụng Nghi, thật sự khỏi rất chậm. Hắn đại đa số thời điểm đều đang ngủ, thỉnh thoảng tỉnh lại nói chuyện với ta, ta đều cảm thấy rất cao hứng.

Ta lấy một viên dạ minh châu chiếu sáng lên, xem sách trong tay. Đây là cuốn sách giải trí, kể chính là anh hùng hiệp sĩ, mỹ nữ nhu tình. Loại truyện này từ cổ chí kim đều giống nhau, dù sao YY không phải đóng thuế, tác giả muốn khoác thế nào thì nói khoác thế đó, thần công đáp trời, mỹ nữ khóc hô ôm ấp yêu thương. Ta xem cười khanh khách, thuận tay bóc giấy dầu bao bên ngoài một cái bánh ngọt, bẻ một miếng thả vào miệng.

“Ngươi có muốn ăn hay không?” Ta hỏi Phụng Nghi.

Hắn tựa vào một đồng đệm bằng tơ nhện mềm mại, đầu gối bên cạnh ta.

“Có.”

Ta bẻ bánh ngọt càng vỡ thêm một chút, để trong lòng bàn tay. Cái mỏ nhọn của Phụng Nghi đến gần, mổ ăn từng chút từng chút. Chỗ da đen trên gáy hắn còn chưa có bong hết, nhưng đầu cánh đã mọc một nhúm lông nhung vàng nhạt.

Họ, loại lông nhung này, tựa như con gà con... lông xù. mềm mại, thật sự rất đáng yêu.

Trong lòng ta nghĩ như vậy, miệng cũng không dám nói như thế. Đầu ngón tay nhẹ nhàng sờ hai cái trên đám lông mềm mại ấy. Phụng Nghi giật mình, ngẩng đầu nhìn nhìn ta. Cặp mắt kia vừa đen vừa tròn. Ta háng háng giọng, đưa tay về, bày ra vẻ mặt đứng đắn, khuyên hắn: “Ăn thêm một chút, ăn thêm một chút.”

Khi vết thương sắp khỏi thật ra cũng không đau, trái lại rất ngứa. Việc này ta có kinh nghiệm, nhìn thấy Phụng Nghi sau khi ngủ thiếp đi cánh hơi hơi run rẩy, tựa hồ rất muốn cọ cọ vào đâu đó cho bớt ngứa. Ta nghĩ nghĩ, gãi ngứa là không được, cũng không dám cho hắn dùng loạn thuốc gì. Vụn nhất không tốt cho vết thương là hồng bét. Ừm... Ta móc móc trong hồ lô, tìm được một cái quạt lông chim. Hình như nghe người ta nói dùng quạt lông chim khẽ quạt cũng có tác dụng bớt ngứa.

Ta thử một chút, nâng cao cao nhẹ nhàng hạ xuống, chỉ sợ đụng vào vết thương của hắn.

Ừm, Phụng Nghi động một cái, có điều, tựa hồ thoải mái, thân thể cũng thả lỏng hơn.

Hữu dụng là được.

Ta quạt không dừng tay, quạt tới mức mỏi tay, thế là biến luôn về con nhện, đổi hai chân cầm quạt rồi tiếp tục.

Ha ha!

Ta bây giờ cuối cùng cũng phát hiện con nhện nhiều chân cũng là có chỗ tốt! Ít nhất làm việc gì cũng có thể thay phiên nhau, chân trước mệt chân sau lên, chân trái mệt chân phải lên, thật sự là mau lẹ thuận tiện!

Rất tốt rất tốt!

Chúng ta ở trong lòng đất hơn một tháng, vẩy đen trên người Phụng Nghi cuối cùng cũng bong hết toàn bộ, nội thương cũng coi như tốt lên. Về phần ta... Ừm, những ngày qua cũng luyện thành một môn công phu quạt, nặng nhẹ này, trình độ này, động tác này... đã tới mức lô hỏa thuần thanh. Phụng Nghi hai ngày nay không ngứa lắm, cũng không cần ta phải dùng biện pháp như thế bớt ngứa hắn. Ngủ mơ mơ màng màng, cảm thấy có người chạm vào ta, ừm một tiếng, mắt cũng không mở, lười biếng nói: “Ừm, được rồi, dù sao trời cũng sẽ không sáng... Họ?”

Ta tỉnh táo, mở mắt ra liền nhìn thấy Phụng Nghi ngồi bên cạnh ta, mày dài xuất chúng, dung nhan như trước, gian phòng lưới tơ nhện nho nhỏ này đều được hắn chiếu sáng.

“À, chào ngươi?” Ta ngẩng ngẩng bò dậy, nhìn hắn từ trên xuống dưới, lại từ dưới lên trên, Phụng Nghi mặc một bộ áo choàng vải xanh, chỗ hông buộc một dải lụa lông, tóc không buộc lên, chỉ khoác như thế. Ồ... Thật sự là thanh tú tuấn nhã ha!

Ta thiếu chút nữa chảy nước miếng, chép chép miệng, mới nhớ ra hỏi hắn: “Ngươi sao đã... biến về rồi? Vết thương còn chưa có khỏi hẳn đâu!”

“Đề lờ không ít ngày, hưởng hò, ta bây giờ cũng không phải không thể nhúc nhích, ngươi cũng không cần lo thừa.”

“Ngươi đừng miễn cưỡng...”

“Ngươi cũng đừng lè mề.” Một ngón tay hắc chọc lên trán ta: “Có lúc to gan lớn mật, lỗ mãng muốn chết, có lúc lại nhát như chuột, chần chừ chừ chừ.”

“Hi hi.” Ta sờ sờ cái trán bị hắc chọc có chút đau: “Cũng được, vậy thì lên đường đi. Bất quá ta còn chưa biết đây là chỗ nào, phải đi ra ngoài xem thử mới được.”

“Vậy cũng không cần tốn công.” Phượng Nghi nói: “Ngươi có còn nhớ ta từng nói với ngươi, ta có phương pháp lập tức rời khỏi ma vực trở lại thế gian con người?”

“A, phải, ngươi từng nói.” Thanh kiếm tên là Ngô Đồng của hắc kia, ta nhớ rõ.

Nhưng mà... Ồi, ai lại ngờ cuối cùng chúng ta cũng không dùng phương thức ấy trở về.

A, khoan đã, chúng ta bây giờ chẳng lẽ có thể dùng phương thức ấy... ừm, đi tìm Tử Hằng?

Ta nhìn Phượng Nghi, trong mắt hắc lộ ra ý cười, xem ra là ta đoán đúng rồi.

“Chúng ta mất tung tích tại Mai sơn, hắc nhất định sẽ lo lắng, trước đi chỗ hắc, để cho hắc an tâm.”

Ta liên tục gật đầu: “Hắc là.”

“Nào, chúng ta đi ra ngoài thôi.”

“Được.”

Võng dậm lên phía trên trong đất, mãi cho đến mặt đất mới dừng lại, tản ra về bốn phía, ta nâng nâng tay, thu võng lại.

“Ừm, nhiều ngày như vậy chưa từng thấy mặt trời.” Phượng Nghi ngẩng đầu, ngửa mặt hướng phía thái dương, tựa hồ có chút hưởng thụ loại cảm giác này, sau đó đưa tay qua nói với ta: “Chúng ta đi thôi.”

Bây giờ nghe hắc nói hai chữ “chúng ta” này, thật sự là rất tự nhiên, rất quen thuộc, rất thân thiết...

Ta không do dự chút nào, chia tay cầm tay hắc: “Được, chúng ta đi thôi.”

Ta còn tưởng rằng, loại dòi đi trong nháy mắt Phượng Nghi nói này nhất định cực kỳ huyền diệu, vô cùng thần kỳ...

Kết quả chỉ là công phu nháy mắt, chúng ta cũng đã không ở trong cánh đồng bát ngát kia nữa. Bốn phía là một mảnh hoa cây xanh ngát, mây mù lượn lờ. Có thể nghe thấy suối nước rung động leng keng. Phía trước là cái cầu vòm đá nho nhỏ, qua cầu thì lại là một cái đình. Ta nhìn bốn phía, ngoại trừ hoa cây chính là khói mây... Núi, nơi này giống như ta trước đây từng xem trong phim truyền hình... Thế giới trên trời mà thần tiên ở.

“Nơi này chẳng lẽ là trên trời sao?”

Phượng Nghi mỉm cười: “Đúng vậy. Nơi này là nơi Tử Hằng ở sau khi được cấp chức quan. Nơi này linh khí dồi dào, thích hợp tĩnh dưỡng, so với chỗ dưới nền đất không thấy mặt trời, tốt hơn nhiều.”

“Ừ, đây là đương nhiên.”

Ta bộ dạng như nhà quê ở nông thôn vào thành phố, cùng Phượng Nghi đi về phía trước. Hoa cây nơi này cũng không giống với tự nhiên của nhân gian, đặc biệt... ừm, không phải đặc biệt xinh đẹp, mà là có loại tiên khí xuất trần tươi đẹp. Quả nhiên không giống với vật phẩm.

Qua cầu, vào đình. Trong đình có đài đá, phía trên bày một cái đĩa trống trơn, ta vẫn chưa thấy được có nhà cửa gì. Phượng Nghi lấy một cái chùy nhỏ treo bên đình xuống, nhẹ nhàng gõ một cái lên đĩa.

Một tiếng “keng” giòn vang, đột nhiên mây mù trước mắt dạt sang hai bên, lộ ra một cái thềm đá, trên thềm đá, nhà cửa dần dần hiện hình, tường trắng ngói trong mờ, cửa còn có hai con thú nặn từ đá giống như trấn trạch. Ta nghe thấy có một thanh âm thanh thúy nói: “Khách quý tới nhà, không đón từ xa, thực sự thất lễ.”

“Không mời tự đến, mong rằng gia chủ đừng trách.”

Hai thiếu nữ mặc quần trắng áo hồng trang điểm như thị nữ từ bên trong ra đón, dịu dàng thi lễ với Phượng Nghi, người bên trái nói: “Phượng vương thật sự là khách ít đến, chủ nhân nhà ta mấy ngày này vẫn lo lắng cho an nguy của ngài.” Nàng ánh mắt dừng đưa, đảo qua trên người ta, lại không hỏi một tiếng, ân cần chỉ hướng về phía một mình Phượng Nghi: “Mau mời vào dâng trà. Chủ nhân đi bố trí cột Thi Thần, một lát sẽ quay về.”

Người bên phải nói: “Đúng vậy, phượng vương mau mời tiến vào, bằng không chủ nhân trở về sẽ trách cứ chúng ta chậm trễ. Phượng vương mấy ngày nay không đến nhà, chẳng lẽ là Bích Vân cư chúng ta có người đắc tội phượng vương sao...”

Ta bị hoàn toàn không đếm xỉa đến.

Ách... Loại thái độ này của các nàng, tựa hồ là coi ta như... nha đầu của Phụng Nghi?

Phụng Nghi nhướn mày, đang muốn mở miệng, ta vội vàng kéo hần một phen.

Nha đầu thì nha đầu đi, dù sao đây là nhà của Từ Hằng cũng không phải nơi khác, để cho thị nữ nhà hần xấu hổ nhận lỗi cũng không tốt. Dù sao Từ Hằng trở về liền rõ ràng.

Phụng Nghi liếc mắt nhìn ta, cũng thực sự không nói gì.

Chúng ta được đón vào trong viện, viện này... Ta đi vào còn có chút hoảng hốt.

Đây... và tiểu viện từ Từ Hằng ở tại đầm Bích Thủy kia, bố cục rất giống...

Ngay cả trên nóc nhà cũng trải không phải là ngói lưu ly gì, mà là giống lúc trước ta thấy, tất cả đều là vỏ trai ngọc lớn mài mỏng, óng ánh trong suốt, được ánh sáng chiếu vào, trong nhà có một loại vàng sáng bảy màu ảm áp, đẹp không sao tả xiết.

Vào sảnh nhỏ, hai thị nữ kia bận rộn như hồ điệp xuyên hoa.

“Phụng vương, tới đây một đường một nhọc, mời trước tiên rửa mặt lau gió bụi...”

“Phụng vương mời ngồi, ghế tựa này chính là chủ nhân nhà ta mới đặt, làm từ dây song núi ngàn năm, ngồi thấy có thoải mái hay không?”

“Phụng vương mời dùng trà...”

“Phụng vương, đây là chút điểm tâm thô tự gia làm, xin ngài đừng ghét bỏ, mời nếm thử...”

Ta thật sự là hết chỗ nói rồi, sắc mặt này của các nàng, ta cho dù là một cái chày gỗ đặc cũng nhìn ra được hai nàng đối xử với Phụng Nghi, đầy nhưng không đơn giản là khoản đãi khách quý nha... Quả thực là khoản đãi con rể! Ánh mắt cong cong theo dõi hần cũng không dời đi, nhiệt tình ấy, nụ cười ấy, sóng mắt ấy...

Hơn nữa một trong hai người các nàng còn vụng trộm lườm ta.

Lườm ta để làm chi? Chẳng lẽ là chê ta vương bận muốn lườm ta ra cửa?

Thái độ của Phụng Nghi vừa lạnh lùng vừa cao ngạo, cái loại nụ cười dịu dàng thân thiện của hần lúc chúng ta cùng một chỗ ấy bây giờ là hoàn toàn tìm không ra, lạnh lùng đuổi hai thị nữ đó đi.

Các nàng vừa mới lưu luyến ra cửa, ta liền đẩy đẩy Phụng Nghi: “Đến đến, ta cũng thử xem ghế tựa hàng mây tre ngàn năm này, ngồi xuống là cảm giác gì.”

Phụng Nghi cười đứng dậy, ta đặt mông thật mạnh ngồi xuống.

“Ừm, thoải mái...”

Phụng Nghi biến sắc mặt nhưng thật ra biến rất nhanh. Bất quá ta phải nói một câu, biến rất giỏi!

Chẳng trách hần trước đây luôn luôn bày ra cái mặt thôi cao cao, đối với những nữ hoa si này, thì không thể quá khách khí!

Hờ, thật ra các nàng nếu như nhìn thấy bộ dáng miêng đen miêng trắng tro trọi loang lổ của Phụng Nghi mấy ngày hôm trước kia, chỉ sợ ngay cả hoa si cũng không nổi đi?

“Từ Hằng thật đúng là biết hưởng phúc nha, hi, người ở trong này tĩnh dưỡng cho tốt, khẳng định rất nhanh có thể dưỡng thân thể.” Ta đứng lên: “Chờ Từ Hằng trở về chào hỏi hần, ta về Già Hội sơn trước, Hôi Đại Mao bọn họ trông nhà, không biết có gặp chuyện gì hay không, ta không yên tâm lắm. Người dưỡng thương khỏi, hần trở về.”

Hần nhìn ta, ánh mắt dịu dàng như nước: “Ta...”

Bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng thị nữ vui mừng: “Phụng vương, phu nhân nhà ta đã tới!”

Phu nhân?

Bà xã của... Từ Hằng?

Ta sững sờ, trong tai đã nghe được tiếng ngọc bội leng keng khi nữ tử bên ngoài đi lại.

“Thì ra là Phụng huynh tới đây, cảm ơn trời đất, vậy Từ Hằng có thể yên tâm rồi.”

Trước mắt sáng ngời, một nữ tử mặc áo màu xanh biếc đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Nam lớn cưới vợ nữ gả chồng

Vị Đồng tiên cô nghe tiếng đã lâu này, ừm, hoặc là bây giờ nên xưng nàng Ngao phu nhân! Tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân! Mặt mày linh động, môi đỏ kiêu diễm, một đầu tóc đen ngay ngắn lóng lánh tựa như thấm nước, búi tóc vén lên khiến ta nhớ tới cái từ tóc mai như mây. Trên đầu nàng chỉ vấn hai trâm hoa bạch ngọc lan, trên một bên tai đeo hoa tai màu lục, trên dải tai bên kia thì lại là một viên minh châu to bằng ngón tay cái, váy dài chấm đất, vạt áo như gió. Chưa nói đã cười, vẻ mặt chiếu người, so sánh với hai thị nữ hoa si đi theo phía sau nàng kia, quả thực chính là chênh lệch thật lớn giữa thiên nga và vịt con xấu xí.

Giữa mặt mày nàng có một loại cảm giác ừm, thư thái linh hoạt, không dính khói lửa nhân gian. A, đương nhiên, nàng vốn chính là tiên cô mà, không dính khói lửa nhân gian là tất nhiên.

“Phượng huynh, mấy ngày nay ngươi đi đâu vậy? Từ Hằng vẫn rất lo lắng cho ngươi, làm việc cũng chỉ ứng phó, mỗi ngày đều nghĩ biện pháp. Ta đã nói ngươi không có việc gì! Nhìn xem, vẫn là ta nói đúng đi?”

Phượng Nghi chỉ mỉm cười, giới thiệu ta với nàng: “Vị này chính là phu nhân của Từ Hằng, vị này chính là Đào Hoa Đào cô nương.”

Cảm tạ trời đất! Phượng Nghi cuối cùng cũng nhớ đại danh của ta, không lại giới thiệu với người khác ta là Đào Tam Bát!

“Đào cô nương, chào ngươi.” Nàng cười mỉm nói với ta: “Chúng ta lúc trước chưa gặp mặt, bất quá nếu là đi cùng với Phượng huynh, cũng là vị khách quý. Lần này đến đây không cần vội đi, ở lâu mấy ngày, chúng ta có thể trò chuyện, thân cận một chút.”

Hợ... Vị Đồng tiên tử này ừm, thật sự là khéo léo, lại xinh đẹp lại biết nói chuyện — làm ta nhớ tới Vương Hi Phượng trong Hồng lâu.

“Ngài quá khách khí.” So sánh với nhiệt tình của nàng, ta càng lộ vẻ ngốc hơn: “Tới quá mạo muội... Ừm...”

“Đừng khách khí.” Nàng cười gật đầu với ta, sau đó phân phó thị nữ phía sau: “Thu dọn gian phòng cho phượng vương và Đào cô nương chưa? Đã phái người đi mời quan nhân (1) về chưa?”

Hợ... Quan nhân... Xưng hô này, ta đương nhiên hiểu, chính là chỉ Từ Hằng thôi.

Có điều, Từ Hằng đột nhiên biến thành “quan nhân” của nàng... Ta cảm thấy vậy cũng thật không được tự nhiên.

Lúc nàng nói chuyện khiến người ta có cảm giác rất chu đáo, cười nói như ngọc, hiển nhiên nàng cũng rất quen với Phượng Nghi.

“Ngươi cũng vậy, muốn đi cũng không chào hỏi. Sau tiên hội Mai sơn Từ Hằng vẫn luôn tìm ngươi khắp nơi, gần đây lại dị biến liên tiếp...”

Ta vừa nghe, vừa bẻ điểm tâm ăn.

Bánh hấp mặt này không ngon lắm, nhưng váng sữa kia cũng không tệ...

“Đào cô nương, ngươi nói thế nào?”

“Hợ?” Ta căn bản không biết đề tài là gì, lại vì sao chuyển tới ta, trùng mắt ngậm bánh ngọt không biết trả lời như thế nào.

“Ừm, chuyện thiên hạ, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp...” Phượng Nghi không dấu vết chuyển câu chuyện ra khỏi ta, ta nhẹ nhàng thờ ra. Bất quá ta nhìn thấy trên khuôn mặt hai thị nữ kia, có kinh miệt không thêm che giấu... Còn có, ừm, căm thù?

Được, ta đây mới không quan tâm. Đi cùng một chỗ với Phượng Nghi, loại ánh mắt này ta thực sự nhìn không hiếm. Loại ánh mắt của hai tiểu nha đầu này tính là gì? Càng nóng nảy ác độc hơn cái này ta đều đã được thấy.

Cũng may chẳng được bao lâu, liền nghe bên ngoài một tiếng ngựa hí vang dội, Đồng tiên cô đứng lên nói: “Tốt lắm. Hân cũng đã trở lại, các ngươi khẳng định có rất nhiều chuyện muốn nói. Ta đi an bài một chút. Các ngươi đêm nay đủ để nói đi, rượu khẳng định cũng là không thiếu được!”

Từ Hằng đã trở lại?

Ta cũng đứng lên theo. Thế nhưng không chờ chúng ta ra đón, Từ Hằng đã vội vã sai bước tiến vào. Ta từ trước đến giờ chưa từng nhìn thấy biểu hiện gấp gáp như vậy từ hân... Hân vẫn luôn bình tĩnh, trấn định tự nhiên. Nhưng bây giờ cổ áo hân cũng có chút tản ra, vạt áo cũng có vẻ xốc xếch. Hợ... Có lẽ là áo giáp, ta cảm thấy hân dường như gầy hơn một chút.

Ánh mắt hẩn từ trên người ta, chuyển qua người Phụng Nghi, sau đó lại quay lại nhìn ta, thật lâu, thế nhưng một câu cũng không nói. Sắc mặt hẩn quá nghiêm túc, loại vẻ mặt này... khiến ta cảm thấy thậm chí có chút lo lắng mơ hồ.

Chúng ta từ Mai sơn... lạc đường, Từ Hằng không có tin tức của chúng ta, chắc hẩn trong lòng nóng như lửa đốt?

Ôi, ta lúc ấy thật không nên bị Phụng Nghi cổ động, đi xem thêm ở ma vực, hẩn là sớm trở về, người lo lắng cho chúng ta khẳng định không ít. Ừm, Hối Đại Mao có lẽ cũng sẽ lo lắng đi.

“Hai người các ngươi... vẫn còn biết trở về ha!”

Phụng Nghi lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt thẹn thùng: “Vốn sẽ không chậm quá lâu, chẳng qua là, gặp gỡ chút ngoài ý muốn, cho nên...”

“Được rồi, các ngươi bình an vô sự là được.” Từ Hằng thoát nhìn thờ phào nhẹ nhõm, ta để ý mặt mày hẩn lộ vẻ vô cùng mệt mỏi, giờ đây trầm tĩnh lại, cái loại cảm giác này lại càng rõ ràng.

Ta cũng cảm thấy rất áy náy, có điều chuyện phát sinh mấy ngày nay, nói ra thật sự là khó nói hết.

Chúng ta lạc đường đến ma vực, những việc trải qua tại ma vực, giết chết ma ăn người, còn có vài yêu ma làm nhiều việc ác. Ừm. Còn có, Chu Anh Hùng mấy người bọn hẩn, cuối cùng là trận biến cố tại ma cung kia...

“Đi, đến thư phòng của ta từ từ nói chuyện. Phụng Nghi, ngươi bị thương sao?”

Ánh mắt của hẩn thực sự sắc bén.

“Bị thương ngoài da, đừng lo, đã gần khỏi rồi.”

Bây bạ, nếu thực sự là khỏi rồi có thể khiến Từ Hằng liếc mắt một cái liền nhìn ra?

Phụng Nghi nhàn nhạt phân phó một câu với thị nữ muốn cùng tới: “Không cần lại đây hầu hạ.”

Ta theo phía sau hai người bọn họ đi về phía trước, bất quá ta có thể cảm giác phía sau có ánh mắt chiếu trên lưng ta, dường như... Ừm, là lạ.

Ta vừa quay đầu lại, nhìn thấy đầu kia hành lang, Đồng tiền tử đang đứng ở đó, mỉm cười với ta, ta qua quét gậy đầu.

Cái loại cảm giác không thoải mái ban nãy đó cũng không giống ảo giác. Là ai đang nhìn chăm chăm ta? Là thị nữ của nàng sao?

Vào thư phòng, Từ Hằng chưa nói cái gì, trước tiên rót ba chén rượu, chính mình nâng một chén.

“Uống đi, uống hẩn nói.”

Hẩn uống rất gấp, một hơi liền cạn. Ta cũng ngẩng đầu lên uống chén rượu kia. Hợ... Phi phi! Ta bị cay đến le lưỡi, đây rượu gì! Mạnh sắc chết người!

Sắc mặt Phụng Nghi hơi đỏ, có lẽ cũng bởi vì rượu này rất mạnh.

“Được rồi, ngồi xuống chậm rãi nói đi.” Ngữ khí của Từ Hằng không tốt, biểu tình cũng không thiện, nhìn chăm chăm ta. Sau đó lại quay đầu đi nhìn chăm chăm Phụng Nghi.

Thanh âm của hẩn tuy rằng không cao, thế nhưng khẩu khí lại rất không lạnh. Ta cho tới bây giờ chưa từng nghe Từ Hằng dùng loại khẩu khí này nói chuyện đâu, xem ra lần này thực sự làm cho hẩn lo lắng quá mức.

“Chúng ta... sử dụng thổ linh châu trong mê cung của Mai sơn. Kết quả trận pháp ở Mai sơn kia có chút cổ quái, chúng ta lại bị đưa đến ma vực.”

“Ma vực?” Từ Hằng mới vừa ngồi xuống lại vụt cái đứng lên, giống như trên ghế cắm cái đinh chọc phải hẩn: “Chẳng lẽ biến ma vực vài ngày trước có liên quan tới các ngươi? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Là ai làm ngươi bị thương?”

Phụng Nghi phản ứng thực bình tĩnh: “Ngươi cũng đã nhận được tin tức?”

“Đương nhiên, chuyện này ngay lập tức chỉ sợ không có người nào không biết. Đã nửa tháng, ta đang nhờ bằng hữu thủy tộc hỏi dò tin tức các ngươi, một đêm ánh chớp tím xanh xông lên mây, ma khí bốn phía... Tam giới đều bị kinh động...”

Ta cảm thấy đầu có chút choáng choáng, rượu vừa rồi kia quả thực rất mạnh, ta nằm trên lưng ghế dựa, có một câu không một câu nghe bọn hẩn tán gẫu. Những thanh âm này dường như ngay bên tai, thế nhưng nghe không rõ, vù vù vù vù, giống một trận gió thổi qua, lại giống ong bướm vỗ cánh. Ta chỉ nắm được mấy chữ, ma quân này, đạo sĩ này... Dường như có ai khẽ vuốt tóc ta, tiếng nói trầm nhẹ giống như gió đêm.

Ừm, ta không ngờ mình lại có lúc uống say, loại cảm giác này còn không xấu, chuyện phát sinh bên người hiểu mơ mơ hồ hồ. Bất quá mí mắt rất nặng, tay chân cũng nặng không nổi.

Ta ngủ một giấc thật dài. Mấy ngày nay lo lắng cho vết thương của Phụng Nghi, ta cũng không ngủ yên được chút nào.

Ta có thể cảm giác được có người ở bên cạnh ta trông chừng. Hơi thở của hân làm cho ta cảm thấy quen thuộc mà thân thiết.

“Tĩnh tĩnh, nên tĩnh rồi.”

Ta trở mình, không thêm để ý loại tạp âm này.

“Đồ lười, mau dậy đi.”

Ta mở mắt ra. Phụng Nghi đang ngồi bên giường, trong mắt chứa đầy ý cười: “Ngủ ba ngày rồi, nên thức dậy.”

“Hả... Ba ngày?” Ta còn hồ đồ nhất thời nhớ không nổi nơi này là nơi nào, nhìn Phụng Nghi phát giác một hồi, mới nhớ đây là nhà Tử Hằng, ừm, hân là xem như động phủ thần tiên của thiên quan.

“A, là rượu kia quá lợi hại, không phải lỗi của ta.” Ta lấy mu bàn tay lau lau khóe miệng, ừm, may mắn ta không có chảy nước miếng. Bất quá... Ta phỏng chừng ta trước mặt Phụng Nghi vốn cũng không có hình tượng gì, cho dù có chảy chảy nước miếng cũng không có gì đáng ngại.

“Rượu kia của Tử Hằng tên là thiên nhật túy, đích xác không phải vật phạm.” Phụng Nghi nói: “Ta đã sai người đưa tin tức cho Già Hội sơn, trước để cho bọn họ an tâm, trông chặt cửa không nên gây sự, chúng ta trở về sau đi.”

Ta liên tục gật đầu. Phụng Nghi nghĩ chu đáo hơn ta.

“Chuyện mấy ngày nay, người đều nói với Tử Hằng?” Ta bỏ dậy mặc quần áo chải đầu, soi vào gương đồng, mí mắt cũng ngủ đến sưng lên, bộ dáng thật sự là chật vật.

“Ừ, mấy ngày nay, nhân gian cũng có không ít biến cố. Tỷ như, Thục sơn xảy ra chút chuyện.”

“Vậy sao?” Ta không quan tâm tới Thục sơn, đám đạo sĩ này có gặp phiền toái hay không cũng không can hệ tới ta.

“Còn nữa, chỗ Tử Hằng thu được thiệp mời.”

“Hử? Thiệp gì?”

“Tam Lục sư tỷ của ngươi, sắp thành thân.”

“Lại thành thân à?” Tay ta siết chặt, tóc bị bứt đứt hai sợi: “Là cùng Lý, Lý gì đó kia? Là hân đi? Không thay người?”

“Lý Phù Phong.”

“Đúng đúng, ta toàn nhớ không rõ.” Ta tò mò hỏi: “Khi nào thì thành thân? Ta tặng lễ gì mới tốt? Lại nói tiếp, lần trước Lý thư sinh còn không tình nguyện đâu, chỉ chớp mắt bọn họ cũng sắp thành thân. Ừ, phần lễ này cũng không thể qua loa.”

Hợ... Chẳng lẽ thực sự là nam lớn lấy vợ, nữ lớn gả chồng sao? Yêu tình cũng nói chuyện này? Tử Hằng cũng đã thành thân, Tam Lục cũng sắp thành thân... Đường như đột nhiên người bên cạnh đều có đôi có cặp...

Phụng Nghi qua đây, nhận lấy lược trong tay ta, thay ta chải mượt tóc, sau đó tết thành bím: “Thành thân là đại sự, đương nhiên không thể qua loa đại khái. Hôn kỳ ngay vào mừng mười tháng chạp, đến lúc đó ta cùng đi chúc mừng với ngươi nhé.”

“Đây là đương nhiên!” Ta hớn hờ bẻ ngón tay tính nên tặng cái gì cho Tam Lục. Lần trước nàng cứng rắn trời tân lang, hôn lễ không thành, lần này hân là sẽ không lại có biến cố.

Ta đang tính đến đầu óc rối mù, Phụng Nghi ôn nhu nói: “Chờ xem lễ trở về, chuyện của chúng ta, cũng làm đi.”

“Được!” Ta buột miệng nói ra, sau khi nói xong mới ngây người: “Làm cái gì?”

“Chuyện thành thân. Ngươi ta, chúng ta thành thân.”

“Hớ?” Ta giống như con gà bị bóp cổ, chỉ phát ra được đơn âm tiết.

Thành, thành thân!

Vì sao đề tài thoáng cái, liền chuyển lên người ta vậy?

Thành thân... Thành thân...

Thành, thành thân với Phụng Nghi...

Gương mặt ta trong gương, liền giống như lửa, vọt cái đỏ lên.

Chú thích

(1) quan nhân: cách vợ gọi chồng

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Bích tỷ tỷ dưới đáy đầm nước

Phượng Nghi đưa bím tóc lên đỉnh đầu thay ta, dùng chiếc trâm đầu phượng bằng gỗ mun ấy cài.

“Người hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi, ta và Từ Hằng muốn đi chỗ cột Thi Thần nhìn xem, nếu như buồn chán, có thể đi dạo bốn phía trong này, chỉ là phải cẩn thận, không được vượt quá cột San Hô, ra khỏi địa bàn này, đụng vào người ngoài có lẽ sẽ có phiền phức.”

“Được, ta biết rồi.”

Phượng Nghi cúi người xuống, mũi nhẹ nhàng hôn bên tóc mai ta: “Lúc trời tối ta sẽ trở lại.”

Cảm giác nóng toàn thân ta lập tức sập sùi sôi trào, vội vàng thúc giục hân: “Được rồi được rồi người đi nhanh đi.”

Phượng Nghi mỉm cười, ống tay nhẹ nhàng bay đi ra cửa.

Ta ngồi trong phòng hơn non nửa ngày, vốn ta không tính đi ra ngoài. Phượng Nghi nói cũng rất rõ ràng, đi ra ngoài, tới địa bàn của thần tiên khác, nói không chừng sẽ có phiền toái.

“Đào cô nương, Đào cô nương!”

Ta có chút không vui, mở to mắt. Một trong số các thị nữ của Đồng tiên tử, chính là người dùng mắt lườm ta khi tới ngày hôm qua kia, mặc một bộ áo vàng nhạt đứng trước giường, mỉm cười nói: “Đào cô nương, nên dùng bữa trưa. Phu nhân chúng ta mời cô nương đi phòng khách nhỏ phía tây cùng dùng bữa.”

“À, được.” Ta rút tầng võng bảo hộ tơ nhện vô hình, mang hài xuống đất.

Ta vừa nhập định tầng võng kia liền tự động chằng lên, đây xem như là một loại bảo hộ bản năng đi.

Ta và nàng băng qua hành lang đi về phía trước. Trong đình viện nở rộ hoa tươi không biết tên, hương hoa thơm ngào ngạt, thấm vào ruột gan. Nếu như chỉ có mình ta bước chậm nơi đây thì tốt biết mấy. Đáng tiếc bên người còn có thị nữ này.

“Nô tỳ tên là Yên Song. Đào cô nương nếu có chuyện gì cứ việc phân phó. Phu nhân chúng ta nói, cô nương là khách quý, tuyệt đối không thể chậm trễ cô nương.”

“Ừ. Phu nhân nhà người quá khách khí.” Ta nói.

Lời nàng nói ý tứ tựa hồ là nhiệt tình hiếu khách, thế nhưng giọng điệu lại nghe có chút cổ quái. Ừm, được rồi. Cổ quái thì cổ quái đi. Dù sao nghe liền quên. Ta lại không định làm bằng hữu với nàng, tội gì nghiêm túc suy nghĩ.

“Đào cô nương... Cây trâm trên đầu này, thoát nhìn nhất định không phải vật phàm, rất độc đáo.”

Ta nhàn nhạt nói: “Người ngoài tặng.”

“Vậy sao, nhà Đào cô nương ở nơi nào? Phượng vương trước kia còn chưa từng mang theo khách nhân khác tới đâu, chứ đừng nói chi là nữ khách.”

Giọng điệu mối quan hệ với Phượng Nghi rất chi là thân thiết của nàng, ngược lại dường như ta mới giống người ngoài.

“Ừ, ta và hân sắp thành thân. Đến lúc đó nhất định sẽ mời Ngao thiên quan và phu nhân nhà người cùng đi uống rượu mừng.”

Quả nhiên bước chân của nàng bỗng dừng ngừng một lát, quay đầu lại thật nhanh, cái vẻ xinh đẹp động lòng người trên khuôn mặt hoàn toàn không thấy, ánh mắt bỗng chớp chớp biến âm trầm sắc bén: “Cô nương cũng không nên nói giỡn!”

Xem ta dễ bắt nạt sao?

Ôi, ta còn tưởng rằng thị nữ nhà thần tiên khăng định tiêu chuẩn rất cao. Kết quả cũng chẳng khác nữ yêu tinh trước đây thêm nhò dãi Phụng Nghi. Muốn ta nói, Hứa Minh Loan từng gặp trên Mai sơn kia tiêu chuẩn còn cao hơn nàng, Phụng Nghi không phải là chẳng thêm ngó tới sao? Yên Song gì đó này... Hờ, người ta nói, cóc mà đòi ăn thịt thiên nga là si tâm vọng tưởng, những cô nương muốn ăn thịt phụng hoàng tre già măng mọc, cũng đều rất dũng mãnh.

“Việc này sao có thể nói giỡn chứ.” Ta không muốn gây chuyện, thế nhưng nàng chủ động tới chọc ta, vậy không thể trách ta: “Chiếc trâm này chính là vật đính hôn Phụng Nghi tặng, Yên Song cô nương nếu không tin, có thể chờ Phụng Nghi trở lại, hỏi hân một câu không phải rõ ràng.”

Sắc mặt nàng trong nháy mắt trắng bệch. Ta cũng có chốc lát mềm lòng, cảm thấy đánh vỡ mộng tưởng tình yêu của một tiểu cô nương là có chút tàn nhẫn. Có điều mềm lòng này cũng chỉ có trong nháy mắt.

Có thứ là không thể nhường, không thể chia sẻ.

Không thể bởi vì ta thông cảm nàng, liền tặng Phụng Nghi cho nàng chứ?

Nàng dựa vào cột hành lang, lờm ta, ta đứng ở đằng kia cũng không nhúc nhích.

Có lờm nữa cũng là vô ích... Đôi khi đau dài không bằng đau ngắn, sớm thanh tỉnh sớm quay đầu ngược lại là chuyện tốt.

“Yên Song, các người sao lại ở chỗ này?” Một thị nữ khác từ đầu kia hành lang qua đây: “Phu nhân đã hỏi giục rồi, nói người mời khách sao lại mời không tới.”

Yên Song dường như bị chấn kinh mới hoàn hồn, quay đầu nói: “À, liền... qua ngay.”

“Người thật đúng là.” Thị nữ kia đi tới, mỉm cười với ta: “Đào cô nương, chậm trễ quá, mời đi theo ta...” Thanh âm của nàng bỗng nhiên giống như bị cái gì chặt đứt, ánh mắt yên lặng dừng trên đầu ta.

Không cần hỏi, khăng định cũng là đang nhìn chiếc trâm kia.

Ngày hôm qua khi chúng ta đến ta cũng mang không cây trâm này, vừa rồi Phụng Nghi mới đeo lên cho ta. Ừm, chiếc trâm này thật đúng là thứ phiền toái. Bất quá...

Ừ, có một số việc là không thể trốn tránh, ta nếu đã đáp ứng ở bên hân, vậy ta phải đối mặt với tất cả chuyện này.

Đồng tiên tử cũng nhìn thấy chiếc trâm trên đầu ta, nhưng tiên tử dù sao cũng là tiên tử, nàng chỉ hơi ngạc nhiên, lại nở nụ cười, nhiệt tình tiếp đón ta ngồi vào vị trí. Chỉ hai chúng ta ăn cơm, cũng bày một bàn đồ ăn, đủ loại trái cây, thức ăn chay, làm thành đạm ngon miệng. “Đào cô nương ngàn vạn lần đừng khách khí. Đây, nếm thử món này có hợp khẩu vị hay không?”

“Ừm, ăn rất ngon.”

“Món ăn này quan nhân bình thường cũng thích ăn, hơn nữa là do đầu bếp thích ăn nhất làm đấy.” Đồng tiên tử cười rất hòa khí, trong hòa khí có một tự nhiên.

Ta biết... Ta còn biết đầu bếp kia là lão yêu tinh cá mặt quỷ cơ, trước kia ta cũng không ít lần đến chỗ Từ Hằng ăn tiệc, đều là hân chủ trì xuống bếp, chỉ là ta không biết thì ra Từ Hằng cũng đưa hân tới đây.

“Tiên gia có phải không thích thức ăn mặn hay không?”

“Áy cũng không phải, chẳng qua là ta từ nhỏ đã quen ăn chay. Nhiều tiên quân thần quân cũng không kỵ ăn mặn, một số chiến tướng chiến thần càng thế hơn. Hôm trước còn nghe Lưu thần tướng nói, một ngày không ăn thịt uống rượu sẽ không có khí lực vùng đao cầm thương đâu.”

Trong lời nói của Đồng tiên tử có loại hàm súc, biểu lộ thân phận địa vị của mình.

Ta yên lặng ăn xong cơm, khách khí hai câu với nàng, sau đó nói muốn tản tản bộ.

“Đương nhiên có thể.” Đồng tiên tử chỉ đường đi cho ta: “Từ nơi này hướng đông, không ra cột San Hô, Đào cô nương có thể tùy ý du lãm. Ta ưa thích hoa hoa cỏ cỏ, nơi này không có núi đẹp nước hay nào, bất quá hoa và cây cảnh còn có thể thưởng ngoạn.”

Ta chủ yếu là không muốn lưu lại chỗ này, ánh mắt Yên Song nhìn ta chính là rất bất thiện, ở lại mất to trùng mắt nhỏ với nàng chẳng có ý nghĩa gì. Ta có thể tùy tiện tìm một chỗ qua chiều nay, chờ Phụng Nghi trở về là được rồi.

Ta lững thững đi về một phía. Trời xanh nhạt, mây trôi bồng bềnh bốn phía, giống một tầng màn sa tươi đẹp mềm mại.

Hoa và cây nơi này quả nhiên bất đồng với nơi khác, trên vách núi trước mặt có một mảnh từ đằng hoa nở rạng rỡ, từ xa nhìn lại chỉ thấy hoa mà không thấy lá, gió thổi qua, cánh hoa tung bay sột soạt, dường như một hồi xuân hàn se lạnh hóa thành tuyết mịn.

Phụng Nghi và Đồng tiên tử đều nói không được vượt qua cột rào San Hô, bất quá ta đi dạo, lại không thấy hàng rào nào, một mảnh động phủ và hoa viên của Từ Hằng này, diện tích cũng thật không nhỏ.

Bên cạnh hoa từ đằng là một thác nước nhỏ, dòng nước mạnh dường như lụa trắng, rơi vào đầm nước, bắn lên bọt nước giống như mình châu, lại ào ào rơi về đầm, từng gợn sóng bồng bềnh trên mặt nước.

Ta ngồi xuống bên đầm nước, cỏi hài, ngâm chân trong nước.

Trong đầm cũng có cá, cá chép gấm, cá vàng, bộ dạng xinh xắn, dáng dấp nhẹ nhàng linh hoạt, bơi qua bơi lại. Cũng không sợ người. Trong đó còn có con qua đây rìa ngón chân ta, ngứa rất thú vị.

Những con cá này ở trong đầm nước nhà Từ Hằng, hẳn là rất dễ sống, sẽ không đói bụng, không buồn không lo, mỗi con đều trông rất khỏe mạnh.

Những con cá khác phát hiện chân ta không phải là đồ ăn có thể no bụng liền bơi đi, thế nhưng còn có một con cá vàng nhỏ cọt cọt bên chân ta không muốn rời đi. Ta vươn tay sờ sờ nó, nó lại cũng không sợ hãi, miệng cá còn nhẹ nhàng chà chà lòng bàn tay ta, thật là thú vị.

Ừm, con cá này... thoát nhìn, sao lại có chút quen thuộc?

Ừm, chiều dài hơi giống ngư tinh Tiểu Tâm bên cạnh Từ Hằng trước đây ha! Thật ra Tiểu Tâm chỉ là nhũ danh, giống như ta bị người gọi là Tam Bát. Thực ra ta càng muốn người khác gọi ta Đào Hoa, Tiểu Tâm chắc hẳn cũng giống như vậy.

Ừm, nhưng tên của nàng là gì ta lại thực sự nhớ không ra.

“Tiểu gia hỏa, ngưoi đói bụng sao?” Ta đào đào trong túi, lại lấy ra được chút điểm tâm, bẻ một chút cho nó ăn.

Nó rìa hai cái, tựa hồ cũng không cảm thấy hứng thú lắm với điểm tâm.

Từ Hằng trước đây đã dạy ta làm thế nào giao tiếp với thủy tộc, bất quá ta vẫn chưa từng dùng bản lĩnh này. Lúc này dù sao nhân rồi cũng là nhân rồi, ta nhìn bốn phía không có người, vén vén tóc, đưa đầu vào trong đầm nước, miệng nhẹ nhàng mở ra, bật ra không phải là bọt khí, mà là một loại thanh âm không có khả năng nghe thấy trong không khí.

“Chào ngưoi? Tiểu gia hỏa?”

Nó tựa hồ lấy làm kinh hãi, miếng bánh nghẹn trong miệng, không biết là nên ới ra hay là nuốt xuống.

“Ngưoi ở đây đã bao lâu? Hử?”

“Ồ... Không biết...” Nó lấp bắp nói: “Ta không biết, dù sao, từ khi ta nhớ được đã ở nơi này.”

“Ồ đây sống tốt không?”

“Ồ, tốt, tốt đi...”

Xem ra ta dọa nó không nhẹ, hi hi, thật thú vị.

“Bánh ngọt đủ ăn không? Trong túi ta vẫn còn, đều cho ngưoi cũng được.”

Nó hơi lui, lại bơi về phía trước một chút: “Ừm, ta không đói bụng, bất quá, nếu như vẫn còn... vậy, ta, ta muốn mang đi cho Bích tỷ tỷ ăn.”

“Bích tỷ tỷ?”

“Phải.” Đuôi con cá nhỏ vẫy vẫy, vây cá chỉ về phía chỗ sâu trong đầm nước: “Bích tỷ tỷ ở dưới tầng đá, nàng không thể đi ra, vì thế ta muốn mang đồ ăn cho nàng.”

“Vậy à? Bích tỷ tỷ của ngưoi vì sao không thể đi ra? Nàng không thể thấy ánh sáng sao?”

“Trên ngưoi Bích tỷ tỷ có xích sắt, khóa trên tầng đá...” Cá nhỏ nói không rõ ràng lắm, bất quá ta đã có chút tò mò, tay nhẹ nhàng ấn một cái bên đầm, cả người đều chìm vào trong nước: “Ta đi xem Bích tỷ tỷ của ngưoi, được không? Ta mang theo đồ ăn, có thể đưa cho nàng.”

“Được.” Con cá nhỏ này hiển nhiên không biết danh ngôn chân lý “Không thể không có tâm phòng ngưoi”, rất thẳng thắn đáp ứng.

Ta đi theo nó chìm đến đáy nước, đáy đầm là một mảnh xanh sẫm, tia sáng âm u, hơn nữa rất lạnh.

“Đây, Bích tỷ tỷ là ở chỗ này.”

Nơi đó?

Ta nhìn về phía trước, mấy hòn đá lạ chồng xen một chỗ, ở giữa là một khối trống rỗng tối đen.

Cá nhỏ gọi: “Bích tỷ tỷ, ta mang đồ ăn tới rồi!”

Chương 136: Một tác lưu quang sa ngân hà

Trong khe đá, có một thanh âm trầm trầm nói: “Cám ơn ngươi, tiểu muội, ta không đói bụng, chính ngươi ăn đi.”

Ta sững sốt, thanh âm này... thanh âm này vì sao...

“Tiểu Tâm?”

Trong khe đá bỗng nhiên trầm mặc, sau đó qua một lúc lâu, thanh âm kia nói: “Ngươi là... Tam Bát tỷ tỷ sao?”

Ta nhớ ra rồi, lúc ấy trong đầm Bích Thủy... phần lớn tôm cá nhỏ có chút linh tính, đều tự nhận là họ Bích, Tiểu Tâm... Tên của nàng hẳn là Bích Tâm.

Trong lòng ta vừa hoài nghi, vừa lo lắng, còn có chút sợ hãi không hiểu vì sao, lấy ra một viên minh châu chiếu sáng. Chậm rãi đi một bước về phía trước: “Tiểu Tâm, là ngươi sao?”

“Tam Bát tỷ tỷ...”

Ta lại đi về phía trước, ánh sáng của minh châu chiếu vào khe đá, ta nhìn thấy một khuôn mặt cá cực xấu, màu xanh đen từ bên trong lộ ra, thanh âm dè dặt, còn thận trọng hơn ta: “Tam Bát tỷ tỷ, ta là... Tiểu Tâm.”

Tiểu Tâm? Ta kinh ngạc nói không nên lời.

Nàng sao lại biến thành như vậy? Nàng cũng đã có mấy trăm năm đạo hạnh, sớm cũng đã tu thành nhân thân, ta lần trước trên đường đi kinh thành còn từng gặp nàng. Thế nhưng nàng, nàng bây giờ sao lại... Cho dù nàng bởi vì nguyên nhân gì bị thương, đánh về nguyên hình, vậy nguyên hình của nàng cũng là một con cá vàng xinh đẹp chứ, sao lại là bộ dáng như bây giờ? Mất lúng liếng xinh đẹp biến thành mụn nước sưng phù xấu xí, vậy cá mỹ lệ không thấy bóng dáng, khuôn mặt kia... khuôn mặt kia... Trời ạ, quả thực so với con cóc, không, là so với cái loại cá dơi khiến người ta buồn nôn ăn không ngon ta từng thấy trước đây còn... còn...

“Tiểu Tâm? Ngươi? Thật là ngươi sao? Ngươi sao lại biến thành như vậy?”

Ý nghĩ của ta nhất định tiết lộ ra ngoài mặt. Nàng lui lui về phía sau, lui ra ngoài vầng sáng của minh châu.

“Ta làm ngươi sợ sao?”

“Không phải vấn đề này. Ngươi, ngươi sao lại biến thành như vậy? Là trúng độc? Hay là bị thương cái gì?”

Thanh âm của nàng rất cay đắng: “Đây là ta tự làm tự chịu... Tam Bát tỷ tỷ, ngươi đến đây khi nào? Thời gian qua vẫn khỏe chứ? Ta..., công tử hấn, vẫn khỏe chứ?”

Ta há hốc miệng, nói không ra lời.

Tiểu Tâm sao lại biến thành như vậy?

“Từ Hằng hấn, biết ngươi ở trong này không? Ngươi gặp chuyện gì? Vì sao...”

“Tam Bát tỷ tỷ, ngươi cũng đừng hỏi. Tóm lại... là ta không biết lượng sức...”

Trong lòng ta rất loạn, hồi hồi lâu nàng cũng không nói. Ta tìm tìm trên người, để lại cho nàng một ít đan dược và thức ăn. Nàng chỉ cười gượng, nói không cần, bảo ta cũng không cần lưu lại cái gì.

“Từ Hằng hấn...”

“Tam Bát tỷ tỷ. Ta cầu ngươi một chuyện! Cầu ngươi ngàn vạn lần đừng nói chuyện gặp được ta cho công tử! Ngàn vạn lần ngàn vạn lần, van cầu ngươi, nhất định đừng nói cho hấn!”

Giọng nói của nàng thê lương đau đớn. Ta ngạc nhiên không nói gì, nàng lại thêm vào một câu: “Tam Bát tỷ tỷ, ngươi đáp ứng ta, tuyệt không nói ra chuyện thấy ta hôm nay! Bằng không, ta liền lập tức đập đầu chết ở chỗ này!”

“Ngươi...” Ta vội vàng nói: “Ta tuyệt đối không nói ra ngoài. Ngươi đừng làm chuyện điên rồ.”

Nàng tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, trầm mặc trong chốc lát, mới nói: “Ta... Ta ở trong này rất tốt, cũng không có ai có thể lại đến thương tổn ta, cách công tử cũng gần... Ta chỉ cần biết hắn ở ngay nơi không xa ta, viết chữ, đọc sách, trò chuyện... Trong lòng ta cũng rất thoải mái, có lần công tử còn đi qua bên đầm nước đầy, tiểu muội nhìn thấy hắn, còn tới nói cho ta biết, trong lòng ta rất vui...”

Nàng còn vui? Vui cái rắm!

Ta dần dần từ trong đầm nước đi ra, lại đứng nửa ngày bên bờ đầm. Con cá nhỏ kia vòng hai vòng trên mặt nước, liền vẩy đuôi lặn xuống.

Tiểu Tâm đối với Từ Hằng, ừ... Cái này không cần phải nói, cho dù ta rất ngốc cũng có thể nhìn ra được tâm tư của nàng.

Nàng có phải bởi vì biến xấu xí, cho nên mới không chịu đối mặt với Từ Hằng sao? Vậy, nàng là thế nào biến thành như vậy chứ?

Từ Hằng hắn là không biết tình trạng hiện nay của nàng đi? Hắn là người nhớ tình bạn cũ như thế, bây giờ nấu ăn trong phủ còn dùng lão đầu bếp ban đầu, Tiểu Tâm vẫn đi theo hắn, hắn nếu như biết chuyện này, nhất định sẽ không bỏ mặc.

Bước chân ta vội vàng vàng, vòng qua một bụi rậm hoa cây, lại nghĩ tới một chuyện.

Vậy, chuyện Tiểu Tâm ở trong đầm nước phía sau, có người khác biết hay không? Tỷ như, nữ chủ nhân nơi này, Đồng tiên tử... Nàng có biết hay không chứ?

Bình tĩnh ngẫm lại, ta cảm thấy ta có thể hiểu được cách suy nghĩ của Tiểu Tâm. Nữ hài tử ai không yêu tướng mạo? Biến thành xấu xí như vậy, thật sự là sống không bằng chết. Nếu như ta đối đến tình cảnh của nàng, có lẽ, ừm... cũng sẽ lựa chọn như nàng.

Ta đứng lại, trên cây hoa trước người sau người nở đầy hoa màu hồng nhạt, bị ánh nắng chiếu vào, cánh hoa đầu cành đều thành nửa trong suốt, dường như vô số mỹ ngọc khắc ra. Gió thổi qua, trong không khí tràn ngập một loại hương khí nhàn nhạt, chột nồng chột đậm làm cho người ta có loại cảm giác thất thường khó lường.

Buổi tối Phụng Nghi trở về, hắn thoát nhìn rất nhẹ nhõm, có lẽ sự tình làm xem như thuận lợi, kéo tay ta nói: “Buổi tối chúng ta đi ra ngoài, ta dẫn người đi xem phong cảnh.”

“Phong cảnh gì?” Ta có chút không có tinh thần.

“Nơi khác nhìn không được, nếu đến đây một chuyến, không xem nhiều đã về, chẳng phải là vào núi châu báu tay không mà về sao?”

Ta có chút tò mò, theo hắn cười gió mà đi, thẳng hướng đông. Dọc theo đường đi núi tiên đảo tiên lúc ẩn lúc hiện trong mây mù, rõ ràng cảm giác cách rất gần, thế nhưng khi sát qua bên người, nhưng lại nhìn không thấy cái gì. Không biết ấy đều là động phủ của thần nhân tiên nhân nào. Ta hỏi mấy lần, muốn đi chỗ nào, Phụng Nghi đều mỉm cười không đáp.

Sắc trời dần dần tối sầm, sao từng đốm từng đốm sáng lên.

Chúng ta dừng thân, hắn chỉ vào một cái thềm đá trong mây mù: “Đẩy lên đây đi.”

Ta ngửa đầu nhìn, ngân hà rực rỡ, ngẩng lên nhìn dưới đất, và quan sát ở chỗ này, cảm giác tuyệt không giống nhau.

“Rốt cuộc chúng ta tới xem cái gì?”

Chẳng lẽ Phụng Nghi cũng biết thủ đoạn lãng mạn của người hiện đại, ừm, nơi này chẳng lẽ có mưa sao băng để xem sao?

“Trước tiên nhắm mắt lại đi.”

Phụng Nghi khẽ mỉm cười, đưa tay qua che hai mắt ta lại: “Trước tiên nhắm lại, lúc ta bảo người mở người hãy mở.”

Ta khẽ cười, nhắm hai mắt.

Chân đạp thềm đá, từng bậc từng bậc lên cao.

Mây trời sương mù lơ lửng xoay quanh ngay bên người, bên chân, váy xống dài băng bị khói mây rung động, bay bay bất định.

Sau đó thềm đá tới đỉnh, dưới chân là đài đá chắc chắn.

Phụng Nghi dắt tay ta: “Đi bên này, ừ, không cần để ý như vậy, nơi này rất bằng phẳng, không cần sợ.”

Ta nghe được tiếng gió rõ ràng, từ bên tai gào thét mà qua, gột rửa lòng dạ, mặc dù nhắm hai mắt, vẫn cảm thấy thanh thản. Vô cùng sáng khoái.

“Đây, xem đi.”

Chúng ta đứng trên đài đá, dựa vào lan can nhìn ra xa, một mảnh ánh sáng màu bạc rực rỡ, như sông lớn cuộn cuộn theo bên chân trào lên chảy qua!

Những thứ tung toé sáng rực kia cũng không phải là bọt nước bọt sóng, mà là từng viên tinh sa, trong hư không vắng lặng màu đen vẽ ra quỹ tích từng chấm sáng rất nhỏ! Vô số chấm nhỏ hội tụ thành sông, trôi nổi gột rửa. Xa xa nhìn lại, ngân hà này rộng lớn vô bờ, không biết bắt nguồn từ nơi nào, cũng không biết đổ về phương nào!

Thanh âm Phượng Nghi nghe giống như tiếng trời: “Đây là... thiên hà.”

Ta đã quên hết ngôn ngữ.

Thậm chí, ta cũng không cảm giác được sự tồn tại của chính mình.

Dưới bầu trời đêm ngân hà trắng lè ở nơi này, sự tồn tại của cá nhân, là nhỏ bé như thế như thế. Trời đất mệnh mang rộng lớn, sự tồn tại của con người nhỏ bé mong manh cỡ nào, thậm chí không bằng muối bỏ biển. Quỹ tích sao kia, giống như nước sông chảy xuôi. Khói lượn lơ, giống hơi nước trên mặt nước, ta thậm chí nhìn thấy một con chim ánh bạc sáng lóa, từ đằng xa thân nhiên vụt qua, đây hết thấy... linh hoạt kỳ ảo xinh đẹp tuyệt trần như thế, lại trắng lè rộng rãi như thế, ta cảm thấy ta không cách nào hình dung cái ta đã thấy, ta chỉ tham lam mở to, hi vọng... có thể dùng đôi mắt của ta, trí nhớ của ta, khắc thật sâu lúc này, cảnh này trong lòng.

“Ta nghĩ nàng nhất định sẽ thích nơi này, cũng giống như ta...” Phượng Nghi thấp giọng nói: “Mỗi lần ta rảnh, lại muốn tới nơi này. Đứng một lát, nhìn một chốc. Vô luận là phiên nhiều gì, ở nơi này, đều sẽ cảm thấy bé nhỏ không đáng kể. Những vội vội vã vã, ân cừu tình cừu, phú quý vinh quang ấy... đều là hư ảo mờ mịt. Trong thiên địa này duy nhất có thể vĩnh viễn trường tồn rốt cuộc có cái gì mới đáng để người ta chấp nhất theo đuổi? Lý tưởng? Chân tình? Công lý? Thiên đạo... Có lẽ hết thấy đều là vĩnh hằng, cũng có lẽ tất cả đều sẽ mất đi trong nháy mắt...”

Ta nhẹ nhàng quay đầu, Phượng Nghi một thân áo dài rộng, tay áo nhẹ nhàng. Hấn cao quý như thế, lại hòa nhã như thế. Ta cảm thấy hấn đẹp như vậy, đẹp dường như hư ảo. Thế nhưng, lại cảm thấy hấn chân thực như vậy, chân thực, ta có thể nghe được tiếng hít thở của hấn, có thể cảm giác được độ ấm của bàn tay hấn, có thể nhìn thấy... biểu tình nhỏ nhất của hấn, và ánh mắt thâm tình chuyên chú như vậy của hấn.

“Thế nhưng giờ này khắc này, ta cảm thấy, ta có lẽ đã tìm được, chân thật, đáng quý, đáng giá ta dùng cả đời để quý trọng che chở thương yêu... Đào Hoa, ta biết nàng cũng có một viên tuệ tâm, người ngoài nhìn thấy thường thường là biểu tượng ánh sáng rực rỡ, thế nhưng nàng lại luôn có thể nhận được thâm ý và chân thực phía sau biểu tượng. Ta muốn dắt tay nàng, cùng nhau trải qua quãng đời còn lại. Ta sẽ chăm sóc nàng, nàng cũng sẽ yêu quý ta. Đào Hoa, nắm tay ta, ta nhất định sẽ không để nàng than tiếc hối hận. Ta sẽ hết sức cho nàng sau này mỗi một ngày, mỗi một khắc, đều cảm thấy âm áp hạnh phúc.”

Gió nhẹ phất quá hai má, dường như âu yếm của tình nhân, giống như tiếng thở dài vọng lại của đóa hoa nở rộ tịch mịch trong cốc trống.

Ta khe khẽ thở ra.

Ta cảm thấy... Ta giống như một quả bóng hơi phồng lên, sắp bị nứt vỡ, gió lớn chút nữa, là có thể thổi bay ta.

Ta không ngờ Phượng Nghi hấn lại nói như vậy, làm như vậy.

Ta không ngờ ngọt ngào của tình yêu có sức mạnh như vậy, làm cho người ta trở tay không kịp, đừng nói chống đỡ, căn bản bị đánh thất bại thảm hại, còn cam tâm tình nguyện, vui vẻ chịu đựng.

Ta không ngờ...

Không ngờ ta có thể có được hạnh phúc như thế...

Trong lòng như rót đầy rượu ngâm mật, muốn mềm cỡ nào, thì mềm cỡ ấy. Muốn ngọt cỡ nào, thì ngọt cỡ ấy.

Muốn say lòng người cỡ nào... thì...

Điều đó thực sự, không cách nào tưởng tượng, cũng không cách nào miêu tả...

Tay bị hấn dắt, eo bị nắm khẽ, ta thân bất do kỷ xoay nửa vòng, eo tựa trên lan can đá, môi Phượng Nghi dùng trên môi ta.

Triền miên nhiệt tình, ôm ấp chặt chẽ

Đây là loại cảm giác khiến người ta thần hồn phiêu đảng.

Không phải là bởi vì nụ hôn, mà bởi vì người hôn.

Ta cảm thấy trời đất tựa hồ cũng đang xoay tròn, chân đứng không vững, thân thể hoàn toàn tựa vào trên người hấn.

“Chúng ta thành thân đi.”

Ta không nhớ được đây là lần thứ mấy hấn nói những lời này, từ lần đầu tiên hấn cầu hôn với ta đến thời khắc này... giữa đó đã trải qua thật nhiều, thật nhiều sự tình...

Ta nghe được thanh âm của mình, có chút mơ hồ, nhưng lại vô cùng kiên định: “Được.”

Trong nháy mắt đó tất cả sao sáng trong thiên hà tựa hồ đều rơi vào trong mắt Phụng Nghi, ánh sáng rực rỡ ấy, vẻ mặt vui mừng khôn xiết ấy...

Ta giang hai cánh tay, ôm chặt lấy hắn.

Ôm lấy hạnh phúc chân thật, mỹ lệ này.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Dâu xấu gặp cha mẹ chồng

“Nàng có tâm sự gì?”

Ta liền biết không thể gạt được hắn, vốn ta cũng chính là một người không giữ được chuyện trong lòng. Hai ngày nay, mặc dù có thời điểm ngáy ngủ cười, có đôi khi hoảng hốt, nhưng ta vẫn lại nhớ tới những gì nhìn thấy nghe thấy tại đáy đầm nước, Tiểu Tâm nàng...

Ta đã đáp ứng nàng không nói... Nhưng ta thật sự ghen đến khó chịu.

Ta mím miệng thật chặt, trừng mắt nhìn Phụng Nghi.

“Khó nói?” Hắn hơi hơi trầm ngâm: “Có phải chuyện có liên quan tới Từ Hằng?”

Ta ra sức gật đầu.

Phụng Nghi thật sự là rất tri kỷ!

“Vậy có thể viết ra không?”

Hử? Việc này, hình như, ta đáp ứng là tuyệt đối không nói, chưa nói tuyệt đối không viết. Thế nhưng viết ra... thật sự được chứ? Nhưng nếu như mặc kệ chuyện của Tiểu Tâm, trong lòng ta cả đời này cũng sẽ không yên, sẽ vĩnh viễn vương mắc ở đó...

Phụng Nghi đưa giấy bút cho ta, ta do dự, Phụng Nghi có nhiều năng lực và biện pháp hơn ta, hắn có lẽ sẽ có cách giúp đỡ Tiểu Tâm...

Nghĩ như vậy, ta hạ quyết tâm, ngắn gọn nhanh chóng viết xuống chuyện thấy bên đầm nước ngày đó trên giấy, sau đó không quên thêm một câu: Chàng có biện pháp nào giúp nàng ta không?

Những lời này viết đậm hơn phần trước, chỉ sợ Phụng Nghi bỏ qua.

Phụng Nghi hơi rất chi tiết, hỏi cả hình dạng màu sắc của gương mặt nàng hiện tại. Ta viết ra cho hắn biết từng việc trên giấy, sau đó dùng ánh mắt chan chứa mong chờ nhìn hắn.

“Đây không phải là độc.”

“Đây là cỏ chú.”

“Hả?” Sách ta xem mặc dù rất loạn rất linh tinh. Nhưng đều không đề cập đến phương diện này. Cỏ chú... Ồ, nghe lên cũng rất dọa người.

“Nói như vậy. Là có người hại nàng?”

“Đây là nhất định.” Phụng Nghi hơi hơi trầm ngâm: “Việc này trước đừng nói cho Từ Hằng... và cả phu nhân của hắn.”

“Ta sẽ không nói cho hắn, Tiểu Tâm không cho ta nói.”

“Ừ. Ta sẽ lưu tâm việc này, nàng không cần vội vàng, cũng đừng tự tiện làm chuyện gì... hay là nói lời gì, biết không?”

Ta nhìn hắn: “Ta cũng không phải là đầu đất, hơn nữa, ta vốn đáp ứng nàng không nói ra mà.”

“Ta cũng không phải người ngoài.” Hắn không đồng ý: “Chuyện của nàng chính là chuyện của ta, nhìn chân mày nàng nhăn thế kia. Việc này nếu mặc kệ, nàng có thể nhớ một trăm năm.”

Ta vừa vãn về vạt áo, vừa nhin không được ngáy ngủ cười.

Hắn thật đúng là hiểu ta.

Có điều ta bỗng nhiên nhớ tới lời hắn vừa nói: “Ừm, nói cho phu nhân của Từ Hằng, có phải rất không ổn hay không?” Không biết vì sao, ta luôn cảm thấy cảm thấy Đồng tiên tử tựa hồ rất kiêu ngạo với thân phận của mình. Luôn luôn không dấu vết khoe khoang, hơn nữa nhìn qua dáng dấp nữ cường nhân, không phải khôn khéo giỏi giang bình thường. Chuyện Tiểu Tâm, nói không chừng nàng, ừm, có lẽ cảm kích, hoặc là...

Ta không biết vì sao vừa nghĩ lại nhớ tới tình tiết trong đại trạch môn này, thâm cung ám đấu này. Họ, có lẽ Tiểu Tâm như vậy, Đồng tiên tử là độc thủ phía sau màn? Họ... Ta cũng biết mình đây là nghĩ ngợi lung tung, nhưng khó tránh khỏi lại liên tưởng về phía đó.

“Mau thay quần áo đi.”

“Hớ?” Đột nhiên ngoặt một cái, ta thực sự không thích ứng.

“Mang nàng đi bái kiến vài vị trưởng bối.”

“Hả?” Ta ngây người.

Gặp trưởng bối? Ta đương nhiên không có trưởng bối, nhưng, ta cũng không có nghe nói nhà Phụng Nghi có trưởng bối gì a!

Hắn chỉ chỉ quần áo trang sức trên bàn: “Ăn diện một chút đi, cũng không cần quá căng thẳng, tùy ý là được rồi. Mặc dù trưởng lão trong tộc của ta cũng không có mấy vị, bất quá khi ta còn bé, cũng được mấy vị trưởng bối tiên giới trông nom chăm sóc. Chúng ta nếu đã muốn thành hôn, đương nhiên phải dẫn nàng đi bái kiến bọn họ. Đừng sợ, tính tình bọn họ đều vô cùng ôn hòa, sẽ không làm khó người khác.”

Được, hắn nói chưa dứt lời, càng nói ta càng cảm thấy được căng thẳng.

“Ừ, được, được...”

Ta tựa như mộng du bắt đầu thay quần áo, tóc cũng chải kiểu khác. Phối với quần áo chính là hai chiếc trâm ngọc bích, một đoá hoa tươi cánh đôi mỹ lệ. Phẩm vị của Phụng Nghi đương nhiên không thể nghi ngờ, xiêm y là tuyết trắng, viền cổ vạt tay áo đều dùng sợi tơ màu lục nhạt và hoa văn đa dạng quần lầy nhau như đoá hoa tươi cánh đôi kia, váy là màu lục nhạt, phía trên lại rắc hoa nhỏ màu trắng, từ trên xuống dưới, từ thưa mà dày, váy đứng đưa mềm mại phóng khoáng tựa áng mây. Ta quan sát mình trong gương, được bộ y phục này làm nền, ba phần nhân phẩm thêm bảy phần kỳ ảo, cũng xem như là... ờ, một giai nhân thanh tú bậc trung. Đương nhiên, cây trâm phụng gối mun kia cũng là nhất định phải cài lên.

Chúng ta ra khỏi viện của Từ Hằng, ta bỗng nhiên nhớ từ hôm trước quay về chưa từng thấy Từ Hằng.

Phụng Nghi giải thích: “Phía nam lại đến mùa mưa nhiều, hắn là hơi bận một chút.”

“À, ra là vậy.”

Phụng Nghi chỉ vào một cái xe ngựa không biết dừng ở dưới bậc thang trạch viện khi nào: “Chúng ta ngồi xe đi.”

Ta hiếu kỳ quan sát hai con ngựa kéo xe kia, màu xám xanh, ngựa cực thần tuấn siêu dật, xe ngựa lại nhìn không ra chỗ đặc biệt, giá xe rộng hơn bình thường một chút, màn xe là cả mảnh vải thêu màu tím xám.

“Đây là... ngựa trời sao?”

“Thời gian không còn sớm, trước tiên lên xe đi. Ngựa này nếu nàng thích, ta có thể lấy hai con đến cho nàng.”

“Không cần không cần, ta chỉ là hiếu kỳ.”

Ta cưỡi ngựa trời làm cái gì, ta cũng không phải thần tiên.

Hờ, ngựa trời ấy à, chạy bốn vó sinh mây, thần tuấn dị thường, quả nhiên bất đồng với ngựa phàm.

Ta ló đầu từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài, dọc theo đường đi mây mù phập phồng như sóng cả, ngựa trời vung bốn vó lao nhanh trên biển mây, khi vó ngựa lên xuống, bắn lên không phải là bọt nước cuộn sóng mà là khói bay sương trôi, thật sự là... thật sự là...

Thật sự là thế giới thần tiên ha.

Gió mát nghênh diện mà đến, xa xa cảnh vật không rõ ràng, nhàn nhạt cây hoa, xanh biếc mơ hồ.

Phụng Nghi ở bên cạnh ta, chúng ta vai kề vai ngồi cùng một chỗ, hắn một tay nắm tay ta, một tay chỉ cảnh vật ngoài cửa sổ khẽ miêu tả, nơi nào là Thất Hoa hồ, nơi nào là Vân Tây phường, nơi nào là vịnh Mặc Long, nơi nào lại là đình Tiểu Lĩnh. Những chỗ này đều là chỗ cư trú của một vài tán tiên thanh nhân, từ xa nhìn lại mây màu vờn quanh, cầu vòng biến ảo. Thật sự là đẹp vô cùng.

Ta nghe từng câu, thế nhưng không nhớ câu nào. Thanh âm của hắn trong trẻo dễ nghe, êm tai vô cùng, khi âm điệu cao giống như thủy tinh sỏi băng khẽ gõ vào nhau. Ta say sưa nghe, căn bản không nhớ được hắn nói cái gì.

“Vốn có thể mời bọn họ tới động phủ của Từ Hằng, bất quá... ừm, vẫn là chúng ta đi bái phỏng thì tốt hơn.”

“Đúng đúng,” câu này ta lại nghe rõ, vội vàng nói: “Nào có đạo lý để trưởng bối lại đây gặp chúng ta, đương nhiên chúng ta đi qua bái kiến mới đúng.”

Phượng Nghi không nói lời nào, chỉ mỉm cười, nắm chặt tay ta.

Họ, ta nói gì đó sao? Ừm, dường như chỉ nói... chúng ta đi bái kiến trưởng bối... Vậy có gì đáng để cười. Thật sự là...

Ta vừa oán thán vừa quay đầu, thế nhưng mặt vẫn là hơi nóng lên.

“Được rồi, sắp đến rồi.”

“Hà? Nhanh như vậy?” Ta vội vàng sửa sang xiêm y, lại chỉnh chỉnh tóc mai, từ trong tay áo lấy ra gương soi mặt nhỏ chiếu trước chiếu sau. Phượng Nghi như cười như không: “Gọn gàng lắm rồi. Đã bảo nàng không cần căng thẳng.”

Xe ngựa dừng lại, Phượng Nghi xuống xe trước, lại đỡ ta xuống xe.

Phía trước là một đảo biệt lập trên mây, mấy con hạc nhón nhơ bay tới trước mặt, dừng lại trước người Phượng Nghi, ưu nhã cúi đầu, cung kính nói: “Phượng vương đến đây, mấy vị tiên trưởng đều đang chờ.”

“Ừ, đã lâu không gặp, các người vẫn khỏe chứ?”

“Đa tạ phượng vương vẫn nhớ hỏi thăm.” Mấy con hạc kia cảm động nói: “Nhờ sự quan tâm dạy dỗ của các tiên trưởng, mấy người chúng ta đều rất tiến bộ. Bình thường ngoại trừ việc nhỏ thỉnh thoảng đưa thư các loại, những lúc khác đều có thể chuyên tâm tu luyện.”

“Tốt, vị này chính là Đào cô nương.”

Mấy con hạc kia lại trịnh trọng hành lễ với ta: “Bái kiến Đào cô nương.”

Ta nhất thời không biết nên đáp lễ, hoặc là nên nói cái gì, nhìn về phía Phượng Nghi xin giúp đỡ.

“Không cần đa lễ.” Phượng Nghi nói thay ta: “Đi trước dẫn đường đi.”

Bọn họ dẫn đường phía trước, Phượng Nghi nhẹ nhàng dắt tay ta bằng bệnh mà đi.

Ồ, đây thật là bước chậm giữa mây.

Cảm giác dưới chân vừa nhẹ nhàng vừa trôi chảy. Mấy ngày nay ta cũng biết cách, đi lại trên mây không thể quá hết sức quá căng thẳng, ừ, trượt nhẹ nhàng thoải mái cũng rất thích hợp, quả tận lực ngược lại sẽ bị vùi chân xuống, đi quá mất sức, giống như gian nan cất bước trong tuyết sâu mang theo bùn nước.

Giữa tầng hoa cây trừng điệp, lại có không ít tiên cầm linh thú ta gọi không ra tên xuất hiện, xa xa chấp tay thi lễ với Phượng Nghi. Thoạt nhìn hẳn thật sự là rất có địa vị và uy tín.

Đường nhỏ ngoặt một cái, phía trước là mặt nước bằng phẳng rộng rãi, có một thân ảnh đứng trên mặt nước, tay để sau người. Người này... thân hình rất thon dài thanh tú tiêu dật, bất quá một đầu tóc rối tung... lại toàn là tóc bạc.

Phượng Nghi dừng chân, cất giọng nói: “Trưởng Lâm sư thúc, đứng lặng trầm tư, lại có gì tâm đắc sao?”

Người nọ hơi nghiêng người, khuôn mặt hẳn lại không già nua, thoạt nhìn tuổi tác cũng không khác Phượng Nghi, mày dài mắt tinh, nụ cười mỉm bên môi có vẻ vô cùng nho nhã.

“Vừa rồi sư cô con vẫn còn nhắc mãi các con sao còn chưa tới.”

Hắn chân không nhấc, thân hình lướt qua, dường như gió mát mây trôi, nháy mắt đã đứng trước mặt chúng ta, mỉm cười đánh giá ta, nói: “Vị này chính là Đào cô nương?”

Phượng Nghi mỉm cười giới thiệu cho ta: “Đây là Trưởng Lâm sư thúc, ngày trước hắn vẫn dạy ta kiếm pháp.”

Ta vừa rồi rất căng thẳng, bây giờ lại không cảm thấy lo lắng, kéo vạt áo thi lễ: “Bái kiến sư thúc.”

“Không cần đa lễ, không cần đa lễ.” Hắn tuy rằng thoạt nhìn trẻ tuổi, thế nhưng nụ cười lại khoan dung trầm tĩnh, rất có phong phạm khí phách của trưởng bối: “Ừ, là cô nương tốt, chẳng trách Phượng Nghi mất cao hơn đầu như thế, cũng chịu định tâm. Ta nghe nói con ở Bàn Ti động tại Già Hội sơn phải không?”

“Đúng vậy.” Người ta đối với chuyện của ta biết được thật đúng là không ít ha.

“Bàn Ti động? Bàn Ti? Ha ha, tên này đặt không tồi.”

Ta có chút xấu hổ, đây cũng có phải là ta nghĩ ra đâu.

Bất quá Trường Lâm sư thúc này thực sự là rất hòa khí, chúng ta đi vào trong, hắn nói: “Nếu như Phụng Nghi nó có chỗ nào không tốt, con cứ việc đến nói với chúng ta, chúng ta đương nhiên sẽ khuyên bảo quản giáo nó. Đến nơi này không cần khách khí, coi như là nhà mình. Mấy vị sư bá sư thúc của con đều dễ ở chung, con thấy sẽ biết.”

Hắn bỗng nhiên đề khí cất giọng: “Sư muội, sư đệ, các người mau ra đây nhìn xem, vợ chồng son Phụng Nghi đã tới rồi!”

Hắn nói xong lại quay đầu cười nói với ta: “Tiểu sư cô của con yêu nhất làm đẹp, nhất định đang dày công trang điểm, ắt phải chỉnh trang sáng long lanh mới chịu hài lòng.”

Phụng Nghi ở một bên nghe, trên khuôn mặt vẫn mang theo ý cười thuần túy, khoái trá.

Ta cũng cảm thấy, cảm giác thực kỳ diệu...

Họ, ta và Phụng Nghi yêu nhau... Sau đó đột nhiên nhiều thêm một đồng trường bối thân thích... Thật sự là, thật sự là...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 138: Ham mê cất chứa của sư cô

Chúng ta vào một gian đại sảnh rộng rãi, vị trí ở giữa ngồi ba người.

Ừm, cộng thêm vị Trường Lâm sư thúc vừa nãy này, tổng cộng bốn vị trường bối.

May mắn may mắn, ta còn tưởng rằng sẽ phải đối mặt một phòng người.

“Cô nương này ta vừa nhìn đã thích,” trong ba người có một là vị mỹ nữ, họ, nàng... nàng thoát nhìn còn nhỏ hơn Phụng Nghi, mắt tròn tròn long lanh nước, làn da trắng sáng, thế nhưng lúc Phụng Nghi giới thiệu nàng, lại đích xác nói nàng là sư cô, Thái Mai sư cô cười thành một đóa hoa: “Lại đây lại đây, để ta nhìn kỹ xem.”

Ta bị nàng đánh giá có chút ngượng ngùng, nàng cũng đã vội vàng nói: “Ồ kìa, ăn mặc thế này cũng quá mộc mạc, tiểu cô nương sao có thể không chỉnh trang một chút chứ? Thường ngôn nói rất đúng, người cần y trang, Phật cần kim trang a. Đến đến, sư cô mấy năm nay chính là gom không ít thứ tốt, ta lại không nỡ nhai không đồ đệ, đang suy nghĩ mấy thứ này tương lai phải làm sao đây, bây giờ vừa khéo, đến đến, con đi theo ta, tùy con chọn lựa, thích cái gì thì lấy cái đó!”

Họ... Vị Thái Mai sư cô này thật phóng khoáng ha.

“Được rồi sư muội, biết của cái của người phong phú, bất quá người cũng không cần phải gấp gấp chứ, trước tiên ngồi xuống, nói chuyện một lát.” Đại sư bá của Phụng Nghi thoát nhìn cũng có bộ dáng của một trường giả, râu đẹp, lông mày cũng thật dài, đuôi mày hơi rủ xuống, nụ cười hòa ái.

Thái độ của bọn họ hoàn toàn không có nghiêm nghị, cao ngạo hay là xoi mói, tâm tình của ta cũng dần dần trầm tĩnh lại. Tiểu đồng bụng trà lên, còn đưa lên đủ loại điểm tâm. Thái Mai sư giống như sợ ta bị đói, không ngừng khuyên ta ăn cái này nếm cái kia. Kết quả chưa đầy một lát bụng của ta đã bị no căng phồng, tới lúc chính thức ăn cơm trưa, bụng của ta bất kể cái gì cũng nhét không được.

“Con vẫn là lần đầu đến tiên giới sao?”

“Dạ,” ta nói: “Nơi này mây tía chớp tắt, cảnh lạ nơi chốn, thật là đẹp.”

“Phải, nơi này cũng không riêng gì phong cảnh đẹp, mấu chốt là rất có lợi cho tu luyện. Nếu tu luyện tại đây, một năm có thể được bằng chục năm mấy chục năm ở thế gian hay nơi khác. Ta trước kia đã nói rằng cho Phụng Nghi một tòa nhà, hắn bảo không thích ở lại trong này, cho nên không chịu. Chờ các con thành hôn, ta dẫn con chậm rãi chọn, trên tay ta có mấy chỗ, phong cảnh đẹp khí tiên linh, cho dù sau này sinh...”

“Sư muội, người mau ăn cơm đi.”

Ta hé miệng cười trộm. Nhưng mà, nàng vừa rồi nói sinh cái gì? Họ, sẽ không là sinh... nó chứ?

Ta múc một thìa canh uống, cũng ực một tiếng nuốt vào bụng nghi vấn ấy.

“Các con đang ở tại nhà của đứa nhỏ họ Ngao kia?” Đại sư bá hỏi.

Thái Mai sư cô thở dài, buông đĩa: “Đứa nhỏ kia cũng coi là chúng ta xem lớn lên, tính tình tốt, người cũng thông minh, chính là... cười một dạ xoa sống như vậy...”

“Hà?”

Đại sư bá khuyên nài: “Sư muội, đây không phải là chuyện hán có thể làm chủ được. Một đám người của Đông hải kia người cũng không phải không biết.”

“Ta đương nhiên biết, một cái họ Ngao cho rằng vảy trên người đều như vàng, lúc đi đường hán không thể lật con người tới ót...” Thái Mai sư cô làm nhảm oán trách, ngón tay khắc nghiệt liên tục từ trong hai cánh môi mỏng hình dạng rất đẹp kia phun ra...

Ta nhỏ giọng chen lời: “Từ Hằng hán ngoại lệ, hán cũng không phải là như thế.”

“Đó là bởi vì họ Ngao kia cũng coi thường hán, nói máu hán không thuần mà.” Thái Mai sư cô thở ngắn than dài: “Ôi. Đứa nhỏ tốt, ta còn muốn giới thiệu sư muội của Trình tiên tử cho hán... Kết quả hán lại... Kiếp này không phải liền hủy rồi sao.”

Ta nghe kinh hồn táng đảnr “Ừm, vợ hán bay giờ, nhìn cũng tốt mà...”

“Tốt?” Thái Mai sư cô trừng ta: “Con mới biết nàng bao ngày? Đến ba ngày chưa? Có thể nhìn ra cái gì? Ôi, con nếu như ở lâu sẽ biết đại danh của nàng chúng ta ở đây không ai không biết, ôi, ý vào Thánh Tuyền lão mẫu sùng ái, nàng trước kia...”

“Sư muội, được rồi. Hôm nay hai vợ chồng Phượng Nghi qua đây là chuyện tốt, người cứ nói chuyện đây làm gì. Người không phải muốn dẫn Đào cô nương đi chọn gia sản bảo bối của người kia sao? Thừa lúc này không có việc gì thì mau đi đi.”

“Phải phải!” Thái Mai sư cô tức khắc chuyển buồn làm vui, dặt tay ta bước đi: “Đến đến, xem thử những thứ sư cô tích được, hi hi, con khẳng định sẽ thích!”

Nhưng trong lòng ta còn đang nghĩ những lời vừa rồi kia cơ.

“Sư cô, Đồng tiên tử kia, rất tệ sao?”

“Ôi, những chuyện kia không cần nói, dù sao ván đã đóng thuyền. Từ Hằng mặc dù tính tình không lạnh không nóng, bắt quá cũng sẽ không mặc nàng ta bắt nạt. Chúng ta những người ngoài bận tâm cũng là người mù đốt đèn phí công.”

“Thế nhưng, ờ, nếu Đồng tiên tử không tốt, vì sao còn phải lấy nàng chứ? Nếu như... Nếu như cảm tình không hợp, còn có thể ly... ừm, ý con là, bỏ nàng hay không?”

Thái Mai sư cô quay đầu nhìn nhìn ta, lắc đầu: “Ôi, con không biết, hôn sự này của bọn họ, xa không chỉ là chuyện của hai người bọn họ. Mà là của Thánh Tuyền lão mẫu và Ngao thị ở Đông hải... Rất phức tạp. Dù gì, con không cần lo nhiều như vậy, tóm lại không cần để ý tới nha đầu kia, hừ, ta vừa thấy biểu tình làm bộ làm tịch kia của nàng là toàn thân khó chịu. Nàng ta nếu như dám bắt nạt con, con cứ nói cho ta biết, ta đi trút giận cho con.”

Ta lắc đầu: “Không có, nàng không bắt nạt con.”

“Hừ, nàng dám! Con hiện tại chính là người của Phượng Nghi, cho nàng lá gan nàng cũng không dám làm càn với con. Tục ngữ nói rồi, đánh chó còn phải ngoảnh mặt chủ...” Nàng bỗng nhiên dừng miệng, xấu hổ cười ha ha: “A a, con xem ta, cứ cao hứng là lời nào cũng nói lung tung. Sư huynh bọn họ từng giáo huấn ta nhiều lần, nhưng ta cứ cao hứng vẫn là miệng quá nhanh...”

“Không sao đâu sư cô, con biết, Phượng Nghi đối xử với con rất tốt, rất săn sóc.” Ta sờ sờ chiếc trâm trên đầu: “Nhưng ngay từ đầu khi hán cho con chiếc trâm này, con không biết cái này rất quan trọng, bị người khác nhìn rất không được tự nhiên đấy.”

“A, nói đến chiếc trâm này áy, ta nói cho con ha, cái này thế nhưng có lai lịch...”

Hờ hờ, thành công nói sang chuyện khác!

Thế nhưng chờ khi Thái Mai sư cô dẫn ta vào một gian nhà kho, tựa như hiến vật quý cho ta xem cất giấu của nàng, ta...

Họ, vị Thái Mai sư cô này... Lễ nào cũng thuộc loài chuột sao? Loại, loại dung lượng cất chứa này, nghiền cất chứa bình thường căn bản không thể nào đạt được a! Thích trừ đồ giống như Hôi Đại Mao, cũng không thấy hán có thể trừ nhiều như thế — Đương nhiên, Hôi Đại Mao khẳng định không sống lâu bằng Thái Mai sư cô, nếu như hán sống thêm trăm ngàn năm nữa, có lẽ cũng có thể thu thập nhiều đồ như vậy.

“Xem, bên này tất cả đều là vật liệu may mặc, đa dạng nhưng hiếm lạ, những thứ này đều tặng con. Sắp làm dâu mới, cũng phải thêm trang sức quần áo, nhất định phải trang điểm thật xinh đẹp...”

Ta đại ra nhìn đồng hàng dẹt nhìn không thấy biên giới, cái này nếu như làm thành y phục, ta một ngày đổi mặc một bộ, vậy phải mặc bao nhiêu năm mới có thể hết được một lượt đây...

“Đến đến, nhìn bên này, hình thức châu báu nơi này có chút cũ, nhưng con có thể tìm người một lần nữa khám lại. Con xem bảo thạch này, tỉ lệ này, sáng

bóng này...”

Họ, đây là bảo thạch sao... Ta còn tưởng rằng là than hòn chứ...

“Con thấy thế nào?”

“Ồ... Châu quang... bảo khí...”

“Ha ha, ta liền biết con thích!”

Ta nói ta thích sao?

Cũng có thể vừa rồi ta vô tình nói?

“Nhìn xem, bên này là phấn son tốt nhất, là nước giặt cánh hoa bàn đào ta lấy được từ người khác, lại trộn những vật liệu hỗn hợp trân quý, chưng phơi nắng chín lần. Son phấn này ấy à, có thể thay đổi màu sắc theo thời tiết, hơn nữa có thể làm cho nước da càng ngày càng trắng nõn nha. Còn cái này, là bột nước hoa nhài tuyệt...”

Ta nghe đầu óc rối mù, bị từng luồng mùi hương ngọt ngào làm cho mũi cũng không linh hoạt lắm.

“Sur, sur cô à, ngài thu thập nhiều thứ như vậy không dễ dàng, vẫn là chính mình lưu lại dùng đi.”

“Ồ? Ta chưa bao giờ dùng son phấn nha, ta chẳng qua là thích những màu sắc đẹp và cái hộp nhỏ đẹp này.

Ta hoàn toàn hết chỗ nói rồi. Vị Thái Mai sur cô này, không chỉ trông giống tiểu cô nương, tính cách ham thích cũng rất giống ha.

Không riêng Thái Mai sur cô, đại sư bá còn cả Trường Lâm sư thúc bọn họ cũng có quà gặp mặt riêng, nói thật, mặc dù ta biết là thứ tốt, thế nhưng tạm thời cũng không biết có tác dụng gì. Dù sao Phụng Nghi ra hiệu ta đều nhận lấy, đại sư bá nói trường lão tặng cho không thể từ chối, ta cũng cảm thấy nên nhận lấy, hi hi, không thu lại phí mà.

Thái Mai sur cô làm một cái bọc chứa đồ muốn đưa cho ta, gói đồ nhỏ thoạt nhìn dẹt dẹt nhẹ nhàng, chỉ nhìn bên ngoài tuyệt đối không biết bên trong nhét bao nhiêu thứ.

“Phát tài rồi phát tài rồi...” Lên xe ngựa ta khe khẽ nhắc mãi, kéo tay Phụng Nghi lại: “Chàng không biết sur cô cho ta bao nhiêu thứ đâu, nói là thêm trang sức cho ta... Quả thực, quả thực...”

“Ta biết, sur cô khẳng định sẽ không bạc đãi nàng.” Phụng Nghi khẽ cười: “Bằng không ta sao phải cố ý dẫn nàng tới bái kiến bọn họ chứ?”

“Hà?” Phụng Nghi lại... lại có thể nói như vậy, hần, hần hình tượng nhất quán cao thượng a, kéo không được quan hệ với những từ hồi tiền này, tham của này! Thế nhưng hần lại nói như vậy...

“Ừm, có điều...” Ta nhìn biển mây ngoài cửa sổ, nhớ tới lời nói của sư cô: “Từ Hằng và Đồng... Đồng tiên tử, có phải cũng không ân ái hay không? Bọn họ chung sống có hòa thuận không?”

Nàng yên tâm, Từ Hằng mặc dù không nói gì, thế nhưng hần người này ngoài mềm trong cứng, vợ hần kia chung quy còn phải để ý thể diện.”

“Vậy, chàng nói, chuyện Tiểu Tâm, có thể có liên quan tới Đồng tiên tử hay không? Không chừng, chính là nàng ta...”

“Việc này, trước không nên kết luận, hôm nay lúc nàng đi vào cùng sư cô, ta thỉnh giáo sư bá một số chuyện cổ chú, sau khi trở về có thể thử một lần, có lẽ có thể giúp được nàng.”

Ta gật đầu, hần còn nói: “Sư bá nói, qua hai ngày bảo chúng ta lại đi một chuyến, xem xét định hôn kỳ...”

“À há...”

Mặt ta nóng lên, ngó đầu qua chỗ khác, bất quá... tâm tư lại không đặt vào phong cảnh ngoài cửa sổ.

Thật nhanh a, chỉ chớp mắt ta đã là người sắp thành thân.

Có chút không thích ứng lắm, thế nhưng, trong hoảng hốt lại mang theo cảm giác chờ mong...

Xe ngựa của chúng ta tới cửa, lúc xuống xe, vừa vặn Đồng tiên tử từ trong trạch môn đi ra, sắc mặt có chút giận dữ. Mấy ngày nay thấy nàng đều là vẻ mặt tươi cười, bất quá nàng mà sùng mặt lên, lông mày lộ vẻ hơi sắc bén, khóe miệng cũng hơi lộ vẻ khắc nghiệt.

“A? Đây là muốn ra ngoài?”

“À, phụng vương đã trở lại.” Nàng chào hỏi: “Sư môn có việc, ta phải đi về trước một chuyến.”

Nhìn nàng đi vội vội vàng vàng, có lẽ thực sự có chuyện quan trọng.

Ánh mắt ta nhìn theo, Phượng Nghi kéo ta một phen: “Vào đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Lá rụng ào ào như vô hạn

“Ở dưới này?”

Ta có chút căng thẳng nhìn chung quanh, bên đầm nước rất tĩnh mịch không có người khác tới, nữ chủ nhân cũng không ở.

“Ừm, ta xuống trước xem thử, nếu như, ừm, nếu như nàng không quá bài xích, thì dùng biện pháp chàng nói thử xem có thể giúp nàng hay không.

“Được, nàng đi đi.” Phượng Nghi nghĩ nghĩ, lại bồi thêm một câu: “Ta canh chừng cho nàng.”

Họ, Phượng Nghi dùng khuôn mặt chững chạc đáng hoàng như vậy nói đùa, thật sự làm cho người ta có chút không quen.

Ta gật gật đầu, sau đó nhảy vào trong đầm nước.

Ánh sáng màu trắng nhu hòa nhàn nhạt của thủy linh châu bao lấy toàn thân, nước bốn phía đều bị tầng ánh sáng này ngăn cản.

Ồ, thế nhưng...

Quái lạ, cá trong đầm nước đâu? Lần trước lúc tới có rất nhiều cá mà?

Ta cảm thấy kỳ lạ, con cá khác ta không nhớ rõ, thế nhưng con tên là Tiểu Muội lại nhớ rõ ràng.

Ta lặn xuống đáy đầm, chậm rãi đi về phía trước hai bước, khẽ gọi: “Tiểu Tâm, Tiểu Tâm? Nghe thấy không? Ta là Tam Bát đây.”

Mấy tảng đá đắp lên kia... Tảng đá dưới đáy đầm đáy đầm này không nhiều lắm, ta sẽ không nhận sai, chính là nơi này mà.

Thế nhưng trong khe đá không có một chút động tĩnh.

Tiểu Tâm có phải cảm thấy ta rất dong dài rất đáng ghét hay không? Họ, ta cũng đã đáp ứng nàng không nói cho người khác biết, thế nhưng Phượng Nghi... Phượng Nghi không tính là người khác.

Không đúng...

“Tiểu Tâm?”

Vẫn là không có thanh âm, ta bắn ra một sợi tơ, sợi tơ tìm một vòng lại quay về.

Trong khe đá không có gì.

Tiểu Tâm đã không ở nơi đó.

Ồ, khi đến lần trước, nàng không phải hình như bị trói buộc ở bên trong sao? Nàng đi đâu vậy? Những con cá khác trong đầm nước này lại đi nơi nào?

Trong lòng ta hiện lên dự cảm không rõ...

Ta tìm tại đáy nước, chỉ có mấy con tôm nhỏ co rúm lại giấu mình trong rong, tựa hồ là bị kinh sợ gì đó, chúng nó còn chưa có linh tính, không thể nói cho ta biết nơi này đã xảy ra chuyện gì, Tiểu Tâm và những con cá kia lại đi nơi nào.

“Không ở đó?”

“Đúng vậy.” Ta tựa vào bên đầm nước, nghi hoặc mà bất an: “Không chỉ Tiểu Tâm, bây giờ ta từng gặp lúc trước ta tới, cá nhỏ có chút linh tính, tên là Tiểu Muội... vì sao tất cả đều không thấy...”

“Nơi này có phải có cống thoát nước nào khác hay không... Bọn họ phải chăng bơi đi chỗ khác?”

“Không biết...” Ta nhúc nhúc: “Thật gay go... Chẳng lẽ nơi này có thứ như chim ưng biển...”

Bộp một tiếng, ta kêu to ối, nước mắt lưng tròng vuốt đầu bị cốc lờm Phụng Nghi.

Được rồi, chim ưng biển cũng là bộ tộc nhà hán, giọng điệu của ta không tốt bị cốc là ta đáng đời...

Xem ra về sau thực sự phải đề ý rất nhiều, bằng không... Đúng rồi, Hôi Đại Mao bọn họ trước kia còn thường làm chút món ăn dân dã để ăn, gì mà chim trĩ nướng... Họ, vậy nếu như để cho Phụng Nghi thấy được, ấy chẳng phải... Khụ khụ, về sau phải nhắc nhở bọn chúng cũng không thể tùy tiện ăn gà, muốn ăn cũng không thể ăn ngay trước mặt Phụng Nghi!

Chúng ta trở lại, Từ Hằng đã về rồi, có lẽ thực sự là bề bộn nhiều việc mệt chết đi. Sắc mặt của hán có chút không tốt lắm, đáng vẻ rất mệt mỏi. Nhìn thấy hai chúng ta đứng ở dưới hành lang, lộ ra nụ cười thân nhiên mang theo chút vui mừng.

“Các ngươi hôm nay xuất môn?”

“Ừ, đi phía tây, gặp vài vị trưởng bối.”

“À, là Trường Lâm sư thúc Thái Mai sư cô bọn họ à? Mấy vị trưởng bối này là đương nhiên phải gặp.”

Ta ân cần hỏi: “Ngươi làm việc có phải mệt chết hay không? Có muốn giúp đỡ?”

“Không sao. Cũng đã xong rồi.”

Phụng Nghi lại nói: “Ta thấy ngươi mệt mỏi là có nguyên nhân khác, cộc Thi Thần hoặc là cộc Bồ Vũ cũng sẽ không làm ngươi ứng phó mệt mỏi như vậy. Đề ta nghĩ... Sẽ không là Đồng hải lại tìm ngươi phiền toái, bắt ngươi làm vài chuyện tốn sức không hay chứ?”

Phụng Nghi quả nhiên hiểu Từ Hằng rõ hơn ta, thấy hán nghe vậy trên khuôn mặt lộ ra nụ cười gượng là biết, Phụng Nghi hán là nói không sai.

“Không phải.” A, hán lại lắc đầu phủ nhận.

“Vậy thì chính là lão khát bà Thánh Tuyên kia lại đùa giỡn trò gì?”

Từ Hằng cười: “Ăn cơm trước, chỗ ta còn có chút trà ngon, buổi tối chúng ta lại nói.”

Chúng ta vào phòng ăn, không có Đồng tiên tử, chỉ có ba người chúng ta, ta cảm thấy bữa cơm này nhất định có thể ăn rất hài lòng. Ăn cơm với Đồng tiên tử, đùa nặng, chú ý không khí khi ăn quá mức, dù sao cũng làm cho người ta thường thức không ra mùi vị của đồ ăn, lực chú ý đều đặt vào sự tình ngoài chuyện ăn.

Ta rất muốn hỏi Từ Hằng, hán bây giờ có phải rất không vui về phải không...

Ta cảm thấy, cái loại ý vị dịu dàng thoải mái trên người hán ấy nhạt đi, nhạt gần như không thấy.

Nếu như, hôn sự vì lợi ích mà kết này khiến hán không vui vẻ như thế...

Ta rất muốn giúp hán, thế nhưng... ta không biết nói như thế nào, làm như thế nào.

Khẩu vị đồ ăn của nhà Từ Hằng thanh đạm, ăn một bữa hai bữa không cảm thấy, mấy ngày nay toàn ăn như vậy... lại cảm thấy không có tư vị gì, dùng lời trong sách hình dung, đó là “nhạt như thịt gà công nghiệp”, ha ha, lời này chỉ có thể nghĩ nghĩ trong lòng không thể nói, bằng không chữ gà này khẳng định lại phạm kiêng kỵ của Phụng Nghi, hán lại muốn cốc đầu ta.

Thức ăn trên bàn còn không bao nhiêu, một thị nữ bưng một bát canh thật lớn tới. Miệng bát ấy gần to bằng chậu rửa mặt, không biết là nấu canh gì... Họ...

Phụng Nghi nhượng mầy, sau đó, ta thấy sắc mặt Từ Hằng... cũng thay đổi.

Ta không tưởng tượng nổi Từ Hằng lại có thể có vẻ mặt như thế...

Thị nữ kia bưng bát canh, còn nhỏ giọng nói: “Đây là canh bồ phu nhân cố ý phân phó, dặn Yên Song tỷ tỷ tự mình làm, tẩm bổ thân thể cho đại nhân.”

Nàng nói xong lời này lập tức rút lui, tốc độ ấy quả thực giống như có quỷ quái ở phía sau đuổi theo nàng.

Ta nghi hoặc thu hồi ánh mắt, một tay Phụng Nghi đặt trên mu bàn tay Từ Hằng.

Mà Từ Hằng, lại nhìn chăm chăm bát canh lớn kia, không nhúc nhích, ánh mắt thâm trầm.

Bát canh này...

Hai người bọn họ đều không động đây, ta lại cảm thấy, trong phòng này có một cỗ áp lực dần dần tăng lên, đè tại ngực khiến ta cũng cảm giác không thở nổi.

Vừa rồi còn tốt đẹp... Máu chốt của thay đổi, ngay tại bát canh có hai quai trang trí hoa tím này.

Ta thật sự cảm thấy áp lực, bỗng đứng dậy, một phen mở cái nắp phía trên bát canh!

Trong nháy mắt nhìn thấy thứ trong bát canh, cái nắp gồm trong tay ta kia, bộp một tiếng rơi xuống đất, vỡ tan, mảnh sứ vỡ bắn lên bàn chân, nhưng ta cũng không thấy đau.

Ta cảm thấy đây nhất định là một con ác mộng... Giống như, giống như chúng ta tại ma vực gặp phải ma ăn người tám mắt, cảnh tượng buồn nôn đáng sợ trông thấy trong sào huyết của nó, không, không, còn kinh khủng hơn cả như thế.

Nồi nước kia... Nồi nước kia... là một nồi canh cá! Dễ thấy nhất chính là nổi trên mặt canh, xanh đen xấu xí, một cái mặt cá rất lớn làm người ta buồn nôn!

Bộ mặt kia ta có ấn tượng quá sâu tuyệt đối không thể nào quên!

Đó là Tiểu Tâm!

Ta cảm thấy nồi nước trước mắt kia... nồi nước ấy, bộ mặt cá đó sắp nhảy lên cắn nuốt ta, không thể kìm được nữa, lao đảo mấy bước chạy ra cửa sảnh, sắp trên lan can nôn ọe, moi móc ruột gan, tựa hồ ngay cả túi mật cũng muốn nôn ra.

Là ai, làm chuyện này... Không chỉ là tàn nhẫn, không chỉ là ác độc, cũng không chỉ là...

Bưng cho Từ Hằng nồi nước này, đây, đây quả thực là phát rò!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Tự hội phong vân nổi phong ba

Một chiếc khăn tay đưa tới trước mặt ta.

Ta nhận lấy nhận lấy, trên mặt mờ hồ, ta qua loa lau một phen. Phượng Nghi nhẹ tay đặt trên trên vai ta: “Bình tĩnh một chút.”

“Ta... Ta không thể! Loại sự tình này, loại sự tình này... sao lại có người ác độc như thế, chuyện này... giết chết nàng cũng không đủ! Tiểu Tâm lúc trước biến thành thể kia nhất định cũng là nàng làm hại! Nàng...”

“Nàng bình tĩnh một chút.” Tay Phượng Nghi đặt trên bả vai ta tăng thêm khí lực: “Chuyện này không đơn giản như vậy. Nàng nói rất đúng, nàng ta là không thể tha thứ, thể nhưng bây giờ nếu quả thật vọt tới chỗ Thánh Tuyền lão mẫu tìm nàng, chỉ sợ, còn trùng ý muốn của nàng.”

Ồ, ta cuối cùng xem như bình tĩnh một chút, không tự chủ được lại quay đầu, Từ Hằng vẫn ngồi trước bàn, tư thế giống như vừa rồi, không nhúc nhích. Lại vừa nhìn thấy cái bát canh kia, ta lại sắp lên lan can nôn ọe, đã nôn đến không ra thứ gì.

Tay Phượng Nghi vỗ nhẹ trên lưng trấn an, ta cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng, thân thể từ lan can trượt xuống dưới.

“Phượng, Phượng Nghi...”

“Không có việc gì, nàng ngủ một lát đi... Chờ nàng tỉnh chúng ta nói sau...”

“Chàng, các chàng đừng...” Ta bắt lấy tay áo hắn.

“Xuyt, không có việc gì, không có việc gì...” Phượng Nghi đề ta tựa trên bả vai hắn, khẽ nói: “Chuyện này rất phức tạp, dính dáng quá lớn, nàng không cần cuốn vào...”

Sao có thể như vậy chứ...

Ta lo lắng đối mặt con buồn ngủ càng ngày càng nặng nề. Từ Hằng là bằng hữu của ta, hiện giờ hắn gặp phải chuyện như vậy, ta sao có thể...

Đặt mình... ngoài chuyện này...

Thật không xong... Mỗi lần đến loại thời điểm này, ta đều không thể giúp cái gì...

Loại cảm giác này, rất đáng ghét...

Cảm giác chịu bó tay, thất vọng.

Mắt đã không mở ra được, thế nhưng ngón tay vẫn là núm vạt áo Phụng Nghi thật chặt không buông.

Ta cũng muốn đổi mặt với bọn họ, chẳng sợ ta không thể giúp nhiều, ta cũng không muốn bị vứt một bên...

“Đừng bỏ lại ta...”

Loáng thoáng nghe thấy Phụng Nghi thở dài, một cổ cảm giác mát lạnh phát qua trên mặt.

Thanh tỉnh đột nhiên tới khiến ta ứng phó không kịp. tay dùng sức quá mạnh, roẹt một tiếng, tay áo của Phụng Nghi bị ta xé một lỗ to tướng —

“Được rồi, ta đã biết.” Hắn không ngại bị ta xé rách xiêm y chút nào: “Sẽ không bỏ lại nàng, thế nhưng nàng cũng đừng xúc động.”

Ta tuyệt đối không xúc động, ta cam đoan!

Ta vừa liên tục gật đầu, vừa ngậm chặt miệng.

Nếu như chỉ biết khóc chỉ biết nôn mửa, vậy ta cũng giúp không được cái gì còn có thể kéo chân sau bọn họ.

Phụng Nghi đỡ ta đứng lên, lùi hai bước. Vung tay áo, bát canh kia theo đó biến mất không thấy.

“Từ Hằng.” Thanh âm của Phụng Nghi nghe lạnh lạnh đậm bạc, từng chữ từng chữ giống như đánh vào lòng: “Thánh Tuyền lão mẫu có phải muốn trở mặt với Từ Vi cung hay không?”

Từ Hằng ngẩng đầu lên, sắc mặt của hắn là một loại màu xám chì khó coi, ánh mắt lộ vẻ mờ mịt mà trống rỗng, tựa hồ người còn ở nơi này, thế nhưng thần trí không biết đã chạy đi nơi nào.

“Từ Hằng!” Thanh âm Phụng Nghi lại cao lên: “Bây giờ không phải là lúc ngần ngại! Đây chẳng qua là bắt đầu! Ngươi nếu còn nường nhịn khấp chôn tiếp, người bên cạnh ngươi chỉ sợ còn có thể lại chịu độc thù!”

Bà vai Từ Hằng chấn động, ánh mắt lập tức sáng suốt sắc bén lên.

Hắn đứng dậy, ánh mắt của ta từ trên người hắn lại chuyển qua Phụng Nghi...

Giữa thần tiên, cũng có ân oán tranh đấu như thế... Tiên giới này, cũng không giống như ta nhìn thấy, một mảnh thái bình tốt đẹp.

“Ngươi trước tiên đi chỗ Từ Vi tiên quân, ta và Tam Bát đi chỗ Chính Hòa tiên quân, nên nói cái gì, trong lòng ta đều biết. Vô luận như thế nào... chuyện này, tuyệt đối không thể cứ như vậy quên đi. Tiểu Tâm, cũng không thể chết vô ích.”

Từ Hằng vươn tay ra, nắm chặt Phụng Nghi, chỉ khẽ nói: “Cẩn thận.”

Ta vẫn còn có chút hồ đồ, bất quá, bầu không khí âm trầm nghiêm nghị giữa hai người bọn họ, làm cho ta cũng tỉnh táo lại.

Ta không hiểu vì sao không trực tiếp đi tìm tiên nữ nhân họ Đồng kia gây chuyện, mà phải quanh co lòng vòng tìm người khác, thế nhưng bọn họ đã làm như vậy, nhất định có lý do của bọn họ.

Phụng Nghi một tay ôm ta, thân hình hóa thành một đạo kim lưu quang tựa như lửa đỏ, ta có thể nhìn thấy cảnh vật hai bên xẹt qua, biến mây mênh mang.

Thắc mắc rất nhiều, nhưng lại không biết mở miệng thế nào.

Bây giờ cũng không phải là lúc để hỏi.

“Tiên giới dựa vào Đông vực có vài khối thế lực lớn. Tuy rằng đều là nữ tử, chính là thế lực cực lớn, dựa vào quan hệ thông gia cũng lôi kéo không ít trợ lực... Từ Vi cung là một phái khác, hai bên làm việc tác phong bất đồng, đôi khi có lục đục xung đột.”

“Vậy...” Ta kìm nén cảm giác buồn nôn: “Có liên quan gì với chuyện ngày hôm nay?”

“Đồng hải cũng là một phái trong đó, nhưng Đồng hải dù sao cũng là nước, luôn không dính dáng trong những chuyện tại tiên giới. Thánh Tuyền lão mẫu dùng đồ đệ yêu quý nhất thông gia với Đồng hải, phá vỡ cân bằng trong này...”

Ta loáng thoáng hiểu một chút: “Có phải họ Đồng kia...” Ta nhắc tới nàng cũng cảm thấy đầu lười để chịu: “Nàng muốn Từ Hằng làm chuyện gì, Từ Hằng không chịu?”

“Băng dày ba thước, không phải chỉ vì rét có một ngày.”

Ta bắt đầu chậm rãi hiểu, vì sao không thể trực tiếp đi tìm nữ nhân kia gây phiền.

Đầu tiên nàng có thể chối sạch, nói mình căn bản không biết chuyện này...

Nếu làm như vậy, chẳng khác nào một mình Từ Hằng đi khiêu chiến cả cỗ thế lực ấy. Hơn nữa, hấn đại biểu không chỉ là chính mình, hành động của hấn, có lẽ sẽ bị người ta coi là thái độ của thủy tộc Đông hải, đại biểu một cỗ thế lực đoạn tuyệt với một cỗ thế lực khác mà dựa về phía kẻ thứ ba...

Nếu như không thể trực tiếp làm khó dễ, vậy lại có thể làm gì đây? Tiên giới có chỗ nào nha môn xử án, có thể tìm nơi đó đòi lẽ phải sao? Chuyện như vậy lại vòng lại, họ Đông có thể chối sạch chuyện, còn nữa, theo hiểu biết những ngày qua của ta, tiên nhân nơi này đều rất cao ngạo khoa trương, vì một tiểu ngư tinh bé nhỏ không đáng kể... E rằng cái công lý này, thật đúng là không chỗ để tìm.

Quá phức tạp, ta không nghĩ ra.

Trong lòng ngột ngạt, Phượng Nghi cũng không nói nữa.

Xa xa ta thấy được một cái bảng hiệu, mây mù tản về hai bên, trên biển kia viết: Chính Hòa cung.

Có người đi ra tiếp đón chúng ta, đi theo sơn đạo thật dài vào phía trong. Nơi này có vẻ trầm tĩnh yên lặng, bốn phía truyền đến cỏ động trùng kêu, thanh âm chiêm chiêm sột soạt lẫn vào cùng một chỗ.

Trong lòng chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Yên lặng bốn phía khiến ta có loại cảm giác, dường như những việc trải qua ban nãy là một cơn ác mộng, là ảo giác sai lầm, mà hiện tại mới là chân thực. Thế nhưng nhất thời lại cảm thấy, an tĩnh lúc này giống một loại biểu hiện giả dối, có lẽ ngay sau đó, loại yên ả này cũng sẽ bị đánh vỡ.

“Phượng vương mời đi bên này, tiên quân ở phía trước chờ ngài.” Người hầu kia lễ độ nói: “Vị cô nương này mời chờ tạm ở chỗ này.”

Phượng Nghi trấn an vỗ vỗ ta tay, ta nói: “Chàng đi đi, ta ở đây đợi chàng.”

Nhìn thấy Phượng Nghi biến mất, trong lòng ta thoáng có một loại mất mát.

Quen với sự tồn tại của một người khác rất dễ dàng, bởi vì hai người, luôn âm áp, cũng an toàn... vui vẻ hơn một người.

Ta ngồi ở đằng kia yên tĩnh chờ.

Từ Hằng bây giờ thế nào rồi?

Ta và Tiểu Tâm không phải là đồng tộc, giao tình cũng không sâu, chứng kiến một màn tàn khốc kia cũng không thể chịu đựng được. Từ Hằng hấn... hấn hiện giờ, đang suy nghĩ gì trong lòng? Hấn nhất định bị phần đan xen... Thế nhưng, thế nhưng hấn vẫn còn bình tĩnh đi xử lý những quan hệ rối rắm phức tạp này.

Người đòi đầu nói thần tiên rất tốt, thế nhưng thần tiên cũng có phiền não.

Ta không muốn thành tiên... Ta chỉ muốn làm một yêu quái tự tại, sống cuộc sống đơn giản, cùng một chỗ với người ta thích...

Cũng không lâu lắm, Phượng Nghi liền từ bên trong đi ra, theo sắc mặt của hấn nhìn không ra cái gì, hấn dắt ta đi ra ngoài.

“Thế nào?”

“Ừm, ra ngoài hẵng nói.”

Sau khi rời khỏi đây phương hướng hấn lựa chọn cũng không phải là trở về động phủ của Từ Hằng, mà là nơi chúng ta vừa mới đi qua, chỗ Thái Mai sư cô bọn họ.

Cũng phải, xảy ra chuyện như vậy, phỏng chừng ngay cả bản thân Từ Hằng cũng không muốn lại ở nơi đó nữa?

“Chính Hòa hấn chỉ nói, không giúp bên nào. Còn nữa, hấn nhưng thật ra tỏ vẻ sẽ lên có một chút động tác. Hành vi của Linh Tuyên thánh mẫu, thật sự là có chút ngang ngược.”

Ừm, đây coi như là đạt được mục đích đến của chúng ta sao?

Ta không biết...

Xa xa, thiên hà giống một dải băng thật dài, theo viền biển mây chảy xuôi mà qua.

Rõ ràng thiên địa rộng lớn như vậy, thế nhưng lòng dạ của những tiên nhân kia lại chật hẹp không cho một tia sáng chiếu vào.

Bọn họ dựa vào cái gì thành tiên? Bọn họ có cái gì đáng giả kiêu ngạo? Tranh quyền đoạt lợi, tâm địa âm hiểm, thủ đoạn tàn nhẫn...

Ta cảm thấy bọn họ thậm chí không bằng một nông phu ngoài đồng.

Được rồi, ta cũng không phải người lòng dạ rộng rãi gì. Ít nhất, Tiểu Tâm... Tiểu Tâm thù này, ta tuyệt đối sẽ không quên!

Nữ nhân họ Đồng kia... Ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nàng như vậy!

Đối với chuyện chúng ta đi rồi quay lại, Thái Mai sư cô trái lại mừng khôn kể xiết, hoàn toàn không kỳ quái chúng ta sao không báo buổi tối lại chạy về, Trương Lâm sư thúc lại sắc mặt ngưng trọng, chắc hẳn biết chúng ta nhất định là gặp phải chuyện gì đó không tầm thường.

Phượng Nghi đơn giản nói hai câu, chỉ bảo phu thê Từ Hằng có chút không ổn. Chúng ta không tiện lưu lại làm khách. Ta nhìn ra được hẳn là không muốn trước mặt Thái Mai sư cô nói ra chuyện kinh khủng ban nãy, bằng không lấy tính tình này của Thái Mai sư cô, còn không giữ được lời hơn cả ta, sợ không chừng lập tức nổi trận lôi đình muốn cầm đao chém người hoặc là xông ra chửi đồng...

“Nàng trước tiên ở cùng sư cô, ta còn muốn trở về một chuyến?”

“Đi chỗ nào?” Ta nhất thời không hiểu được.

“Trong phủ của Từ Hằng còn có mấy người là đồng tộc của hần... Ta đi đón bọn họ ra thu xếp cho tốt.”

“Được được, vậy chàng cẩn thận dọc đường.”

Phượng Nghi còn cẩn thận hơn so với trong tưởng tượng của ta.

Hẳn là trước tiên thu xếp bọn họ, bằng không... nói không chừng lại thành vật hi sinh của loại tranh đấu tàn khốc này.

“Được rồi được rồi, rốt cuộc là tình nhiệt ý nung a, xa nhau một chút như vậy đã luyến tiếc.” Thái Mai sư cô cười kéo ta đi vào: “Để cho hần đi đi, đến đến, buổi tối con ăn gì chưa? Ta sai người bưng điểm tâm tới cho con nhé...”

Nhắc tới ăn ta liền cảm thấy ngực siết chặt, suýt nữa lại nôn ra một trận, vội vàng nói: “Không cần không cần, con không đói, nếu có trà cho con chén trà uống là được.”

“A, con cũng thích phẩm trà sao? Đến đến, ném thử trà ngon ta pha chế...”

Ta bây giờ đối với trà thế nhưng nhắc không nổi lên tinh thần, phù dung thanh lộ mai côi phương lộ gì đó mà Thái Mai sư cô nói, ta cũng hiểu biết lơ mơ, loạn gật đầu theo.

Trương Lâm sư thúc vội vàng đi vào, có lẽ là lúc Phượng Nghi vừa đi nói với hần gì đó, hần đi tìm đại sư bá thương nghị đi?

Ta và Thái Mai sư cô cùng một chỗ nói chuyện uống trà, không biết làm sao đề tài lại vòng tới dùng độc.

“Đào tâm trà kia ta cũng từng thử mấy lần, đáng tiếc bên trong luôn còn độc tính trừ không hết...”

“A, con trước kia...” Ta đột nhiên hỏi: “Sư cô, người có biết con biết dùng độc không?”

“Biết, Phượng Nghi từng nói. Con đây có gì phải lo lắng, dùng độc cũng không phải chuyện gì ám muội mà.”

“Không, con muốn hỏi, ừm, sư cô, độc của con, không biết có tác dụng với tiên nhân hay không?”

Nàng sùng sốt, che miệng cười trộm: “Con đứa nhỏ này, có phải nhìn nha đầu thối Đồng gia không vừa mắt muốn trị nàng hay không?”

Ta ngoan ngoãn gật, sư cô đoán trúng! Mặc dù nàng không biết biến cố chúng ta gặp phải, thế nhưng ta đúng là muốn trị nữ nhân thối kia nha!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Học vấn về hạ độc

Một đêm này, ánh đèn cả đêm không tắt.

A, ta cảm thấy ta và Thái Mai sư cô thật sự là... thật sự là... ờ, ngu ngốc ngu ngốc, mã tầm mã!

Ờ, từ miêu tả này là không hay lắm, thế nhưng ta vẫn nghĩ không ra từ nào khác! Tóm lại, chúng ta gặp nhau hận trễ, rốt cuộc tìm được người tri kỷ! Ta lấy ra hết phương thức mình có thể hạ độc thỉnh giáo Thái Mai sư cô, bị nàng phê là thủ đoạn dã man, nguyên thủy, phương pháp đơn giản thô bạo. Hạ độc nữ nhân hẳn là phân loại, đúng bệnh hốt thuốc. Tỷ như đối với ai đó phải như thế nào như thế nào, đối với loại khác phải như thế nào như thế nào, ta nghe như thức tỉnh, đột nhiên hiểu ra.

Ừ, chỉ một thủ đoạn hạ độc không dễ thành công, hẳn là đồng thời thực hiện, trong nước trong không khí trên tường... Chỉ dùng một loại độc thuộc tính cho dù người khác trúng phải cũng rất dễ giải, nếu như thuộc tính bất đồng... Tỷ như bên trong âm hàn kỳ thực còn quần quýt độc tính phá hoại tổ chức huyết dịch... Như vậy giải một cái cũng sẽ tăng thêm một cái khác, hoặc là dây da dây dưa căn bản khỏi nghĩ tới triệt để trừ tận gốc...

Ờ, mà nói Thái Mai sư cô sao lại cũng có nghiên cứu với hạ độc thể chứ.

Ta lúc sắp đến bình minh mới nhớ tới hồi vấn đề này, nàng mỉm cười: “Ừm, tiểu Đào con là nhện góa phụ độc phải không?”

“Dạ vâng.” Ta gật đầu.

“Phượng Nghi chưa từng nói với con thiên hạ có cái gì còn độc hơn cả con sao...”

“Từng nói.” Ta gắng sức nghĩ nghĩ: “Ừm, đây vẫn là đã lâu trước kia, lúc ấy hẳn nói con đứng tốp năm không thành vấn đề, còn có một loại rắn, một loại bò cạp, một loại hoa... ừm, còn có chim trầm (1)...” Nhớ rõ ràng là bởi vì lúc đó khi Phượng Nghi tán dóc, vì sao nói nhân tâm độc ác là tâm địa rắn rết. Đó là bởi vì đây là có lý do vân vân vân vân, vì như vậy, ta mới nhớ kỹ lời lần đó hẳn nói. Ờ, còn nhớ Từ Hằng cũng đã nói...

Thái Mai sư cô che miệng cười trộm: “Hi, đúng vậy đúng vậy. Nhớ năm nào ta cũng là độc khắp vô địch thiên hạ đấy... Ái chà, thật sự là niên thiếu lông bông a, hiện tại ngẫm lại lúc ấy làm việc cũng thật quá xúc động.”

“Hớ?” Chẳng lẽ người bây giờ chính là lão nhân gia sao? Được rồi, Thái Mai sư cô người cho là người hiện tại làm việc cũng không xúc động sao?

Nhưng ta tỉ mỉ suy nghĩ. Các vị tiền bối của Phượng Nghi hiển nhiên cũng đều là mọc lông biết bay, giống đại sư bá, Phượng Nghi từng đề cập, hẳn là thần điều chu tước trong tộc của bọn họ. Trường Lâm sư thúc hình như là chim xanh... A, nhưng cũng không nói Thái Mai sư cô là loại nào... Chẳng lẽ...

“Ta chính là chim trầm nha!” Nàng cười đắc ý dào dạt: “Thế nào? Có phải đại danh như sấm bên tai hay không!”

A, đúng vậy...

Ta ngo ngắc gật đầu.

Ai từng xem tiểu thuyết mà không biết về rượu trầm chứ! Cho dù chưa từng xem tiểu thuyết, cũng biết một chút đi. Trong truyền thuyết, hoàng đế cứ muốn ban chết cho ai, sẽ cho chén rượu độc ân điển ân điển, chén rượu độc này trong một vài tình huống gọi là khiến cơ, phần lớn tình huống, gọi là rượu trầm...

Thái Mai sư cô nói: “Ồ, ta đã về núi nhiều năm. Ở tại nơi này với sư huynh sư đệ bọn họ, thanh tịnh là đủ thanh tịnh, có điều đôi khi cũng sẽ nhớ tới phong cảnh năm đó...”

Họ, phong cảnh ấy... Lão ngài chính là phong cảnh! Phong cảnh đến thanh danh hiển hách như vậy, trong đủ loại truyền thuyết của thế gian đều có đại danh của ngài... Độc danh tại ngoại!

Lợi hại nha...

Thái Mai sư cô thoát nhìn rõ ràng là người không lạnh lợi nhất trong số mấy vị sư thúc bá, quả nhiên nhìn người không thể xét tướng mạo.

“Muốn đối phó đám nữ nhân Linh Tuyền thánh mẫu bọn họ kia, ta nhưng rất tâm đắc. Năm đó vì... ừm, chúng ta còn từng đấu pháp một lần đấy! Nếu không phải là nàng mời người hòa giải, ta mới không giải độc cho nàng, không thể không độc mù nàng! Nha đầu thói họ Đông nếu là môn sinh đặc ý của nàng, vậy khẳng định cũng là giới dùng hỏa lực. Ta nói với con, đối phó bọn họ, phương pháp tốt nhất là BALABALA...”

Ta ra sức gật đầu, sợ chính mình sẽ nhớ sót lời nàng nói, còn lấy giấy bút ra ghi chép. Lần này Thái Mai sư cô nói càng thêm hăng say, nước miếng tung bay nói còn khoa tay múa chân, còn thực địa nêu ví dụ tra số liệu, thậm chí ngay cả bản đồ địa hình của Linh Tuyền thánh cung cũng lấy ra một bản...

Họ, sư cô đại nhân, ngài quả thực quá dũng mãnh!

“Ồ, trời cũng sáng rồi.” Nàng ý chưa tận quay đầu nhìn nhìn bên ngoài: “A, đã lâu không nhắc tới những chuyện xưa này, nói một cái là phanh không được. Con nghỉ ngơi một lát, chúng ta cùng dùng cơm sáng đi.”

“Vâng.” Ta cũng xoa xoa mắt, lúc này mới thấy buồn ngủ... Ừm, cũng có thể là ban đêm quá hưng phấn, tinh thần khẩn trương cao độ, lực chú ý tập trung, vì thế không cảm thấy buồn ngủ chút nào.

Thế nhưng, trời đã sáng...

Biến cố ngày hôm qua, hôm nay sẽ kéo dài.

Từ Hằng ở nơi nào? Phụng Nghi lại đang làm cái gì?

A, hôm nay cũng không có thời gian cho ta ngủ nữa rồi.

Ta cùng Thái Mai sư cô đến phòng ăn, Đại sư bá không ở đó, Trường Lâm sư thúc cũng không, con hạc theo hầu nói bọn họ sáng sớm đã đi ra ngoài, lúc chúng ta ăn được phân nửa, Phụng Nghi trở lại, tóc hấn mặc dù vẫn rất chỉnh tề, thế nhưng rất rõ ràng có thể nhìn ra bị gió thổi... Ừm, tóc mai có chút hỗn loạn.

“Sáng sớm chàng đi đâu vậy?”

“Đi chỗ Nhưộc Vân tiên tử...” Phụng Nghi thấp giọng giải thích với ta: “Nhưộc Vân tiên tử xem như nửa sư phó của Tiểu Tâm, cũng là xuất thân thủy tộc, chuyện này đương nhiên phải nói cho nàng...”

Ta gật gù đầu, tâm tình lại chậm rãi biến trầm trọng, cháo uống vào trong miệng tựa hồ mùi vị cũng từ từ đắng ngắt.

“Hôm nay có lẽ bên ngoài sẽ không thái bình, um, ta vẫn là...”

Ta biết hấn nói vẫn là muốn cho ta ở lại địa phương an toàn, bắt quả ta cướp lời trước: “Ta cùng chàng.”

Phụng Nghi hơi hơi trầm ngâm, không nói gì.

Thái Mai sư cô lại sắp đầu lại, cầm tựa trên bả vai ta, giống tiểu cô nương tuổi mười sáu có chút ớn à ớn ẻn nói: “Phụng Nghi hôm nay chỉ sợ có rất nhiều việc phải làm, không bằng con đi với ta, dù sao chúng ta cùng đường với nó, hai ta trông nom lẫn nhau, cho dù không thể giúp cái gì lớn, ít nhất cũng sẽ không cản trở.”

A, đây là bao che khuyết điểm trắng trợn.

Thái Mai sư cô, ngài, ngài thật sự là quá đáng thân quá đáng yêu!

Phụng Nghi cũng nghiêm túc tỏ vẻ cảm ơn: “Làm phiền ngài đa tâm.”

“Hi, chúng ta là người một nhà, khách khí với ta cái gì.” Thái Mai sư cô nháy nháy mắt, bốn cợt cười: “Nếu muốn cảm ơn ta, các con liền mau mau thành thân, lại sinh một con phụng hoàng con đẻ ta đỡ là được rồi.”

Hợ, phụng, phụng hoàng con...

Đầu óc của ta lập tức có chút choáng váng, nhưng thật ra Phụng Nghi thoải mái nói: “Được, hôm nay... vô luận như thế nào, cũng sẽ có một màn náo nhiệt để nhìn. Sư cô, hai người không ngại đi Quan Vân đài trước, con đi tìm Từ Hằng, sau đó cùng đi với hấn.”

“Được rồi, vậy chúng ta đi Quan Vân đài trước chờ con.”

Ta có chút không nỡ đưa mắt nhìn theo hấn đi ra ngoài, quay đầu hỏi: “Quan Vân đài là?”

“À, là nơi mọi người mỗi tháng đều sẽ tụ hội. Tầm nhìn trông trải, cho nên được đặt tên là Quan Vân(2). Ừm, dù sao Từ Vi cung và Linh Tuyền cung mỗi lần tại hội Quan Vân đều sẽ nói xấu nhau một phen... Không có biện pháp, trời sinh là đối đầu. Linh Tuyền cung mặc dù trong tên có một chữ tuyền, lại từ trên xuống dưới toàn bộ là một đám tính tình nóng nảy... Từ Vi cung có nam có nữ, hai bên ai cũng không phục ai. Nhưng Linh Tuyền thánh mẫu lão thái bà kia rất muốn chiếm địa bàn của Từ Vi cung. Bực chạnh trở của Từ Vi cung ấy chính là địa phương tốt người của tiên giới đều biết, Linh Tuyền thánh mẫu có chủ ý đồ đã lâu rồi...”

Chúng ta vừa nói, Thái Mai sư cô đã mang ta ra khỏi viện từ đi về phía đông nam. Thân pháp của nàng nhẹ nhàng linh hoạt, mang theo ta cũng lẹ làng không tốn chút sức nào.

Quan Vân đài cũng không xa. Đại khái công phu một chén trà đã đến. Cái đài này rất rộng rãi... Ồ, ta bây giờ vừa nhìn thấy quảng trường đài bằng liên phản xạ có điều kiện muốn đi nhà cầu — Không có biện pháp, ký ức mấy lần thấy cảnh lớn đều không coi là vui vẻ gì. Tại tiên hội Mai sơn, tại lễ mừng ma cung, được, lần này sủng hơi đổi thành pháo, lên cấp đi vào tiên giới tham gia hội Quan Vân này. Có điều bất đồng chính là, hai lần trước ta không biết sẽ xảy ra chuyện, lần này ta đã biết hôm nay không thể thiện, nhất định sẽ đấu vô! Cho dù người khác không đánh ta cũng phải đánh tiện nữ nhân họ Đồng kia cho thành một cái đầu thối rửa!

“Ồi, ta đã nói con còn trẻ mà, thiếu kiên nhẫn. Đến đến.”

Thái Mai sư cô mang theo ta, đi lên thêm đá... Ừm, đi qua ao hoa sen, lại băng qua hành lang uốn khúc. Nàng thoạt nhìn không chút để ý, phi thường thoải mái, còn chào hỏi mấy người quen biết. Thái độ của những người đó đối với nàng tuyệt đối là ôn hòa lại tôn trọng — Điều này từ một khía cạnh khác phản ánh ra Thái Mai sư cô thực sự rất có thực lực.

Mấy ngày nay ta đã hiểu biết, tiên giới này thật ra cũng không có gì không giống. Kéo cái khăn che mặt hiền hòa xuống, quả đầu của người nào lớn hơn người đó có đạo lý. Đương nhiên, mấy ngày nay ta thấy, ở, chẳng qua là một phần nhỏ cực kỳ không đáng kể của tiên giới, nhưng ta nghĩ, những nơi khác, hẳn là cũng như thế.

Thái Mai sư cô thoát nhìn dường như chưa làm cái gì, thế nhưng trên thực tế từ ban nãy nàng đã ra hiệu ngầm với ta.

Ừm, ta nghĩ lời răn của Thái Mai sư cô nhất định là thà giết sai còn hơn bỏ sót, hoặc là, mèo đen mèo trắng cứ bắt được chuột chính là mèo tốt... Dù sao nàng hạ độc ấy phải gọi là phóng khoáng... Ta không phải nói động tác của nàng phóng khoáng, mà là số lượng cực lớn! So sánh với nàng, ta lúc tại Mai sơn hạ tơ quần trong nước uống, thực sự là trò trẻ con trong trò trẻ con.

Tìm một chỗ ngồi xuống, ta quan sát bốn phía, nhỏ giọng hỏi: “Sư cô, người của Thánh Tuyền cung và Từ Vi cung tới chưa?”

“Chưa đâu, hai bên bọn họ đều ý vào thân phận mình không chịu đến sớm, cho rằng đến sớm rất giảm thân phận.”

Ừm, loại tâm tính này có thể hiểu được, bình thường những người lãnh đạo luôn luôn đến sau khi mọi người đều đến hết.

Thái Mai sư cô nháy nháy mắt với ta: “Bọn họ muộn mới tốt, vừa lúc chúng ta bố trí bố trí trước. Cho dù hôm nay đánh không nổi, ít nhất cũng có cái tự bảo vệ mình dựa vào, để cho bọn họ cũng phải biết, chúng ta không phải dễ bắt nạt.”

Rất tốt!

Tục ngữ quả nhiên nói không sai, khiêm tốn có lợi, kiêu ngạo tổn hại. Bọn họ nếu như ngạo mạn như thế, chúng ta cũng không thể quang minh chính đại lợi dụng sơ hở như thế này.

Ta một tiểu yêu phóng độc tại tiên giới, phóng còn rất vui vẻ.

Thái Mai sư cô thoát nhìn quả thực... thần thái phấn khởi, vừa trộm bố trí vừa ngâm nga điệu hát.

Chúng ta vừa phân công, cũng hợp tác, bận rộn một trận. Thái Mai sư cô kéo ta một phen: “Bọn họ tới rồi.”

Ta tưởng rằng nàng nói là Thánh Tuyền cung gì đó tới, quay đầu lại nhìn thấy Phượng Nghi, bên cạnh hắn chính là Từ Hằng.

Chú thích

(1) chim trĩ: giống chim có chất độc nói trong truyền thuyết, dùng lông của nó ngâm rượu, uống vào là chết ngay ↑

(2) Quan Vân nghĩa là xem mây

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 142: Tiên hội Quan Vân

Chẳng qua là một đêm... Từ Hằng thoát nhìn lại... không giống

Ta phát giác hắn có chút bất đồng, thế nhưng, lại trì độn nhìn hắn nửa ngày, mới phát hiện, hắn thay đổi chỗ nào.

Không phải mặt mày tiêu tụy, không phải thân hình cô độc...

Tóc mai Từ Hằng, làm sao có thể, tóc mai xám bạc này, là có chuyện gì xảy ra?

Ta chỉ từng nghe nói một đêm đầu bạc, thế nhưng... Đây cũng là lần đầu thấy.

Ta thà cả đời không phải nhìn loại chuyện này mới tốt, nhất là... loại chuyện ấy, phát sinh trên người bằng hữu người quan tâm, coi trọng, người lại chỉ có thể nhìn, chỉ có thể...

Giúp không được gì...

Chân ta không tự chủ được đi qua, vẫn là Từ Hằng thấy ta trước, sau đó Phượng Nghi quay đầu.

“Tới rồi?” Không biết nên nói như thế nào.

Trong lòng... cảm thấy rất khổ sở.

Phượng Nghi nắm tay ta đứng một bên, mặc dù từ tối hôm qua đến bây giờ vẫn bồn ba bận rộn, thế nhưng hắn trông vẫn khí vũ hiên ngang, không có nửa phần thái độ uể oải.

Thái Mai sư cô, ta, còn cả Phương Nghi và Từ Hằng, bốn người chúng ta ngồi xuống tiệc, vị trí cũng không dễ thấy. Quan Vân đài tên là đài, nhưng thực ra địa bàn rất lớn, lại là hòn đảo độc lập trong mây, ao hoa sen, hành lang gấp khúc, cầu nhỏ, giếng son, hoa viên, đình thủy tạ mái hiên rộng. Thái Mai sư cô nhỏ giọng nói với ta: “Con nhìn kỹ, người nào ngồi gần người nào, bọn họ phần nhiều xuất thân cũng gần, có chuyện cũng sẽ cùng nhau tương trợ.”

Ta ngó nghiêng xung quanh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy ngồi xa, thậm chí là ngồi phương hướng hoàn toàn đối lập... quan hệ cũng rất tệ sao?”

“Vậy cũng không nhất định.” Có người đi qua trước chỗ ngồi của chúng ta không xa, chào hành lễ với Thái Mai sư cô. Thái Mai sư cô mỉm cười gật đầu, thoạt nhìn chừng chặc hơn so với lúc ở nhà: “Con cháu của Ngao gia, có đôi khi cũng tới hội Quan Vân, có điều bọn họ ngồi bên kia.”

Ta theo phương hướng Thái Mai sư cô chỉ quay đầu nhìn... Ừm. Bên kia cũng ngồi vài người, nữ có nam có. Quần áo rực rỡ sáng rõ, thoạt nhìn rất là sôi nổi. Một trong đó trên trán còn có cái sừng... Ta tò mò nhìn chăm chăm cái sừng kia nửa ngày — Ta quen biết Từ Hằng lâu như vậy, thế nhưng ta lại chưa từng thấy trên đầu hắn có sừng hay không đâu. Nếu như có, sẽ có hình dạng gì? Là giống sừng sơn dương, hay là giống sừng hươu hơn?

Đúng rồi. Cảnh ngộ của Từ Hằng, có nói với người của gia tộc hắn hay không? Những người đó có giúp hắn hay không?

Thái Mai sư cô bỗng nhiên thấp giọng nói: “Người của Từ Vi cung đến.”

Ta vội vàng quay đầu xem, xa xa một vầng sáng màu tím nhạt... A, quả nhiên là Từ Vi cung sao? Ngay cả phi kiếm này đằng vân này, đều mang theo màu sắc đặc tính rực rỡ.

Quầng sáng màu tím kia dừng dưới bậc thềm cách đó không xa, thân hình người chậm rãi hiện ra. Ồ, thật sự là người đồng thể mạnh. Người khác đều là đến một mình, nhiều lắm ba năm người cùng nhau, bọn họ nhưng tốt. Ba năm mười đều có, xiêm y có tím sẫm có tím nhạt, còn có màu trắng và màu xanh, thoạt nhìn cũng là hài hòa.

Nhìn ra được trong cung của bọn họ hẳn là cũng cấp bậc rõ ràng. Người mặc màu sắc tím sẫm đi phía trước, tím nhạt đi theo phía sau. Tự nhiên phân thành hai nhóm, phía sau màu trắng mới là màu xanh. Nam nữ đều là tướng mạo tuấn lệ, thoạt nhìn rất là cảnh đẹp ý vui.

Ta quay đầu lặng lẽ liếc mắt nhìn Từ Hằng, ánh mắt của hắn cũng dừng lúc chuyển sang nhìn về phía ta. Cặp mắt kia sâu tựa nước lạnh, ta cảm thấy ngực hơi siết, lại nhìn đến sợi tóc màu xám bên tóc mai của hắn, càng cảm thấy ngứa mắt.

“Đến rồi.”

Thanh âm của Thái Mai sư cô rất thấp, ngăn ngữi nói.

Ta vội vàng quay đầu lại nhìn, một đám đỏ rực tựa màu mây tía đang rơi xuống một chỗ khác trên đài bằng, màu đỏ kia nhìn qua khiến cho người ta cảm thấy mắt cũng đau. Sau đó ánh sáng ấy tan đi, lộ ra người tới... Ách, được rồi, ta phải nói, vừa rồi đánh giá của ta với Từ Vi cung người đồng thể mạnh ban này là phiến diện, vô đoán, so sánh với Linh Tuyền cung này, Từ Vi cung người ta rất biết che giấu!

Ta nhìn chăm chăm bọn họ, sau đó không tốn công chút nào đã thấy được họ Đồng! Nàng đứng ở vị trí hàng thứ hai, thoạt nhìn Thái Mai sư cô nói nàng rất được sùng cũng là có căn cứ.

“Hừ... Quả nhiên là kẻ đến bất thiện.” Thái Mai sư cô nhỏ giọng cười lạnh, ta sừng sốt một lúc, hai tay ngay dưới chỗ ngồi rất nhỏ rất nhanh làm động tác.

Hừ, thần tiên thì thế nào? Ta nhưng chẳng sợ tạo ả nào!

Tư nhện rất nhỏ nhìn bằng mắt thường không được bị ta tung ra không ít, khi những người đó đi lại, cũng đã bắt tri bắt giác dính vào không ít. Còn nữa, chỗ các nàng vừa mới đi qua Thái Mai sư cô cũng đều đã động tay chân...

Hừ hừ, ta cũng rất muốn học sư cô cười lạnh hai tiếng như thế. Không vì cái gì khác, chính là loại cảm giác nữ nhân này thực sự là rất tốt rất sáng khoái.

Người của Từ Vi cung ngồi tại vị trí bên trái, chỗ ngồi chỉ có chưa đến mười chỗ, những người khác liền đứng. Vị trí của người Thánh Tuyền cung đối lập với bọn họ, ngồi vào cũng không nhiều, họ Đồng có một chỗ ngồi, những người khác tản ra đứng phía sau các nàng, nhìn qua giống một tường đất son thành màu đỏ thẫm, thật sự là tặc biết bao! Dù sao ta chính là xem bọn họ không vừa mắt. Mặc dù từng người trông cũng xem là như hoa như ngọc, thế nhưng từ hành động của nữ nhân thói họ Đồng kia mà xem, trong đám đồng môn của nàng cũng có lẽ không thiện.

Trên Quan Vân đài đã gần ngồi đầy, có một lão già râu bạc đứng dậy, cao giọng niệm tụng vài câu thơ, ta chỉ nhìn chòng chọc họ Đồng kia không có để ý hắn nói cái gì.

Gương mặt họ Đồng được áo đỏ chiếu, phấn hồng, bộ dạng thì đẹp, thế nhưng càng lộ ra tâm địa ác độc của nàng. Hơn nữa, ánh mắt của ta tựa hồ bị nàng nhận ra, nàng nghiêng đầu liếc mắt nhìn về phía chúng ta, ta không biết nàng có thấy rõ ta không, nhưng Từ Hằng là chồng của nàng, nàng dù sao vẫn không thể không thấy. Nàng làm như vậy, chuyện như thế, ta không tin nàng không chột dạ chút nào!

Ánh mắt của nàng không dừng lại, tựa hồ người bên này nàng không biết cũng không có quan hệ, sau đó lại hơi hơi nâng cằm lên, nói chuyện với một nữ tử áo đỏ bên cạnh nàng.

Ta hận đích thực muốn xông tới hành hung nàng một trận! Nhổ sạch tóc nàng! Cho dù như vậy cũng báo không được thù của Tiểu Tâm, cũng giải không

được phần hận trong lòng ta.

Ta lại len lén nhìn Từ Hằng, mi mắt hấn rử xuống, chuyên chú nhìn một ly trà trên bàn con trước mặt mình.

Bàn tay Phượng Nghi đưa qua, nhẹ nhàng nắm tay ta.

Ta quay đầu nhìn hấn. Trước mặt hấn ta cũng không cần che giấu cái gì. Phượng Nghi không nói gì, nhưng ánh mắt của hấn đã có một loại sức mạnh khiến ta cảm thấy yên bình.

Lão đầu râu nhí bạc kia nói chuyện trầm bổng, giọng điệu cổ quái, trong mười chữ hấn nói ta chỉ nghe hiểu một hai, thế nhưng cụ thể có ý gì thì không rõ lắm. Tựa hồ là đang tán tụng cái gì, lang lang đọc một đoạn, đưa tay gõ một cái trên keng trước mặt, sau đó lại ngồi xuống.

Người đang ngồi, bất kể là xa hay gần, đều bung chén trà trước mặt lên, sau đó uống một hớp nước trong chén.

Ồ... Được rồi, đây coi như là tụ hội chính thức bắt đầu.

Ta có chút mơ hồ, vừa rồi Thái Mai sư cô có phải cũng động tay chân trên mấy chén trà hay không? Ta không để ý, có lẽ không. Bất quá... Ừm, cho dù nước trà trà không động tay chân, những bố trí khác chúng ta bày ra cũng nhất định đủ để người của Thánh Linh cung uống một bình.

Những người khác cũng có người thấp giọng nói chuyện, cũng có người bung chén trà tựa hồ đang chờ đợi gì đó. Bất quá, càng nhiều người, ánh mắt đều nhìn vị trí người của Từ Vi cung và Thánh Linh cung kia ngồi — Tinh mắt đều có thể nhìn ra bầu không khí giữa người hai phái này cứng nhắc cổ quái, tựa hồ chỉ thiếu một cơ hội nào đó, cảm giác... chỉ cần một cục đá nhẹ nhàng rơi xuống, bình tĩnh mặt ngoài này lập tức sẽ bị đánh vỡ, sau đó khẳng định sóng gió hung ác, tranh đấu không dứt.

Từ Hằng bỗng nhiên đứng dậy, ta cả kinh, thiếu chút nữa cũng rời tiệc đứng lên theo, Thái Mai sư cô và Phượng Nghi mỗi bên dè ta lại.

Từ Hằng đi lại thong dong, từng bước một. Tim ta dường như bị cước bộ của hấn khóa lại, hấn đi một bước, ta liền cảm thấy ngực này thịnh một cái.

Từ Hằng hấn... hấn muốn làm cái gì?

Hấn... liệu có nguy hiểm hay không?

Ta có chút vội vàng nhìn Phượng Nghi, Phượng Nghi chỉ khẽ lắc đầu, ý bảo ta an tâm một chút đừng nóng.

“Các vị tiên hữu...” Thanh âm Từ Hằng nghe qua hơi khàn khàn, ta đoán hấn từ tối hôm qua đến bây giờ có phải một ngụm nước cũng chưa uống hay không, tinh thần chợt lóe lên, ta vội vàng lại tập trung nghe hấn nói cái gì.

“Trước đó vài ngày phong ấn của ma vực sụp đổ, lúc ma khí ngút trời, tiên giới cũng có phần không thái bình. Như Hứa tiên hữu, Giang tiên hữu, cũng không may mắn bị ma khí xâm nhiễm, ngàn năm tu vi tổn hại, không thể không chọn đất bế quan, trùng tu khổ luyện. Còn có rất nhiều linh thú tiên cầm mất tung tích... Nghĩ đến, chỉ sợ cũng dữ nhiều lành ít. Mặc dù các vị đồng lòng hợp lực hóa giải luồng khí oán lệ kia, chỉ sợ vẫn có không ít tàn dư chưa sạch. Không biết mọi người mấy ngày nay cảm thấy như thế nào?”

Phía dưới có người hưởng ứng nói: “Ừm, Ngao thiên quan nói phải, chỗ ở của ta cũng đã ở không được, mấy ngày nay đều là sống nhờ tại Hàn Yên Thố.”

Còn có người khác cũng nói có phiền não này, ta lại cảm thấy buồn bực... Từ Hằng hấn nói những thứ này, có quan hệ gì với chuyện chúng ta muốn làm hôm nay không?

Ồ, lại nói, Phượng Nghi cũng chưa nói cho ta, ta còn không biết Từ Hằng hôm nay rốt cuộc tính toán làm cái gì đâu. Hấn là... ừm, muốn lấy lại công đạo cho Tiểu Tâm? Hay là muốn... hoàn toàn vạch rõ giới hạn với họ Đồng kia... Hoặc giả, hấn muốn làm chuyện gì khác?

Phượng Nghi nhẹ nhàng kéo tay ta xuống, ta nhìn hai bên, đi theo sau hấn rời tiệc, vòng qua sau tấm bình phong vân thạch.

“Chuyện ngày hôm nay không thể thiện, nàng phải cẩn thận ứng đối.”

“Ta biết mà.”

“Còn nữa, nàng bây giờ lấy linh châu ra, cần dùng đến.”

“À, được.”

Ta nắm tay lại, nhắm mắt yên lặng vận công, một lát sau mở bàn tay mở mắt ra, bốn viên linh châu vàng sáng ảm áp xoay tròn trong lòng bàn tay ta hơi quay lên xuống.

Phượng Nghi lấy phong linh châu ngậm vào trong miệng, sau đó lại lấy hỏa châu và thủy châu.

“Cái này...” Ta dùng thần giao cách cảm hỏi: “Ta phải làm những gì?”

“Nàng và sư cô có lẽ đã làm chút tay chân đi?”

Ta liên tục gật đầu.

“Ừ, sư cô lão luyện hơn nàng, người của Thánh Tuyền cung thể chất và linh lực đều là lửa khô, tơ độc của nàng chỉ sợ tác dụng không lớn. Viên hỏa châu này nàng cầm, lát nữa phải làm như thế nào, ta sẽ báo cho nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Đấu võ đấu võ!

Ta quay về ngồi xuống, một mặt thấp thỏm một mặt còn cảm thấy có chút hưng phấn.

Ừm, vừa nghĩ tới có thể sẽ loạn lên, ta có cơ hội hành hung họ Đồng báo thù thay Tiểu Tâm, ta liền cảm thấy ngực nóng lên lòng bàn tay đổ mồ hôi.

Nhìn nhìn Phụng Nghi rất trấn định bên cạnh, lại nhìn nhìn Thái Mai sư cô vẻ mặt điềm nhiên như không... Ồ, công phu trấn định của ta rất không tới nơi tới chốn, vẫn cần tu hành nhiều nhiều hơn nữa.

Từ Hằng đang nói chuyện với một trưởng giả mặc hắc bào, thanh âm của hắn cũng không cao, vì thế nghe không rõ lắm. Bất quá thoát nhìn, tựa hồ hắn giống như đang cho người đối diện nọ chỗ tốt gì, cho nên người kia không ngừng vuốt râu, cười tủm tỉm, gật đầu.

Ừm, họ Đồng tựa hồ cũng chú ý mật thiết hành động của Từ Hằng. Phía sau nàng, người của Linh Tuyền cung đã lườm giận với Từ Vi cung, phóng đao mắt, cố gắng làm biểu tình xem thường đối phương, thoát nhìn rất muốn dùng ánh mắt và biểu tình khoét lóc thịt đối phương... Trong lòng ta hiện lên cảm giác hoang đường cổ quái, những con cháu thần tiên này, và những người hoặc là yêu ta thấy ở nhân gian, ở ma vực ấy, thoát nhìn căn bản không có gì khác nhau lớn, quần áo đẹp hơn chút, khuôn mặt đáng người xinh hơn chút, thế nhưng, các loại biểu hiện của bọn họ, căn bản không có vẻ gì là cao quý xuất trần hoặc là thanh tâm quả dục.

Hai chữ thần tiên này vốn trong cảm nhận của ta là vừa cao thượng vừa vĩ đại, nhưng hiểu biết những ngày qua, khiến cho hai chữ này giống như hai tòa núi băng phai dưới ánh nắng chói chang, rất nhanh tan ra, sắp hoàn toàn biến mất.

Thần tiên có gì đặc biệt hơn người? Cũng lòng dạ hẹp hòi tranh quyền áp lợi tâm hắc thủ辣, cũng không có khác với quyền quý trần gian.

Bỗng nhiên ngay trên vị trí của Linh Tuyền cung kia, truyền đến một tiếng đồ sứ bị vỡ thanh thúy.

Lập tức một nữ tử đứng dậy, nổi giận quát người của Từ Vi cung đối diện: “Các ngươi đừng quá đáng! Đại sư tỷ của chúng ta năm lần bảy lượt khoan nhượng các ngươi, nhưng các ngươi chớ được đằng chân lân đằng đầu, càng ngày càng làm càn vô lễ.”

Nàng trừng mắt, khoe miệng cay nghiệt. Gương mặt vốn hắc là rất xinh đẹp, cứng rắn biến thành tướng dạ xoa, cho dù không xấu đến dọa người, cũng không dính được hai chữ xinh đẹp, thấy thế nào làm cho người ta không vừa mắt thế ấy.

Ta liếc mắt nhìn Phụng Nghi. Hiện tại ta thật sự không để bụng tướng mạo của mình có đẹp hay không nữa. Người thích ta cũng không phải là hướng về phía gương mặt này, mà những người diện mạo xinh đẹp đó, phẩm hạnh và tâm địa lại rất không tương xứng với bề ngoài.

Ừm, Phụng Nghi tìm được ta, xem như hắn rất tinh mắt.

Họ bây giờ không phải lúc nghĩ điều này.

Ta quay đầu nhìn Linh Tuyền cung bên kia. Ai biết đồ gốm kia vỡ thế nào, là Từ Vi cung âm thầm chọc ghẹo hay là người của Linh Tuyền cung tự mình làm? Muốn ta nói, hai bên muốn đấu pháp vậy thì sáng sủa khoái khoái đấu một hồi là được, đừng ngại lườm ta ta lườm ngươi cứng nhắc như thế, cũng không cần tìm lý do lông gà vò tỏi gì đó để tranh cãi, nhảm chán biết bao chứ.

Người của Từ Vi cung cũng không phải quả hồng mềm, lập tức châm biếm lại, mặc dù còn chưa có đánh nhau, thế nhưng mùi thuốc súng trong không khí cũng đang dần dần thăng cấp tăng thêm.

Mau đánh đi mau đánh đi. Chỉ cần bọn họ đấu võ một cái, ta lập tức sẽ đi đục nước béo cò.

“Ngươi ra đây cho ta!” Hồng y nữ tử của Linh Tuyền cung kia đứng dậy tay ấn chuỗi kiếm, một khuôn mặt cười lộ vẻ dữ tợn hung ác. Một người của Từ Vi cung cũng đi ra, là một người mặc bạch y.

Thoạt nhìn, nhân vật chủ yếu của hai bên đều không nhúc nhích, chỉ là nhân vật nhỏ nóng người trước? Hay là muốn thăm dò thái độ hư thực của đối phương?

Kỳ quái, những người, à, thần tiên bên cạnh, đều không lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên gì, tựa hồ như không nhìn thấy, không cảm thấy ngạc nhiên chút nào.

Hai người kia đều rút kiếm ra, kiếm của nữ tử Linh Tuyền cung mảnh mà dài, thân kiếm thoát nhìn mềm, thủ thế mở đầu bày ra, mũi kiếm lác lư bất định dường như lưỡi rắn nuốt vào nhả ra. Kiếm của người Tử Vi cung dùng... dường như không phải kim loại, nhìn qua đen nhánh, thân kiếm không có ánh sáng.

Phượng Nghi nhẹ nhàng đề bàn tay ta lại dưới bàn, đầu ngón tay rất nhanh viết lên.

Ta rõ ràng biết hắn viết là: Dùng hỏa châu cách trở kiếm khí, khẽ vận chín lần Thanh Tâm quyết.

Loại thời điểm này nghe hắn đúng không sai.

Ta nhẹ nhàng hít mắt lại, lòng bàn tay nhẹ nhàng dán tại bụng, trong lòng mặc niệm công quyết, vừa thúc vận Thanh Tâm quyết.

Khi lại mở mắt ra, hai người kia đã nhảy lên đài cao bên ngoài thính đường, động thủ. Đây đâu giống như luận bàn tranh tài? Rõ ràng là... Khụ, tư thế liễu mạng có thâm cừ đại hận a. Không không, nói như vậy cũng không chuẩn xác, bởi vì thoát nhìn hai vị này vẫn còn tiếc mạng, chiêu thức lưỡng bại câu thương là có, nhưng là còn chưa tới mức độ đồng quy vu tận.

Muốn ta đánh giá... Ừm, không bằng đâm kích chiêu chiêu thấy máu hồi hồi muốn mạng như ma cung, nhưng so với luận bàn trước kia ta đã thấy thì ngoan độc hơn. Ta nhìn mấy lần, cảm thấy thần tiên so kiếm cũng không gì hơn thế... Có lẽ là bởi vì bọn họ cũng chỉ là đệ tử bậc ba trong môn phái thần tiên, ta quen nhìn bản lĩnh của Phượng Nghi và Tử Hằng đương nhiên không cảm thấy bọn họ tỷ võ đủ phân lượng.

Ta vẫn là hứng thú với nhìn chăm chăm nữ nhân thối họ Đồng kia hơn.

Tử Hằng chậm rãi về chỗ, nhịp bước vẫn là bình tĩnh. Bất quá, ta cảm thấy được, trên người hắn tựa hồ thêm chút gì đó... Trước kia không có. Ừm, tựa hồ, bước chân kiên định hơn, mà biểu tình... mang theo một loại cảm giác đã tính trước kỹ càng.

Loại cảm giác này so với loại nặng nề, dường như hai bờ vai gánh vô số áp lực kia, đương nhiên tốt hơn nhiều.

Tử Hằng nhất định là hạ quyết tâm nào đó, mặc dù hắn vẫn chưa nói gì, cũng không có quá nhiều biểu lộ.

Thế nhưng... ta rốt cục cảm thấy có thể khờ phảo một cái.

Hắn chỉ cần không nghĩ tới chuyện Tiểu Tâm, không còn bị cái loại cảm giác mang tội với cảm giác bị ai ấy vây quanh, là tốt rồi, chẳng sợ hắn hạ quyết tâm muốn đem một ô Linh Tuyền cung, đem hội Quan Vân này rồi long trời lở đất, ta cũng kiên quyết đứng về bên hắn.

Ta cũng có thể khẳng định, Phượng Nghi cũng nghĩ giống ta.

Ừm, theo đánh nhau của hai người kia, hỏa linh châu di động qua lại giữa lòng bàn tay và đan điền của ta, dường như... dường như là một cái nam châm nhỏ, đang hút vụn sắt xung quanh nó... Mặc dù rất nhỏ, rất thông thả, thế nhưng vẫn đang không ngừng hút.

Thì ra linh châu này còn có thể dùng như thế... Hì hì, thêm kiến thức. Lúc bọn họ đánh nhau chết sống đương nhiên linh lực dồi dào kiếm khí bắn ra bốn phía, mà ta ở một bên làm loại trò thu hồi phế vật này.

Bọn họ cũng không có điều khiển phi kiếm phóng đi phóng lại tựa đạn đạo bắn nhau như thần tiên đánh nhau trong truyền thuyết, thế nhưng trên mũi kiếm đều bao quanh kiếm khí rất mạnh. Kiếm quang nuốt vào nhả ra không chừng ngay trước mũi kiếm khi dài khi ngắn, khi dài mạnh mẽ, khi ngắn nguy hiểm, làm người ta có loại cảm giác khó lòng phòng bị.

Đáng tiếc đánh không bao lâu, nữ tử của Linh Tuyền cung kia bỗng nhiên trượt chân, tựa hồ là chiêu thức dùng hết, lại giống kinh lực dùng bất ổn, kết quả cánh tay của mình đâm đứng trên mũi kiếm của người Tử Vi cung. Phải nói, là nằng đùng vào, bất quá người của Tử Vi cung kia khẳng định cũng là đẩy về phía trước, cho nên...

Cho nên bà vai của nàng theo một tiếng cười giễu, bị đâm xuyên qua!

Ý nghĩ đầu tiên của ta là: Kiếm của Tử Vi cung này rất sắc bén.

Ý nghĩ thứ hai là: Thì ra là máu của người Linh Tuyền cung chảy cũng là đỏ tươi ha... Ta còn tưởng rằng trên người các nàng đều là máu đen chứ!

Một kiếm này, đoán chừng là tính toán kỹ. Bởi vì trong nháy mắt nàng bị thương, họ Đồng liền phi thân, nhảy lên đài, một phen đỡ đồng môn kia của nàng, một mặt lớn tiếng quát người của Tử Vi cung kia: "Bất quá là tỷ thí với nhau, Tử Vi cung các người thế nhưng xuống tay ngoan độc như thế! Chuyện này chúng ta tất sẽ không chịu để yên, các người dám trọng thương đệ tử trong cung của ta, việc này không thể cứ tính như thế!"

À há... Hiểu rồi, Phượng Nghi nói bọn họ muốn khiêu khích Tử Vi cung, cưỡng đoạt địa bàn, bất quá các thần tiên làm việc từ trước đến nay thích để ý danh phận đạo nghĩa, nói cách khác, đánh người cướp người phải có một lý do. Tốt, bây giờ đệ tử của các nàng bị thương, lý do này không phải đã đến sao?

Ừm, kỳ quái. Bọn họ đã ngừng tay, thế nhưng hỏa linh châu của ta vẫn còn có thể hút được linh khí.

Ta có chút nghi hoặc nhìn Phượng Nghi. Hắn và ta tuyệt đối sắp đến tình hình linh tê tương thông — đương nhiên, cũng có khả năng là vấn đề của ta quá rõ ràng quá dễ hiểu. Hắn tiếp tục viết chữ tại lòng bàn tay ta: Tiếp tục dừng ngừng. Người của Linh Tuyền cung chỉ cần vẫn còn ở đó, linh khí sẽ không hoàn toàn thu lại không phóng ra...

Ta hiểu được.

Ví như, thác nước đổ xuống, chung quy sẽ bắn ra bọt nước.

Người của Tử Vi cung đương nhiên không chịu nhận cái thiệt này, thanh âm của hai bên đều càng lúc càng lớn, không biết bên nào rút kiếm trước, dù sao nghe thấy một tiếng kiếm sắc ra khỏi vỏ xoèn xoẹt.

Sau đó khiến ta kinh ngạc hơn chính là phản ứng của các thần tiên xung quanh, một mảnh quang hoa rực rỡ hiện lên, mỗi người tăng thêm cương khí hộ thể hoặc là màn hào quang màu sắc bất đồng cho mình, đều đặn tự nhiên giống như đã luyện vô số lần, huấn luyện nghiêm chỉnh phản ứng nhạy bén vô cùng.

Tiếp đó bọn họ đồng thời xẹt lên trên ra ngoài, ta cho là bọn họ định rời tiệc tránh họa, thế nhưng tới khoảng cách nhất định, bọn họ đều ngừng lại, tốp năm tốp ba cùng một chỗ, tựa hồ còn tính toán tiếp tục xem cuộc chiến.

Tay ta tạm thời rời khỏi vị trí đan điền, Thanh Tâm quyết nhưng không có dừng lại, một tay bị Phượng Nghi kéo, bên kia được Thái Mai sư cô che chở, ta vội vàng quay đầu nhìn Tử Hằng, hắn lại không cùng qua đây, mà là đứng một bên với mấy người hắn là Ngao gia của Đông hải tới kia.

“Dừng lo.” Phượng Nghi thấp giọng nói: “Tử Hằng chỉ cần đã quyết định chủ ý, không ai có thể thương tổn được hắn.”

Ta biết...

Ta biết vô luận là Tử Hằng hay Phượng Nghi, đều mạnh mẽ hơn ta, thế như bọn họ mạnh mẽ không có nghĩa là bọn họ sẽ không bị thương, cội đời này luôn tràn ngập bất ngờ. Bọn họ mạnh hơn ta, cũng không có nghĩa là ta có thể yên tâm ý lại bọn họ mà không lo lắng và tính toán vì an nguy của bọn họ.

Thiên chu vồng của ta nhẹ nhàng không tiếng động, lặng yên bày ra hai bên, bảo vệ thân hình ba người chúng ta. Mà Phượng Nghi thì trong nháy mắt liên tục phát ra ba đạo phòng chú bảo vệ toàn thân ta, tựa hồ sợ để lọt một khe hở làm cho ta bị thương.

Màn ngoài ý muốn tại ma cung kia, vẫn khiến hắn không thể tiêu tan sao?

Chúng ta, đều sẽ không quên sự kiện ấy, cũng cảm thấy có lỗi với đôi phương.

Ta cảm thấy ta liên lụy hắn.

Hắn lại cảm thấy là lỗi của hắn, hắn khiến ta lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Nếu như chỉ dùng một câu khái quát mà nói, chính là kế hoạch biến hóa khó lường, Phượng Nghi cũng không thể tưởng được sẽ có song kiếm Tử Thanh xuất hiện ngoài ý muốn như thế. Nếu như kiếp trước chơi game online, sự xuất hiện của hai trang bị siêu cường này đủ để tạo thành BUG thật lớn, khiến trò chơi sụp đổ.

Ta khe khẽ nắm tay Phượng Nghi. Ta dường như... rất ít khi chủ động tỏ vẻ thân thiết với hắn.

Ừ, về sau phải tăng cường luyện tập phương diện này!

Phía dưới chúng ta, người dẫn đầu của Tử Vi cung, và đại sư tỷ của Linh Tuyền cung cũng đã không kiềm chế được ra sân, hai người vừa ra tay liền bắt phạm, đều là phi kiếm! Kiếm quang phi kiếm của người Tử Vi cung là màu tím, mà Linh Tuyền cung thì lại là màu đỏ rực.

Không biết Tử Hằng nói những gì với đồng tộc của hắn, trên khuôn mặt mấy người trẻ tuổi kia có chút do dự, tựa hồ gặp cái gì khó có thể quyết đoán lựa chọn, sau đó một trong đó hình như lại đang đặt câu hỏi.

Thái Mai sư cô lấy ra một nắm hạt dưa, cắn cực kỳ ngon lành.

“Sư cô...”

“Con cũng lấy chút?”

“Không cần, con không ăn cái này. Người xung quanh, vì sao cũng không trốn chứ? Không sợ đến cá dưới ao sao?”

“Đây có gì mà phải lo...” Thái Mai sư cô nói: “Loại chuyện này thấy nhiều rồi. Dù sao phía trên có các tiên quân để quân áp lại, bọn họ không thể phản thiên, nếu như ngộ thương người khác, vậy sẽ dẫn tới công phần, sự tình rất khó thu thập, nếu chuyện không liên quan mình, mọi người vui vẻ xem xem náo nhiệt. Con chỉ cần nhìn chăm chăm họ Đổng kia là được, chuyện khác thì không cần bận tâm.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Đả thương người ta sau lưng có xem là hảo hán?

Ta lại quay đầu nhìn Phurong Nghi, hán không cần ta mở miệng đã biết ta muốn nói gì, mỉm cười:

“Chỉ cần nàng có thể bảo đảm bản thân an toàn, nàng muốn làm gì ta cũng không ngăn cản nàng.”

Mắt ta sáng lên, ngụ ý, Phurong Nghi ủng hộ ta chơi xỏ họ Đồng kia!

Thái Mai sư cô lại kéo ta một phen: “Thời cơ chưa tới đâu, con gấp cái gì.”

Ta biết, hiện tại họ Đồng còn chưa có động thủ, nàng đứng tại vị trí sau một đám người đồn trận xem chiến, thần tiên đánh nhau rốt cuộc không giống bình thường, những kiếm quang rực rỡ giống pháo bông bắn ra tán loạn. Ta vừa không dấu vết tung ra tơ nhện, vừa âm thầm cổ vũ cho Từ Vi cung! Tuy rằng ta cũng không có giao tình gì với Từ Vi cung, cũng không biết bọn họ. Thế nhưng bọn họ đối nghịch với Linh Tuyền cung, tặc ngữ nói, kẻ địch của kẻ địch chính là bạn bè mà.

Phurong Nghi thấp giọng nói hai câu với Thái Mai sư cô, hơn phân nửa là nhắc nhở nàng coi chừng ta, Từ Hằng đi về phía này, hán ra đón, hai người không biết lại đang thương lượng cái gì.

Cục diện bên dưới càng ngày càng rối loạn, có lẽ Từ Vi cung không ngờ lại vung tay với Linh Tuyền cung ở chỗ này, người của bọn họ rõ ràng không nhiều như người của Linh Tuyền cung, nhưng cũng không hoảng loạn, cả đám kết thành hai trận pháp, thoát nhìn là bảo vệ đệ tử tuổi trẻ lực yếu ở giữa, từng đạo kiếm quang tím nhạt tím sẫm giao thoa xuất kích, cũng đánh rất mạnh mẽ, không bị uy thế của Linh Tuyền cung lập tức áp đảo. So sánh thì, Linh Tuyền cung nhiều người, cũng chia thành ba người một tổ năm người một tổ, nhưng không có kiếm trận có hiệu quả lớn hoặc là thủ đoạn công kích nào khác, bất quá, bọn họ nhưng cũng có chiêu số của mình. Ba năm người một tổ, kiếm quang từ phân lưu hợp lại một chỗ. Có câu nói một cây chụm lại nên hòn núi cao. Tức khắc kiếm quang kia lộ ra thanh thế to lớn, uy lực ấy cũng không phải gia tăng kiếm quang đơn giản, thoát nhìn... ngược lại thừa cơ, uy lực mạnh thêm mấy lần, cũng là hết sức lợi hại.

Người của Thánh Linh cung còn có không ít rải rác ở một bên đề trận. Đại sư tỷ kia và họ Đồng vẫn ra tay. Ta nghe nàng thét một tiếng: “Các người thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Sư tôn chúng ta đã dẫn người đi tiến đánh Từ Vi các của các người! Các người hiện tại thức thời thì quăng kiếm đầu hàng, nếu không, hừ hừ, đến lúc đó chỉ sợ các người muốn chịu thua nhận lỗi cũng không có cơ hội đó đâu!”

Nghe giọng điệu này, dường như muốn đuổi tận giết tuyệt.

Đại sư huynh của Từ Vi cung kia thì vừa chỉ huy trận pháp, vừa bình tĩnh trả lời: “Lòng tham không đáy. Linh Tuyền cung các người mấy năm này uy phong càng lợi hại, coi nhường nhịn của người ngoài xem như yếu đuối, coi tránh lui của người ngoài xem như dễ bắt nạt! Hôm nay sẽ cho các người nhìn xem, Từ Vi cung chúng ta có thể đạt được thanh danh một trụ trời đông, cũng không phải là dựa vào chó sủa cắn loạn tựa như chó điên các người là có thể thành công!”

Hán từ trong tay áo lấy ra một lá cờ nhỏ, hứng gió mờ ra. Đột nhiên cuồng phong gào thét, rất nhiều sương khói không biết từ nơi nào xông ra, bao quanh vây đám người hỗn loạn trong đó.

Được. Lần này ta cũng chẳng nhìn thấy cái gì nữa rồi.

“Cờ Phong Vân...” Thái Mai sư cô hơi hơi xúc động: “Thực lực của Từ Vi cung thế nhưng... Không ngờ hán một nhân tài mới xuất hiện, lại có thể không chế sử dụng bậc pháp bảo này.”

“Lá cờ đó rất lợi hại?”

“Hán đây bất quá là sơ đẳng, đoán chừng là vừa mới luyện, uy lực cũng không lớn. Ừm, nếu như là Từ Vi tiên quân tự mình sử dụng. Ấy chính là muốn phong vân tụ hội thiên địa đổi màu...”

“Vậy Thánh Linh cung đòi không được rồi.”

“Chuyện này lại khó mà nói, xem tiếp.” Thái Mai sư cô tươi cười không có ý tốt: “Dù sao bọn họ đánh của bọn họ, chúng ta xem của chúng ta, xem thấy hưng trí, lại kéo một tay giúp Từ Vi cung là được. Bọn họ tuy rằng người đông thế lớn, Từ Vi tiên quân và ta, giao tình vẫn còn nói là tốt, ta đương nhiên sẽ không giúp Linh Tuyền cung.”

Linh Tuyền cung cũng đến có chuẩn bị, đại sư tỷ kia và họ Đồng mỗi người vung tay lên, lòng bàn tay các nàng thoát nhìn đỏ lên, không biết có gì huyền ảo, bất quá hai người nâng lên bàn tay nắm lấy nhau, sau khi lòng bàn tay đối nhau, lại bỗng nhiên có vô số điểm sáng màu đỏ từ tay các nàng bắn ra, đồng thời bắn tập trung về phía nơi mây mù đặc nhất.

“Linh Tuyền lão quái bà xem ra thật sự là muốn lập tức chiếm Từ Vi cung rồi...” Thái Mai sư cô giải thích cho ta: “Đây là tuyệt kỹ sở trường của nàng ta, tên là Vạn Diễm Triều Tông... Hai đệ tử của nàng mặc dù công lực đều chỉ xem như bình thường, nhưng hai người đồng thời dùng, lực lượng và nguyên kinh lực cùng phát, thì giống như các nàng tập hợp phi kiếm lại, uy lực cực đại...”

Ừm, ta cũng có cảm giác, những lực lượng ban này hỏa châu hấp thụ, chỉ giống như từng giọt nước chảy vào trong bát. Bây giờ lại giống như mở ra vòi nước, so với ban này cảm giác trôi chảy dồi dào hơn nhiều.

Ta ngắm ngắm Thái Mai sư cô: “Vây, chúng ta bây giờ nếu như...”

Thái Mai sư cô cười: “Chúng ta cũng nhảy vào đi... Ta cũng đang cảm thấy ngứa tay rồi.”

Hai tay ta khẽ bày, mỗi đầu ngón tay kéo vô số tơ mảnh di động trên không trung. Tơ này chính là tơ lúc trước ta vẫy ma tám mặt tại ma vực, muốn bao nhiêu thì có bấy nhiêu. Thái Mai sư cô thì khe khẽ nhắm mắt, bàn tay lật qua, lòng bàn tay hướng xuống dưới.

Ta có thể cảm giác được phân độc khói độc rất nhiều rất nhỏ vừa này nọ bày ra, con mắt nhỏ bé không cách nào nhìn thấy, thế nhưng ta cũng quanh năm chơi độc, tri giác nhạy bén.

Huống chi những độc tố nhỏ bé này dính lên tơ nhện của ta, ta đương nhiên có thể phát hiện.

Thái Mai sư cô đưa mắt ra hiệu một cái, ngón tay ta rất nhanh bung, tơ độc rất nhỏ trôi nổi trong không khí ào ào bắn về phía họ Đồng và sư tỷ của nàng.

Ừm... Quanh người các nàng có một tầng tường sáng màu đỏ nhạt, đỡ không ít tơ nhện, thế nhưng tầng phòng ngự kia nhưng cũng không phải là không khe hở để đánh. Vẫn có một ít tơ mảnh dính lên tóc lên mặt lên áo các nàng. Mà tơ mảnh bị ánh sáng đỏ hộ thân của các nàng chặn lại, còn có không ít dính lên người đồng môn của các nàng, những người đó không phải ai cũng có loại công phu hộ thể này, tơ mảnh bay tới lại không có cảm giác, vậy đương nhiên là dính to dính đặc, không dính cũng phí.

Ta không biết độc Thái Mai sư cô hạ này có hiệu lực nhanh hay không, có chút sốt ruột tron mắt nhìn, ước chừng hai phút, hiệu quả liền hiện ra!

Độc chim trăm của Thái Mai sư cô đại danh quả nhiên không phải đồn thổi!

Họ Đồng còn chưa có phản ứng gì lớn, trên mặt sư tỷ của nàng đã từ từ nổi lên một tầng xanh nhạt. Nếu như không phải ta chăm chú nhìn, thật đúng là nhìn không ra.

Độc này lại có thể có tác dụng trên da thịt! Lợi hại a lợi hại!

Ta nghe trong truyền thuyết người ta dùng độc trăm, cũng phải uống vào mới được.

Phượng Nghi và Từ Hằng đứng ở một chỗ, đang nói cái gì đó với người của Ngao gia, đúng lúc quay đầu liếc mắt nhìn ta.

Ồ, cái liếc mắt ấy à... ừm, rất giống như pháp nhãn chiếu yêu, chút ít thủ đoạn tiểu tâm tư của ta cảm giác đều bị hấn nhìn thấu.

Có chút không có ý tốt, ta chớp chớp mắt với hắn.

Thủ pháp của ta và Thái Mai sư khó có thể leo lên mốc thanh nhã. Thế nhưng mèo đen cũng thế mèo trắng cũng vậy, bắt được chuột chính là mèo tốt, chỉ cần có thể làm cho họ Đồng không hay ho, hạ độc nàng hay đánh toi bởi nàng, không phải đều như nhau sao?

Họ Đồng dường như phát hiện cái gì, đột nhiên quay đầu nhìn về phía ta. Ta cũng không né tránh, cứ như thế đón ánh mắt của nàng.

Tóc của nàng buộc rất chặt, không đeo trang sức gì, búi tóc gần gần châu, thoát nhìn có loại cảm giác cứng rắn nghiêm nghị. Bất quá ánh mắt nàng... lại lộ vẻ phân hân oán độc vô cùng—

Ta xoa xoa mũi, mặc dù ta không sợ nàng, thế nhưng cứ trừng mắt nhìn người, cũng mệt mà.

Thái Mai sư cô lại trầm giọng nói: “Xem ánh mắt kia của nàng khiến cho người ta cảm thấy trong lòng bốc lên khí lạnh, mắt độc, tâm cũng khẳng định độc. Nếu để cho nàng chiếm thượng phong, không biết lại bài bố chính đốn người ngoài thế nào đâu.”

Thái Mai sư cô vừa nói, vừa thúc giục kinh lực ngấm.

Chân mày họ Đồng nhíu chặt lại, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn. Sư tỷ của nàng cũng giữ không nổi tư thế ban này. Hai người thoát nhìn đứng cũng sắp đứng không yên, đương nhiên vô lực duy trì cái Vạn Diễm Triều Tông kia. Vừa buông sức như thế, đại sư huynh của Từ Vi cung ra dấu cực nhanh, không nhìn kỹ còn tưởng rằng tay hắn run rẩy không ngừng là trúng gió phát sốt rét đây. Sương mù thoáng cái lan ra. Mọi người của Từ Vi cung và Linh Tuyên cung, ngoại trừ họ Đồng cùng sư tỷ của nàng, còn có vị đại sư huynh Từ Vi cung này ra, đều đã bị sương mù dày đặc bao lên.

“Sương... Sương mù này có tác dụng gì không?”

“Ấy đương nhiên là có trọng dụng.” Thái Mai sư cô tâm tình vô cùng tốt, nữ nhân thành công trong lòng có thể không vui sao? Nàng nói: “Trong mây mù này, mắt không thể nhìn vật, hiển nhiên không nhìn thấy địch nhân thân ở phương nào. Thế nhưng người của Linh Tuyên cung nhìn không thấy, Từ Vi cung lại có thể nhìn được. Con nói, một bên mắt mù một bên mắt sáng, vậy mà đánh nhau ai chiếm ưu thế?”

Đương nhiên người mù không được lợi.

“Vạn Diễm Triều Tông vừa rồi là phá mây mù này sao?”

“Không, Vạn Diễm Triều Tông mặc dù có thể ngăn chặn mây mù này, những cũng không phải là biện pháp tốt nhất... Ấn đạo lý ngũ hành, gió có thể giúp lửa, cũng có thể dập tắt lửa, có thể nói là vừa có sinh, vừa có khắc. Từ Vi cung lần này ắt hẳn sẽ không thua, mà Linh Tuyền cung, hừ hừ, chỉ sợ...”

Đầu ta bỗng nhiên ngửa về phía sau, dài băng vung lên, bộp bộp hai tiếng, đánh bay thứ gì đó. Nếu không phải là ta phát giác nhanh, chưa biết chừng thứ này có thể xuyên qua thiên chu võng làm cho ta bất ngờ không kịp đề phòng mà ăn đau.

Thái Mai sư cô hoảng sợ không ngừng một phen đỡ lấy ta, không nói lời gì một đạo vòng khói bảy màu phủ lên ta.

“Tiện nha đầu!”

Ta đứng thẳng người, trong tay Thái Mai sư cô nhấc một cái kim dài mà mảnh, cái kim kia màu đỏ nhạt, thoát nhìn tuyệt không giống một thứ vũ khí giết người sắc bén.

Được, chúng ta đang cao hứng phần chần ám toán người khác, nào ngờ người khác lại còn đang tính toán ta.

Đây gọi là gì? Bộ ngựa bắt ve, chim sẽ đứng sau?

Thế nhưng phân lượng của con chim sẽ này, không khỏi cũng quá...

— Chưa cần ta và Thái Mai sư cô động thủ, Phượng Nghi đã ra tay.

Ta không thấy được hấn dùng thủ pháp gì, chỉ là vung tay áo thật mạnh, một bóng người chặt vật không chịu nổi từ một bóng cây dày đặc té ra ngoài, va rất mạnh vào đài mây, một cái va ấy rất nặng... Ta cảm giác ta cũng nghe được tiếng xương cốt vỡ răng rắc, tựa như rang đá, vang dội rõ ràng.

Thái Mai sư cô kéo tay áo ta, chúng ta cúi người, đến gần đứng cùng chỗ với Phượng Nghi bọn họ.

Ai ám toán ta? Ta ở trong này có kẻ thù sao? Họ Đồng cho dù muốn báo thù, nàng cũng không có thừa lực như thế!

Người ám toán kia nằm sấp ở nơi đó thờ dốc lại bò không nổi, ta nghiêng răng nghiêng lợi nhìn kỹ. Chúng ta ám toán người khác, đó là chuyện theo lý. Người khác ám toán ta, ấy chính là tội không thể tha thứ! Người mà, tiêu chuẩn luôn coi trọng, nghiêm khắc với người dễ dãi với mình.

Dám ám toán ta, hừ hừ!

Bất quá người kia...

Ta có chút ngoài ý muốn: “A, là người!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 145: Mưa gió thất thường khó dự đoán

Người ám toán ta, rõ ràng là ta từng gặp tại chỗ Từ Hằng, thị nữ tên là Yên Song kia!

Thái Mai sư cô nhìn kỹ cây kim dài trong tay, cười lạnh nói: “Rất có tiền đồ nha, chơi độc chơi đến trước mặt ta.”

Ta cũng sấp qua xem, ừm, phía trên hẳn là dùng độc mằm khoai lạnh, độc này với ta mà nói không đau không ngứa, cho dù bị độc, cũng nhiều lắm đánh hai cái ngáp, ngủ một giấc thôi. Ta tương đối hiểu kỳ chính là, thiên chu võng của ta không có phòng được triệt để cây kim mảnh này, chỉ là tan mất đại bộ phận lực đạo của nó.

“Đây là kim thấu cốt... Thứ này cũng không thấy nhiều tại tiên giới.” Thái Mai sư cô đi về phía trước bước nào, Yên Song kia run run lui về phía sau bước đó, gương mặt ấy đã không còn bộ dáng thanh tú lúc đầu, nước mắt nước mũi, còn dính vết máu, thoát nhìn chặt vật không chịu nổi.

“Thái, Thái Mai tiên cô, ta, ta cũng là vâng mệnh người ta, không phải, không phải ta... Đừng, đừng giết ta...”

“Hiện tại biết sợ? Há? Vừa nãy làm cái gì?”

“Ta không thể, không thể... Phu nhân chúng ta bảo ta...”

“Ờ, ta liền biết tiện nha đầu này mưu đồ bất lương.”

Thải Mai sur cô vung tay, cái kim dài kia đâm thẳng vào bả vai Yên Song, nàng kêu thảm một tiếng, đầu ngã sang bên cạnh.

Ta nháy mắt mấy cái: “Đã chết?”

“Dọa hôn mê.” Thải Mai sur cô oán hận nói: “Muốn chết nào có dễ dàng như vậy? Lại nói, như vậy cho nàng chết thật ra tiện nghi nàng. Ta phải lưu trữ mạng của nàng, giao nàng cho chỗ Hình Thiên tiên quân. Ít nhất để nàng ở trong tù bằng trăm tám mươi năm. Và lại, nàng nếu là chết, thì không dính líu được đến họ Đồng nữa.”

“À há.”

Ta ném ra một đạo dây tơ nhện trời chặt Yên Song kia lại, nàng vẫn không nhúc nhích cuộn tròn bên chân chúng ta, hoàn toàn mất đi khả năng cử động.

Chờ chúng ta quay đầu lại nhìn tình hình chiến đấu. Được. Đã toàn rồi loạn. Toàn trường chỉ có một người còn đứng ngoài vòng tròn, chính là đại sư huynh của Từ Vi cung kia. Mọi người của Linh Tuyền cung, kể cả họ Đồng cùng đại sư tỷ của nàng cũng đã cuốn vào bên trong đám sương mù ấy.

Thải Mai sur cô nháy mắt nhìn ta. Ta ngầm hiểu, tiếp tục thúc giục tơ nhện của ta.

Phượng Nghi thấp giọng hỏi ta: “Có bị thương không?”

“Không có. Ta vẫn ổn.”

Tơ nhện tương đương với tay của ta, mắt của ta.

Sương mù dày đặc tuy rằng ngăn trở tầm mắt, thế nhưng cũng không ngăn được cảm giác.

Ừm, Linh Tuyền cung người đông thế mạnh, Từ Vi cung thì lại có một đại sư huynh pháp lực cao cường pháp bảo nổi trội đề trận, đánh nhất thời là khó phân thắng bại. Ta quay đầu nhìn Từ Hằng. Ánh mắt của hắn lại hướng về phía khác, dựa tay đứng ở nơi đó, bóng dáng có chút cô đơn, dường như chuyện xảy ra tại đây hắn không mấy quan tâm, giống như không có nửa điểm quan hệ với hắn.

Phượng hướng hắn nhìn. . .

Phượng Nghi nắm tay ta, thấp giọng nói: “Bên kia là phượng hướng Từ Vi cung.”

À há. . .

Chỗ Từ Vi cung, hiện giờ nhất định cũng không yên ổn đi?

Rốt cuộc trận tranh đoạt này ai thắng ai thua đây?

Trong lòng ta cảm giác được chán ghét bản năng, bất luận ai thắng ai thua, nói chung không có quan hệ lớn với ta.

Còn Từ Hằng? Trong lòng hắn hi vọng thế nào?

Giữa sương mù dày đặc thỉnh thoảng có ánh sáng kiếm quang bắn ra, ta còn nghĩ thấy mùi máu tươi.

Động tĩnh tơ nhện truyền về, họ Đồng cũng tựa hồ bị thương, thế nhưng vết thương cũng không nặng, chẳng qua là nội tức cản trở, khiến năng lực hành động của nàng giảm bớt nhiều. Thế nhưng lại thêm tơ nhện và độc của ta, tình hình của nàng sẽ không tốt lắm, phi kiếm cơ hồ hoàn toàn không chịu khống chế, đồng môn nàng tựa hồ khí thế cũng càng ngày càng yếu, Từ Vi cung thanh thế đại thịnh.

Vị đại sư huynh của Từ Vi cung kia trấn định tự nhiên không chế cờ Phong Vân canh giữ một bên, sau một lúc lâu, hắn ném cờ đi, lại thu về, sương mù dày đặc dày đặc tức khắc biến mất không thấy, tình thế trong sân vừa xem hiểu ngay.

Người của Linh Tuyền cung có mấy người đã ngã xuống đất sinh tử không biết, còn lại cũng cơ hồ mỗi người mang thương, dựa lưng vào nhau khổ sở chống đỡ, trận pháp của Từ Vi cung lại không thấy tán loạn.

Thắng bại đã liếc qua thấy ngay rồi.

“Ừ, Giang Ngọc Thành rất có tiền đồ nha.” Thải Mai sur cô nói: “Xem ra cung chủ tương lai của Từ Vi cung, nhất định không phải là hắn còn là ai.”

“Chính là người dùng cờ Phong Vân ấy?”

“Đúng là hắn.”

Tóc đại sư tỷ của Linh Tuyền cung kia bị mất hơn nửa bên, bên kia rối tung, thoát nhìn giống một bà điên, nàng một tay vịn cột đá hồng, tường sáng màu đỏ hộ thân cũng không có rực rỡ như ban nãy, có vẻ tối hơn rất nhiều, giống như ánh lửa ngọn nến sắp tắt.

“Thật hèn hạ...” Thanh âm của nàng khàn khàn trầm thấp: “Từ Vi cung các người chẳng những sử dụng mảnh khoé như vậy, còn âm thầm hạ độc tính kế! Từ Vi tiên quân từ trước đến nay rêu rao bản thân nhân nghĩa hiền hòa, thì ra chính là cách nhân nghĩa hiền hòa như thế! Ta hôm nay xem như mở mang kiến thức.”

Giang Ngọc Thành không nhanh không chậm, một mặt chỉ điểm đồng môn bao quanh người của Linh Tuyền cung, một mặt lạnh nhạt nói: “Quá khen. Từ Vi cung ta làm việc từ trước đến nay chữ lí đi đầu, cũng không ngang ngược áp bức. Chẳng qua là nhân nghĩa này, cũng phải xem là đối với người nào, Linh Tuyền cung các người một môn trên dưới đều có danh điều ngoa độc ác, với các người nói nhân nghĩa cái gì? Các người hiểu được cái gì gọi là nhân nghĩa sao? Huống hồ chúng ta không có hạ độc tính kế, vu tội bừa bãi cũng không cần lời ra.

Oa, người này thoát nhìn hào hoa phong nhã, miệng nhưng thật ra rất không tha cho người ta nha.

Bất quá, ta thích! Măng giò!

Những nữ nhân của Linh Tuyền cung này nhìn chính là làm cho người ta không vừa mắt, bốn chữ điều ngoa độc ác không thể chuẩn xác hơn. Bên chân của ta chính là chứng cứ điều độc rõ ràng... Họ?

Ta bỗng nhiên cảm thấy không đúng, cúi xuống xem xét tình hình Yên Song kia.

Không hô hấp không mạch đập, linh phách cũng đã sắp tan.

“Chuyện này...” Ta ngừng đầu nhìn Phurong Nghi: “Nàng, nàng đã chết?”

“Không có khả năng.” Thái Mai sư cô nói: “Độc tính trên cái kim này quyết không nhanh muốn mạng người như thế, lại nói, ta đảm chính là mạch huyết hồi tuyền, độc khí sẽ không khuếch tán...”

Nhưng lời của nàng cũng nói không được nữa.

Ta đoán được một khả năng: “Nàng có phải... trước khi tới ám toán chúng ta, cũng đã... ừm... hay không...”

Thường nghe nói chuyện như vậy. Một số từ sĩ trước khi chấp hành nhiệm vụ cũng đã uống thuốc độc, sau đó vô luận hành động này có thành công hay không, dù sao bọn họ là nhất định phải chết.

Thái Mai sư cô oán hận nói: “Nhất định là bị Linh Tuyền cung động tay chân trước rồi... Kỳ quái, nàng vì sao lại đối phó với con?”

“Ồ, nàng vừa rồi nói là...” Họ Đồng sai khiến.

Bất quá, ta và họ Đồng có thâm cừu đại hận gì sao? Dường như... Tuy rằng ta căm hận nàng, thế nhưng lại chưa từng xé rách mặt khắc khẩu với nàng mà. Nàng đối phó Tiểu Tâm, cũng là hướng về phía Từ Hằng... Nếu như nàng muốn cho Yên Song ám sát, ta cảm thấy thế nào cũng chưa đến lượt ta mà?

Thái Mai sư cô thở dài: “Quên đi, chết thì chết đi, cho dù nha đầu này tới Hình Thiên cung nói cái gì, người của Linh Tuyền cung cũng có phương pháp chối sạch.” Nàng kéo ta đứng lên: “Đừng cứ nghĩ chuyện này, cho dù không có nàng, chúng ta muốn thu thập tiện nha đầu họ Đồng, vậy cũng là dễ như trở bàn tay. Trở về đưa thi thể nha đầu này đi Hình Thiên cung, cũng có thể thêm tội trạng cho Linh Tuyền cung.”

Không phải...

Lời tuy nói như vậy, nhưng ta cảm thấy rất kỳ quái.

Họ Đồng... Vì sao hận ta như thế?

Ta quay đầu nhìn Từ Hằng, hần lại bỗng nhiên giường mây dài, tựa hồ nhìn thấy chuyện gì làm hần phấn khởi.

Ta theo hần ánh mắt nhìn lại, phía đông nam biển mây rất xa, ánh sáng tím phóng lên cao, bỗng nhiên nở rộ.

Phurong Nghi nắm thật chặt tay ta, ánh mắt nhu hòa mà trầm tĩnh: “Đừng lo, là Từ Vi cung thắng. Linh Tuyền cung lần này vậy cánh hao tổn rất nhiều không nói, khí thế cũng nhất định giảm đi. Bởi vậy, Ngao gia chắc chắn sẽ không khăng khăng giữ mối quan hệ với Linh Tuyền cung. Từ Hằng ít nhất... sẽ không lại bị cái gông này trói buộc.”

Ta khe khẽ thở ra: “Thật không? Như vậy... Thật tốt...”

Ta là cao hứng thay cho Từ Hằng, thế nhưng, không biết vì sao, giữa cao hứng này lại có tia lo lắng âm thầm...

Dường như... Ta chung quy cảm thấy, chuyện này, có chút quá thuận lợi.

Linh Tuyền cung cứ như vậy thất bại, họ Đồng cũng nhất định sẽ giống như lời sư cô, chúng ta muốn về tròn đập bẹp nàng cũng được!

Xa xa truyền đến tiếng chuông âm đạm, một tiếng, lại một tiếng.

“Ừ, Chính Hòa tiên quân đã gặp mặt Hình Thiên tiên quân.” Thái Mai sư cô mặt mày hớn hờ: “Hai bên đồng thời ra tay, Linh Tuyền thánh mẫu khẳng định chắc chắn thất bại. Hèn chi Giang Ngọc Thành tính trước kỹ càng như vậy, thì ra lôi kéo được chỗ dựa vững chắc mạnh như thế.”

Chính Hòa tiên quân... Không phải là Chính Hòa cung mà Phượng Nghi mang ta đi sao?

Thì ra là việc này.

Tay bị Phượng Nghi cầm cảm giác hơi hơi siết chặt, ta lấy lại tinh thần, trong thanh âm của Phượng Nghi giấu không được sự quan tâm: “Nàng sao vậy?”

“Không sao...” Ta nói như thế nào đây? Chính là cảm thấy thay đổi bất ngờ này quá nhanh, làm người ta không kịp nhìn thấu?

Vẫn là ta cảm thấy thế sự vô thường, nhất thời phong quang vô hạn, ngay sau đó liền thất bại thảm hại.

“Chúng ta có thể báo thù trút giận cho Tiểu Tâm sao?” Ta nhỏ giọng hỏi.

“Không thành vấn đề, ta đi nói một tiếng với Chính Hòa tiên quân là được, người của Linh Tuyền cung nhất định sẽ tạm thời giam giữ tại chỗ hấn, chờ bảy ngày sau mới đưa đến Hình Thiên cung, buổi tối ta mang nàng qua.” Phượng Nghi dừng một chút, còn nói: “Chỉ là, phải lưu một cái mạng của nàng ta. Phải biết tiên nhân có tội, nhất định phải đến Hình Thiên cung thẩm vấn định tội, nàng không thể tự tiện dẫm thương tính mạng nàng ta.”

“Ta biết.” Ta cắn răng, sau đó cười lạnh hi hi: “Nhất định sẽ lưu một cái mạng của nàng.”

Bất quá, còn có chuyện.

“Từ Hằng đâu? Hấn có thể bỏ bà vợ xấu này chứ?”

Phượng Nghi nhìn thấy xa xa ba người Ngao gia đi về phía bên này, chút ý cười nơi khóe miệng rất nhạt, mang theo chút bất đắc dĩ, mang theo chút khinh thường: “Người Ngao gia không thể khôn khéo hơn, lúc này... Cho dù Từ Hằng không muốn bỏ vợ, bọn họ cũng nhất định sẽ buộc hấn lập tức vạch rõ ranh giới với Linh Tuyền cung.”

Người của Từ Vi cung áp tải người của Linh Tuyền cung rời đi, các thần tiên đang xem cuộc chiến cũng phần lớn giải tán. Nhất thời, chỉ để lại Quan Vân đài lộn xộn, chứng minh vừa nãy ác đấu từng phát sinh tại đây.

Thái Mai sư cô vung tay áo xua tay, giải từng bố trí ban này.

Nàng sử dụng độc thu phát thành thạo, nặng nhẹ tùy mình, thật sự mạnh hơn ta rất nhiều.

Ta một đường đi một đường nghĩ, Thái Mai sư cô nói không sai, cho nên vừa rồi Yên Song chết, nhất định không phải nàng xuống tay nặng, mà là có người trước đó hạ thủ với nàng ta.

Nghi vấn của ta mơ mơ hồ hồ nổi lên trong lòng, bất quá, buổi tối đi Chính Hòa cung, ta sẽ đòi một đáp án với họ Đồng. Nàng cho dù không thừa nhận, ta cũng có rất nhiều biện pháp đối phó nàng!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Độ nhất tứ lục chương

Lẽ ra, Linh Tuyền cung đổ, mọi người chúng ta hấn là phải vui vẻ mới đúng. Thế nhưng...

Trên mặt mỗi người, tựa hồ đều có chút trầm trọng.

Đúng vậy, cho dù bất họ Đồng đền mạng, Tiểu Tâm cũng không thể sống lại được, còn có đám cá nhỏ kia...

Từ Hằng cùng trở về với chúng ta, chẳng qua là sau khi trở về hấn liền một mình một người đóng cửa lại ở trong phòng, Phượng Nghi khẽ lắc đầu, cũng ngăn ta đi quấy rầy hấn.

“Để hấn yên lặng một chút đi...”

Cho dù là chí giao hảo hữu, có một số lúc... có một số việc, vẫn là cần tự mình nghĩ, tự mình phán đoán.

Ta bất mãn không vui, mặc dù lật đổ họ Đồng, thế nhưng niềm vui của Từ Hằng, cũng không về được.

“Đúng rồi, ta đến bây giờ cũng còn chưa biết nàng tên gì, ngay từ đầu đã chưa từng hỏi, về sau...” Về sau nhắc tới liền mắng, cũng không có hỏi tên.

Phượng Nghi nói: “Nàng tên là Đồng Thục Hàm.”

Tên thật ra rất đẹp, chính là người không hợp.

“Các người trước kia đã quen biết nàng sao? Tâm địa nàng xấu thế, sao các người lại có giao tình?”

“Nàng trước kia... cũng không phải như thế.” Tình tự của Phượng Nghi cũng không tốt lắm: “Thánh Linh cung trước kia làm việc cũng không phải ngang tàng ngạo mạn không biết nặng nhẹ như vậy, chuyện về sau... Ôi, đây cũng khó nói. Tóm lại, không có quan hệ gì với chúng ta. Nếu không phải xảy ra chuyện này, chúng ta đã về Già Hội sơn rồi.”

“À há...” Đúng vậy, chuyện bị ngoài ý muốn này cất ngang, rất nhiều.

Trước khi ăn cơm tối hôm đó ta còn khắc đùa một cây trầm gỗ, muốn đưa cho hấn. Kết quả vừa gặp phải sự kiện kia, liền quên mất.

Cái trầm kia dùng gỗ bình thường, tay nghề của ta lại chẳng ra gì, liền khắc hoa văn đụn mây còn khắc cả cân xứng bóng bẩy gì cả. Bất quá cũng may đó là thuần thủ công, nếu đưa cho Phượng Nghi, chủ yếu là tấm lòng này thôi!

Trời tối. Một ngày này, tựa hồ vô cùng dài lâu.

Cảnh có thể đánh đau Đồng Thục Hàm mà ta tưởng tượng không xuất hiện. Thần tiên ngậm đầu đá cũng không có đặc sắc như trong tưởng tượng của ta. Ta cảm thấy tiên giới mỹ lệ này... thật ra cũng không mỹ lệ, ít nhất, không phải chốn nhìn qua yên tĩnh hiền hòa như thế.

Cách một ngày lại đến Chính Hòa cung, cảnh vật như trước, tâm tình của ta lại không giống. Ngày hôm qua lúc tới nơi này còn có chút không yên, hôm nay tới lại có một loại cảm giác chán ghét, tẻ nhạt vô vị.

Phượng Nghi vừa hỏi han người dẫn đường, vừa nhẹ nhàng giữ chặt một cánh tay ta: “Đừng nghĩ quá nhiều, những chuyện này ta cũng không thích, vì thế ta vẫn không thích ở tại chỗ này. Chờ tâm tình của Tử Hằng tốt hơn, chúng ta trở về Già Hội sơn đi.”

Ta có chút miễn cưỡng cười với hấn, băng qua một cái dây treo lơ lửng trên trời rất hẹp, người dẫn đường kia hơi khom người: “Phượng vương, Đào cô nương, từ nơi này đi về phía bên phải, phía sau cánh cửa cuối cùng kia chính là động đá giam giữ Đồng Thục Hàm.” Hấn dừng một chút, tựa hồ có lời gì không tiện nói. Bất quá cuối cùng hấn vẫn là không lên tiếng, hành lễ thối lui sang một bên: “Ta ở chỗ này chờ hai vị đi ra.”

Nơi này cực kỳ âm u, nhưng cũng không cảm thấy quá âm thấp, trái lại, nơi này có vẻ rất khô ráo, rất rét lạnh. Gió thổi âm áp bên ngoài không vào đến nơi này. Bất quá ở đây cũng không giống bộ dáng nhà giam tối tăm như ta tưởng, ngoại trừ quá mức yên tĩnh ra, nơi này giống như cái loại khách điểm dưới đất chúng ta từng ở tại ma vực ấy.

Đi đến cuối, phía trước là một cái cửa đá, Phượng Nghi nhẹ nhàng vung tay áo một cái, cánh cửa kia không tiếng động mở ra về phía trong.

Bên trong trống rỗng, ngoại trừ một chiếc giường đá, không còn cái gì. Tường đá nền đá cửa đá... khiến ta chợt nhớ tới Vô Ưu các bắt đệ tử ăn năn hối lỗi tại Thục sơn ngày trước, nơi đó cũng là... tình hình như vậy.

Đồng Thục Hàm ngồi sát tường, nàng gập chân, cầm đặt trên đầu gối, rất an tĩnh ngồi ở đằng đó. Không có biểu hiện gì đặc biệt thâm chán nản, cũng không có la hét ầm ĩ như điên.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu liếc mắt nhìn chúng ta, thanh âm khàn khàn lại bình tĩnh nói: “Hai vị người là tới chế giễu? Hay là đến bỏ đá xuống giếng?”

Lại nói, ta cũng không biết... ta có thể làm chút gì.

Ta từng nghĩ muốn đem nàng thế này thế nọ, nhưng giống như nàng nói, chúng ta bây giờ đến, là chế giễu, hay là đến bỏ đá xuống giếng chứ? Nàng quả thực ác độc, nhưng người bị hại chân chính là Tử Hằng...

Cuộc hôn nhân này của bọn họ ngay từ đầu đã là một sai lầm...

Ta đứng ngẩn ra đó một chốc, Phượng Nghi cũng không lên tiếng.

“Đồng tiên tử, người không có gì muốn nói sao?” Ta hỏi nàng.

“Được làm vua thua làm giặc, ta không có gì để nói, muốn xù tội gì, có Hình Thiên cung, không nhọc Đào cô nương phí tâm. Ta là vì sự môn của ta, ta không thẹn với lương tâm.”

Được, nàng đỉnh đạc nói, ta ngược lại không biết nói với nàng cái gì.

Đúng vậy, nàng không thẹn với sự môn của nàng... Thế nhưng người bị nàng làm hại thì sao? Nàng cũng lo lắng chứ?

“Đi thôi...”

Ta cũng không muốn nói cái gì.

Nói cái gì với nàng đây? Hỏi nàng vì sao phải đối xử hung tàn như thế với Tiểu Tâm? Vì sao phải sai người bưng lên canh kia cho Từ Hằng? Vì sao phải sai sử nha đầu của nàng tới giết ta?

Ta cảm thấy có rất nhiều chuyện không hiểu, thế nhưng lại không muốn hỏi chuyện gì, lập trường của nàng ngay từ đầu đã rất rõ ràng. Hơn nữa, ta bây giờ cũng không cần phải làm gì với nàng, đạo hạnh của nàng đã bị hủy hơn phân nửa, người của Từ Vi cung khẳng định sẽ trừng phạt nàng.

Chúng ta xoay người muốn đi, nàng lại bỗng nhiên bật ra: “Từ từ!”

Ta quay đầu, cái loại thông dong đó của nàng ban nãy bị ngữ khí vội vàng phá vỡ: “Từ Hằng... Từ Hằng hẳn bây giờ ở nơi nào? Ta muốn gặp hẳn.”

“Hắn nếu như muốn gặp ngươi, tự nhiên sẽ đến.”

Ta nghĩ Từ Hằng, có lẽ sẽ không muốn nhìn thấy nàng.

“Đào cô nương... Xin người giúp giúp ta...” Nàng không biết lấy đâu ra khí lực, thoáng cái vọt qua đây, nhưng tay nàng trước khi chạm đến vạt áo của ta, đã bị bắn ra ngoài, đụng rất mạnh vào tường.

Sắc mặt nàng trắng bệch, giãy dụa lại bò dậy: “Đào cô nương, xin người chuyển cho hắn những lời này, xin hắn tới gặp ta một lần... Van người...”

Ta có chút khó xử, quay đầu nhìn Phurong Nghi.

Sắc mặt Phurong Nghi không tốt lắm, kéo ta đi ra ngoài, chúng ta vừa mới ra, cửa đá phía sau liền ầm một tiếng đóng chặt lại.

“Ừm... Có giúp nàng gửi lời không?”

Ta cảm thấy nàng rất đáng trách, thế nhưng bộ dáng bây giờ, lại thực đáng thương...

Ta nghĩ tâm địa ta hẳn là nên kiên cường hơn một chút, vốn là tính báo thù cho Tiểu Tâm mới muốn đi qua, thế nhưng ta chẳng những không làm gì, ngược lại...

Phurong Nghi lặp lại một lần lời nói ban nãy: “Từ Hằng nếu như muốn gặp nàng, tự nhiên sẽ đến gặp nàng. Nếu như hắn không muốn, chúng ta có đưa lời cho nàng, cũng không có ý nghĩa.”

Ta gật gật đầu, ra khỏi Chính Hòa cung, ta nhìn không được hỏi: “Phurong Nghi, loại tính cách này của ta có phải... Ta cảm thấy mình lập trường không vững, lại có chút quá tốt bụng... Chứng kiến bộ dáng Đồng Thực Hàm ban nãy, ta tự nhiên còn cảm thấy nàng rất đáng thương...”

“Người đáng thương, tất có chỗ đáng trách.” Phurong Nghi lẳng lặng nhìn ta. Phía sau hắn là màn trời màu xanh sẫm, ánh sáng lấp lăm lăm mơ hồ lấp lánh.

Ta có chút hoảng hốt, Phurong Nghi cũng không trực tiếp trả lời câu hỏi của ta.

Ồ, hẳn sẽ không cảm thấy loại tính cách này của ta rất không tốt chứ?

Dường như đợi rất lâu, Phurong Nghi chậm rãi nói: “Nàng vẫn luôn vừa vụng vừa ngốc, ta cũng không phải hôm nay mới biết được.”

Cái gì, lời này là khen hay chê vậy? Vì sao nghe... không giống khen ta. Nhưng, lại cảm thấy, nghe qua, thực thuận tai...

Được rồi, ta đích xác rất ngốc. Bất quá, nếu Phurong Nghi nói như vậy, vậy hẳn là không chê ta.

Gió mát từ phía trước thổi qua phả lên mặt, Phurong Nghi mang theo ta xuyên qua biển mây mơ hồ, xa xa gần gần, rất nhiều chấm nhỏ hơi lóe sáng.

Ở bên cạnh hắn, ta không cần lo lắng cái gì, tâm tình còn nhẹ nhàng phấn chấn hơn cả bước chân.

Khóe miệng Phurong Nghi chứa một nụ cười. Dưới ánh sao, mặt bên hắn lộ vẻ vô cùng nhu hòa mỹ lệ.

Không biết qua bao lâu, chân đạp đến đất.

A? Đã tới rồi?

Phurong Nghi nâng tay lên, nhẹ nhàng蹭 một cái lên mũi ta: “Mau đi ngủ đi, hôm nay mệt chết rồi phải không?”

Ta rất muốn nói ta không mệt, chúng ta đợi thêm một lúc nữa đi, bất quá trên mặt hơi hơi nóng lên. Lời nói đối tới đối lui trong cổ họng, ho mấy tiếng, nhưng vẫn là không nói ra được.

Phurong Nghi dắt tay ta đưa ta đến cửa viện, lúc ta xoay người vào sân nghĩ hẳn hẳn là nhìn ta phía sau, kết quả không biết làm sao càng thêm căng thẳng, thiếu chút nữa đi cùng tay cùng chân.

Thái Mai sư cô đã ngủ trước. Bằng không bộ dạng vẻ mặt đỏ bừng ngây ngô cười không ngừng này của ta, nhất định sẽ bị nàng trêu ghẹo.

Uống vài chén lớn trà lạnh, ngồi trước cửa sổ một lát, tâm tình chậm rãi ổn định.

Ta không buồn ngủ chút nào, thế nhưng, cũng không có chuyện gì cần chuyên tâm suy nghĩ. Trong đầu rối loạn mà mờ mịt, nhất thời nhớ tới khuôn mặt tươi cười động lòng người của Phụng Nghi, nhất thời lại nghĩ tới kiếm quang kiếm khí bắn loạn bay loạn đầy mắt ngày hôm nay...

Ta từng thường đi loạn trong sân, đêm dài người tĩnh, ngay cả tiếng kêu của côn trùng hay ếch cũng nghe không được.

Cuối cùng lưu lại trước mắt thật dài, là thân ảnh cô độc của Từ Hằng.

Trước kia khi ta vẫn còn ở tại Đào Hoa quan, từng nghe nói một chút... Thời thơ ấu của Từ Hằng trải qua cũng không tốt, hẳn không phải huyết mạch long tộc thuần khiết, bị coi thường, bị lạnh nhạt, bị bắt nạt... Đợi đến khi hắn trưởng thành, người Ngao gia lại lợi dụng hắn...

Tại sao vậy chứ, Từ Hằng cũng không có đạt được cái gì từ chỗ bọn họ, vì sao lại phải trả giá cho bọn họ, mặc bọn họ bài bỏ?

Vậy không công bằng!

Nhìn xem người người Ngao gia an bài cho hắn là hôn sự dạng gì, cưới chính là cô vợ thế nào! Ngay cả cái chức tiên này, cũng bắt quá là một chức vị nhân tàn không được coi trọng...

Ta cảm thấy trong lòng khó chịu, mũi cũng ê ẩm theo, hốc mắt nóng nóng.

Không biết khi nào, ta đứng ở ngoài cửa viện của Từ Hằng.

Cửa đang đóng chặt.

Từ Hằng hẳn nhốt chính mình bên trong.

Hắn suy nghĩ cái gì?

Hắn sẽ làm cái gì?

Ta đều không biết.

Ta cũng không biết... nên mở cánh cửa này ra như thế nào, làm sao có thể khiến cho hắn cảm thấy dễ chịu hơn trong lòng...

“Đào cô nương? Người ở chỗ này làm cái gì?”

Ta kinh ngạc quay đầu, tiểu đồng bên người Trương Lâm sư thúc đang bụng hai bàn đồ ăn một bình rượu, đứng trên cầu nhỏ phía sau ta không xa.

Ta ừ một tiếng: “Người đây là bụng cái gì? Đã trễ thế này ai còn chưa ăn cơm?”

“Tiên sinh nhà ta muốn ngắm trăng một lát mới ngủ tiếp, ta đi gian bếp bụng chút đồ ăn khuya tối.”

“Ừ... Vậy người mau bụng đi đi.”

Hắn nghiêng đầu, nhìn nhìn ta: “Đào cô nương, người là muốn tìm Ngao công tử sao? Hắn đi ra ngoài, còn chưa trở về đâu.”

“Hắn đi ra ngoài?”

“Đúng vậy, người xem cửa, hẳn là khóa ngoài, không phải cài từ bên trong mà.”

A, ta thật là không để ý.

Đích xác là khóa ngoài.

Từ Hằng đi ra ngoài?

Hắn... đi nơi nào?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Gặp lại đối diện không nhận ra

Ta không biết ta ngồi ở cửa của Từ Hằng bao lâu, ban đầu chỉ là vô ý ngồi xuống, sau lại dựa vào cửa nghỉ ngơi, liền bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Mơ mơ màng màng, tựa hồ có giọt nước rơi xuống trên mặt ta.

Trời mưa sao? Ta nâng tay lau một phen, sau đó khi nhìn thấy người nọ đứng trước mặt ta mới tỉnh táo lại.

“Từ Hằng.” Ta xoa xoa mắt, buồn ngủ nhanh chóng rút đi. “Ngươi đi đâu vậy?” Ta nhìn nhìn bốn phía, trời chưa sáng lên, không biết giờ nào.

“Đi giải giải sầu.” Từ Hằng ngồi xuống trên thềm đá bên cạnh ta: “Ngươi đang đợi ta sao?”

Hắn ngồi xuống bên cạnh ta, ta cẩn thận đánh giá hắn một phen, trên quần áo có chút mùi ẩm ướt, hơn nữa sau khi ngồi xuống vẫn trầm mặc.

“Ngươi...”

“Ta...”

Chúng ta đồng thời lên tiếng, lại đồng thời ngừng lại.

Hắn mở miệng trước, mỉm cười, ôn hòa nói: “Ta không sao, ngươi đừng lo.”

Ta cảm thấy ta thật sự là vô dụng, trước vẻ mặt bình tĩnh như vậy của hắn, ta không nói nổi tiếng an ủi nào.

Ta thực sự là ăn nói vụng về.

Không không, không chỉ là ăn nói vụng về. Có lẽ bây giờ Từ Hằng đang muốn ở một mình, thế nhưng ta lại chạy tới thêm phiền cho hắn, làm cho hắn vào loại thời điểm này còn phải ngược lại an ủi ta bảo ta đừng lo.

“Nếu như... có cái gì ta có thể giúp được ngươi...”

“Ta biết. Ta nhất định sẽ không khách khí với ngươi mà.” Dừng một lát, hắn hỏi: “Hi sự của ngươi và Phượng Nghi, định làm khi nào? Chén rượu mừng này nhưng không thể bớt của ta. Ừ, mà rượu cảm ơn ông mới cũng phải mời ta uống một chén.”

“Đúng vậy... Đương nhiên, đến lúc đó nhất định sẽ nói cho ngươi.”

Sau đó, ta không biết nên nói cái gì, hắn cũng không nói chuyện.

Không khí trầm mặc khiến cho ta cảm thấy bả vai cũng sắp bị đè sụp.

Biết rất rõ gánh nặng của hắn nặng nề như thế, nhưng lại không có cách nào chia sẻ với hắn.

“Ta vừa rồi đi gặp Thục Hàm.”

“Há?” Ta nhất thời không phản ứng kịp Thục Hàm là ai. Sau đó vỗ một cái mới nhớ tới, chính là Đồng ừm, chính là vị phu nhân kia của hắn.

Có lẽ... cũng sắp không phải nữa rồi.

“Trước khi thành thân, chúng ta cũng từng gặp mặt. Khi đó, nàng là đệ tử đắc ý của Linh Tuyền thánh mẫu, niên thiếu mạo mỹ, khí phách hăng hái. Ta lần đầu thấy nàng, là Phượng Nghi mang ta đến tiên giới... Chính là tại một lần tụ hội Quan Vân đài ấy, ta là một tiểu nhân vật không người chú ý. Nàng lại bộc lộ tài hoa, tài năng đang thịnh. Khi đó ta biết nàng, nàng nhưng không biết ta... Chớp mắt một cái, mấy trăm năm, thế sự đổi thay, thương hải tang điền. Hôm nay lại là một hồi hội Quan Vân, ta và nàng, về sau có lẽ sẽ không gặp lại nữa. Ta vừa rồi còn có chút mê hoặc, thời gian nháy mắt, chúng ta đều thay đổi, không còn về xưa nữa. Ta nghĩ không ra... những năm tháng ở giữa này, đều đi đâu mất rồi?”

Ta an tĩnh ngồi ở đó nghe hắn nói chuyện, không có ngắt lời.

“Thục Hàm so với ta nghĩ đến ban đầu, thân thiện hơn nhiều. Nàng nói từng nghĩ sẽ có ngày này, tiên giới chính là như thế, có người nổi lên, sẽ có người chìm xuống. Nàng chẳng qua là không ngờ ngày này tới nhanh như vậy.”

“Nàng nói, lúc ấy khi Ngao gia và Linh Tuyền cung có cử chi nghị thân, nàng còn từng tỏ ý với Linh Tuyền thánh mẫu... nàng rất thích ta. Khi thành thân, cũng từng nghĩ... chúng ta sẽ ân ái hòa thuận, sẽ trở thành thần tiên quyền lữ khiến người ta ca ngợi. Thế nhưng ta và nàng từ đầu tới đuôi không có một chút điểm hòa hợp. Cuộc sống mà ta hướng tới là nàng khinh thường đề ý, mục tiêu nàng muốn đạt được là ta chán ghét thật sâu, cho dù không có biến cố lúc này đây, chúng ta sớm muộn cũng sẽ như người xa lạ.”

“Sau khi hai bên tiếp cận, mới phát hiện rất nhiều thứ bình thường nhìn không thấy. Trước kia ta cảm thấy nàng sang sảng thanh thoát, thế nhưng sau khi thành thân phát hiện nàng hành sự quả quyết, thủ đoạn tàn nhẫn... Nàng lúc trước cảm thấy ta ôn hòa văn nhã, về sau lại nhiều lần oán trách ta nhu nhược tiêu cực, không cầu tiến tới. Vừa rồi ta đi gặp nàng, nàng nói một câu. Nàng nói, hôn sự này, ngay từ đầu đã là sai.”

“Vậy, chuyện Tiểu Tâm, là nàng gây ra sao? Nàng vì sao muốn như vậy...” Ta đứng là vẫn còn kiềm chế không được, thế nhưng hỏi những lời này xong ta liền hối hận.

“Chuyện quá khứ, không đề cập nữa.” Từ Hằng nói: “Thái Mai sư cô mấy vị bọn họ đều rất thích ngươi, Phụng Nghi và ngươi hai bên lại hiểu nhau nhiều năm, tương lai nhất định sẽ chung sống vui vẻ.”

Đề tài này chuyển cũng quá nhanh, bất quá đã là Từ Hằng không muốn nhắc tới chuyện này, ta đương nhiên cũng sẽ không truy hấn muốn đáp án, muốn nắm chỗ đau của người ta đuổi đánh đến cùng.

Ta chỉ hi vọng hấn có thể thoải mái, có thể không bị đoạn trải qua này làm cho khổ sở.

“Cây sáo kia của ngươi đâu?”

“Hà?” Ta hơi sững sốt, lấy cây sáo tùy thân mang theo ra.

“Thổi một bài cho ta nghe đi.”

Ta không biết nhiều bài lắm, thổi cũng không hay.

Lấy cây sáo ra, ta thử thử âm, thổi một điệu rất ngắn, Từ Hằng tựa vào cạnh cửa, ánh mắt nhắm lại, vẻ mặt giống như đi đường cực xa cuối cùng cũng có thể dừng lại thả lỏng một chút, cảm giác như thở phào một hơi.

Ta thổi một bài lại một bài, nhớ cái gì liền thổi cái đó, vẫn đều không có dừng.

Chính ta trong tiếng sáo, cũng nhớ tới rất nhiều chuyện xưa trước kia. Vui vẻ, ưu thương. Ôn nhu, lãnh lệ...

Tiếng sáo uyển chuyển, vẫn vang thật lâu.

Bầu trời phía đông lộ ra một mặt trắng óng ánh nhàn nhạt, ta buông cây sáo, quay đầu lại nhìn.

Vị trí phía sau đã trống không, Từ Hằng hấn rồi đi lặng yên không một tiếng động, ta không phát hiện hấn đi khi nào.

Có lẽ tất cả gặp nhau, cuối cùng đều phải ly biệt như thế.

Có lẽ vì thế có thương đau, đều cần thời gian dài lâu để xoa dịu.

Ta đứng lên, nhìn về phía đông.

Phụng hướng ấy, hấn là Đông hải.

Từ Hằng là về? Hay là đi, phụng hướng hoàn toàn bất đồng.

Ta lặng lẽ cầu khẩn trong lòng, nguyện hấn bình an vui vẻ, nguyện hấn chung quy sẽ tìm kiếm được tất cả mà hấn mong muốn.

Thái dương nhanh chóng vọt lên, xuất hiện phía trên tầng mây, biển mây vô hạn trong nháy mắt bị nhuộm đậm thành màu đỏ vàng chói mắt, cái loại chói lọi rực rỡ này không cách nào nói rõ.

Tiên giới có lẽ là một nơi rất tốt, thế nhưng ta không thích nơi đó.

Sau hôm Từ Hằng rời đi, ta và Phụng Nghi cũng rời khỏi tiên giới, về Già Hội sơn.

Phong ấn của ma vực biến mất, chuyện này tựa hồ cũng không ảnh hưởng lớn tới thế gian, ít nhất, dọc theo đường đi của chúng ta không thấy có cái gì quá khác thường.

Thật ra, lần này tổng cộng thời gian rời đi cũng không lâu, tính ra cũng bất quá là tương đương với thời gian bế quan rất ngắn của ta trước kia, thế nhưng khi nhìn thấy phong cảnh quen thuộc của Già Hội sơn, trong lòng ta lại nổi lên một loại cảm giác đã lâu, vừa vui mừng lại vừa chua xót.

Chuyện đã xảy ra trung gian... quá nhiều.

Thoạt nhìn Già Hội sơn hết thảy như cũ, như vậy cũng tốt. Không có giống như ta lo lắng bị ma quái gì đó xâm chiếm thương tổn.

Phụng Nghi tuy rằng không nói cái gì, thế nhưng tốc độ cũng tăng nhanh rõ ràng.

Hấn cũng rất nhớ một tổ chim kia của hấn đi?

Sắp tới gần Bàn Ti động, ta bỗng nhiên toát ra ý tưởng chơi hay.

“Phượng Nghi. Đây, chàng nói xem nếu như chúng ta không nói cho bọn hán biết, lặng lẽ trở về, thừa dịp bọn hán chưa chuẩn bị, lại đột nhiên hiện thân, dọa bọn hán nhảy dựng, thế nào?”

Phượng Nghi lườm ta một cái: “Nghe dường như không ra gì.”

“Ài, chàng đừng cứng nhắc như vậy mà, chẳng thú vị chút nào. Ta muốn nghe xem, lúc ta không có ở đây, Hôi Đại Mao có phải phàn nàn ta nói xấu ta hay không, những người khác trong động có gây sự hay không... Chàng không tò mò sao? Lúc chàng vắng mặt, những đồng tộc trong tổ của chàng có nghị luận nghị luận chàng sau lưng hay không?”

Ánh mắt Phượng Nghi nhìn ta tuy rằng vẫn là cái loại: nàng nhảm chán nàng thực nhảm chán này, thế nhưng dù sao cũng không phản đối đề nghị của ta nữa. Sau đó ta và hán đều cải trang. Ta tự biến cho mình một đôi mắt hồ ly, nếu như bị người quen thấy được có thể giả mạo một hồ ly tinh từ ngoài đến, sau đó làm xấu cho Phượng Nghi một cái mũi to, hai cái tai vênh, vừa nhìn rất giống khuôn mặt béo phì của Chu Anh Hùng kia... Phượng Nghi không phản kháng cũng không lộn xộn, rất ngoan ngoãn mặc cho ta sửa soạn cho hán. Nhưng tâm tình của ta lại không vui như ban nãy. Nhìn thấy khuôn mặt dưới tay này, ta chợt nhớ tới Chu Anh Hùng mấy người bọn hán...

“Xong chưa?”

Ta lấy lại tinh thần, tự vẽ một khuôn mặt tươi cười: “Được rồi. Cam đoan ngay cả bồ câu nhỏ chim sẻ nhỏ vô cùng kiêu ngạo bên cạnh chàng nhìn thấy chàng cũng không nhận ra được chàng là ai”

Chúng ta dọc theo sơn đạo đi lên, trên đường gặp được hai con chuột tinh nhỏ trong động của ta xuống tuần núi. Hôi Đại Mao rất thú vị, đem “có qua có lại” và “xuất nhập bình an” ta từng nói cho hán làm thành thẻ bài cho bọn hán treo ở thất lưng. Bằng cái thẻ bài này có thể không bị hạn chế ra vào trận pháp phòng ngự bên ngoài. Bọn họ hiển nhiên không nhận ra hai chúng ta hai boss lớn nhỏ của Già Hội sơn tới, ngăn chúng ta gắng hỏi. Bên trái tên đeo có qua có lại nói: “Này, đứng lại! Các ngươi là lai lịch thế nào? Già Hội sơn cũng không được xông loạn xằng bậy. Mau xưng tên ra.”

Họ, ta cảm thấy câu hỏi này của bọn hán không đủ lễ độ. Nếu như hỏi chính là tiểu yêu bình thường còn chưa tính, nếu như gặp tên có chút địa vị tính tình lại không tốt muốn so bì với bọn hán, bọn hán chẳng phải là sẽ chịu thiệt sao?

Ừ, giả dạng làm người lạ quả nhiên là có lợi.

“Chúng ta tới thăm bạn.” Phượng Nghi cứ nhiên có hỏi có đáp, thái độ phi thường tốt bụng: “Đi thăm một vị bạn cũ ở đỉnh Đông Dương, nghe nói bọn họ đều chuyển nhà đến nơi này.”

“À, vậy sao...” Có qua có lại nghĩ nghĩ: “Vậy người đi từ phía đông, tới lưng chừng núi, qua cầu độc mộc, phải đi đường đỉnh Đông Dương, không nên đi nhảm, phía tây là Bàn Ti động mà.”

“Các ngươi là người của Bàn Ti động?”

“Đúng vậy.” Có qua có lại gật đầu, không có nhiều lời, hai người lại rào bước tiếp tục đi tuần núi.

Ta nhìn Phượng Nghi cười hì hì, hán kỳ quái hỏi: “Nàng cười cái gì?”

“Ta nói, chàng thoát nhìn không giống như là lần đầu làm chuyện như vậy nha. Thành thật khai đi, chàng trước kia có phải cũng từng chơi trò như thế hay không? Hoặc là, chàng khát vọng chơi thế này đã rất lâu rồi, hôm nay mới mới rốt cuộc có cơ hội?”

“Nói bậy, đâu có chuyện này.” Phượng Nghi ngoài miệng thì nói như vậy, thế nhưng nụ cười bên môi lại tiết lộ tâm tình chân thật của hán.

Chúng ta chậm rãi lên núi, lại gặp được một tổp của đỉnh Đông Dương tuần núi. Ha ha, lần này đến ta ra mặt, nói là đi thăm một vị bạn nhện cũ của Bàn Ti động, bọn họ quả nhiên cũng thả cho đi.

Chờ tổp tuần núi này vừa đi qua, ta liền nhú nhú mày: “Này, như vậy không được đâu, chàng coi, bên chàng cho rằng là người bên ta, bên ta lại tưởng là khách bên chàng, nếu thật là có ý đồ xấu, cũng không phải khoan một lỗ hồng?”

Việc này không thể nào qua loa được, nói chưa biết chừng ngày nào đó sẽ xảy ra chuyện.

Phượng Nghi chỉ cười: “Dù sao cũng sắp thành một nhà, chuyện này dễ xử lý, đừng lo.”

“Họ...” Ta trừng hán một cái, Phượng Nghi không có chút vẻ không được tự nhiên nào, khẽ mỉm cười kéo một tay ta: “Chẳng lẽ ta nói sai? Chờ chúng ta thành thân, tự nhiên tuy hai mà một, bọn hán cũng không cần phải phân bên nàng, bên ta, có phải hay không?”

“Phải cái đầu chàng.”

Ta muốn gạt tay hán ra, lại... Ừm, được rồi, cho hán chút mặt mũi, xem hán tự nguyện phối hợp ta làm trò cười, cũng không vung nữa.

Nhưng khi chúng ta vòng qua khe núi, cách Bàn Ti động càng ngày càng gần, xa xa nghe được phương hướng Bàn Ti động truyền đến tiếng la hét ầm ĩ.

Là ai đang om sòm?

Ta và Phụng Nghi liếc mắt nhìn nhau, bước nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Gian tình thành linh xảy ra

Ta cảm ta luôn luôn xử sự thấp đi thiện chí giúp người... Được rồi, nói trắng ra là ta chính là nhất gan sợ phiền phức, cũng không chủ động đi gây chuyện sinh sự. Thế nhưng hiện tại, vì sao Bàn Tỉ động của ta bị người chặn cửa chửi bới chứ?

Thanh âm có cao có thấp có nam có nữ, tựa hồ đến đập phá, ít nhất có ba người.

Được rồi, khách quan mà nói không tính là chặn cửa, bọn họ căn bản không tới gần đại môn nhà ta, bên ngoài vòng trận pháp phòng ngự thứ hai liền bị ngăn cách, vào không được.

Bọn họ từ chỗ nào toát ra? Vừa rồi lúc có qua có lại tuần núi biểu hiện còn rất bình thường... Chúng tôi những người này khẳng định vừa mới tới không lâu, hơn nữa có qua có lại không gặp bọn họ, phòng ngự bên ngoài mặc dù không lộ rõ, bất quá bọn họ có thể thoải mái phá giải, có thể thấy được cũng biết qua một số nguyên lý ngũ hành.

Thanh âm của bọn họ mặc dù lớn, từ ngữ lại rất đơn điệu, quay đến quay đi chỉ có cái gì mà vô si vô dê tiện, hạ lưu dê tiện, rủa đen rủa trắng, mau mau thế nào nếu không thì thế nào thế nào...

Ta nhìn kỹ, xác định bọn họ là người, hơn nữa, ta không biết một ai.

Phụng Nghi ra vẻ hiếu kỳ đi ngang qua: “Các vị... Xin hỏi, các người làm cái gì vậy?”

Người mập mặc một thân áo choàng lụa Hồ màu nâu hoa văn nguyên bảo vung tay lên: “Người cũng là yêu quái? Người người, người mau tránh ra cho ta!”

“Huynh đài không cần hiểu lầm, ta là ở tại thôn Diêu gia bên kia núi, đi ngang qua nơi này, nhưng thật ra thường đòi một chút củi gạo dầu muối các loại với cư sĩ ở đây, không biết mấy vị đại thúc các người... là vì sao chửi bới ở chỗ này?”

Người kia quan sát trên dưới một lát, hung hăng một ngụm đờm phun đến tảng đá bên cạnh: “Ta phi! Nữ yêu tinh không biết xấu hổ trong động này lừa nhĩ từ nhà ta, ta là đến đòi người!”

Hử? Con nhện nhỏ nào trong động của ta xuân tâm nảy mầm? Lừa nhĩ từ của người ta cũng không phải là không thể được, thế nhưng động tác phải sạch sẽ chứ, sao có thể lưu lại manh mối làm cho người ta đánh tới cửa chứ? Ừ, trở về phải dạy dỗ các nàng một phen, làm trộm không được nương tay, bắt người không được để dấu... Nhìn xem đây, chuyện hồng này, còn cần ta chửi đổng thu thập cục diện rồi rầm cho các nàng.

“Thì ra là như vậy... Chuyện như thế cũng là lần đầu tiên trông thấy...” Phụng Nghi quay đầu lại liếc mắt nhìn ta. Từ biểu tình nhìn như thiện lương ấy của hắn ta rất dễ dàng tìm thấy một mặt vui sướng khi người gặp họa không rõ ràng lắm. Sau đó hắn lại quay đầu nói với người mập kia: “Vậy thực sự là rất không đúng. Thế nhưng, thứ cho ta nói thẳng, mấy vị đều là... phạm phu tục tử, muốn tới đây làm phiền, có lẽ có chút...” Hắn cố ý hạ giọng: “Những, những đại tiên nơi này, cũng không phải là dễ chọc.”

Ta cố nén cười đến mức bụng cũng đau. Phụng Nghi lại có thể nói hai chữ đại tiên vô cùng cung kính như thế, ra vẻ rất thật. Ôi chao, thật khó nhìn! Phụng Nghi cư nhiên còn có thời điểm như vậy!

Thế nhưng Phụng Nghi càng lừa hắn nói ra, ta càng nghe lại càng không được bình thường.

Hắn nói hắn họ Lý, nhĩ từ hắn vậy đương nhiên cũng là họ Lý.

Hắn nói nhà hắn có một vị thái gia gia là đạo sĩ. Giọng điệu của hắn có chút khoe khoang lại có chút oán giận. Nói vị thái gia gia kia là quốc sư.

Hắn nói...

Ta nhớ, quốc sư, tựa hồ một triều chỉ có một vị.

Họ Lý ta từng gặp.

Vị con của nhà Lý quốc sư này, họ, sẽ không, vừa vặn là Lý Phù Phong chúng ta biết kia chứ?

Lại nói tiếp, đứa nhỏ này nếu như bị yêu tinh dụ dỗ, ở một trình độ nào đó mà nói, đích thực là sự thật.

Thế nhưng Tam Lục mặc dù đã từng là sư tỷ của ta, nhưng nàng cũng không ở chỗ ta mà, vì sao những người này đánh tới nhà ta đòi người? Lại nói, cho dù muốn tới đòi người cũng được, vậy phải là vị thái gia gia quốc sư kia tự mình ra tay mới được chứ? Để cho những, ờ, người thường hiểu biết lơ mơ đạo thuật chạy tới làm cái gì? Phụng Nghi đã lừa bọn họ nói tiếp, trên người bọn họ đều mang theo bùa chú vị thái gia gia quốc sư kia vẽ, hèn chi có thể tránh được mê hoặc và chúng nhân pháp phía ngoài cùng. Cha của Lý thư sinh, Lý mập mập này là kinh thương, từng học mấy ngón công phu quyền cước, có lẽ chỉ từng đánh nhau với bảo tiêu hộ viện nhà mình, lại tràn đầy tự tin, ra vẻ lão tử thiên hạ vô địch., Còn có một nữ tử, ta cho là vợ của hắn, lại là muội muội hắn. Hai người khác có lẽ cũng là thân thích, còn có một người này giờ không nói gì, ôm vai dựa vào cây tùng bên cạnh, hắn thực trầm mặc, ta ban đầu thậm chí không phát hiện ra nơi này còn đứng một người. Trên người hắn có một loại, ừm, cảm giác tồn tại nhạt nhòa. Phải nói, người này vô công nhất định không tồi, nói không chừng còn biết mấy đạo thuật có thể lôi ra đắc thủ, hắn không thân cận với mấy người Lý gia này, có lẽ là mời tới giúp đỡ.

Ồ, lẫn lộn đầu đuôi! Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ chuyện này.

Mấu chốt là, bọn họ vì sao lại tới nhà ta tìm Lý Phù Phong? Chẳng lẽ Tam Lục tới báo phóng ta lúc ta không có ở đây? Đồng thời thuận tay cũng trói Lý Phù Phong tới?

Ta càng nghĩ càng có khả năng, Phụng Nghi liếc mắt nhìn ta, hiển nhiên nghĩ giống ta.

Hắn hỏi Lý mập mập kia: “Bắt cóc lệnh lang, có phải một yêu tinh họ Tống hay không?”

Đúng, Tam Lục họ Tống.

Kết quả, làm ta ngã rớt cả kính — nếu mà ta có kính, Lý mập mập cư nhiên phủ định hoàn toàn: “Không phải! Phong nhi nhà ta nói nói, yêu tinh kia họ Đào, gọi là gì mà, Hoa Nhi Đóa Nhi...”

Đào, chữ Hoa ấy? Là Đào Hoa đi!

Ta buột miệng: “Không thể nào!”

Sao lại biến thành ta lừa thiếu nam nhà lành! Thanh danh của ta luôn luôn thuần khiết tốt đẹp, cũng không thể để cho bọn họ tùy tiện chửi bới.

“Sao sai được!” Cổ họng Lý mập mập còn to hơn ta thanh âm còn cao hơn ta, gân xanh trên trán cũng bắt đầu nổi lên: “Chính hắn nói, còn nói mơ thấy nữ yêu tinh kia! Ta phi! Không biết cảm thấy thế, nhất định là yêu nữ kia hạ chú hay cho nhi tử ta uống thuốc gì đó! Nhi tử của ta luôn luôn vừa hiểu học vừa nghe lời, nếu không có yêu tinh quán lừa hắn thì làm sao biến thành như thế được!”

“Người nói bậy!” Ta nổi giận quát hắn: “Ta mới không lừa hắn!”

Ồ...

Sau khi rống ra những lời này, bốn phía lập tức biến thực an tĩnh...

Vù ~~~ Gió núi nhẹ nhàng thổi qua...

Ta nhìn Lý mập mập cứng đờ, lại nhìn Phụng Nghi vẻ mặt bất đắc dĩ, ừm, được rồi, ta hình như vạch trần nguy trạng của chúng ta trước mặt người ta.

Nhưng, vạch thì vạch đi, không có gì ghê gớm.

Thanh danh của ta quan trọng nhất, bây giờ phải trước tiên làm sáng tỏ chuyện này.

“Lý, ừm, vị Lý huynh đài này không nên hiểu lầm, ta mấy năm nay đều không ở nhà. Cũng chỉ gặp mặt lệnh công tử một hai lần, vạn vạn sẽ không ừm, dụ dỗ hắn. Đây, người xem, vị công tử anh tuấn tiêu sái khí độ bất phàm này mới là ý trung nhân của ta mà.”

Ồ, nói xong lời này ta lại quay đầu, cái trang của Phụng Nghi bây giờ, làm cho hình tượng của hắn chĩa dính vào được đến anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm lại càng kéo không tới. Nhưng vẻ mặt của hắn lại phi thường... A, ừm, phi thường xán lạn, nụ cười cơ hồ sánh ngang mặt trời nhỏ, hoa mắt người.

Cảnh này thật quái dị, ta giật mình ngăn ngại nhìn hắn, hắn ngọt ngào ôn nhu nhìn ta, mà người Lý gia bọn họ thì cùng nhau kinh nghi bất định nhìn chúng ta —

Mãi đến khi một bóng xám vào một tiếng từ trong rừng xông tới, ngao một tiếng kêu liên tiếp ngã ta!

Không cần hiểu lầm, không phải là sói đối gấu đối nào, mà là một con chuột đối.

Hồi Đại Mao hai mắt lưng tròng, kéo tay áo ta ngồi chồm hổm chỗ đó gào to một trận. Được rồi, ta phải thừa nhận, đã lâu không gặp ta cũng rất nhớ đại đồ đệ khai sơn này của ta, ở bên ngoài lúc nào cũng thấp thỏm lo lắng. Thế nhưng giọng khóc nức nở này của hắn thực sự quá đáng sợ! Thật sự, ta cảm thấy từ quý khóc sói gào này nhét cho hắn phi thường chuẩn xác, từ này hoàn toàn hình dung được tiếng kêu khóc của hắn chói tai thế nào.

“Đại Mao, người trước tiên im miệng lại cho ta!” Ta nhìn không được lớn tiếng gào to, quả nhiên hữu hiệu, tiếng khóc của hắn đột nhiên ngừng lại, an tĩnh

đường như chưa từng có thất thố như thế. Bất quá hấn vẫn là kéo tay áo ta ngồi xổm dưới đất, trông mong nhìn ta.

“Mau đứng lên,” ta đá một cước vào mông hấn: “Một chút lễ phép cũng không hiểu, nhìn thấy khách nhân cũng không biết chào hỏi.”

“A, chào Phụng tiên bối.” Hôi Đại Mao kinh sợ đứng lên vắn an, Phụng Nghi trái lại mặt mày hớn hờ không để ý chút nào, nói: “Đừng khách khí, dù sao cũng không phải người ngoài.”

Không phải người ngoài... Được rồi. Lời này có thể hiểu theo nhiều phương diện, theo mặt chữ mà nhìn, lời này hoàn toàn nói không sai.

Quay đầu lại ta nói với Lý mập mập kia: “Lý, vị huynh đài này, ta thực sự không có gút nắc gì với lệnh lang. Đây là nhà ta không sai, ừm, để biểu đạt thành ý ta có thể mời các người vào xem thử, ta là thật sự không lừa thư sinh nhà người.”

Hôi Đại Mao kéo kéo, ta không để ý, tiếp tục nói: “Bất quá Lý thư sinh có lẽ sẽ, ừm có khả năng thành thân với sư tỷ của ta, vậy ta phải gọi hấn sư tỷ phu. Cho nên chúng ta tương lai nói không chừng vẫn là thân thích...”

Hôi Đại Mao dùng sức kéo ta.

Ta không kiên nhẫn quay đầu lại: “Có chuyện gì?”

Thật không có ánh mắt, không thấy ta đang nói chuyện với người khác sao?

Hôi Đại Mao thực thành thật, rất nhanh nói ra.

“Sư phó, Lý thư sinh hiện tại ở trong động của chúng ta đấy.”

“Hờ?” Ta sùng sốt, nhìn nhìn sắc mặt của Lý mập mập, lại quay đầu hỏi Hôi Đại Mao: “Có phải Tam Lục sư thúc của người mang hấn tới hay không? Tới lúc nào vậy?”

“Không, sư thúc không có tới, tự hấn đến, cũng đến đây hơn nửa năm, ta nói sư phó người không ở nhà, thế nhưng hấn vẫn không có đi. Mấy vị... ờ, bằng hữu này, ta cảm thấy khẳng định có cái gì hiểu lầm, cho nên không dám mời bọn họ vào, cũng không dám đuổi bọn họ đi.” Hôi Đại Mao không nói tiếp, thế nhưng vẻ mặt rõ ràng đang nghi vấn: Sư phó người rốt cuộc làm cái gì khiến người ta đồ thừa về đến nhà lại làm cho người nhà của người ta đánh tới cửa chứ?

Ánh mắt mọi người Lý gia nhìn ta đã từ kinh nghi bất định biến thành “Quả thế, người chính là một yêu nữ”...

Ta thật sự im lặng.

Bất quá quay đầu nhìn thấy Phụng Nghi vẻ mặt thoải mái, ta cũng không nghĩ chuyện này quá nghiêm trọng.

Dù sao Phụng Nghi biết ta là vô tội mà, chỉ cần hấn biết, ta cũng không cần gì khác.

“Được rồi!” Ta dừng cảm vung tay lên: “Mọi người cùng nhau vào đi, chuyện không nói không rõ, nói rõ cũng sẽ không hiểu lầm!”

Hôi Đại Mao đứng trước, ta và Phụng Nghi ở giữa, người Lý gia nửa tin nửa ngờ theo sau, không biết bọn họ là khờ nên lớn mật hay là có pháp bảo nào hộ thân nơi tay, cư nhiên cũng không sợ chúng ta hăm hăm bọn họ ăn, liền đi theo chúng ta như vậy một đường vào trong.

Bất quá, Lý thư sinh chạy đến nhà ta để làm chi? Thật là kỳ quái. Không được, ta phải mau đưa tin cho Tam Lục, bảo nàng đến dẫn thư sinh ngọc này của nhà nàng đi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Ánh mắt khiến người ta hoảng sợ

Phía trước cửa động, chung quanh là cây tùng bách cao thẳng, đám huynh đệ chuột và đám tỷ muội nhện đứng hai bên, có thể biến thành người không thể biến thành người, tất cả đều mặc đẹp, mỗi người đều kích động khó có thể tự ức chế, từ xa nhìn lại một mảnh đầu đủ mọi màu sắc, bọn họ khi nào thì lại mê nhuộm lông? Ta đang muốn cất bước, trong đám người ló ra một băng biểu ngữ lớn: “Hoan nghênh đại tỷ về nhà!”

Hự... Ta sao lại có loại ảo giác, mình đột nhiên thành đại ca trùm xã hội đen? Được rồi, chúng ta đây coi như là một loại xã hội đen khác.

Ừm, cảnh này rất thô tục, bất quá ta thực hưởng thụ, còn rất cảm động.

Cảm giác về nhà thật tốt. Bên ngoài có đẹp có tốt cũng không tốt bằng Bàn Ti động của ta, tổ vàng tổ bạc không bằng tổ cỏ của mình mà.

Ta bỏ đi hóa trang của mình, Phụng Nghi cũng khôi phục tướng mạo sẵn có. Hân khẽ mỉm cười, phong nghi ngàn vạn, khi vạn người chú mục này, nhẹ nhàng nắm một tay ta.

Họ... Ta nghe thấy một mảnh thanh âm hút không khí, còn có tựa hồ xa xa truyền đến mấy tiếng té ngã xuống đất.

Ừm, không có khoa trương tới mức vạn người, thế nhưng ngàn người hẳn là có.

Loại tuyên cáo không nói gì này của Phụng Nghi làm cho bọn họ trầm mặc một lúc, sau đó tuôn ra một trận tiếng hoan hô ồn ào náo động hỗn loạn! Toàn bộ Bàn Tử động trên dưới đều biết vì sao trên đỉnh Đông Dương đối diện chúng ta ở một đám chim, hiện tại thấy một màn như vậy, phản ứng của mọi người thật sự là... ờ, tuy rằng rất không chính tề, nhưng ta phải nói, đại đa số đều thực vui sướng, hân hoan, mừng như điên... Ừ, không sai, như vậy.

Phụng Nghi và ta tay trong tay từ giữa mọi người đi qua, không biết ai dẫn đầu, vô số giấy màu, cánh hoa, thậm chí còn có viên kẹo đã gói đồng thời ném về phía chúng ta, đúng vậy, không phải rắc, là ném! Nhất là không biết ai chuẩn bị một viên kẹo cứng lớn như búa, tiếng gió vù vù mang theo bém nhợn liên nện qua đây.

Họ. Ta trước kia hình như có lần từng vô tình nói ăn mừng tung hoa rắc kẹo gì đó, thế nhưng, đây không phải là rắc, đây là nện mà! Hơn nữa, ai nói kích thước càng lớn lại càng tốt? Chẳng lẽ bọn họ cảm thấy cỡ càng lớn thì càng vui mừng sao?

Có điều tuy kẹo to chút, đối với chúng ta thì không thành vấn đề, mấy cái chỉ nặng có vậy trước khi đụng tới thân thể chúng ta, đã bị cương khí hộ thể và thiên chu vòng ẩn hình của ta văng ra rồi, giấy màu cánh hoa nhưng thật ra ào ào rơi xuống một đầu một thân chúng ta. Bất quá mọi người Lý gia phía sau chúng ta thì hơi chật vật, không ngừng trốn đông tránh tây, có lúc có tiếng “ai ư”, tiếng chửi bới lăm băm truyền đến. Ta quay đầu lại liếc mắt một cái, che miệng trộm cười, quyết định không nhìn tao ngộ của bọn họ tới cùng, ai bảo bọn họ ở bên ngoài chửi bậy phá hư thanh danh của ta? Trả thù nhỏ nhỏ của ta cũng không quá đáng chút nào.

Tiếng lầu bầu của bọn họ rất nhỏ, có lẽ là trước mắt đột nhiên xuất hiện yêu quái nhiều như vậy, bị chấn động thật sâu... Ta hiểu, tình cảnh trước mắt thật sự là nằm ngoài dự liệu của bọn họ, bọn họ cho dù hơi cuồng vọng, mấy người đối mấy nghìn, tỉ lệ rất lớn này bọn họ vẫn có thể hiểu.

Tới cửa động, Hối Đại Mao dương dương đắc ý lớn tiếng kêu trước: “Vùng ơi mở ra!”

Cửa đá không lồ bỗng nhiên mở rộng, chúng ta giẫm lên phần đường ở giữa nhất đi vào trong động.

Trong lòng ta có chút cảm khái nói không rõ.

Cánh cửa này ta đương nhiên đi qua rất nhiều lần, nhiều đêm không hết. Thế nhưng tâm tình bất cứ lần nào, cũng không giống lần này.

Lần này ta không phải cô đơn một người.

Ta cảm thấy mình trở nên đầy đủ, thiếu sót đáng tiếc của sinh mệnh, vào giờ khắc này được bổ sung tràn đầy, không còn lưu một khe hở nữa. Ta yêu thế giới kỳ quái này, ta yêu thời đại yêu nghiệt lan tràn này, ta yêu tất cả bằng hữu, tất cả người nhà bên cạnh ta.

Còn cả Phụng Nghi.

Ta nắm chặt tay hắn hơn.

Dàn xếp đơn giản rửa mặt chải đầu, ta phải trước tiên xử lý sự vụ lớn nhỏ có thể phát sinh trong động khi ta đi vắng, trên cơ bản, Hối Đại Mao quản lý ngay ngắn rõ ràng, hội báo từng mục với ta. Nhân khẩu, ờ, chuột khẩu thường ở trong động của chúng ta, con số từ một vạn lẻ bảy trăm tăng vọt tới hai vạn một, mặc dù đại bộ phận trong đó đều là không có linh tính gì, chúng nó giống như chuột bình thường, chỉ là ở trong này trải qua một đời càng thêm vui vẻ, đồng thời cũng là ngắn ngủi. Số lượng bọn tỷ muội nhện tăng tới chín ngàn ba. Phụng Nghi mỉm cười ngồi ở một bên nghe ta nói, ta vừa ừ ừ, vừa phân tâm. Ta và Phụng Nghi như vậy, rất giống ông chủ và bà chủ hai người đang xử lý việc nhà... Trên thực tế, cũng đích xác không sai biệt lắm là loại tình hình này.

“Còn có chuyện,” Hối Đại Mao cuộn cuộn giấy trong tay, đề thấp thanh âm nói: “Sự phó thác chắc cũng biết, con biến cố ma khí ngút trời kia...”

“Chúng ta biết.” Không chỉ biết, còn gần gũi, mắt thấy đồng thời còn tham dự trận biến cố này đầu tiên đây.

“Cho nên gần đây, ừm...” Hối Đại Mao thận trọng ngẫm lại: “Dường như có rất nhiều việc lạ, một câu hai câu ta nói không rõ. Liền nói một gốc cây hoa bông gòn dựa vào bên phải trước cửa động chúng ta đi, nó mọc sắp hai trăm năm rồi, bất quá không hề có linh tính. Gần đây ta phát hiện nó dường như... ừm, đã có tri giác linh tính. Còn có chính là cái này...”

Hối Đại Mao sờ sờ trong ngực, lại sờ sờ tay áo, có chút xấu hổ, không thu hoạch được gì nói: “Không biết lại chạy đi đâu, thật buồn binh a...”

“Ta mới không buồn binh!”

Một thanh âm bỗng nhiên từ dưới đất toát ra, ta cũng hoảng sợ. Liền thấy gạch xanh trước mặt chúng ta nứt ra một khe hở, một cái bím tóc nhỏ màu đen, buộc dây đỏ nhô ra, tiếp theo là một cái đầu trắng nõn lớn mập, thân thể mặc cái yếm đỏ, tay chân đều mập mạp non nê!

“Em bé... nhân sâm?”

Hèn chi ta không cảm giác được trong phòng này còn có tồn tại sinh linh khác chút nào, nhân sâm thành tinh chính là có bản lĩnh này, chỉ cần chúng nó trốn trong đất, vậy cho dù là thần tiên đến đây cũng rất khó phát hiện hành tung của chúng nó. Đây là bản năng thiên phú của nhân sâm tinh, không có bản lĩnh ấy, chúng nó sớm bị người đào rừng ăn sạch rồi.

“Người chừng nào chạy đến đây? Thật không nghe lời!” Hôi Đại Mao vừa giáo huấn nó, vừa thật cẩn thận ôm nó lên, thoát nhìn hoàn toàn là bộ dạng cha chiều con: “Sư phó, ta muốn nói chính là, ừm, tiểu gia hỏa này cũng thành tinh, chính là chuyện gần nhất. Còn chưa hiểu đạo lý đối nhân xử thế, nó vốn sinh trong khe suối phía sau núi, sau khi thành tinh chạy đến chỗ chúng ta.”

Không ngờ, lại còn có chuyện như vậy ha...

Ta nghĩ nghĩ, nhìn thử Phụng Nghi, vẻ mặt của hắn ôn hòa bình tĩnh, nhìn không ra ảnh hưởng này là tốt hay xấu.

“Còn có chính là, chuyện của Lý công tử.” Hôi Đại Mao ôm em bé nhân sâm. Em bé kia còn ra sức kéo râu của hắn, đau đến mức Hôi Đại Mao nhe răng nhếch miệng: “Việc sư phó trở về, hẳn chắc hẳn lúc này cũng biết. Ta mời hắn lại đây đi, thuận tiện mời mấy người của Lý gia ở ngoại viện cũng cùng qua đây, có chuyện nói rõ ràng là được, chớ tổn thương hòa khí, tương lai có thể là sẽ kết thân đây.”

Ta phỏng đoán, người của Lý gia đoán chừng rất không muốn quan hệ thân thích này đi?

Dù sao, thái độ của người đối với yêu là sợ hãi căm hận, kết thân với yêu... Ta cũng có thể tượng tượng ra sắc mặt Lý mập mập kia dám chắc sẽ lộ ra vẻ kinh dị giống như mở cửa hàng muối dưa.

“Quên đi, đừng gọi bọn họ tới phía sau, chúng ta đi đằng trước đi.”

“Dạ,” Hôi Đại Mao lại bổ sung một câu: “Trong số người của Lý gia, có một người, ánh mắt rất độc, thoát nhìn thành thật, thế nhưng chỗ có thể ngắm được đều nhìn lên, ta cảm thấy trên người hắn có một luồng ý vị tàn hương đáng ghét.”

Ừm, Hôi Đại Mao sau khi trải qua biến cố Đào Hoa quan, đặc biệt miễn cảm với mùi đạo sĩ làm phép đốt lá bùa.

Ta cũng cảm thấy tên kia có chút phiền toái, nhưng cũng may vào động của ta, có uống nước hay không thờ hay không, tư quán cũng có thể quán lên hắn, muốn lộn xộn, hề hề, làm không được! Ừm, nếu như hắn thật muốn lấy thân thử nghiệm, ta lại hiểu kỳ hắn sẽ bị trôi thành một cái bánh chưng hay là một con nhộng...

Phụng Nghi khẽ hỏi: “Nàng suy nghĩ cái gì?”

“Không có việc gì không có việc gì.” Ta vừa cười trộm vừa nhỏ giọng hỏi hắn: “Chàng có muốn về đỉnh Đông Dương trước xem một chút hay không? Hay là chờ xử lý xong chuyện bên này chúng ta cùng nhau trở về?”

“Chúng ta cùng nhau, ta chờ nàng.”

Mấy người Lý gia có vẻ đứng ngồi không yên, thân rơi vào tổ yêu đối với bọn họ mà nói chỉ sợ là lần đầu tiên, lo lắng cũng là đương nhiên.

Ngoại lệ chính là tên đứng ở bên cửa sổ kia, hắn như trước thực trầm mặc, chỗ đứng nhìn như tùy ý, lại có thể thu hết tình hình sân, ngoài cửa viện, còn có trong phòng vào đây mất, là vị trí tốt.

Chúng ta đi vào trong phòng. Người của Lý gia không hẹn mà cùng nhau đứng lên, căng thẳng giống như đối mặt rắn độc. Ta cảm thấy rất buồn cười. Được rồi, ta và Phụng Nghi thoát nhìn cũng không hung ác. Thậm chí tướng mạo Phụng Nghi đẹp như vậy, phong độ tốt như vậy. Bọn họ sợ cái gì chứ? Họ, mặc dù ta có độc, nhưng độc của ta lại không dễ dàng đã thương người mà.

“Chư vị mời ngồi,” Thanh âm của Phụng Nghi rất trong trẻo, nghe lên có loại cảm giác làm cho tâm thần người ta yên ổn. Trong giọng nói của hắn nhất định là có ý gì, trở về hỏi lại hắn.

Người của Lý gia thả lỏng một chút, cũng đều ngồi xuống. Lý mập mập còn lấy khăn tay ra lau mồ hôi.

Hôi Đại Mao bước nhanh tiến vào, đi theo phía sau hắn là thư sinh phiền phức Lý Phù Phong kia. Ừ, lần này thư đồng lẩm miệng ấy của hắn không cùng tới, thật sự là quá tốt.

Lý Phù Phong thoát nhìn bất đồng...

Đúng vậy, hắn là người, không phải yêu như chúng ta, bộ dáng của hắn sẽ thay đổi, sẽ lớn lên, sẽ thành thực, sẽ... già đi.

Lý Phù Phong gặp được năm đó thoát nhìn còn mang theo nhuệ khí thiếu niên, bây giờ cũng đã ổn trọng hơn nhiều, hắn... ừm, cũng đã hơn hai mươi rồi đi? Độ tuổi ấy ở thời đại này, là sớm nên gánh trách nhiệm thành gia lập nghiệp.

Giống như Lý Kha trước đây...

Ta hơi thất thần, sau đó tiếp đón hắn: “Lý công tử, thật sự là chậm trễ. Hai năm trước ta cũng không ở trong động, người mời ngồi đi, mấy vị này hẳn là

người nhà của người, bởi vì nhớ mong đến đây tìm kiếm người.”

Ta dừng một chút, bổ sung một câu: “Bọn họ tựa hồ có hiểu lầm với người, người vẫn là nói cho rõ ràng với bọn họ đi.”

Người Lý gia hiểu lầm cũng không sao, nếu như Tam Lục hiểu lầm, thì khá là đau đầu.

Lý Phù Phong đứng ở nơi đó, hần chi liếc mắt nhìn người nhà của hần, ánh mắt liền chuyển tới trên người ta.

Cái loại ánh mắt này dường như có trọng lượng thực chất, trong nháy mắt, ta cảm giác có chút khiếp sợ, sau đó nghi hoặc bất an.

Ánh mắt của hần... Ánh mắt của hần không giống một người lạ chỉ có quen biết hơi hợt.

Trong đó bao hàm quá nhiều thứ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Thiên lôi từng trận hạ mưa tuyết a

Lý mập mập nhảy dựng lên, bàn tay vung lên thật cao, thế nhưng khi đánh xuống lại trật, đập thật mạnh trên bả vai Lý thư sinh, đánh hần lão đảo.

“Người này đưa con chẳng ra gì! Ta, ta hôm nay đánh chết người ta!”

Hự, tiếng sấm to giọt mưa nhỏ, rốt cuộc là nhi tử mà, lúc đánh cũng không nỡ đánh nặng.

Cô cô của Lý thư sinh vội vàng lên ngăn, hai người một mặt đỏ một mặt trắng, một rần một đổ, Lý thư sinh chỉ cúi đầu xuống, không nói một lời, mặc cho hai người kia tức giận mắng cũng tốt, hết lời khuyên cũng tốt, thủy chung không động đậy.

Ôi, đứa nhỏ này thật bướng bỉnh. Cấu kinh với người trong nhà thì cấu đi, rồi nhà trốn đi thì rồi nhà trốn đi đi, thế nhưng phương hướng đi rất không thích hợp, hần hần là đi tìm Tam Lục, Tam Lục chắc chắn đứng ra giải quyết cho hần, ra mặt thay hần. Hần chạy đến ta chỗ ta, thật sự là...

Không, hần vì sao không đi tìm Tam Lục? Tuyệt đối không phải vì hần tìm không ra chỗ, chẳng lẽ, chẳng lẽ Tam Lục có chuyện gì?

Ta quýnh lên, thế nhưng tay lại bị Phụng Nghi không nhẹ không nặng đè xuống.

Ta quay đầu, về mặt của Phụng Nghi bình tĩnh, khiến tâm tình có chút nôn nóng của ta buông lỏng một chút.

“Lý công tử, nếu người nhà người đã tìm đến, có cái gì hiểu lầm, cũng nên giải thích rõ ràng, trường bối trong nhà có lẽ cũng lo lắng cho người, không có gì đáng ngại.”

Lý thư sinh ngẩng đầu liếc mắt nhìn, thanh âm không cao, nhưng ý tứ thực kiên quyết: “Không nhọc Phụng Nghi tiền bối lo lắng.”

Đẩy Phụng Nghi trở lại.

Phụng Nghi cũng không tức giận. Chỉ nói: “Bàn Ti động luôn luôn hiếu khách. Lý công tử thích thì có thể ở lâu mấy ngày, vừa lúc, hôn kỳ của ta và Đào Hoa cũng gần đây. Đến lúc đó Tống cô nương cũng tới uống rượu mừng. Lý công tử có thể cùng lưu lại, bằng hữu nhiều, tự nhiên càng náo nhiệt, Đào Hoa cũng sẽ rất cao hứng.”

Không biết có phải ảo giác của ta hay không, sắc mặt của Lý thư sinh trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

Hần bỗng nhiên quay đầu về phía ta, chậm rãi hỏi từng chữ: “Đào cô nương, là vậy sao?”

Ta có chút bất an, thế nhưng gạt đầu khẳng định cách nói của Phụng Nghi: “Phải, chúng ta đã định ra. Ừm, ta cũng đang muốn phát thiệp cho Tam Lục sự ty. Lý công tử, ừm...”

Ta không nói tiếp nữa. Hần đứng ở đó, thân hình tựa hồ khề lung lay một cái, dường như, không đứng vững.

Đại sảnh thực yên tĩnh, Lý mập mập lúc này lại lớn tiếng nói: “A, đây chính là đại hỷ sự, chuyện thật tốt! Ta nhất định tặng một phần hạ lễ rất lớn!”

Những lời này biểu lộ rất đột ngột, cơ hồ làm ta sợ hết hồn.

“Ừm, đa tạ.”

Ta nháy mắt mấy cái, lúng ta lúng túng nói.

Sắc mặt của Lý thư sinh có cái gì không đúng.

Hắn không có biểu cảm, một chút biểu cảm cũng không có.

Hắn chỉ là nhìn chằm chằm ta như vậy, nhìn khiến ta vừa nghi hoặc lại vừa bất an.

Họ, chẳng lẽ hắn nói... hắn, thích ta, là thật?

Không, không phải chứ!

A a a, không phải như vậy!

Ta nhưng không có làm cái gì! Tam Lục nếu biết ta cướp nam nhân của nàng nhất định sẽ trở mặt với ta! Lấy tính cách ấy của nàng, nếu như không tiêu diệt ta, có lẽ nửa đời sau cũng sẽ không qua lại với ta!

“Lý công tử, ngươi...”

“Không có việc gì...” Hắn giống như nói một mình, đầu tiên gật gật đầu, lại lắc lắc đầu, cả người như mộng du, buông mắt, thấp giọng nói: “Ta không sao...”

Lý mập mập dùng sức kéo hắn một phen: “Ngươi đừng ở chỗ này ném thể diện của ta! Mau, theo ta trở về!”

Lý thư sinh ngơ ngẩn, giống như con rối bị hắn kéo ra phía ngoài mấy bước, bỗng nhiên gãy thoát khỏi tay hắn, xoay người lại: “Ta sẽ đi, bắt quá, ta muốn thấy các người thành thân mới đi!”

Ta thất thần không nói gì, Phụng Nghi thân nhiên nói: “Hoan nghênh, đến lúc đó Tống cô nương và Lý công tử cùng nhau xem lễ đi, chỉ là núi rừng đơn giản, phải để mấy vị chịu thiệt mấy ngày.”

Trên mặt Lý mập mập tươi cười, hắn cũng không phải đầu đất, sớm nhìn ra Phụng Nghi mới là lão đại, là người nói chuyện định đoạt nhất nơi này.

“Sao có thể, sao có thể chứ! Chúng ta đến lúc đó lại qua, cũng chuẩn bị lễ mừng, đòi uống chén rượu mừng, ta coi hai vị thân tiên cũng đều là đại ân nhân, chúng ta ở trong này chẳng phải là thêm vội thêm phiền sao. Chúng ta đẩy cáo tử, cáo tử, sau này còn gặp lại.”

Lý thư sinh lại lạnh lùng nói: “Nếu muốn, mọi người cứ đi đi, con sẽ không đi.”

Bầu không khí trong sảnh thực sự là lúng túng cổ quái.

Ta quyết định vẫn là đóng gói Lý thư sinh đưa cho Tam Lục là tốt nhất, việc này, người này, không liên quan đến ta, thật sự, không liên quan chút nào.

Lưu người Lý gia lại sảnh, ta và Phụng Nghi rời đi.

“Ừm, ta với hắn không có gì...”

Phụng Nghi đứng ở đằng kia nhìn ta, phía sau hắn có một cái cây, hoa trắng đung đưa, lá cây xanh um. Phụng Nghi đứng trước cảnh tượng như vậy, giống một bức tranh. Không, cho dù sau lưng là một hoang mạc, nơi có hắn, cũng là cảnh đẹp tranh đẹp.

Phụng Nghi tựa hồ đang suy tư cái gì, nhưng ánh mắt của hắn thủy chung không rời khỏi mặt ta.

Ta cảm thấy thời gian qua thật chậm...

Biểu hiện của Lý thư sinh ban nãy, dường như, thật sự... không thích hợp. Ừm, ta hiện giờ ngẫm lại, cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái lắm, tựa hồ... tựa hồ hắn thật thương, thật sự là bởi vì ta.

Thế nhưng ta thực sự không làm cái gì mà.

“Tam Bát, nàng theo ta, ta có mấy lời, muốn nói với nàng.”

Ta mờ mịt, có chút bất an đi theo phía sau Phụng Nghi, hắn bước chậm về phía trước, băng qua đình viện... đi thẳng tới đầm nước ở sân sau của ta.

Hoa đào như trước nở rộ rõ náo nhiệt, đầm nước yên tĩnh. Một chút nắng từ đỉnh đầu chiếu xuống, chiếu lên mặt nước.

Cánh hoa nhẹ nhàng bay xuống, mặt nước nổi lên từng đợt rung động.

“Tam Bát, ta nhớ lần đầu tiên gặp nàng, nàng mới chỉ là một con nhện nhỏ.”

“Đúng vậy.” Không sai, ta cũng nhớ lần đầu tiên gặp hắn, hắn chính là một mỹ nam tử rất lớn khiến người ta kinh diễm! Hơn nữa chúng ta biết nhau cũng

là trong một rừng hoa đào.

Chớp mắt một cái đã mấy trăm năm, thương hải tang điền, ta cũng không ngờ rằng ta sẽ phát triển quan hệ đến bây giờ với đại mỹ nam liếc mắt đã thấy ấn tượng khi đó.

“Lúc ấy ta chỉ nghĩ, ánh mắt của con nhện này, thật ra rất lớn, rất có linh khí.”

“Ồ, vậy sao?” Ta ngượng ngùng sờ sờ đầu, có lẽ cả người ta chỉ có chúng còn coi được, lúc ấy ta đen thùi, tám chân, nhón nhác ngu ngốc.

“Về sau...” Phượng Nghi ngồi xuống vừa ghé đá, ta cũng ngồi xuống theo.

Thế nhưng sau đó lời kể tiếp hần không nói, lại chuyển đề tài: “Sinh mệnh của phượng hoàng dài lâu, ta đchunse rất nhiều, cũng trải qua rất nhiều, cho nên...”

Ta giật mình một cái, bỗng nhiên một phỏng đoán toát ra.

“Phượng Nghi chàng, chàng có phải đã từng kết hôn hay không?”

“Cái gì?” Hần nhìn ta?

“Chàng trước kia, có phải... đã từng lấy vợ hay không?”

Ta trước kia chưa nghĩ tới việc này, luôn cảm thấy không thể nào. Thế nhưng bây giờ xem ra, nói không chừng, hần trước kia đã từng thích ai đó đi? Có lẽ không thành thân, nhưng là, nói chuyện tình yêu có lẽ từng có chứ!

“Không có.” Hần nhàn nhạt nói: “Nàng đừng nghĩ ngợi lung tung. Ta là muốn nói với nàng, ta từng học một vài thuật bói toán với một tộc ở Bắc hải, Từ Hằng cũng ít nhiều biết một chút.”

“À, ra là chuyện này.” Ta gật đầu: “Ta biết, trước kia đồng môn của Đào Hoa quan còn tìm chàng nhờ giải thích nghi hoặc phê mệnh mà. Đúng rồi, về sau chàng có thể cũng dạy ta hay không? Cái này hình như rất hay.”

“Loại này, nàng không có kiên nhẫn học.” Hần nói: “Hơn nữa, sự tình có liên quan với bản thân, người xem quẻ chung quy không xem được. Lương y không tự chữa, thầy pháp không tự bói.”

“Ừm, ta hình như cũng từng nghe nói.” Có lẽ là động đến đạo lý lớn phức tạp đạo lý thiên mệnh gì đó, cho nên người xem bói căn bản là không tính cho chính mình, cho dù tính, nghe nói cũng là không chính xác?

“Ta và Từ Hằng từng tính thay cho nhau, kết quả đều là một mảnh hỗn độn. Thế nhưng người ngoài phê mệnh cho Từ Hằng, nói hần cả đời cô độc...”

“Hà?” Ta hơi sững sốt: “Cái đó, tại sao... lại như vậy?”

Cả đời cô độc, chính là vẫn lẻ loi một người? Từ Hằng một người tốt như thế, tại sao là loại mệnh này? Hần cũng đã thành thân mà, không không, phải, Đồng Thực Hàm đã không còn xem như vợ chồng với hần, Từ Hằng về sau, chỉ có một mình?

“Đây là người nào nói bừa, nhất định không chính xác!” Ta có chút chán nản, càng hơn là phần nộ: “Sao có thể rửa người ta như thế chứ!”

“Tam Bát,” Phượng Nghi lẳng lặng nhìn ta: “Nàng cũng là người tu đạo, sao có thể nói như vậy? Chẳng lẽ nàng cũng chỉ nghe tin vui không tin lời xấu sao?”

Không phải, nếu như là nói chính ta, ta khẳng định sẽ không tức giận như vậy. Thế nhưng nói bằng hữu ta, ta, ta cực kỳ tức giận!

“Được rồi, ngồi xuống, nghe ta nói. Lúc trước ta biết nàng và tiểu đạo sĩ của Thực sơn qua lại, còn từng nhắc nhở nàng. Thế nhưng chữ tình này, không phải nói cắt là có thể cắt, nàng không có tâm cơ gì, lại là tuổi mới biết yêu...”

Ta có chút ngượng ngùng, Phượng Nghi đồng một búa tây một chày, rốt cuộc là muốn nói cái gì?

“Tính mạng con người ngắn ngủi, vợ và mấy chục năm, sống không quá trăm năm. Nàng là yêu, hữu duyên vô phận với hần. Hơn nữa, độc tính của nàng hần chịu không nổi, cho dù lúc ấy không có biến cố Đào Hoa quan, hai người cũng không thể ở bên nhau.”

Ta ngơ ngác nhìn Phượng Nghi.

Hần, vì sao muốn nhắc tới những chuyện này chứ? Vào lúc này?

Chẳng lẽ hần để ý ta trước kia từng yêu người khác sao?

Hay là hần hy vọng, ta hoàn toàn quên Lý Kha đi, sau này cũng tuyệt đối không thể hai lòng sao?

Phượng Nghi dừng một chút, đầu ngón tay dính một cánh hoa rơi.

Thanh âm của hắn đột nhiên thấp hơn: “Tam Bát, nếu như Lý đạo sĩ chuyển thể đầu thai làm người, lại trở về tìm nàng, nàng sẽ lại tục tiền duyên với hắn sao?”

“Hử?”

Ta hoàn toàn choáng váng.

Câu hỏi này, giả thiết này của Phụng Nghi, thật sự là...

Rõ ràng ta nên cười nhạo hắn, thế nhưng, vì sao trong lòng ta xôn xáo, càng nhiều chính là bất an chứ?

Phụng Nghi nói tiếp: “Nếu như ta nói cho nàng, người này, chính là Lý Phù Phong hiện tại thì sao?”

“Chuyện này, chuyện này... sao có thể chứ?”

“Đúng vậy, hắn vốn là không nhớ ra, nhưng sự tử của nàng cho hắn uống canh luân hồi. Hắn nếu không nhớ ra, trừ phi canh luân hồi kia nấu nhầm.”

“Không thể nào, hắn kiếp trước là người yêu của Tam Lục mà!”

Phụng Nghi ngẩng đầu lên: “Nhưng hắn đầu tiên là Lý Kha, sau đó mới chuyển thể thành Tống thư sinh. Một đời ấy hắn không có trí nhớ, mới phát sinh gút mắc với Tam Lục, nhưng bọn họ cũng chỉ là gút mắc mà thôi, rất hiển nhiên, sau khi uống canh luân hồi, hắn dần dần nhớ ra, là một đời làm Lý Kha, một đời ấy, với hắn mà nói càng thêm khắc cốt铭心.”

Sao có thể như vậy chứ! Đây, đây quả thực mẹ nó là ông trời bị điên! Nhi tử hắn sinh nhất định không có hậu môn! Đúng rồi, hắn không có nhi tử, hắn sinh một đồng tử nữ nhi, hơn nữa mỗi người đều lấy người phạm... Quả nhiên thiếu đạo đức!

Không không, những thứ này không quan trọng, mà là, mà là... Phụng Nghi hắn thật sự không phải là nói đùa xấu xa với ta chứ?

Ta nghiêm túc, cẩn thận nhìn kỹ vẻ mặt của hắn.

Đúng vậy, hắn không phải đang nói giỡn!

Vậy, chính là, chính là... quái quỷ chỉ có thể nói là ông trời thực sự bị điên!

Vì sao Lý Phù Phong là Lý Kha? Vì sao vì sao lúc này Phụng Nghi muốn nói với ta lời như vậy?

“Ta hình như, đã quên nói cho nàng một chuyện.” Phụng Nghi lại nói tiếp.

Ta cũng đã chết lặng, tâm tính lộn xộn không sợ nước sôi nóng lại đợi hắn ném ra đại lời kinh thiên.

“Mấy viên châu kia, là có thể chuyển biến một phần độc tính trong thân thể nàng, cho dù nàng tương lai có... yêu mến một người bình thường, cần đổi phương một cái, hắn cũng sẽ không bởi vậy chết. Cho nên, nàng bây giờ, muốn gả cho ai cũng được...”

Phụng Nghi đứng dậy, ánh mắt của hắn khiến ta cảm thấy... Nếu như vừa rồi ánh mắt của Lý Phù Phong khiến ta cảm thấy hoảng sợ, vậy bây giờ ánh mắt của Phụng Nghi làm cho ta cảm thấy ngực đau giống như đâm dao.

“Nàng gả cho ai, cũng sẽ không hại đối phương.” Phụng Nghi cư nhiên còn mỉm cười, cười đến ngực ta đau từng cơn: “Ta vốn nghĩ, ta có thể đuổi Lý thư sinh kia đi, thậm chí giết hắn. Ta cũng từng nghĩ vĩnh viễn không nói cho nàng chuyện này, thế nhưng ta cũng không biết mình vì sao lại nói ra.”

Hắn nhẹ nhàng ôm lấy ta, cẩn thận như thế, ôn tồn như thế.

“Tam Bát, ta chỉ hi vọng nàng sống vui vẻ vô lo.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 151: Kiếp trước kiếp này? Hữu tình vô tình?

Vui vẻ? Vô lo?

Trên đời này, ai có thể chân chính vui vẻ vô lo?

Đó là không có khả năng.

Bầu trời tối đen, Hôi Đại Mao thật cẩn thận lại đây nói: “Sur phó, dùng cơm chiều nhé?”

Ta ngẩng đầu nhìn hân, có chút mê hoặc, không biết ta quay về phòng như thế nào, Hôi Đại Mao lại đang nói cái gì, ta chỉ nhìn thấy miệng hân khép khép mở mở, mắt rất lớn khí lực, ta mới nghe được hân nói: “Sur phó, người không sao chứ? Có phải không thoải mái hay không? Phụng tiên bói về đình Đông Dương rồi, nếu không ta đi mời hân đến...”

“Không cần...”

Ta nghĩ nghĩ: “Người... Người của Lý gia, còn ở không?”

“Còn, ta an bài tại Nghênh Khách cư.” Hôi Đại Mao nói: “Sur phó có phải vì bọn họ gây sự nên phiền lòng hay không? Ta đây liền bảo bọn họ rời đi...”

“Khỏi cần, để bọn họ ở đi.” Ta vỗ vỗ băng ghế bên cạnh: “Đại Mao, người ngồi đi, chúng ta nói chuyện một lát.”

“Vâng.” Hân nhẹ chân nhẹ tay ngồi xuống: “Sur phó không vui à? Có phải Phụng tiên bói, ừm, hai người cãi nhau hay không? Hi, người đừng lo, Phụng tiên bói người này cấu kinh tới nhanh đi cũng nhanh, ngày mai cam đoan hân sẽ lại đến.”

Lần này không giống.

Ta hỏi Hôi Đại Mao: “Người còn nhớ Lý Kha chứ? Nói với ta, những chuyện trước đây mà ta không biết.”

Hôi Đại Mao thực nghi hoặc: “Sur phó, người sao lại nhớ tới việc này? Những chuyện đó không phải chúng ta đều đã nói rồi sao?”

“Người nói lại lần nữa xem, ta muốn nghe.”

Hôi Đại Mao có chút do dự, nhưng vẫn gật đầu, nghĩ nghĩ: “Ừm, ta cũng không nhớ rõ lắm. Bất quá, ta nhớ, khi đó trong động có không ít con nhện nhỏ làm vồng. Lý đạo sĩ thấy những vồng nhện nhỏ trong từng góc này, có đôi khi sẽ ngẩn ra nửa ngày. Hân nói không nhiều lắm, sur phó người cũng biết. Hân nhập định cũng có thể quá nửa ngày. Ta có đôi khi cảm thấy chán, còn có thể ra chạy loạn khắp núi, hân nếu buồn, sẽ thừa dịp ta còn trong động chăm sóc người, ngồi một lúc bên dòng suối ngoài cửa động, có đôi khi sẽ câu cá, có đôi khi thì chỉ đọc sách, đọc sách quanh năm suốt tháng...”

Ta nhớ tới diện mạo của Lý Kha, không phải là hình ảnh gầy gò, chịu đựng đầy đọa lần cuối cùng ta thấy hân.

Mà là thời gian chúng ta sống chung ở Vô Ưu các, quãng thời gian ấy.

Bộ dạng hân an tường, thanh âm trong sáng, đó là quãng thời gian chúng ta ở chung một mình lâu nhất. Không có quấy rầy của người ngoài, không có phiền não vụn vặt, mỗi ngày, mỗi ngày, từ sáng đến tối, chỉ có ta và hân hai người.

Bộ dáng hân nhũ mây, bộ dáng bất đắc dĩ thờ dài với ta, bộ dáng than thở sao kinh trên vách tường, bộ dáng uể oải và không chịu thua sau khi phát hiện nét chữ trên vách tường biến mất...

“A, còn nữa, hân ăn chay mà, ta ăn thịt, cho nên không thường ăn gì cùng nhau. Hân ăn chính là rau dại này, hạt thông này, nấm đậu phụ này, có lần ta đặc biệt cắt hơn phân nửa chân giò hun khói cho hân, cho hân nếm thử món ngon thôi, đây chính là chân giò hun khói ta thu thập từ một nhà giàu về. Kết quả hân vẫn cứ không ăn, chỉ treo ở vách tường, vẫn cứ treo hơn nửa năm, cuối cùng cũng không có ăn, ta đành phải vứt đi...”

Ừ, Lý Kha không chấp nhất gì với ăn uống, có lẽ là đạo sĩ chính là thanh tâm quả dục như vậy đi?

Thế nhưng hân rất chuyên tình, cũng có một mặt rất buồn bực. Hân bị đám Thanh Liên đạo sĩ nhốt lâu như vậy, cũng không có mềm lòng nhận sai...

“Phải rồi, còn có một lần, có con hươu xạ tinh muốn đến chiếm động của chúng ta, còn muốn dụ dỗ hân đấy, con hươu xạ tinh kia phát ra mùi hương rất lợi hại, ta cũng thiếu chút nữa trúng chiêu, nhưng mắt Lý đạo sĩ cũng không để ý đến nàng, hơn nữa Lý đạo sĩ bình thường thoát nhìn bộ dạng bình thường, đạo thuật của hân không thừa! Hai đạo bùa liền đuổi hươu xạ tinh đi! Thật sự lợi hại a. Cứ như vậy, về sau liền thái bình hơn.”

“Ừm, Lý đạo sĩ về sau tóc cũng bạc, nhưng nếp nhăn trên mặt hân không nhiều lắm, có lẽ là bộ tu thân dưỡng tính của đạo sĩ bọn họ kia rất hữu dụng. Sau đó tính tình hân càng ngày càng hiền, tiêu đề chuột ta mới thu căn hồng sách của hân, hân cũng không tức giận. Còn nghĩ một phương pháp, cho chuột ăn giấy có chữ, đều biết chữ trên giấy. Hi, nhờ phúc của hân, ta cũng bởi vì duyên cớ này biết thêm không ít chữ đâu, đáng tiếc giấy có mực rất đáng, mùi vị tuyệt không ngon...”

Hôi Đại Mao vui vẻ lác lác, dừng dừng nói nói, nói thật lâu, nói đến hân miệng khô lưỡi khô đứng dậy đi châm trà uống.

Ta ngồi ở đó vẫn không nhúc nhích, ngay cả hân sau đó lại nói câu gì, rồi đi từ lúc nào, cũng không để ý.

Ta đã cho rằng ta đã quên quá khứ, thế nhưng, không hề.

Chẳng qua, những ký ức ấy bị bao lại, đặt trong một cái góc.

Đôi khi, có mảnh nhỏ sẽ tự chạy đến, quấn một vòng trong đầu, lại lặng yên không một tiếng động trở về. Những ký ức ấy, có ảm áp, có sầu não, có

lạnh nhạt, cũng có kịch liệt.

Ta trước kia kỳ quái, cái son động của Thục son để người ta suy nghĩ lỗi lầm ấy vì sao lại tên là Vô Ưu các, người bị nhốt nghĩ lại, sao có thể vô ưu chứ?

Thế nhưng bây giờ nghĩ, cái tên ấy, thật sự rất chuẩn xác.

Quãng thời gian đó, thật sự là không buồn không lo.

Không trách nhiệm, không gánh nặng, ăn ăn ngủ ngủ, nhìn tiểu đạo sĩ ra sức nỗ lực sao kinh...

Có lẽ với hắn mà nói, hai chữ vô ưu không thích hợp.

Thế nhưng đối với ta...

Sao lại như thế này chứ?

Lý Kha, hắn, lại một lần nữa xuất hiện.

Thế nhưng, thế nhưng Lý Phù Phong hiện tại, trong ấn tượng của ta, chỉ là, chỉ là tình lang của Tam Lục...

Ta thử chồng bộ dáng Lý Kha trong trí nhớ của ta, với bộ dáng Lý Phù Phong hiện tại.

Thế nhưng ta thất bại.

Ta không biết... không rõ... Sự tình tại sao có thể không thể tưởng tượng như vậy.

Đúng vậy, ta không thể ngờ được.

Người yêu kiếp trước của Tam Lục, kiếp này... Hắn sao có thể, chính là Lý Kha chứ?

Ta cảm thấy có người ném đại chùy ra sức gõ trong đầu ta, hết lần này đến lần khác, đau đầu giống như muốn vỡ ra, ngực khó chịu không thở nổi, ta đứng lên, đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài một mảnh mờ tối, bầu trời nhìn không thấy gì sáng, càng nhìn không thấy mặt trăng và ánh sao.

Ta cảm thấy ngực bị thứ gì đó chất đầy, rồi bời, không có manh mối. Những thứ kia rất cứng rắn, cũng rất bén nhọn, lộn xộn, đau nhói...

Ta bỗng nhiên vung tay lên, một đầu dài bằng bắn nhanh ra ngoài, ầm một tiếng quét đi hơn phân nửa cành lá của một thân cây trong sân.

Tiếng vang rào rào, rất nhiều cành của cái cây kia gãy lìa, ào ào rơi xuống.

Cùng rơi xuống đất, còn có một người.

Tơ nhện không có bắn trúng chính diện hắn, thế nhưng hắn cũng bị thương không nhẹ.

“Đại tỷ! Có chuyện gì!”

Hai con nhện nhỏ bị dọa, nhảy ra từ dưới mái hiên.

“Không có việc gì, không liên quan tới các ngươi.”

Đám nhện nhỏ xem như cảnh giác, nhưng người này khi nào lên tới đây, chúng nó không phát giác ra. Nếu không phải là ta mở cửa sổ, cũng không phát hiện.

Người kia nằm sấp trên mặt đất, có lẽ là cực kỳ đau, vết thương cũng nặng, bò không dậy nổi, động một cái, phát ra tiếng rên rỉ trầm thấp.

Ta bây giờ thật sự rất muốn... giết tên ý đồ không rõ này tính sổ.

Thế nhưng, thế nhưng hắn đi cùng với người của Lý gia, ta còn chưa rõ hắn rốt cuộc có lai lịch gì.

“Đại tỷ! Người nọ là kẻ trộm? Hay là đạo sĩ thuật sĩ? Xử trí hắn như thế nào?”

“Trước nhốt lại, kêu Hôi Đại Mao trị trị thương cho hắn. Quay về... ta hỏi lại hắn.”

“Dạ!”

Càng nhiều con nhện nghe thấy tin mà đến, mạng nhện ào ào ném ra, chỉ trong chớp lát trời người kia chật giống một cái bánh chưng. Dù cho không trói, vết thương của hắn khiến cũng không cách nào chạy trốn.

Có lẽ là trong lòng ta rất loạn không lưu ý, cũng có thể là hấn đích xác có chút bản lĩnh trong giấu tung tích... Hấn đợi bên ngoài cửa sổ đã bao lâu? Nghe được cái gì? Lại nhìn thấy cái gì rồi?

Đến đây hai chuột bình lớn, hi hi khiêng người kia đi.

Ta từ từ ngồi xuống.

Ban này, khí lực ta dùng rất lớn, nhưng là cố ý đánh trật.

Ta không muốn mạng của hấn.

Ta giờ tay mình lên nhìn nhìn.

Ta vẫn là... không có biện pháp coi mạng người chẳng ra gì.

Có lẽ ta, thủy chung chưa từng thay đổi.

Ta như trước là con nhện nhỏ không hiểu chuyện, lại ngây thơ khờ khạo năm đó.

Bản lĩnh có thể học, pháp thuật có thể luyện... Thế nhưng lòng lại rất khó sửa đổi.

Phượng Nghi hấn... vì sao muốn nói cho ta biết chuyện ấy vào lúc này chứ?

Hấn vì sao không nói sớm, hoặc là, dứt khoát không nói?

Tam Lục thì sao? Nàng biết chưa? Lúc nàng gặp được Tổng thư sinh, hấn là, sẽ không đi tìm xem kiếp trước của hấn là gì chứ? Thế nhưng, nàng cả đời này đau khổ tìm kiếm, còn tìm cả canh luân hồi. Nàng đi tìm kiếp trước của Lý Phù Phong, biết hấn là Tổng thư sinh, vậy, nàng có phải cũng biết được kiếp trước của Tổng thư sinh là ai chứ?

Ta cảm thấy suy nghĩ của mình loạn hoàn toàn nghĩ không ra manh mối.

Không không, Tam Lục không biết Lý Kha... Hấn là không biết.

Tất cả, tất cả...

Giống một mớ cây gai loạn quần vào cùng một chỗ, vô luận phá thế nào cũng không gỡ được!

Phượng Nghi biểu lộ thái độ của hấn, hấn nói cho ta biết, ta có thể nói lại tình xưa, ở bên Lý Phù Phong hiện tại, hấn rất có phong độ, hấn cũng nói, mấy viên châu kia đã thay đổi thể chất của ta, loại bản năng góa phụ của ta đây sẽ không lại hại chết tình nhân nữa.

Loại thái độ này của hấn, vì sao khiến ta cảm thấy, cảm thấy hấn cũng không hào hiệp?

Hấn là có ý gì? Hấn cho rằng, ta nhất định sẽ ở bên Lý Phù Phong? Mà hấn, thì sau khi trả giá, phóng khoáng, không cần báo đáp mà xoay người rời đi?

Không không, không phải, ta muốn nghĩ không phải là cái này, ta muốn nghĩ cái gì đây? Ta chung quy cảm thấy...

Đúng rồi, Phượng Nghi hấn có phải vẫn cảm thấy, ta thực ra không thích hấn, ta thích vẫn là Lý Kha kiếp trước, Lý Phù Phong bây giờ hay không? Hấn cho rằng ta ở bên hấn, xem như cái gì? Là ta muốn tìm một chỗ dựa vững chắc? Là ta xuất phát từ thói quen? Hay là hấn cho rằng, ta chẳng qua có ý đồ vì hấn anh tuấn mạo mỹ còn có năng lực cao cường hay là quyền thế kinh người?

Không không, ta không biết ta đang nghĩ cái gì, đầu óc ta hoàn toàn rối loạn!

Còn nữa, ánh mắt Lý Phù Phong nhìn ta lúc ban ngày.

Ánh mắt của hấn, cái loại... cái loại ánh mắt ấy, khiến ta cảm thấy hoảng sợ...

Đầu đau quá, ngực giống muốn như muốn vỡ ra.

Hấn, hấn nhớ lại bao nhiêu?

Trong lòng hấn, đối với ta, lại là thế nào?

Như vậy, canh luân hồi này thật sự hữu dụng sao? Hấn thật sự là Lý Kha? Hấn nhớ ra kiếp trước? Vậy hấn cũng có thể nhớ tới một đời hấn làm Tổng thư sinh kia chứ? Trong lòng hấn, còn có tình yêu với ta không? Có ký ức với Tam Lục không? Là không chút động lòng sao?

Hấn muốn nói với ta cái gì?

Khi đó... bị Phụng Nghi cắt ngang, Phụng Nghi nói, chúng ta sắp thành thân... Về mặt của hắn...

Rất đau...

Ta lấy tay đè chặt huyết thái dương, vô lực tê liệt ngã xuống.

Đau quá, ta chỉ có thể cảm giác đau, cũng đã phân không ra là chỗ nào đang đau.

Thân thể giống như đang đốt trong lửa, lại giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén xuyên qua.

Không có cảm giác khác, chính là đau! Đau đến mức ta há miệng, lại không phát được ra tiếng, cũng không thể hít được không khí.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Lòng vòng trước Quỷ Môn quan

Ta cảm thấy ta đang đi trên một con đường rất dài, ta không biết ta từ đâu tới, cũng không biết con đường này dẫn đến đâu. Ta dừng không được, đôi chân dường như không phải là của mình, mấy mớ bước về phía trước.

Không cần ai phải nói, ta biết đây là một con đường có đi không có về, ta cũng biết mình không nên đi tiếp, thế nhưng ta dừng không được.

Hơn nữa, dừng lại, để làm gì?

Ta không biết về từ đâu, ta cũng không biết, về làm gì.

Xa xa dường như có ai đang khóc thảm, kêu rên, tiếng kêu cứu thê lương, tiếng giận dữ quát mắng, nhưng chúng, đều không liên quan tới ta.

Ta cũng không có biện pháp đi bận tâm thay cho người ngoài.

Ta chỉ là, từng bước một, tiếp tục đi về phía trước.

Thế nhưng, bước chân lại chậm dần.

Có thứ gì đó vướng chân ta.

Ta không thể cúi đầu, thậm chí, ta đã không còn công năng “nhìn” bình thường.

Ta chỉ cảm giác được, có thứ gì cuốn lấy chân ta, sau đó, cuốn lấy eo ta, bả vai, cánh tay, kéo ta ngược lại.

Thứ kia quấn rất chặt, ta sắp bị siết thành khối vụn.

Thế nhưng loại sức mạnh này rất lớn, còn hơn quán tính ta muốn đi về phía trước.

Ta cảm giác mình giống như một con diều, bị một cái dây rất dài kéo. Cho dù gió ra sức thổi ta về phía ngược lại, thế nhưng sợi dây thừng kia vẫn kiên quyết, kéo ta về phương hướng ban đầu.

Sức mạnh ấy càng lúc càng nhanh, ta cảm thấy ta bị kéo xệt qua trên không trung, hai chân sớm đã rời khỏi mặt đất, thân thể không cảm giác được sức nặng.

Mãi đến khi, ta cảm giác mình đột nhiên không còn trôi buồm, nặng nề rơi xuống.

Tay chân co quắp một trận, giống như... một con ác mộng vừa kết thúc.

Ta hỗn loạn, cảm thấy trong cổ họng giống như hóa thiêu, ta từ từ mở mắt ra, a, dường như... mọi thứ đều không có gì thay đổi.

“A, sư phó, người tỉnh rồi?”

Thanh âm của Hối Đại Mao nghe dịu dàng chưa từng thấy, ta nhìn nhìn bên giường, hắn đã bung một chén canh tới: “Người thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma, cũng ngủ bốn ngày rồi.”

Ta muốn giơ tay lên nhận lấy chén thuốc, thế nhưng không động đậy được.

Tẩu hỏa nhập ma?

Thì ra cảm giác này chính là tẩu hỏa nhập ma... Rất đau.

Yêu cũng không phải là kiên cường đến kim cương bất hoại, cũng sẽ gặp phải nguy hiểm như thế.

Ta nhớ tới đoạn trí nhớ mơ hồ ban nãy, không biết đó có phải là Quỷ Môn quan? Hoàng Tuyền lộ trong truyền thuyết hay không?

Có lẽ phải, có lẽ không.

Thế nhưng ta bây giờ đã trở lại.

Hồi Đại Mao kê một cái gối sau lưng cho ta, sau đó múc từng thìa canh thuốc đút cho ta.

Môi ta thử động một cái, nhưng không phát ra được thanh âm nào.

“Không cần vội vã nói chuyện, trước tiên dưỡng thân thể đi.”

Hồi Đại Mao có chút cuống chân cuống tay, một chén thuốc lãng phí không ít, bắt quá vẫn là cho ta uống ít nhất được phân nửa.

Lúc hần lấy khăn vải lau khô miệng cho ta, ta rốt cuộc có thể phát ra một chút thanh âm. Chén thuốc vừa mới uống không biết là vị gì, thế nhưng sau khi uống vào cảm giác ấm áp lan tràn trong thân thể, ta biết thân thể mình bây giờ có bộ dạng gì, toàn bộ rối loạn, hơn nữa pháp lực khô kiệt. Có lẽ, không khác trạng thái khi ta đầu hết đèn tắt lâm vào ngủ say sau biến cố Đào Hoa quan lần trước, không, có lẽ còn tệ hơn. Lúc ấy ít nhất không có kinh mạch rối loạn nội thương nặng nề.

Tầm mắt ta chậm rãi hướng xuống dưới, thứ buộc ta, kéo ta về ấy...

Hắn là là dải băng Từ Hằng tặng ta này? Dải băng tên là Lưu Vân.

Lại nhờ Từ Hằng cứu ta một mạng.

Thế nhưng, chỉ trông vào dải băng này, là có thể làm được sao? Có phải còn có...

Ta có chút nghi hoặc, thế nhưng chỉ cần hơi chút dụng tâm suy nghĩ, liền cảm thấy trong óc có vô số cái kim nhỏ đang đâm vào!

“Nghỉ ngơi đi.”

Ta có chút mệt mỏi nhắm mắt lại, lần này rốt cuộc phát ra được thanh âm, mặc dù trầm thiếu chút nữa thì nghe không được: “Đừng nói cho, đình Đông Dương...”

Bên giường một mảnh trầm mặc.

Ta mở mắt ra, nhìn hắn.

Hồi Đại Mao chậm chạp gạt đầu, ta mới một lần nữa nhắm mắt lại.

Ta thật sự là rất vô dụng.

Gặp được chút việc, lại không ai đánh ta giết ta độc ta, ta cứ nhiên tự mình làm cho tẩu hỏa nhập ma, nói ra còn không cười rộ rỡ hàm người ta?

Phượng Nghi... không biết bây giờ ở đâu, đang làm những gì.

Người của Lý gia, có lẽ còn ở lại trong động đi...

Ta khi ngủ khi tỉnh, phần lớn thời gian đều là hôn mê, cũng có khi là ý thức không rõ, là một loại trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh. Lúc này ta có thể nghe được bên cạnh có người đi lại, khẽ nói chuyện, có người cho ta uống thuốc, còn làm thông kinh mạch, điều tức vận khí thay ta.

Lúc tỉnh, luôn có thể nhìn thấy Hồi Đại Mao trông ta, hắn chuyện gì cũng không mượn tay người khác, mặc dù thoạt nhìn không bình tĩnh như bình thường, làm việc cũng ầu hơn, thế nhưng tâm ý của hắn làm ta cảm động.

Nói thật ra, thu đồ đệ này thực sự không phí công, tuyệt đối ta là kiếm được.

Cho dù không đề cập tới khổ cực trung tâm của hắn ngày thường, không nhìn thân thiết chu đáo mấy ngày nay của hắn, chỉ nói ta lúc trước ngủ say ba trăm năm kia... Sau khi Lý Kha mất, hắn trông Bàn Ti động, còn bảo vệ ta.

Ta vẫn là sư phó của người ta cơ đấy, kết quả toàn cần đồ đệ bận tâm phí công, sư phó đây làm thật sự là có chút mặt dày. Ừm, ta trước kia rất ghét Đường Tăng, chỉ thuận nước giòng thuyền xé một mảnh giấy, để Tôn Ngộ Không từ dưới chân núi chui ra, sau đó con khi liền ra sông vào chết nuốt giận bán mạng một đường cho hắn, đồng thời còn phải chiều cổ hắn ăn mặc ở đi lại, dẫn đường và hậu cần đều một mình ôm lấy mọi việc, còn thường thường

bị hủy hoại tinh thần và giầy vò thân thể — lời chú căn cô kia, ta cũng phải hận nghìn răng nghìn lợi thay cho con khi. . .

Ôi, được rồi, ta không phải Đường tăng, ít nhất ta cũng chưa từng tra tấn Hôi Đại Mao.

Tinh thần ta dần dần khá hơn trước, khi tỉnh dài hơn, lúc ngủ ngắn hơn. Ta suy nghĩ, ngày khác ta phải bồi thường bồi thường Hôi Đại Mao cho tốt, cho hân thoải mái hưởng thụ nhiều hơn, ít để cho hân làm việc vất vả. A, đúng, Thái Mai sư cô còn tặng ta không ít thuốc bổ này, pháp bảo hộ thân này, dù sao cái ta có thể sử dụng cũng có hạn, không bằng mượn hoa hiến phật, dùng để cảm ơn Hôi Đại Mao là tốt nhất.

Chờ khi ta có thể tự mình ngồi, uống nước uống thuốc, cũng có thể tự mình vận khí điều tức, mới có chút kỳ quái vì sao những con chuột con nhện khác trong động cũng không đến thăm ta.

Hôi Đại Mao giải thích, bởi vì sợ tin tức ta bị thương nặng sẽ khiến toàn bộ trên dưới động đều bất an, lo lắng sợ hãi, cho nên không nói với người bên ngoài.

Ta gật đầu tán thành, khen hân chuyện này làm tốt.

Thấm thoát, ta đã ngủ trên giường gần một tháng. . . Cảm giác mình tựa như người thực vật, các khớp xương cũng sắp gỉ sét rồi.

Mấy ngày nay. . . đình Đông Dương cũng không có tin tức gì.

Phượng Nghi hân. . . một lần cũng không xuất hiện trước mặt ta.

Thi thoảng vừa nghĩ đến chuyện này, ta sẽ lập tức nghĩ những chuyện khác dời suy nghĩ đi.

Trời đã sáng, trải qua ánh mặt trời chiếu xạ phản xạ chiếu trước cửa sổ, hoa nở trong đình viện trái lại rất có sức sống, Hôi Đại Mao đun thuốc gì đó chỗ góc phòng ngoài cửa sổ. Ta rất muốn nhìn xem hoa đỏ cây xanh ngoài cửa sổ, đỡ mình chậm rãi ngồi dậy, sau đó đi từng bước một đến phía trước cửa sổ.

Ừm, bên ngoài còn có chút gió, thổi vào mặt, có phần ấm áp.

Ta neho mắt lại nhìn lên trên, ánh mặt trời chiếu từ trên phản xạ xuống làm ta đầu vầng mắt hoa, ta giơ cánh tay lên che trước mắt, lại không nỡ không nhìn.

Thực sự, đến Quý Môn quan lòng vòng.

Mới cảm giác sống tốt đẹp như thế.

Ta không muốn phí hoài bản thân mình chút nào, thực sự.

Cho nên trần tẩu hỏa nhập ma này, ta một mặt cảm thấy kỳ quái, một mặt lại cảm thấy mất mặt.

Thật sự, rất mất mặt.

Không người nào có lỗi với ta, ta lại yếu đuối muốn chết, gặp phải chút chuyện đã muốn chết muốn sống.

Phượng Nghi còn sống, ta còn sống. . . Lý Phù Phong, hân cũng còn sống.

Tất cả mọi người còn sống thì tốt rồi. Những chuyện khác, đều không quan trọng.

Ta đứng không vững lắm, sắp người dưới, nằm nhoài trên bệ cửa sổ.

Gió nhẹ thổi cây hoa lá cây khe khẽ, vang xào xạc. Ta có thể ngửi được hương hoa, hương lá cỏ, không biết tên nào trong động thềm ăn, có lẽ lại đi bên ngoài đào tổ ong trộm mật, có thể ngửi được mùi mật hoa loáng thoáng. Còn có sáng chói của ánh mặt trời, hình dạng của đóa hoa, xúc cảm gió khẽ thổi vào mặt.

Chân thật như thế, tốt đẹp như thế.

Ta rất yêu sinh mệnh, ta không muốn chết chút nào.

Bởi vì, chỉ có còn sống, mới có hi vọng.

Còn sống, mới có hết thảy.

Hôi Đại Mao đang dùng quạt hương bồ quạt lửa của lò thuốc, bỗng nhiên ngừng tay, quay đầu nhìn ra ngoài.

Ta bây giờ không cảm giác linh mãnh bằng hân, sau khi hân phát hiện, ta cũng quay đầu, mới nhìn thấy Lý Phù Phong.

Hân mặc một bộ quần áo màu vàng hơi đỏ, có chút giống đạo bào thân đối, đang đứng phía ngoài cửa viện.

Hắn so với trong ấn tượng của ta... dường như gầy hơn.

Cũng có thể là ta nhớ lầm.

Ánh mắt hắn đen láy, lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích.

Cây quạt trong tay Hôi Đại Mao đập xuống bên cạnh bếp lò, bị ngọn lửa nhen lên, nhất thời nổi lên khói. Hắn ối một tiếng vỗ đóm lửa phía trên, ta phục hồi tinh thần lại, khàn giọng nói: “Lý công tử, mời vào ngồi một lát đi.”

Hắn chậm rãi đi tới, ta nhìn hắn, ta nghĩ... ta tựa hồ thấy được một chút bóng dáng của Lý Kha, thế nhưng tỉ mỉ muốn đi tìm dấu vết ấy, lại cảm thấy cũng không giống lắm.

Hắn đi vào gian ngoài, ta vịn tường chậm rãi đi ra, thở sâu, cũng bước khỏi cửa buồng.

“Ngồi đi.”

Hắn không có ngồi, chỉ thấp giọng hỏi: “Ta nghe nói, ngươi hình như bị bệnh vài ngày.”

“Phải, bệnh nhỏ.”

Hôi Đại Mao không biết từ đâu bung ra hai chén trà, đưa cho hắn một chén, chén kia đặt trước mặt ta. Lò thuốc bên ngoài vẫn còn đang cháy đấy, thế nhưng hắn lại đứng ở kia không đi, tựa hồ có chút cảnh giác, cứ như sợ người này tổn thương đến ta.

Mặc dù ta bây giờ rất suy yếu, thế nhưng cũng không đến mức một người phạm liên xử ý được ta.

Hắn hơi do dự: “Ừm, có một việc nhỏ, chỉ sợ phải phiền toái ngươi.”

Trong lòng ta không biết vì sao, dâng lên một cổ bi thương chua chát, nhàn nhạt.

Đối thoại của chúng ta như vậy, thực sự chẳng khác nào người lạ.

Chúng ta sẽ khách khí như vậy, nói đoạn tình cũ ngày trước ấy sao?

Cuống lười hơi chưa đáng, ta chậm rãi bung trà lên, uống một ngụm, nghe thấy người đối diện kia nói: “Một vị tộc huynh của ta, hẳn là có chỗ nào đặc tội, cho nên... bị tạm giam lại. Ta muốn đến, nhận lỗi thay hắn, lại xin một cái tình.”

Ta hơi sững sốt, sau một lúc lâu mới nhớ ta hẳn nói tới ai.

Chính là... người nhìn trộm trong sân bị ta đã thương kia.

Ta còn thật sự không biết hắn bây giờ thế nào, ban đầu cũng không định nghiêm túc so đo với hắn.

Ta quay đầu nhìn Hôi Đại Mao, người nọ hẳn là hắn coi chừng.

Thế nhưng Hôi Đại Mao cũng lộ vẻ có chút mê hoặc, có lẽ là bận quá cũng nhất thời không nhớ được người đó.

Ta nói: “A, là có chút hiểu lầm, nếu ngươi nói thế, vậy để Đại Mao đưa hắn về đi. Đại Mao, người ngày hôm đó, lập tức sai người đưa đến chỗ của Lý... Lý viên ngoại đi.”

Phụ thân của Lý Phù Phong, ta vốn đều gọi hắn là Lý mập mạp, nhưng trước mặt người khác đương nhiên không thể xưng hô như vậy được.

Người đối diện vẫn còn có chút trầm mặc, bộ dáng có lời muốn nói lại không mở miệng.

Ta nghĩ, hẳn lấy chuyện đó để mở đầu, lời nói đằng sau muốn nói lại thôi, có lẽ là vì Hôi Đại Mao đứng ở một bên.

Ta quay đầu nháy mắt với Đại Mao.

Hôi Đại Mao rõ ràng cũng nhìn thấy ra hiệu của ta, hai chân lại giống như đóng đinh trên mặt đất, không có chút ý tứ di chuyển.

Ta háng háng giọng, khề ho rồi nói: “Đại Mao, ngươi đi xem thử thuốc sắc thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Những ngày đã trôi qua

Ánh mắt Lý Phù Phong quan sát ta, có chút mờ mịt.

Ta rất hiểu cảm thụ của hắn, ta cũng rất mờ mịt.

Người thanh niên trước mặt ta đây, bởi vì canh luân hồi, nhớ tới một đoạn ký ức ba trăm năm trước. Đôi thành người yếu đuối bình thường, có lẽ sẽ bị kích thích điên rồi cũng nói không chừng.

Hồi Đại Mao tuy rằng đi ra ngoài, nhưng chúng ta lại ai cũng không... mở miệng trước.

Ta không biết, hắn biết bao nhiêu, trong lòng lại nghĩ như thế nào.

Ta cũng không biết, nên mở miệng như thế nào.

Chẳng lẽ nói, hi, xin chào, ba trăm năm không gặp ngươi có khỏe không?

Hay là, ngươi có phải vẫn còn thích ta hay không? Ngươi...

“Ngươi trước kia, thật sự chỉ có... nhỏ chút xíu như vậy sao?”

Hắn đưa tay ra dấu một chút, chính là cỡ cái hà bao Lý Kha chứa ta trước đây.

“Ừ...” Ta ngẩn ra trả lời một tiếng: “Khi đó cũng không tính nhỏ, ban đầu còn nhỏ hơn. Ta bây giờ nếu như biến về nguyên hình, cũng không lớn hơn khi đó được bao nhiêu.”

“Vậy sao?”

“Ừ.” Ta khoa tay múa chân một chút: “Con nhện có lớn thế nào, cũng vẫn là con nhện mà, không thể lớn bằng con trâu được, vậy cũng rất không hợp thói thường.”

Hắn gật gật đầu, nói: “Bệnh của ngươi, có nghiêm trọng không?”

“Không sao.”

“Ngươi đừng gật ta. Có thể làm cho ngươi bây giờ bước đi cũng khó khăn, nói chuyện hữu khí vô lực, nhất định không phải chuyện nhỏ gì. Là luyện công xảy ra sự cố gì? Hay là...” Hắn bỗng nhiên hí mắt lên: “Hay là tộc huynh của ta, làm ngươi bị thương?”

“Không phải. Ngươi đừng nghĩ loạn.”

Có điều... chính ta cũng bỗng nhiên có chút nghi ngờ.

Kỳ quái, sau khi tên kia xuất hiện, ta liền tẩu hỏa nhập ma, chẳng lẽ hắn thật sự làm cái gì sao?

Không có khả năng a... Ta không có cảm giác bị ám toán, hắn là chẳng qua khi đó nỗi lòng của chính ta quá rối loạn!

“Ngươi là, ngươi...” Ta do dự vài lần, vẫn là hỏi ra: “Ngươi, thật sự nhớ lại chuyện lúc trước sao?”

Hắn tựa hồ lấp bắp kinh hãi, liếc mắt nhìn ta, lại dòi tằm mắt đi.

“Ta không biết... Những chuyện kia giống như mộng, ban đêm mỗi ngày... Bất kể ta có muốn hay không, nó đều sẽ xuất hiện. Có đôi khi ta sẽ vô duyên vô cớ té xỉu, hoặc là mê man không dậy nổi. Còn có đôi khi, người trong nhà kể ta giống như bị chứng cuồng loạn, hồ ngôn loạn ngữ, không thể tự động kiềm chế. Ta không có cách nào coi chúng như ảo giác, ta cảm thấy chúng, thực sự giống như... những chuyện đã phát sinh trên người ta. Chính là... ta thấy ta là một tiểu đạo sĩ, từ nhỏ lớn lên trên núi, sư phó dạy chúng ta, phải phò tá chính nghĩa, lấy trừ ma vệ đạo làm trách nhiệm. Nhưng, chúng ta cả ngày đều ở trên núi, mà rốt cuộc là cái gì, ta không biết, cũng chưa từng thấy...”

“Lúc ta thanh tỉnh, ta vẫn là chính ta, thế nhưng không thể khống chế chính mình, những khi ấy, ta thành một người khác. Ta tên là Lý Kha...”

“Ban đầu ta cũng sợ hãi, về sau ta cảm thấy đây không phải là ai đầu độc ta, cũng không phải là cảnh trong mơ hay là ảo giác của ta.”

“Ta bắt đầu có chút tò mò, ta bắt đầu muốn biết người kia, những việc trải qua của hắn. Ta có thể nhìn ra hắn sống những năm tháng sớm hơn, xưa hơn bây giờ. Sách hắn xem, còn nữa... quần áo người ta mặc khi đó, không giống như bây giờ. Ta đi lật sách, ta nói cho ta biết, ta có thể chứng minh chúng không có thật. Thế nhưng, không phải, chúng thật sự tồn tại.”

“Về sau, ta thấy được, một con nhện nhỏ...”

Ta ngo ngắc ngồi ở đó.

Phượng Nghi không gạt ta.

Người này...

Hắn thật sự là chuyển thể của Lý Kha a.

Ta ngỡ ngác ngồi ở đó nghe hắn dứt quãng kể tiếp, hắn cố hết sức nói, ta cũng cố hết sức nghe.

Có một số việc, ta nhớ rõ.

Có một số việc trong trí nhớ của ta đã mơ hồ, hắn cũng có thể nói ra, tỉ mỉ.

Việc này, ngoại trừ ta và Lý Kha, không có người nào khác biết.

Không có người thứ ba biết.

Hồi Đại Mao vẫn đứng bên cửa sổ, ta biết.

Hắn đang nghe sao? Hay là, đang suy nghĩ những chuyện gì khác?

Mạch suy nghĩ của ta theo lời kể của hắn mà dần dần, quay lại.

Ngược dòng thời gian, đoạn chuyện xưa ấy dừng ở chỗ cũ, cũng không có bị ta quên đi.

Ta nhớ cái loại ánh mắt không nói bị ức khuất lại rất quật cường khi đặc biệt tới báo tin lại bị hiểu lầm của hắn. Ta nhớ tâm tình sợ hãi của ta khi hắn cứu ta về Thục sơn. Ta nhớ thời gian ngắn ngủi, chúng ta không buồn không lo tại Vô Ưu các kia. Ta nhớ phần bi thương cùng với đau lòng sau khi bị sự thúc của hắn vạch trần ta hốt hoảng chạy trốn ấy.

Ta cũng nhớ lần gặp mặt ngắn ngủi sau khi xa cách mấy năm đó.

Thời gian chúng ta sống chung với nhau, thật sự không nhiều lắm.

Về sau... ta ngủ say không tỉnh, hắn vẫn trông ta...

“Đào cô nương.”

Ta hít một hơi thật sâu, chuyển ánh mắt về phía hắn.

“Xin người đừng khổ sở. Mặc dù, kết quả khi đó, có lẽ người ngoài xem ra là tiếc nuối...” Hắn thấp giọng nói: “Thế nhưng Lý Kha khi đó, sống rất yên ả, an tường. Vì thân thể bị thương, cho nên không có biện pháp lại tu luyện pháp quyết của đạo gia, bằng không, Lý Kha khi đó, nhất định sẽ cố gắng tu hành, tuy rằng không hi vọng xa vời có thể trường sinh bất lão, thế nhưng, sống lâu chút năm tháng chung quy hắn có thể làm được. Thật ra, ta tới đây, chủ yếu là muốn nhìn xem người... Ta chung quy cảm thấy, hắn là nên nói với người cái gì.”

“Thế nhưng đến khi ta nhìn thấy người, ta đột nhiên nghĩ đến, ta bây giờ xem là ai? Đoạn ký ức kia, với ta, rốt cuộc hắn là xem như, ý nghĩa gì đây?”

Đúng vậy.

Ta cũng không rõ. Hắn hiện tại, rốt cuộc là ai? Là Lý Kha? Hay là Lý Phù Phong?

Hắn rốt cuộc xem như Lý Kha, hay là Lý Phù Phong chứ? Ký ức của kiếp trước đã trở lại, tình cảm cũng trở lại sao?

Ta không rõ.

Loại tình huống này, quá ly kỳ, trước kia cũng chưa từng nghe nói.

Chỉ hình như từng nghe nói có nơi, trẻ con sau khi sinh hạ liền hồ ngôn loạn ngữ, có người nói đó là ác quỷ ám, có người nói là khi đầu thai uống thiếu một hớp canh Mạnh bà, bọn họ sẽ mời đạo sĩ làm phép, cho đứa bé kia uống máu gà, máu chó mực...

Nghe nói, có lẽ như vậy đứa nhỏ sẽ quên đi tất cả quá khứ, một lần nữa bắt đầu.

Mà Lý Phù Phong, hắn không giống như vậy.

Hắn đã có từng trải với đời người chừng hai mươi năm, lại đột nhiên nhớ ra nhiều như vậy... Chuyện này, với hắn mà nói, càng nhiều mờ mịt và đau khổ hơn phải không?

“Một đời ấy khi Lý Kha đi, cũng không yên tâm lắm. Hắn không biết, về sau... người sẽ ra sao. Sẽ vẫn ngủ tiếp, hay là có một ngày sẽ khỏe lại. Sau khi tỉnh lại, có đau lòng hay không... có thể sống êm đẹp hay không. Ta hiểu biết càng rõ ràng đoạn chuyện cũ ấy, cũng càng hiểu biết tâm tình của Lý Kha.

Bây giờ nhìn thấy người, rất tốt. Ta nghĩ, bất kể là người kia lúc trước, hay là ta bây giờ, đều có thể yên tâm” Hấn lộ ra nụ cười với ta, hốc mắt lại hơi đỏ lên. Biểu tình ấy, vừa phiền muộn, lại vui mừng, còn mang theo... rất nhiều tình cảm khó có thể nói hết, ta không hiểu được cũng nói không rõ.

“Lý Kha...” Nước mắt của ta không chịu khống chế ra sức chảy, ta đưa tay che mắt lại, cúi đầu. Ta cố gắng kiềm chế bản thân không khóc ra thành tiếng.

“Đừng khóc, thật ra, lúc ấy, loại tâm tình này của ta, khi vẫn chăm sóc người, loại tình yêu đó, đã chậm rãi lắng đọng, ta nhìn người giống như nhìn một người thân, trông người, giống như trông một phần yên ổn. Không phải có người nói sao? Tình nhân tuổi trẻ, làm bạn tới già. Thật ra, mặc dù lúc ấy người luôn ngủ, ta vẫn cảm thấy rất kiên định. Ta có lời gì, liền nói cho người. Hơn nữa, ta còn nghĩ, may mà người vẫn ngủ, không thấy được bộ dáng ta già đi. Nếu như lúc ấy người thực sự tỉnh, ta lại dần dần già, vậy mới không xong đây...”

Ta nghẹn ngào, che chặt miệng lại.

“Đừng khóc, thật sự. Khi vừa mới nhớ ra, ta cũng thường xuyên cảm thấy ngực ê ẩm, bây giờ khá hơn nhiều rồi. Nhìn thấy người sống tốt, ta liền nghĩ thông suốt. Thật sự, ta nghĩ ta có thể yên tâm. Người bây giờ sống rất tốt, vị Phụng hoàng kia, thật sự là nhân vật kinh tài tuyệt diệu, vô cùng xứng đôi với người, người nhất định sẽ hạnh phúc. Lại nói, các người nếu thực sự làm hi sự, ta cũng xem như người nhà mẹ đẻ, đưa dâu chắc chắn là không thể thiếu phần ta...”

Hấn càng khuyên, ta càng cảm thấy bị ai trong đó.

Ta không biết, rốt cuộc chỗ nào sai.

Ta không có làm sai cái gì, Lý Kha càng không có.

Thế nhưng hiện tại...

Vì sao, chúng ta lại biến thành như vậy?

Ba trăm năm, thương hải tang điền.

Với ta lại chẳng qua là thời gian ngắn ngủi ngủ một giấc, nhân gian cũng đã qua vô số đông hè, đời người rất ngắn ngủi, ba trăm năm có thể trải qua mấy phen luân hồi...

Bây giờ chúng ta rốt cuộc một lần nữa sum họp, thế nhưng, tất cả đã không còn như trước.

Hấn đi tới, nhẹ nhàng ôm lấy ta, vỗ lưng thuận khí thay ta.

“Ôi, thật sự là, đều nói nữ nhân làm từ nước, không ngờ nhện cũng có nhiều nước mắt như vậy ha...” Hấn nửa bắt đắc dĩ nửa trêu chọc nói.

Cửa đột nhiên bịch một tiếng bị mạnh mẽ đẩy ra, Hôi Đại Mao đen mặt bung thuốc đứng trước cửa, có phần âm u nói: “Su phớ! Uống thuốc!”

Lý Phù Phong buông lỏng tay ra, ta kinh hãi, ngẩng đầu lên, vừa gạt lệ vừa nhìn hấn: “Người... ăn thuốc súng à? Không cần kêu lớn tiếng như vậy, ta lại không điếc.”

Hôi Đại Mao đi tới, không biết hấn là cố tình hay là vô ý, chỗ đứng vừa vặn chính giữa ta và Lý Phù Phong, giống như thị uy bung thuốc cho ta.

“Đại Mao, đừng vô lễ như vậy... Người khi đó không phải cũng được không ít từ Lý Kha sao? Đừng bày sắc mặt như thế nữa, các người hiện tại coi như là bạn cũ gặp lại.”

Lý Phù Phong mỉm cười gạt đầu với Hôi Đại Mao, thế nhưng Hôi Đại Mao lại hờ hững, bộ dạng xem thường người ta, rất không muốn giao tiếp với hấn.

Ôi... Dây thần kinh của người này nổi sai à?

Chuyện này nháo... Lý Phù Phong nhớ chuyện kiếp trước, thế nhưng Hôi Đại Mao lại cứ như bị chứng mất trí nhớ quên sạch chuyện trước kia.

Ta uống một ngụm thuốc, đột nhiên cứng đờ tại đó...

Mẹ ơi, đây... đây...

Ta cố gắng, khắc chế chính mình, không được phun thuốc ra.

Thế nhưng, nuốt xuống, ta cảm thấy ta thật sự làm không được, nhất định sẽ lại nôn ra!

Đây là canh hoàng liên hay là mật rắn? Sao lại đắng như thế?

Hôi Đại Mao, hấn biết rất rõ rằng ta không chịu được đắng nhất, đây, đây là thuốc gì, ta đắng, ta cảm thấy đầu lưỡi của ta vô cùng đắng chát, ngay cả da đầu cũng đã tê rần!

Lý Phù Phong có chút lo lắng nhìn ta, Hôi Đại Mao ngoài cười nhưng trong không cười khuyên bảo: “Sur phó, mau thừa dịp nóng uống đi, lạnh càng đáng.”

Ta thật sự chịu không nổi, kiên trì, lấy ra dũng khí hi sinh vì nghĩa, ừm ực nuốt một ngụm lớn.

Ồ, không, không được.

Mí mắt ta lật lên, bị thuốc này làm cho một đầu thẳng tắp cắm xuống phía trước!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Thật thà thì bị nghiêm trị, kháng cự thì càng nghiêm

Thực ngốc, thật sự.

Thế nhưng chuyện mấy ngày nay... cùng lúc có nhiều chỗ không thích hợp như thế, nếu như ta còn nghĩ không ra, vậy ta thật sự là ngốc muốn chết!

Lúc Hôi Đại Mao đỡ ta, ta nắm chặt một tay hắn, Lý Phù Phong vươn tay cũng muốn đỡ ta, thế nhưng Hôi Đại Mao đứng gần hơn, tay Lý Phù Phong vươn ra, khựng trên không trung.

Ta nhìn cái tay ấy.

Hắn chậm rãi buông tay, khẽ cười với ta: “Ngươi tỉnh dưỡng cho tốt, ta đi trước.”

Trên mặt ta vẫn còn lơ mơ, nước mũi nước mắt gì đều có, yết hầu lại bị thuốc đắng này nhồi vào, ta không dám há mồm, há mồm một cái khẳng định sẽ phun ra.

Không đợi ta nói tạm biệt, Lý Phù Phong đã xoay người đi rồi.

Hôi Đại Mao giả mù sa mưa nói: “Sur phó, người ta cũng đi rồi, đừng nhìn nữa, người nghỉ ngơi một chút đi.”

Ta quay đầu, miệng đầy thuốc không lãng phí chút nào, phụt một tiếng phun hết trên người hắn! Vạt áo trước đều dính nước thuốc vừa khó coi vừa khó ngủ, trên người ta ngược lại sạch sẽ một giọt không dính. Sắc mặt Hôi Đại Mao lập tức nhìn không gì sánh được, thế nhưng hắn bây giờ lại không thể buông tay ra, nếu như hắn buông lỏng tay, ta có lẽ sẽ ngã lăn quay!

“Ngươi, ngươi...” Hắn hòa hoãn lại, ngữ khí bình thản: “Ta đỡ ngươi nằm đi.”

Thuốc vừa phun ra, ta cũng cảm thấy ngực dễ chịu hơn, ngay cả khó chịu tích nhiều ngày kia cũng dường như tán đi theo.

Hắn đỡ ta đến bên giường nằm xuống, đưa cho ta một ly trà súc miệng, sau đó làm phép làm sạch vết bẩn dưới đất. Hắn nói: “Ta đi thay quần áo.”

Ta gật đầu, hắn xoay người đi ngoài. Lúc một chân đang bước khỏi cửa, ta bỗng nhiên lên tiếng gọi: “Phượng Nghi.”

Hắn ừ một tiếng, quay đầu.

Sau đó hắn liền sững ra đó.

Ta ôm trán, không biết nên dùng vẻ mặt gì đối mặt hắn mới được.

Ta thật ngốc! Tới tận hôm nay mới nhìn ra chỗ sơ hở của hắn.

Rõ ràng Hôi Đại Mao chăm sóc người khác vô cùng sỗ sàng, nhất là chăm sóc ta, thói quen, khẩu vị, sở thích của ta, không có cái nào hắn không biết. Mà từ mấy ngày qua ta nằm lại tỉnh, Hôi Đại Mao mặc dù chăm sóc ta phi thường chu đáo, thế nhưng tay chân lại không nhanh nhẹn thuần thục như trước kia.

Ta còn tưởng rằng bởi vì ta bệnh nặng, Hôi Đại Mao lo lắng nên bị loạn, cho nên mới ảnh hưởng đến cử chỉ hàng ngày của hắn.

Thế nhưng, thế nhưng! Ta cứ ngốc như vậy! Hôi Đại Mao tuy rằng mấy năm nay cũng đọc một ít sách, công lực tiến bộ cũng không ít, thế nhưng vận khí thay ta, còn có, kê đơn phối thuốc những chuyện ấy hắn sao có thể biết được?

Mấy ngày hôm trước đầu ta mê man không dùng được, thôi được... Đây không tính là lý do! Có điều, nếu không phải là hôm nay xảy ra chuyện này, hắn bại lộ rõ ràng như thế, đừng nói chân tướng, tay tướng móng tướng cũng lộ ra, ta còn nhìn không ra sơ hở, ta rõ ràng bỏ đầu đi làm đũa ngọc là tốt

nhất!

Hắn thờ dài, chậm rãi quay lại.

Từ từ xoay, diện mạo thân hình của hắn thay đổi từng chút, giống như... Khụ, liền giống như người máy kim loại lỏng trong Kê hỷ diệt (1) kia, song tự nhiên, và đẹp hơn trong đó.

“Bị nàng nhìn ra?”

Ta hừ một tiếng, không để ý đến hắn.

Người này, người này... cứ nhiên...

Cứ nhiên giả dạng làm bộ dáng của Hôi Đại Mao gạt ta!

Có điều, hắn ở trong này, Đại Mao thực sự đi nơi nào?

“Hôi Đại Mao đâu? Thằng nhóc này chết đâu mất rồi? Ta bị bệnh nhiều ngày như vậy hắn cứ nhiên cũng không tới chiếu cố, hơn nữa ngay cả cái mặt cũng không lộ!”

“Sao có thể chứ, hắn không biết lo lắng bao nhiêu, nàng ngày đó xảy ra chuyện, hắn vội vàng đến đình Đông Dương đưa tin, ta chạy tới... May mắn, may mắn, không có tới trễ. Nếu như trễ nhất thời nửa khắc, có lẽ...” Hắn đứng trước mặt ta, kéo một tay ta, ta dùng một chút lực đẩy hắn ra. Hắn thì không sao, kết quả ta vừa dùng sức, ngược lại lồng ngực của mình đau âm ỉ một trận.

“Đừng đừng, nàng ngàn vạn đừng nổi giận. Chúng bệnh lần này của nàng, cũng là bởi vì tức giận công tâm, chân khí linh lực đi loạn xung đột... Nàng bây giờ ngàn vạn phải bình tâm tĩnh tâm mới tốt.”

Ta hung hăng liếc xéo hắn: “Ta bệnh của ta, ta chết của ta, chàng quan nhiều vậy? Chàng không phải đều nói rõ ràng rồi, bày ra thái độ rồi sao? Về sau chàng đi đường Dương Quan của chàng, ta qua cầu độc mộc của ta, chúng ta...”

Lời nói phía dưới bị hắn chặn lại, ta hung hăng trừng hắn, thế nhưng không có sức đẩy hắn ra.

“Ta chưa từng nói muốn chia hai ngã với nàng. Ta chẳng qua là, hi vọng nàng nghĩ rõ ràng lại ra quyết định, không cần lưu lại... tiếc nuối cả đời.” Hắn dùng một chút, thanh âm rất thấp, thế nhưng đau đớn sợ hãi trong đó lại không giữ lại chút nào: “Ta khi đó nghĩ, nếu như không cứu được nàng, nếu như nàng thật sự đã chết, ta đây cũng...”

Ta quá ngu ngốc!

Lời thì ai chả biết nói, chỉ bằng hai câu này của hắn, là có thể xóa bỏ toàn bộ lừa dối của hắn sao?

Hắn giả dạng làm Hôi Đại Mao, lừa ta vòng quanh...

Thế nhưng trong lòng lại có một thanh âm nói, hắn cũng là vì tốt cho ta, để ta có thể an tâm tĩnh khí dưỡng thương!

Ta lập tức phản bác: Thế nhưng loại, loại hành vi này rất quá đáng!

“Ta biết, trong lòng nàng tức giận. Chờ nàng khỏe lại, nàng muốn đánh muốn mắng, ta tuyệt không dám cãi, nàng muốn trút giận thế nào cũng được. Sai ngàn sai vạn, đều là ta sai, thực sự...”

Ta buồn bực một chút, trong lòng có hai thanh âm không ngừng đối kháng nhau. Khi thì gió đông thổi bạt gió tây, lúc thì lại cảm thấy bên kia nói cũng rất có lý.

“Thuốc vừa rồi kia, sao lại đáng như thế? Hừ?”

Ta trừng, ta dùng sức trừng. Nếu như đao mắt có thể giết người, Phượng Nghi bây giờ sẽ mình đầy thương tích vô cùng thâm trọng.

Hắn cười khò: “Ta sai rồi, ta nhận sai, ta xin lỗi, được không? Lại nói, chính ta cũng không được lợi, thuốc kia còn không phải cũng phun trên người ta sao?”

“Chàng đừng hòng mờ nhạt trọng điểm. Thuốc này có thể đáng rụng lưỡi, ta có phun cũng là chàng làm hại. Phun trên người chàng cũng không phải có ý...”Ồ, đại khái có một chút xấu hổ ý thôi... Nhưng ta đương nhiên không thể nói như vậy.

Đúng rồi, hắn còn mặc bộ quần áo dơ kia.

“Chàng mau cởi đi.”

Hắn gỡ vạt áo, cởi áo khoác ra. Trên áo trong cũng dính tí tẹo, nhưng cũng không nghiêm trọng lắm.

Hơn nữa người này, sao lại biết tùy cơ ứng biến như thế chứ? Hắn vắt quần áo ở một bên, thuận thế ngồi xuống ngay bên cạnh ta.

Ta đang muốn mở miệng đuổi hắn, Phụng Nghi bỗng nhiên nói: “Ta là ghen tị. Thật ra, ta vẫn luôn ghen tị.”

Ta nháy mắt mấy cái, rất muốn giơ tay lên ngoáy ngoáy lỗ tai, để tránh nghe lầm. Cũng muốn xoay chính mình một phen thử xem, xem có phải ta phát chứng cuồng loạn hay không.

Phụng Nghi hẳn thế nhưng rất kiêu ngạo, mặc dù gần đây đỡ hơn nhiều, nhưng là lời nói, nói như thế, trước kia hắn tuyệt đối sẽ không nói!

“Ta căn bản không hào phóng như thế... Ta vẫn luôn ghen tị. Từ lần đó Tam Lục cho Lý Phù Phong uống canh luân hồi, Từ Hằng và ta cũng đã biết, kiếp trước, kiếp trước nữa của hắn... Ấy không khó tính, chỉ là, cũng không chắc chắn lắm. Ta không chỉ một lần nghĩ, Tam Lục thật nhiều chuyện, muốn cướp hắn thành thân thì cứ cướp đi, sao phải vất vả làm canh luân hồi, về vơi thêm chuyện, gây thêm rắc rối. Huống hồ, chẳng lẽ nàujetta thật sự không rõ, kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, nàng ta muốn lại tục tiền duyên không khó, thế nhưng nếu muốn như kiếp trước, ấy nhưng vốn...”

“Chàng đừng kéo người ngoài vào.” Ta ngăn cản một câu phòng hắn lạc đề.

“Được rồi.” Phụng Nghi bắt đầu dĩ cười khò: “Nói ngàn nói vạn, thật ra... ta không rộng lượng chút nào, ta vẫn hi vọng Lý Phù Phong hắn nhớ không nổi chuyện trước đây, hối hận mình vì sao vẫn rụt rè không chịu mở miệng...”

À, khi đó, Lý Phù Phong bên này vừa đi, Từ Hằng bên kia vừa lên đường, hắn đột nhiên cầu hôn với ta, thì ra... là bị chuyện này kích thích.

Nếu như không có chuyện này, hắn có phải còn tính, đợi thêm chừng nghìn năm nữa, ta cũng biến thành lão thái bà rồi, hắn mới định nói ra bản thân có loại ý tứ ấy với ta hay không?

Ồ, có lẽ, ta không phải người ngốc nhất.

Đính vào loại chuyện như tình yêu, ngay cả Phụng Nghi loại, ừm, loại người không gì không biết không gì không làm được này, cũng trở nên hơi ngốc nghếch, lo trước lo sau, lại lo được lo mất...

Ừ, trong lòng ta có chút cân bằng.

Đúng thôi, chỉ có một mình ta ngốc ngốc cái gì cũng không hiểu liên tiếp phạm sai lầm, vậy rất không công bằng.

“Ta vẫn nghĩ, nàng nhất định sẽ... vui vẻ đồng ý với đề nghị của ta, kết quả, phản ứng của nàng lại ngoài ý liệu của ta, cư nhiên sợ như thấy quỷ dạ xoa, bệ quan một cái chính là hai năm. Ta một mặt xây nhà trên đỉnh Đông Dương, một mặt quyết tâm, ta nếu như không thu thập được nàng...” Ta trừng hắn, hắn lập tức sửa miệng: “Ta nếu như không thể cầu được nàng gả cho, ta kiếp này ở ngay đỉnh Đông Dương không đi đâu hết!”

Lúc nào không giả bộ chứ, cái đuôi phụng hoàng lại nhếch lên rồi!

Hừ, ta mím chặt miệng, ý bảo hắn tiếp tục khai.

Kháng cự thì bị nghiêm trị, thẳng thắn thì... ừm, có khoan hồng hay không, còn phải thẩm tra nhiều hơn, để xem biểu hiện về sau đã.

“Khi cùng đi tiên hội Mai sơn, ta đeo chiếc trâm nọ cho nàng, ý tứ trong đó, không cần ta nói nàng cũng rõ, ta...”

“Ta không rõ.” Ta cố ý ném ra một câu.

Hắn tốt tính nói: “Phải, ta chẳng qua là không muốn để người ngoài lại có ý tưởng gì với nàng. Đeo chiếc trâm đó lên, người ngoài liền biết, quan hệ của ta và nàng!”

“Cái...” Chữ rầm kia ta cứng rắn nín xuống! Người kia! Loại mưu đồ này của hắn, thật sự là, thật sự là... Loại thời đại này cũng không phải hiện đại truyền thống mở mang, cho dù chúng ta là yêu, loại quan hệ bầu bạn chính thức này mà định ra, đó cũng là ván đã đóng thuyền hắt nước khó thu! Hắn đây rõ ràng chính là tạo thành sự thực đã định trước, làm cho tất cả mọi người nghĩ như vậy, ta cho dù muốn đổi ý không không có đường sống!

“Vậy chúng ta bị lạc đến ma vực, cũng là tính toán của chàng?”

“Vậy làm sao được.” Hắn nói: “Ta lúc ấy bất quá là muốn... hai người, yên tĩnh với nàng trong chốc lát. Chẳng qua là không ngờ trận pháp ấy lại phát sinh biến cố, việc này cũng không phải lừa nàng.”

Ta gật gù đầu, miễn cưỡng chấp nhận loại cách nói này.

“Được rồi... Chuyện sau đó, chàng...”

Chuyện sau đó, chính là tại cả hai.

Quãng ngày tại ma vực ấy, ta cũng không ngờ, sẽ trải qua nhiều như thế, phức tạp như thế. Hắn chăm sóc, bảo vệ, quan tâm ta, ấy cũng không phải là giả.

Thanh âm trong đầu kia lại đang lặng lẽ nói, trong tình yêu, cũng không phải là không chấp nhận một chút tâm cơ.

Hắn đều chỉ là vì... vì... ừm, tốt với ta thôi...

Thật ra, dù cho khi đó hắn chịu nói trước cho ta biết, Lý Phù Phong có thể là chuyển thể của Lý Kha, sự tình sẽ có thay đổi sao?

Ta có chút mờ mịt...

Có lẽ, khả năng... Thế nhưng, Tam Lục nàng cũng...

Ôi, rắc rối phức tạp bên trong này, thực sự là loạn!

Chú thích

(1) người máy T-1000/1001, xuất hiện trong phim “Kẻ hủy diệt”, chúng có khả năng chuyển mình qua chất lỏng và hóa trang cho mình ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Không phải ta không rõ

Chúng ta lẳng lặng ngồi trong phòng một hồi, đều không lên tiếng.

Hắn nói, thành thân đi.

Ta nói, thân là sẽ thành, thế nhưng lý do chàng muốn mau chóng thành thân ta đã biết, cho nên cũng không không cần phải kết vội vàng giống như tranh giành đầu thai.

Hắn hỏi, vậy thì khi nào?

“Đợi đến... khi ta thấy những người khác, hạnh phúc.”

Phượng Nghi tròn trắng mắt nhìn ta, ta bây giờ cảm thấy hắn thực sự rất chân thực.

“Chúng ta có thể thành thân trước, sau đó nàng chậm rãi nhìn bọn họ hạnh phúc.” Phượng Nghi nói: “Chẳng lẽ hắn mười năm không thành thân, chúng ta cũng phải chờ mười năm sao?”

Ta kỳ quái liếc hắn một cái: “Chàng không phải hạ quyết tâm một trăm năm cũng phải chờ sao?”

Vốn ta cho rằng ta ở bên Phượng Nghi, thật sự là trên trời rơi xuống một cái bánh nướng to lạch cạch một tiếng đập vào mặt ta. Hơn nữa cái bánh nướng này còn là toàn thịt, ăn rất ngon.

Vì thế, thường thường sẽ cảm thấy, ta không bằng hắn.

Thế nhưng bây giờ ta không nghĩ như vậy nữa, thực sự.

Phượng Nghi cuối cùng nói cho ta Lý Phù Phong chính là chuyển thể của Lý Kha. Đây cũng coi như hắn thẳng thắn một lần. Thế nhưng hắn thẳng thắn thực không phải lúc. Hắn ban đầu không nói, mà là xác định... quan hệ của ta và hắn rồi, mới nói.

Vì thế cái bánh nướng này, mặc dù vẫn là một cái bánh nướng thơm phưng phức, thế nhưng ta cũng không vội vã ăn nó chút nào.

Ta chung quy cảm thấy, ta nợ Lý Kha.

Hắn nếu như không gặp phải ta, cuộc đời hắn sẽ càng thêm thuận lợi càng thêm trọn vẹn hơn đi?

Mặc dù hắn nói, yên tĩnh, trông một người yêu, người thân không tĩnh lại, cuộc sống như thế cũng rất tốt.

Thế nhưng ta cảm thấy không tốt.

Không tốt chút nào.

“Nhưng ta muốn chờ là nàng, sao bây giờ lại biến thành chờ hắn...” Phượng Nghi thấp giọng càu nhàu.

(1) đấy, mặc dù bây giờ lâu lắm rồi không xem, thế nhưng vừa vào đám mây sâu tựa biển, loại phức cảm này không dễ quên.

“Vậy chàng cảm thấy chuyện này, chàng làm thực sự không thẹn với lương tâm sao?”

Phượng Nghi ngẩng đầu lên, ánh mắt hắn có vẻ rất trầm tĩnh. Ừm, diện mạo rõ ràng vẫn vậy, thế nhưng xem ra, tựa hồ, lại thêm mấy phần thành thực ổn trọng, dường như trong mấy ngày ngắn ngủi này hắn đã trải qua mấy năm, mấy chục năm.

“Cho dù có làm lại một lần, làm lại trăm lần, ngàn lần, ta cũng vẫn sẽ làm như vậy. Ta sẽ không nhường nàng cho người khác. Đối với hắn, có lẽ là không công bằng, thế nhưng đây giống như một trận quyết đấu. Ta nhất định sẽ dùng hết toàn lực. Hắn có sở trường của hắn, ta có bản lĩnh của ta. Loại thời điểm này, quyết không thể có nửa phần dung nhượng. Cho nên bất kể nàng bảo ta chờ bao lâu, ta đều có thể đáp ứng. Thế nhưng nếu bảo ta chấp tay tặng nàng cho người khác, cho dù giết ta, cũng tuyệt đối không thể nào.”

Họ, hắn người này, thật làm cho ta không biết nói gì.

Đây là lời tâm tình đi?

Vì sao ngụy biện như thế, cũng có thể được hắn nói thành loại cảm giác khí thế ấy? Không hổ là vua của trăm loài chim... Ừ, thủ đoạn khổng lồ chế kè dưới của hắn ta không rõ ràng lắm, học thức của hắn uyên bác ta trước đây đã biết. Bất quá ta bây giờ lĩnh hội càng sâu chính là, người kia, chơi xấu, đem lời không phân rõ phải trái trở thành rất chí lý, lại còn nói, nói rất...

Ta không lên tiếng, chẳng qua là không lại vùng bàn tay vươn tới của hắn ra.

Qua sau một lúc lâu, Phượng Nghi bỗng nhiên đứng lên, ta không hiểu ngẩng đầu nhìn hắn, hắn thoát nhìn rất vội vã muốn đi làm chuyện gì đó.

“Chàng muốn đi làm gì?”

“Ta đi sai người truyền tin, tìm Tam Lục đến.” Nụ cười của Phượng Nghi rất đẹp, rất... tà ác: “Nếu ta phải đợi đến khi Lý công tử hạnh phúc vui vẻ mới có thể thành thân với nàng, vậy ta đương nhiên đến làm cho hắn thật sớm có một chốn trở về tốt mới phải!”

Ta ngạc nhiên, cực kỳ, sau đó là nổi giận: “Chàng cảm miệng cho ta! Hắn là một người sống, cũng không phải là món đồ chơi, chàng muốn nhét cho ai liền nhét cho người ấy! Không cho chàng đi!”

“Được được, ta không đi.” Hắn lập tức cúi người xuống, một tay dán trên lưng ta thay ta thuận khí: “Nàng đừng tức giận! Ngàn vạn lần đừng rối loạn khí tức nữa.”

“Chàng đừng nhúng tay nữa,” ta thở chậm lại, thực sự hận không thể đánh hắn mấy cái: “Chuyện của bọn họ... ta đương nhiên hi vọng bọn họ đều hạnh phúc. Thế nhưng, vậy không có nghĩa là chúng ta có thể miễn cưỡng kéo bọn họ vào với nhau, trời lại, là bọn họ đều sẽ bên nhau, đều sẽ hạnh phúc a... Nếu như thực sự đơn giản như vậy, chàng còn không sớm trời ta lại, còn có thể chờ tới bây giờ, hao tâm tổn sức như thế sao?”

“Ta nhưng tuyệt đối không nghĩ tới muốn trời buộc nàng.”

“Nhưng chàng cũng che giấu ta rất nhiều.” Còn đều là vấn đề mang tính then chốt.

Ôi, thật sự là đau đầu.

Ta cảm thấy ta không nên tha thứ hắn như thế, thế nhưng, lại thực sự hận không nổi.

Đối với Lý Kha, cảm giác của ta, rất phức tạp, nói không rõ.

Ta chưa từng có lúc nào, có thể hoàn toàn quên Lý Kha. Hắn là người đầu tiên ta thích, hắn cho ta nhiều cảm xúc, còn có tình ý như vậy.

Nhưng ta lại chưa từng nghĩ, có thể tìm được chuyển thế của hắn hay không, có thể lại tiếp tục đoạn duyên ấy hay không.

Có nguyên nhân của chính ta, ta vẫn cho rằng, độc của ta không cách nào loại bỏ, cho dù ta gặp lại được hắn, cũng chỉ là một đoạn bi kịch khác mà thôi. Còn có một nguyên nhân, chính là... ta nghĩ, có lẽ hắn thích, thật sự là một cuộc sống yên ả hơn, cưới một thế tử ân ái, xứng đôi với hắn, so với gặp phải một nữ yêu quái, cuộc sống bấp bênh bất an nguy cơ tứ phía thì tốt hơn nhiều.

Tại điểm này, ta cùng với Tam Lục, tính cách bất đồng, nghĩ bất đồng, thực hiện cũng bất đồng.

Vừa rồi nói nhiều lời như vậy, cảm xúc lại thay đổi rất nhanh, còn rơi rất nhiều nước mắt, có thể nói là nguyên khí đại thương — ta bây giờ thực sự là mảnh mai có thể so với Lâm muội muội.

Mí mắt rất nặng, không ngừng sụp xuống. Phượng Nghi sắp xếp cho ta ngủ, thấp giọng nói: “Ta gọi Hối Đại Mao lại đây nhé?”

Ta cúi đầu ừm một tiếng, liền cảm giác chìm vào bên trong một mảnh nước sâu yên tĩnh.

Ngủ say sâu mà dài như vậy, khiến cho ta cảm thấy bình yên.

Sâu trong nội tâm, có lẽ ta đang nghĩ, ngủ thêm một lát đi.

Khi ngủ, không cần phiền não, không cần suy nghĩ...

Không cần, vội vàng tháo gỡ tình cảm của mình.

Phượng Nghi vừa rồi nói rất nhiều lời, nhưng hắn không hỏi ta.

Ta còn tưởng rằng hắn có lẽ sẽ hỏi.

Hắn... Ta cho rằng hắn sẽ hỏi, ta hiện tại yêu là ai?

Vẫn là Lý Kha sao?

Hay là, đã không phải nữa?

Hắn không hỏi.

Có lẽ là hắn cảm thấy, đáp án cũng không phải chuyện quan trọng nhất.

Có lẽ hắn...

Muốn đoán được tâm sự của người khác, khó khăn biết mấy chứ.

Nhất là, Phượng Nghi thông minh như thế, ta ngốc như vậy, cho ta đoán lâu hơn, ta cũng đoán không ra.

Hắn thừa nhận hắn đang ghen tị, nếu như hắn không chính mồm thừa nhận, ta tuyệt đối không dám đoán, chắc chắn, hắn thực ra, ghen tị.

A, nếu như vừa rồi hắn hỏi, vậy ta, sẽ trả lời như thế nào đây?

Lý Kha trong lòng ta, vị trí đặc biệt ấy, người khác không thể thay thế được.

Thế nhưng, ta bây giờ yêu...

Hình như... trời mưa.

Ta nghe được mơ hồ, tiếng mưa xào xạc như thực như ảo.

Mặc dù ta ở trong sơn động, nhưng nhờ trận pháp, còn có một số xây dựng đặc biệt.

Lúc trời mưa bên ngoài, chỗ đầm nước, phía sau viện của ta, cũng sẽ mưa.

Chỉ có chỗ ấy, chỉ có trên rừng đào và bên đầm sâu mới có mưa.

Bởi vì tu luyện của ta, luôn thoát không khỏi quan hệ với đông tổ. Cho nên lúc trời mưa, ta cũng sẽ một mình tới đó.

Thế nhưng, ta bây giờ, tựa hồ hắn là nằm trong phòng.

Sao có thể, nghe thấy tiếng trời mưa rõ ràng như thế chứ?

Ta chậm rãi mở mắt ra.

Đúng vậy, là trời mưa.

Không khí rất ẩm ướt, bùn đất với lá cỏ sau khi ẩm ướt tản mát ra một loại mùi mê người.

Ta nằm trên một cái giường trúc, giường trúc đặt ven rừng đào, bên đầm nước.

Mưa rơi chưa tới người ta, đã bị một tầng tường bảo vệ vô hình vô sắc chặn. Cảm giác, giống như nằm trong phòng hiện đại, đỉnh đầu là trần nhà thủy tinh trong suốt, nhìn thấy tia mưa rơi xuống, loại cảm giác này, thực kỳ diệu.

“Tĩnh rồi?” Phượng Nghi quay đầu lại, ngữ khí ôn hòa: “Quả nhiên khi hậu mưa đông điều trị linh tức cho nàng rất tốt.”

“Ta ngủ bao lâu?”

“Từ hôm qua, vẫn ngủ đến bây giờ, hiện tại đã qua buổi trưa.”

Hắn rót nước cho ta uống.

Hắn mặc một bộ áo choàng màu xanh, cổ áo tay áo và vạt áo đều là màu sắc rất sẫm, gần như là màu đen.

Đã quên từ lúc nào, hắn mặc quần áo hoàn toàn bất đồng với trước đây. Không phải cái loại màu sắc chói mắt sáng rực chịu không nổi ấy, phụ kiện cũng rất đơn giản, tóc dùng một cây trâm bạch ngọc vén lên, sau đó trên người có một khối ngọc bội hình hoa lan.

Hắn thoạt nhìn, tao nhã, ôn hòa...

Cái loại nét mặt dọa người ngày trước, giờ biến thành hàm súc, nhưng không bởi vậy mà khiến mị lực của hắn giảm đi. Lại giống... giống rượu ngon cất vào hầm, thời gian lọc đi chua cay vội vàng trong đó, lưu lại chính là khoan thai và hương thuần.

Hắn vẫn có trong lòng kiêu ngạo và thanh cao thướt từ trong xương.

Nước mưa làm ướt cây hoa, mùi hương của hoa đào càng thêm ngào ngạt.

Loại mưa này rất hay, nếu lớn hơn nữa, hoa sẽ bị hỏng mất. Mặc dù có pháp thuật che chở, thế nhưng hoa vẫn sẽ tổn hại không ít.

“Lý công tử và phụ thân hắn, hôm nay tới từ biệt.”

Hả? Ta vừa định hỏi, Phượng Nghi lại nói tiếp: “Vì nàng chưa có tình, cho nên ta lưu bọn họ ở lại thêm mấy ngày.”

Người này! Ta dám khẳng định hắn là cố ý! Cố tình nói phân nửa lưu phân nửa!

Ta thu hồi nhận xét ban nãy, hắn chẳng thành thực hàm súc hơn chút nào, vẫn là một con quỷ hẹp hòi nhỏ nhen!

“Còn nữa, thu một phong thư Từ Hằng đưa tới.”

“À há,” ta rướn người lên: “Trong thư viết cái gì?”

Phượng Nghi lắc đầu: “Gửi cho nàng, ta chưa mở.”

Hắn lấy ra một phong thư từ trong tay áo đưa cho ta.

Ta nhận lấy, ừm, bên trong không phải chỉ có một hai tờ giấy, sờ... rất có nội dung.

Phượng Nghi nói: “Ta qua bên kia ngồi.”

Ừm, hắn lần này còn rất có phong độ, biết tôn trọng riêng tư của ta — thực ra ta trước mặt hắn cũng làm quái có riêng tư gì đáng nói chứ?

Bất quá hành động này của hắn vẫn khiến ta cảm thấy, ừm, cảm giác sung sướng nhàn nhạt trào dâng.

Mặc dù ta xem thư xong cũng sẽ nói cho hắn biết, bất quá ta nói cho hắn với hắn lên mở tự xem, ấy hoàn toàn là hai việc khác nhau.

Ta xé mở phong thư, lấy giấy viết thư bên trong ra.

“Tam Bát, dạo này có khỏe không? Mấy ngày không gặp, chỗ ta việc vất vả nhiều, bồi rồi ngón ngang.

Có mấy lời, trước mặt ngươi, ta vô pháp nói ra, chính là một việc, ta nghĩ ngươi hẳn là biết, để tránh ngươi luôn gánh phiền não ngươi không nên gánh trên lưng, thất lưng bị đè càng ngày càng khom, vui vẻ càng ngày càng ít.

Ta thăng nhiệm ti chương Thanh vân ti, bá phụ của ta hết sức vui mừng, hắn đã bắt đầu thu xếp lại tìm một mối hôn sự cho ta.

Thế nhưng ta sẽ không lại mặc hắn an bài nữa.

Ngươi vẫn còn canh cánh trong lòng vì cái chết của Tiểu Tâm sao?

Ngày đó trong canh chúng ta nhìn thấy, không phải Tiểu Tâm, chỉ là một con cá vàng khác đáng thương, cũng trúng cổ chú mà thôi.

Lão rùa nói, con cá vàng nhỏ này cũng có tên, gọi là Tiểu Muội, nàng rất có linh tính, cũng vẫn rất thân thiết với Tiểu Tâm. Thế nhưng cuối cùng, nàng thành đồ ăn trong bàn. Đồng Thực Hàm tính tình là vô cùng xấu, lòng dạ cũng hẹp hòi, nhưng chuyện này, đích đích xác xác không phải nàng làm.”

Ngón tay ta hơi run, thậm chí cảm thấy tim vào giờ khắc này bịch một tiếng, chìm vào trong một cái động sâu không biết sâu bao nhiêu, vội vàng xem tiếp bên dưới.

Chú thích

(1) BL: viết tắt của từ boys' love, nghĩa là tình yêu giữa các chàng trai ↑

Chương 156: Thế giới này biến hóa rất nhanh

“Ta thấy được Tiểu Tâm rồi, nàng còn sống, hơn nữa công lực còn tinh tiến hơn trước đây. Nàng vốn ở chỗ đầm nước đó, vốn dĩ muốn chờ, cũng không phải ngại, thế nhưng ngại vừa vặn gặp phải, mà an bài của vị bá phụ kia của ta cho nàng, thời cơ cũng đã hoàn toàn chín muồi. Linh Tuyền cung thất bại thảm hại, mà ghế trống quyền lực khi nó ngã xuống do Chính Hòa cung, Từ Vi cung, cùng với bá phụ ta ba nhà phân chiếm, phần lớn những người có được danh hiệu của Thánh Linh cung, đều đã bị tước chức vụ và quân hàm phá đi tiên cốt, có người bị trục xuất, có người bị nhốt... Cây đổ bấy khi tan, đã không còn ai nhắc tới, không còn ai lại nhớ bọn họ.”

“Tuy rằng lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người không thể không. Tam Bát, cho dù là có là người thân cận hơn nữa, cũng không được hoàn toàn giao phó tín nhiệm của mình, nói như vậy, tựa hồ là những lời lặp đi lặp lại cũ rích. Thật lâu trước kia, ta đã nói với người như vậy. Thế nhưng cho đến ngày nay, ta mới biết thực sự cần nhớ những lời này chính là bản thân ta. Ta và Đồng Thực Hàm mặc dù từ ban đầu cũng không phải là vợ chồng ân ái gì, nhưng chường ngại, hiểu lầm giữa chúng ta, đã giống như một ngọn núi không thể rung chuyển. Cho dù ta mở rộng lòng dạ tiếp nhận nàng, cũng sẽ bị từng tảng tính kế hoàn toàn hủy diệt quan hệ giữa chúng ta. Ta không giúp được nhiều, chỉ có thể khiến cho cảnh ngộ bị trục xuất của nàng thoáng dễ chịu hơn chút.”

“Ta vốn không muốn nói cho người biết việc này, ta nghĩ, lấy tính cách của người, có lẽ sẽ không hiểu trong này có bao nhiêu tính toán, nhưng sẽ cảm giác được trong này có vô số đau đớn. Ta chẳng qua là muốn lại lặp lại câu nói ấy, bảo vệ chính người cho tốt.”

“Người sai khiến Yên Song đi ám sát người, ta mặc dù không tìm được, nhưng ta nghĩ, chung quy chính là hai ba người ấy... Vô cùng có khả năng là tộc nhân của ta. Bọn họ có lẽ từ chỗ Tiểu Tâm nhận được tin tức, biết ta từng tặng thủy linh châu cho người, rồi rầm gút mắc trong đó, lại liên lụy tới bí mật của Ngao gia, sau khi ta biết chuyện này, ngoại trừ tức giận, còn cảm giác thấy bất đắc dĩ cùng với bị thương thật sâu.

Ta vẫn muốn làm về vang cho gia tộc, ta hi vọng có thể rửa sạch những khuất nhục với kỳ thị mà xuất thân của ta mang đến. Ta hi vọng, ta có thể giống như mẫu thân ta kỳ vọng, được tộc nhân tiếp nhận, thừa nhận, coi trọng, thậm chí... Thế nhưng tất cả điều đó, dưới so sánh lợi ích khổng lồ của gia tộc, trước mặt dục vọng của trưởng lão và rất nhiều người còn khó lấp hơn cả vực sâu dưới đáy biển, mới ấu trĩ và nực cười làm sao.”

“Ta nghĩ, ta sẽ không lại ép dạ cầu toàn, cũng sẽ không lại mặc cho gia tộc bài bỏ.”

“Sau khi quyết định như vậy, ta cảm thấy vô cùng thoải mái, cũng gánh nặng đã sắp ngàn năm, cuối cùng cũng bỏ rơi được. Chức hàm bây giờ này mặc dù cao hơn lúc đầu, nhưng không phải là thực chức. Ta nghĩ, ta cũng sẽ không ở tại vị trí này quá lâu. Thế nhưng sau khi dứt bỏ tất cả, ta bỗng nhiên có loại cảm giác mờ mịt, không biết đi đường nào, có lẽ người sẽ cười nhạo ta đi?”

“Lúc ngại và Phượng Nghi bên nhau, cũng là có thể giao nghị vấn trong trái tim hoặc là một số lời muốn nói, tận lực đều nói ra, hiểu biết lẫn nhau, mới có thể càng thêm thân thiết và quan tâm nhau.”

“Nếu định xuống ngày cưới, đầu tiên nhất định phải cho ta biết.”

“Ý dài giấy ngắn, lời chưa nói lúc gặp lại sẽ nói rõ với người. Trân trọng.”

Ta chậm rãi đọc phong thư này trong lòng.

Ta cảm thấy sự tình viết trong thư, dường như không chân thực.

Đột nhiên như thế, lập tức người xấu không xấu.

Người tốt cũng không tốt.

Tiểu Tâm chưa chết?

Hơn nữa, nàng trúng vu cổ, lại bị nhốt trong đầm nước, cũng là giả tạo sao?

Ta không nghĩ ra, thật sự...

Ngày đó ta gặp được con cá vàng ấy, trông có chút giống Tiểu Tâm, mới làm cho ta chú ý, cùng xuống đầm nước với nó. Nàng nói, nàng ở trong này rất tốt, có thể cách Từ Hằng rất gần...

A, đúng, nói như vậy, đích thực là có một kẻ hồ không thể nói rõ.

Ta vẫn cảm thấy nàng thâm mên Từ Hằng.

Hơn nữa, nếu như giống như ta suy đoán lúc trước, là Đồng Thục Hàm sai người hạ thủ ám toán nàng, vậy, nhất định là xuất phát từ, tâm lý ghen tị. Đã như vậy, cũng sẽ không để nàng lại chỗ bất cứ lúc nào có thể sẽ bị Từ Hằng phát hiện, gần trong gang tấc như thế, để nàng ôm phần tâm tư làm ta đồng tình, cảm động ấy, vẫn canh giữ ở đó. Đúng vậy, ta lúc ấy cảm thấy bị thương, đồng tình, cảm động, đồng thời cảm thấy phần hận và căm ghét bàn tay đen phía sau màn.

Đồng Thục Hàm nếu là nữ nhân ác độc ghen tị như vậy, theo ta đoán, có lẽ sẽ quăng nàng đi rất xa, hoặc là dứt khoát giết chết nàng thân không biết quý không hay, chấm dứt hậu hoạn đi?

Chứ đừng nói chỉ là, về sau nhìn thấy bàn canh ấy.

Thế nhưng bây giờ ta lại được báo, tất cả ấy đều là, một tuồng kịch.

Thì ra màn diễn ở đầm nước đó là chờ Từ Hằng, lại bị ta bắt gặp...

Còn nữa, nếu trong canh kia hàm, không phải Tiểu Tâm, vậy... trông rất giống nàng, lại vừa vặn ở rất gần đó...

Trong canh ấy, canh ấy là con cá nhỏ tên là Tiểu Muội ta vừa gặp đó sao?

Vậy, lẽ nào hạ thủ với nàng ta, là Tiểu Tâm mà nàng ta luôn miệng gọi Bích tỷ tỷ sao? Nàng ta nhu thuận như thế, có đồ ăn nhất định trước tiên nghĩ mang về chia cho Tiểu Tâm...

Ngón tay ta hơi buông lỏng, giấy viết thư từ trong tay ta rơi xuống, bị gió nhẹ lập tức thổi xa.

Không không, hẳn là sẽ không phải Tiểu Tâm làm thế với nàng ta chứ... Có lẽ, là người khác đã hạ thủ.

Thế nhưng, Tiểu Tâm nàng, có biết chuyện này không?

Phượng Nghi chậm rãi đi tới, nhặt giấy viết thư dưới đất lên. Một tay hẩn nâng hộp đựng thức ăn, mỉm cười: “Thư xem xong rồi...” Ngữ khí của hẩn rất nhanh thay đổi không còn thoải mái nữa: “Như thế nào? Trong thư nói cái gì sao? Hay là, nàng cảm thấy không thoải mái?”

“Ta...” Ta muốn mở miệng, thế nhưng vừa mở miệng phát thanh âm của mình đang run, run rất lợi hại. Giống như... mùa đông bỗng nhiên đến đây, thổi một trận cuồng phong, gió ấy lạnh như thế, khiến ta cảm thấy sợ run lên.

Phượng Nghi cảm cánh tay ta, linh lực âm áp, dò dẫm theo tay hẩn truyền tới, chảy qua hai cánh tay ta. Ta khẽ thở ra một hơi, cảm thấy thân thể giống như ngâm trong nước nóng, rất thoải mái.

So với vừa rồi thả lỏng hơn nhiều.

“Làm sao vậy?”

“Thư, chàng cũng xem thử đi...”

Phượng Nghi lật giấy viết thư, hẩn xem rất nhanh, ta thì nhìn mặt nghiêng của hẩn, Phượng Nghi tựa hồ không có biểu tình, tính toán và âm mưu với ta mà nói không thể tưởng tượng nổi trong thư viết, với hẩn mà nói tựa hồ không có kích thích gì quá lớn.

“Vì sao lại, như vậy chứ...” Ta vẫn không thể tin tưởng, Tiểu Tâm lại là như vậy.

Giống như lúc trước, ta không thể tin Tam Thất thực ra không phải bướm mà là thiêu thân của ma vực biến thành.

Rốt cuộc người bên cạnh người, đều có vài khuôn mặt sao?

Người có xác định, người biết, chính là khuôn mặt chân thực của bọn họ không?

“Thì ra là vậy, nàng chắc là bị dọa rồi.” Phượng Nghi gấp thư lại cho vào phong, đặt một bên, sau đó vươn tay qua ôm lấy ta.

Ôm ấp của hẩn kiên định mà âm áp như thế, tựa hồ có thể che hết thủy mưa gió và nguy hiểm.

Ta vui đầu vào ngực hẩn, tưởng tượng mình là con chim đã điều, chỉ cần giấu đầu đi, những lừa dối và tổn thương ấy đều không tồn tại, đều chưa phát sinh.

Ta biết, hiện thực không tốt đẹp.

Hiện thực rất tàn khốc.

Nhưng ta luôn sẵn lòng tin tưởng bằng hữu bên cạnh ta, đều tốt.

Có lẽ ta vĩnh viễn không thể nghĩ ra một âm mưu tính toán.

Có lẽ ta vô luận không bao giờ nghĩ ra người ngoài âm mưu trù tính, hai mặt thể nào sau lưng. . .

Ta thực ngốc, ta biết.

Đầu nhện rất nhỏ, vốn cũng không có khả năng quá thông minh.

Tám chân quá phát triển, đầu óc quá giản đơn.

Ta bây giờ không muốn suy tư, không muốn tìm tòi, ta chỉ muốn, trốn một lát như vậy.

Ta cũng quên mất, ta còn chưa có tha thứ cho Phụng Nghi.

Thế nhưng, ta bây giờ cảm thấy hắn, cũng không đáng ghét như thế.

Hắn vẫn có chuyện gì đó lên gạt ta, hơn nữa, lại biến thành bộ dáng của Hối Đại Mao, còn cho ta uống thuốc đắng như vậy. . .

Thế nhưng giấu giếm của hắn bây giờ suy nghĩ, tựa hồ cũng không phải sai gì lớn, dù sao, dù sao. . . biết Lý Kha là chuyển thể của Lý Phù Phong là một chuyện, ta sẽ làm như thế nào là một chuyện khác. Hắn bây giờ có trí nhớ kiếp trước, bất quá, lại dường như cũng không có được phần tình ý và chấp nhất của kiếp trước ấy. Hơn nữa, còn có Tam Lục vắt ngang trong đó.

Ừm, hắn biến thành Hối Đại Mao, được rồi, ta có thể nói với chính mình hắn là để cho tiện chăm sóc ta.

Chén thuốc rất đắng kia, ta cũng đã nôn lên người hắn. . .

A, không nghĩ. Bây giờ không nghĩ nữa.

Nhiệt độ trên người Phụng Nghi, luôn khiến ta cảm thấy ấm áp.

Hắn ôm ta, nhẹ nhàng vuốt tóc ta.

Ta nhớ ra, trên quảng trường tại ma cung, hắn cũng ôm ta như thế, hiện ra nguyên hình, bảo vệ ta chặt chẽ bên dưới cánh của hắn, kết quả ta không sao, chính hắn lại biến thành một con gà nướng. . .

Mưa vẫn tiếp tục rơi xuống, Phụng Nghi nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu ta: “Được rồi, Hối Đại Mao không dám lại đây, sợ nàng sẽ mắng hắn đánh hắn, bất quá hắn chuẩn bị điểm tâm nàng thích, đến thừa dịp nóng ăn đi.”

Điểm tâm chứa trong hộp đựng thức ăn lâm phép này sẽ không nguội, nhưng ta cũng hiểu Phụng Nghi là muốn đòi đi lực chú ý của ta, gạt đầu.

Phụng Nghi ngồi bên cạnh ta, mở nắp khay thức ăn ra, một trận mùi thơm ngào ngạt, dễ ngủ.

“Đây là lợn viên chiên, bánh cuộn bơ có nhân, nàng trước tiên nếm thử canh ngọt này.”

Phụng Nghi lấy ra một bát canh, ta bây giờ vừa nghe đến chữ canh liền cảm thấy không thoải mái, lắc đầu.

“Thịt viên đi.”

Phụng Nghi mở nắp bát ra, ta nhón thịt viên ăn.

Ừm, mùi vị thật tuyệt, thanh đạm ngon miệng, không thấy ngấy chút nào.

Hơn nữa rất thơm.

“Chuyện không vui thì đừng nghĩ về nó nữa, nàng bây giờ quan trọng nhất là điều dưỡng thân thể cho tốt.” Phụng Nghi lại cầm một miếng bánh cuộn bơ đưa cho ta: “Nếu như sớm biết trong thư viết việc này, ta sẽ không giao cho nàng.”

“Đây cũng không phải lỗi của chàng, hơn nữa, Từ Hằng cũng không biết ta bây giờ thân thể không tốt, nếu như biết, hắn khẳng định sẽ không viết những chuyện này.”

“Bánh cuộn thể nào?”

“Ngon lắm a, xốp xốp, không cứng không mềm, không ngấy không nhạt, mức độ vừa đủ.”

Bánh cuộn bên ngoài là vỏ bơ, bên trong cuộn chính là khoai môn còn có nhân của một vài loại mứt hoa quả khác, thứ này làm xong ăn ngay mới ngon, để lâu một chút, vỏ bơ bên ngoài sẽ bị nước của nhân bánh thấm ướt, mà nhân bánh bên trong cũng vì bị hút hết nước mà không đặc nữa.

“Ừ, Đại Mao hắn tự mình động thủ, sau đó vội vàng cho vào hộp bảo ta mang tới, rất là dụng tâm.”

Ta hừ một tiếng: “Vậy cũng không thể mua chuộc ta chỉ bằng một cái hộp bánh cuộn, ta vẫn còn giận hân mấy ngày. Rõ ràng hân là đồ đệ của ta, không có đạo lý không giúp sư phó đi giúp người ngoài.”

“Ta sao là người ngoài chứ,” Phụng Nghi nói: “Ta là sư công của hân mà... Ừm,” bị ta hung hăng trừng một cái, hân lại thêm câu: “Tương lai, sớm muộn chạy không được.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tiến người tiến đến cửa lớn

Có lẽ có động lực, dưỡng thương ngược lại có hiệu suất... Nhưng giải thích của Phụng Nghi đối với chuyện này là, bởi vì lúc ta hôn mê bất tỉnh chỉ có thể dựa vào hân điều trị kinh mạch thay ta, cho nên rất chậm, thế nhưng chờ ta tỉnh lại, có thể tự mình vận khí điều tức, kiểm chế chân khí linh lực đi loạn, vì vậy khỏi đương nhiên cũng nhanh hơn.

Ừ, quả nhiên vẫn là chính mình đáng tin nhất.

Người của Lý gia lại một lần đến chào từ biệt, ta thiếu chút nữa nhận không ra Lý viên ngoại — lúc này mới vài ngày không gặp, hân sao lại tiểu tụy thành như thế? Thì ra vóc người tròn trĩnh trục ấy miễn cưỡng gầy một vòng, cằm tròn tròn cũng không thấy, ừ, về mặt có chút uể oải, áo choàng lụa căng phồng trên người ban đầu, bây giờ rộng lủng lẳng treo trên người.

Ờ... Nhìn vành mắt đen kìa của hân, có phải mấy ngày này đều mở mắt ngủ hay không?

Đương nhiên, ta hiểu tâm tình của hân, tìm nhĩ tử lại tìm ra một ổ yêu quái, nơi này đại yêu mấy con, tiểu yêu đầy đất, mấy người thường bọn họ ở đây, áp lực rất lớn, tám phần ăn không ngon ngủ không yên. Hơn nữa nhĩ tử của hân ấy à, lại không nghe lời. Còn cháu trai trong tộc đi cùng hân kia, lại chọc họa bị trời, cũng không biết sống hay chết — Ừ, nếu là đặt vào kiếp trước của ta, loại biện pháp giảm béo hiệu quả nhanh này sẽ bị quy kết là biện pháp giảm béo áp lực hoặc là biện pháp giảm béo nguy hiểm đi?

Hân uể oải nói trong nhà còn có chuyện phải làm, không tiện quấy rầy, vậy nên muốn cáo từ. Ta nhìn nhìn Lý Phù Phong phía sau hân...

Khí chất của hân, còn có diện mạo, đều cho ta một loại cảm giác như thật như giả.

Có chút giống Lý Kha trong trí nhớ của ta, thế nhưng, nhìn kỹ, lại không giống lắm.

Đúng rồi, hân bây giờ là một người tên Lý Phù Phong, bắt quá, bị cưỡng ép nhét vào một đoạn ký ức của Lý Kha.

Ừm, hân thoát nhìn khí sắc rất tốt, so với lần đầu tiên ta thấy hân khi trở về, vàng trán có vẻ sáng sủa hơn nhiều. Có lẽ, những lời nói của chúng ta ngày đó, thật sự...

Đền không đốt không tò, lời không nói không rõ, quả nhiên rất có lý.

“Ừm...” Ta cũng không muốn lưu bọn họ ở lại lắm. Nếu ở thêm, nhờ một con chuột tinh hoặc là nhện tinh nào đó bỗng nhiên hiện hình, hoặc là làm chuyện gì khác người khác, dọa sợ bọn họ ôm một hai người, vậy cũng không tốt.

Hơn nữa. Lý Phù Phong ở đây, Phụng Nghi luôn luôn đè ép tâm sự.

Hân đang lo lắng.

Ta biết. Bởi vì Phụng Nghi hân không chút nào che giấu lo lắng của hân đối với Lý Phù Phong.

Một gã bụng dạ hẹp hòi... Bắt quá, ta lại không thấy giận.

Bởi vì ta hiện tại có thể cảm nhận được, Phụng Nghi nghiêm túc cỡ nào với ta.

Hân nắm ta rất chặt, có một loại khí thế bất buộc.

Ừm, còn ta...

Dù sao, không cảm thấy hân đáng ghét.

Ta cảm thấy hân rất chân thật, rất kiên định.

Không còn là con chim phượng hoàng cao ngạo chỉ có thể nhìn không thể chạm ngày trước.

Ta nói vài câu khách khí, sau đó sai người bưng một bàn vàng bạc lớn không dùng được với chúng ta tới, thứ nhất đưa cho bọn hán an ủi, thứ hai coi như là lộ phí đi đường. Giọng nói của Lý viên ngoại run rẩy, thấy vàng bạc cũng không lộ ra bản sắc thương nhân, liền tiếp chối từ. Ngược lại Lý Phù Phong rất thân nhiên nhận lấy để một bên, gật đầu nói: “Đa tạ lo lắng. Phụ thân, người và cô cô đi về trước thu thập một chút, ta sau đó sẽ đi.”

Lý viên ngoại cực lo lắng liếc hán một cái, bất quá cũng không nói gì, run run rẩy rẩy, cầm bàn lộ phí nặng nề kia đi. Ôi, lấy tiền còn lấy miễn cưỡng như thế, xem ra là bị dọa không nhẹ, có lẽ kiếp sau cũng không muốn giao thiệp với yêu quái nữa.

“Thế nào, Phụng tiên bối hôm nay không ở đây?”

“Hán về đình Đông Dương, xử lý một vài chuyện trong tộc, nói cơm trưa không trở lại ăn, qua trưa mới trở về.”

“À,” hán chỉ chỉ bên ngoài: “Hôm nay thời tiết rất đẹp, Đào cô nương nếu như thân thể còn chịu được, thì tiễn ta hai bước đi.”

Hán có lẽ là có lời gì muốn nói.

Thật ra thân thể ta không sao cả, chính là Hôi Đại Mao và Phụng Nghi vẫn chưa yên tâm. Chúng ta ra khỏi cửa phòng, Hôi Đại Mao liền đi theo phía sau xa xa, vừa không quá xa, cũng không quá gần.

“Ta lần này không trở về nhà.”

“Hả?”

“Ta đi kinh thành, tổ gia gia niên kỷ lớn, mặc dù tinh thần hán vẫn tốt, thế nhưng lại nói với ta rất nhiều lần, hán muốn tìm một truyền nhân. Ta hồi bé lớn lên bên cạnh hán, hán nói ta là người có tư chất tốt nhất trong số hậu bối, dạy ta không ít điều. Chẳng qua là phụ thân nhất định không chịu cho ta làm đạo sĩ, vì thế ta không có học đạo thuật, một chút kiếm thuật vẫn là khi nhàm chán học để cường thân kiện thể. Mấy ngày nay trải qua bất đồng, ta cũng suy nghĩ rất nhiều, quan trường cũng không thích hợp với ta, ta cũng không thích buôn bán trong nhà... Ta nghĩ, ta sẽ đi chăm sóc tổ gia gia. Nếu như hán thực sự hi vọng, vậy ta sẽ làm đồ đệ của hán, tương lai tiếp nhận vị trí của hán.”

“À? Ngươi còn muốn làm đạo sĩ sao?”

Đây... chẳng lẽ là đạo sĩ kiếp trước làm chưa hết nghiệp? Đời này lại làm tiếp?

Ta có chút khó hiểu: “Chẳng lẽ trừ ngươi ra, hán tìm không ra truyền nhân khác? Hán không có đồ đệ hậu bối khác? Trong Quốc Sư quan không có đạo sĩ nào khác có bản lĩnh?”

“Chuyện trong này, rất khó nói. Phía dưới quốc sư, đương nhiên còn có mấy vị đạo trưởng hộ pháp, nhưng lòng của bọn họ cũng không như nhau, có người chỉ muốn siêu thoát phạm trần, có người lại có tâm công danh lợi lộc quá nặng. Hơn nữa tổ gia gia bất quá là một phái trong đạo gia, thực lực của vài phái khác cũng không yếu, vị trí quốc sư này mặc dù không có thực quyền thực hàm, nhưng cũng...” Hán nở nụ cười hiểu rõ: “Xem ta, nói nhiều như vậy. Ngươi là yêu, ta lại bàn với ngươi.”

“Ừm...” Ta cũng không biết nói cái gì cho phải, cứ đến thời điểm mấu chốt miệng của ta liền ngốc muốn chết, cũng không biết nói cái gì.

Ta không cảm thấy làm đạo sĩ là chuyện hay gì, thế nhưng ta lại không biết nói thế nào.

“Làm đạo sĩ có cái gì tốt chứ?” Ta nhỏ giọng nói thầm.

“Làm đạo sĩ, cũng không có gì không tốt mà. vui vẻ thế tục người khác yêu thích, đối với ta cũng không có nhiều sức hấp dẫn. Ta đã từng nói với ngươi, ta thích cuộc sống tự do. Không riêng gì về thân thể, còn có tâm hồn, bình tĩnh, yên tĩnh, tự do tự tại.”

Mấy câu đó của hán nói vô cùng tự nhiên, từ đáy lòng...

Họ, được rồi, có lẽ hán thật sự nghĩ như vậy.

Làm đạo sĩ, có lẽ chính là một loại lý tưởng của đời người.

Thật ra chính ta cũng là một người tu đạo, chẳng qua ta tu chính là yêu đạo...

Hán nếu làm đạo sĩ, ừm, Tam Lục mà biết, sẽ nghĩ như thế nào đây? Lại sẽ làm như thế nào đây?

“Được rồi, vậy ngươi... nếu như đã tự nghĩ rõ ràng, ta đây cũng không nói cái gì. Vật này... tặng cho ngươi.”

Ta lấy ra một cái túi tơ nhỏ từ trong tay áo ra, đưa cho hán.

“Đây là cái gì?”

“Ừm, vật nhỏ, không đáng gì.” Ta nói: “Đây là ta tự mình dệt trong lúc rảnh rỗi, ừm, tuy rằng nhìn túi nhỏ, bất quá có thể chứa nhiều. Bên trong chỉ có ba loại tơ. Một loại ta gọi nó là tơ dính... Ách, tên này hơi buồn cười, nhưng rất hữu dụng, nếu gặp phải nguy hiểm gì, tung nó ra, dính chặt khoảng một trăm

người tuyệt đối không có vấn đề, khi nguy cấp nói không chừng có thể cứu người một mạng. Người xem, mở như vậy, là có thể ném. Loại thứ hai tên là dính ngà... Loại này rất độc rất độc, dính vào làn da, hoặc là hòa trong nước bị người uống, tuyệt đối liền ngà xuống một cái, chết không đền mạng.” Ta vừa nói vừa nhìn sắc mặt của Lý Phù Phong, hẳn ngược lại dường như không có cảm thấy buồn cười, hay là bị dọa sợ, cũng không có lộ ra vẻ mặt khinh thường.

“Loại thứ ba tên là tơ tằm tung, ừm, tơ này nếu như dính vào trong tóc người, tuyệt đối là như giò bọ, trừ phi người này đã chết, nếu không khẳng định không lấy xuống được. Ừm, thế nhưng tơ này khi cách không xa, có thể cảm giác được hành tung và phương hướng của người này. Cách xa, tỷ như, người ở trong thành, hẳn ở ngoài thành, sẽ không hiệu nghiệm lắm, thật ra tác dụng không lớn, vì thế ta cũng chưa từng dùng. Bất quá đối với người có thể sẽ có ích.”

“Đa tạ.” Hần chân thành nói: “Đều là bảo bối cực hữu dụng, ta cũng không khách khí với người.”

“Ừm, còn nữa...” Ta lấy ra mấy cái bình nhỏ từ dưới đáy túi: “Đây là... ừm, một trường bồi của ta tặng, đồ ra, mỗi ngày uống một viên với nước, rất cường thân ích thọ. Phía dưới này là thuốc trị thương, dù cho chém đứt ngón tay, chỉ cần phắn đứt vẫn còn, bồi cái này, rồi nôi lại, có thể khôi phục không tòi...” Ta cho hẳn một bao đồ linh tinh, đối với yêu mà nói thực ra không có ích lắm, nhưng đối với người phạm hẳn đều là thuốc hay thánh phẩm khó có được.

Hần mỉm cười đều nhận lấy.

“Về sau nếu có chuyện gì khó hiểu, hoặc là cần hỗ trợ, sai người đưa tin. Ta có thể giúp được, nhất định sẽ không chối từ.”

“Lời này ta nhưng đã nhớ kỹ, về sau nhất định phiền toái người nhiều.”

Lý viên ngoại bọn họ thực ra không có gì để thu thập, đeo gói đồ nhỏ khi đến, còn có lộ phí nặng nề ta cho kia... đã chờ bên cửa động ra, bộ dạng lo lắng bất an.

“Được rồi, không cần tiễn, chúng ta đi đây.”

“Ừ...”

Ta quay đầu, Hôi Đại Mao thông minh sáp lại.

“Đại Mao, người, tiền tiễn Lý công tử bọn họ.”

“Dạ.” Hôi Đại Mao không nhúc nhích, trước tiên ngoắc tay gọi một con chuột tinh nhỏ tới, hẳn tên là Hôi Mi, bởi vì mọc lông mày xám trắng, cho nên mọi người đều gọi hẳn như vậy.

“Người hầu hạ động chủ cho tốt, biết chưa?”

“Dạ, Đại Mao ca, ta biết!”

Ta đứng ở đó, nhìn Hôi Đại Mao mở cổng ra, đưa bọn họ một đường ra ngoài.

Trong lòng có một loại cảm giác rất kỳ quái.

Giống như lấy ra cái gì, lại giống như buông xuống cái gì.

Hơi mất mát, lại cảm thấy vô cùng thần nhiên.

Qua trưa, Phượng Nghi quả nhiên đã trở lại.

Hần chắc chắn đã biết trước rằng người của Lý gia đi rồi, thoát nhìn tâm tình rất không tệ, rất không tệ! Nụ cười trên mặt không che giấu chút nào, Hôi Đại Mao lập tức nhân cơ hội bắt bí hẳn đồ tốt. Vật kia tên là thúc viên kim hoàn, Phượng Nghi trước kia dùng cái đó để cột tóc, nhưng nó thật ra là pháp bảo rất lợi hại, có thể trói buộc địch nhân cường đại hơn bản thân gấp mấy lần, chịu được nước lửa, có thể co duỗi lớn nhỏ, dù cho trói một con kiến, hay là trói một cột trụ lớn cũng không có vấn đề. Phượng Nghi không cần nó, thế nhưng Hôi Đại Mao là thấy thèm đã lâu.

“Buổi trưa ăn gì?” Hần trước tiên hỏi cái này.

“Ừm, uống chút canh, nửa chén cơm.” Ta nói.

Hôi Đại Mao lập tức bổ sung: “Còn ăn nửa quả dưa bở.” Giọng điệu tranh công.

Phượng Nghi khen ngợi liếc hẳn một cái.

Hôi Đại Mao tên không có khí tiết, phản bội thật nhanh, nơi chốn lấy lòng Phượng Nghi!

Hừ, xem ta quay về trừng phạt trừng phạt hẳn!

Chương 158: Người một nhà không nhận ra nhau

Ta mở giấy ra muốn trả lời thư cho Từ Hằng, mấy ngày trước khi cầm bút tay hơi run, vì thế vẫn chưa viết chữ.

Thế nhưng phát ngốc nửa ngày với giấy viết thư trắng trơn, ta lại một chữ cũng không có viết ra.

Xa xa truyền đến tiếng đàn mơ hồ.

Phượng Nghi có lẽ hôm nay hưng trí rất tốt, Hôi Đại Mao lấy ra mấy chiếc đàn hần cất giấu mời Phượng Nghi bình phẩm, sau đó Phượng Nghi thích một chiếc trong đó, chọn ra muốn thử một lần.

Bây giờ, hần đang đánh đàn đây.

Ta nhắm mắt lại, nghiêm túc nghe một hồi — ừ, dễ nghe.

Ta có thể phán đoán như thế.

Người thường nghe náo nhiệt trong nghề nghe môn đạo.

Dù sao ta cảm thấy đánh đàn chuyện này ấy à, là không mất công, gảy dây đàn ngay cả tiểu hài nhi ba tuổi cũng có thể gảy, nhưng muốn gảy dễ nghe, vậy phải có thiên phú, còn phải có ngộ tính gì đó.

Ta chính là cảm thấy, từng tiếng đàn ấy, nghe lên ngân nga bên tai, nếu nhắm mắt lại nghe, cảm thấy, rất trống rỗng.

Nhắm mắt lại nhìn không thấy gì, chỉ nghe thấy tiếng đàn đang quanh quẩn.

Nghe nghe, dường như, tất cả quanh người đều không tồn tại, chính mình cũng không tồn tại. Không gian trải xa trập trùng, tiếng đàn ấy cao thấp lên xuống, giống như, giọt nước... Ừ, giống như thiên hà chúng ta cùng nhau nhìn ngày đó.

Vô số ánh sáng lóe lên, giống như những tiếng đàn này, giống như có thật nhiều giọt nước nhẹ nhàng chảy xuôi trên làn da người, mang theo cảm giác mát, ừm...

Rất hưởng thụ.

Được rồi. Tuy rằng ta không hiểu những thứ này, thế nhưng ta có thể khẳng định ta không phải là trâu, Phượng Nghi về sau nếu như đánh đàn với ta tuyệt đối không phải uống phí công phu.

Ta cúi đầu, viết thư cho Từ Hằng.

“Từ Hằng, Thư của người ta đã xem”

Tạm dừng một chút, sau đó viết: “Ta cảm giác, những thứ kia, thực sự phát sinh ở chỗ rất xa ta, người cũng vậy, cách xa như thế, ngay cả ta muốn nhỏ giọng nói với người một câu, Từ Hằng, đừng khổ sở, cũng không có cách nào.

Người một chữ cũng không có nhắc tới, tâm tình của người thế nào. Nhưng ta biết, trong lòng người, nhất định rất khổ sở.

Ta chỉ muốn nói cho người biết, ta vẫn luôn quan tâm người.

Ta lại gặp được Lý Phù Phong, hần nhớ tới ký ức kiếp trước, là Lý Kha. Ta rất hoang mang, ta chưa từng nghĩ người ấy, đoạn chuyện cũ ấy, còn có khả năng tìm về. Ta vốn nghĩ đó chẳng qua là một đoạn hồi ức bi thương. Thế nhưng hần xuất hiện, hần lại nhớ ra, ta không biết nên làm cái gì bây giờ. Ta để tay lên ngực tự hỏi, tìm ta thế nào?

Cho dù ta không muốn thừa nhận, nhưng ta cũng không thể phủ nhận, ta đối với Lý Phù Phong hiện tại, không có cảm giác như đối với Lý Kha ngày trước. Tướng mạo của hần xa lạ, khí chất của hần như thật như giả, về mặt của hần... Ta không biết ta có thể làm cái gì. Ta chẳng qua là nói cho hần, ta sẽ tận lực trợ giúp hần, hi vọng hần cả đời này, có thể thuận lợi mà hạnh phúc. Tam Lục biết chuyện này chưa? Cảm tình của nàng đối với Lý Phù Phong lại sẽ thế nào đây?

Chuyện trên đời, có đôi khi chân tướng là một trò đùa xấu xa không biết ai làm.”

Ta dừng một chút, lại dùng bút chấm mực. Chữ viết của ta chẳng ra sao, nhưng là, ờ, khoan dung mà nói, coi như ngay ngắn có thể thấy người.

Ta đang muốn viết tiếp, bỗng nhiên phịch một tiếng cửa phòng mở, Hôi Đại Mao tựa như đạn pháo đâm vào: “Sur phó! Đã xảy ra chuyện!”

Ta cả kinh, giọt mực lớn trên ngòi bút bộp một tiếng rơi vào trang giấy.

Hắn lặp lại một lần: “Đoàn người Lý công tử bọn họ đã xảy ra chuyện!”

“Chuyện gì?”

Ta bỏ bút xuống, nửa phong thư đã viết xong kia không dùng được nữa.

“Tiểu Phú nói Lý công tử bọn họ bị cướp đi, hiện tại, hiện tại tung tích không rõ!” Hôi Đại Mao thở hồng hộc: “Ta sai mấy tiểu bối đi theo bọn họ xa xa, đôi phương khí thế rào rạt, bọn họ không có cách nào lên giúp, liền chia làm hai đường, một trở về báo tin, một theo sau, xem bọn hắn bị bắt đến nơi nào.” Hôi Đại Mao nói: “Tuy rằng trên Già Hội sơn vẫn xem như thái bình, nhưng là dưới chân núi... gần đây nghe nói là có chút rối loạn.”

“Là những yêu quái của ma tộc sao?”

“Hắn là bọn hắn.”

“Chẳng lẽ bọn hắn thường ăn thịt người?”

“Không,” Hôi Đại Mao nói: “Ta nghe nói, cũng không phải... Ừm, hình như còn nghe nói một nơi nào đó có một tài tử nổi danh bị bắt đi, kết quả lại không bị giết cũng không bị ăn, chẳng qua là dạy mấy tiểu hài nhi biết chữ, qua một thời gian lại được trả về, bắt quả tài tử ấy bản thân bị dọa không nhẹ, sau khi trở về điên điên, cả ngày nói nhảm.”

“Ừm, người đi theo kia, có tin tức quay về chưa?”

“Bây giờ còn chưa có, chúng ta bây giờ chỉ biết là một mực đi về phía nam, hắn là sẽ không quá xa, nhiều lắm mấy chục dặm, có lẽ lập tức sẽ có tin tức truyền về. Bọn họ chung quy không có lý gì đi vài trăm dặm đường tới nơi này cướp mấy người không béo bở gì.”

Ta đứng dậy, Hôi Đại Mao cấp bách bước lên phía trước một bước ngăn ta: “Sur phó, công lực của người chưa khôi phục, chuyện này, ta dẫn người đi làm là được, cho dù ta không thành, còn có Phụng Nghi bồi mà, không cần sur phó động thủ.”

“Chuyện này...” Muốn cho Phụng Nghi đi cứu Lý Phù Phong, ta biết hắn sẽ không chối từ, nhưng ta cảm thấy, trong lòng hắn, có thể có vướng mắc hay không? Nhưng nếu như ta tự mình đi, hắn sẽ càng vướng mắc hơn.

“Đại Mao nói rất đúng, chuyện này không cần nài ra tay.” Phụng Nghi không biết từ khi nào đã đứng ở cửa. Cũng phải, tri giác của hắn rất linh mẫn, động tĩnh của Đại Mao lại lớn...

Ta gật đầu nói: “Chúng ta cùng nhau đi đi.”

“Được.”

Hôi Đại Mao vội vàng đi theo phía sau ta, ta có chút hồ nghi quay đầu lại liếc hắn một cái.

Tiểu tử này là có ý gì? Thanh âm có ý kêu gào lớn tiếng như vậy, làm Phụng Nghi tự mình lại đây, giảm đi rất nhiều phiền toái.

Ừm, tiểu tử này thoát nhìn ngốc, nhưng thật ra hắn không ngốc chút nào. Tại rất nhiều chuyện, ta cảm thấy hắn còn thông minh hơn ta, nghĩ sự việc cũng rất chu toàn.

Cước trình của ba người chúng ta đương nhiên nhanh, mới vừa đến lưng chừng núi, một con chuột nhỏ chân dài lộn nhào nhanh như chớp bắt kịp, nó biến hình biến chưa hoàn toàn, vẫn là bộ dáng con chuột to, bắt quả cũng có thể nói tiếng người, nói chit chit vừa vội vừa vang.

“Động chủ, bọn họ vào khe Hắc Vân! Trước kia nơi đó có một tổ gấu tinh, sau lại nghe nói chuyển chỗ, mấy gã kia thoát nhìn là ma tộc! Bọn hắn hẳn là mới chuyển đến, chưa biết quy củ.”

Đúng vậy, năm mươi dặm vuông dưới chân Già Hội sơn, cũng đều tính là địa bàn của chúng ta, khách nhân của ta, bọn hắn có thể tùy tiện động sao? Bất quá khe Hắc Vân này địa phương là rất chệch, xem như một vùng khí ho cò gáy, tổ gấu tinh trước kia bị ta đánh một lần thành thật rất lâu, bây giờ hiện giờ nếu như thức thời... cũng không cần dạy dỗ bọn hắn quá thâm.

Có điều nếu như người của Lý gia có tổn thương gì...

“Ngươi vất vả.” Hôi Đại Mao nói: “Tiểu Quý có phải vẫn đang ngó chừng hay không?”

“Đúng vậy, nhưng Tiểu Quý cũng không dám theo quá sát.”

Phụng Nghi một tay nắm ta, một tay nắm Hôi Đại Mao, thân pháp của hắn phỏng chừng trên đời không mấy người có thể so sánh được, từ Bàn Ti động đến khe Hắc Vân cũng chẳng qua là công phu một chén trà. Hôi Đại Mao vẫn trừng mắt, loại tốc độ nhanh như chớp này bình thường đích xác

thường thức không được. Phụng Nghi vừa dừng lại, hần lập tức vỗ mông ngựa ầm ầm, vẫn khen không dứt miệng. Phụng Nghi như cười như không liếc hần một cái: “Người có nói dễ nghe hơn nữa thân pháp này cũng không thể dạy người. Người không phải tộc nhân của ta, học không được.”

Đại Mao tức khắc ừ ừ.

Ta tuy rằng lo lắng, cũng cảm thấy bộ dáng của Đại Mao rất khôi hài. Ừm, lòng trước thời gian như thế những yêu quái kia cho dù là ăn thịt người, cũng còn chưa kịp động thủ.

Phụng Nghi nâng tay ấn thân hình của hần, ta cũng dùng thuật ấn hình, Hôi Đại Mao ấn cũng ấn, thế nhưng lại còn giữ mấy sợi râu chuột lung lay bên ngoài, bị Phụng Nghi gỡ vào đầu một cái, mới vội vàng ấn cả râu.

Bên trong khe Hắc Vân rất âm u, nơi này hàng năm không mặt trời, nơi chốn âm u ẩm mốc, còn có chút chướng khí, thật sự là nơi quỷ quái. Ký hiệu Tiểu Quý lưu lại ở chỗ ngoặt phía trước, sau đó quẹo vào một đường xéo.

Chúng ta lại đi vào trong, sơn đạo nơi này không dễ đi, thật mệt mỏi con gấu tinh ngày trước ở chỗ này làm sao.

Piá trước mơ hồ có thể nghe thấy thanh âm. Ta còn thấy được con chuột Tiểu Quý, hần đang núp phía sau đại thụ mọc giữa hai bụi cây lớn đầu ra phía trước nhìn xung quanh.

“Ta nói cho các người! Tốt nhất thành thật một chút cho ta! Nếu không phải là vừa rồi các người nói chuyện gay gắt như thế, ta cũng không trói các người lại. Hừ, Chu Anh Hùng ta là biết đạo lý nhất! Ta một không đánh các người, hai không để các người đói. Yêu quái chúng ta cũng không phải đều xấu, chúng ta cũng là biết đạo lý. Đúng rồi, người lại đây, đúng, chính là người. Người xem xem, gương mặt này đã từng gặp chưa?”

Hử?

Cước bộ của chúng ta đồng thời dừng lại.

Tay Phụng Nghi nắm ta siết chặt.

Thanh âm này, thanh âm này rất quen thuộc a!

“Chưa từng thấy? Vậy đây thì sao? Cũng chưa từng thấy?” Thanh âm của Chu Anh Hùng nghe qua cực kỳ kiên nhẫn, sau đó phịch một tiếng, dường như là đá ngã người.

“Người này lộn rùng rùng! Mau thả cha ta ra!”

Đây là thanh âm của Lý Phù Phong, nghe lên vẫn là trung khí mùi phẫn, hần là không bị thương.

Vậy ta an tâm.

Chúng ta lại đi vài bước về phía trước, đứng ở chỗ không xa bên cạnh Tiểu Quý nhìn đằng trước.

Hử...

Quả nhiên, đều là người quen — được rồi, yêu quen.

Lý Kha mấy người bọn họ bị sợi mây trói, hơn nữa mỗi người thoạt nhìn đều có chút chật vật, lúc bị bắt nhất định đã phản kháng!

Cái mặt heo phì mũi to kia, không phải Chu Anh Hùng thì là ai? Hần thoạt nhìn vẫn như cũ! Bất quá, tựa hồ cuộc sống của bọn hần lại khôi phục nguyên trạng.

Đây, thật sự không thể tưởng tượng nổi... Chu Anh Hùng bọn hần, ta có đôi khi còn có thể nhớ tới, sau đó cảm thấy có chút khổ sở. Ta nghĩ bọn hần dưới uy lực của song kiếm Từ Thanh ấy, hần là sẽ không còn có thể sống sót. Ngay cả ta và Phụng Nghi cũng bị chật vật không chịu nổi, không đạo lý, không đạo lý bọn họ còn sống chứ! Đây là vì cái gì? Thật làm cho người ta khó hiểu!

Mấy tờ giấy Chu Anh Hùng cầm trong tay đang đưa, ta chỉ có thể nhìn thấy phía trên đó hình như là vẽ hình người, Chu Anh Hùng bọn hần đang tìm ai?

Lý viên ngoại bị đá nằm úp sấp dưới đất, rầm rì, thấy có vẻ rất đau.

Tuy rằng không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tiếp tục như thế cũng không tốt.

Ta đang muốn lên tiếng, Phụng Nghi lại nắm tay ta khẽ lắc một cái.

Ta hiểu hần đây là muốn ta an tâm chớ nóng.

Hử, Chu Anh Hùng bọn hần cư nhiên lại sống sót, không thể không nói đó là một niềm vui bất ngờ. Nhưng bọn hần lại làm lại nghề cũ, thật sự là làm cho người ta... Tâm tình ta bây giờ, thật sự là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Lại nói, cướp ai không cướp, lại cướp người quen của ta? Cướp đâu không cướp, chạy đến cửa nhà ta mà cướp!

Con nhím Tiểu Tử đứng bên cạnh khuyên hấn: “Đại ca, quên đi, ta thấy bọn họ không biết đâu, người không liên quan, thả bọn họ đi đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Gặp lại đối diện không nhận ra

Sự kiện bất cớ này hữu kinh vô hiểm, còn thấy được quen biết cũ... Nhưng chúng ta hấp tấp xông tới đây, lại có một loại cảm giác vô lực một quyền đánh vào bông.

Chu Anh Hùng thoát nhìn lại giống như con giặc còn sót lại chưa tiêu: “Hừ! Mới không tiện nghi bọn hấn như thế, vừa lúc chúng ta mới đến, nhân sinh không quen, trước gắng hỏi bọn hấn, tính toán sau.”

Ta thở dài trong bụng, Phụng Nghi dùng thân giao cách cảm nói: “Nàng không tiện ra mặt, ta đi thôi.”

Ta ngừng lại, cũng đích xác không tiện gặp Lý Phù Phong. Vừa rồi đã nói có khó khăn tìm ta giúp đỡ, chỉ chớp mắt đã để cho tiểu yêu ta biết trời bọn họ lại. Ừm, bất quá Lý Phù Phong sao không dùng tư nhận phòng thân ta cho hấn chứ?

“Đại ca, không bằng thả một người trở về, lại lấy chút tiền chuộc tới chuộc người. Người xem, lộ phí của bọn họ đều hậu hĩnh như thế... Hề hề, chuẩn là kẻ có tiền!” Con tê tê tham tiền chép chép miệng, nói ra một điểm vớ vẩn, Chu Anh Hùng cư nhiên liên tục gật đầu đồng ý: “Được được, người nói rất đúng. Vậy thả ai về?”

Lý viên ngoại vốn đang râm rì, vừa nghe lời này lập tức tinh thần tỉnh táo: “Thả con ta trở về đi, các vị đại vương, con ta còn nhỏ, không hiểu chuyện...”

Ôi, đây chính là đáng thương tâm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Lý Phù Phong có không nghe lời đi chăng nữa, Lý viên ngoại vẫn là mọi chuyện lấy nhi tử làm đầu.

“Không được!” Chu Anh Hùng một mực bác bỏ: “Thả cha về, khẳng định sẽ lấy tiền đến chuộc con. Còn thả con về, có thể đến chuộc cha hay không thì chưa biết được. Nè, chiếu ta nói, giữ nhỏ, thả già.”

Con nhím Tiểu Tử vuốt mõng ngựa nói: “Đại ca cao minh, làm cha mẹ nhất định là yêu thương nhi tử.”

Chu Anh Hùng chỉ vào Lý viên ngoại: “Người trở về, bảy ngày, không, trong vòng ba ngày, đưa nhiều vàng bạc tài bảo hơn tới, nhi tử của người ta cũng sẽ không bạc đãi, vừa nhận được tiền liền thả người!”

Ta thật sự là không muốn thừa nhận ta quen biết bọn hấn.

Sự tình không phẩm cách không phẩm chất như thế...

Ta dùng thân giao cách cảm nói với Phụng Nghi: “Chàng đi...”

Thế nhưng bỗng nhiên phía trước đột nhiên sinh biến cố.

Lý Phù Phong trong nháy mắt liền gãy thoát khỏi trời buộc, nâng tay lên. Một ánh sáng màu bạc rực rỡ vung ra, vòng quanh chụp lấy cả bọn Chu Anh Hùng.

Đây là cái gì. Không phải là tơ dính của ta sao. Ta thực 囧 nhìn Chu Anh Hùng bọn hấn bị trời chặt lại tránh không thoát. Lý Phù Phong một chiêu này đắc thủ, lập tức chạy qua đỡ Lý viên ngoại dậy, cời trời buộc cho hấn, lại đi gỡ cho cô cô, hai người nhà của hấn, còn cả tộc huynh được ta thả kia.

Lý viên ngoại lệ già ngang dọc, run run rẩy rẩy kéo Lý Phù Phong nhìn trái nhìn phải, thật ra Lý Phù Phong xem ra không bị thương, ngược lại chính hấn vừa mới bị Chu Anh Hùng đánh hai cái, vì thế đau hơn nhiều.

“Cha, người không cần sợ hãi, bọn hấn đây là tránh không thoát.” Lý Phù Phong có lòng tin với ta, không, phải nói là rất có lòng tin với tơ dính của ta. Chu Anh Hùng mấy bọn hấn đích xác dính như con sâu to, xoay xoay dưới đất vô cùng chặt vật. Chẳng những gãy không thoát, hơn nữa vì mặt cũng bị quần lấy quá nửa, vì thế ngay cả nói cũng không nói ra được. May là lỗ mũi không có bị cuốn, nếu không còn không nghẹn chết bọn hấn.

Người Lý gia thoáng hết hoảng hốt, hai người nhà vội vàng chạy qua nhặt bọc đồ của bọn họ lên, Lý Phù Phong đỡ Lý viên ngoại ngồi xuống một bên, xem vết thương của hấn, nhưng tộc huynh kia của Lý Phù Phong lại lượm một thanh đao không biết ai quăng bên cạnh, thoát nhìn thực âm trầm, sát khí lộ ra đi về phía Chu Anh Hùng bọn hấn.

Lý Phù Phong còn lo lắng ngăn cản hấn: “Trưởng Sơn huynh, không cần lỗ mãng. Nơi này cách Bàn Ti động không xa, việc này cũng có thể là hiểu lầm”

“Hiểu làm cái gì?” Hần nói: “Toàn bộ giết sạch. Ta nhưng thật ra muốn biết, những yêu quái này bị chặt đầu có còn bắt tử hay không! Mượn bọn hần thử xem!”

“Um um! Um um!” Chu Anh Hùng bọn hần có lẽ nằm mơ cũng không ngờ trong nháy mắt tình thế tất cả đều đảo ngược, đám con tin vốn bó tay đợi làm thịt thoáng cái lấy lại tự do, mà bọn hần thì lại bị trở thành hồ lô lẫn. Mấy người bọn hần tuyệt đối chưa từng luyện bản lĩnh chặt đầu lại mọc ra, chặt đầu là hần phải chết không nghi ngờ gì! Thế nhưng bây giờ ngay cả nói cũng nói không được, xin tha cũng làm không được.

Người là dao thót, bọn hần thành thịt heo.

Ừ, đây cũng cho bọn hần một bài học, ai bảo bọn hần cướp loạn?

Ta đương nhiên không thể thật sự để cho bọn hần bị chặt đầu.

Người tên Trường Sơn kia bị Lý Phù Phong khuyên mấy câu, cầm lại đao ở eo, hai bước lớn tới trước mặt Chu Anh Hùng, hung hăng một cước liền đạp lên, hỏa lực toàn bộ khai hỏa lại là tay đánh lại là chân đá, không riêng đối phó Chu Anh Hùng, ngay cả con nhím Tiểu Tứ và con tê tê Tiểu Tam cũng để ý, thật sự là chu đáo a.

Bất quá người này, rất mang thù. Hần lúc trước ở ngoài viện của ta để làm chi? Chuyện này ta còn chưa làm rõ ràng đâu, e ngại Lý Phù Phong cũng chỉ thả hần ra.

Tuy rằng Chu Anh Hùng da dày thịt cứng, thế nhưng đánh như vậy, ước chừng cũng là rất đau, đừng đánh gãy xương cốt à nha?

Phượng Nghi nắm tay ta một cái, bỗng nhiên lên tiếng: “Xin dừng tay, nghe một lời của ta.”

Người của Lý gia đều thành chim sợ cành cong, vừa nghe bên này có thanh âm, ồ ào một chút, phản ứng khác nhau. Lý viên ngoại là run run ngay tại trận, xem chừng lập tức sẽ ngất đi, Lý Phù Phong thì che hần phía sau, Lý Trường Sơn kia thì không còn hơi sức đối phó Chu Anh Hùng bọn hần, lập tức rút đao trong tay, toàn bộ tinh thần đề phòng.

“Lý công tử, vì sao ngay cả thanh âm của ta cũng nghe không ra?”

Phượng Nghi bước một bước về phía trước, giải trừ ẩn thân.

Lý Phù Phong nhìn thấy là hần, ngược lại thờ phào nhẹ nhõm: “Thì ra là Phượng tiên bối.”

Khụ, thật ra Phượng Nghi thoát nhìn cũng là hơn hai mươi tuổi, nhưng hần niên kỷ lớn vai vế to, Lý Phù Phong thoát nhìn cùng tuổi với hần nhưng cũng phải gọi tiếng tiên bối này.

Chu Anh Hùng bọn hần bị đánh không nhẹ, hơn nữa... Ta đoán chừng bọn hần không nhận ra Phượng Nghi. Lúc chúng ta quen bọn hần là dịch dung, mà bây giờ Phượng Nghi xuất hiện thì lại là lấy tướng mạo sẵn có, khí độ cao quý, tuấn mỹ phi phàm, Chu Anh Hùng bọn hần tuyệt đối sẽ không liên tưởng đến nhau.

Hồi Đại Mao dám chắc cũng tò mò chứ, ta bỗng nhiên nghĩ đến, nếu như Chu Anh Hùng bọn hần lại giống như lần trước định không buông ta và Phượng Nghi, ờ, hần và Hồi Đại Mao hai tên cũng là có thể làm bạn với nhau, tuy rằng Hồi Đại Mao tính tế, Chu Anh Hùng thô lỗ, thế nhưng ta cảm thấy bọn hần chính là có chỗ nào như nhau, đứng với nhau hần là rất hài hòa.

Phượng Nghi an ủi người Lý gia vài câu, sau đó ra tay trị thương cho Lý viên ngoại — vốn cũng không có vết thương gì, Phượng Nghi tiêu sưng dùng đau cho hần, trong lời nói của Phượng Nghi lộ ra xin lỗi, nói là để bọn họ gặp phải việc này dưới chân núi Bàn Ti động rất là áy náy, mấy yêu quái đây là mới chuyển đến không hiểu quy củ vân vân.

Lý Phù Phong cũng thực khách khí, nói may mắn hữu kinh vô hiểm, cảm ơn Phượng Nghi đặc biệt tới cứu giúp.

“Mấy yêu quái này, trở về giao cho Đào Hoa xử lý, ta đưa mấy vị ra ngoài, nơi này không phải nơi các vị ở được lâu.”

Mấy người Lý gia có thể rời đi nơi này đương nhiên cầu còn không được, ta nhìn theo bọn họ vòng qua một khe núi, dọc theo đường chúng ta đi. Con chuột Tiểu Quý mới vừa nhẹ nhàng thờ ra, Hồi Đại Mao không biết khi nào đã tới gần hần, bất ngờ vỗ một cái trên bả vai hần: “Tiểu tử giỏi, ngươi cũng nhìn được khí!”

Tiểu Quý sợ kêu oai oái, sau đấy đương nhiên nhận ra thanh âm của Hồi Đại Mao, hai người chít chít thăm thì trò chuyện náo nhiệt vừa nãy.

Ta đi vài bước về phía trước, giải ẩn thân của mình.

Chu Anh Hùng bọn hần ngay cả sức hừ hừ tựa hồ cũng không có, mắt tròn trũng, tựa hồ không ngờ nơi bọn hần cho là an toàn không người vậy mà một người tiếp một người toát ra nhiều người như thế.

Hơn nữa lai lịch của chúng ta bọn hần không biết, bản thân bọn hần bây giờ bị trở chặt bọn hần cũng hiểu, nhất thời ngoại trừ sợ, trong mắt lộ ra nhiều hơn là e ngại.

Hồi Đại Mao đi tới: “Sur phỏ, xử trí bọn hần như thế nào?”

Vừa nghe hai chữ xử trí, ba tên dưới đất run như cây sậy. Trong bụng ta thầm cười, được, vừa rồi còn anh hùng không ai bì nổi đấy, hiện lập tức thành chung một sur phỏ với Lý viên ngoại, đều run lẩy bẩy.

“Ừm, ta suy nghĩ một chút, dám sinh sự ở Già Hội sơn này, là gan cũng thật sự rất lớn, ảnh hưởng cũng rất xấu. Nếu để người biết, còn cho rằng chúng ta bây giờ biến thành dễ nói chuyện dễ bắt nạt đấy.”

Hồi Đại Mao lập tức lưu loát nói theo: “Dạ, sur phỏ nói rất đúng, chuyện này không thể dễ dàng buông tha, tốt nhất có thể giết một người răn trăm người, sur phỏ xem, là trước cắt tai trái, hay là tai phải của bọn hần?”

Chu Anh Hùng bọn hần “a a um um” kịch liệt giãy dụa, xem ra là bị dọa không nhẹ.

“Ta thấy, cắt tai ấy à... cũng chưa đến mức...”

Chu Anh Hùng bọn hần tựa hồ lại dấy lên một tia hy vọng. Đôi mắt trông mong nhìn ta.

Chuột Tiểu Quý đánh bạo đâm một câu: “Vậy cắt đuôi? Thế nào?”

Tiểu tử này!

Hồi Đại Mao đá một cái vào mông hần: “Người chỉ nhớ được chuyện hồi bé ăn vụng bị chó người ta cắn đuôi! Thật không tiền đồ.”

Tiểu Quý che mông né tránh: “Đại Mao ca, đuôi của người nếu như cũng bị cắn thử một cái sẽ biết, thế đau biết bao a! Đuôi đứt ruột xót đấy!”

“Bậy bạ, ta chỉ nghe mỗi tay đứt ruột xót.”

Ta nâng tay ngăn bọn chúng càn quấy, nhìn thấy mấy bức chân dung rơi là tả một bên, ngón tay vẫy một cái, tờ giấy kia nhẹ bay rơi vào tay ta.

Trên mấy tờ giấy đều vẽ mặt hai người.

Hợ...

Tuy rằng hơi trừu tượng, ừm, biến dạng không ít.

Bất quá ta vẫn nhìn ra, hai người trên bức tranh là ai.

Chu Anh Hùng bọn hần lại là ra sức điên cuồng giãy giụa, lần này không có vì uy hiếp bọn hần cắt tai cắt đuôi, bọn hần khản trương bởi vì mấy tờ giấy này.

Ta nâng tay điểm một cái, tờ dính dán miệng hần tan đi, Chu Anh Hùng gầm thét rống ta: “Trả tranh cho chúng ta!”

Giọng lớn bất ngờ khiến cho Hồi Đại Mao giật mình, vừa ngoáy lỗ tai vừa nói: “Gào khóc cái gì mà gào khóc, hử? Người hiện giờ là tù nhân, đừng không hiểu thân phận chính mình như thế!” Hần vừa nói vừa dấn sang đây xem sang đây xem bức họa kia: “Ồ, cô gái này là ai, quá xấu!”

Ta bộp một cái vỗ lên trán hần: “Nói bậy, xấu chỗ nào!”

Chu Anh Hùng bọn hần không biết về tranh, mấy bức chân dung này, có bằng cách nào chứ?

Ta đoán, có lẽ là bọn hần tìm người biết về tranh nào đó, sau đó ra sức nhớ lại, hình dung, khoa tay múa chân, sau đó... mới có thể có mấy bức chân dung này đi?

Ta cảm thấy vành mắt hơi nóng.

Vừa rồi khi chúng ta đến, Chu Anh Hùng bọn hần còn đang hỏi Lý viên ngoại có từng thấy người trong tranh không.

Bọn hần tìm chúng ta khắp nơi sao?

Ta và Phụng Nghi chẳng qua sống chung với bọn hần một thời gian ngắn như thế.

Chu Anh Hùng quan sát vẻ mặt của ta, bỗng nhiên nói: “Vị vị nữ đại vương này, có phải từng gặp người trên bức họa hay không? Nếu như ngài biết, nhất định, nhất định phải nói cho mấy người chúng ta biết! Ngài muốn xử lý chúng ta thế nào cũng được, cắt tai cũng được, ta việc gì cũng biết làm, ngài, ngài có phải biết hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Cười hỏi người đâu đến chốn này (1)

“Về trước... hăng nói.” Lại nghe hần nói tiếp ta sợ sẽ thất thố.

Về mặt của Chu Anh Hùng, giống như con chó nhỏ tìm không thấy nhà...

Kiếp trước, hàng xóm nuôi trong nhà một con chó rất đáng yêu, cũng không quý, thế nhưng rất thông minh, lại nghe lời. Về sau nhà hàng xóm chuyển đi, nhờ người ở lâu một chăm sóc nó. Nó mỗi ngày đều chạy đến nhà cũ của hàng xóm, dùng mũi cọ cửa, dùng móng vuốt nắm, sau đó, mỗi ngày nằm ở đó bất động. Khi ấy ta muốn cho nó đồ ăn, nó rất không có sức sống, đôi khi ăn một chút, đôi khi không ăn.

Về sau nó sinh bệnh, chết.

Ánh mắt của Chu Anh Hùng, khiến cho ta nhớ tới con chó nhỏ khi đó.

Nó không hiểu, chủ nó vì sao không thấy, vì sao chỉ có một mình nó.

Có lẽ nó tin rằng, chỉ cần chờ ở nơi đó, chủ nó nhất định sẽ quay về?

Cho nên nó không đi đâu hết.

Ta cảm thấy mũi ê ê.

Đối với ta và Phượng Nghi mà nói, Chu Anh Hùng bọn hần chẳng qua là ngẫu nhiên gặp được, mặc dù về sau nhớ tới bọn hần cũng sẽ có một chút tiếc nuối, thế nhưng cảm xúc không sâu.

Nhưng đối với Chu Anh Hùng bọn hần mà nói, ý nghĩa của chúng ta, không giống như vậy đi?

Ta nhớ tới trước kia, không nhớ rõ từng nghe ai nói một câu.

Vô tâm của chúng ta đối với người khác mà nói, có đôi khi là rất tàn nhẫn.

Huống chi, Chu Anh Hùng bọn hần không phải thú cưng.

Cho dù là con chó nhỏ cũng không thể kêu thì tới đuổi thì đi.

Huống chi...

“Không cần trời bọn hần.”

“Sư phó, như vậy không ổn chứ?” Hôi Đại Mao nhỏ giọng nói.

“Đừng lo, bây giờ đuổi bọn hần cũng sẽ không đi.”

Chu Anh Hùng hần vì lấy được manh mối của chúng ta, sao chịu đi chứ?

Quả nhiên sau khi thoát khỏi tơ dính, bọn hần thành thành thật thật theo sau.

Lúc tại ma vực ta chưa từng dùng tơ dính trước mặt bọn hần, bằng không... Có lẽ Chu Anh Hùng sẽ bởi vậy đoán ra được.

Chúng ta chân trước trở về Bàn Ti động, sau lưng Phượng Nghi cũng đã trở lại.

Hần thoát nhìn tâm tình không tồi, lúc tiến vào bước đi nhanh nhẹn, vạt áo như gió. Hần quay đầu nhìn nhìn mấy người Chu Anh Hùng đứng dưới bậc thang giống chim cút rụt đầu, sau đó đi vào phòng. Chu Anh Hùng trộm quan sát hần, về mặt có chút mê hoặc, như nhớ tới cái gì, cau mày về mặt khổ não.

Có lẽ, hần có thể đoán ra Phượng Nghi.

Tuy rằng khi đó dịch dung, thế nhưng khí chất, khí phách trong cử chỉ của Phượng Nghi, là duy nhất.

So sánh ra, ta thì chẳng có gì đặc sắc.

“Người của Lý gia...”

“Ừm, ta đều có an bài, nàng yên tâm đi, nhất định để cho bọn họ bình an về đến nhà là được.”

Ta gật gật đầu, cũng không giả khách khí với Phụng Nghi, cái gì mà phiền toái chàng này cảm ơn này, không cần phải nói.

“Đưa bọn hán về rồi?”

“Ừ.” Ta đẩy mấy tờ trên bàn kia về phía hán.

Ta còn chưa nghĩ ra, nên nói như thế nào.

Hồi Đại Mao trái lại gắng hỏi bọn hán mấy câu, hỏi bọn hán từ đâu đến, đến Già Hội sơn này đã bao lâu, lại làm mấy chuyện như ngày hôm nay rồi.

Bọn hán đáp vốn sinh trưởng tại ma vực, về sau ma vực phát sinh biến cố, bọn hán liền tìm kiếm chủ nhân nhà mình khắp nơi.

Ôi, trong lòng ta có loại cảm giác tội ác.

Lúc ấy cho rằng bọn hán nhất định bị chết trong biến cố, cũng không có... nghĩ đến đi tìm thử.

Kết quả, lại là bọn hán tìm chúng ta khắp nơi.

Xem bộ dáng của bọn hán, tựa hồ trải qua cũng không tốt. Ít nhất, đặt chân tại khe Hắc Vân nơi gấu tinh cũng không thích ở này... Đây cũng chính là một khía cạnh nhìn ra bọn hán rất nghèo túng.

Phụng Nghi xem xong mấy tờ ấy, biểu tình nhẹ nhõm trên mặt từ từ biến mất, biến thành một loại... nhàn nhạt, ảm đạm, bình tĩnh.

“Để cho bọn hán tiến vào.”

Tầm mắt Chu Anh Hùng quét tới quét lui trên người Phụng Nghi, sau đó lại quay đầu nhìn ta. Về mặt của hán mang theo sợ hãi, nghi hoặc, thậm chí là, kinh hãi.

Hán có lẽ, đã đoán ra cái gì.

Chỉ có ta hoặc là chỉ có Phụng Nghi, có lẽ còn chưa khiến hán liên tưởng đến, Nhưng hai chúng ta đồng thời xuất hiện, nhìn ra sẽ dễ dàng hơn. Dù sao dịch dung chẳng qua là thay đổi tướng mạo của chúng ta, thân hình khí chất giọng nói vẫn không có thay đổi gì lớn.

“Các người...” Phụng Nghi vừa mới nói hai chữ, bỗng nhiên bùm bùm, Chu Anh Hùng và Tiểu Tam Tiểu Tứ cùng nhau quỵ xuống.

“Chủ nhân, nữ chủ nhân, là, là các người sao? Chúng ta, chúng ta vẫn tìm kiếm khắp nơi, mặc dù khi đó người của ma cung đều chết, thế nhưng ta chính là, chính là không tin. Chủ nhân, người... các người...”

Ôi, bị nhìn ra rồi.

Hồi Đại Mao lấp bấp kinh hãi, nhìn nhìn chúng ta, lại nhìn nhìn ba tên quỵ dưới đất, hiển nhiên không hiểu trong này có chuyện gì. Sau khi ta trở về vẫn chưa có cơ hội nói tí mĩ với hán những gì đã trải qua tại ma vực, cũng chưa từng đề cập đến Chu Anh Hùng bọn hán, Đại Mao cũng không thể biết chân tướng tình cảnh trước mắt này.

Phụng Nghi nhẹ giọng khiển trách: “Lớn như thế rồi, khóc cái gì mà khóc? Không ngại dọa người?”

Chu Anh Hùng vội vàng lau mặt hai cái, lung tung lau nước mắt nước mũi trên tay áo: “Dạ dạ, ta, ta không khóc.”

“Mấy người các người, thực tăng thể diện cho ta ha, đánh cướp cũng cướp đến cửa nhà ta.”

“Chúng ta, chúng ta... Vốn cũng không biết đây là động phủ của chủ nhân gia!” Chu Anh Hùng khịt mũi hai cái, lộ ra một biểu tình rất khó coi, vừa giống khóc vừa giống cười: “Nếu như sớm biết, cho dù đánh chết ta, ta cũng không dám.”

“Vậy, ở chỗ khác, là có thể làm càn như vậy?”

Giọng điệu Phụng Nghi nghe rất không khách khí, thế nhưng, Chu Anh Hùng bọn hán lại ngọt như ăn đường.

Ta vừa nghĩ cũng hiểu.

Thái độ này của Phụng Nghi, rõ ràng là không có coi bọn hán là người ngoài, giọng điệu dạy dỗ người ta, người ngoài thì có gì đáng giá để dạy dỗ?

Chu Anh Hùng bọn hán cho dù không nghĩ cũng có thể hoàn toàn cảm giác được, giọng điệu của Phụng Nghi là thuần túy chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Không nên nói bọn hán ngốc, thật ra, có đôi khi càng là tâm tư đơn thuần, càng có thể dựa vào thiên tính bản năng cảm giác đối phương là thiện ý hay là ác ý.

“Sư phó, đây là có chuyện gì vậy?”

“Ừm, nói ra rất dài.”

Ta bảo mấy người bọn hắn đứng dậy, sau đó tận lực ngắn gọn nói mấy câu về trải qua và biến cố của chúng ta tại ma vực, có điều ta rất khó hiểu, ban nãy đã muốn hỏi: “Đại Chu, mấy người các ngươi, sống sót bằng cách nào? Lúc ấy loại tình thế đó ngay cả chúng ta cũng bị thương. Ta còn tưởng rằng các ngươi... Cho nên, cũng không quay về tìm.”

Chu Anh Hùng toét một nụ cười vô tâm vô phách, kéo nhẹ con tê tê Tiểu Tam nhi bên cạnh: “Hi, cái này may mà có Tiểu Tam nhi. Lúc ấy chúng ta đều cảm thấy choáng, hần tên này luôn luôn nhát gan, trước đó đã đào một cái hố phía dưới bãi đá dưới chỗ chúng ta ngồi. Đuôi hắn cũng rất lợi hại, đào không kém móng vuốt chút nào. Ta còn cười nhạo hắn nhát gan. Về sau vừa thấy tình thế không đúng, hắn bắt đầu liều mạng đào, sau đấy cái pháp bảo không hay ho kia vừa phát tác, chúng ta liền mơ hồ rơi vào trong hố. Ta còn, ta còn lo lắng cho chủ nhân...” Hắn nói xong lại muốn khóc nhè, con nhím Tiểu Tứ vội vàng nhắc hắn, Chu Anh Hùng vội vàng trở lại chuyện chính: “Lúc ấy không còn kịp nữa... Sau đó chúng ta tỉnh lại, tất cả bên người đều thay đổi, ôi, chúng ta liền tìm chủ nhân khắp nơi.”

“Cho dù kịp, cái hố nhỏ các ngươi đào ấy cũng ngồi không đủ chúng ta nhiều người như vậy a.”

Con tê tê bộ dáng hiền lành, gãi gãi đầu nói: “Phải, hình người là chui không vô, biến về nguyên hình là được... Chính là Chu đại quá mập, biến về nguyên hình cũng suýt chút nữa không chui vào được...”

Chu Anh Hùng then quá hóa giận: “Ngươi chính là nhát gan. Ta vốc người khôai ngô, ngươi rõ ràng là ghen tỵ với ta.”

Ta đâm câu: “Cẩn thận đi thuyền được vạn năm, hần nếu không đào hố, các ngươi cũng không phải đều mất mạng rồi? Đào hố tốt, lần sau nhớ tiếp tục đào. Còn có ngươi, ngươi kia kêu khôai ngô sao? Rõ ràng chỉ ăn không ngồi rồi, là nên giảm béo.”

Chu Anh Hùng không sợ ta chút nào, mặt dày cười hi hi. Phượng Nghi hừ lạnh một tiếng, Chu Anh Hùng lập tức lùn phên nửa, thành thành thật thật đứng yên không dám động dấy.

“Ừ, trước tiên nói chuyện hôm nay đi.”

Tiểu Tam Tiểu Tứ nhìn nhau, Chu Anh Hùng trái lại rất thông minh, bùm một tiếng lại quỳ xuống: “Chủ nhân! Đây đều là chủ ý của một mình ta, ta dẫn bọn hắn làm! Muốn phạt phạt mình ta thôi! Tuy rằng lúc ấy chủ nhân dẫn dắt chúng ta giàu to, thế nhưng sau ngày đó, đồ của chúng ta cũng không biết vứt xuống nơi nào, ta lại ăn rất nhiều, đành phải cướp... Ừm, từ ngày đó đến bây giờ, chúng ta cũng không tổn thương một mạng nào, chẳng qua là đoạt đồ mà thôi...” Mới đầu thanh âm của hắn vẫn rất lớn, càng nói thanh âm càng nhỏ, râm rì: “Nếu như đánh, thì đánh mình ta thôi, ta da dày, chịu đánh được hơn hai đũa nó... Chỉ cần không đuổi chúng ta đi, đánh hay phạt, cho dù mỗi ngày làm việc nặng, ta cũng chịu.”

“Đứng lên, tạt xấu động một chút là quỳ của ngươi đây phải sửa.” Phượng Nghi phẫn phó Hôi Đại Mao: “Ngươi dẫn bọn hắn đi đổi thân quần áo, tắm rửa một cái thu thập bản thân một chút, lại chuẩn bị bữa cơm cho hắn lấp bụng. Phạt thế nào nói sau.”

Được, Phượng Nghi trước kia còn nói ta mềm lòng, hần đây thuần túy là cây đèn cao ngất, chỉ biết đi soi nhà người, còn nhà mình thì không hề soi đến. Nghe xem, nào là tắm rửa nào là cho cơm ăn, giống sắp phạt chỗ nào.

Chu Anh Hùng ba bọn hắn về mặt vui sướng đi theo Hôi Đại Mao, ta thấy Tiểu Tứ Tiểu Tam hơn phân nửa bởi vì biết có thể lưu lại cao hứng, mà Chu Anh Hùng tám phần là nghe được có cái gì ăn liền quên hết tất cả.

Có phải heo chính là thiên tính này không? Đáng điệu tham ăn không muốn sống.

“Thật ra không ngờ, bọn hắn còn...”

“Đúng vậy, bọn hắn còn sống.”

Chúng ta mỗi người nói một câu như vậy, rồi không nói gì nữa.

Phượng Nghi vươn tay ra, ta tựa vào trong ngực hắn.

Hiện tại động tác này đã rất thuần thục, sẽ không giống lần đầu, hần để ta dựa vào, ta còn không dám dựa.

“Ta hôm nay còn nghe nói một tin tức.”

“Ừ?” Ta không ngắt đầu, vừa gảy tua trên đai lưng hắn, vừa không để ý hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Chủ ma cung, cũng còn sống. Hắn lập một tòa thành, gọi là Âm Ma thiên thành.”

“Ồ,” ta ngắt đầu lên: “Giọng điệu không nhỏ nha. Ừm, xem ra biến cố kia của ma cung, có lẽ tổn thất không nghiêm trọng như chúng ta tưởng.”

“Đúng vậy, ít nhất, vị Ma Điện đại nhân kia, cũng còn sống đấy.”

“Cũng phải thôi, nàng không phải có việc rồi tiếc sao, đã không ở trong sân, hần là không có chết.”

Phượng Nghi đột nhiên hỏi: “Nàng trước kia, từng gặp Thanh Liên đạo sĩ sao?”

Ta sững sốt: “Có lẽ, từng gặp đi... Bất quá, Thanh Liên đạo sĩ hẳn lúc tại ma vực, bộ dạng không giống trước kia mà? Ý của chàng là, Tam Thất nàng có lẽ...”

“Chưa nói được.” Phượng Nghi mang trên mặt nụ cười có phần lạnh lùng trào phúng: “Chậm rãi chờ xem đi.”

Vui mừng gặp lại Chu Anh Hùng bọn hắn bị tin tức này phai đi chút.

Thế đạo này, còn có thể lại loạn hơn sao?

Chú thích

(1) câu thơ trong bài “Hồi hương ngẫu thư” của Hạ Tri Chương, bản dịch của Thích Quảng Sự

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Bạn cũ gặp lại

Cái gọi là trùng phạt đối với mấy người Trư Anh Hùng bọn hắn, Phượng Nghi quả nhiên là tiếng sấm to giọt mưa nhỏ, thế nhưng lại phạt Chu Anh Hùng bọn hắn kêu khổ thấu trời — phạt chép sách, sao Đạo Đức Kinh.

Được rồi, tuy rằng Đạo Đức Kinh không dài, nhưng là đối với Chu Anh Hùng mà nói, bảo hắn sao một trang sách, còn khó chịu hơn so với bảo hắn đào đất một ngày làm việc nặng một ngày.

Người trông coi được chỉ định chính là Hôi Đại Mao. Đại Mao nhưng thật ra vui vẻ tiếp nhận chuyện này, bộ dáng kích động xoa tay đúng là đối lập rõ ràng với bộ dáng như cha mẹ chết của ba người Chu Anh Hùng.

Hơ, Bàn Ti động sắp náo nhiệt.

Ấn cách nói của Phượng Nghi, bây giờ chúng ta nên làm chính sự.

Thế nhưng ta chung quy cảm thấy... ờ, quá nhanh.

Hơn nữa, ừm, tuy rằng kiếp trước mọi người kết hôn là chuyện đơn giản, kiếp này lại không giản đơn, tam môi lục sính (1) ta tưởng rằng chỉ nói mà thôi, thế nhưng Phượng Nghi vừa đề ra, lại cư nhiên là tính toán tổ chức thật lớn.

“Ừm...” Ta thử thăm dò: “Chúng ta nếu như làm thật, vậy đơn giản một chút, mời người quen ăn một bữa cơm, làm cái lễ, không phải là xong?”

“Vậy sao được?” Phượng Nghi một mực phủ quyết: “Chúng ta là đường đường chính chính, như nàng nói, lại thành tựa trốn theo trai. Hơn nữa, làm thật là thế nào? Chẳng lẽ còn làm giả?”

“Khụ, việc này gấp cái gì chứ...” Bạn bè kiếp trước của ta, cũng có người yêu đương hơn mười năm mới kết hôn.

Đặt vào chúng ta, thời gian chúng ta quen biết dài, thế nhưng thời gian yêu đương lại không dài mà, nhanh như vậy liền... Ừm, tâm lý ta xoay không kịp. Lại nói, trong lòng ta còn có chút, vướng mắc khác...

“Chúng ta, lại bồi dưỡng bồi dưỡng cảm tình đi.”

“Thành thân cũng bồi dưỡng được.”

Ta bị ghen hòng

“Thế nhưng, bây giờ thành thân, trong lòng ta không xuôi. Ta...”

Phượng Nghi bỗng nhiên cười: “Được rồi. Ta biết nàng người này trong lòng chính là có cái cân. Người khác có lỗi với nàng, nàng coi là nhẹ. Nàng nếu cảm thấy nợ người khác, nàng liền coi vô cùng nặng. Hơn nữa luôn không bỏ xuống được. Ta không bức nàng đáp ứng bây giờ, nhưng ta lúc nào cũng sẽ hỏi nàng. Hỏi lâu, nàng cảm thấy mắc nợ ta, đến lúc đó nàng tự nhiên sẽ đáp ứng.”

“Họ...” Người này...

Người này sao lại như thế chứ, mấy câu mà làm ta dờ khóc dờ cười.

Có điều nghĩ kỹ, nếu như hấn vẫn như thế, ừm, chân tâm bất biến, trung trinh như một... dây dưa tiếp với ta, cái cân trong lòng ta, thật sự sẽ bị dây dưa mà dịch qua.

Nợ gì cũng trả được, chính là nợ trong lòng khó trả.

Vì sao ta người này không làm chuyện xấu, cũng không đánh bạc chơi giai, khu, kéo xa rồi, ta nghĩ không rõ vì cái gì ta lại luôn... luôn cảm thấy mình thiếu thật nhiều nợ tình chứ?

Càng đau đầu chính là, nợ mà không biết trả như thế nào.

Ta thờ dài.

Bên ngoài lại ồn ào.

Bàn Ti động bây giờ là thật náo nhiệt. Tục ngữ nói một cây làm chẳng nên non, Hôi Đại Mao tuy rằng tính tình không an tĩnh, nhưng một mình hấn không vậy vùng nổi. Như thế rất tốt, lại tới một bàn tay to, còn không có sức mà vỗ ha.

Hôi Đại Mao cảm thấy Chu Anh Hùng bọn hấn là mới tới, hơn nữa cũng không phải báỉ sư, trong miệng bọn hấn gọi là chủ nhân cũng không phải sư phó. Đồ đệ và người hầu đây, đương nhiên là hai giai cấp. Cho dù bọn hấn cũng là đồ đệ ta thu, vậy Hôi Đại Mao chính là đại đệ tử khai sơn, mấy người sau cũng phải nghe hấn. Huống hồ, hấn hiện giờ là phụng mệnh Phụng Nghi, quân thúc giám sát mấy người bọn hấn.

Thế nhưng Chu Anh Hùng quen lỗ mãng, với lại làm lão đại quen rồi, con nhím Tiểu Tứ và con tẽ tẽ Tiểu Tam một trăm một buồn, bình thường đều thực nghe lời, hơn nữa Chu Anh Hùng cao hơn Hôi Đại Mao một cái đầu, khu, ánh mắt nhìn hấn cũng là liếc xéo... Tuy rằng chưa nói, nhưng ý tứ ấy chính là, người con chuột lùn dựa vào cái gì bảo ta phục người quân hấn.

Cho nên... mỗi ngày bắt đầu giảng co.

Bọn họ giảng co bọn họ, người khác không nhúng tay quản. Ta cũng lười quản.

Khu, Chu Anh Hùng bọn hấn muốn đấu pháp cơ đấy, ba đứa họp lại đấu không lại một mình Hôi Đại Mao, dù sao Hôi Đại Mao không giống bọn hấn là tự mình luyện ra chiêu trò, quay đi quay lại chỉ mấy cái búa như thế. Hấn là ta dạy có hệ thống, lại trải qua Phụng Nghi Tử Hằng minh sư như vậy chỉ điểm, tư chất có tẽ cũng mạnh hơn Chu Anh Hùng bọn hấn.

Chu Anh Hùng bọn hấn đấu pháp đấu không lại, liền vùng quả đấm lên. Kết quả Hôi Đại Mao không biết bị cây gậy của ai thỉnh linh quét trên bờ vai, nhất thời đau đến kêu ai ái.

Sau đó hấn cũng không lưu tay, bên ngoài kêu oai oái một mảnh, sau đó con nhện nhỏ bùng trà tiến vào, nói Hôi Đại Mao trối ba người Chu Anh Hùng bọn hấn lên học quy củ.

Ta cười thiếu chút nữa phun trà, có điều tin tức tiểu Hôi Mi vào sau nói làm ta không vui được nữa.

“Động chủ, có khách tới chơi.”

“Ồ? Ai thế?”

Bằng hữu của ta không nhiều lắm, có qua lại càng ít hơn. Phụng Nghi không tính, hấn không phải khách.

Kiểu cách của hấn còn lớn hơn so với chủ nhân ta đây, Bàn Ti động từ trên xuống dưới đều rất có ánh mắt, lấy Hôi Đại Mao đứng đầu, kính hấn tựa như thái thượng hoàng, trong mười ngày có tám ngày ở chỗ này của ta lẩn lư.

Mất thấy sắp vào đông, một số tộc nhân của hấn sẽ đi phương nam trú đông, hấn cũng đi hộ tống, vì thế hai ngày nay mới không có ở đây.

“Là vị Tổng cô nương lần trước đã tới.”

Hờ? Ta sừng sốt một chút mới phản ứng được, Tổng cô nương = Tam Lục.

Tam Lục đến đây!

Ta đột nhiên cảm thấy ghê tựa đường như mọc gai, đâm rớt cuộc ngồi không yên được nữa, vụt cái đứng dậy.

Gì vậy, ta chột dạ cái gì chứ.

Ta lại không làm chuyện gì có lỗi với Tam Lục.

Có điều thời cơ nàng tới thật khéo, Lý Phù Phong mới đi xong không bao lâu nàng đã tới rồi, chẳng lẽ là tới gây phiền phức sao?

Việc này, nếu bàn về thứ tự đến, ừm, phải nói là Tam Lục cạy góc tường (2) của ta mới đúng.

Ta phát tay một cái: “Cho mời, quên đi, ta tự mình đi đón.”

Tam Lục mặc một bộ xiêm y vật xanh mang theo hoa văn lá trúc, thắt lưng bên hông là màu xanh sẫm, thoát nhìn cả người không phải thanh nhã ngưng trọng bình thường. Ừm, sắc mặt nàng vẫn ổn, không giống tới cửa hỏi tội.

Ta vốn hơi chột dạ, nhưng Tam Lục mỉm cười với ta, ta liền lập tức bỏ nhào tới ôm lấy nàng cọ hai cái thật mạnh.

Có cọ ngàn vạn lần cũng không thể buông, lát nữa nàng muốn cãi nhau với ta cũng cọ không được.

“Ta nói, trời cũng lạnh, ngươi nghĩ thế nào lại tới thăm ta?”

Chúng ta đều là trời lạnh không ưa ra ngoài, nàng khẳng định là có việc.

“Ừ, ta thu một phong thư.”

“Hử?”

Ta nhận lấy phong thư nàng đưa tới, phía trên viết cái gì còn chưa có xem, có điều nét chữ tròn mềm tú lệ, ta chính là rất quen rất quen.

“Ồ, Tam Thất viết?”

Mặc dù biết nàng bây giờ tên là Ma Diệp, nhưng ta vẫn theo thói quen, chưa sửa được miệng: “Trong thư nói cái gì?”

“Còn có thể nói cái gì, bảo ta đi theo nàng, còn nói tuyệt đối không bạc đãi ta.”

“Vậy,” câu tiếp theo của ta là, ngươi có đi hay không, có điều ta thực thức thòi nuốt lại.

Tam Lục người này tính tình tệ, vừa lạnh lại vừa cứng, có thể đi theo Tam Thất làm trợ thủ sao? Ta thay đổi cách hỏi: “Ngươi hỏi âm chưa? Hồi âm viết như thế nào?”

“Hồi âm rồi, ta nói cảm ơn ý tốt của nàng, nhưng ta hiện tại sống rất tốt, hơn nữa ta người này không có chí lớn gì, chỉ muốn sống yên ổn.”

“À há...” Quả nhiên là lời mà Tam Lục sẽ nói. Chúng ta vào phòng, ta sai người bưng nước đến, nàng ưa sạch sẽ, từ bên ngoài vào phòng nhất định muốn rửa mặt rửa tay gì đó. Ngày trước ở Đào Hoa quan nàng đã có thói quen này.

“Có điều thư vừa đưa, nàng lại sai người mang lời nhắn tới, nói, muốn gặp một lần, ôn ôn chuyện.”

“Hử?” May là ta cầm khăn mặt đưa cho nàng, nếu là ta bưng chậu nước, không thể không hắt nước vào người nàng: “Có chuyện gì để mà ôn...”

“Thời gian ta quen biết nàng, còn lâu hơn ngươi. Nếu nói chuyện ấy à, thật đúng là có mấy câu.”

“Vậy, hẹn khi nào? Ở đâu?”

Tam Lục quay đầu lại nhìn ta: “Cách không xa lắm, ta chính là tiện đường đi qua chỗ ngươi, vào nhìn ngươi một cái. Đúng rồi, Phượng tiền bối không ở đây, một mình ngươi ở nhà làm cái gì?”

“Sao ngươi biết hắn không ở đây?”

“Lúc lên núi gặp được tuần núi của đỉnh Đông Dương đối diện, bọn họ biết ta, nói với ta.”

“Ừ, trong tộc bọn họ lại đến lúc về phương nam, trước kia khi chúng ta tại tại Đào Hoa quan, sườn núi Phượng Hoàng bốn mùa như xuân, vì thế cũng không đề ý chuyện này, nhận phương bắc bay về phương nam, đúng là lúc này.”

“À, ta cũng quên.”

“Vốn dĩ việc này không cần hắn phải đi, có điều ngươi cũng biết, dạo này không yên ổn, hắn có chút lo lắng, cho nên muốn hộ tống đến nơi, lại thu xếp ổn thỏa, mới trở về.”

Tam Lục liếc mắt nhìn ta: “Ngươi bây giờ thực sự là giọng điệu vợ già. Hồi trước nhắc tới Phượng tiền bối liền sợ giống như chuột sợ mèo.”

Hồi Đại Mao nói leo: “Đâu mà, vì sao mà chuột lại phải sợ mèo chứ.”

Tuy rằng hắn xen mồm, Tam Lục cũng không giận, nói: “Ta vừa mới nhìn thấy ngươi điều võ dương oai bên ngoài, là đang làm cái gì?”

Ta nâng chén trà lên uống một ngụm, thoát nhìn Hồi Đại Mao đắc ý dào dạt, chỉ biết Chu Anh Hùng ba người bọn hắn dám chắc không yên thân.

“Hi hi,” Hôi Đại Mao ánh hồng đầy mặt, đặc ý hai sợi râu nhỏ bên miệng cứ vênh lên: “Đang dạy, đồ!”

Hắn nói vừa vang lại vừa rõ ràng, ta phụt một tiếng, nửa hóp trà liền sặc ra!

Hôi Đại Mao ơi Hôi Đại Mao, từ này không thể dùng loạn chứ!

Tam Lục liếc mắt nhìn ta, tựa hồ có phần trách cứ ta rất thất thố.

Hơ, ta buông chén trà, đề ngừa hai người bọn họ lại có lời nói khác thường.

Có điều Hôi Đại Mao chẳng qua là hỏi thăm Tam Lục, cái khác cũng không nói gì. Đối với Chu Anh Hùng mấy người bọn hắn chỉ nhắc một câu, không nhiều lời, Hôi Đại Mao có lẽ có loại tâm lý việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, ngược lại không ra sức nói xấu ba bọn hắn.

“Ồ, ngươi thật sự muốn đi gặp mặt nàng sao?” Ta một lòng một dạ không muốn Tam Lục đi. Tam Thất bây giờ... cũng không phải là lúc trước, ai biết nàng suy nghĩ cái gì? Nàng liệu có tính kế gì không? Tam Lục cần nàng làm cái gì?

“Ừ, muốn đi. Nói thật ra, ta cảm thấy, nàng nợ ta rất nhiều lời giải thích.” Tam Lục nói: “Không làm rõ, trong lòng ta vĩnh viễn vướng mắc.”

“Thế nhưng...” Chiều ta xem vướng mắc thì vướng mắc đi, mặc dù ta cũng cảm thấy Tam Thất làm cho chúng ta rất khó hiểu, còn rất đau lòng, nhưng chỉ vì tháo gỡ nghi vấn này Tam Lục lại mạo hiểm như thế.

Đáng giá không?

Lời răn của ta chính là yêu quý sinh mệnh, rời xa nguy hiểm mà. Nếu như hiểu rõ chân tướng phải mạo hiểm lớn như vậy, ta thà rằng không hiểu.

“Ừm, ta muốn biết, nàng rốt cuộc... là nghĩ như thế nào, lại vì cái gì đi tới bước đi ngày hôm nay.” Tam Lục mỉm cười, rất điềm tĩnh: “Vội ta mà nói, điều này quan trọng hơn.”

Chú thích

(1) chỉ yêu cầu khi kết hôn của nam nữ thời xưa: tam môi nghĩa là ba bà mối, gồm bà mối của nhà trai, bà mối của nhà gái và bà mối trung gian (làm mai hai bên); lục sinh chỉ trình tự kết hôn cổ đại, bao gồm nạp thái, vấn danh, nạp cát, nạp trung, thỉnh kỳ, thân nghinh (tham khảo) ↑

(2) chỉ hành động đoạt người yêu, mở rộng ra là cướp đồ của người khác

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Tiễn đi đón lại

Hơ, nếu như lấy ta so với Tam Lục, đại khái bây giờ dùng một câu nói là có thể khái quát.

Đó chính là, yến tước sao biết biết chí thiên nga...

Nàng thì rất thanh cao đạm bạc, ta thì rất keo kiệt con buôn. Người ta không có việc gì liền đi du lịch, ta không có việc thì nằm trong nhà ngủ. Người ta theo đuổi chân lý, ta theo đuổi an toàn.

Ta dám nói, nếu như làm quyển tiểu thuyết viết ta và Tam Lục vào trong, Tam Lục hoàn toàn xứng đáng làm nữ chính, vừa đẹp, khí chất lại tốt, vừa si tình lại có cá tính, ta ấy à, nhiều lắm là vai phụ bình thường, lời thoại một hai câu, khi cần lời ra để làm nền cho hình tượng rực rỡ của vai chính, ừ, trình độ như ta vậy, diễn nhân vật phản diện cũng diễn không được, nhân vật phản diện cũng phải có can đảm có kiến thức, phần lớn thời điểm còn phải rất đẹp... giống như Tam Thất.

Mặc dù tuổi ta cũng không nhỏ, nhưng ta lúc nào cũng theo thói quen, phân chia người ở trong lòng thành: người tốt, người xấu.

Ta cũng biết chuyện trên đời nào có đơn giản như vậy, người tốt và người xấu cũng đều có nhiều mặt. Thế nhưng không biết sao, có lẽ ta chính là sinh vật đơn bào như thế.

Ta bóng gió hỏi Tam Lục, chuyện của nàng với Lý Phù Phong định làm như thế nào. Tam Lục liếc mắt nhìn ta, cũng không trả lời câu hỏi của ta.

Ta cảm thấy, giấu giếm nàng, có lẽ không được. Nếu như sau này nàng biết được từ chỗ Lý Phù Phong, nhất định sẽ cảm thấy ta bây giờ có phải đang gạt nàng hay không. Thế những nếu nói với nàng, ta lại sợ phá hủy giao tình của chúng ta, lại không biết nên nên mở miệng như thế nào.

Tam Lục hẹn Tam Thất ba ngày sau, buổi tối chúng ta chen trên một cái giường ngủ, ta nói với nàng sự tình từ chia tay lần trước tới nay, Phượng Nghi

cầu thân, ta tránh né, biến cố tại tiên hội Mai sơn, đoạn lữ hành tại ma vực ấy...

Tam Lục nói không nhiều lắm, đều là ta nói.

Bất quá nàng cũng nói lên vài chỗ nàng đã đi qua, người quen biết mặc dù không nhiều, lại đều rất có cá tính giống như nàng. Có người tu đạo, cũng có người thường.

“Tam Lục, thật ra. Ừm...” Ta căng thẳng hơi nói lắp. Ban ngày ta không có dũng khí nói. Bây giờ có lẽ là trong phòng rất tối, ta nhìn không thấy mặt nàng liền không căng thẳng nữa.

Nàng ngủ phía bên ngoài giường, thanh âm hơi khàn khàn: “Có chuyện thì nói.”

“Lý Phù Phong hẳn ở tại Bàn Ti động một thời gian, mấy ngày trước vừa mới đi.”

Vừa bắt đầu, câu nói kế tiếp cũng dễ dàng hơn.

“Ừm, sau khi nguoi cho hắn uống canh luân hồi, hắn lại nhớ tới một số sự tình ba trăm năm trước. Khi đó, hắn là một tiểu đạo sĩ của Thục Sơn, ta quen hắn...”

Tam Lục cắt ngang ta: “Ta biết.”

“Hả?” Ta rướn người lên quay đầu, mặc dù thấy không rõ cái gì, thế nhưng, thế nhưng kinh ngạc của ta lại thực thực tại tại. Tam Lục biết? Nàng làm sao mà biết được? Biết từ khi nào chứ?

“Trước khi hắn tới Bàn Ti động, đưa phong thư cho ta, ta đã biết.”

Ta ngẩn ra ồ một tiếng, sững một hồi, lại nằm về gối.

Gió khẽ thổi lá cây ngoài cửa sổ vang lên xào xạc, trong phòng rất yên tĩnh.

Ta không biết nên nói cái gì.

Tam Lục cũng không lên tiếng.

Tại sao có thể như vậy chứ...

Ta cảm thấy chúng ta đây giống như một bộ phim tình cảm hạng ba, hơn nữa biên kịch chết giàm còn viết tới đây liền mắc kẹt.

Ta tìm không ra lời thoại, cũng không có người diễn vai đối thủ với ta.

Ta trợn to mắt, không buồn ngủ chút nào.

“Nguoi không nên suy nghĩ quá nhiều, nguoi không có làm sai chuyện gì, vì thế không cần cảm thấy có lỗi với ta. Lại nói tiếp, nguoi biết hắn trước.”

“Ừm...” Ta vẫn là không biết nên nói cái gì.

“Đoạn kiếp trước ấy rất tốt đẹp, thế nhưng ta giờ đây đã hiểu, cắt đứt chính là cắt đứt, đã kết thúc, cho dù kiếp này ta có tìm được hắn, hắn đã biến thành một người khác...” Thanh âm của Tam Lục rất thấp, dường như khàn khàn, mang theo chút nghẹn ngào: “Ta từng yêu, từng trả giá, cũng từng nhận được. Vậy là đủ rồi.”

“Tam Lục... Ta, không biết nên nói cái gì.”

“Bộ dáng nguoi ban nãy chột dạ như thế, sợ ta trách nguoi sao?”

“Ta không phải chột dạ, ta là sợ, ừm, tổn thương giao tình của chúng ta, còn sợ nguoi đau lòng.”

“Lòng thì không có gì mà đau.” Tam Lục nói: “Nếu tổn thương, đã sớm tổn thương xong rồi.”

Hự... Lời này thật sự làm cho người ta rất...

“Nguoi và Phượng tiền bối, như thế nào? Khi nào thì các nguoi làm chuyện vui, ta cũng không cần xưng hắn tiền bối.”

“Vậy nguoi tính gọi hắn là gì?” Ta khiêm tốn thỉnh giáo.

“Nguoi ngang hàng với ta, hắn nếu thành thân với nguoi, ta sao có thể lại gọi hắn tiền bối chứ.”

“Cũng phải...”

Trong lòng ta cuối cùng cũng buông xuống được một hòn đá lớn, Tam Lục thoát nhìn cũng không còn chấp nhất với đoạn tình duyên kiếp trước ấy nữa.

Đây, đương nhiên... là chuyện tốt đi...

Phải không?

Ta có chút không xác định, cũng có chút bất an.

Ta không biết, dù sao, dường như còn có chỗ nào đó khiến ta chưa an tâm, thế nhưng nhất thời lại nhớ không ra rốt cuộc là chuyện gì.

Chậm rãi buồn ngủ, ta mới nhớ, ta tựa hồ chưa nói cho Tam Lục, Lý Phù Phong muốn xuất gia làm đạo sĩ.

Ừm, chuyện này hẳn là không quan trọng.

Còn nữa, ta phải khuyên Tam Lục, vẫn là không cần đi gặp mặt Tam Thất là tốt nhất.

Ta không cảm thấy Tam Thất hẹn nàng gặp mặt chỉ vì ôn chuyện đơn giản.

Trong đầu Tam Thất nghĩ cái gì, có lẽ cả đời ta cũng không hiểu.

Ta không biết lai lịch của nàng, không biết quá khứ cụ thể của nàng, không biết ái mộ của nàng đối với Phượng Nghi là thật hay giả, cũng không biết nàng về sau rốt cuộc tính toán thế nào.

Ta chỉ muốn cách nàng càng xa càng tốt, cả đời không cần gặp mặt không cần liên hệ.

Thế nhưng Tam Lục người này thực sự rất cố chấp, chuyện nàng quyết định chủ ý, người khác thế nào cũng khuyên không được.

Sáng sớm ngủ dậy ta búi tóc cho nàng, nàng tết đuôi sam cho ta, ta vừa mở hộp nữ trang để nàng chọn dây buộc tóc, vừa không ngừng thuyết phục. Lúc ăn cơm cũng nói, lúc dẫn nàng đi xem Kỳ Thạch lâm ở động sau vẫn còn nói, Tam Lục đã quyết tâm, ta nói như thế nào, nàng cũng không động dảy.

Ta hi vọng Phượng Nghi mau chút trở về, hẳn nói chuyện chung quy có tác dụng hơn ta, Tam Lục luôn tôn kính hắn. Nếu như hắn bảo Tam Lục không nên đi, nói không chừng Tam Lục lại chịu nghe hắn.

Hồi Đại Mao khuyên ta: “Sư phó, người đừng quá để tâm vào chuyện vụn vặt. Tam Lục sư thúc nhiều năm như vậy tu luyện cũng rất chịu khó, kiếm pháp cũng không tệ. Nàng dù cho đi, thứ nhất chưa chắc gặp nguy hiểm, thứ hai nếu như lật mặt động thủ, nàng không chắc chắn sẽ thua, sư phó người nghĩ có lý hay không? Nếu như sư phó người thật sự lo lắng, chúng ta có thể hỏi thăm các nàng gặp mặt ở đâu... khụ, bố trí bố trí trước, đến lúc đó tính hay không tính toán người khác, cũng sẽ không để cho người ta tính kế ta chứ, sư phó người nói phải không?”

Thật sự là một lời bùng tình người trong mộng!

“Đại Mao người thật sự là quá thông minh! Được, còn mạnh hơn sư phó ta!”

Hồi Đại Mao một mặt tự đắc một mặt còn khiêm tốn hai câu: “Đâu có, so với sư phó ta là không bằng, thế nhưng đầu heo nấy người bọn hắn, ta vẫn là hơn một chút.”

Đại Mao nói có lý, có điều muốn chạy tới chỗ các nàng gặp mặt bố trí, có lẽ không kịp. Nhưng ta có thể hạ hạ công phụ trên người Tam Lục. Ừ, bố lớn trí thức Thái Mai sư cô dạy ta ta còn chưa có thực hành đâu, để cho Tam Lục toàn thân mạng độc người khác không thể đánh không thể chọc, cũng sẽ không độc đến bản thân Tam Lục, Thái Mai sư cô nói ít nhất cũng có ba loại biện pháp.

Ta đã quyết định chủ ý này, liền không khuyên Tam Lục đừng đến nơi hẹn nữa, ngược lại động tay chân trên y phục trên tóc thậm chí trên cả đồ ăn thức uống của nàng.

Có điều, khi chọn độc, ta không chọn hai loại độc lập tức toi mạng không thể giải.

Có lẽ người quá tốt chính là nói như ta đi... Cho dù Tam Thất bây giờ như người lạ với chúng ta, còn mơ hồ thành thế đối địch, ta lại ngay từ đầu đã không muốn đưa nàng vào chỗ chết. Lại nói, Tam Lục nếu như trên đường gặp phải người khác, hoặc là có biến cố gì ngoài ý muốn, độc này một khi phát ra, thì bất kể là bạn hay địch thì cứ hạ độc rồi hãy nói. Cho nên dùng độc có thể giải, cũng để tránh đúc thành sai lầm lớn. Ta còn muốn cùng đi với Tam Lục, có điều nghĩ cũng biết nàng tuyệt đối không thể nào đồng ý. Quả nhiên ta vừa nói liền bị nàng gạt bỏ. Ta còn cứng rắn kéo Tam Lục so kiếm pháp một lần với ta. Đương nhiên, nàng dùng kiếm, ta dùng dải băng và võng nhện cùng tiến lên. Kiếm pháp của Tam Lục thực sự rất sắc bén, cũng linh động phi thường, ta không xuất toàn lực, nhìn ra được nàng cũng là tay nghề điêu luyện.

Có điều, về chiều thức ta có lẽ kém hơn nàng một chút, thế nhưng nếu như hợp công lực đấu pháp, nàng nhất định không bằng ta.

Đến buổi sáng hôm nàng phải đi, ta vẫn tiễn nàng tiễn thật xa, Tam Lục cười với ta: “Được rồi, quay về đi.”

“Người nhất định phải cẩn thận! Tín hiệu ta đưa cho người người nhớ chưa? Nếu có gì không ổn phải mau cho ta biết.”

“Biết rồi.”

“Ừ, lòng phòng người không thể không có, người, nhất định phải trở về êm đẹp cho ta.”

“Được rồi, đừng lè mề, ta cũng không phải lần đầu xuất môn.”

Ta nhìn thân hình Tam Lục bồng bênh đi xa, trong lòng chung quy vẫn có chút không nỡ. Rầu rĩ quay lại Bàn Ti động, ta đây vừa mới tiến vào, Phụng Nghi cũng đã trở lại!

Ta xa xa thấy được hắt vào cửa, dáng người tao nhã cao ngất, mang theo một phần ý vị đặc biệt thông dong.

Lúc ta đứng lên va vào giá thêu lệch một chút, cũng không kịp đỡ, ba bước hai bước đuổi tới cửa, há mồm chính là câu nói ngốc:

“Đã về rồi?”

Lời này thật khờ, hẳn đương nhiên là đã về.

Kết quả Phụng Nghi khẽ mỉm cười đứng lại trước người ta, cũng trả lời một câu nói ngốc không có ý nghĩa.

“Đã về.”

Hắn thực tự nhiên dặt tay ta đi vào trong phòng, ta quan sát hắn từ trên xuống dưới, thoát nhìn không tính là vất vả tiêu tụy, thoát nhìn lần này xuất hành còn thuận lợi.

“Bên kia đều thu xếp ổn thỏa?”

“Đúng vậy, ta lập cấm chế ba tầng, còn có hai trận pháp phòng hộ, bọn họ không thể tùy ý đi ra, người bên ngoài cũng rất khó có thể đi vào.”

“Ừ...”

“Nhớ ta không?”

Ta vốn buột miệng nói ra liền muốn nói một câu: “Không nhớ.” Thế nhưng những lời này vừa tới bên miệng, ngoặt sang, lại rút về, hàm hàm hồ hồ ừ một tiếng, đã không phủ nhận, cũng không thừa nhận.

Ngón tay Phụng Nghi nhẹ nhàng nâng cằm ta lên, ta ngẩn ra nâng mắt.

Môi hắn nhẹ nhàng chạm vào môi ta, nhẹ nhàng có loại hơi hơi tê dại.

“Nàng mấy ngày nay ở nhà làm những gì?”

Ta nâng tay lên đặt trên môi, nơi đó, sao lại ngứa như vậy chứ... Ngẩn một lúc mới đáp lời hắn: “Đúng rồi, ta mới vừa tiễn bước Tam Lục, Tam Thất hẹn nàng gặp mặt, ta khuyên nàng đừng đi, nàng không nghe ta.”

Chân mày Phụng Nghi hơi nhíu lại: “Thật không? Hẹn ở đâu? Gặp khi nào?”

“Chính là hôm nay, Tam Lục không chịu cho ta đi cùng nàng... Bất quá ta đã làm chút động tác trên người nàng.” Lại nói tiếp ta còn có chút đắc ý, một năm một mười nói bố trí của mình với Phụng Nghi, giọng điệu tranh công, cuối cùng vẫn là không yên tâm lắm “Chàng nói, ừm, nàng không có việc gì chứ?”

Phụng Nghi sờ sờ đầu ta, động tác cực dịu dàng: “Tam Lục cũng rất khôn khéo, nàng không cần quá lo lắng.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Một hồi hoan yến

Nếu có thể không lo lắng thì tốt rồi, ta tính các nàng dù cho thật lâu không gặp, có nhiều lời muốn nói hơn nữa, cũng không thể nói cả một ngày chứ? Nếu không có gì ngoài ý muốn, nhiều nhất ba năm canh giờ nên nói xong rồi. Cho dù các nàng xa cách gặp lại, còn cảm thấy giao tình thâm hậu, lại cùng nhau ăn một bữa cơm, cũng chỉ thể thôi. Từ khi qua trưa ta liền sai người vãn thăm dò, xem Tam Lục trở về hay chưa. Ta đã nói với nàng. Nàng nếu như gặp xong còn phải về chỗ ta, hai chị em chúng ta còn có rất nhiều lời muốn nói đấy. Về phương diện khác, ta cũng thật sự là lo lắng.

Tam Thất người này...

Ồ, nàng tướng mạo rất đẹp, rất có tâm kế, thân thể kỳ dị, bây giờ còn có cái thân phận địa vị Điệp Ma — những điều kiện này góp lại, hai chữ phản diện hoàn toàn xứng đáng.

Mặc dù nàng và Tam Lục hẳn là không có gì xung đột, Tam Lục chưa từng giết chết những con thiêu thân của nàng ta, ừ... Hơn nữa là tình địch với nàng ta, hẳn phải là ta.

Mặc dù không rõ nàng đối với Phượng Nghi rốt cuộc thích thật hay giả, bắt quá chúng ta giết nhiều thiêu thân như thế, đã kết thù với nàng.

Buổi chiều ta vẫn tâm thần không yên, mắt thấy mặt trời sắp xuống núi, Tam Lục vẫn chưa trở về. Ta rớt cuộc ngồi không yên, muốn phái người ra ngoài tìm, Phượng Nghi ngăn ta lại, nhưng hẳn cũng không phải là khuyên ta đừng lo, mà là nói để hẳn đi thăm dò nhanh hơn.

Cũng phải, thù hạ của ta đều chạy dưới đất, nào có linh hoạt bằng bay trên trời? Có điều Phượng Nghi vừa mới đưa tin ra, Hôi Đại Mao liền chạy chậm tới: “Sur, sur phó! Tam Lục sư thúc đã trở lại.”

“A,” ta từ trên ghế đứng lên, cuối cùng cũng buông được tảng đá lớn trong lòng.

Tam Lục thoát nhìn thần sắc như thường, không có gì không ổn. Ta cầm lấy tay nàng, liên tục hỏi nàng gặp mặt tình hình thế nào, bọn họ hàn huyên cái gì. Hôi Đại Mao xen miệng: “Sur phó, người nhưng thật ra trước để cho người ta ngồi xuống thở một hơi đã chứ.”

“A, đúng đúng.” Ta vung tay lên, đám nhện pha trà bung điểm tâm lên.

Tam Lục chẳng qua là lắc đầu, nói: “Người đừng hỏi, ta không có gì để nói.”

“Ồ?”

Đi lâu như vậy, lại không nói gì? Chẳng lẽ các nàng mất to từng mất nhỏ đúng một ngày sao?

“Nàng không có đến.”

“Hà?”

Ta cực kỳ bất ngờ: “Không đến? Không phải nàng hẹn người sao?”

“Đúng vậy, chúng ta hẹn là hôm nay không sai. Hơn nữa địa điểm cũng là nàng quyết định. Thế nhưng ta đợi một ngày, nàng không có tới.”

“Vậy lại kỳ quái...”

Tam Lục lắc đầu, hiển nhiên cũng đoán không ra manh mối gì.

“A, đúng rồi, Phượng Nghi đã trở lại, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm, ta đã bảo Hôi Đại Mao đi chuẩn bị, đều là món người thích ăn.”

“Vậy ta sẽ không khách khí. Đúng rồi, ta tùy thân mang theo một chút rượu mật, vừa lúc buổi tối lấy ra cùng nhau uống đi.”

“Được được!” Ta vui vẻ cười híp mắt. Sương sớm và rượu Tam Lục cất đều là mỹ vị, thuần hậu thơm ngát, hơn nữa ta đã lâu không được uống! Mấy lần trước chúng ta gặp mặt đều đúng lúc gặp chuyện, cũng không có kịp đãi nàng một ít về trử.

Tam Lục hỏi Phượng Nghi, ta chỉ chỉ phía sau: “Hắn làm cho ta phiền không chịu được, vừa rồi Đại Mao nói người đã đến rồi, hẳn đi ra phía sau. Ừm... Khụ, ta nói Bàn Ti động ta ở quen, không muốn chuyển chỗ. Hắn nói vậy hẳn có thể dời đến, cho nên đi phía sau quy hoạch chỗ ở cho mình.”

Tam Lục hơi ngẩn ra, sau đó cười tủm tỉm với ta.

Ta bị nàng cười mặt đỏ tai hồng. Cũng may chúng ta không phải người ngoài, hơn nữa ta luôn quen da mặt dày, cũng không quá e lệ, liền nói: “Đến đến, Tổng cô nương mời trước tiên nghỉ một lúc đi, đổi bộ xiêm y, đợi yến hội chuẩn bị xong, tiểu nhân lại đến mời Tổng cô nương nhập tiệc.”

Hôi Đại Mao đích thực là một nhân tài quản gia, không cần lo lắng, yến hội ca múa đều sắp xếp thỏa đáng. Ừm, so với hẳn, Chu Anh Hùng chính là nhân tài bảo tiêu giữ nhà hộ viện, gì cũng không cần hẳn nghĩ, chỉ để ý vung quả đấm ai ái nhào tới liền đánh... .

Tuy rằng thời gian rất gấp, nhưng cũng may trong động chúng ta tích trữ hàng hóa sung túc, làm được cả bơi trong nước tươi sống ờ... không có bay trên trời.

Phượng Nghi mặc áo dài màu xanh nhạt, Tam Lục đổi bộ váy dài xanh lơ, ta vẫn là ăn mặc bình thường, áo ngoài đỏ phối hợp với váy vàng, muốn bao nhiêu tục có bấy nhiêu tục. Phượng diện quần áo trang điểm này ta không thành thạo lắm, Phượng Nghi không chỉ một lần chê cười ta, sau đó lúc hưng trí thay ta phối hợp quần áo kiểu tóc và trang sức, có điều hôm nay cũng không phải xuất môn, Tam Lục cũng không tính là khách, ta mặc tùy tiện, hẳn cũng chỉ làm như không nhìn thấy.

“Đến đến đến, khó được Tam Lục tới, hôm nay nhất định ăn ngon, uống say!” Hôi Đại Mao rót đầy rượu cho mỗi người chúng ta. Một mùi thơm trong veo xông vào mũi, ta còn chưa uống, đã cảm giác mình say rồi.

“Rượu ngon thật!”

Mặc dù ta không thích uống rượu, nhưng rượu của Tam Lục không giống, không cay chút nào!

Ừm, rượu này uống vào, trong miệng cảm giác sền sệt, trong cổ họng trơn trơn, thực thoải mái.

Phượng Nghi thử một ngụm, hần và Tam Lục không thân, cũng không có gì để nói, ta vội vàng tiếp đón: “Dùng bữa dùng bữa.”

Cách một mảnh bụi hoa, ca múa Hôi Đại Mao an bài bắt đầu.

Trên bàn tiệc chay mặn đều có, lại bung lên một lồng bánh bao ta chỉ đích danh muốn làm, bên trong có măng thái chỉ, nấm Khẩu Bắc, đậu hủ và rau nui, mùi vị rất tuyệt, ta nếm một miếng, hương vị còn ngon hơn trong tưởng tượng, xem ra mấy con chuột già dưới quyền Hôi Đại Mao thực sự là già thành tinh rồi, thức ăn chay này làm còn ăn ngon hơn thịt.

“Phượng Nghi, chàng ném thử, toàn bộ là chay, hương vị thế nào?”

Hần cắn một miếng, ăn để coi hơn xa ta.

“Ừ, quả thực không tồi, rất ngon.”

“Chàng thích không? Vậy ngày khác bảo bọn họ làm cho chàng ăn sáng, ăn với cháo.”

Trong mắt Phượng Nghi lộ ra ý cười dịu dàng, thấp giọng nói: “Được.” Dùng một chút, còn nói: “Cảm ơn đã lo lắng.”

“Nè, chàng khách khí với ta cái gì.”

Hần liếc mắt nhìn ta, chậm rãi nói: “Đúng vậy, là không cần khách khí.”

Khụ, một câu nói rất bình thường, thế nào được hần nói loại ngữ khí này, loại vẻ mặt này, loại ánh mắt này... Ta cảm thấy rất không được tự nhiên, cúi đầu ho khan một tiếng, lại cắn miếng bánh bao... Ách, cái này, ta vừa rồi vừa cao hứng, đã quên bánh bao này ta đã cắn, liền bị Phượng Nghi ném, bây giờ ta lại cắn...

Không có gì không có gì, dù sao chúng ta cũng... hôn cũng hôn rồi, ăn cái bánh bao cũng không có gì.

Quay đầu nhìn nhìn Tam Lục, nàng tựa hồ không để ý động tĩnh bên này của chúng ta, đang nhìn biểu diễn bên kia.

Trong tộc Hôi Đại Mao thực sự là nhân tài đông đúc ha.

Trên sân khấu diễn các loại kịch chuột gả con gái, không biết có phải vì đám chuột này thích tụ tập thích náo nhiệt hay không. Dù sao chỉ cần chúng ta tới làm khách, tất cả bọn chúng đều như lên con, mỗi người tựa như phát cuồng, hăng hái ấy nói dễ nghe là tinh thần phấn chấn, nói không dễ nghe là quần ma loạn vũ.

Bây giờ còn ổn, trên đài đang diễn kịch.

Hợ... Bản cải biên của Nghĩa yêu truyện (1).

Khái quát mà nói, đây là câu chuyện một tiên nữ yêu một con chuột yêu, có thể nói yêu hận kéo dài, khúc chiết phức tạp, tuyệt đối là bộ kịch tình cảm đau khổ điển chương quá mức, khụ, ta dám nói tình tiết này nhất định là chính bọn nó sửa, ta nhớ rõ trên trần dưới người ta diễn chính là một tiên nữ yêu một thư sinh, đến chỗ chúng ta nhập cảnh tùy tục, thư sinh thì không có, Bản Ti động đặc sản chính là chuột yêu và ghen tình.

Ừ, tiên nữ và chuột yêu lưỡng tình tương duyệt, thế nhưng lại xông ra hai yêu tinh vì ghen sinh hận tới phá rối, còn có đạo sĩ hòa thượng diễn kịch.

Ta uống vài chén rượu mật, gặm một cái chân giò nướng vừa giòn vừa thơm. Tam Lục chỉ ăn một ít rau xanh, nàng không thích ăn thịt, không giống như ta. Phượng Nghi cũng không ăn cái gì, thế nhưng những điểm tâm đậu chiên ngô hạt thông, thêm ít đường trắng, hần ngược lại ăn non nửa bàn.

Những con chuột vây xem diễn kịch giúp vui cực bất mãn với vai ác trên đài, lúc nhìn thấy tiên nữ nức mủu, chuột yêu chịu khổ, oa oa kêu loạn, ném lên đài nào bát nào đĩa giấy rách khăn lau rách.

Ta cười lẩn, còn bị một ngụm rượu sặc, vịn lưng ghé dựa vừa ho vừa cười, thở không ra hơi. Phượng Nghi qua vỗ lưng thuận khí cho ta, thuận tay đưa trà của hần cho ta.

Ta ngửa đầu uống hết trà, lúc buông chén, Tam Lục đang nhìn ta.

Khụ, lần này bị nàng thấy.

Vẫn là có chút xấu hổ. Ta và Phượng Nghi mặc dù quen biết lâu, hơn nữa bây giờ cũng quen, một số chi tiết, tỷ như bánh bao vừa nãy, còn có chén trà này, ta đều quen rồi...

Ừm, có lẽ Tam Lục nghĩ chúng ta còn chưa có thành thân đi.

Ta cười cười với nàng, nàng không có vẻ mặt gì, quay đầu đi tiếp tục xem diễn.

Hồi Đại Mao cười híp mắt đứng một bên, mặt mày hồng hào, đảm chắc hẳn mượn cơ hội ăn bớt, trộm rượu mật uống không ít.

Ta lại gấp một miếng thịt viên, còn chưa có đưa tới bên miệng, trên đài thét to một tiếng, thanh âm vang vô cùng, tay ta run lên, viên rớt.

Thật mất mặt...

Viên rơi xuống ngực, sau đó lăn đến váy, một đường lại trượt xuống dưới đất...

Khụ, được rồi, ta biết ta vốn không có hình tượng gì.

Ta cúi người xuống, Phượng Nghi kéo ta một cái: “Rớt cũng không cần nhặt.”

“Ta là sợ giẫm phải.”

Ta cúi người xuống, lặng lẽ làm một pháp thuật nhỏ với ngực và váy mình, liền sạch sẽ như mới.

Khẽ bắn viên dưới đất kia một cái, cũng là biến mất không thấy.

Ừm, găm bàn phong quang vô hạn...

Phượng Nghi đi chính là một đôi hài miệng vuông đầu mây bằng vải xanh, thực hợp với hân.

Tam Lục đi một đôi giày thêu trắng rậm, trắng rậm chi bạc vô cùng tinh xảo.

Ta thẳng người, nhìn thấy cái chén của Phượng Nghi trống không, rót một chén trà bung cho hân. Phượng Nghi uống một ngụm, liếc mắt nhìn ta.

Ta xoa xoa mũi.

Tiền nữ trên đài bị lừa, cho rằng chuột yêu vô tình phụ nghĩa, muốn về thiên cung. Lúc này yêu tinh lừa nàng lộ ra chân diện mục, cuồng tiếu một trận: “Ha ha ha, tiền cô, tiền y của ngươi đã bị chúng ta đốt, ngươi rút cuộc trở về không được! Vẫn là ngoan ngoãn lưu lại làm áp trại phu nhân của ta đi!”

Hồi Đại Mao phía sau bỗng nhiên không nói tiếng nào, theo cột nhà mềm nhũn tê liệt ngã xuống.

Ta quay đầu nhìn Tam Lục, nàng cũng đang nhìn ta.

“Tam Lục, rượu của ngươi, tác dụng chậm thật nha.”

Bên môi nàng lộ ra một nụ cười, có vẻ rất lạnh, thể nhưng rất đẹp.

Đây là một loại tổ hợp kỳ dị.

Về mặt Tam Lục luôn lạnh, thể nhưng nụ cười này lại khiến người ta cảm giác diễm lệ vô song.

Vậy thật sự là kỳ quái a kỳ quái.

Nàng đứng lên, ánh mắt theo từ trên mặt ta chuyển qua mặt Phượng Nghi, sau đó lại dời về.

Nàng đang cười, thể nhưng ánh mắt rất lạnh, lạnh như dao.

Chú thích

(1) Nghĩa yêu truyện: một tác phẩm ghi lại truyền thuyết Bạch xà truyện

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 164: Đổi hồn

Ta có đôi khi cảm thấy, ta người này rất ngốc.

Thế nhưng phần lớn thời gian, người đối xử với ta như đồ ngọc, đều không chiếm được lợi gì từ ta —

Ồ, tỷ như hiện tại.

Tam Lục, hoặc nói, thoát nhìn là Tam Lục, nét mặt của nàng, giống như một kẻ ngọc.

Bất quá khi nhìn Phụng Nghi, ánh mắt của nàng không đồng dạng như vậy.

Có thương tiếc, có oán hận, có... ừm, đây không phải là ánh mắt của Tam Lục.

Đây là ánh mắt của Tam Thất.

Hoặc nói, là ánh mắt của Diệp Ma.

Ôi, loại xiếc biến thân biến biến biến này, Phụng Nghi giả dạng làm Hối Đại Mao đã lừa gạt ta một lần, sau đó ta mấy ngày qua đương khi thần kinh quá nhạy cảm, nàng lại biến thành Tam Lục...

Không đúng!

Ta ngẩng đầu, nàng biến thành Tam Lục, ta có thể nhìn không thấu, xem Phụng Nghi tuyệt sẽ không nhìn không ra.

Vì cái gì, Phụng Nghi cũng không có vạch trần nàng?

“Diệp Ma đại giá quang lâm Bàn Ti động, thật sự là chậm trễ.” Phụng Nghi chậm rãi nói, cầm cái chén trên tiệc kia lên, lại ngửi ngửi nửa chén rượu mật còn lại trong chén: “Cảm giác rượu này ngửi, nếm, uống vào, đều làm người ta say sưa, trong đó không biết có huyền cơ gì?”

“Cũng không có gì. Trong rượu này trộn một ít tiêu dao tán. Loại thuốc này có vị cay cay, thế nhưng lại dùng phần hoa của hoa địa ngục pha vào, cũng sẽ không bị người nếm ra. Hơn nữa, ta biết phụng hoàng là bách độc bất xâm, thế nhưng, cho dù là độc vật bình thường hơn nữa, sau khi trộn phần hoa địa ngục, người cũng khó chống đỡ.” Biểu tình của Tam Thất, khuôn mặt và thanh âm của Tam Lục, loại tổ hợp quý dị này khiến người ta cảm thấy phía sau lưng mọc lông.

Ta khiêm tốn thỉnh giáo Phụng Nghi: “Tiêu dao tán là làm cái gì? Nghe qua tên rất phong nhã nha.”

“Độc được mẫn tính hóa tán công lực, làm cho nàng không thể động đậy.” Phụng Nghi đơn giản giải thích thuật ngữ cho ta.

Tam Thất cười lạnh một tiếng: “A. Người thật sự là nghe rộng nhớ nhiều. Có điều, bây giờ biết, đã chậm.”

“Người là dùng thuật đổi hồn phải không, thân thể này đích thực là của Tam Lục, thế nhưng bên trong lại là hồn của người.” Phụng Nghi gật gù đầu. Thanh âm rất thấp, nghe tựa hồ hữu khí vô lực, rất mệt mỏi: “Vì thế ta không nhìn ra ngay từ đầu.”

Ta lại quan tâm chuyện khác.

“Tam Lục đâu? Nàng hiện giờ ở nơi nào?”

“Người còn có rảnh lo lắng nàng ta? Người trước tiên lo cho chính người đi.”

Tam Thất đi về phía ta, ngón tay nàng xẹt qua cằm ta, chậm rãi di lên trên.

Móng tay nàng rất lạnh, ta cảm thấy nơi bị nàng sờ lẫn không sờ, lông tơ đều dựng thẳng, làn da căng lên.

“Phụng Nghi, ta không rõ, nàng ngọc như vậy, diện mạo bình thường, vừa không cầu tiến tới, cũng không hiểu phong tình. Người rốt cuộc... xem được gì ở nàng?”

Ta ít nhất thiện lương hơn người. Ta lặng lẽ oán thầm nàng trong bụng, như Tam Thất, xinh đẹp thì xinh đẹp, thế nhưng nếu ngủ một cái giường với nàng, thật lo ngày mai vừa mới tỉnh giấc có phải phát hiện cơ thể đã bị thiếu thân nàng nuôi ăn sạch hay không.

“Loại chuyện này, có thể nói đạo lý sao?” Ta vẫn là nhịn không được nói: “Ta không xinh đẹp, lại không thông minh biết tính kế bằng người, vậy hẳn nhất định phải thích người sao?”

Mặc dù móng tay của nàng thật dài, cũng để trên mí mắt ta, ta vẫn nói ra.

“Người cầm miệng!” Ngón tay nàng dùng sức hơn, xem tình thế kia tựa như rất muốn móc mắt ta.

“Thông minh tài trí cũng phải dùng ở chính đạo, mà đẹp xấu bề ngoài trong mắt của ta cũng không quan trọng. Thứ ta nói thẳng, ta nếu như ưa sắc, nhìn chính mình trong gương không phải được rồi sao?”

“Ha ha ợ...” Ta nhịn không được bật cười, bị Tam Thất bóp nghẹt.

Được rồi, ta vẫn là thức thời chút, không nên lại chọc tức nàng thêm một bước.

Kịch trên đài không diễn nữa, mấy con ma men phía dưới đài cũng không ồn ào. Chúng nó ít nhiều cũng phát hiện trong sảnh xảy ra biến cố, thế nhưng lại nhất thời không dám tới gần.

“Bề ngoài không quan trọng? Vậy ta quệt trên mặt nàng mấy vết, cũng không cần nhiều, chỉ bốn vết thôi, ngang hai vết, dọc lại hai vết, bôi thêm độc hủ thi cho nàng, vậy nửa đời sau của nàng, cũng chỉ có thể biến thành một quái vật người gặp người sợ. Như thế ngươi còn có thể ở bên nàng? Còn nói không cần diện mạo của nàng sao?”

Nàng vừa nói, đầu móng tay xẹt qua xẹt lại trên mắt ta. Xem ra nàng thật sự muốn móc mắt ta ra ha, ừm, nữ nhân nữ yêu ghen tị ấy là phi thường điên cuồng, nói không chừng nàng chỉ móc mắt ta còn chưa hả giận, móc ra còn muốn ném dưới đất giẫm giẫm đạp đạp mới hết giận.

“Ta thật hối hận, năm đó... gặp được ngươi bên ngoài Đào Hoa quan, căn bản không nên nhất thời thiện tâm, cứu ngươi con nhện độc tình này!” Tam Thất ngữ khí oán độc, ta thực vô tội trả lời nàng: “Nếu như chỉ có mình ngươi đi qua gặp phải ta, ngươi có lẽ sẽ không cứu ta. Bất quá khi đó không phải còn có Tam Lục ở đó sao, hơn nữa mặt hoa cứu ta là nàng cho, không phải ngươi, nghiêm chỉnh mà nói cứu ta chính là Tam Lục mới đúng.”

Bàn tay Tam Thất vung lên, sau đó tát thật mạnh về phía ta.

Ừ, nàng tuy rằng chưa từng luyện cái loại công phu thiết sa chương (1), nhưng muốn thay ta hủy dung chính là dư dả.

Có điều, ngay trước lúc bàn tay nàng sắp đánh lên mặt ta... thời khắc nghìn cân treo sợi tóc như thế, tay nàng dừng lại.

Ánh mắt Tam Thất lộ ra nét mặt hoảng sợ, nàng nổi giận quát: “Ngươi giờ trò quỷ gì?”

“Này, giờ trò quỷ chính là ngươi chứ?” Ta chậm rì rì đứng lên: “Chính ngươi chạy đến động của ta, lại cho chúng ta uống rượu độc, còn muốn hủy dung ta, nói cứ như ta ám toán ngươi ấy.”

“Ngươi sao có thể...” Đầy mặt nàng là khiếp sợ và nghi vấn: “Ngươi rõ ràng uống nhiều rượu như vậy!”

Tình thế lập tức đảo ngược, Tam Thất trừng mắt nhìn ta đứng lên, còn phui phui tay áo, nàng vẫn duy trì tư thế vừa nãy, tay vẫn là muốn đánh ngươi, nhưng rốt cuộc đánh không nổi nữa.

Phượng Nghi cũng đứng lên, kéo tay ta qua, xem mạch thay ta, lại buông.

“Các ngươi đều, không có uống?”

“Uống.” Ta gật đầu: “Rượu thơm như vậy, ta ban đầu lại không phát hiện ngươi có vấn đề, cho nên thật sự uống.” Ta hỏi nàng: “Ngươi không thấy lạ ngươi vì sao không thể nhúc nhích sao?”

“Khẳng định là ngươi âm thầm tính kế!” Nàng hiện tại cũng chỉ có thể động động mồm mép.

Ồi, thoát nhìn rõ ràng là khuôn mặt của Tam Lục, thế nhưng ánh mắt oán độc, ngữ khí âm trầm, thế nào cũng làm cho ta cảm thấy không được tự nhiên.

Tam Lục đâu? Trong lòng ta treo ở không trung, muốn lập tức có được đáp án, thế nhưng lại sợ...

“Nàng không cần lo lắng, loại thuật đổi hồn này chỉ có thể trao đổi sinh hồn, nói cách khác, Tam Lục nhất định còn sống.”

“Thật ra, ta thật sự không muốn tính kế ngươi.” Ta gật đầu với nàng: “Là chính ngươi chạy tới, Bàn Ti động của ta đương nhiên không phải đầm rồng hang hổ, ít nhiều phải có chút thủ đoạn tự bảo vệ mình.”

Đây là tơ quẩn.

Cho dù công lực của Tam Thất cao hơn ta, cũng cao không được mấy lần. Hơn nữa...

Nói không phúc hậu, nàng và Tam Lục đều là côn trùng có cánh, ta lại dẹt vồng, tơ quẩn trời sinh là có thể khắc chế các nàng.

“Vậy, Tam Lục...”

Hiện tại không có tung tích của Tam Lục, tuy rằng Phượng Nghi nói nàng còn sống, thế nhưng, còn sống cũng chia rất nhiều loại a, nhảy nhót lung tung cũng là sống, nửa chết nửa sống cũng là sống. Ta mặc dù có bố trí trên người Tam Lục, nhưng thân thể của Tam Lục ngay trước mặt chúng ta, chẳng qua là hồn bên trong không phải là bản tồn.

Tam Thất tuy rằng không thể nhúc nhích, thế nhưng, nàng không lộ ra hoảng loạn một chút nào.

“Tam Lục nha đầu kia hiện tại ở đâu, chỉ có ta biết. Nếu như ta không quay về, nàng cũng nhất định mất mạng.”

Thật dễ tiện!

Nàng dùng thuật đổi hồn gì đó kia, đổi chính mình vào trong thân thể Tam Lục, thật sự là một mũi tên hạ hai con chim, một là không đến mức bị nhìn thấu thân phận nguy trang, hai là, cho dù sự tình bại lộ, nàng cũng không sợ hãi.

Tuy rằng thủ đoạn vô sỉ, thế nhưng hữu dụng. Bây giờ chúng ta ném chuột sợ vỡ bình, kiêng dè an nguy của Tam Lục, không thể làm gì nàng.

“Quên đi, thả nàng ta đi.”

“Hả?” Ta quay đầu nhìn Phượng Nghi.

“Bất luận ta đổi chỗ về cho Tam Lục, nàng hãy giải quyết cho nàng ta, nếu không...” Phượng Nghi lạnh lùng cười: “Người muốn mạng của Diệp Ma, cũng không ít, không nhọc tự chúng ta động thủ.”

Ta quay đầu.

Tuy rằng biết Phượng Nghi nói có lý, thế nhưng, trong lòng ta lại cảm thấy khó chịu.

Người xấu âm mưu bại lộ, sau đó, sau đó... thế nào cũng không dễ dàng buông tha nàng như vậy.

Nhưng Tam Lục nhất định rơi xuống trong tay nàng!

Ta hận nghiền răng, oán hận trừng nàng một cái — cho dù hiện tại muốn đánh nàng vài cái trút giận cũng không được, đây chính là thân thể của Tam Lục mà, đánh mặt mũi bầm dập gãy xương đứt gân, sau khi đổi về chịu tội không phải là Tam Lục sao?

Về mặt của Tam Thất vừa oán độc, lại vừa đắc ý. Thấy vậy con giận dữ trong lòng ta cọt cọt bốc lên, đừng nói ba trượng, ba mươi trượng cũng có!

“Nàng đi xem Đại Mao.”

“A, đúng.”

Ta kêu đám nhện bị dọa sợ ngoài sảnh tiến vào, khiêng Đại Mao đến chỗ thoáng khí, vừa rồi ta bị Tam Thất khống chế, các nàng chỉ dám đứng ở cửa sảnh, cũng không dám vọt vào. Đại Mao không có trở ngại lớn, chẳng qua là hôn mê bất tỉnh. Ta dùng tơ nhện rút được tính ra cho hắn.

Tính mạng không lo, chẳng qua là nhất thời chưa tỉnh.

Trong trà vừa nãy ta rót cho Phượng Nghi thả được vật giải độc, có điều, ta vẫn không yên tâm lắm.

Tam Thất nói trong thứ chúng ta vừa mới uống trộn phấn hoa của hoa địa ngục... Hoa địa ngục, vừa nghe tên khiến cho người ta cảm thấy không phải thứ thiện lương gì.

Thứ này, ta có ấn tượng mơ hồ. Thật lâu lúc trước, Tam Thất từng hỏi thăm Phượng Nghi.

Còn nữa, ngay không lâu trước, chúng ta từng nhìn thấy trong đình viện tại ma cung, cái loại đóa hoa màu đỏ tươi chói mắt này.

Tam Thất rót cuộc, bắt đầu tính kể từ bao lâu trước?

Độ sâu xa của mưu tính, độ độc của tâm cơ của nàng... làm cho người ta không rét mà run.

Thật muốn để nàng chạy sao?

Đây không phải là thả hổ về rừng ư?

Ta quay đầu liếc mắt nhìn đại sảnh, Phượng Nghi đỡ tay đứng, hẳn đang nói cái gì với Tam Thất, có điều thanh âm không lớn, ta chỉ mơ hồ nghe được mệnh định gì đó, lại là chỉ bảo gì đó.

Ta có chút mờ mịt, cúi đầu nhìn hai tay mình.

Hồi Đại Mao rên rĩ một tiếng, chậm rãi mở mắt ra.

“Sur, sur phó...” Hắn nháy mắt mấy cái, xem ra thanh tỉnh một chút, sau đó lộ ra biểu tình ngưng ngơ: “Ta cứ nhiên uống rượu? Thật dọa người...”

Ta không lên tiếng, con nhện nhỏ bên cạnh bảy miệng tám lưỡi nói với hắn sự tình, thật ra các nàng cũng không hiểu phức tạp của chuyện này và chi tiết đã trải qua, Hồi Đại Mao lại nghe mà sắc mặt trắng bệch, một tay níu tay áo ta: “Sur phó, người không sao chứ?”

“Không sao. Người biết, rượu kia ta uống thì uống, thế nhưng được tính lại không độc được đến ta.”

Phía dưới đầu lưỡi ta đè một viên tơ, tiêu dao tán của Tam Thất cũng vậy, phấn hoa cũng thế, hết thấy bị nó hấp thụ.

Mà trong chén trà ban này ta rót cho Phụng Nghi kia, âm thầm thả bảo bối Thái Mai sư cô cho ta, bạch sương thảo lộ, là thánh phẩm giải độc của tiên giới.

Chú thích

(1) thiết sa chương: chương sắt, tên của một công phu võ thuật do rèn luyện bàn tay mà có

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 165: Đệ nhất lục ngũ chương

Dù cho ta có không tình nguyện hơn nữa, vẫn không thể không đạt thành hiệp nghị với Tam Thất. Nàng đổi Tam Lục lại cho chúng ta, mà chúng ta thả nàng.

Căn cứ ý nghĩ lòng phòng người không thể không có, ta nhỏ giọng hỏi Phụng Nghi: “Nếu như khi nàng đổi Tam Lục về động đây cái gì... Khụ, chàng có biện pháp gì phòng bị không?”

Phụng Nghi mỉm cười không nói.

Ta nghĩ có hẳn tự mình giam giữ, Tam Thất đùa giỡn không được trò gì.

Sau giữa trưa ngày hôm sau, Tam Thất sai người đưa Tam Lục đến ngoài Bàn Ti động, sau đó lại làm phép đổi chỗ hồn phách của hai người.

Ta giải trói buộc của tơ quán, thả nàng đi.

Hai bên đều không nói thêm gì.

Tới nông nổi này rồi, đã không còn gì để nói.

Quan hệ của chúng ta, từ bằng hữu, tỷ muội... bây giờ biến thành quan hệ đối địch.

Biết đâu, là tình địch, biết đâu không.

Có lẽ là một lần bị rấn cấn, ta nhìn chăm chăm Tam Lục ước chừng một khắc đồng hồ, nhìn thấy nàng cực không kiên nhẫn trừng mắt với ta, ta mới gạt đầu xác định, đây là Tam Lục.

“Người trúng bẫy của nàng thế nào?”

Tam Lục lắc đầu không nói.

“Ài. Ta cũng không phải người ngoài, nói cho ta nghe cũng không mất mặt.”

Dù sao nàng chính là không nói, nhưng sau đó lại giống như nghĩ đến cái gì, nói cho ta biết: “Tuy rằng ta bị nàng ám toán, nhưng... đây cũng là chuyện tốt. Giao tình của ta với nàng, từ nay về sau là thật sự không còn một mảnh. Lần sau lại gặp phải nàng, mọi người không còn là bằng hữu nữa, khi ta ra tay, sẽ không lại bận tâm tình cũ.”

Ta nho nhỏ nói thầm: “Người đã sớm không nên để ý tình cũ cái gì. Hơn nữa, người và nàng cũng không làm gì, lấy đâu ra nhiều tình cũ như vậy mà để với chả ý.”

Tam Lục dựng thẳng lông mày nhéo ta, mặc dù nhéo không đau, nhưng then chốt là nàng chỉ toàn nhéo trên chỗ thịt ngứa của ta.

Ta cười không thờ nổi.

Thế nhưng trong lòng ta hiểu rõ, trong lòng Tam Lục nàng... rất khổ sở.

Có thể có một bằng hữu quen biết làm bạn, có thể có mấy trăm năm giao tình, thế nhưng bây giờ, lại nói trở mặt liền trở mặt.

Ta có thể lĩnh hội, bởi vì, loại tâm tình này ta cũng từng trải qua.

Lúc vừa biết chuyện của Tam Thất, ta cũng thất vọng, khổ sở, tức giận, nghi hoặc... Tam Lục lúc này, giống như ta khi đó.

Cười một môi, đùa đủ, chúng ta ngồi trong sân, cứ ngồi như vậy.

“Tam Bát, giữa chúng ta, có thể cũng có một ngày như thế hay không?” Thanh âm của Tam Lục rất thấp, không nghe kỹ sẽ không để ý những lời này của nàng.”

“Sẽ không.” Ta khẽ nói.

“Tam Thất nàng... Không, có lẽ phải nói là, Diệp Ma, ta hôm qua tới chỗ hẹn, ta hỏi nàng, trước khi gặp ta, nàng có phải từ ma vực mà đến hay không. Nàng thừa nhận, ngay từ đầu, con bướm nhỏ đầy màu sắc khá ái xính xắn chúng ta biết kia chưa từng tồn tại, ấy chẳng qua là ngục trang của nàng.”

Ta không cảm thấy bất ngờ. Hiểu biết tại ma vực, khiến ta đã đoán được, nàng đầu tiên là Diệp Ma, sau đó mới biến thành Tam Thất mà chúng ta biết.

“Nàng nói nàng cũng không muốn làm Diệp Ma mà sinh tồn, vừa lúc kích động cấm chế phong ấn của ma vực, phá ra một khe hở rất nhỏ, đi vào nhân gian, chẳng qua một thân tu vi đều tổn thất khi đi qua khe hở đó, cho nên lúc gặp ta, nàng đang tu luyện từ đầu... Ta vẫn không biết, nàng vẫn che giấu rất tốt. Nàng nói nàng không muốn thành ma, bất quá, ta biết những lời này của nàng cũng không phải là lời thật. Nếu như nàng thật sự muốn đoạn tuyệt với quá khứ, vậy khi ở tại Đào Hoa quan, nàng vì sao muốn hỏi dò Phượng tiên bói tìm hiểu hoa địa ngục chứ? Nàng... Tam Thất mà chúng ta biết, thật ra chưa từng tồn tại, nàng là Diệp Ma, vẫn luôn là.”

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy. Thế nhưng, trong lòng vẫn là cảm thấy khổ sở. Khi đó ta gặp được hai người các ngươi, sau đó mới có thể bái sư tiến vào Đào Hoa quan, bằng không, ta có lẽ sẽ đông lạnh đói mà chết, không có cơ hội học bán lĩnh, sẽ không biết Từ Hằng Phượng Nghi bọn họ.”

Gặp gỡ của đời người, thực sự là khó có thể dự đoán.

“Đúng rồi, ta hình như vẫn chưa có cảm ơn ngươi, lần đầu tiên gặp mặt, ngươi đã cho ta uống hơn phân nửa lễ vật định hiến cho quan chủ, xem như đã cứu ta một mạng đấy.”

“Được rồi, những chuyện này cũng không cần nói. Muốn nói cứu mạng, ngươi đã cứu ta mà, trước kia thì không nói, chuyện lần này... Chẳng những ta trúng kế của Diệp Ma, còn suýt nữa làm phiền hà ngươi và Phượng tiên bói.”

Ta vỗ mạnh bờ vai nàng: “Không có việc gì! Dù sao chúng ta đây không phải vẫn tốt sao? Sự tình đã qua, cũng đừng suy nghĩ nữa. Có điều rượu mật kia của ngươi, lần này là bị nàng lấy đi ha.”

Tam Lục cười: “Là bị nàng lấy một ít, nhưng ta còn có không ít. Ngươi và Phượng tiên bói sắp đại hi, còn lại mấy chục bình này, đều lưu cho ngươi dùng khi đãi khách đi.”

Ta vừa nuốt nước bọt, vừa hớn hờ cảm ơn: “Hi, vậy ta sẽ không khách khí. Có điều ta không dùng để đãi khách, ta muốn giấu riêng, tự mình chậm rãi uống.”

Cách đó không xa, Chu Anh Hùng bọn hắn đang bị Hôi Đại Mao dạy dỗ kêu loạn oa oa.

Phượng Nghi thì đánh cờ trong đình bên kia, tự mình chơi cờ với chính mình.

Ta cảm thấy trong lòng thực yên tĩnh.

Bằng hữu của ta, người yêu của ta, người nhà của ta...

Ta hi vọng tất cả đều bình an.

Ta cũng hi vọng, loại bình an này, loại hạnh phúc này, có thể thật dài thật lâu, viên viên mãi mãi.

Thế đạo bên ngoài, vẫn là rối ren.

Sau khi Tam Lục cáo từ không lâu, ta lần lượt nhận được mấy phong thư.

Tam Lục viết, phụ cận kinh thành đã rất không thái bình, son trang của nàng mấy lần bị đạo sĩ quấy nhiễu. Lý Phù Phong cũng gửi thư tới, hắn chính thức theo vị quốc sư lão đại kia chuyên tâm tu đạo học nghệ, thế nhưng gần đây, bọn họ có mấy đồng môn tu vi thâm hậu đều hao tổn, chỉ có một thân chịu trọng thương trở lại trong quan, những người khác toàn bộ bỏ mình, ngay cả di thể cũng tìm không được.

Từ Hằng cũng có một phong thư đến, hắn nói gần đây mặc dù nhàn tản, thế nhưng bầu không khí toàn thể tiên giới đã càng ngày càng căng thẳng, một vài người tu tiên đều chủ trương muốn hàng yêu diệt ma, cũng có một vài người chỉ lo thân mình. Còn có rất nhiều người lấy yêu thân đắc đạo thành tiên thì mơ hồ có ý đồ đồng tình trợ giúp ma đạo, tiên giới cũng không an bình như ngày xưa nữa, có lẽ, cho tới bây giờ cũng chưa từng an bình, chẳng qua là hiện tại, mùi thuốc súng càng ngày càng nồng nặc, hắn cảm khái một câu tại cuối thư, đến tốt cùng nơi nào, mới có thái bình an ninh thực sự?

Ta lo lắng gia tộc của hắn vẫn ép sát hắn không tha, trong thư của hắn lại không viết việc này.

Bên ngoài phân chính tà, ma và đạo, đen và trắng... Tất cả mọi người đều đang gian nan đi về phía trước, cho dù không biết đường mình chọn là đúng hay sai, cũng phải kiên trì đi xuống.

Thật ra, mọi người thường thường không có cơ hội gì để lựa chọn.

Trước mặt chúng ta, thật ra chỉ có một con đường.

Chỉ có thể tiến về phía trước, không thể lui về phía sau.

Trong Bàn Tỉ động cũng đi một vài con chuột tinh và nhện tinh. Ta không có miễn cưỡng bọn chúng lưu lại, chẳng qua là sau khi bọn chúng đi rồi một lần nữa cái tổ trận pháp ngoài động với phòng hộ của sơn động.

Ta coi tất cả đám chuột và nhện trong Bàn Tỉ động như người thân, thế nhưng, ai có chí nấy, không thể miễn cưỡng. Cuộc sống trong Bàn Tỉ động là bình tĩnh yên ổn, nhưng các yêu tinh còn trẻ khí thịnh lại cảm thấy đầy nặng nề giống như nước lạnh, không phấn khích chút nào. Trong bọn chúng có rất nhiều người không chịu bình thường như thế, muốn đi ra ngoài rèn luyện, hoặc là rõ ràng đi vào thành vạn ma mà ma đạo xây dựng kia. Cũng có yêu quái đến Già Hội sơn, có khi là tạm dừng nghỉ chân, có thì lại là chạy tới vì danh khí của Bàn Tỉ động. Ta không ra mặt, Hối Đại Mao và Chu Anh Hùng đuổi từng người bọn hắn đi.

Thải Mai sư cô đến thăm chúng ta một lần, nàng nói chuyện chưa bao giờ quanh co lòng vòng nói bóng nói gió, trực tiếp hỏi chúng ta tính khi nào thành thân, hiện tại thể đạo không yên ổn, mau chút thành thân, cũng để cho một đám trưởng bối bọn họ an tâm. Ta không biết nên nói cái gì, Phượng Nghi thay ta giải vây, giải thích vì công phu ta hiện đang tu luyện không thích hợp thành thân.

Ta nhớ tới Phượng Nghi lần đó nói, hắn không ngại chờ. Bởi vì hắn biết cán cân trong lòng ta nhất định sẽ dần dần nghiêng về phía hắn.

Ta có đôi khi nhìn bộ dáng xinh đẹp tuấn dật của hắn, cũng cảm thấy mình lần nữa như vậy thực sự rất không nên. Chẳng lẽ phải chờ tới khi mỹ nam tử biến thành mỹ lão đầu nhí, chúng ta mới có thể kết vợ chồng?

Hối Đại Mao cũng nhìn không được, hắn đột nhiên toát ra câu: “Sư phó, ta cảm thấy người nhất định đầu thai sai rồi, người không nên là con nhện.”

Ta sùng sốt, chẳng lẽ Đại Mao hắn có thể nhìn ra kiếp trước ta thật ra là một người, kiếp này đầu thai nhầm vào con nhện? Hắn làm sao thấy được? Chẳng lẽ ta có sơ hở gì sao?

Hắn sau đó lại nói: “Người không nên đầu thai làm con nhện, hắn là đầu thai làm rùa mới phải. Lá gan vừa nhỏ, tính tình vừa chậm. Gặp chuyện một cái liền vội vàng rút đầu vào trong mai rùa. Làm chuyện thì chần chừ chừ chừ. Người rốt cuộc muốn kéo dài hôn sự tới khi nào đây?”

Được, làm ta sợ nhảy dựng, thì ra hắn là nói chuyện này, ta còn tưởng rằng bí mật lớn nhất của ta bị người biết chứ.

“Sư phó, nói thật ra, người tốt như Phượng tiên bồi người nếu bỏ lỡ, có lẽ không chỗ để tìm. Người cũng không phải thiên tiên đại mỹ nữ, vừa không thông minh, cũng không có đồ cười gì, người nói xem người có cái gì đáng giá để do dự? Ta cảm thấy nên do dự chính là Phượng tiên bồi mới đúng chứ, đẹp bên ngoài không có, bên trong cũng không đâu, ôi, ta nếu là người ấy à, liền vội vàng nhào tới dựa vào hắn mới phải!”

“Người im lặng có được hay không?”

Hắn nói chuyện cũng quá trực tiếp, không cho ta mặt mũi chút nào.

Phượng Nghi cũng không nhân rồi, hắn bảo ta xem qua áo cưới hắn chuẩn bị cho ta... Nói về thứ này hắn là tự ta chuẩn bị mới phải? Thế nhưng hắn lại chuẩn bị trước.

Ngày đó hắn mỉm cười đưa cho ta một cái hộp bảo ta mở ra xem, ta tưởng thứ gì bình thường, cũng không để ý liền mở ra.

Thế nhưng trong nháy mắt mở ra, ta cảm giác mình cả hô hấp lẫn nhịp tim đều ngừng lại.

Xiêm y kia hoa mỹ... không thể nói rõ.

Kim quang xán lạn, dị thái huy hoàng.

Mỹ lệ vô hạn giống như màu cầu vồng phản xạ trên mặt sông, giống như... tia sáng đầu tiên của phương đông lúc mặt trời mọc.

Thanh âm trầm thấp của Phượng Nghi giống như gió nhẹ.

“Đây là tập hợp lông trăm loài chim mà kéo thành tơ, lấy ráng màu chín tầng trời mà dệt thành vải...” Phượng Nghi nhẹ nhàng ôm lấy ta từ phía sau: “Ta nghĩ, sau khi nàng mặc nó vào, lại là bộ dáng bậc nào, nhất định, rất đẹp...”

Ta qua một lúc lâu, mới tê ngắt nói: “Là quần áo đẹp, không phải ta đẹp.”

“Quần áo này, làm nền cho nàng.” Trong thanh âm của hắn có ý cười, nhưng nhiều hơn lại là nhu tình mật ý, còn say lòng người hơn cả rượu mật của Tam Lục.

“Mặc nó vào vì ta đi.”

Ý tứ bên trong những lời này, ta đương nhiên hiểu rõ.

Cầm lấy bộ áo cưới xinh đẹp kia, ta cảm thấy... mình đang phạm tội.

Đáp ứng là phạm tội, không đáp ứng càng là phạm tội...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Tiểu tuyết sơ tình

Chúng ta thường nói, có người thực cơ trí kiên nghị, cầm được, bỏ được.

Thế nhưng gặp phải khó khăn phức tạp thực sự, ai có thể thoải mái cầm lấy, có thể quả quyết bỏ xuống?

Ta nếu có thể quyết đoán trong khoảnh khắc, ta cũng không phải là ta.

Phượng Nghi cũng không nói thêm gì, hắn để quần áo lại chỗ ta.

Ta ôm cái hộp gỗ kia ngủ mấy đêm, bộ áo cưới này đẹp giống như mộng ảo, thù phía trên tinh mỹ quý giá, tay xoa lên, quần áo mềm mại trơn mịn, giống như đang sờ ngọn nước.

Quần áo này... Còn có tình ý của Phượng Nghi, làm cho ta tự ti mặc cảm.

Quần áo tốt lắm, hắn tốt lắm.

Ta không tốt.

Lúc ta nắm tay Phượng Nghi, thường xuyên nhớ tới ngày trước.

Bộ dáng Lý Kha nói chuyện, xấu hổ, lúc chúng ta ở chung một chỗ, nụ cười hàm súc mà ôn hòa của hắn, nhưng tính tình của hắn rất cố chấp...

Lý Kha đã trở thành một đoạn quá khứ, thế nhưng đoạn quá khứ ấy, bởi vì mấy chục năm sau đó hắn làm bạn trông chừng, biến nặng trĩu, đè tại ngực ta.

Ta nói cho chính mình. Lý Phù Phong bây giờ, không phải là Lý Kha. Hắn là một người khác, có cuộc sống trải qua hoàn toàn mới, chừng hai mươi năm. Hắn nhớ lại chuyện kiếp trước, nhưng không có một lần nữa có được tình cảm giống như kiếp trước.

Được rồi... Thuyết phục người khác thì dễ, khuyên bản thân lại rất khó.

Việc tại đình Đông Dương hiện tại cũng nhiều. Mặc dù phần lớn tộc nhân của hắn đi phía nam trú đông, thế nhưng vẫn có tộc nhân rải rác tới. Thu xếp đồ ăn mỗi ngày cho nhiều cái tàu há mồm như vậy cũng không phải là chuyện dễ dàng. Ở, về điểm ấy, hắn cũng không cần ta trợ giúp, mặc dù ta vốn đã chuẩn bị để giúp hắn.

Phượng Nghi lúc ta tỏ vẻ có thể giúp việc, thông dong điểm tĩnh cảm từ danh sách cho ta xem.

Ta nháy mắt mấy cái, thứ trên đây... Ở, được rồi, trước không nói phía trên viết cái gì, so với danh sách thế nhưng đủ dài ha — kéo cuộn một vòng quanh gian phòng của ta còn có dư.

P phía trên đều là đủ loại lương thực dự trữ. Chúng loại nhiều số lượng lớn... Ta thấy chính mình thiếu chút nữa biến thành mất nhang muối, xem mà đầu óc choáng váng còn chưa có xem hết một mẫu.

“Ta nói, chàng khi nào tồn nhiều thế này...” Ta quả thực hoài nghi Phượng Nghi có phải không làm vua trăm loài chim, đổi nghề muốn làm thương nhân lương thực hay không.

Nhìn xem trên đây viết.

Gạo đen năm vạn thạch (1), đậu tương mười vạn thạch, đậu vắn hai vạn thạch, hạt kê năm mươi vạn thạch, lúa mạch năm mươi vạn thạch, thóc năm mươi vạn thạch...

P phía dưới còn có đậu đỏ đậu xanh hạt sen hạt thông gạo nếp măng khô nấm chân giò hun khói khoai lang cá khô củi dầu lá trà cùng với mỡ muối tương giấm vân vân...

Oa, ngần này thứ hắn giấu chỗ nào chứ? Như vậy, như vậy, mấy thứ này đừng nói mấy con chim của đình Đông Dương ăn, cho dù trên dưới già trẻ Bàn Tỉ động chúng ta cùng ôm giúp đỡ bọn họ ăn, ăn một trăm tám mươi năm cũng không thành vấn đề.

“Ừ, thỉnh thoảng thường nghĩ, phòng trước vô hại.” Phụng Nghi nói: “Có một số là từ trước kia khi gặp phải năm mất mùa dự trữ, có thì lại là từ chỗ khác lấy được, dần dần tích tiểu thành đại...”

Ta nói cho chính mình phải trấn định, không nên thất thố.

Thế nhưng, thật sự không có cách nào... liên tưởng Phụng Nghi xinh đẹp, cao quý, ưu nhã với Hôi Đại Mao ra sức tích đồ.

Ta vốn tưởng rằng tích đồ chỉ là đặc tính của chuột. Thế nhưng ta đã quên, rất nhiều loài chim cũng có loại bản năng này. Khi thức ăn dồi dào tích trữ để chuẩn bị ăn khi trú đông hoặc là nuôi con...

Ngón tay Phụng Nghi điểm một cái, thu tờ danh sách đó lại: “Cho nên Bàn Ti động nếu có cái gì không đủ, nàng cũng có thể nói cho ta biết, ngàn vạn lần không cần khách khí.”

Ta choáng choáng văng vẳng nói: “Chàng yên tâm, ta tuyệt đối không khách khí với chàng.”

Có điều Hôi Đại Mao tích, cũng đủ trên dưới toàn động chúng ta ăn mấy chục năm rồi...

“Nhưng mà, chàng nghĩ gì mà lại cho ta xem danh sách này?”

Ý cười của Phụng Nghi sâu hơn, ừm, cười đến ta có chút không được tự nhiên.

“Ta, sớm muộn còn không phải là của nàng? Để nàng xem thử chúng ta có bao nhiêu của cải, sống với nhau trong lòng cũng có sắp đặt tính toán?”

“Khụ khụ,” ta uống một hớp trà sắc đến cổ họng, ho nước mắt cũng sắp trào ra.

Phụng Nghi bây giờ là càng ngày càng không... dè dặt.

Có lúc ta nhớ tới khi mình mới quen hắn, trước mặt hắn kính sợ không dám thở mạnh, vừa kính vừa sợ giống như hắn thành tổng hợp lại của ác ma và thiên thần, cảm giác chênh lệch này thực sự là quá lớn.

Cũng hoặc là có thể cho là như vậy, mỗi người đều có rất nhiều bộ mặt. Trước mặt người khác, Phụng Nghi vẫn là tuyệt đại tào nhãi, cao cao tại thượng, cao ngạo không thể leo tới.

Thế nhưng hắn bây giờ trong ấn tượng của ta, hai chữ đáng sợ tuyệt đối đã không còn, bị hai chữ đáng ghét hoàn toàn thay thế!

Phụng Nghi buông chén trà: “Có điều, năm sau, năm sau nữa... Chỉ sợ thiên thời không tốt, hoa màu thu hoạch cũng sẽ không tốt. Nàng cũng nên chuẩn bị tâm lý.”

“Hả?” Ta sững sốt.

Tuy rằng chúng ta là yêu, thế nhưng dù sao cũng chưa tới cái loại cảnh giới thần tiên không ăn khói lửa nhân gian. Cho dù là thần tiên, cũng phải hưởng thụ hương khói cung phụng của nhân gian mà.

“Ý chàng là, sắp có thiên tai sao?”

“Ừ, sau khi phong ấn ma vực sụp đổ, thiên tượng cũng thay đổi một mảnh hỗn độn, sang năm có thiên tai là nhất định.”

“Là hạn hay lụt?”

Phụng Nghi cười khỏ, biểu tình thực bất đắc dĩ: “Trước hạn sau lụt, rất có thể còn có ôn dịch.”

“Ừm, sau đại tai luôn có đại dịch...”

Đầu tiên là thiên tai, dẫn phát nhân họa.

“Thế nhưng, Từ Hằng hắn trước kia không phải là quân hành vân bố vũ sao? Vậy, có tai họa hay không...”

“Hắn bố vũ, cũng không phải tùy ý.” Phụng Nghi lắc đầu: “Hơn nữa, nếu không có mây, cũng không thể trông rồng biến ra mưa.”

Cũng phải, mưa nhân tạo của hiện đại, cũng phải thừa dịp khi có mây mới bắn được, nếu như vạn dặm không mây một mảnh trời quang, có bắn nhiều đạn hơn nữa, cũng uổng công, đây là không bột đố gột nên hồ ỉ? (2)

“Hơn nữa, ma đạo hai phe chỉ sợ sang năm cũng sẽ không yên tĩnh. Mặc dù chuyện không liên quan tới chúng ta, thế nhưng cửa thành cháy, cá trong chậu khó tránh khỏi sẽ bị vạ lây, vì thế, nàng cũng phải lên tinh thần, vừa không thể để người của ma đạo thừa cơ, cũng không thể cho phe chính phải tìm có gây hấn.”

“Ồi, thời đại này, ai cũng không dễ dàng ha.” Người không dễ dàng, yêu không dễ dàng, ma và đạo cũng không dễ dàng.

Sống vốn chính là một chuyện gian khổ, cần phải cư xử cẩn thận, cố gắng tiến về phía trước.

Vào đông, rơi trận tuyết nhỏ đầu tiên.

Phượng Nghi không để ý ta nghiêm khắc cự tuyệt, vẫn lôi ta ra khỏi động, nói là đi thưởng tuyết.

Xin nhò, ta là con nhện mà, người từng thấy con nhện nào giữa mùa đông lác lư thưởng tuyết chơi chưa? Cho dù ta thành tinh thành yêu, ta vẫn sợ lạnh chứ.

“Ta không đi đâu, ta không đi, ta sẽ đông chết —” Ta bị Phượng Nghi một đường kéo đi, giẫy chết ngo ngoay, còn thiếu chút kêu cứu mạng.

Già Hội sơn mùa đông vô cùng yên tĩnh.

Chim chóc đều ở trong tổ, chuột và nhện cũng ở trong tổ, mùa đông là mùa nghỉ ngơi, gần đây không có nghe nói tin tức gì mới, có lẽ ma thành và đạo sĩ đông thời nghỉ ngơi, mọi người đều hoãn lại, có lẽ chuẩn bị năm sau xuân về hoa nở tiếp tục đối kháng.

Vừa mới hạ một trận tuyết nhỏ, khí trời âm tình bất định, gió lạnh vù vù cắt da cắt thịt, cỏ khô trên sườn núi bị tuyết bao phủ, một mảnh sáng trắng. Ngọn núi xa xa che một tầng sương mù nồng đậm, mờ mịt mông lung, tựa gần như xa.

Ta không chịu cất bước, Phượng Nghi cười còi áo choàng xuống vây lấy ta.

A, thật ấm áp...

Ta hướng thụ rút cổ, dựng thẳng cổ áo choàng lên che mặt.

Ồ, ta nháy mắt mấy cái.

Ấm áp thực ra, không phải áo choàng, mà là nhiệt độ cơ thể của Phượng Nghi đi?

Đây là hấn vừa mới cởi xuống mà.

Phượng Nghi kéo một tay ta: “Chúng ta đi khe Thanh Lương xem thử.”

“A, được...”

Áo choàng này nhất định là loại sưởi ấm, ta bây giờ không lạnh chút nào.

Trên mặt, ngực, bàn tay, đều ấm áp.

Thác nước nhỏ nơi ấy cũng chưa hoàn toàn đóng băng, chưa đi đến bên cạnh đã nghe thấy tiếng nước róc rách. Một ít vụn tuyết, hạt băng rơi vào trong nước, bị dòng nước va chạm vào nhau, vang lên leng keng.

Chúng ta vẫn đi dọc theo dòng suối, tuyết đọng dưới chân bị đạp vang lộp cộp lộp cộp, trừ đó ra, chỉ có tiếng gió.

Thật yên tĩnh.

Lúc này, cảm thấy trong thiên địa chỉ còn lại hai chúng ta.

Trên mặt tuyết ấn xuống dấu chân của hai chúng ta, những dấu chân này sẽ không lưu lại lâu, chờ đợt tuyết sau hạ xuống, đều sẽ phủ lên chúng. Cũng có thể, sau khi mặt trời ló ra, tuyết tan, những dấu chân này cũng sẽ tan ra, không lưu lại dấu vết.

Thế nhưng ta nhớ rõ, ta sẽ không quên.

“Phượng Nghi, chàng không muốn thành tiên sao?” Ta nhẹ giọng hỏi hấn: “Lấy tu vi của chàng, lại tích một chút công đức, việc này đối với người khác mà nói rất khó, thế nhưng đối với chàng mà nói lại rất dễ dàng nha.”

“Thành tiên có gì hay? chúng ta chứng kiến nghe thấy lần trước, năng không phải cũng không còn khát khao với tiên giới rồi sao?”

“Tiên giới hấn là... không hoàn toàn như thế, chúng ta nhìn thấy chẳng qua là một số tán tiên.”

“Đúng vậy, ấy chẳng qua là một vài tán tiên, thế nhưng nhìn lá rụng biết mùa thu đến, càng lên cao, đấu tranh vẫn như cũ tồn tại, chẳng qua là không rõ ràng hơn, cũng tàn khốc hơn. Thật ra năng nói không hoàn toàn đúng, ta sinh là phượng hoàng, vốn đã ở tiên giới, là chính ta không thích nơi đó, chủ động rời đi. Ta du lịch thế gian, sau đó, đặt chân tại phụ cận Đào Hoa sơn. Nơi đó về sau trăm loài chim tụ tập, được xưng là sườn núi Phượng Hoàng.”

Là như thế này sao... Phượng hoàng cũng coi là con cưng của trời, hấn từ nhỏ chính là thần điều, không vất vả giống tiểu yêu tiểu quái như chúng ta.

Chúng ta dừng lại nghỉ ngơi dưới tàng cây không có tuyết, Phượng Nghi tùy thân mang theo bầu rượu nhỏ, cho ta uống một ngụm, chính hấn cũng uống

một ngum.

Bầu không khí sau khi tuyết rơi đều đặc biệt sạch sẽ dễ chịu, ta thờ một hơi, hương rượu biến thành sương trắng.

“Già Hội sơn thực an tĩnh, nơi này cũng không có phân tranh gì, là nơi tốt thích hợp để ở.”

“Đúng vậy.”

“Quan trọng hơn là, nơi này có nàng.”

Những lời này ta không nhận, bắt quá, tay nắm hần, hơi hơi siết chặt.

“Lạnh sao?”

“Áo choàng của chàng cũng cho ta rồi, sao lạnh được.” Ta áp bàn tay lên mặt, cảm giác ấm áp, cười cười với hần.

“Vừa rồi là ai nói sắp đông chết?” Hần trêu tức hỏi.

Ta làm cái mặt quỷ với hần, sau đó chúng ta đi về.

“Thật hi vọng phần an bình này có thể duy trì ha.”

Hần không nói gì.

Ta cũng biết, phần yên bình này của chúng ta, là vẫn cẩn thận từng li từng tí bảo vệ.

Ai biết sang năm, thế đạo này sẽ thế nào đây?

Ai lại thật có thể biết, con đường phía trước của mình có cái gì đang chờ chứ?

Có lẽ, ta không nên lại khó xử chính mình, cũng khó xử Phượng Nghi.

Bởi vì, thời gian chúng ta có được cũng không phải là vô cùng vô hạn.

Chuyện Tam Thất mặc dù tạm thời đã qua, thế nhưng cũng không tỏ vẻ đã kết thúc.

Tương phản, đó giống như một sự bắt đầu.

“Bộ quần áo ấy, có vừa người không?”

“Ừm, ta chưa thử đâu.”

“Trở về, thử cho ta xem nhé?”

Ta quay đầu nhìn hần.

Một luồng ánh nắng xiên, xuyên qua tầng mây, đúng lúc, chiếu vào người hần.

Hần nhìn qua, tốt đẹp như thế.

Chú thích

(1) thạch: đơn vị đo khối lượng, 1 thạch bằng 10 đấu ↑

(2) để tạo mưa nhân tạo, người ta bắn những viên đạn chứa hóa chất lên mây

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Thì ra ta là một cái bánh

Giờ khắc này, khuôn mặt vô tư mà dịu dàng, xinh đẹp của Phượng Nghi giống như thần.

Ánh nắng nhọt nhọt, ánh tuyết óng ánh.

Bốn phía yên tĩnh như thế.

“Thật ra, ta là một người rất ngốc. Ta cảm thấy không thể đáp ứng chàng như thế, bởi vì tâm lý của ta còn có áy náy đối với người khác. Ta muốn sau khi làm rõ nó, cũng buông xuống... Thật ra, Phượng Nghi, ta vẫn là đang tự ti, chàng quá tốt, ta không tốt.”

Núi rừng sau tuyết, sạch sẽ yên tĩnh như thế, làm cho người ta cũng rất tự nhiên nói ra lời tự đáy lòng: “Ta biết, chuyện của ta và Lý Kha, đã trở thành một đoạn quá khứ, thế nhưng ta lại cảm thấy ta có lỗi với mấy chục năm bảo vệ của hân. Mỗi lần, nghĩ tới cuộc sống của hân khi đó, ta sẽ phỏng đoán tâm tình hân khi đó. Mỗi lần ta đều cảm thấy khổ sở, cảm thấy nơi này nặng trĩu, không thể buông.”

Gió lạnh thổi qua hai má, thật lạnh...

“Ta hi vọng, hân có thể hạnh phúc.”

“Lý Kha kiếp trước cũng vậy, Lý Phù Phong kiếp này cũng thế, thật ra ta tự hiểu, hai chữ hạnh phúc này nói ra dễ dàng, lại không dễ dàng đạt được như vậy. Cho dù là Từ Hằng bản lĩnh như thế, tài học như thế, cuộc sống vẫn là không hài lòng. Người phạm mấy chục năm nhiều nhiều nhưong nhưong, sinh lão bệnh tử, khổn khổ rất nhiều, hồng trần trần trở càng không dễ. Nợ nhân tình khó trả nhất, ta thật hi vọng hân là một người tham của, vậy ta sẽ đưa hân vô số vàng bạc châu báu. Hoặc là hân muốn quan to lộc hậu, vậy cũng dễ dàng làm được. Ta nợ chính là tình, lại không thể lấy tình để trả, ta không biết nên chấm dứt đoạn duyên cũ này như thế nào. Cho dù hân nói với ta, hân không phải Lý Kha, hân đã có thể thân nhiên đối đãi đoạn tình kiếp trước ấy, ta lại không thể, ta luôn cảm thấy mình thiếu nợ, lỗi mẹ đẻ lỗi con, ba trăm năm, lại trả không được...”

Phượng Nghi cười khê: “Nàng vẫn là rất ngốc.”

“Ta vốn là ngốc.”

Hắn đột nhiên toát ra những lời này, ta có chút buồn bực.

“Canh luân hồi sẽ làm hân nhớ, không phải chỉ một đoạn tình cùng với nàng. Nàng không hỏi hân, đoạn gút mắc của hân và Tam Lục trăm năm trước sao?”

“Hờ? Hân không nói...”

“Đó là bởi vì hân không có ngốc như nàng. Cũng có lẽ, chính hân cũng không hiểu rõ.” Phượng Nghi nói: “Nàng cảm thấy nàng nợ hân. Thế nhưng, biết đâu hân cảm thấy, hân nợ người bên cạnh. Tam Lục xây miếu cho Tổng thư sinh kiếp trước, vẫn nhớ mãi không quên hân. Đoán chữ của Bê Khẩu tiên là nhân tình lớn lao, nàng lại chỉ vì tìm hân đơn giản dùng mất. Càng không cần nói, canh luân hồi cũng rất khó có được. Nếu như người người đều có thể nấu ra một chén canh luân hồi, thế gian này đã sớm rối loạn.”

Ừm, lời này... dường như cũng có chút đạo lý.

Ta với hân, hân với Tam Lục...

Ừ, nếu nghiêm túc nói, ta cảm thấy ta lưng đeo canh giữ dài dằng dặc, cả đời của hân, phần thâm tình ấy, giống như một ngọn núi, đè trong lòng ta.

Thế nhưng, sau đó, hân chuyển thế thành Tổng thư sinh, gặp được Tam Lục... Khi đó hân không nhớ ta, lại phát sinh cảm tình với Tam Lục, rõ ràng không thể nói là đứng núi này trông núi nọ.

“Ta không biết... Món nợ này, tìm thiên quan tới cũng cắt không rõ. Nếu ai cũng không sai, vì sao bây giờ mọi người đều cảm thấy không vui chứ?” Tam Lục nhớ hân, ta cảm thấy mắc nợ hân, hân thì sao? Hân nghĩ như thế nào?

“Nếu như khi đó ta không cầu hôn với nàng, mà nói cho nàng, hân có thể là chuyển thế của Lý Kha, nàng sẽ làm như thế nào? Nếu như hân nói, hân vẫn còn chung tình với nàng kiếp trước, nàng lại sẽ làm như thế nào? Sẽ vui vẻ như hình với bóng cùng hân sao?”

“Sẽ không...” Ta mờ mịt nhìn một mảnh tuyết trắng phía trước.

Bởi vì trên người ta mang độc, ta chưa từng hi vọng đi tìm chuyển thế của người tình, mong đợi lại tục tiền duyên giống như Tam Lục. Cho dù khi đó biết Lý Phù Phong là chuyển thế của Lý Kha, thế nhưng, còn có Tam Lục.

Hân sẽ yêu ai? Hân sẽ lựa chọn ai? Tam Lục sẽ làm như thế nào? Ta lại nên làm như thế nào?

Cho dù không có Phượng Nghi, mấy vấn đề này ta cũng phải đối mặt.

Mà biện pháp giải quyết của ta, có lẽ cũng giống như bây giờ... rất ngu ngốc, rất nhu nhược, dây dưa.

Phượng Nghi nói thực sự không sai, ta quá ngu ngốc.

Không chỉ ngốc, còn rất tiêu cực, rất yếu đuối.

Ta như vậy... chính ta cũng chường mắt.

Nếu như ta thông minh hơn một chút, quyết đoán hơn một chút, hoặc là, cố chấp hơn một chút, sự tình có lẽ sẽ không như vậy.

Thế nhưng, vì sao ta vô dụng như thế chứ.

“Tam Bát, ta đối với nàng cũng không phải là nhất kiến chung tình, nhiều năm như vậy, cũng đủ để ta hoàn toàn hiểu biết nàng là dạng người gì, tâm địa mềm, nhất gan, tay chân ngốc đầu óc cũng ngốc, còn rất lười luôn nghĩ được chẳng hay chớ, sống ngày nào tính ngày đó, an thân bảo mệnh là nhất, ra mặt gây sự là từ trước đến giờ đều tránh sợ thua...” Phụng Nghi đếm ngón tay kể lể từng khuyết điểm của ta, hơn nữa rất có xu thế thao thao bất tuyệt.

Ta trừng mắt, thế nhưng không thể không thừa nhận, Phụng Nghi nói hoàn toàn là thực tình, không phóng đại chút nào.

“Nàng muốn chờ Lý Phù Phong có một kết quả, nàng mới thành thân với ta, kỳ thực cũng rất ích kỷ đấy.”

“Nè, chàng nói đủ chưa?”

“Chưa.” Phụng Nghi không nhường nửa phần: “Nàng vẫn là loại ý nghĩ tiêu cực đó, chờ này chờ, muốn để người khác quyết định vì nàng. Lý Phù Phong cưới vợ cũng thế, làm đạo sĩ cũng thế, nàng có phải sẽ như thế, nàng cũng chờ ngần ấy năm, xem như trả được nhân tình, còn nữa, Lý Phù Phong có kết quả, nàng gả cho người mới không xem như mắc nợ hán phải không?”

“Ồ...” Những lời này sao lại gai nhọn như thế chứ... Phụng Nghi đã lâu không nổi đóa, ta cũng sắp xem hán như người gì cũng được chà giã bao giờ rồi.

Có một từ nói như thế nào ấy nhỉ, ừ, gọi là lời thật khó nghe đi?

“Vậy nàng thấy nàng bây giờ thành thân với ta, và mười năm hai mươi năm sau thành thân với ta, sự việc có gì khác biệt không?” Hân hùng hổ, bộ dáng hòa khí vẫn đậm phong thanh vừa nãy mất ráo.

Ta đã hiểu, Phụng Nghi người này vẫn là một con chim xấu tính, bộ dạng quân tử trước kia phần nhiều đều là làm bộ!

“Khác biệt, vẫn phải có...” Khí thế của hân vừa giương ra, ta liền ăn nói khép nép.

Đây không phải sợ hân, mà là, mà là... Khụ, có lẽ vẫn là bản năng đang gây chuyện.

“Chẳng lẽ chờ thêm mười năm, hân không gặp gỡ tình đầu ý hợp, không lập gia đình, nàng vẫn dây dưa tiếp, hoặc là,” thanh âm của hân nguy hiểm giảm thấp xuống, mặt cũng tối gần: “Nàng còn muốn lấy thân báo đáp hay sao?”

“Không không” ta tuyệt không nghĩ tới lấy thân báo đáp... Ta cũng không phải Bạch Tổ Trinh, Lý Phù Phong cũng không phải Hứa Tiên mà, ta tuyệt không có ý định lấy thân báo đáp tình cũ.

“Vậy nếu như hân kiếp này cô độc cả đời không nhìn trúng một nữ nhân nào, nàng có phải còn muốn lại đến kiếp sau, kiếp sau nữa của hân, hân rốt cuộc thành thân, nàng mới cảm thấy nàng không nợ hân phải không?”

“Ừm, chàng nói cũng quá khoa trương...”

“Ta là bị người chọc giận!” Giọng điệu hân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Làm việc dây da dây dưa không dứt khoát, chần chừ chần chừ, vừa muốn mình yên tâm thoải mái, lại muốn chiếm hết chỗ tốt. Nàng có phải chắc chắn ta nhất định chạy không được, nhất định trời chết trên người nàng, vì thế nàng liền yên tâm thoải mái hao ta hay không?”

...

Ta tiếp tục trừng mắt.

Hân nói chuyện thật đúng là... Thật là, ta có da mặt dày lòng dạ hiểm độc như thế sao?

Ta nhiều lần... Thật ra thì, ta chính là tâm tính tiểu thị dân, trong “Thành phố bị bao vây (1)” có câu nói như thế nào nhỉ? Nhân vật chính chính là cái loại phần tử tiểu tri thức đó, hai loại chuyện xui xẻo người thành thật chịu thiệt và lừa đảo bị vạch trần hán đồng thời có đủ... Thật ra hân chính là không đủ can đảm không đủ sâu sắc không đủ xấu xa...

Ta nếu thực sự xấu xa hơn một chút, ta đã sớm đẩy ngã chiếm đoạt rồi! Hân một đại mỹ nam tuyệt thế ánh vàng lóng lánh như thế, đồ ngọc mới không chiếm lấy!

Ta cảm thấy ngực nghẹn lại, không biết là bị Phụng Nghi nói trúng tâm sự thẹn quá thành giận, hay là, còn có nguyên nhân khác.

Dù sao liền cảm thấy giọng điệu này nghẹn lợi hại, hốc mắt nóng lên mũi cay cay, lệ đầy trong hốc mắt lập tức sẽ vỡ òa.

“Phải, ta sẽ chờ.” Giọng nói của hân rốt cuộc mềm hơn, nhưng vẫn là không thoái nhượng: “Thế nhưng nàng muốn để ta chờ bao lâu? Nàng thực sự không sợ ta xoay người đi mất sao?”

Ta buột miệng: “Ta chính là đang đợi chàng đi!”

“Cái gì?” Phụng Nghi sững sờ, ánh mắt híp lại, vẻ mặt xem ra âm u, loại vẻ mặt này còn làm cho người ta cảm thấy cảm giác áp bức tràn đầy hơn cả nỗi giận: “Nàng nói lại lần nữa xem!”

“Ta vốn đã không xứng với chàng... Biết đâu chúng ta thật sự thành thân, chàng ngay hôm sau sẽ hối hận. Ta người này chẳng những không có đẹp bên ngoài, cũng chẳng có đẹp bên trong, kiếp này đã học không thông minh, cũng không làm nổi vợ hiền gì. Chàng không sớm thì muộn, có lẽ một ngày nào đó, hối hận tìm một người vợ chẳng xứng đôi với chàng chút nào, xuất thân lại không cao, sở trường gì cũng không có... Khi đó, khi đó, ta làm sao bây giờ... Thay vì như thế, không bằng chàng đi luôn bây giờ còn tốt hơn...” Ta bung mặt, càng nói càng mau càng nói càng khổ sở, đơn giản ngồi xồm xuống đất khóc oa oa.

Phụng Nghi cố sức hít, thở, hít thở sâu, sau đó lắng lặng hỏi: “Nàng vẫn nghĩ như vậy sao?”

“Mới không phải!” Ta cố sức nước mũi: “Chàng đối xử tốt với ta, ta cũng không phải người mù, ta nhìn thấy. Trái tim của ta cũng không phải làm từ đá, ta có thể nhận ra. Chàng giống như một cái bánh nướng lớn từ trên trời rơi xuống, lập tức rơi vào trong tay ta, ta muốn ăn, lại sợ sau khi cắn một miếng, chủ nhân cái bánh nướng đột nhiên nhảy ra nói, bánh này thuộc về ta, không thuộc về ngươi, ngươi là tên trộm, ngươi si tâm vọng tưởng... Chưa từng nếm mùi bánh, muốn trả lại còn dễ. Nếu như cắn thật rồi, vậy... vậy làm sao bây giờ... Vậy trả thế nào, trả không được...” Ta vừa sụt sùi vừa nói năng lộn xộn.

Phụng Nghi vì sao đột nhiên hung như thế? Chẳng lẽ hán bây giờ đã bắt đầu không kiên nhẫn, bắt đầu hối hận sao? Hán rút cuộc... Hán rút cuộc tính làm cái gì?

Ta cảm giác ta hình dung một chút cũng không sai.

Bất quá, đây là chưa đợi chủ nhân cái bánh tìm đến, cái bánh này đã tự phui cánh bay đi rồi.

Thanh âm của Phụng Nghi nghe rầu rĩ: “Thì ra ta trong lòng, chính là... một cái bánh à?”

Một cái bánh...

Ta lại ra sức hi nước mũi, lấy khăn tay ra lau nước mắt.

Sau đó Phụng Nghi cũng ngồi xồm xuống trước mặt ta, ta hai mắt nhắm lệ mơ hồ nhìn hán.

Hán xinh đẹp biết bao, tính tế biết bao, tốt, tốt biết bao...

Ô ô, còn chưa có mắt đi, ta đã bắt đầu luyến tiếc, ngực đau ta cũng hô hấp khó khăn.

Hán thở dài: “Nếu như nàng ngày nào đó chết, nhất định là ngốc mà chết.”

“Chàng nói vậy, Trư Bát Giới mới là ngốc chết...”

“Trư Bát Giới là ai? Quên đi, cái đó không quan trọng. Nàng cũng đừng nghĩ nữa, đem cái, bánh từ trên trời rơi xuống này,” lúc hán nói cái chữ này có chút khó khăn: “Mau mau cất giấu, nhét, chôn xuống, hoặc là lập tức nuốt vào bụng đi, ai tới cũng không cho? Nàng sao lại chỉ nghĩ ta không thuộc về nàng? Mà không nghĩ chiếm ta thành của mình chứ?”

“Hớ? Chàng đây là cô vũ ta... ăn sạch chàng không thừa nhận sao?” Ta ngo ngác nhìn hán.

Phụng Nghi gật gật đầu, lại lắc lắc đầu: “Không, ăn sạch thì được, tính không thừa nhận, không có cửa đâu!”

Gió núi tiếp tục thổi...

Vù, vù...

Ta gãi gãi đầu, hắt xì một cái... Vậy cái gì, đối thoại này của chúng ta, sao lại thành ra quỷ dị như thế? Rõ ràng lúc bắt đầu là cảnh cầu hôn lần thứ N ngày tốt cảnh đẹp ánh tuyết trước gió, Phụng Nghi thâm tình chân thành ta rất e thẹn... Chỉ chớp mắt sao lại ngoạn, tới chỗ này?

Chú thích

(1) tên một bộ phim của đạo diễn Lưu Quốc Xương ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Vùng ời không mở cửa ra

“Nàng nếu muốn nghỉ tiếp, vậy tiếp tục nghỉ. Có điều, nàng nghỉ thêm mười năm, cũng chưa chắc đã nghỉ thông. Ta ấy à, cũng là mắc phải hồ đồ, ngay từ đầu liền không nên nghe Từ Hằng, dịu dàng khoan dung với nàng, tôn trọng sự lựa chọn của nàng. Loại đầu đất như nàng lúc nào thì biết tự mình lựa chọn? Không phải đều chờ người khác lựa chọn thay nàng?”

Ta bị hấn dạy dỗ sừng sốt.

“Mùng tám tháng chạp, ta mời sư bá sư cô bọn họ tới chủ trì thành hôn cho chúng ta.”

“Cái gì?” Mùng tám tháng chạp? Vậy còn có mấy ngày chứ? Ta đếm đếm ngón tay, được, còn chưa tới mười ngày!

“Chàng là nói... chúng ta, ừm, mùng tám tháng chạp thành hôn?”

Phượng Nghi thương hại nhìn ta: “Thế nào, nàng ngại quá chậm?”

Chậm cái quỷ!

“Quá nhanh! Không thể!”

“Ta nói có thể là có thể!”

Phượng Nghi gào một tiếng, ta lại rụt đầu.

Hắn một phen kéo ta, sai bước trở về. Ta nghiêng ngả lao đảo đi theo phía sau, mặt tuyết thực trơn, làm cho hắn vừa kéo dưới chân ta càng đi không xong hết ngã đến vấp.

Cửa động ngay trước mắt, Phượng Nghi hét một tiếng: “Vùng ời mở ra!”

Cửa chính không nhúc nhích chút nào.

Hắn quay đầu trừng ta, ta mới nhớ ta đã đổi khẩu lệnh của cửa động, mỗi ngày đổi một cái luân phiên. Hôm nay không phải ca vùng... .

Bị thể lực xấu áp bức, thanh âm ta có chút run run kêu: “Bánh nướng mở cửa ra ~~~”

Cửa chính theo tiếng mở ra, thế nhưng ánh mắt Phượng Nghi nhìn ta, chỉ số hung ác ấy dường như, tựa hồ, phảng phất lại tăng lên mấy phần trăm nữa...

Được rồi, ta biết, chả mấy nam nào thích mình bị nói thành một cái bánh to. Thế nhưng ta cũng chỉ là nêu ví dụ thôi mà.

Người này rất nhỏ nhen! Hào phóng trước kia đều đều là giả bộ!

Hắn dắt ta tiếp tục một đường hùng hùng hổ hổ vào động, Hôi Đại Mao nhéo tai Chu Anh Hùng chào đón, vừa thấy mặt ngẩn ra, mới hỏi: “Sư phó, Phượng tiên bối, đây là... có việc gì gấp?”

“Có.” Phượng Nghi buông tay ta ra, gật đầu một cái: “Lập tức chuẩn bị, mùng tám tháng chạp ta muốn thành thân với sư phó người!”

Hôi Đại Mao bị những lời này chấn lão đảo một cái, suýt chút nữa té ngã. Thế nhưng Chu Anh Hùng phía sau lại cười ngốc ha ha: “A, Sắp làm hi sự ha! Thật tốt! Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng nữ chủ nhân! Hai vị đầu bạc đến già, ân ân ái ái, sớm ngày sinh hạ tiểu chủ nhân!”

Ta ghen đỏ bừng mặt, đang muốn mở miệng phản bác, một cái đao mắt của Phượng Nghi ném qua, tất cả lời của ta lập tức ghen lại, xoay người điên cuồng ho khan một trận.

“Sư phó, người không sao chứ.” Vẫn là Đại Mao hiểu lòng ta, vội vàng thân thiết hỏi một câu.

“Sư phó của người hẳn là cao hứng quá mức.” Phượng Nghi lạnh lùng nói: “Người nhanh đi chuẩn bị đi, đừng để đến lúc đó cái gì cũng không kịp, xảy ra chuyện gì, ta chỉ hỏi người.”

Cao hứng... quá mức...

Người ta loại thời điểm này còn có thể học máu tở về bị phẫn, ta thì chỉ có thể yên lặng nuốt vào trong bụng a!

Bước chân Hôi Đại Mao đang muốn đi về phía ta đột nhiên dừng lại, cúi đầu cam đoan với Phượng Nghi: “Sư công yên tâm, ta nhất định chuẩn bị thỏa đáng!”

Sư, sư công?

Vì sao dưới đất chỗ này không có cái khe?

Vì sao lúc này thiên hạ không đánh xuống một đao lời?

Trời ơi! Người không phân rõ hiền ngu uống là trời!

Đất hỡi! Người không phân được tốt xấu sao làm đất?

Ta vì sao lúc này còn tỉnh? Ta sao lại còn chưa có bị đá kích bất tỉnh chứ! Nữ chính trong tiểu thuyết người ta bị phần, nói ngất liền ngất, ta đây hay chưa... cơ thể rất tốt, không ngất được!

Nhìn Hối Đại Mao chuẩn bị muốn đi, ta nặn ra một tiếng: “Đại, Đại Mao à...”

Bước chân hần ngừng lại, quay đầu nhìn ta, trong ánh mắt kia tràn đầy đồng tình, nhưng lời hần nói lại làm cho ta muốn đập đầu chết: “Su phó, việc này sớm nên làm, sớm muộn đều là một đao, người liền rửa cổ chờ làm thịt, không, người chờ xuất giá đi.”

Ta... Ta bây giờ thực sự là bốn bề khôn đốn một thân một mình.

Phượng Nghi ho một tiếng, ta lại rụt cổ.

“Nàng bây giờ còn có chuyện gì muốn làm?”

Ta còn có cái gì muốn làm? Không phải đều bị người nói hết làm xong rồi sao! Ta bị phần lại khiếp đảm trừng hần một cái: “Không có!”

Phượng Nghi nói: “Nếu không có việc gì làm, thì viết thiệp mừng với ta.”

Hở?

Ta đòi ý, ta muốn nói, thật ra ta bề bộn nhiều việc... có thể sao?

Thiệp mừng thật ra... khụ, cũng không cần ta viết thế nào.

Phượng Nghi cầm rất nhiều tờ thiệp trắng bỏ trống, vung tay áo, những cái thiệp trắng này trong nháy mắt biến thành màu đỏ, còn nhanh còn triệt để hơn cả ném vào chảo nhuộm mà biến.

Sau đó hần cầm một tờ thiệp, nâng bút chấm mực... Nói phượng hoàng không hổ là phượng hoàng, chữ thực sự là rồng bay, ừm phượng múa... Ta nhìn từ đầu tới đuôi, liền nhận ra mấy chữ năm Quý Thân, còn có Phượng Đào thông gia... Khụ, Phượng Đào, hai chữ này kết cùng một chỗ, sao lại thấy quái dị như thế chứ?

Hần viết xong tờ thiệp này, nhắc lên thổi thổi nét mực, nhìn từ đầu tới đuôi, gật đầu.

Sau đó hần đặt thiệp lên bàn, bày cùng một chỗ với thiệp đỏ của hần, nhẹ nhàng búng một cái, trên thiệp đồng thời xuất hiện nét chữ giống nhau... Ồ, không phải hoàn toàn giống nhau, tên khách mời là khác nhau!

Oa, Phượng Nghi còn có loại pháp thuật chức năng máy copy trí năng cao cấp này...

“Nàng cũng ký tên vào.”

Hả?

Ta ngần ra, Phượng Nghi dùng một loại ánh mắt “dám không viết nàng cứ thử xem” nhìn chăm chăm ta, ta rùng mình, bất chấp khó khăn nhận lấy bút, nôm nóp lo sợ cũng viết lên tên của ta bên cạnh tên Phượng Nghi trên thiệp.

Vì sao cảm giác giống như đang ký đồng ý trên tờ nhận tội...

Lại cảm thấy giống như đang ấn vân tay lên kẻ bán thân?

Viết xong rồi.

Hai cái tên song song.

Một lớn một nhỏ, một đẹp một xấu, một thoải mái tự nhiên một nhăn nhó nhó nhó...

Hèn chi đều nói chữ ví như người, quả nhiên chúng ta không xứng với Phượng Nghi, chữ cũng không xứng.

Phượng Nghi.

Đào Hoa.

Phượng Đào thông gia.

Phượng Nghi cầm lấy xem, vẽ mặt không lộ là hài lòng hay không hài lòng, dặn ta: “Ký lên tất cả những cái khác, viết cho đẹp vào.”

Hự, chẳng lẽ ta dám có ý viết xấu vẽ loạn sao?

Ta thành thành thật thật ngồi ở chỗ đó ký tên trên từng tờ một, vừa ký vừa oán thầm

Dựa vào cái gì hắn có thể một lần là xong, ta phải viết từng tờ một chữ? Hắn không thể để ta cũng viết một cái, sau đó cùng nhau sao chép sao?

“Không tìm chút chuyện làm cho nàng, nàng sẽ tìm việc cho ta.” Phượng Nghi đứng ở cửa, thỉnh linh toát ra một câu, tay ta run lên, tô chữ Đào thành một cục đen.

“Ta đã báo cho sư bá sư cô bọn họ...” Giọng điệu của Phượng Nghi mềm hơn, hỏi ta: “Nàng không có trưởng bối nào, ta lại mời vài vị bạn cũ lớn tuổi có đức, xem như bậc trên nhà mẹ đẻ, chủ trì an bài, chuẩn bị hôn sự cho nàng.”

A, cũng phải. Ta không cha mẹ không huynh đệ không tỷ muội, chỉ một mình một người.

Chẳng trách giọng điệu hần dịu dàng hơn, có lẽ là sợ ta khó chịu.

Thật ra ta cũng chả có gì mà khó chịu, ta vốn chính là một mình một người, cũng không phải hôm nay mới biết.

“Ừ, cũng được...”

“Sư tỷ Tam Lục của nàng, cũng phải mời.”

“Ừ.” Ta ngỡ ngác gật đầu, dù sao, hần nói cái gì chính là cái đó đi.

“Lý Phù Phong, thì không mời.”

“Hả... Hả?”

Phượng Nghi liếc mắt nhìn ta: “Nàng muốn mời hần dự lễ?”

“Ừm... Vậy không mời đi.”

Loại chuyện này chính là làm cũng sai không làm cũng sai, nói cũng sai không nói cũng sai. Phượng Nghi hừ một tiếng, nói: “Tiếp tục viết của nàng đi chứ.”

Ta thành thành thật thật cúi đầu tiếp tục kí tên...

Nói thật ra, số lần ta viết tên mình kiếp này cũng không có nhiều bằng hôm nay. Bạn bè ít thư viết cũng ít, dường như không giống kiếp trước, làm chuyện gì cũng cần điền bằng kí tên, số lần ta viết tên xác thực không nhiều.

Khách nhân Phượng Nghi muốn mời đây thật sự không ít, ta đã ký mấy chục tờ, thế nhưng nhìn bên chưa ký, còn có mấy xấp thật dày.

Khách nhân đây phải có đến hơn trăm đi?

Hắn có nhiều thân bằng cố hữu như thế sao, ơ, đây còn chưa có tính những người trong tộc của hần đấy. Nếu như tính cả... ô, Bàn Ti động có thể chen nhiều người như vậy sao?

Quên đi, ta bận tâm nhiều như vậy làm gì? Dù sao hiện tại việc này không do ta làm chủ, để Phượng Nghi tự mình lên kế hoạch đi! Hừ, Phượng Bát Bì, Phượng Bá Thiên, Phượng... (1)

“Nàng có phải đang ra sức mắng ta trong bụng hay không?”

“Hả? Không có không có, chàng hiểu lầm.”

“À há? Không có sao?” Phượng Nghi không nhanh không chậm ngồi bên cạnh ta, nói thế này, hần ngồi cũng quá gần đi...

“Vậy nàng là đang khen ta trong bụng à?”

“Phải phải.” Ta gật đầu như gà mổ thóc.

“Được, vậy nàng đều khen ta cái gì, nói ra ta cũng nghe thử.”

Hự, vô tròng rồi...

Phượng Nghi về mặt tự đắc, còn bắt chéo chân, nâng chén trà bên cạnh lên: “Nói mau đi, ta đây rửa tai lắng nghe đây.”

Xi, người này càng ngày càng vô liêm sỉ...

“Giờ chứ, đương nhiên là, cảm thấy chàng anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, tài học hơn người, phong lưu phóng khoáng, xinh đẹp như hoa...” Ta cố ý nhấn trọng âm tại như hoa, có điều hần lại không biết như hoa là diện mạo thể nào, câu này hình dung thật sự là đôi mắt quyến rũ vút cho người mù nhìn.

Ta vắt hết óc, tăng bốc hần lên trời không hạ xuống đất, về mặt Phượng Nghi, vui vẻ thoải mái giống như được khen, vừa dùng tay khẽ ấn xuống tay vịn, còn không quên nói: “Tiếp tục ký, cũng đừng biếng.”

Ký cái đầu nguoi!

Ta thực sự nước mắt chảy vào trong bụng, vừa ký vừa khinh bỉ chính mình.

Ta rõ ràng là có một trái tim nguoi mà, vì sao bản năng của con nhện vẫn còn ăn sâu bén rễ trong xương cốt ta không mất đi chứ? Vì sao hần nói một chính là một, nói hai chính là hai chứ? Ta không thể có cốt khí hăng hái phản kháng đánh ngã lật nhào hần sao?

Viết xong thiệp mời này, trời đã tối, bên ngoài khẽ vang lên sột soạt, còn thỉnh thoảng có mấy miếng tuyết vỡ rơi trong sân.

Lại hạ tuyết rồi.

Hồi Đại Mao đến đây mấy lần, khẽ báo cáo tình huống với Phượng Nghi, hoàn toàn không thấy ta đây sư phó chính quy đang ở trong này bị nô dịch, tên không có cốt khí, chỉ biết bám cành cao, ôm chân con chim to Phượng Nghi không để ý chết sống của ta, hừ, xem ta ngày khác trừng trị hần như thế nào!

Bên ngoài tựa hồ đang bận rộn, mơ hồ nghe tiếng người ồn ào, ta rút cuộc ký xong tờ thiệp cuối cùng, cảm giác ngón tay cở tay cánh tay cùng nhau kêu gào kháng nghị! Vừa rồi không cảm thấy, vừa thả lỏng mới cảm giác chịu không nổi.

Phượng Nghi nắm tay ta, mềm nhẹ thay ta xoa.

Hự, đây là viên đạn bọc đường! Không được nắc muru!

Vừa rồi mạnh bạo, bây giờ lại mềm mại, ta mới, không bị hần gạt đầu...

Giống như người ta nói, bọc đường thì ăn cho nguoi, đạn thì trả lại nguoi...

Phượng Nghi ngẩng đầu nhìn ta, cái nhìn ấy...

Trong cái nhìn ấy dường như lắng đọng vô số tháng năm, thu lại mây khói khôn cùng.

Trong trẻo như thế, ôn tồn như thế.

Chú thích

(1) Chu Bát Bì, Nam Bá Thiên là tên hai địa chủ ác bá trong truyện và phim Trung Quốc ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Vừa thấy hoa đào

Đưa thiệp đi, chuyện này, chẳng khác nào thành kết cục đã định.

Đến lúc này ta ngược lại thoải mái, Hồi Đại Mao buổi tối sai người làm một bàn đồ ăn ngon lớn, còn tự mình xuống bếp nướng cho ta một món, tay nghề của hần cũng không phải đặc biệt tốt, thế nhưng hần biết ta thích ăn nhất là mức độ gì.

Khẩu vị của ta tốt làm cho Hồi Đại Mao nhìn trân trân, lúc hần đem canh cho ta nhìn không được nhỏ giọng hỏi: “Sư phó, thật ra người ra về bị thương, lòng lại thực sự vui vẻ phải không?”

Được, Hồi Đại Mao tiến bộ rồi, cũng biết ăn nói.

Trong miệng ta nhai thịt, duỗi chân ra hung hăng giẫm lên mu bàn chân hần, sau đó còn dí hai cái.

Về mặt hán quái dị, mím chặt miệng, thả lại cái môi mức canh, nhỏ giọng nói thầm: “Bị nói trúng tâm sự liên động thủ động cước, rất không có phong độ.”

Phượng Nghi dường như không nghe thấy cái gì, hán ăn ít, hơn nữa thanh đạm, một phần cháo là xong, nhưng thật ra dễ nuôi.

Ta xuống bếp không phải việc lớn, nhiều lắm có thể có thể đem sống làm thành chín, mấy năm nay đều là mười ngón không dính nước mùa xuân, dù sao Phượng Nghi muốn cưới ta, cũng không phải vì có người giặt quần áo nấu cơm.

Ta cắn cái môi ngăn ra một lúc, lại tiếp tục.

Chẳng lẽ ta thật sự là trong lòng vui về sao?

Khụ, cái này... ai biết.

Dù sao, Phượng Nghi tự nhận là cái bánh nướng lớn, còn đuổi theo vợi vàng uy hiếp ta nuốt cái bánh này...

Ta cảm thấy ta đây một đũa ngốc, rất nhiều chuyện nghĩ không ra.

Chẳng lẽ đây là người ngốc có phúc ngốc sao?

Ăn xong bát cơm, Phượng Nghi nói: “Đi ra ngoài một lát. Nàng thêm bộ quần áo.”

Hồi Đại Mao thông minh quay về lấy một cái áo choàng lớn da cáo đi ra, bề ngoài tựa tuyết trắng lấp lánh chiếu sáng giống như nước. Phượng Nghi nhận lấy choàng cho ta, dắt tay ta nói: “Đi thôi.”

Bên ngoài lại hạ tuyết, còn rất lớn.

Không nhỏ vụn giống như đợt tuyết trước, mang theo tiếng vang sột soạt.

Tuyết rơi này lớn giống như lông chim, tung bay, nhẹ nhàng mà linh hoạt kỳ ảo.

Rõ ràng là vào đêm, nhưng mặt tuyết vẫn còn có ánh sáng óng ánh, biến thành một loại màu xám bạc đậm nhạt, làm cho người ta cảm thấy mệnh mang mà an bình.

“Hồi bé ta cực không thích mùa đông.” Hán nói.

“Chàng hồi bé?” Ta nhưng nghĩ không ra Phượng Nghi tựa hồ có thể đội trời đạp đất như thế này còn có hồi bé.

“Ừ... Ta mặc dù sinh ra là thần điều, thế nhưng thời gian ở thế gian lại dài. Vừa đến mùa đông, rất nhiều tộc nhân sẽ đi phương nam trú đông, cũng có rất nhiều sẽ vì đông lạnh đột tật bệnh hoặc là những nguyên nhân khác mà chết... Đấu tranh sinh tồn, hùng hồn thế nào, tàn khốc ra sao. Chim chóc đi phương nam, rất nhiều sẽ chết dọc đường. Ở lại phương bắc, bởi vì hạ tuyết, lấp đi cỏ và rừng cây, rất khó tìm được cái ăn... Ta khi đó, muốn làm gì đó cho chúng nó, lại còn nhỏ lực yếu, vì thế, hận cả tuyết rơi.”

“Về sau ta biết, thiên địa vốn có tình, mưa tuyết cũng là tình. Không có mưa tuyết, vạn vật không thể sinh trưởng, mặt đất một mảnh khô hạn... Khi tuyết rơi, ta luôn thích ra ngoài đi một chút.”

Ta không biết nói cái gì, trầm mặc vẫn đi về phía trước với hán. Đường núi dần dần dốc, Phượng Nghi một tay dắt ta, bay lên không.

Ta bay cùng hán.

Chúng ta xẹt qua đỉnh núi, lướt qua khe núi thật dài, tất cả trong ngày tuyết đều giống như đang ngủ say, ngay cả tuyết, cũng vậy.

Trời đất mệnh mỏng như thế.

Ta không khỏi nắm chặt tay hán.

Ta bỗng nhiên nghĩ, nếu như chỉ có một mình bay lượn dưới bầu trời này, trong đại tuyết này, là loại tâm tình gì?

Cô độc.

Cô độc vô biên vô hạn.

Ta vừa rồi còn đang hoài nghi vì sao Phượng Nghi lại vừa ăn xong cơm mang ta đi ra giẫm tuyết.

Đột nhiên, ta lại hiểu được.

Thật ra, con người Phượng Nghi, rất đơn giản.

Hắn muốn, cũng rất đơn giản.

Bộ dạng có đẹp hay không, thông minh hay không, có lòng cầu tiến hay không, những thứ này cũng không quan trọng.

Vào ban đêm thế này, có thể có một người bầu bạn, ở bên người.

Bay lượn trên không trung cũng vậy, hoặc là, nghỉ ngơi dưới một cái cây nào đó, bên cạnh một tảng đá nào đó cũng thế...

Người biết người không phải một mình.

Người biết người bên cạnh người đang suy nghĩ gì.

Thế là đủ rồi.

Trời rộng, đất xa, làm cho người ta cảm thấy những nôn nóng, những phiền não vụn vặt, tất cả đều không chân thực giống như sương mù mây tầng xa xa.

“Nhìn kia, đỉnh Đông Dương.”

“Thật ra nơi này thời tiết lạnh lẽo, không có khí hậu tốt bằng sườn núi Phụng Hoàng.” Mùa đông tại sườn núi Phụng Hoàng cũng không quá lạnh, ta hình như chưa từng thấy tuyết.

“Sườn núi Phụng Hoàng mặc dù tốt, nhưng lại rất không chân thực.” Phụng Nghi nói: “Cho dù không có con biển cổ ấy, sườn núi Phụng Hoàng cũng không thể nào trở thành thế ngoại đảo nguyên vĩnh viễn. Ta có thể che chở bọn họ một trăm năm, một ngàn năm... Ta không thể che chở bọn họ vĩnh viễn. Thế giới bên ngoài chân thực tàn khốc, cần bọn họ tự mình thích ứng, tự mình đối mặt. Nếu như ta vẫn che chở bọn họ, bọn họ không trải qua được sương gió, không ứng đối được tai kiếp. Như vậy một ngày kia ta không còn, bọn họ nên làm cái gì?”

“Nói vậy, chẳng sao có thể không còn.”

Trong lòng ta run lên một cái.

Ta từ trước đến giờ chưa từng nghĩ, nếu như có một ngày Phụng Nghi không còn...

Vậy sẽ, thế nào?

Ta không biết, ta chưa từng nghĩ... từ trước đến giờ chưa từng nghĩ.

Ta biết, trên đời nào có đèn trường minh (1).

Bất cứ chuyện gì, có bắt đầu thì cũng có kết thúc.

Bằng hữu, sẽ mỗi người một ngã.

Tỷ muội, cũng sẽ gả đi khắp nơi.

Cho dù là Hô Đại Mao, hắn có lẽ, cũng có một ngày xuất sư, trời cao biển rộng, ta không thể gò bó hắn.

Ta lại chưa từng nghĩ, Phụng Nghi nếu như không thấy nữa, ta sẽ thế nào.

Ta không biết... Ta nghĩ không ra.

Ta cũng không muốn nghĩ.

Ta chỉ nắm thật chặt tay hắn.

“Đến, lại đây.” Hắn dám chắc không thể nghĩ được trong lòng ta lúc này đang nghĩ cái gì. Thân hình hướng xuống dưới, ta nhẹ nhàng hạ xuống.

Không rơi xuống mặt đất.

Hắn đứng ở ngọn cây, cúi người xuống, chỉ vào một thứ đen sì sì không thể thấy rõ phía dưới: “Một cái tổ.”

A, đúng vậy.

Trên cành cây mùa đông cũng không rụng lá này, đích xác có một cái tổ. Nhìn kỹ, trong tổ còn có nửa cái nắp, làm khá tinh xảo. Ta có thể tưởng tượng bên trong nhất định trải hoa hương bồ cò khô và lông tơ của chim, phương hướng nắp tổ nhất định có thể ngăn trở gió tây bắc, trong tổ chắc chắn rất ấm áp.

Chúng ta dùng một lát trên ngọn cây, Phụng Nghi nói: “Đi thôi.”

Lúc chúng ta trở lại Bàn Ti động, ta không biết vì sao, nắm tay hấn không muốn buông ra. Phụng Nghi nhẹ giọng nói: “Có phải nghĩ đến trước hôn lễ không thể gặp ta, vì thế luyến tiếc hay không?”

Ngữ điệu của hấn vốn là pha trò, có điều hấn vừa nói ta mới nhớ, trước hôn lễ, chúng ta quả thực không thể gặp nhau.

“Thiếp mời đều đã phát đi, có lẽ từ ngày mai trở đi, khách khứa cũng sẽ lần lượt tới.”

“Ừ.” Ta cúi đầu, nhìn một mảnh tuyết dưới đất.

Cho dù là ban đêm, trên mặt tuyết cũng có ánh sáng nhạt trong suốt mơ hồ.

“Cho dù người khác không đến, Thái Mai sư cô nhất định sẽ tới.”

“A, phải.”

Vừa nghĩ tới trường bối hoạt bát không giống sư cô kia sẽ đến, tâm tình của ta cũng hơi nâng lên một cấp.

“Có điều Thái Mai sư cô nhất định sẽ ra sức thu xếp, thời kì làm biếng của nàng cũng qua rồi.”

Hự, điều này cũng đúng, ngẫm lại Thái Mai sư cô cái loại nhiệt tình tăng vọt, tinh lực dồi dào, ồn ào lắm nhai ấy, ta đột nhiên cảm thấy hai chân như nhũn ra!

Phụng Nghi mỉm cười: “Trở về đi.”

Ồ, vào phòng, khí nóng xông ra, mặt ta nóng lợi hại.

Hẹn hò với Phụng Nghi hai lần, ờ, đều là vào ban đêm.

Một lần là ở bên thiên hà.

Một lần là ở Già Hội sơn.

Quả nhiên nói chuyện yêu đương phải trước hoa dưới trăng mới có hiệu quả sao?

Có điều ta không phải là trước hoa, là trước những vì sao.

Cũng không phải dưới trăng, là dưới đầy trời tuyết bay.

Ta nằm trên giường, lăn qua lộn lại ngủ không được.

Có một ý niệm mơ hồ xoay trong lòng, nhưng lại không dám thực sự suy nghĩ.

Ta từng mất đi Lý Kha, nhưng ta vẫn sống sót.

Nếu như ta mất đi Phụng Nghi thì sao?

Nếu như hấn bỗng nhiên không còn thì sao?

Nếu như, nếu như...

Đệm giường mềm mại ấm áp, ta lại bỗng nhiên cảm thấy trên lưng phát lạnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng không dứt.

Ta không thể nào nghĩ đến khả năng ấy.

Phụng Nghi kiêu ngạo như thế, rạng rỡ như thế, bất luận hấn ở nơi nào, bất luận nơi đó có ai, nhưng ánh mắt họ đều sẽ tập trung vào hấn.

Nếu như không có hấn...

Ta nhìn đỉnh màn ngơ ngác xuất thần.

Ta vẫn không nghĩ ra được.

Nếu như, rốt cuộc sẽ như thế nào.

Nghĩ không ra, ta lại thành ra rất thân nhiên.

Ta an tĩnh nằm ở đó, một lát liền thiếp đi.

Ta còn mơ một giấc mộng.

Ta mơ, thật lâu trước đây, một nơi thực ấm áp, không có tuyết, có hoa đào rực rỡ, có người, đứng dưới hoa, mỉm cười với ta.

Đó là ta lần đầu tiên nhìn thấy hân.

Ta vĩnh viễn sẽ không quên.

Nhưng trước đây, ta cũng không biết chính mình lại nhớ một màn này sâu như thế.

Từ sau khi vừa thấy hoa đào, cho đến bây giờ càng không nghỉ ngơi.

Những năm tháng ấy, những quá khứ ấy, những thứ ta chiếm được lại mất đi ấy...

Những bông hoa đào rơi xuống, hỗn loạn.

Thế nhưng ta bây giờ, cuối cùng cũng không còn mờ mịt.

Ta cũng không lại vì vấn đề ban nãy mà sợ hãi.

Thật ra ta sợ hãi không phải là vấn đề ấy, thế gian này vốn luôn thay đổi, không ai biết ngày mai sẽ ra sao.

Ta chỉ sợ hãi cái mờ mịt của bản thân.

Ta giờ đây đã thay đổi, vô cùng thân thiện.

Ta ngủ rất say sưa.

Sau đó, bị Thái Mai sư cô từ trên giường nhéo lên.

Ta còn chưa có tỉnh, nhìn nhìn sắc trời bên ngoài, xác định trời chưa sáng.

Lại nhìn nhìn nữ tử mỹ lệ trước mắt, xác định ta không phải nằm mơ.

“Sư cô, sao người lại tới đây?” Ta vừa nói vừa ngáp.

“Ta sao lại tới đây? A? Đã là lúc nào rồi mới cho ta biết, chẳng kịp chuẩn bị cái gì! Con còn thấy ta tới sớm là thế nào!”

A a a a! Sư cô nàng nhất định từng luyện Phật môn thần công sư tử hồng? Tại ta cũng bị làm cho ong ong, hai mắt lại càng biến thành nhang muỗi xoay xoay!

“Mau rời giường! Chưa từng thấy tân nương tử lười như vậy! Đồ cưới của con chuẩn bị thế nào rồi! Mau một năm một mười khai báo rõ ràng cho ta!”

“Ồ, ơ, được rồi, được rồi, ngài buông tay trước, con phải mặc quần áo nữa!”

Biết thì rõ nàng là quan tâm, không biết còn tưởng rằng nàng là cường đạo đấy!

Một ngày vô cùng lộn xộn, kéo màn.

Không, phải nói, thời kỳ chuẩn bị trước khi cưới vô cùng lộn xộn, chính thức bắt đầu!

“Cát phục đâu?”

“Cái này... Ồ...” Ta không có cách nào, lấy bộ Phụng Nghi tặng bỏ ra cho có đàn.

“Ừm, kiểu dáng còn tạm được. Còn gì nữa không?”

“A? Không có...” Cái này, hôn chỉ kết một lần, muốn chuẩn bị mấy bộ cát phục chứ?

“Một bộ sao đủ?” Trông mắt nàng sắp tròn ra: “Dựa theo cổ lễ, hân là mười hai bộ, ít nhất cũng phải chín bộ. Lần trước Phụng Tư Mặc cưới Vị Lan, còn mặc sáu bộ đấy!”

“Hả?” Đến phiên ta tròn mắt, đây là cổ lễ gì?

Thái Mai sư cô hung ác vô cùng: “Con, con, con... Ta nói cho con! Con nếu dám thoải mái qua loa đang chuyện này! Ta tuyệt đối không buông tha cho con!”

A a, sư cô, con là thân thích không phải kẻ thù mà... Lão ngài thủ hạ lưu lưu tình, đừng quá hành hạ con, cũng phải cho con thở một hơi, để cho con

sống đến ngày báỉ đường chứ!

Chú thích

(1) đèn trường minh: loại đèn được thắp sáng liên tục, dùng để thờ cúng

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Thu lễ, phát tài

Ta mặc dù không thấy được mặt Phụng Nghi, nhưng lại biết hần mấy ngày nay cũng rất bận rộn, cái khác không nói, chỉ khách khứa tới nhiều như vậy, đình Đông Dương và Bàn Ti động từ trên xuống dưới toàn bộ điều động, bận rộn tới bụi, nói ví dụ, giống như nước lạnh bắn vào nồi dầu sôi, ấy gọi là loạn xì ngầu...

Chu Anh Hùng không thể giúp cái gì, Đại Mao ngại hần chỉ toàn thêm phiền, sai hần làm mấy việc nặng chuyển chuyển nâng nâng, hần lại làm thực vui vẻ, ta nhìn hần khiêng một cái rương gỗ vô cùng lớn từ cửa viện qua, vội vàng hô một tiếng: “Đại Trư, lại đây.”

“A,” hần nhẹ chân nhẹ tay hiềm thấy buông cái rương gỗ kia, chạy đến trước mặt ta.

“Nằm yên đừng nhúc nhích!” Thái Mai sư cô đề ta một cái thật mạnh, trên tay không ngừng, tiếp tục làm... mát xa mặt cho ta.

Ta cảm thấy diện mạo của ta chỉ như vậy, có bảo dưỡng hơn nữa cũng không thành được mỹ nhân thiên tiên.

Trên mặt bôi một tầng hương ngọc cao, chỉ nghe tên, lại ngửi ngửi mùi hương này, liền biết nhất định là thứ tốt.

Chu Anh Hùng tò mò nhìn mặt ta, có lẽ bộ dáng của ta bây giờ với hần mà nói rất mới lạ.

Ừm, đương nhiên mới lạ.

Mặc dù trước mặt của ta không có gương, thế nhưng kiếp trước nữ nhân làm mặt nạ thế nào thì ta thấy không ít.

“Trong rương kia của ngươi khiêng cái gì vậy?”

“À, là chút đồ trang trí.” Chu Anh Hùng nói: “Những thứ cần dùng để trang trí phòng tân hôn này, trang trí lễ đường này, Đại Mao bảo ta khiêng ra đằng trước.”

Ồ, mấy người bọn hần nhưng thật ra không đánh nhau thì không quen biết.

“Mệt không?”

“Không mệt!” Hần ưỡn ngực, cười ngậy ngô hai tiếng: “Chút đồ ấy xem là cái gì! Ngày lành của chủ nhân, ta cảm thấy trên người có sức lực dùng không hết ấy!”

Ta sao lại cảm thấy...

Là ta sắp kết hôn cũng không phải hần sắp kết hôn, hăng hái giống như tiêm máu gà.

Hần hành cái lễ với Thái Mai sư cô, đi ra khiêng cái rương lớn của hần lên, sai bước đi.

Thái Mai sư cô cười ha ha: “Ừ, người này nhưng thật ra thú vị, tính tình thẳng thắn ha.”

“Dạ...” Ta một không thể chạy trốn hai không thể phản kháng, đành phải mặc năng lẫn qua lẫn lại.

Không ngừng có hạ lễ đưa vào, bất quá phần lớn đều là đưa tờ lễ tới đọc cho ta nghe, sau đó hỏi ta thu ở nơi nào. Ta còn có cái gì để nói, Hôi Đại Mao có thể an bài thỏa thỏa đáng đáng, nếu như là bảo vật gì thì để vào kho sau, nếu như là dược liệu thì đặt vào phòng thuốc, nếu như là đồ vật bình thường thì tạm thời chất thành một đống. Ta lúc trước còn lòng tham bùng cháy, nghe bảo này bối kia trong lòng nóng nóng, thế nhưng lại nghe tiếp, cũng không có gì mới lạ, cho dù mất mặt nói một câu, có vài thứ ta nghe tên căn bản không biết là cái gì, cũng không biết dùng làm gì.

Tỷ như, trên tờ lễ vừa đưa tới, nói là một đôi vòng màu vàng, ta cũng không biết vòng này là mang trên đầu, mang trên tay, mang trên chân, hay, dứt khoát là bình khí? Mặc dù nói chúng ta đây là việc vui, bình khí là hung khí, đã phía trước cũng có cả tặng bảo kiếm, vậy phía sau lại tặng cái gì ta cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Tập tục hôn nhân này đích xác bất đồng, từ trước ba ngày phải an bài trống nhạc yến hội. Mặc dù nói của cái của Bàn Tỉ động nhất thời bất tận, thế nhưng... đây cũng quá lãng phí.

Hơn nữa, thực phiền toái.

Thải Mai sư cô tay không nhàn rồi, miệng cũng không nhàn rồi. Danh mục quà tặng Hối Đại Mao sai người đưa tới hoặc là tự mình đưa tới, phía trên sẽ có tên người tặng lễ, nàng liền lần lượt nói với ta. Người này có lai lịch gì, tiếng tăm thế nào. Người kia lại là từ đâu tới, giao tình với Phụng Nghi không tồi linh tinh. Ta thực ra nhớ không rõ lắm, nhất là tên người tên đất các loại.

Thật vất vả Thải Mai sư cô rốt cuộc thu công, thả ta đứng lên rửa mặt thay quần áo. Thế nhưng ta còn chưa kịp thở phào, nàng lại nói: “Ta có vài vị lão tỷ muội cũng đến đây, các nàng nhất định sẽ đến gặp con một lát, mau lấy xiêm y ngày hôm qua ta chuẩn bị cho con, chọn bộ hồng nhạt mà mặc, ta mang con đi gặp các nàng!”

Tay ta trượt một cái, thiếu chút nữa lật nhào chậu nước.

Ô, một sư cô đã đủ để ta chịu rồi, lại đến mấy... Đây không phải là muốn mạng của ta sao!

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, ta vẫn là ngoan ngoãn chải đầu đổi quần áo, xoay về phía gương một cái, hình như làn da đẹp hơn nhiều. Mặc dù trước kia cũng rất trắng, thế nhưng không giống như bây giờ, dường như ửng, thật sự là vô cùng bóng láng, mơ hồ có một loại ánh sáng tựa như châu báu từ trong làn da lộ ra.

Phụng thuốc áp đáy hòm của Thải Mai sư cô quả nhiên không tệ. Mới dùng ba ngày đã có hiệu quả như thế, tới ngày thành thân...

Ồ, đến ngày thành thân ta phải che khăn cô dâu... Đây, ngoại trừ Phụng Nghi, người khác cũng xem không được?

Thải Mai sư cô ra sức thu xếp như thế, kết quả là biến thành áo gấm đi đêm ha.

Ừm, Phụng Nghi có thể thấy là được, người khác thấy hay không cũng không quá liên quan tới ta.

Chúng ta gặp khách nhân Thải Mai sư cô nói tại Hồng Đậu các, sư cô giới thiệu một người, ta hành lễ, khách khí hỏi thăm sức khỏe. Tuy rằng nói là tiền bối, thế nhưng mỗi một người đều là giai nhân mỹ mạo trang điểm xinh đẹp, thoạt nhìn ai cũng không lớn hơn ta bao nhiêu.

“Ừ, là một đứa nhỏ thành thật, Phụng Nghi thật ra rất biết chọn.”

Thải Mai sư cô cười ha ha: “Đúng vậy, chính hần sinh ra thế kia, lại tìm một người vợ đẹp, tương lai đứa nhỏ sinh ra còn không phải bị trời ghen à? Đứa nhỏ tiểu Đào này ta rất thích, người thành thật, không có nội tâm không đứng đắn, lại hiếu thuận nghe lời trưởng bối, không còn ai thích hợp hơn.”

Khụ, sư cô đại nhân... Giọng điệu khen người của ngài đây giống như bác gái nông thôn khoe con dâu, quá tục.

Mấy vị này không phải thân cũng là tiền, vậy mà ào ào tán thành, cho rằng ánh mắt Phụng Nghi tốt, Thải Mai sư cô cũng có phúc khí, văn bối nghe lời cũng rất tốt.

Thì ra, mấy vị này đều có cùng ánh mắt?

Nhà người ta khen dâu mới, nếu không nói có tri thức hiểu lễ nghĩa, xinh đẹp gì đó, cũng phải nói thông tuệ thành cần, xinh đẹp thông minh chứ... Chẳng lẽ là bởi vì các ưu điểm kể trên ta một cái cũng không có, cho nên bọn họ liền lấy các loại từ thiện lương này hiểu thuận nghe lời này để nói?

Khụ, đây là nói cho có, kiếp trước chúng ta muốn khen một cô gái, đầu tiên là xinh đẹp... Nếu như không xinh đẹp, vậy khen nàng thông minh, nếu là nàng cũng không thông minh, vậy khen nàng thật đáng yêu hoặc là thật thiện lương hoặc là cái khác.

Ta cảm thấy ta tựa như con khỉ, bị Thải Mai sư cô kéo qua triển lãm, nhưng cũng may triển lãm này không có ác ý gì, mấy vị này, ừm, Trịnh tiên tử của Trịnh gia, Trữ nhị Trữ tiên tử, Trương Nhạn tiền bối, Thích Hàm Sương tiền bối, ta có thể nhìn ra được nụ cười của họ họ đều là thật lòng, không giống như khách sáo bề ngoài.

“Được rồi, mấy người chúng ta hai tay trống trơn tới, đừng để cho cháu dâu tương lai chê cười chúng ta keo kiệt.” Trương tiền bối vẫy tay bảo ta qua, vươn tay ra nắm lấy tay ta, mềm giọng nói: “Lão tỷ muội chúng ta mấy người nắm đó thân nhau, hiện tại đã lâu không gặp, vừa thấy mặt ầm ầm ỉ, không làm sợ con chứ?”

“Không ạ, con sao có thể nhát gan như vậy chứ.”

“Ừ, thư của các con, đưa hơi muộn, lễ vật khác cũng không kịp tặng, đến, ta sẽ đưa cho con thứ đồ chơi này, con cũng đừng chê.”

Ta còn chưa lấy lại tinh thần, thứ kia đã đeo vào tay ta.

Là một đôi vòng ngọc xanh biếc, rất nặng, đẹp, rất bình thường!

Có điều nếu như là vòng ngọc bình thường, hoàn toàn có thể viết một cái tờ lễ đưa tới là được, không cần đặc biệt đeo trên tay ta.

Ừm, ta, ta cảm thấy... đôi khi, thứ nhìn qua bình thường, nó không nhất định sẽ bình thường.

Trương tiền bối nói: “Cái này sau khi con thành thân, luyện chế một chút, chiếc vòng tay này tên là vòng Bích Quang, vẫn là ta tuổi trẻ có được, đừng nhìn nó dễ vỡ, cho dù lấy cự thạch ngàn vạn cân đến đập đến đánh, cũng không thể tổn thương đến nó...”

A, đây là một đôi vòng ngọc rất cứng. Nhưng chỉ có cứng như vậy, chẳng lẽ ta có thể dùng nó đi đập người sao? Lấy khối lượng của nó, muốn đập người bị thương còn có chút khó khăn.

May mắn Trương tiền bối nói tiếp: “Cái này ấy à, là pháp bảo hộ thân, sau khi con luyện chế, bằng tâm ý có thể sử dụng như ý, nó có thể hóa thành vòng ánh sáng màu xanh biếc phủ toàn thân lại, tên đạn vàng sắt tuyệt đối không thể gây tổn thương cho con. Không phải ta nói ngoa, năm đó ta chính là...”

Nụ cười đắc ý của nàng còn chưa hoàn toàn bày ra, sư cô đại nhân ở bên cạnh đã làm nàng nhụt chí: “Năm đó nàng trúng chiêu của hòa thượng, bị trấn phía dưới một tòa bảo tháp, nếu không dựa vào vòng tay này hộ thân, xương cốt sớm bị đè gãy.”

“Phi, người nói bậy bạ gì đó, ta nào có...”

Mấy người kia cùng nhau bật cười, ta cười theo dường như không tốt, thế nhưng mặt lại không giữ được, cũng cười hi hi hai tiếng theo.

Cảm giác... Ừm, có thể cảm nhận được cái loại hòa thuận thân mật giữa bọn họ... cũng không vì năm tháng trôi qua mà nhạt đi.

Thật hâm mộ...

“Được rồi, đến đến cháu dâu, ta cũng có cái tặng con.”

Cháu dâu... Mồ hôi lạnh...

Thích tiền bối cũng lại đây, nàng tặng chính là hai thanh tiểu kiếm. Khác với của Trương tiền bối, cái này, ờ, cũng có thể nói là phòng thân, sát thương địch nhân, bảo hộ chính mình, đương nhiên cũng có thể nói là vật phòng thân

“Hai thanh tiểu kiếm này là ta tế luyện, tuy rằng không đáng giá gì, nhưng hao tổn rất nhiều công phu, lúc ấy luyện bảy thanh, chính ta dùng hai thanh, hai thanh tặng đồ nhi của ta, hai thanh này tặng con. Chúng nó chỉ cần chạm được khí tức của con, đều sẽ tự động bám vào người con. Nếu như gặp phải thời khắc sống còn, tự chúng nó sẽ công kích địch nhân, hơn nữa, kiếm này mặc dù không dài, cũng không sắc nhọn, cũng là kiếm có linh hồn...”

“A, được rồi, ngày đại hi, lời phía dưới đừng nói nữa.” Sư cô ngắt: “Tiểu Đào nhi à, mau cảm ơn hai vị cô cô của con.”

Đều là đại bảo bối! Lần này thật sự là kiếm được!

Trên miệng ta vẫn là phải khách khí một chút, có điều đã là quà mừng kết hôn cho ta, từ chối nữa cũng quá khách khí...

Trịnh tiên tử tặng ta một bộ công pháp, nàng chỉ nhân nhật nói sau này nếu rảnh, thì thường thường tập luyện một chút, là có chút ưu đãi. Đương nhiên nàng cho không phải là bí tịch gì, mà là một cuốn sách trúc nho nhỏ. Sách trúc này ta đã thấy một lần, trước kia Từ Hằng từng có, tương đương với sách giáo khoa + từ điển, áp vào trán, là có thể biết nên luyện như thế nào, trong quá trình luyện có vấn đề gì, dán cái này lên cũng có thể nhận được giải đáp, tuyệt đối thực dụng.

Cuối cùng là Trữ tiên tử, nàng tặng chính là một cái hộp nhỏ.

“Chờ sau khi thành thân, cùng dùng với Phượng Nghi đi.”

Hợ... Cùng dùng?

Ta lập tức nổi lên suy nghĩ không thuần khiết? Vì sao phải cùng dùng? Vì sao phải sau khi thành thân cùng nhau dùng?

Nhìn bộ dáng của Trữ tiên tử rất đoan trang rất chính phái, thế nhưng lời này nói ám muội như thế, ngay cả là cái gì tác dụng gì một chữ cũng không nhắc tới, chẳng lẽ đây là, ờ cái thứ này?

Chính là cái thứ, hấn vui, ta cũng vui sao?

Ta rất mờ mịt nhận lấy nó, sau đó mọi người cùng nhau ăn bữa cơm chiều, Thái Mai sư cô lập tức đăng hoàng không khách khí sai người, bảo mấy vị này cũng giúp chuẩn bị, ta cảm thấy ngượng ngùng, thế nhưng các vị tiền bối ngược lại cảm thấy hứng thú vô cùng... Hậu quả của cảm thấy hứng thú chính là, ta cảm thấy tiền đồ của ta càng ngày càng “vô lượng”...

Một sư cô gây sức ép ta sắp chịu không nổi, lại đến bốn, ta... ta... ta trước tiên nắm chắc thời gian ngủ một lúc.

Hồi Đại Mao không biết từ đâu chui vào phòng, về mặt đồng tình hỏi ta: “Sư phó, hôm nay cũng mệt chết rồi sao?”

“À, vẫn ổn...” Ta ưỡ ưỡ, ngửa tại đầu giường không muốn động dậy.

“À, ừm, sư công...” Ta liếc hán một cái, Hồi Đại Mao cười: “Dù sao chưa tới hai ngày nữa, gọi sớm một câu nửa câu cũng không sao mà. Sư công bảo

ta đưa cho người.”

“Cái gì?” Ta nhận lấy.

“Sư công nói, thừa dịp nóng uống, bỏ một chút, cũng đừng một muốn chết.” Hần bổ sung một câu: “Đây là nguyên văn. Ngài uống đi, ta đi đây.”

Ta mở nắp hộp ra, bên trong quả nhiên là một bát canh.

Người này...

Nhưng, canh uống rất ngon, thực sự.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 171: Ngày mai ta sẽ gả cho chàng

Kiếp trước bạn bè kết hôn, ta cũng sáng sớm đi trang điểm cùng, sau khi chú rể tới ấy à, ta chỉ quần xách túi đồ trang điểm, cũng không phải làm gì khác, cảm giác kết hôn hẳn là một chuyện rất đơn giản –

Đó là ý nghĩ trước đây.

Ta bây giờ chỉ ngóng trông hôn lễ mau mau tới, ngày mồng tám tháng chạp sao lại xa xôi như thế...

Thế nhưng ngày mai chính là mồng tám tháng chạp, ta lại căng thẳng.

Ngày mai, ngày mai... A, hôm qua hôm kia nghĩ tới ngày mồng tám tháng chạp còn cảm thấy rất xa xôi, vì sao bây giờ thoáng cái đã dồn đến trước mắt rồi?

Ta cả ngày đều có chút mất hồn mất vía, mở ngăn kéo ra lại quên mất mình muốn tìm cái gì, rõ ràng tóc sớm chải xong rồi, vẫn cầm lược khoa tay múa chân mấy lần, lúc ăn cơm lại, khụ, trong bát đã sớm không, ta còn và mấy miếng. Hôi Đại Mao che miệng cười trộm, lấy bát của ta đi: “Sư phó, ta lại xới cho người bát nữa.”

“A, không cần, ta ăn no rồi.”

Đến khi buổi sáng ta lần thứ N vòng quanh trong phòng, Thái Mai sư cô cũng nhin không được

“Tiểu Đào nhi à, con có phải chờ không kịp hay không?”

Ta ngẩn ngơ còn quên phản bác, Trữ tiền bối mấy người bọn họ cười ha ha, ta hoàn hồn mặt nóng bừng lên.

Trương tiền bối nói: “Được rồi, mấy người các người không hiền hậu, trong lòng tiểu Đào nhi không yên, các người cũng đừng chỉ chế giễu, tiểu Đào à, con thật ra không cần sợ. Phụng Nghi và con cũng không phải chưa gặp mặt đã kết hôn, ngay cả đối phương trông tròn hay dẹt cũng không biết, tân nương tử như thế mới phải sợ, con có cái gì mà sợ? Nếu như Phụng Nghi dám đối xử không tốt với con, con cứ đánh nó. Nó nếu bắt nạt con, con cứ nói cho chúng ta biết, chúng ta cho con chỗ dựa!”

Ta vừa mắc cỡ, vừa thật sự cảm động.

“Nói thật ra ta còn có chút ghen tị với nha đầu tiểu Đào đấy.” Trương tiền bối vừa chỉnh tay áo cưới vừa nói: “Nhớ năm nào ta cũng chuẩn bị cho mình áo cưới, kết quả chuẩn bị nhiều năm như vậy, nhưng gả chưa thành.”

“Được rồi. Dù sao người cũng đã tuổi tác thế này rồi cũng không thể tái giá, lấy ra cho cháu dâu mặc, có gì mà luyến tiếc.”

“Đúng vậy. Ai bảo ta lúc còn trẻ không gặp phải lang quân tốt chứ!”

Mấy người bọn họ hi hi ha ha, tâm tình của ta cũng chậm rãi trầm tĩnh lại.

Bên ngoài tựa hồ có tiếng người huyên náo cách sân rất gần. Khách khứa hẳn là chưa tới đây mới đúng, ta bảo một con nhện ra xem thử, nàng rất mau trở lại: “Tỷ tỷ, là mấy vị khách nhân, đòi gặp tân nương tử đấy. Đại Mao ca đang khuyên, ừm, có điều bọn họ dường như...”

Thái Mai sư cô vụt đứng dậy: “Ai mắt không mở như thế hả? Tân nương tử muốn gặp là gặp? Ta đi xem thử!”

Nàng phát tay áo liền đi, các vị tiền bối cười hi hi cũng đi theo xem náo nhiệt.

Ta đoán chừng, bọn họ vừa đi, não nhiệt này e rằng sẽ càng xem càng não nhiệt.

Ôi, ngày mai ta sẽ thành thân với Phụng Nghi? Vậy, ta về sau cũng không phải là đại cô nương, phải đổi thành nàng dâu nhỏ?

Suy nghĩ một chút, thật sự cảm thấy rất không chân thực.

Ta đang cảm một mâm mơ ăn mấy quả, Đại Mao tiến vào nói, sư cô bọn họ gặp người quen, đi ra ngoài cùng nhau uống trà tán gẫu, bảo ta tự nghỉ ngơi ngủ trưa một giấc, đừng quên bồi hương ngọc cao ấy lên mặt.

Ta không yên lòng gật đầu, Hối Đại Mao nói xong, còn đứng ở đằng kia không có đi.

“Còn có việc?”

“Ừm, không có việc gì, chính là, chúc mừng sư phó!”

Ta cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫy tay nói: “Đại Mao, người ngồi xuống.”

“Dạ.” Hần thành thành thật thật ngồi xuống.

“Trong lòng ta không nở.”

“Hả?” Hối Đại Mao nháy mắt mấy cái, một tay vờ vờ chòm râu nhỏ của hắn: “Sư phó, thật ra trong lòng ta cũng không nở.”

“Thật không?” Ta rất bất ngờ: “Người không nở cái gì?”

Phải lập gia đình cũng không phải hắn.

“Ừm, tính ra, từ trước kia chính là ta và sư phó hai người ở cùng một chỗ, tuy rằng nói không tính là một đường thuận thuận lợi lợi, nhưng ta cũng không bị đối đãi lạnh nhạt, không trải qua sóng to gió lớn gì. Có đôi khi ta đã nghĩ, đời này, ta phải hiểu kính sư phó cho tốt, có điều ta lúc ấy cũng không nghĩ tới, tương lai sẽ có sư công thế nào, ta vẫn cảm thấy chúng ta giống người một nhà, sư phó có đôi khi giống sư phó, có đôi khi giống tỷ tỷ của ta, còn có đôi khi giống muội muội của ta...”

Đại Mao nói chuyện lộn xộn, nhưng, ta cũng hiểu được ý tứ của hắn.

Ta sao lại không cảm thấy như thế chứ? Có đôi khi ta cảm thấy Đại Mao giống như đồ đệ của ta, có đôi khi cảm thấy hắn tựa đệ đệ, càng nhiều khi, Đại Mao trái lại chăm sóc ta, trong động mấy năm nay không phải đều là hắn thu xếp sao? Ta nào có phần kiên nhẫn cẩn thận quản việc này?

“Ta vốn cũng rất lo lắng, không biết cuộc sống tương lai sẽ thế nào, cũng có lẽ sư phó thành thân sẽ quên chúng ta, cùng với sư công hai người sống ngày lành...”

Ta chen vào: “Sẽ không, người đây mới là nghĩ ngợi lung tung đấy.”

“Vì thế ấy à, sư phó cũng đừng nghĩ ngợi lung tung. Mặc dù nói ngày mai là đại sự, sư phó phải lập gia đình, thế nhưng gả cho người ta rồi sư phó vẫn là sư phó, Bàn Ti động vẫn là Bàn Ti động mà, sư phó người nói đúng không?”

“Hi, Đại Mao người này.” Ta nở nụ cười.

Thì ra hắn lòng vòng như thế để khuyên ta.

“Đúng rồi, đây là một chút tâm ý của ta, sư phó người đừng ghét bỏ.” Hối Đại Mao lấy ra một cái bọc nhỏ từ trong tay áo đặt lên bàn.

“Ừ, cảm ơn.”

Sau khi Đại Mao đi, trong phòng chỉ còn lại mình ta.

Rất yên tĩnh... Yên tĩnh làm cho ta có chút mờ mịt.

Ta mở cái bọc nhỏ Đại Mao tặng kia ra, bên trong là một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ, trong hộp là một hạt châu đen như mực.

Kỳ quái, đây là hạt châu gì?

Không sáng bóng, nặng trĩu, sờ trong tay hơi ẩm, cũng không có mùi.

Đại Mao không biết đang làm trò gì. Ta để hộp một bên, hạt châu thuận tay nhét vào trong hà bao.

Ngày này qua nhanh lạ thường, Thái Mai sư cô bọn họ sau giờ Ngọ đã trở lại, cuối cùng thu xếp lại một lượt áo cưới đồ trang sức và thứ ngày mai cần dùng, sau đó ra lệnh cho ta ngủ sớm, bởi vì ngày hôm sau phải dậy rất sớm.

Ta nằm thì nằm xuống, thế nhưng lại không có buồn ngủ, trờ mình vài cái, trong đầu giống như chất đầy cỏ, lộn xộn, nghĩ không ra manh mối.

Phượng Nghi lúc này đang làm gì nhỉ?

Ngày mai... Ừm, ngày mai chúng ta sẽ thành thân.

Trên cửa sổ bỗng nhiên bị người khe khẽ bấn hai cái, ta cả kinh, ai ở bên ngoài? Ta không phát giác chút nào.

“Đã ngủ chưa?”

Phù — ta thở một hơi, ôm chần ngồi dậy, thấp giọng nói: “Sao chàng lại tới đây? Sư cô nói chúng ta không thể gặp mặt.”

“Không gặp mà,” trong thanh âm của hắn mang theo ý cười mơ hồ: “Cách cửa sổ, trời lại tối, quy củ không nói chúng ta không thể nói chuyện.”

Người này thật đúng là biết nằm chỗ hờ. Án lẽ là không thể gặp mặt, vậy ý là, hai người không tụ cùng một chỗ, đương nhiên cũng là không thể nói chuyện.

Ta không biết vì sao bỗng nhiên cảm thấy tim đập rất nhanh, thấp giọng nói: “Bị sư cô thấy nhất định sẽ nổi giận, chàng mau đi đi.”

“Đừng lo, bọn họ ở phía trước, nơi này không có người khác. Ta chỉ muốn nói chuyện với nàng.”

“Ừ, chàng muốn nói gì?”

Ta dựa vào đầu giường, ôm chặt chần, dường như sợ hắn sẽ đột nhiên đẩy cửa sổ ra xông vào phòng.

Không biết vì sao lại có ý niệm như thế, nhưng...

Tim đập thật sự rất nhanh, mặt cũng nóng nóng.

“Mấy ngày nay có mệt hay không?”

“Mệt chết!” Ta thấp giọng oán giận: “Thật không công bằng, vì sao chàng cũng không cần chịu hành hạ như thế?”

“Ừ, vất vả nàng.”

Thanh âm của hắn rất mềm, mềm khiến ta cảm thấy ngực có một nơi không hiểu sao mềm nhũn.

“Nhớ ta không?”

“Phi, ai nhớ chàng chứ.”

Hắn lại thấp giọng cười, cười làm ta có chút chột dạ.

“Tam Bát.”

“Ừ?”

“Nàng mở cửa ra.”

“Ta không!” Ta lập tức cự tuyệt.

“Ta chỉ muốn nhìn nàng một chút, không có ý gì khác.”

“Không được không được.” Ta vừa nghiêm giọng phản đối vừa lắc đầu, có điều ta lắc đầu hắn cũng nhìn không thấy: “Dù sao ngày mai là thấy được, bây giờ tối om om chàng cũng nhìn không thấy, chúng ta cứ nói chuyện như vậy đi.”

Ta còn lo lắng hắn sẽ lại yêu cầu, nhưng hắn lại nói: “Được rồi, vậy chúng ta nói chuyện một lát.”

“Chàng hôm nay làm gì?”

“Ừm? Hôm nay à? Uống mấy chén với sư bá sư thúc...”

“Chàng uống rượu?”

“Chỉ có mấy chén.”

Ừm, không chỉ mấy chén chứ? Hèn chi giọng điệu với thái độ của hắn không giống như bình thường.

Hắn hình như tựa vào cửa sổ, ta nghe thấy khung cửa sổ cách một tiếng, thiếu chút nữa nhảy người lên.

Ta nhìn cửa sổ, bên ngoài cũng là một mảnh mờ tối, nhìn không thấy thân hình của hắn.

Nhưng ta có thể tưởng tượng ra. Hắn bây giờ nhất định là bộ dáng biếng nhác, nghiêng dựa ở đó, mặt mày có lẽ dịu dàng hơn bình thường, khóe môi chắc sẽ có một nụ cười.

Ta từ từ xuống giường, đi đến trước cửa sổ, nhẹ tay đặt trên khung cửa sổ.

Trong lòng có chút chờ mong, lại có chút nhát gan.

Ta nhẹ giọng hô: “Phượng Nghi”

Thanh âm còn khẽ hơn cả vừa nãy.

“Ừ?” Hắn có chút lơ mơ lên tiếng trả lời: “Muốn nói cái gì?”

“Chàng tương lai, liệu có một ngày ném ta xuống không quan tâm?”

Hắn cười ha hả: “Sao, sợ ta thay lòng đổi dạ?”

Trán ta từ từ dựa vào, để trên cửa sổ.

Hắn ở ngay bên kia, chúng ta cách rất gần, chỉ cách một tầng giấy cửa sổ.

“Muốn ta không thay lòng, vậy nàng sẽ phải nịnh bợ ta cho tốt, lấy lòng ta ha.”

“Phi, chàng là đồ da mặt dày!”

Một lát sau, hắn nói: “Tam Bát, ta sẽ không phụ nàng.”

Trong lòng ta giống như ngâm rượu mật, trong miệng lại nói: “Lời dễ nghe ai mà chả biết nói.”

“Ừ, vậy ta không nói.”

“Chàng” ta thật sự bị hắn làm cho tức giận dờ khóc dờ cười.

“Nàng mở cửa sổ ra một chút.”

“Không mở!”

“Ngoan, mở một cái khe là được, ta không nhìn nàng, nàng cũng nhắm mắt không nhìn ta.”

“Chàng rốt cuộc muốn làm gì vậy??”

“Nghe lời, mở ra.”

Ta cảm thấy hắn tựa sỏi xám, đang lừa thỏ trắng bé nhỏ mở cửa.

Thế nhưng dường như tay không nghe sai khiến, như bị dịu dàng của hắn mê hoặc, nhẹ nhàng mở cửa sổ ra một chút.

Tay Phượng Nghi đưa qua giữa cửa sổ, nhẹ nhàng nắm tay ta.

Ta run lên một cái, tay hơi rụt về, không rút ra.

Bàn tay hắn nóng hơn bình thường, lòng bàn tay giống như có lửa.

Ta đứng ở nơi đó, nghe tiếng hít thở lâu dài vững vàng bên ngoài của hắn.

Độ ấm của hắn, dường như có thể ấm áp hòa tan tay của ta.

Trong lòng kỳ lạ, dần dần bình tĩnh lại.

Hắn thấp giọng nói một câu.

Thanh âm của hắn rất thấp, rất dịu dàng.

Lời nói ra lại rất rõ ràng.

Hắn nói:

Nắm lấy tay người.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 172: Thành thân

Nắm lấy tay người.

Bên nhau đến già.

Trong mộng của ta, lại thấy hoa đào đầy trời ấy.

Chúng ta cứ như vậy nắm tay, cách cửa sổ, đứng đến tận nửa đêm.

Được, vốn Thái Mai sư cô đã sớm nói tám trăm lần phải ngủ sớm dậy sớm dưỡng tốt tinh thần, như thế rất tốt, ta cảm giác còn chưa có nằm xuống được bao lâu, mơ một giấc mộng hoa đào...

Sau đó chính là một trận tiếng huyên náo đánh thức ta.

Ta ngáp, buồn ngủ không chịu nổi, Thái Mai sư cô và những tiền bối khác, còn có đám nhện đồng thời tràn vào trong phòng làm ta tỉnh, cách bình minh còn sớm lắm, ta thống khổ rên rỉ, trên mặt bỗng nhiên lạnh tê, không biết ai lấy nước tuyết tắm khăn trực tiếp không đầu không đuôi lau loạn cho ta một trận, buồn ngủ lập tức không còn.

Thái Mai sư cô chống nạnh, chỉ huy người trong phòng xoay quanh, bọn họ đang cầm đủ loại đồ chạy đông chạy tây, xoay làm đầu ta choáng váng hoa mắt.

Cho dù thật lâu về sau lại nhớ tới ngày đó, ta vẫn nhớ một đám người hỗn loạn ấy.

Chải đầu, trang điểm, thay quần áo, Thái Mai sư cô kích động không ngừng lau nước mắt, biết thì hiểu nàng là cưới cháu dâu, không biết còn tưởng rằng nàng là gả nữ nhi.

Ta vừa cảm động, vừa đau khổ.

Vì sao những tiền bối này rõ ràng có phép thuật, lại cứ phải gian nan dùng lược dầu bôi tóc trăm cái làm tóc cho ta chứ? Hơn nữa lại còn lấy ra sợi bông xe lông mặt cho ta!!! Không thể dùng một phép thuật, mau lẹ thuận tiện nhanh nhẹn làm xong việc này sao?

Có điều ý nghĩ này chỉ có thể để trong lòng. Thái Mai sư cô hình như mấy ngày trước đã nói. Những việc lễ nghi may mắn này không thể qua loa, nếu không sẽ không may mắn vân vân các loại. Nếu như không muốn bị nàng dạy dỗ nữa, đề nghị làm biếng bớt việc ta muốn chỉ có thể nghĩ trong lòng mà thôi.

Đồ trang sức trên đầu rất nặng, cát phục trên người cũng rất nặng, trên mặt trát một lớp phấn, trên môi bôi son rất thơm lại làm cho ta rất không quen. Thế nhưng chuyện thống khổ nhất, là đôi giày đỏ chói đó. Giày đó là đế cao! Ô, ta đương nhiên từng thấy người khác đi giày đế cao, phần lớn đều là gỗ, còn có đế sắt, nhưng ta từ trước đến giờ chưa từng đi loại giày này. Đế giày rất cứng cũng không thoải mái. Trong viện có rất nhiều người, nghe thanh âm đều là nữ khách. Còn có tiểu hài tử, ầm ầm ỉ ỉ, vô cùng náo nhiệt.

Ta có loại ảo giác.

Dường như ta không phải một yêu tinh, chỉ là một tiểu cô nương bình thường, giờ đây sắp xuất giá, gia đình bạn bè đều đến chúc mừng...

Cuối cùng Thái Mai sư cô lại đây, ánh mắt nàng đo đỏ, trên mặt cũng đo đỏ, mặt đỏ là vừa mới bị Trương tiền bối tranh thủ thời gian bôi một vốc son phấn.

Ta cảm thấy ta hình như đã quên chuyện gì... Ừm, nhưng lúc này ta thật sự nghĩ không ra.

Nàng che một mảnh khăn voan đỏ trên đầu ta.

Sau đó trước mắt ta biến thành một mảnh đỏ tươi vui mừng, vô biên.

Thái Mai sư cô và Trương tiền bối đưa ta ra cửa.

Ta bỗng nhiên cảm thấy Bàn Ti động ở đã lâu biến xa lạ, dưới đất rắc đầy hoa giấy, hạt thóc, hạt đậu màu sắc rực rỡ, đi giày đế bằng nhất định sẽ cảm thấy cộm chân, đi giày đế cao thì lo sẽ đứng không vững, phía dưới đều là hạt thóc hạt đậu tròn tròn nhỏ vun, mỗi một bước của ta đều phải cẩn thận. Bất quá hai bên có người đỡ, vì thế giẫm trượt cũng không cần lo ngã xuống. Chỗ xa chỗ gần đều là tiếng người nhón nháo, mọi người đang nói, cười, nghị luận, thường thường có thể nghe được một tiếng kêu la: “Tân nương tử lộ lộ mặt đi, cho chúng ta nhìn một cái!”

Thái Mai sư cô đều sẽ cười mắng lại, nhưng cũng không để ý, một mảnh hân hoan.

Trong lỗ tai ta đầu tiên là bị những âm thanh này rót đầy, sau đó tiếng kèn đàn, tiếng chiêng trống, đập khí thể ngất trời, pháo cũng phóng lên, bùm bùm, rung lỗ tai ong ong, không nghe được tiếng động nào khác.

Không, còn có thể nghe được tiếng tim đập của chính mình, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.

Ta dè dặt nhìn dưới chân, chỉ e té ngã. Hi đường bố trí ở sảnh trước, bình thường cũng chỉ ba năm bước, hôm nay lại cảm thấy đi thật lâu, mới bước lên bậc thềm sảnh trước.

Trên bậc thềm trải thảm đỏ dày mềm, phía trên còn thêu sen tịnh đế (1) to.

Ta vừa muốn cất bước lên bậc thềm, bỗng nhiên không biết thứ gì ào ào từ trên đầu rơi xuống, đập vào người vang bộp bộp, rơi dưới đất còn bắn loạn này loạn.

Hả, kim quất?

Rất đẹp, từng quả lăn trên thảm đỏ, đỏ vàng tôn nhau lên, rất đẹp mắt.

Thế nhưng thứ này đập người đủ đau.

Những tập tục kết hôn này ta thật sự không hiểu chút nào, hoàn toàn không biết ném kim quất lại có cách nói gì, dù sao cũng hẳn là một loại tượng trưng may mắn.

Sau đó tới chính sảnh, Thái Mai sư cô cười khe khẽ đẩy ta về phía trước, ta thiếu chút nữa đứng không vững, nhưng một đôi tay rất nhanh đỡ lấy ta.

Đôi tay này ta lập tức đã nhận ra.

Vô nghĩa, tối hôm qua mới vừa nắm lâu như vậy, xúc cảm quá quen thuộc, nhận không ra mới là lạ đấy.

Trái tim vẫn thấp thỏm trong tiếng ồn ào ban nãy, lập tức liền yên tĩnh lại, giống như thuyền lưu lạc đã lâu trên biển, vào cảng.

Tiếng pháo cuối cùng cũng ngừng, nhưng tiếng trống nhạc cũng không dừng lại.

Nhất bái nhị bái rồi tam bái. Chúng ta đã bái thiên địa, đã bái trường bối, sau đó phu thê đối bái.

Bên cạnh có người lẩm nhẩm nói câu: “Phượng vương kiếp này ngoại trừ thiên địa quân thân sư, đây có lẽ là lần đầu phải đầu gối chạm đất nhỉ?”

Lời vừa nói ra, cả sảnh đường cười ồ lên, lại có người nói: “Hi, quý quý vợ có cái gì mà quan trọng, hơn nữa tân nương tử không phải cũng quý hân sao, huê nhau!”

Những người này! Ô, thật sự là...

Thật ra ta cảm thấy che khăn cô dâu cũng rất tốt, miệng của ta từ lúc bắt đầu bái thiên địa vẫn toét ra, không khép lại.

Ta thực ra cũng không biết mình cười cái gì, dù sao... Mặt cũng đã cười mỏi, vẫn còn cười.

Nếu như Phượng Nghi trông thấy hình dáng ta bây giờ, đoán chừng lại phải nói ta tựa như đồ ngốc.

Đáng tiếc không biết về mặt hân bây giờ.

Sau đó còn có kính rượu, nhưng là Phượng Nghi kính, trong tay ta cũng bị nhét chén rượu.

Một kính thiên địa, vốn sẵn đẹp đôi, lâu dài như trời đất.

Rượu hắt ra.

Hai kính trường bối, chén kia của Phượng Nghi hẳn là kính cho sư bá hân, chén của ta thì đưa cho Thái Mai sư cô.

Chén thứ ba là rượu giao bôi. Đây cũng là khác biệt. Ta trước kia xem, rượu giao bôi là trong buồng cưới vén khăn cô dâu mới uống, thế nhưng ở đây lại là uống ngay trên sảnh. Người bên cạnh đưa chén cho ta, trên chén rượu quấn dải lụa đỏ, đầu kia dải lụa đương nhiên là buộc trên cái chén của

Phượng Nghi.

Ta nhận lấy cái chén, nhìn màu vàng bên trong, một cổ dịch rượu thơm ngọt, nhất thời cũng đoán không ra đây là rượu gì.

Bắt quá không cần ta nghĩ, bên cạnh lại có người ồn ào: “Ha ha ha, rượu từng tử, rượu tổng tử (2)! Rượu này không thể không thể uống không! Tân nương tử phải thêm sức lực, giờ này sang năm liền thêm một tiểu tử mập mạp mới phải!”

“Đúng vậy đúng vậy, ba năm ôm hai! Bắt quá ta nói, chuyện này một mình tân nương tử cũng làm không được, còn phải phượng vương cũng nhiều nhiều tận lực giúp đỡ ha.”

Khụ...

Ta thiếu chút nữa bị sặc rượu.

Rượu này... Khụ, cảnh đây kiếp trước cũng không phải chưa từng thấy, dù sao rượu này cũng là lấy may mắn, người khác trêu ghẹo thì trêu ghẹo đi, dù sao không phải ác ý.

Ta uống một hơi cạn sạch rượu còn lại trong chén, phía sau lại có người nói: “Nhìn xem! Tân nương tử hào sảng biết bao, đây là chờ không kịp rồi!”

Ta định định thần, thả lại chén vào trong khay.

Sau đó Phượng Nghi cũng thả chén về.

Kết thúc buổi lễ, lại là hợp tấu trống nhạc, pháo nổ vang. Tân khách trong sảnh nhộn nhịp cổ vũ khen hay.

“Đến đến đến! Mau vén khăn, để chúng ta xem thử dung mạo của tân nương tử chứ!”

Họ, ta chưa từng tham gia hôn lễ của thời đại này, khăn đây cũng là vén ngay tại hi sao.

Bắt quá, trong tầm nhìn của ta, xuất hiện một bàn tay.

Tay của Phượng Nghi, rất đẹp mắt, ngón tay trắng nõn thon dài, móng tay tròn trịa chỉnh tề.

Then chốt bây giờ không phải tay của hắn, mà là, tay của hắn nắm viên khăn, sau đó, chậm rãi vén lên.

Ánh mắt nhìn lâu màu đỏ vui mừng ấy, khi màu đỏ vừa bị vén lên, trong tầm mắt xuất hiện màu sắc khác, ngược lại khiến ta cảm thấy có chút choáng váng.

Thân hình Phượng Nghi xuất hiện trong mắt ta.

Hắn mặc một bộ áo choàng màu đỏ, đã lâu không thấy hắn mặc màu sắc này. Tay áo bào rộng, càng để lộ dáng người hắn cao ngất, dáng vẻ như tiên.

Sau đó, nhìn thấy gương mặt hắn.

Gương mặt hắn mang theo một vàng sáng âm áp... Thật ra ta biết, đây là bởi vì ánh mắt nhìn màu đỏ rất lâu, sau đó lại nhìn thấy màu sắc khác nhau mới có thể như thế.

Thế nhưng... Phượng Nghi thật sự là... rất đẹp.

Màu như giao long dung mạo phượng hoàng, thiên chất tự nhiên.

Những lời này đột nhiên liền toát ra từ trong đầu ta, quên mất nhìn thấy ở đâu, nhưng cảm thấy hình dung Phượng Nghi lúc này trong mắt ta, vô cùng thích hợp.

Phượng Nghi nắm tay ta, mỉm cười.

Đột nhiên bên cạnh có người toát ra một câu: “Ừ, tân nương tử là tương nhiều con, tương lai nhất định con nối dõi kéo dài!”

Phụt — ta thiếu chút nữa hộc máu.

“Hi hi, ta xem cũng phải...”

Được, ta coi như mình là kẻ điếc là được.

Người xung quanh ào ào trêu ghẹo, Phượng Nghi nhưng thật ra không quay lại tính cách bình thường của hắn, vui vẻ thu nhận toàn bộ. Mặc dù hắn không cười ngây ngô không ngừng giống như ta ban nãy, thế nhưng cũng có thể nhìn ra, làm tân lang này quả nhiên là một trong bốn đại hi sự của cuộc đời.

Ta mím chặt miệng, không cho chính mình lại vui vẻ ra mặt, để tránh người khác lưu lại “Tân nương tử này vui đến ngốc” hoặc là “Tân nương tử này thực háo sắc” hay là “Tân nương tử này rất...”

Trong đại sảnh liên mở tiệc, đầu người nhấp nhô, liếc mắt nhìn cũng không biết hôm nay đến đây bao nhiêu hạ khách, Phụng Nghi nói mấy câu cảm ơn, đơn giản là đa tạ các vị khách khứa và bạn bè tiến đến chúc mừng ngày hôm nay, chiêu đãi rất tùy tiện không chu toàn, xin mọi người thông cảm linh tình.

Sau đó chúng ta kính chén rượu với khách khứa đầy sảnh, liền rời khỏi hậu đường.

Phòng tân hôn bố trí ở bên này, treo đỏ kết hoa, nền đỏ chiếu cao. Mấy tân khách hi hi ha ha theo sát, kết quả bị mấy người Thái Mai sư cô ngăn quát đuổi ra khỏi phòng, Phụng Nghi khép cửa lại, nhẹ nhàng thở ra.

Ta nhìn không được nói: “Nhìn chàng rất thoải mái, té ra cũng sắp không chịu nổi ha.”

Phụng Nghi quay đầu, trên mặt mang theo một nụ cười...

Hự, nụ cười kia sao lại thấy có phần không có ý tốt chứ?

“Được, đến đến, để nàng xem thử có phải không chịu nổi hay không.”

Ta sợ nhảy về phía sau: “Nè, chàng muốn làm gì?”

Phụng Nghi không nhanh không chậm, trước tiên cỡi mũ chim bay ôm mây trên đỉnh đầu xuống, nói: “Nàng đoán xem?”

“Ồ, chàng...” Thế nào thoát nhìn giống như tên lưu manh.

Tay hấn vươn qua, ta bản năng rút đầu lại, lại vòng qua bàn.

“Đầy đầu đều là trâm nang không một sao? Đợi lát nữa lại đi ra gặp khách phải thay cát phục, nàng có thể cỡi bộ này trước cho nhẹ.”

Đúng ha.

Thái Mai sư cô đã nói, hôm nay phải thay mấy bộ cát phục.

Có điều cái này là nặng nhất, còn lại đều thoải mái hơn không ít.

Tay ta đặt trên cúc ở cổ áo, đang muốn cởi ra, bỗng nhiên mặt nóng lên, ngẩng đầu nói với hấn: “Chàng quay đầu đi, không cho xem!”

Chú thích

(1) sen tịnh đế: loại sen mà hai đóa hoa nở trên một cuống, được ví như tình vợ chồng mặn nồng ↑

(2) rượu từng tử có nghĩa là rượu thông, tổng tử (đồng âm với từng tử) có nghĩa là tặng con, ý chỉ uống rượu này sẽ có con đàn cháu đống ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Thành thân (Nhị)

Phụng Nghi đưa lưng về phía ta, cũng là thuận miệng nói câu: “Đôi giày kia ta thấy nàng đi cũng không quen, đổi một đôi khác đi.”

“Ta cũng muốn đổi, cơ mà...” Thái Mai sư cô bọn họ chỉ có chuẩn bị cát phục để thay cho ta, nhưng không có chuẩn bị những đôi giày khác thay ta.

Phụng Nghi nói: “Vậy nàng thay quần áo trước đi.”

Động tác của ta cực nhanh chỉnh trang mình xong, nhỏ giọng nói: “Xong rồi.”

Những cái trâm cài đầu với đồ trang sức ngọc nặng nề trên đầu bị ta lấy xuống, tóc mai hai bên hơi lỏng, ta lấy lược bí chỉnh lại.

Phụng Nghi cầm đôi giày đế cao ta cởi ra kia lên, ngón tay khẽ búng, đế gỗ vừa cứng lại cao ấy cứ như thế trong chớp mắt bị hấn búng không còn.

Hự, đạn chỉ thần thông thật là lợi hại...

“Ừm, chàng cũng phải thay chứ?” Quần áo của ta với hấn hấn là đồng bộ, bộ vừa rồi cũng là màu đỏ thêu vàng, bây giờ ta thay một bộ màu anh đào, với

lại trong tủ ngay bên cạnh cát phục của ta cũng bày một bộ lễ phục cho nam cùng màu.

“Ừ.”

Hắn vươn tay cời dài lụa cột bên hông, ta ngẩn ra một lúc, hắn ngẩng đầu nhìn ta một cái, biểu tình như cười như không, ta cứng rần xoay mặt qua một bên.

“Không sao, chúng ta đã thành hôn, nàng có thể tùy ý xem, ta không ngại.”

“Ai... Ai thích nhìn chàng chứ.”

Thật ra ta rất muốn, khụ, nhìn hai cái như thế. Nói như thế nào nhỉ, mua thứ gì về nhà còn phải kiểm tra thật kỹ dùng thử một chút, xem có tí vết hay không, chức năng có đầy đủ hay không mà.

“Xong rồi.”

“Nhanh như vậy... Hợ.” Ta thiếu chút nữa cắn đầu lưỡi, quay đầu nhìn hắn.

Loại màu sắc kiểu diêm này, mặc lên người Phượng Nghi tuyệt không có vẻ thô tục lỗ mãng chút nào, người anh tuấn, ngay cả khoác bao tải cũng đẹp mắt.

Phía trước huyền não, thế nhưng cửa sổ cũng đóng lại, nghe qua, những thanh âm ấy đều rất xa xôi.

Trong lòng ta tĩnh lại, bỗng nhiên nhớ ta quên mất chuyện gì. Vừa rồi bên ngoài quá ồn ào, ta vẫn nghĩ, thế nhưng lại nghĩ không ra mình đã quên cái gì.

Mấy ngày hôm trước ta đã nghĩ bọn họ sao còn chưa tới, luôn cho rằng có lẽ là có việc trì hoãn, vô luận thế nào hôm nay cũng sẽ đến.

Thế nhưng ban nãy ở bên ngoài cũng không có thấy bọn họ.

“Từ Hằng và Tam Lục, đều không có tới sao?”

“Từ Hằng đến rồi, bắt quá hắn ở bên ngoài hỗ trợ thu xếp, vừa rồi không tới hi đường, đợi lát nữa nàng hẳn là có thể thấy hắn. Tam Lục thì chưa có tới.”

“Hả?” Ta nghi hoặc: “Chẳng lẽ thiệp chưa đưa đến sao?”

“Có lẽ.” Lời của Phượng Nghi lập lờ nước đôi.

Không đúng, thiệp mời kia của Phượng Nghi thân bằng cố hữu trời nam đất bắc đều mời tới, Tam Lục không thể không nhận được.

Vậy... Có lẽ là nàng không muốn đến?

Hay là có chuyện gì gấp không thể tới?

“Còn phải đi kính rượu sao?”

“Một mình ta đi, sợ cô bọn họ lát nữa nhất định sẽ tới với nàng, sợ rằng còn có tới nháo...”

Lời của hắn còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng bước chân hỗn loạn, cửa phòng bị vỗ vang bịch bịch, Phượng Nghi mở cửa, có mấy đứa nhỏ châu đầu nhìn vào trong phòng, bảy miệng tám lưỡi nói lời chúc mừng, một trong đó giẫm giẫm chạy đến trước mặt ta, lớn tiếng nói: “Chúc mừng chúc mừng, chúc mừng tân nhân bách niên hòa hợp, mau mau, cho chúng ta kẹo bánh ăn!”

Ta cảm thấy đứa nhỏ này có chút quen mặt, nghĩ kỹ, được, đứa nhỏ này không phải từng gặp tại Mai sơn sao? Tên là Tiểu gì ấy nhỉ? Ta nhớ hắn hình như là một nhân sâm tình.

Phượng Nghi nói: “Tiểu Thương, ngươi có thể ăn ngọt ngấy này sao? Cần thận ăn xong rồi đau bụng.”

A đúng, hắn tên là Tiểu Thương.

Thật sự rất đáng yêu, yếm đỏ, trên đầu tết đuôi sam, cánh tay mập chân mập, lúc không cười ánh mắt vừa to vừa vừa sáng, cười một cái con mắt híp thành một cái khe.

Nhưng may là ta đã chuẩn bị, trong hà bao nhét mấy cái kẹo. Ta nhét chúng vốn là định nếu hôm nay bận choáng váng không kịp ăn gì thì lót dạ cho mình, lúc này cũng có công dụng.

Tiểu Thương nhận lấy kẹo ta cho, cười hi hi nói: “Đa tạ tân nương tử.”

Ta cũng cười hi hi hai tiếng theo, loại tình cảnh này chưa từng trải qua, không biết nên nói cái gì cho phải. Dù sao cười cười an toàn nhất, ít nói sai bị người chê cười.

Lại một đứa nhỏ lách qua đây đòi kẹo ăn, ta mở ngăn kéo ra lấy kẹo cho bọn chúng. Bọn chúng cầm kẹo còn không chịu đi, bị Phụng Nghi nhéo tai từng đứa đuổi ra khỏi cửa. Một đứa trong đó giong già kêu: “Ngao tiền bói.”

Ngao? Ta ngẩng đầu, một người chậm rãi đi vào, hần mặc một bộ áo choàng màu vàng nhạt, thoạt nhìn ảm áp, trên đầu buộc vòng ngọc mây trời xanh trắng.

“Tư Hằng!” Ta hưng phấn vỗ tay với hần: “Ta còn tưởng rằng ngươi chưa có tới đây!”

“Sao có thể.” Hần đi đến gần, cười tủm tỉm: “Ta sao có thể không đến? Trời sắp cũng phải đến.”

“Ban này không nhìn thấy ngươi ở hi đường, cho nên ta nghĩ...”

“Tân khách hôm nay rất nhiều, vì thế chỉ sợ sẽ có nhiều loạn gì, hoặc là giữa tân khách có ân oán cũ gì, vậy nên ta bày hai tầng trận bên ngoài, đuổi đi mấy vị khách không mời mà đến, tạm thời không có chuyện gì, vì thế tiến vào tìm chén rượu nóng uống.” Tư Hằng khoa trương xoa tay: “Bên ngoài lại hạ tuyết rồi, gió bắc thật là lạnh.”

“Còn có người đến hôn lễ quấy rối?” Ta quay đầu nhìn nhìn Phụng Nghi — vậy khẳng định là tới vì hần.

“Cũng không phải phiền toái gì lớn.”

Tư Hằng thoạt nhìn... gầy hơn lần gặp mặt trước một chút, mặc dù mặc một bộ quần áo màu sắc êm dịu, cả người lại càng lộ vẻ trầm tĩnh.

Ta rót trà nóng từ trong bình cho hần, Tư Hằng nhận lấy cái chén, nhưng không có uống, ánh mắt của hần có vẻ ảm áp mà chuyên chú, nhẹ giọng nói: “Chúc mừng ngươi.”

“Cám ơn.”

Hần mỉm cười, đang muốn nói cái gì, thế nhưng cửa lại bị lực mạnh đẩy ra cái bịch, lấy Thái Mai sư cô cầm đầu, cả đám khách khứa cùng nhau tràn vào phòng, tiếng cười đùa cũng sắp bật tung nóc nhà. Tư Hằng bị đẩy sang một bên.

“Tân nhân trốn ở chỗ này không ra, nói chuyện phiếm gì thế? Đến đến đến, nói cho mọi người chúng ta đều nghe thử, dính dính không khí vui mừng chứ!”

“Tân nhân người ta nói chuyện riêng tư, có thể tiện nghi người sao? Phải không tân lang quan? Ô, quần áo cũng thay rồi...”

“Tân nương tử thật có phúc, gả cho một tướng công tài mạo song tài. Đến đến, nói thử với chúng ta, người tại sao biết phụng vương? Lại là khi nào nảy sinh tình cảm? Chúng ta ngàn dặm xa xôi tới, cũng không thể mang nghi hoặc lại trở về phải không? Dù thế nào hôm nay cũng phải làm cho rõ ràng, rượu này mới có thể uống thoải mái chứ!”

Phụng Nghi cũng bị người ta nửa đẩy nửa kéo ẩn ngồi xuống bên cạnh ta, trong phòng ngoài phòng đều là người, có người bụng rượu lại đây, ồn ào bảo ta và Phụng Nghi cho đối phương uống rượu. Còn có người thì nói muốn tân lang làm hai bài thơ, người đầy phòng nhao nhao, lúc này thật sự là cười cũng không được, bức cũng không xong. Không quan tâm là quá khứ hay là tương lai, tân nhân đây dù sao cũng phải qua một cửa này. Lúc ta lại ngẩng đầu đã nhìn không thấy thân ảnh của Tư Hằng.

Thái Mai sư cô chỉ huy đám nhện bụng từng mâm đậu phộng, táo tàu, long nhãn và hạt dẻ, quay đầu vung về phía chúng ta, trong miệng nói lời may mắn. Mấy thứ này hình dáng to, đập vào người sức nặng mười phần. Sau đó lại rắc những thứ hạt lúa, hạt kê, cám lúa mì này thì nhỏ vụn hơn, ta cúi đầu nheo mắt lại, sợ cám lúa mì lọt vào trong mắt. Còn bụng qua bánh nguyên bảo, bánh kim tiền, mì trường thọ, ta và Phụng Nghi cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ăn. Mì trường thọ không thể cắn đứt, chỉ có thể hút hút trượt cả sợi dài vào, ta hút đến môi môi nhũ, kết quả chờ ta và Phụng Nghi thực chặt vật hút hút sợi mì vào trong, hút gần hết — hợ...

Chúng ta cũng biến thành tư thế mặt đối mặt.

Ô, thì ra bát lớn như vậy, mì bên trong chỉ có một sợi!

Ta và Phụng Nghi ngâm sợi mì, ta nhìn chàng chàng nhìn ta, mặt của ta bây giờ dám chắc đỏ như mông khỉ. Người trong phòng ra sức vỗ tay ồn ào, hô mấy câu “Mau đi mau đi” “Sợi mì không được đứt à nha”, nhất là Thái Mai sư cô kêu hăng say nhất!

Phụng Nghi bỗng nhiên nâng lên tay áo lên, tay áo của áo choàng hần rộng, che kín cả khuôn mặt hai chúng ta. Thừa dịp này hần hút vào sợi mì còn lại, môi không thể tránh cọ vào môi ra, ta vừa căng thẳng, sợi mì ấy liền bị cắn đứt, lập tức trôi tuột vào cổ họng.

“A! Giao hoạt quá!”

“Không tính không tính, lại đến lần nữa!”

Phụng Nghi buông tay áo, cười rất vô tội rất ung dung.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 174: Động phòng hoa chúc

Giăng co tròn một ngày, ta đang kỳ quái ta sao còn chưa có ngã lăn quay.

Về sau ta cũng hiểu, những người đó tầng tầng lớp lớp, xảo trá tai quái làm khó yêu cầu, cơ bản đều là hướng về phía Phụng Nghi. Có lẽ hẳn bình thường quá cao ngạo, oán hận chất chứa rất nhiều, mọi người toàn thừa dịp hôm nay làm khó hắn, lý do không thể đơn giản hơn, tân lang quan hôm nay phải mặc người làm khó, cho dù đối phương yêu cầu vô cùng quá đáng cũng không thể trở mặt đánh người. Bất quá, bọn họ cho dù muốn làm khó, cũng phải làm khó được đã. Tỷ như có người ồn ào bảo ta giẫm một chân lên ghế để cho Phụng Nghi chui qua dưới váy... Khụ, người nọ còn chưa kịp thét lên, bị một ánh mắt của Phụng Nghi bắn qua, lập tức nín tiếng không nói. Còn có người bảo hẳn biểu diễn kiếm pháp đặc ý, người này không có bị Phụng Nghi lờ mờ, người xung quanh đã phản đối trước, nói là ngày đại hi không nên động đao kiếm.

Tóm lại, một ngày lộn xộn, làm cho đầu óc người ta choáng váng...

Ta cảm giác ngày này, đặc biệt dài lâu.

Bóng đêm dần dần đậm, hôm nay đặc biệt mở ra cửa sổ lưu ly, ban ngày đã qua, tuyết yên lặng bay xuống, tiền đường hậu viện giăng đèn kết hoa khắp nơi, chiếu bên trong động giống như ban ngày. Phần lớn tân khách đã cáo từ, còn có một số quan hệ thân thiết với Phụng Nghi lưu lại, tỷ như sư bá, sư cô bọn họ, còn có Từ Hằng, cả Tiểu Thương đòi kẹo ăn bự bữa ấy...

Tiệc rượu buổi trưa không ăn được, nhưng ta cũng không bị đói, đậu phộng táo tàu mì sợi linh tinh nhét đầy bụng, buổi tối cũng không cần gò bó, đều là người một nhà, ta một ngày thay sáu bộ cát phục, bây giờ mặc chính là một bộ váy màu đỏ tươi đơn giản nhất, chất liệu mềm mại, vô cùng thoải mái.

Bây biện hai bàn rượu, nam nữ tách ra, Phụng Nghi Từ Hằng và cả sư bá bọn họ ở phòng ngoài, ta và sư cô còn có Trương tiền bối ở trong phòng, Tiểu Thương và hai tiểu hài tử khác chạy tới chạy lui, Hôi Đại Mao về mặt ánh hồng lo liệu trong ngoài, hẳn mặc bộ áo choàng ngắn màu mận chín, chỗ hông thắt lụa đỏ, vừa nhìn còn có vẻ hơn hờ hơn cả tân lang quan.

“A? Sao lại không ăn,” sư cô gấp một miếng măng cho ta.

“A, ta không đói lắm.” Ta cảm thấy mệt chết đi được, thật muốn nhổ hết tóc, đá bay giày xuống, trước ngâm nước nóng xông nhào vào giường, ngủ một giấc thật ngon.

Kết hôn thật sự là chuyện khiến người mệt mỏi, ẩn cách nói của Phụng Nghi, đây đã là gián lược tất cả. Thế này đã lột da hành hạ người ta, nếu như không gián lược, vậy sẽ thế nào?

“Hi, tân nương tử có phải chờ không kịp hay không...” Trương tiền bối trêu ghẹo một câu.

Trừ tiền bối lờ mờ nài một cái: “Người lớn nhỏ là trưởng bối, nói chuyện điên điên khùng khùng như thế không trang nghiêm chút nào.”

“Hi, ba ngày tân hôn không lớn nhỏ mà! Với cả, ta là nói thật, tân lang quan anh tuấn như thế, tân nương tử nóng ruột cũng là chuyện đương nhiên.”

Ta cả buổi chiều đều bị những lời này trêu đi chọc lại, bây giờ cũng đã mất cảm giác. Ta không ăn uống thuần túy là buổi chiều bụng đã bị lót nhiều lắm rồi.

Phụng Nghi ở bên ngoài hẳn là cũng bị trêu ghẹo. Dù sao ta nghe thấy sư bá cười ha ha. Từ Hằng cũng khẽ cười. Còn nữa, ngoài phòng, cũng có tiếng cười. Ngoài sân, hình như cũng có tiếng cười.

Ta không ăn cái gì, lại bị nàng chuốc mấy chén rượu. Rượu này vẫn là Tam Lục tặng ta đấy. Thế nhưng nàng hôm nay lại không đến.

“Được rồi được rồi, chúc tân nương tử say mềm, tân lang nhất định sẽ rất hứng, tên lòng dạ hẹp hòi kia, sẽ mang thù.” Sư cô bọn họ nói cười như vậy, ta chỉ biết cười ha ha theo.

Dường như mọi thứ xung quanh đều trở nên mơ hồ, sư cô bọn họ vừa trêu ghẹo vừa rời đi. Khắp nơi đều là màu đỏ sáng rõ mà ấm áp. Ta cũng không biết mình bị đưa về tân phòng như thế nào, đắm nhận chuẩn bị một thùng nước nóng lớn, ta ngâm cả người mình bên trong, ta cảm thấy ta giống như một miếng mạch nha, trong nước ấm áp, tan thành một bãi nước đường, ngay cả một ngón tay cũng lười động.

Không biết qua bao lâu, Phụng Nghi hình như đã trở lại, tiếng động cửa viện của ta khép lại, hoa đèn trong phòng nổ một tiếng bùm, ta ngẩng đầu, Phụng Nghi đang đứng bên cạnh bình phong, ánh đèn chiếu nửa bên mặt hắn giống như trăng châu, dịu dàng mà động lòng người, có một tầng ánh sáng viên mãn.

Bốn phía bỗng nhiên trở nên thật an tĩnh.

Lại dường như, trong lòng âm ỉ không thôi.

Ta cảm thấy thời gian vào giờ khắc này tựa giống như dừng lại, trong mắt ta chỉ có hấn, trong mắt hấn cũng chỉ có ta.

Thế nhưng đồng thời lại cảm thấy, trong nháy mắt ấy, đã chảy xuôi qua ngàn vạn năm.

Phượng Nghi kéo ta ra khỏi thùng, dùng vải khô mềm mại bọc lấy ta, ôm về giường, sau đó, kiên nhẫn lau tóc thay ta.

Thật ra dùng phép thuật có thể làm cho tóc lập tức là khô.

Nhưng hấn không làm như vậy, ta cũng cảm thấy... chậm rãi lau khô như thế, cũng không tệ.

Có giọt nước từ trên tóc ta nhỏ xuống, rơi vào mu bàn tay hấn, một vệt nước sáng ngời dịu dàng.

Hoa sen tĩnh đế trên cát phục và trên màn, nở rục rở như thế.

Lúc nhìn xuyên qua những hoa văn trên màn này, toàn bộ quanh người, đều bị những đóa hoa hi khánh này bao quanh.

Cát phục phân tán xếp trên mặt đất trước giường, áo lót trải phía trên, đó là vải bông mảnh trắng như tuyết, thoát nhìn, giống như trên lớp hóa trang màu đỏ rơi xuống một tầng tuyết mỏng.

Hơi thở của Phượng Nghi thổi bên tai ta, mang theo một chút hương rượu, rất nóng.

“Phượng Nghi?”

“Ừ?”

“Phượng Nghi...”

Ta nghe thấy giọng nói của mình, rất nhẹ, rất yếu ớt, có lẽ cách xa một chút sẽ nghe không rõ ta đang nói cái gì.

Thật ra, ta cũng không có gì muốn nói.

Ta chẳng qua là... muốn xác nhận, ta bây giờ cũng không phải là trong mộng.

Giường... chưa dọn sạch.

Tựa hồ có thứ gì đó cộm ta, không biết là táo tàu hay là đậu phộng...

Ta nghĩ, nên lấy nó ra.

Thế nhưng, dường như đã không để tâm được đến nó.

Sau đó, ta cũng cảm giác không chạm vào nó nữa.

Tóc Phượng Nghi xõa ra... Ta cảm thấy mình cho tới bây giờ chưa từng thấy bộ dáng hấn xõa tóc. Dáng vẻ của hấn vẫn rất hoàn mỹ, rất tinh xảo.

Tóc hấn giống như tơ lụa, ngọn tóc phát qua da thịt, ta run rẩy, trên làn da nổi lên gai ốc.

Ngứa, cái loại ngứa này tựa hồ vẫn thấu đến tận xương.

Tua rua ở đầu giường hơi lay động, ta cảm thấy lúc này hoa lệ như một cảnh trong mơ, thế nhưng... lại vô cùng chân thật.

Phượng Nghi khẽ nói câu gì, ta nghe thấy, thế nhưng, lại không hiểu ý tứ trong lời nói của hấn.

Hấn nói... cái gì?

Có lẽ là nhìn ra mê hoặc của ta, hấn lặp lại một lần.

Hấn chỉ đang gọi tên ta.

Ta mờ mịt nhìn hấn, hấn lại gọi một lần.

Ta mơ hồ đáp lại.

Đầu đón rõ ràng giống như ánh chớp bỗng nhiên sáng lên, ta muốn lùi bước, thế nhưng lại không thể động đậy.

Tất cả quanh người đều bình yên như trước.

Thế nhưng, mọi thứ đều thay đổi vào thời khắc này.

Tầm nhìn của ta mơ hồ, nước mắt trào ra. Nhưng gương mặt và thân hình của hắn, lại dị thường rõ ràng, rõ ràng, giống như khắc vào trong mắt ta, khắc ghi thật sâu.

“Rất đau sao?” Hắn dừng động tác lại, khẽ hỏi.

“Không... Không đau lắm...”

Nước mắt chảy xuống, cũng không phải bởi vì đau đớn.

Hắn từng chút mút đi những giọt nước mắt ấy.

Mười ngón tay chúng ta đan vào nhau.

Ta nhìn thấy rất nhiều thứ trong đôi mắt hắn.

Hoa đào đầy trời khi mới gặp, cây tại sườn núi Phụng Hoàng, ma cung, còn có một đêm ánh sao bên thiên hà ấy.

Bên ngoài hắn là còn đang hạ tuyết.

Hơi thở giao hòa, ấm áp... chậm rãi trở nên thật nóng.

Mùa đông này, thật sự không lạnh chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Đồng sàng cộng chẩm

Ồ, trời đã sáng.

Lúc tỉnh lại ta mơ màng một lúc lâu, nằm ở đó, ngoại trừ con người đảo khắp nơi, thân thể trái lại không nhúc nhích được chút nào.

Đây không phải là gian phòng ta hay ngủ, ừm, không phải gối đầu ta hay gối... cũng không phải chăn ta hay đắp.

Những thứ này không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, trên lưng ta gác một cái, cánh tay không phải của chính ta.

... Được rồi ta đã nhớ ra.

Ta đã kết hôn.

Vẫn không có cảm giác chân thật!

Ta hơi quay đầu, quan sát Phụng Nghi đang gối trên một cái gối với ta.

Phòng hoa chúc xong, đồng sàng cộng chẩm ấy à, còn đang tiến hành.

Không phải chúng ta ngủ rất gần, gần đến mức gối trên một cái gối, mà là cái gối trên giường hi này — rất dài, là cái gối đôi.

Cũng may không phải gối sứ gối ngọc. Ta không thích thứ đó nhất. Từ trước đây thật lâu, hề ai quen ta một chút đều biết ta không thể gối cái loại gối cứng sẽ cộm đầu ấy.

Trên cái gối thật dài này thêu uyên ương nghịch nước, hoa sen tịnh đế. Tóc Phụng Nghi tản ra trên gối, từng lọn, từng sợi...

Ừm, bởi vì tóc rất đen, nên da thịt của hắn có vẻ trắng nõn không tỳ vết... Được rồi, cái từ vô cùng non mịn dùng để hình dung phái nam không hợp lắm. Thế nhưng ta bây giờ chỉ nghĩ được từ này.

Lông mi hắn rất đậm, cũng rất dài, thực sự giống như cái quạt. Lông mày duyên dáng, mũi tuấn dật, môi rất... Khụ, rất gợi cảm. Hình dáng tuyệt đẹp, màu sắc động lòng người. Ừm, ta không đòi bại, ta rất đứng đắn.

Ta nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn còn chưa có tỉnh.

Có lẽ ngày hôm qua uống thật sự không ít, hơn nữa, cũng hơi quá, chuyện đó, rất mệt nhọc.

Trước khi ta phát giác, ta đã sấp qua, sau đó, khi cách hắn khoảng cách tầm một cm, dừng lại.

Ừm, ta không nên có gánh nặng tâm lý, chúng ta là vợ chồng mà, ta muốn hôn hắn, đó là vừa hợp tình lại hợp lý, vừa hợp lý lại hợp pháp...

Thế nhưng một cm này, còn khó vượt qua hơn cả một nghìn mét.

Ta không phải sắc nữ! Thật sự! Con người của ta không thể đứng đắn hơn.

Vậy cái gì...

Dù sao hắn ngủ, cũng không biết.

Bỗng nhiên môi hắn động, ánh mắt không mở, lười biếng nói: “Nàng rốt cuộc muốn hôn hay không?”

Một lúc lâu, khi hắn nói chuyện, đôi môi dường như nhẹ nhàng cọ vào ta một cái, hay là hai cái?

“Chàng già bộ ngủ!” Ta vọt về phía sau xa một thước.

“Không, là vừa tỉnh.” Một tay Phượng Nghi chống đầu, ánh mắt tựa mở tựa khép, nụ cười biếng nhác: “Đừng lo, nàng có thể coi như ta chưa tỉnh, muốn làm cái gì thì làm đi.”

Ta kéo chăn bọc chính mình, liên tục lắc đầu: “Không cần.”

“Đừng khách khí mà.”

“Thực sự không cần.”

Ta cảm thấy đôi thoại này của chúng ta thật quý giá.

Thế nhưng, ta cũng không biết người khác sau khi động phòng hoa chúc, sáng sớm sẽ nói cái gì, không có mẫu để tham khảo.

Có lẽ người khác sẽ nói, buổi sáng tốt lành, chàng đã tỉnh, đúng vậy ta đã tỉnh...

“Ừm, rời giường đi, trời đã sáng.”

Trời sáng đã lâu rồi đi?

Ta có chút xấu hổ, Phượng Nghi lại thoải mái vén chăn xuống giường, cầm lấy áo dài bên cạnh phủ trước, sau đó rất thông dong tự tại hỏi ta: “Nàng muốn mặc bộ nào?”

Ta nhìn trong tủ quần áo xếp mấy bộ, chỉ vào một bộ màu phấn: “Bộ này đi.”

Hắn đưa quần áo cho ta, ta ôm quần áo nhìn hắn tựa như phòng trộm. Hắn cười, đi ra ngoài bình phong, ta vội vàng vàng vàng mặc quần áo, lung tung hất tóc qua một bên, thế nhưng trước giường không có giày của ta...

Hự, ta ngày hôm nếm giày bên cạnh thùng tắm

Hai ngón tay ta hơi gấp lại, đôi giày kia vèo cái bay tới, rơi ngang trước mặt ta.

Sau khi mặc vào mới phát hiện bộ quần áo này thoạt nhìn màu sẫm, thế nhưng trên phía trên lại là vô cùng long lanh tinh xảo, trên áo choàng ta cũng không biết đây là phượng là hoàng là chu tước hay là chim loan, tóm lại, ngũ sắc kim tuyến phía trên kia sắc sỡ lóa mắt, sau khi mặc lên người, hơi cử động một chút, con chim ấy dường như sống lại, vượn cô, giương cánh, vẩy đuôi... Màu đen đậm, hoa lệ phi phàm, tuyệt không thua kém bộ cát phục ta mặc để bá đường ngày hôm qua.

Ừm, nếu so sánh, um, thì không khác những bộ quần áo Phượng Nghi thường mặc trước kia. Lúc ấy hắn thật sự là hào quang bốn phía ánh sáng chiếu người... Nhưng hắn đẹp mà, mặc như vậy rất dễ coi. Còn ta, quần áo xinh đẹp hơn người.

Chiếu chiếu trước gương, xiêm y long lanh như thế, người lại rồi bù.

Đám nhện nối đuôi nhau tiến vào, đứng hai bên tấm gương, ta vén tay áo lên rửa mặt đánh răng, Hôi Đại Mao vào theo, bưng một bát canh trên bàn gỗ trong tay.

“Sư phó, đây là sư công dặn ta sắc.”

Ta bung bát lên ngửi ngửi mùi, ờ... Được rồi, công dụng trong lòng ta cũng hiểu, cũng không cần hỏi nhiều.

Thuốc rất nóng, nhưng cũng không đắng, có chút chua chua, dư vị thoảng ngọt. Uống xong bát thuốc này trên trán ta ra một tầng mồ hôi, con nhện trang điểm thay ta kẹp bông phấn lên lau mồ hôi trên trán và chớp mũi thay ta.

Đói bụng rồi... Khụ, có lẽ là vì đêm qua làm vận động tiêu hao nhanh. Có điều trước khi ăn cơm phải đi kính trà cho trưởng bối trước... Ừm, trưởng bối của Phụng Nghi chính là sư bá với sư cô bọn họ, việc này ta cũng không sợ, chính là có chút xấu hổ.

Phụng Nghi cười hơi tựa bên bàn trang điểm xem ta trang điểm, hần mặc một bộ bào phục màu đen đậm, bên hông thắt đai gấm đỏ thẫm, thoát nhìn mặt mày phơi phới. Người đẹp mắt mặc cái gì cũng dễ coi, với lại đứng khi hi sự tinh thần thoải mái...

Chúng ta tới sảnh trước, sư bá sư thúc sư cô bọn họ đã ngồi theo thứ tự, đang nhỏ giọng nói giỡn, chúng ta vừa vào cửa, sư cô nở nụ cười trước tiên: “Chào ôi, dậy đủ sớm.”

Ta cúi đầu, coi như mình không nghe thấy gì.

Hồi Đại Mao đứng song song với một nữ tử, đang cầm chén trà gì đó, ta nhìn kỹ một chút, là trong tộc của Phụng Nghi, ta hẳn là từng gặp, thế nhưng ấn tượng không sâu.

Còn có đám hạc đồng lần trước trông thấy tại khi đến chỗ sư cô bọn họ, ngày hôm qua bận quá, cũng không biết ai tới ai không tới. Chúng ta chân trước tiến vào, Từ Hằng sau lưng cũng đến đây, hẳn thoát nhìn thật sự là gầy không ít, áo quần mặc lên người cũng có một loại... cảm giác phát phơ không thật.

Ta không nhìn thấy ba huynh đệ Chu Anh Hùng bọn họ, nhỏ giọng hỏi Hồi Đại Mao, biểu tình của hắn chỉ tiếc rên sất không thành thếp: “Ngày hôm qua ra sức nốc rượu, bây giờ còn chưa tỉnh rượu đâu.”

Được, ta đoán cũng là vậy.

Bây xong đem gấm, chúng ta lần lượt bưng trà hành lễ với trưởng bối. Đương nhiên trà này bọn họ cũng không thể uống không, uống trà phải đáp lễ. Ta tuy rằng không biết chi tiết trong hồng bao, thế nhưng đoán trước dám chắc không thể mỏng, vì thế hành lễ này vô cùng hăng hái. Lúc tới trước mặt Thái Mai sư cô, nâng cổ ý bốn cọt treu chọc ta, nhận lấy trà chậm rãi thổi lá trà, lại dùng trà đầy nắp, nhìn ta cười, thế nhưng không uống.

Ta trông mong nhìn chằm chằm nàng, Phụng Nghi cũng thấp giọng nói: “Sư cô, người là người thông minh, khẳng định biết đạo lý thấy tốt thì thu.”

Thái Mai sư cô liếc nhìn hắn một cái: “Chào ôi, đã che chở nàng dâu rồi. Được, ta cũng không làm khó nàng.” Nàng mang trà lên uống một ngụm, sau đó đưa qua một cái hộp nho nhỏ, bên trên buộc hoa đỏ, Hồi Đại Mao nhận lấy thay ta.

Ta nhẹ nhàng thở ra, đang muốn đứng lên, kết quả đúng lúc này, lại ngáp một cái, thoảng cái bị Thái Mai sư cô bắt được nhược điểm!

“Chào ôi, ta nói tiểu Đào hôm nay sao lại phờ phạc...” Thái Mai sư cô liếc mắt Phụng Nghi một cái: “Nhất định là tối hôm qua mệt nhọc. Chậc chậc, ta coi này, bông mắt cũng đen.”

Nàng xoay mặt ta nhìn trái nhìn phải, dường như có thể nhìn ra đóa hoa. Ta cảm thấy da mặt ta nóng có thể rán chín trứng gà, trên mặt Phụng Nghi cũng có chút hơi đỏ đỏ.

Ô ô, không phải ta nhìn lầm, người từ trước đến nay đều trấn định bình tĩnh cũng đỏ mặt?

May mắn sư bá nói: “Được rồi, mau đứng lên đi, ngày hôm qua thành thân, mệt nhọc cũng khó miễn, cùng nhau dùng điểm tâm đi.”

Ta như được đại xá đứng lên, sư bá người thật sự là người tốt!

Ta cảm thấy sư bá có chút nghiêm túc, không có hiền hòa như sư thúc và sư cô. Bất quá thời điểm máu chốt vẫn là sư bá ôn trọng, đáng tin!

Bữa sáng dị thường phong phú, ta vừa rồi không cảm thấy đói, bây giờ cơm mang lên mới cảm thấy đói không chịu được, bụng thăm thì kêu. Phụng Nghi ăn không bao nhiêu, những người khác cũng vậy, ta tay năm tay mười, chính mình thanh toán đồ nửa cái bàn, mới cảm thấy ngượng ngùng muốn dùng lại, sư cô còn khuyên ta: “Ăn thêm chút, mấy ngày này con cũng thật sự là chịu tội.”

Ta chịu tội nhất hơn phân nửa còn không phải nhờ lão nhân gia người ban tặng...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 176: Cuộc sống hôn nhân bắt đầu

Mới vừa ăn xong điểm tâm, các yêu tinh lớn lớn nhỏ nhỏ của Bàn Ti động dưới sự hướng dẫn của Hôi Đại Mao, hành lễ với ta và Phụng Nghi. Chu Anh Hùng ba người bọn hắn cũng bị Hôi Đại Mao kéo tới, buồn ngủ mơ hồ, hơn nữa ba người đều có đặc sắc riêng. Tiểu Tam sưng mắt trái, Tiểu Tứ đen mắt phải. Mắt Chu Anh Hùng không sao, thế nhưng trên trán sưng một cục to. Không cần hỏi ta cũng biết đây là bút tích của ai.

Ta có loại cảm giác hoảng hốt, nghe lời cầu chúc không đều của bọn chúng, còn có khi hành hạ lễ, đồng loạt một mảnh đầu và phía sau lưng, đám nhện chuột hái thái lái tím và cỏ san hô xanh vắt nước, nhuộm màu lông tóc chính là sắc màu rực rỡ, tuy rằng nói thành thân là ta, thế nhưng thoát nhìn bọn chúng còn hơn hờ hơn ta nhiều... Lại quay đầu nhìn nhìn trượng phu không giống người thật xinh đẹp bên cạnh...

Trượng phu, từ này cũng thật quái dị.

Ách, thật sự là cuộc đời như mộng như kịch. Đôi khi cảm giác mình đang trong mộng, có lúc lại cảm giác mình là người đứng xem.

Có lẽ loại hoảng hốt này, tất cả mọi người đều từng trải qua.

Nhưng trong nháy mắt, ta liền phục hồi tinh thần lại, Hôi Đại Mao đứng trước mọi người nhất, khuôn mặt kích động đỏ bừng.

Đây là trong nhà chúng ta bái Phụng Nghi... Ừ, ta bỗng nhiên nhớ ra, sư cô đã nói với ta, chờ thêm ba ngày, tộc nhân của Phụng Nghi còn phải bái ta... Ồi, bất tri bất giác đi tới hôm nay, nói thế nào cũng coi là gia nghiệp không lỗ, Phụng Nghi lại là phụng vương, cả ngày này chỉ bái đến bái đi, thời gian đã qua hết, chuyện gì cũng khỏi làm.

Một buổi sáng thấm thoát trôi qua như thế, lúc cơm trưa bùng lên ta hoàn toàn không có khẩu vị, có lẽ là sáng sớm ăn no rồi, Hôi Đại Mao lại nói ta là buổi sáng vất vả.

Ta thừa thời gian, nhân sau khi ăn xong viết phong thư ngắn, giao người đưa đi.

Hôi Đại Mao nhận lấy phong thư ta dán kín, nghi hoặc hỏi: “Sư phó, đây là?”

“Cho sư thúc của ngươi.”

Tam Lục vì sao không tới chứ? Có phải gặp chuyện gì phiền toái hay không?

“Thật ra...” Hôi Đại Mao quay đầu, nói chuyển hướng: “Sư phó tương lai người có phải cũng muốn đến tiên giới hay không?”

Ta lắc đầu: “Tiên giới cũng không phải nơi tốt gì.” Nhìn hắn đầy mặt lo lắng, ta cười nói: “Không tiền đồ. Ta nếu như thật sự có một ngày muốn chuyển đi, chắc chắn cũng sẽ mang ngươi theo.”

Sau đó Đại Mao nói đến chuyện phân loại những lễ vật kia, phải bận hai ba ngày mới xong: “Sư phó, còn có chuyện.”

“Cái gì?”

“Có phân lễ, ta không biết xử trí như thế nào.”

“Ai đưa tới?”

“Ừm, còn chưa dám mở xem, tặng lễ nói là,” hắn liếc mắt nhìn ta: “Ừm, là cô nhân đưa tới.”

Ta bình thường đoán câu đó ngọc muốn chết, lúc này đột nhiên đoán: “Là Tam Thất?”

“Vâng, phía trên nơi dán có một ký hiệu hồ điệp. Sư phó người có muốn xem không? Ta lấy lại đây?”

“Quên đi, có rảnh lại nhìn. Ngươi sai người đưa phong thư này, phải nhanh chút.”

“Được.”

Ừm, kể tiếp thì sao?

Ta có chút mờ mịt.

Trước khi thành thân cuộc sống của ta mặc dù không phải nói là ăn cơm chờ chết, nhưng cũng gần như thế. Sau khi thành thân, phải làm cái gì?

Ta nhưc đầu, cảm giác giống như loại tâm tình tìm công việc mới, nhưng không biết nội dung công việc là gì.

“Tỷ tỷ, Đại Mao ca bảo ta tới truyền lời, phụng vương mời ngài cùng thu xếp những lễ vật kia đấy. Còn nữa, Ngao tiên bối cũng ở đó.” Con nhện nhỏ nói.

“Ta đến ngay.”

Con nhện nhỏ vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, ngơ ngác nhìn ta.

“Còn có việc?”

Nàng bỗng nhiên toát ra một câu: “Tỷ tỷ, ta rất hâm mộ người!”

“À há?” Hâm mộ ta gả cho một người đẹp trai như vậy sao?

Giọng điệu của nàng có phần ghen tị, vẻ mặt cũng không phải hâm mộ đơn thuần mà thôi.

Nàng không nói gì nữa, lui ra ngoài trước. Ta nhủ nhủ mảy, các nàng một hai đứa công lực chưa đủ, lại đều nóng vội muốn hóa thành hình người. Nhện trong động rất nhiều, mà ta có thể dạy các nàng quá ít. Ngay từ đầu, những con nhện tới, chẳng qua là cầu một nơi an thân, thế nhưng dần dần về sau, dường như mọi người biến thành thù hạ của ta.

Ta cho tới bây giờ chưa từng nghĩ lại gánh vác nhiều như vậy... Tất cả bất giác đã biến thành như thế. Khi suy tính sự tình không thể chỉ nghĩ cho bản thân. Miếng ăn không chỉ một hai cái, còn nữa, lúc có nguy hiểm, phải nghĩ già trẻ một động có bình an hay không...

Ta nghĩ như thế, cho dù mọi người cũng không có quan hệ huyết thống, thế nhưng dù sao sống chung lâu như vậy.

Thế nhưng các nàng lại nghĩ như thế nào?

Thời gian trước, khi mà cung xây thành, những con chuột và nhện tỉnh rồi đi...

Đi rồi, lưu lại, ý nghĩ trong lòng mỗi một người cũng sẽ không giống nhau.

Đi thì nghĩ cái gì, ở lại lại nghĩ cái gì?

Không biết.

Muốn hiểu rõ lòng người khó như muốn hiểu rõ đạo lý thiên địa.

Ta theo hành lang trải ván gỗ đi về phía trước, càng ngày càng cao, rẽ chỗ cong có thang gỗ đi lên. Hôi Đại Mao làm nhà kho ở chỗ cao, nói là như thế nước không ngập, lửa khó đốt, hơn nữa nếu như ai muốn trộm cũng khó.

Thật muốn trộm, để chỗ nào cũng có người nghĩ đến.

Hơn nữa, bên ngoài Bàn Ti động trận pháp tầng tầng lớp lớp, trộm ngoài tiến vào trộm vật sao? Nếu như là bản thân trong động ai đó vừa ý thứ gì, đương nhiên sẽ tìm cách đi cầu Hôi Đại Mao dần xếp.

Ta có chút không yên lòng, xa xa nhìn cảnh lộn xộn phía trước, Chu Anh Hùng và Tiểu Tam Tiểu Tứ bị chỉ huy leo lên leo xuống, Hôi Đại Mao cầm tờ lễ hội Phụng Nghi. Từ Hắc đứng bên cạnh hẩn cúi đầu cùng xem tờ lễ đó, Phụng Nghi bỗng nhiên ngừng đầu lên.

Hắn vậy vậy tau với ta từ xa xa, ta bước chân nhanh hơn đi qua.

Một tia sáng từ đỉnh đầu đổ xuống, rất nhiều bụi thật nhỏ bay bay trong cột sáng, Phụng Nghi hạ tay xuống, một con chim màu đen vốn đứng trên bả vai hắn nhanh chóng giương cánh, vọt lên cửa sổ trên mái, trong nháy mắt bay khỏi tầm mắt ta.

“Chờ nàng một lúc rồi, sao giờ mới lại đây?”

Nụ cười của Phụng Nghi giống như mây nhạt gió êm, ta cũng không vội trả lời hắn, mà ngẩng đầu nhìn lên trên.

Từ nơi này xem, cửa sổ ở mái nhà cực cao, một khe hở rất nhỏ, nhìn thấy trời xanh xanh. Cái loại xanh này làm cho người ta cảm thấy trống rỗng xa xăm.

“Sao hôm nay lại sắp xếp? Không phải nói cứ bày đó trước sao?”

“Thừa dịp Từ Hắc ở đây, nắm hẩn trắng đỉnh đến hỗ trợ.” Phụng Nghi cười, ngay trước mặt “trắng đỉnh” bị nắm chiếm tiện nghi người ta còn nói đúng lý hợp tình: “Nếu là hai chúng ta sắp xếp, tám phần phải làm thật lâu, có hẩn hỗ trợ thì khác.”

Ta thật sự không lời nào để nói, người này đúng là... Đã chính trắng đỉnh bị bắt còn cười, bộ dáng không để ý chút nào, ta đây cũng không cần để ý thay hắn.

“Ừ, những thứ này đều là một vài nữ nhân dùng trong nhà, lọc ra thay nàng để ở một bên rồi, tự nàng chọn thử đi.”

“Những thứ bên kia thì sao? Đều là thứ nam nhân chàng cần dùng?”

Từ Hằng cười ha ha, Phụng Nghi cũng không tức giận: “Đó đều là một vài thứ không thực dụng, có thể đưa đi khi lại tặng lễ cho người khác.”

Khụ, ha ha, vậy cũng là có qua có lại.

Nói cũng phải, chúng ta thu lễ của người ta, đương nhiên tương lai có lúc tặng lại.

Thật ra mấy thứ Phụng Nghi xếp ra cho ta chỉ sợ ta cũng không dùng đến, Chu Anh Hùng vui vẻ nâng một cái hộp cho ta, ta mở ra nhìn, bên trong là một đôi trâm long phụng màu tử kim, hình thức ấy gọi là tráng lệ a... Thế nhưng rất cứng nhắc, hoa cài phía trên có hai ba cái to bằng bàn tay, ta nghĩ người cũng sẽ không cảm thấy như thế lên đầu. Nếu đeo cái đó, đầu vẫn còn là đầu của ta sao? Không thành một cái bình hoa to di động?

“Chủ nhân, người xem chiếc trâm này, phú quý xinh đẹp biết bao!” Ánh mắt của Chu Anh Hùng hiển nhiên khác với ta, hẳn hơn cả tôn sùng chiếc trâm này, khen không dứt miệng: “Đeo cái này, thật sự rất khí phái rất có thân phận!”

“Có khí phái của chủ đất nông thôn thân phận của nhà giàu mới nổi ấy! Người biết cái gì! Mau làm việc đi!” Hôi Đại Mao toát ra sau lưng hắn, Chu Anh Hùng nhất thời thành thật hơn nhiều, đóng hộp lại bê đi.

“Đều ở đây sao?” Ta chỉ vào hai đồng lễ vật cao cao phía trước, nhìn như thế, vậy cũng không tính nhiều lắm.

Hôi Đại Mao cười khò: “Sur phó, đây là đã sắp xếp rồi, chưa sắp xếp đều chất đồng ở bên dưới đấy.”

Ta nhìn theo phương hướng ngón tay hắn... Khụ, mẹ ới, quá mắt...

Đây là, đây là...

Vậy phải sắp xếp tới khi nào đây!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Cuộc sống sau hôn nhân

Mấy thứ này mất công phu cả buổi trưa của chúng ta, dự tính hai ngày sau cũng phải giao đi, Phụng Nghi cùng Từ Hằng nhưng thật ra làm việc không sai, vừa xem tờ lễ, quà lễ, vừa đánh cờ còn nhỏ giọng thương lượng chuyện gì, ta ngồi một bên, vừa xem tờ lễ vừa cắn hạt dưa, cắn cỏ hòng khô không khốc, lại ừng ực nốc trà lạnh.

Có loại ảo giác.

Dường như thời gian căn bản chưa từng trải qua quãng ấy, tựa như khi ở tại Đào Hoa quan, hai đại nhân vật chơi cờ, ta là vai diễn nhỏ, chính mình ngồi chồm hổm góc tường.

Thật ra Phụng Nghi muốn dạy ta chơi cờ, chẳng qua là con người ta trời sinh không có căn cốt ấy, dạy ta đánh đàn ta đánh như bán bông, dạy ta chơi cờ ta vừa choáng váng vừa buồn ngủ. Cho dù không bảo ta hạ, bảo ta ở bên cạnh xem, ta liếc mắt một cái nhìn thấy đen trắng hỗn hợp, ngang dọc giao nhau, một hai cái còn có thể nhìn, nhìn nhiều mấy cái lập tức cảm thấy trời đất quay cuồng, đây không phải là nói dối, là thật sự, thử rất nhiều lần đều là như thế, về sau choáng váng đến buồn nôn, cờ này ta cũng học không được.

“Tam Bát.”

“Ừ?”

Ta quay đầu, Từ Hằng cười tùm tùm vỗ tay với ta, Phụng Nghi đang mở một cái hộp nhìn đồ.

“Chuyện gì?”

“Tam Thất đưa lễ vật cho người?”

“A, người biết?” Ta quay đầu nhìn nhìn, khẳng định là Hôi Đại Mao nói, ta quay đầu về: “Ta không nhìn, cũng không muốn nhìn.”

“Vậy là được rồi, gặp chuyện nhất định phải cẩn thận. Thói quen đại khái này của người, cần phải biết không thể không có tâm phòng người.”

“Ha ha, cái đó ấy à, ta thật ra không nghĩ nhiều lắm, chỉ là thuần túy không có hứng thú.”

“Có hứng thú cũng không thể xem.”

“Dạ dạ, ta nhớ rồi.” Ta cảm thấy mình vẫn còn giống như một người hầu nhỏ, đáp vô cùng thuận miệng vô cùng chân chó.

Khụ, mặc dù đã kết hôn, ta bây giờ không lớn không nhỏ cũng coi là Phượng phu nhân. Thế nhưng dường như tất cả mọi thứ đều không thay đổi, tuyệt không có cái loại biến hóa lớn nghiêng trời lệch đất, khiến bản thân cũng trở mặt ghen lời ấy.

Thế này rất tốt.

Ta cảm thấy trái tim vốn đang trôi trên trời cao, từ từ lắng lại.

Thật ra, chim sẽ bay lên ngọn cây, đứng trên một cành cây với phượng hoàng, cũng không biến thành phượng hoàng, cho dù có dính một thân lông chim rực rỡ, đó cũng không phải là phượng hoàng. Chim sẽ vẫn là chim, đồng tộc cũng không biến được, bảo nhện biến, vậy cang không xong.

Ta vẫn là ta.

Ta vẫn là chính ta.

“Đúng rồi, còn có một chuyện...”

“Hả?”

“Ngươi người này quá lười, tâm tư quá đơn thuần, Bàn Ti động này, nhiều người, lăm lăm miệng lăm tai. Đừng tưởng rằng đều là con nhện con chuột, không có tộc loại khác thì an toàn.” Từ Hằng thấp giọng nói: “Nếu không, nhiều lễ vật như thế muốn thu xếp, Đại Mao vì sao chỉ cho ba người này tới hỗ trợ? Chẳng lẽ là bắt nạt ba người bọn hần mới tới sao?”

Ồ, Từ Hằng nếu không nói, ta thực sự cảm thấy Đại Mao là đang bắt nạt dạy dỗ ba người Chu Anh Hùng bọn hần đấy.

“Ba bọn hần tuy rằng mới tới, nhưng nguyên nhân chính là vì mới tới, ở trong này không biết ai khác, Đại Mao có năng lực chế được bọn họ. Nếu như...”

“Ta biết. Một thời gian trước, khi ma cung xây thành, Bàn Ti động cũng đi không ít...”

“Đúng vậy, có lẽ bọn họ đều khát vọng một ngày kia trở nên nổi bật, Bàn Ti động quả thực giống như một khu viện an dưỡng...”

Hử?

Viện an dưỡng ta biết, trong kinh thành có danh tốt, kẻ có tiền quyền từ thiện làm cái này, chính là viện cho mẹ góa con côi, ăn không no đói không chết, đường lão đường lão, đường đến chết già...

“Chính ngươi nhìn thấu tình đời, không có dã tâm, bây giờ lại tìm được quy túc. Thế nhưng những con nhện và con chuột lớn bé dưới ngươi thì sao? Không linh tính, sớm sinh tới chết, không quản bọn chúng. Vậy những con có chút linh tính, lại hiểu chuyện không nhiều thì sao? Bọn chúng khát khao bên ngoài, bọn chúng khát vọng vinh hoa phú quý. Ngươi đây thành thân, có lẽ, không riêng bản thân ngươi thay đổi, trong động của ngươi cũng sẽ thay đổi.”

Ta a một tiếng, nói không nên lời.

Ta chưa từng nghĩ tới...

Nếu như ta là một con nhện ra đời không sâu, cũng sẽ cảm thấy bên ngoài trời đất mệnh mông, trong Bàn Ti động không có tiền đồ.

Không phải mỗi người, đều có kinh nghiệm làm người hai kiếp.

Cũng không phải mỗi người, đều trải qua sinh ly tử biệt, kiếp trước kiếp này...

Các tiểu yêu khát vọng biến thành đại yêu uy phong lẫm liệt, đây cũng không phải là một ý nghĩ tội ác tà trời.

Thế nhưng, hậu quả vì ý nghĩ đó mang tới, bọn chúng sẽ làm như thế nào, bọn chúng liệu có thể bỏ người nhà xuống, thương tổn bằng hữu, không từ thủ đoạn...

Ta mờ mịt nhìn Từ Hằng, hần nâng tay lên, trong nháy mắt khi ta nghĩ hần muốn sờ sờ trán ta như ngày trước, hần lại buông tay: “Việc này ta không hiểu lắm, Phượng Nghi hiểu biết nhiều hơn, hần quản nhiều tộc nhân như vậy, loại sự tình này làm rất quen tay. Ngươi có thể hỏi hần, bây giờ các ngươi phụ thể một thể, thỉnh giáo hần cũng không có gì ngượng ngùng.”

“Ừ, đa tạ ngươi, Từ Hằng...”

“Ngươi luôn giống như chưa trưởng thành.” Từ Hằng nhân nhạ nói: “Như vậy tuy không phải là chuyện xấu, thế nhưng... quá mức sợ ý mặc kệ, cuối cùng có hại là chính mình.”

Đúng vậy.

Đây là lời vàng ngọc.

Ta biết ta rất lười, rất tiêu cực.

Ta không muốn tu thành tiên, cũng không muốn nổi danh, không muốn địa vị...

Ta quay đầu nhìn, Đại Mao chỉ điểm Chu Anh Hùng bọn hán xoay quanh.

Thật ra Đại Mao cũng là người hiểu biết, nhưng có vài lời, hán nói không thích hợp, hán một mực hết sức làm.

Ta cảm thấy rất hổ thẹn.

Lúc ăn cơm chiều, mặc nội sam ở trong phòng, ta nói với Phụng Nghi về chuyện buổi chiều, lời Từ Hằng nói cho ta.

“À há, hán cũng nói với nàng rồi.”

“Hử?”

Ta ngẩng đầu lên.

“Vốn không muốn nói cho nàng.” Phụng Nghi sờ soạng tóc ta một lúc, vẻ mặt hán ôn hòa, tựa hồ vấn đề khó khăn ta bối rối với hán mà nói là chuyện nhỏ cũng không quan trọng, bộ dạng hán giờ khắc này... khoan dung mà chắc chắn, ta bỗng nhiên cảm thấy, phi thường, phi thường an toàn, muốn gần gũi với hán.

Cảm giác hán cho ta rất phức tạp, giống như một trường bối, tựa như một huynh trưởng, đồng thời, hán lại là người yêu của ta, trọng phụ của ta.

“Ngày thành thân còn có người muốn đục nước béo cò, dụ được một nội tặc, con chuột kia vì nửa khúc rẽ linh la liền bán Bàn Tỉ động. Chuyện này Từ Hằng xử lý, bọn hán thật ra không thể tiến vào, trận pháp hán mới bố trí hoàn toàn khác với trận pháp phòng ngự ban đầu trong động của nàng, con chuột kia dẫn đường, kết quả dẫn đến cuối cùng, cũng không có ai vào được. Đại Mao tự mình động thủ xử trí nội tặc đó. Ta không cho bọn hán nói với nàng, ta không muốn nàng đau lòng, lo lắng vì những chuyện này... Ít nhất, để cho nàng vui vui về về qua mấy ngày này,” hán mỉm cười: “Chúng ta bây giờ chính là tân hôn đấy. Nếu không phải là khí trời quá lạnh, ta còn muốn mang nàng đi xung quanh một chút.”

“Vì sao chứ...”

Trên người ấm áp, trong lòng lại cảm thấy... rét run không kiềm chế được: “Ta hi vọng ta có thể bảo hộ mọi người, cho mọi người ở trong Bàn Tỉ động, có một nơi sống yên thân, không bị gió thổi dầm mưa dãi nắng, không phải hè nóng đông lạnh... Những con nhện này, nếu như không có chỗ như thế tránh đông, rất khó sống qua những ngày đại tuyết ấy. Còn nữa, cho bọn chúng ăn no, mặc ấm, ta không yêu cầu bọn chúng thuần phục làm việc nặng, ta chẳng qua là...”

“Lòng tham không đáy, cho dù là ngày lạnh, quá lâu cũng sẽ khát vọng nhiều hơn. Thứ có được chưa bao giờ biết quý trọng, thứ không chiếm được, ngược lại muốn tận lực truy đuổi. Bọn chúng đến Bàn Tỉ động, ngày đầu tiên, tháng đầu tiên, năm đầu tiên, có lẽ đều sẽ cảm kích, đến năm thứ hai, năm thứ năm, năm thứ mười, bọn chúng sẽ chán ghét, sẽ bất mãn... Nàng coi bọn chúng như người người nhà, bọn chúng lại chỉ coi nơi này là khách điểm.”

Ta ngo ngắc nhìn hán, Phụng Nghi vai ta tựa vào đầu giường: “Ngày sau tân hôn đã nói những thứ này, thật sự là sát phong cảnh. Trong ánh nền đỏ người thành đôi này, chúng ta nên nói chút lời tâm tình mới đúng...”

“Ai nói với chàng, chàng tự đi mà nói.”

Mặc dù hán an ủi dịu dàng như vậy, ta vẫn là đỏ hốc mắt.

“Đừng buồn, cũng không phải là tất cả những con chuột đều có ý xấu, tất cả những con nhện đều lằng nhằng...”

“Lằng nhằng lằng nhằng?” Ta trừng hán: “Chàng nói ai? Hà?”

“Ai ai, nàng xem nàng kia, sao lại sốt ruột. Đương nhiên không phải nói nàng...”

“Vậy chàng nói là ai?” Ta kiên quyết không buông vấn đề này, đây cũng không phải là chuyện nhỏ.

“Ừm, là khi chúng ta còn chưa có thành thân...” Phụng Nghi cười một cái, tựa hồ cũng có chút quẫn, bất quá rất nhanh khôi phục thông dong bình tĩnh: “Có con nhện tinh đến lấy thân báo đáp...”

Giời thật!

Lá gan không nhỏ, đào góc tường dưới mí mắt ta! Làm như ta là người chết ấy!

Uể oải đau lòng phiền muộn mất mát... Tất cả chúng bay sạch trơn, ta bây giờ cảm thấy ngực nóng lên miệng đắng ngắt, rất muốn... rất muốn đánh người!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Việc nhà

Mẹ nó chứ! Việc này đặt vào ai cũng không thể tâm bình khí hòa? Ta cho các nàng ăn no, mặc ấm, bình bình an an sống qua ngày, còn chi điểm tu luyện, các nàng ăn của ta mặc của ta giẫm lên chỗ của ta còn muốn dụ dỗ nam nhân của ta!

Ta coi các nàng như tỷ muội, các nàng coi ta như đồ ngốc!

Ta thiếu chút nữa nhảy dựng lên, may mà Phụng Nghi một phen kéo ta lại.

“Nàng muốn làm gì?”

“Đánh người!”

“Hơn nửa đêm?”

“Ban ngày ban đêm không liên quan.” Ta hỏi: “Ai dụ dỗ chàng? Xưng tên ra!”

Phụng Nghi cười khỏ: “Ta trước kia sao lại không phát hiện nàng là một bình giấm chua chứ?”

Ta nghiêm nghị nói: “Đây không phải là vấn đề ghen hay không, thọc gậy bánh xe loại sự tình này đề tiện vô sỉ, huống chi là ở dưới mũi ta đào chân tường!”

Phụng Nghi sắc mặt cổ quái, khụ một tiếng nói: “Ừm, vốn trong lòng nàng ta là một cái bánh, bây giờ thì biến thành chân tường... Lần sau không biết lại biến thành cái gì. Đừng nghe gió đã thấy mưa, mau ngủ, ngày mai nàng muốn làm gì ta cũng không quản nàng.”

“Chàng không phải là chột dạ đấy chứ? Ta nói cho chàng biết, chuyện này ta phải nói cho rõ ràng, chàng phải hiểu một chuyện, đó chính là, thăng thần thì được khoan hồng, kháng cự...”

Phụng Nghi trừng ta một cái, đuôi ngón tay bắn ra... Họ!

Cái người xấu xa này!

Cư nhiên lại dùng chiêu tại ma vực ấy! Chính là lần khiến ta không thể động đậy cũng không thể mở miệng nói chuyện! Bởi vì sau đó chuyện phát sinh quá nhiều, ta quên tính toán khoản ấy với hần!

Phụng Nghi coi ta như gối ôm kéo qua: “Ngoan, ngủ đi.”

Ta rất muốn cãi vã, gào thét, quyền đâm cước đá với phần tử tội phạm vạn ác này để tiết mối hận trong lòng. Thế nhưng, trong phòng rất ấm áp, rất yên tĩnh, trong lòng Phụng Nghi rất thoải mái...

Không bao lâu sau ta ngủ thiếp đi.

Bắt quá ngày hôm sau vừa mở mắt, ta đã nghĩ tới chuyện này!

Phụng Nghi chết tiệt dậy sớm hơn ta, lúc ta tỉnh lại trên giường chỉ còn mình ta, hần nhất định là chột dạ mới chạy trước một bước!

Ta phần hận bỏ khỏi giường, giẫm chân vang thình thịch. Hai con nhện ở ngoài cửa nhỏ giọng hỏi: “Tỷ tỷ đã dậy rồi?”

“À, ừ...”

Ta hơi sùng sốt, lên tiếng.

Các nàng lập tức hành động, đưa bung nước đưa cầm khăn đưa cầm xiêm y, còn có đưa muốn chải tóc thay ta.

“Không cần không cần.” Ta bây giờ tâm lý đang khó chịu: “Ta tự mình làm đi.”

Ôi, đường là mình tự đi, sự tình lại biến thành như ngày hôm nay, tuyệt đối là nguyên nhân của bản thân.

Bàn Tỉ động qua ba trăm năm, chính là rất vắng vẻ rất bí mật... Ngoại trừ Hôi Đại Mao chính là ta, thêm vào đó, ta vẫn là hôn mê bất tỉnh.

Nhưng từ sau khi ta tỉnh lại, ừm, hết thấy bắt đầu chậm rãi thay đổi. Đầu tiên là Đại Mao nói nhân thủ không đủ, có hai đồng tộc của hán đến nương tựa hán, hán hỏi ý ta, ta nói vậy đương nhiên có thể nhận. Sau lại có con nhện nhỏ tới xin đồ ăn, tiến tới lưu lại qua mùa đông, ta cũng nhận...

Về sau...

Ôi, thật ra không phải lỗi của người khác.

Hơn nữa, từ chối con nhện con chuột đói đông lạnh tùy thời sẽ chết này ngoài cửa, việc này ta cũng tuyệt đối làm không được.

Thế nhưng, bây giờ nên làm gì đây?

Ta ngồi ở đằng kia ngẩn ra một hồi, lấy loại trình độ này của ta tự mình muốn nghĩ ra một biện pháp chu đáo là không có khả năng, vẫn là chờ hỏi Phượng Nghi đi, Từ Hằng cũng đề nghị thế. Về phần tính sổ... Khụ, việc này có thể tạm gác lại sau khi hán ra xong chủ ý hăng động thủ, tục ngữ nói rất hay, gỗ cối xay giết lừa (1), khi cối xay chưa gỡ con lừa này vạn vạn không thể giết.

Ta ngàn vạn lần không thể nói lộ Phượng Nghi lại nắm sơ hở của ta. Vậy hán dám chắc càng thêm nói như đúng rồi, rằng hình tượng địa vị của hán trong cảm nhận của ta, sau bánh, chân tường, lại biến thành lừa... Hình tượng này còn không xong hơn cả hai cái trước.

Nhưng ta không tìm Phượng Nghi, hán cùng các vị tiền bối đi đỉnh Đông Dương. Nơi đó còn có rất nhiều tộc nhân của bọn họ, tuy rằng đi phía nam trú đông không ít, nhưng cũng có không ít là không đi phía nam. Bữa trưa hán là cũng không trở lại ăn.

“Sư công nói muốn để cho sư phó người nghỉ ngơi nhiều một chút.” Đại Mao thành thật, chừng chặc đằng hoàng nói: “Chắc sư công cảm thấy sư phó mệt nhọc, lại lời biếng xã giao, cho nên không đánh thức sư phó đi cùng.”

“Ta xem hán là có tật giật mình...” Ta nhỏ giọng nói thầm.

Đại Mao nói: “Sư phó muốn đi qua sao?”

Ta lắc đầu: “Không đi, lạnh như thế!”

Đại Mao không nói gì đứng đó một lúc lâu, còn nói: “Sư phó, có đôi khi ta rất kỳ quái, rốt cuộc sư công nhìn trúng chỗ tốt nào ở ngài.”

Ta thành thành thật thật nói: “Ta cũng vẫn không rõ, trở về người tự mình hỏi hán xem. Đại Mao, người ngồi một lát, chúng ta trò chuyện.”

“Ừ.”

Hán ngồi trên ghế bên cạnh ta.

Ta tỉ mỉ đánh giá mặt hán, Đại Mao thoát nhìn còn có vẻ thành thực hơn ta một chút, chủ yếu là chòm râu kia của hán cho hán thêm một chút cảm giác tang thương và chừng chặc. Có điều phần lớn thời gian ta cũng cảm thấy hán là một, ừm, tựa như đệ đệ.

“Đại Mao à, người mỗi ngày quản một đồng việc lớn như thế, nhất định rất mệt nhọc rất phiền lòng phải không?”

Ta toàn chỉ tay năm ngón, việc bắt hán làm hết.

Suy nghĩ một chút, ta cũng thật là có lỗi với hán.

“Sao có thể chứ.” Hán vỗ chân: “Có việc chung quy tốt hơn vô sự rồi hơi. Lại nói, ta làm việc này. Tuy rằng không tính là quyền cao chức trọng gì, thế nhưng trong động ngoại trừ sư phó người, ai không ngoan ngoãn với ta? Khí phái nhất hồ bá ứng cũng có chứ? Hờ, nhân gian nói tể tướng là dưới một người, trên vạn người, ta đây lớn nhỏ coi như là quan đi? Vậy ta nên gọi là gì tướng đây?”

Ta nháy mắt mấy cái, tức giận nói: “Nội tướng (2).”

Hán xì mặt: “Sư phó, gì tướng cũng được, nhưng nội tướng làm không được đâu.”

Mất thấy đề tài sắp bị hán kéo xa, ta vội vàng vòng về.

“Trong động nhân tâm không đồng đều, người vẫn luôn không nói cho ta biết.”

“A, chuyện này áy à.” Đại Mao lắc đầu: “Sư công cũng nói không cần nói cho người mà. Với cả, nói cho sư phó người, người lại có biện pháp gì hay?”

Ta không có...

Ta vô năng...

Đầu của ta lại gục xuống.

“Hôm thành thân, còn có nội tặc đưa người tới quấy rối? Những người đó là núi nào phái nào?”

Nói đến ngày đó, vẻ mặt Đại Mao cuối cùng không thoải mái an ổn giống như vừa rồi: “Đều là ta quân giáo không nghiêm, mới có thể có loại bại hoại như thế, nếu không có Ngao thiên quan, ngày đó thật sự là sẽ sơ suất to. Nếu như quấy rầy hôn lễ của sư phó với sư công, ta đây chính là chặt đầu tạ tội cũng vô dụng. Đám nhãi con này, đối xử với bọn chúng càng tốt, bọn chúng càng không coi ra gì, ngày lành sống quen, quên hết ngày khổ, cảm thấy ăn ngon uống ngon bây giờ đều là đương nhiên, ăn chán, có ầm no nghĩ phú quý, ta không thể cho hấn, hấn liền cho rằng chúng ta là kẻ thù của hấn, giống như chướng ngại vật, vong ân phụ nghĩa, quả thực không bằng heo chó! Mẹ nó, ta sao lại nuôi một đám như thế!” Đại Mao càng nói càng kích động, mặt cũng đỏ lên.

“Đại Mao, người, chuyện nội tặc kia, không phải trách nhiệm của người, người đừng phiền lòng vì chuyện đó.”

Đại Mao lắc đầu: “Thật ra ta sau đó nghĩ, là chuột chính là chuột đi, đó là trách nhiệm của ta, ta không quản tốt, ta xử trí hấn cũng là nên làm. Vẫn hơn là nhện. Nếu là nhện, trong lòng sư phó sẽ càng khó chịu đi?”

Ta cúi đầu, Đại Mao nhưng thật ra nơi chốn đều nghĩ thay ta, ngay cả tâm tình của ta cũng lo lắng.

Đúng vậy, nếu như là nhện, vậy ta lại càng...

Làm sao mà chịu nổi.

“Sư phó, trong lòng người, rốt cuộc là tính thế nào? Là muốn chinh đốn một chút, hay là dứt khoát đuổi sạch, vẫn là không nhọc lòng không lời thôi, tiếp tục sống như ngày trước?”

Chú thích

(1) sau khi xây xong thì giết chết con lừa đã kéo cối xay, chỉ hành vi ăn cháo đá bát ↑

(2) nội tướng: chỉ thái giám ↑

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Lựa chọn

“Sư phó? Sư phó?”

Ta giương mắt nhìn hấn.

“Người nghĩ cái gì thế? Ta hỏi người kia.”

Ta cúi đầu.

Thật sự là, chuyện không hay ho.

Bàn tay ta nắm chặt, lại buông ra.

Xa xa, vị trí nhà kho phía sau truyền đến một tiếng thét chói tai.

Hỏi Đại Mao sừng sốt, sau đó tay ta vẫy, một sợi tơ từ ẩn mà hiện, mảnh hơn sợi tóc không bao nhiêu, kéo căng, từ đằng xa kéo về đây.

Kéo tới, là một con nhện tinh mảnh liệt giữa không ngớt.

Ta nhận ra, nàng chính người là ngày hôm qua, nói hăm mộ ta.

Nàng vốn giấy dựa rất lợi hại, sau khi bị tơ nhện kéo qua chỗ rẽ, nhìn thấy ta và Hôi Đại Mao ngồi dưới hành lang uống trà, nàng ngược lại không giấy giữa nữa.

Cũng đúng, bị thấy mất rồi, giấy giữa hơn nữa cũng giấy không ra.

Đại Mao sừng sốt, nhìn nhìn ta, lại nhìn nhìn con nhện bị trời kéo tới.

Lúc này ta nghĩ lại là chuyện chẳng liên quan chút nào.

Trước kia, ta từng đặt tên cho đám nhện, có điều các nàng phần lớn không hài lòng. Ta cho rằng những cái tên này rất hay mà, hoàn toàn chiếu theo quy phạm của thời đại này, Phụng Trục Trĩ Trĩ các loại, có gì không tốt? Ít nhất hay hơn so với chúng ta vào Đào Hoa quan, sự tỵ cho mỗi người một cái số thứ tự chứ? Vì các nàng đều nói không thích, về sau ta cũng không lười thôi nữa, với lại, ta cũng thực sự không nhớ được những cái tên Phong Hoa Tuyết Nguyệt của các nàng...

Tỷ như bị kéo tới trước mắt này, ta nhìn chăm chăm hơn nửa ngày, mới nhớ ra nàng tên là Tuyết Trúc.

Tên rất kỳ quái.

Trong tay nàng còn đang nắm nửa cái tay nắm gỗ, chính là cái trên cửa nhà kho, sau đó, có lẽ là vừa rồi khi bị tởn nhện cuốn lấy giấy giữa quá lợi hại, móng tay có hai cái bị bung ra, đang rướm máu.

“Ngươi làm cái gì vậy?” Đại Mao đứng dậy.

“Ta... Ta đi qua đằng sau, nhìn thấy...” Nàng hoảng loạn giải thích, hai mắt đăm lẹ mê ly, điềm đạm đáng yêu: “Ta chính là đi qua, kết quả đột nhiên bị tởn nhện trói lại... Tỷ tỷ, ta không làm chuyện xấu, ta không làm gì!”

“Ừ, ngươi phải trèo lên cái thang ba tầng, qua cầu độc tuyến, còn phải nắm dây thừng đu trên không, mới có thể nắm được cái tay nắm cửa này...”

Đi qua? Là ta quá ngốc hay là nàng quá ngốc? Loại lấy cớ này ai tin chứ.

Nàng ngậm miệng lại.

Đại Mao hung tợn trừng nàng.

Nàng quay đầu đi, không giải thích nữa, cũng không xin tha.

“Ngươi là đồ vong ân phụ nghĩa...”

“Vong ân của ai? Phụ nghĩa của ai?” Nàng the thé nói, bộ dáng điệu ngoạn bình thường toàn bộ không thấy: “Nàng xưa đuổi chúng ta giống như mèo chó nuôi! Vậy thì đến gọi thì đi! Cho dù ở nơi khác chúng ta cũng sẽ không đói chết! Đi theo nàng có chỗ tốt gì?”

“Ta không bảo các ngươi đi theo ta...” Ôi, tiếng nói của ta không cao bằng nàng. Có lý không ở tiếng cao chứ?

Có lẽ giọng nàng lớn như vậy, bởi vì nàng chột dạ, có lẽ không.

“Mới vừa nói tặc, đây liền lòi ra một nội tặc.” Đại Mao nhìn nhìn ta: “Su phò, người xem, thật sự không thể lại giống như trước kia.”

Ta không để ý tới hần, hỏi Tuyết Trúc: “Ngươi muốn đi vào nhà kho lấy cái gì?”

Nàng chỉ trừng ta, không nói lời nào.

“Đại Mao, mang theo nàng, chúng ta đi.”

Lúc đứng trước cửa nhà kho, cái tay nắm cửa kia gãy nửa bên.

“Nếu như ngươi không định mở cái cửa này ra, trận pháp ở đây sẽ không bị kích thích, tởn nhện cũng sẽ không trói ngươi.”

Ta khề đầy một cái, cửa mở ra.

Bên trong không có thứ gì, lung tung chất đống chỉ là mấy cái hộp lễ, giấy đỏ và dải lụa rải rác dưới đất còn chưa thu dọn.

“Ngươi muốn mở cửa, muốn tiến vào, giờ thì sao? Ngươi vào được rồi, ngươi còn muốn làm cái gì?”

Nàng nhìn nhà kho trống rỗng: “Các... Các ngươi sớm đòi đồ đi rồi?”

“Ta còn tưởng rằng các ngươi đều biết rồi, có điều xem ra không phải, ít nhất ngươi không biết. Những thứ ở đây ngày hôm qua đã thu dọn xong, giữ ở chỗ khác, ta không biết là chính ngươi muốn đến lấy cái gì, hay là người khác xúi giục ngươi đến lấy cái gì, tóm lại ngươi đi một chuyến uống công, còn làm cho chính mình... biến thành như bây giờ.”

Ánh mắt của nàng tròn tròn, nhưng lần này phần hận cũng không phải nhắm vào ta và Hối Đại Mao.

“Là chính ngươi muốn tới, hay là ai châm ngòi ngươi tới?” Đại Mao hỏi nàng.

Nàng cũng không nói chuyện, môi cắn chặt, cũng sắp cắn xuất huyết.

“Phải, ta không có ân huệ gì với các ngươi, đối với khác, các ngươi cũng không tất sẽ đói chết, cũng có thể sẽ học được phương pháp tu luyện. Nhưng ít nhất, ta chưa từng ra lệnh các ngươi, cũng chưa từng muốn lợi dụng các ngươi, hại các ngươi. Có lẽ ngươi cho rằng ấy chẳng là gì, các ngươi có lẽ cảm

thấy ta vụng về ngu dốt, các người cảm thấy các người thông minh, tiền đồ rộng lớn, cho nên, các người muốn không từ thủ đoạn, muốn ăn cắp, muốn nói dối, muốn đả thương người khác... Ta nghĩ, thông minh như các người, ta cả đời cũng không muốn.”

Đúng vậy.

Ta hiện tại rất cuộc hiểu. Ta rất ngốc, thế nhưng các nàng, thực sự thông minh sao?

Ta vẫn tiếp tục làm đồ ngốc của ta đi... Có điều, ta nghĩ ta vẫn là cách những người thông minh này, xa một chút thì tốt hơn.

“Đại Mao?”

“Dạ?”

“Lấy ra rễ linh la nước nguyệt giản vân vân mà ta tồn, có bao nhiêu lấy bấy nhiêu, lấy ra hết, mặt khác, kêu mọi người, đều ra ngoài quảng trường.”

“Sur phó, người muốn làm gì?”

“Không làm gì, chính là, ngày đã không thể cứ thế trôi qua vậy nên làm gì thì làm thế đi.”

Đại Mao liếc mắt nhìn ta, đứng không nhúc nhích.

“Sur phó, nếu không, chờ sur công trở về lại...”

“Không sao, việc này nên ta tự mình làm, không thể mọi chuyện đều để hần làm thay ta.”

Đại Mao đáp ứng một tiếng, vừa lớn tiếng gọi Chu Anh Hùng bọn hần, vừa đi ra ngoài

“Người cũng cùng qua đây đi.” Ta nói với Tuyết Trúc. Thật ra nói cũng là nói vô ích, nàng vẫn còn bị trói đấy, ta nắm tơ nhện, nàng phải đi theo.

Ta hần là nghĩ thoải mái chút, ngay từ đầu coi toàn bộ con nhện con chuột trong động thành người nhà chính là sai. Thật ra ta hần là coi mình như chủ cho thuê nhà, xem bọn họ đều là khách trọ.

Đại Mao làm việc tốc độ rất nhanh, rất nhanh, có chút đạo hạnh đều bị kêu đến, chuột đứng một bên, đám nhện đứng một bên, đang nhỏ giọng nghị luận.

Đại Mao chỉ huy Chu Anh Hùng bọn hần nâng cái bình cái rượu nặng nề ra, bỏ xuống.

Ta chậm rãi đi ra, Tuyết Trúc co rúm lại theo sát bên cạnh ta.

“Mở ra đi.”

Hỏi Đại Mao và Chu Anh Hùng mỗi người một bên, mỗi người mở ra nắp cái bình và nắp cái rượu.

Một mùi thơm ngát nhàn nhạt tràn ngập, có chút ngọt ngào, giống như mùi kẹo vùng hoa quế.

“Ta biết, có không ít người, rất muốn làm cho tu vi lại tiến lên một cấp, rễ linh la, còn có nước nguyệt giản, mấy thứ này đều có thể khiến cho tu vi tăng vọt lên...”

Những thanh âm thì thầm kia dần dần biến mất.

Vào lúc này, mỗi đôi mắt hầu như đều nhìn chăm chăm cái bình và rễ linh la phía trước.

“Ta không biết các người biết từ đâu, dù sao, ta là tồn một vài thứ, có điều ta tự mình ném qua. Dùng cái này được công lực là rất khiến người ta hướng tới, giảm đi thời gian và công phu mấy chục năm, thậm chí đến trăm năm. Nhưng không làm mà hưởng chung quy phải trả giá rất lớn...”

Ta khẽ dặn Đại Mao mấy câu. Hần nhìn nhìn ta, sau đó đứng đàng trước nói: “Mọi người đều biết, động chủ đã thành thân, thành phu nhân của phượng vương, trăm ngày sau, còn có diễn nghị phong hậu, về sau có lẽ cũng sẽ không ở tại Bàn Ti động. Mọi người gặp nhau nhiều năm, ý của động chủ là, tuy rằng về sau nàng chỉ sợ không thể quan tâm mọi người, sắp phải ly biệt, những rễ linh la và nước nguyệt giản này coi như là lễ vật, mỗi người có thể tới lấy một loại, một khúc rễ linh la, hoặc là một lọ nước nguyệt giản, xem như một chút tâm ý của động chủ, từ nay về sau trời cao sông dài, chung quy còn có cơ gặp lại, đến lúc đó lại ôn chuyện.”

Phía dưới đầu tiên là cực tĩnh, sau đó giống như kích động.

Ta đứng đó, trong lòng một mảnh mờ mịt.

“Yên lặng một chút! Mọi người nghe ta nói!” Đại Mao kêu rất lớn tiếng, nhưng một lúc lâu phía dưới mới coi là toàn bộ yên tĩnh lại. Có cái thanh âm hô lớn: “Động chủ muốn bỏ chúng ta xuống có phải hay không? Bản thân có quý túc liền muốn đuổi chúng ta đi?”

“Quá tuyệt tình đi!”

“Rời đi nơi này bảo chúng ta đi chỗ nào?”

“Bây giờ là ngày đại tuyết, muốn đuổi chúng ta đi?”

Một mảnh kêu loạn, thanh âm ồn ào, âm ỉ đau đầu.

“Còn có thứ khác.” Thanh âm của Hối Đại Mao vang dội, át đi hỗn loạn bên dưới: “Trong tay ta, còn có tơ cửu trùng mà động chủ luyện. Loại tơ này một khi dính lên người, đời này cũng không thể có nửa phần phản bội làm trái đối với động chủ, ngay cả suy nghĩ một chút cũng không được, tơ này sẽ làm người ta muốn sống không được muốn chết không xong, nhận hết đau đớn giày vò, tuyệt đối không thể nào giải, có muốn lưu bên cạnh động chủ không muốn đi, tương lai cũng tuyệt đối sẽ không hai lòng, thì tới chỗ ta nhận một sợi, từ nay về sau sinh tử liên giao cho động chủ!”

Thốt ra lời này xong, phía dưới lại là lặng như tờ.

Ta ngồi một bên.

Đại Mao đứng đằng kia, trong tay siết một sợi tơ màu bạc.

Chu Anh Hùng bước qua, nắm tay siết chặt, bộ dáng dường như muốn đánh Đại Mao một trận, tới trước mặt hắn dừng lại, sau đó kéo ra một sợi tơ trong tay hắn, nắm chặt. Lúc lại giơ tay ra, sợi tơ bạc ấy đã không thấy.

“Ta đến chỗ nào cũng phải đi theo chủ nhân!” Hắn trừng liếc Hối Đại Mao một cái: “Ngươi thì sao?”

Đại Mao cười với hắn, phi một cước, đá hắn lăn sang một bên. Chu Anh Hùng gào một tiếng: “Ta nói cho ngươi, ta dùng tơ cửu trùng, vậy cũng chỉ nghe một mình chủ nhân, ngươi muốn động thủ động cước với ta ta vẫn sẽ đánh trả!”

Đại Mao liếc xéo hắn một cái: “Ngươi trả đi, ta chờ đấy.”

Hắn quay đầu: “Đi hay ở, mọi người nghĩ rõ ràng! Đây nếu như đã chọn, chính là không thể hối hận, không có đường lui. Ai lấy rẽ linh la, nước nguyệt giản, sau khi tuyệt ngừng liền rời khỏi Bàn Ti động. Chọn tơ cửu trùng, về sau liền... Hừ hừ... Không cần ta nói.”

Hắn quay đầu lại nhìn nhìn ta, ta gật gật đầu với hắn.

Nói tốt lắm.

Đại Mao cũng đặt tơ cửu trùng trên đài đá, bày song song với hai thứ trước. Sau đó, chính hắn cũng cầm một sợi tơ, dứt khoát bỏ vào trong miệng.

Phía dưới yên lặng có thể nghe được tiếng kim rơi.

Ta quay đầu nhìn Tuyết Trúc: “Ngươi chọn trước đi.”

Nét mặt của nàng đầu tiên là mờ mịt, sau đó trở nên rất phức tạp. Ánh mắt từ trên mặt ta, chuyển qua ba thứ đặt trên đài đá.

“Ngươi yên tâm, ta không muốn làm gì ngươi. Ngươi chọn xong đồ còn muốn đi, vậy tùy ngươi. Ta nói, đều giữ lời, hơn nữa, ở đây còn có nhiều ánh mắt nhìn như vậy.”

Ta nhẹ nhàng búng ngón tay, tơ trôi trên người nàng liền bung ra.

Nàng chậm rãi bò dậy từ trên mặt đất, từng bước một, đến gần đài đá, nhìn ba thứ phía trên, ánh mắt dừng lại lâu nhất trên nước nguyệt giản.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 180: Xuống bếp

Ta tưởng rằng nàng nhất định là muốn đi lấy rẽ linh la, thế nhưng con ngươi nàng xoay trái xoay phải, bỗng nhiên vươn tay — nắm lên chính là tơ cửu trùng.

Tơ ấy dính da thịt liền chậm rãi ngắn đi, một đầu kéo dài vào trong tay nàng, chỉ khoảng nửa khắc đã không thấy tăm hơi.

“À?” Đại Mao cũng sùng sốt: “Ngươi đây là... ngươi không muốn đi à?”

Nàng lúc này ngược lại thẳng thắn, về mặt bất cứ giả nào, quỹ xuống cái bịch đập đầu về phía ta mấy cái: “Tỷ tỷ, ta biết, ta làm chuyện sai lầm, tâm địa không tốt, thế nhưng nếu tỷ tỷ có thể cho ta đi, nhất định, cũng có thể cho ta lưu lại.”

Ta và Đại Mao liếc mắt nhìn nhau, này, thật sự là không rõ, vì sao lại biến thành như vậy.

Quả nhiên nữ nhân hay thay đổi, nữ yêu tinh cũng vậy. Cầm thù đến tận xương tủy với ta nàng vừa rồi còn biểu hiện, chỉ chớp mắt lại nguyên trung thành với ta! Chẳng lẽ nàng xem thấu cái gọi là tơ cửu trùng này thật ra là thứ thổi phồng dọa nạt người sao?

Ta đang ngẩn ra, nhưng nàng dường như là có suy đoán nào đó không tốt, đập đầu không ngừng bịch bịch bịch, trán máu tươi nhễ nhại đọng vào sàn đá cứng rắn.

“Việc này, ừm, không cần đập đầu, nguoi đứng lên đi.”

Nàng lau mặt, cũng lau sạch nước mắt nước mũi và máu trên trán, dường như căn bản chưa từng khóc cũng chưa từng đụng rách đầu, rất nhanh bò dậy đứng phía sau ta.

Đại Mao phản ứng nhanh hơn ta, hần sấp qua đây nhỏ giọng nói: “Sur phó, nếu không, người tránh đi, ta ở chỗ này xem là được. Người ở chỗ này, bọn họ có lẽ sợ bên này vừa ra cửa động liền bị rã rạc...”

Cái loại chuyện mất phẩm giá ấy ta không thêm làm, nhưng người khác có thể sẽ lấy bụng bản thân đo lòng ta.

“Được rồi. Vậy nguoi đề ý, có việc nguoi biết...”

“Ta biết, ta chắc chắn lập tức hô to ‘Sur phó cứu mạng’!”

Ta thiếu chút nữa bị hần chọc cười, nhưng chỉ thiếu chút nữa thôi.

Ta vừa về phòng, đón đầu gặp phải Phượng Nghi và Từ Hằng.

“Nguoi làm sao?”

“Ta?” Ta sờ sờ mặt: “Làm sao vậy?”

Tầm mắt Từ Hằng lướt qua vai ta, nhìn về phía cánh âm ỉ, đầu người cuộn cuộn phía sau ta.

“Nguoi đang... làm cái gì?”

“Hả?” Ta quay đầu lại nhìn nhìn, cảm khái muôn vàn: “Đãi cát trong sóng lớn.”

Mặc dù ta nói râu ông nọ cắm cằm bà kia, thế nhưng hần hiển nhiên là nghe hiểu, có chút ngoài ý muốn khẽ cười: “Thật sự là không thể ngờ được, thế nào, thừa dịp chúng ta không ở tự mình lập uy?”

“Không phải, ý của ta là, muốn đi thì đi, muốn ở thì ừm, ta nghĩ có lẽ ta cũng sẽ lại thu mấy đồ đệ, dạy dỗ cho tốt, ngày khác xuất môn cũng tiền hô hậu ủng uy phong phần chấn.”

Có điều, Phượng Nghi sao không nói lời nào.

Ta quay đầu, nghi hoặc nhìn hần.

“Nàng sớm nên làm như vậy.” Hần nói, xoay người vào sân.

Ta sững sốt, sai bước đuối theo.

Người nào chứ, ta bây giờ cũng không phải văn bối của hần, còn dùng loại giọng điệu tựa như dạy dỗ hậu bối này nói chuyện với ta!

Ta nhưng là vợ của hần, chúng ta ngang hàng!

Từ Hằng cười trộm một bên, ta trừng hần một cái, hần buông tay áo, quang minh chính đại lộ ra tám cái răng cười với ta.

“Ta phát hiện nguoi người này biến thành xấu.”

Hần cho ta một câu: “Người tốt không trường mệnh, người xấu mới sống lâu.”

Ta 囧, còn thật sự gật đầu: “Nguoi nói rất đúng! Ta cũng nên học làm người xấu! Đến, đọc với ta, học tập cho tốt, giành làm người xấu!”

Lần này đến phiên hần 囧: “Từ này của nguoi quái thật, học được từ đâu?”

“Từ không quan trọng, quan trọng là, làm người tốt vô dụng, người khác đều muốn bắt nạt nguoi. Làm người xấu rất tốt, khiến người khác sợ nguoi,

không dám chọc giận người, thật tốt ha.”

Hắn không cười.

Ta cười cười, cũng cười không nổi.

Đúng vậy, thói đời này không thịnh hành người tốt, ngay cả người của gia tộc người, vợ người, thù hạ của người... đều cảm thấy người tốt dễ bắt nạt.

Ta nghĩ, có lẽ Phụng Nghi luôn bày cái mặt thôi với người ngoài, mang cái giá thật cao, với ai cũng khinh thường, châm chọc khiêu khích, cũng là một việc bất đắc dĩ mà làm.

Ta ở trong phòng vẫn có chút đứng ngồi không yên, thấp thỏm chuyện phía trước. Phụng Nghi ngẩng đầu nhìn ta: “Nàng không yên lòng, vì sao không đi xem?”

Ta bỏ tay xuống, cười khỏ nói: “Ta sợ ta đi, đến phiên người khác lo lắng.”

Từ Hằng cười: “Chuyện nào có đáng gì, không đi cũng có thể xem được mà.”

“Ừ, nhưng ta cảm thấy ta dường như có chút, muốn nhìn, lại sợ nhìn...”

Từ Hằng vung tay áo xuống, tường đối diện xao động giống như cơn nước, ta nhìn thấy tình hình quảng trường lớn phía trước hiện ra.

Oa, chiêu thức ấy, không phải chiêu số của Phụng Nghi sao? Hắn cũng biết?

“Cái kia...”

“Muốn học sao? Ta có thể dạy người, cũng không khó.”

“À há.”

Ta quay đầu nhìn tường ấy.

Giữa sân cũng không có vẻ lộn xộn, Đại Mao và Chu Anh Hùng bọn hắn một đứa nhìn về linh la, một đứa nhìn nước nguyệt giản, chỉ có tơ cửu trùng không có người coi.

Có người đi lên phía trước, bước chân rất nhanh, cầm một khúc linh la, không quay đầu lại liền đi ra ngoài.

Nhìn đến đây, ta không thể nói rõ... Không phải rất khó chịu, nhưng cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Mặc dù biết nhất định sẽ đi rất nhiều người, nhện cũng vậy, chuột cũng thế, đều có. Thế nhưng thực sự nhìn thấy bọn họ không quay đầu lại mà đi, ta vẫn cảm thấy trong lòng không dễ chịu.

Thế nhưng, ánh mắt lại xoay qua, cầm tơ cửu trùng, cũng có...

Hồi Mi, còn có con chuột nhỏ bình thường bị sai xoay quanh bên người Đại Mao, còn toàn bị hắn đá mông, mấy con nhện nhỏ theo ta tới Bàn Ti động sớm nhất, bọn họ đều đơn độc đứng ở một bên, đứng phía sau Đại Mao, tuy rằng ít, so với nhân số cầm đồ rồi đi, ít hơn nhiều, nhưng nhìn bọn họ đứng ở nơi đó, dùng một loại vẻ mặt rất bình tĩnh, nhìn những người rời khỏi này, ta cảm thấy, cảm thấy được rất vững tâm.

Ngày này qua rất nhanh, thế nhưng ta lại cảm thấy hôm nay rất chậm.

Mãi cho đến khi bầu trời tối đen, còn có một nửa người, chưa có lựa chọn.

Bọn họ đang do dự.

Có lẽ bọn họ không muốn đi, thế nhưng không cam lòng từ nay về sau bị tơ cửu trùng ràng buộc, có lẽ bọn họ muốn rời đi, lại lo lắng tiền đồ tràn ngập nguy hiểm.

Ta hiểu, bản thân ta chính là một người do dự thiếu quyết đoán.

Ta cũng biết, đối với đại đa số con nhện và chuột mà nói, ra quyết định này thật sự không dễ dàng.

Phụng Nghi vung tay áo, bộp một tiếng vỗ một cái trên trán ta: “Đừng ngốc, Đại Mao bọn hắn không ở, những người khác cũng không ở, cơm ăn cái gì phải tự nâng lo liệu.”

Ta vén vén tay áo: “Được, các chàng muốn ăn cái gì? Chỉ cần các chàng nói ra, ta sẽ lo liệu được!”

Từ Hằng cười: “Ồ, cũng thật là muốn ném thử tài nấu nướng của người. Ta cảm giác hình như từ trước đến giờ chưa từng ăn cơm người xuống bếp làm nha.”

Phượng Nghi đầu cũng không nâng, ném qua một câu: “Dùng phép thuật không tính.”

Ta khề cần môi: “Không dùng phép thuật ta cũng có thể làm.”

Từ Hằng cười theo: “Đúng vậy, người đuổi mọi người đi rồi, chưa biết chừng sau này người toàn bộ phải dựa vào chính mình rửa tay làm canh, vẫn là từ giờ trở đi học hiền huệ đi.”

Kiếp trước ta làm com quả thực không được tốt lắm, kiếp này lại càng rất... Khụ, rất không hiền huệ. Phía sau nhà còn có phòng bếp nhỏ, nhưng ta một lần cũng chưa từng vào. Ôi, mấy năm nay qua cũng coi là sống an nhàn sung sướng, mười ngón không dính nước mùa xuân, đối với yêu tinh mà nói, vốn ăn mặc ở cũng không phải chuyện gì quan trọng nhất thiết.

Ta búng ngón tay, củi trong bếp tự mình đốt, ngọn lửa rẹt bốc lên cao ba thước, dọa ta lui về sau một bước.

Đây không tính là dùng phép thuật, ờ, chẳng qua là nhóm cái lửa.

Không được, thể này quá mạnh, ta đang muốn nấu com không phải muốn đốt than.

Nhỏ một chút nhỏ một chút lại nhỏ một chút, ừ, như vậy gần được.

Ta vò gạo nấu com, lại không biết cho bao nhiêu nước mới vừa, thả rằng cho nhiều, không thể cho quá ít. Ta múc hai gáo nước thêm vào, lại nhìn nhìn giỏ đồ ăn, đồ ăn bên trong ngược lại rất phong phú, ta chọn một mớ cải xoong, đậu hũ, ừ, còn thuận tay lấy ra một miếng thịt.

Được rồi, ta từng làm com... Ừm, chính là lâu lắm không làm

Ta vén tay áo lên, cầm dao, xoẹt xoẹt xoẹt thái cải xoong trước, lại đi chặt thịt...

Được rồi, xào rau không khó, đổ dầu, đúng đúng, còn phải rắc hành thái gì gì đó...

Ta ngừng lại, ngẫm ngẫm trái phải.

Ừm, hành ở đâu?

_____

“A, đến xem thử tôi nay có gì ăn ngon.”

Từ Hằng cười dài cùng vào ngồi với Phượng Nghi, ta bày xong đôi đĩa cuối cùng, có chút chột dạ rụt trong ghế tựa: “Ừm, com rau dưa... chấp nhận một chút đi.”

Từ Hằng không nói chuyện, chỉ cười nhìn Phượng Nghi. Hắn tuy rằng không nói, nhưng ngụ ý ba chúng ta đều hiểu — tay nghề của ta nếu chẳng ra gì, hắn coi như chấp nhận cũng miễn cưỡng một lần, thế nhưng Phượng Nghi phải chịu cả đời.

“Ừm, nếm thử đi.”

Ta gấp một miếng đậu hũ cho mỗi người bọn hắn, sau đó chính mình cũng gấp một khối.

Cắn —

Đậu hũ rán hơi quá, dính dính, um, vị muối có hơi ít.

Chính xác mà nói, hình như, đã quên cho muối.

Cải xoong xào thịt băm còn tạm được, thịt băm hơi răn, cải nửa sống nửa chín, cái này nhưng thật ra không quên cho muối, có thể là vì bù đắp khuyết điểm của đậu hũ, vì thế cho gấp đôi.

Com ừm... Nước hơi nhiều, nhão nhão, ở giữa cháo và com khô.

Nói đến đây ta phải bội phục Phượng Nghi và Từ Hằng, món ăn như thế mà bọn họ còn rất cổ vũ, không xoi mói không ghét bỏ đều ăn, ngay cả canh trứng cũng uống hết, lộ ra hoa văn quần vẽ trên đáy bát canh lớn.

“Rất tốt, lần đầu tiên xuống bếp, có thể làm được như vậy không dễ dàng.” Từ Hằng đầu tiên là khẳng định thành quả lao động của ta: “Có điều, lần sau đừng cuống, từ từ sẽ được.”

Phượng Nghi tao nhã uống ngụm trà, thoát nhìn trà này là làm cho hắn hài lòng nhất tối hôm nay: “Tạm được, còn phải học làm cho tốt.”

“Tại sao là ta học? Chẳng học làm cho ta không được sao?”

Phượng Nghi chỉ chỉ tường: “Nàng xem.”

Ta quay đầu, trên quảng trường chỉ có tầm một phần năm người còn chưa có chọn, rất nhiều khuôn mặt quen thuộc lần không quen đều không thấy.

Ta có chút mờ mịt: “Bọn họ... đều đi rồi à?”

Mặc dù ta cho bọn họ lựa chọn, thế nhưng, trong lòng ta cảm thấy...

Có chút khó chịu.

Phượng Nghi chọc chọc bả vai ta, lại chỉ chỉ một hướng khác. Ta quay đầu, nhìn về phía Phượng Nghi chỉ, Đại Mao đứng phía đó.

Phía sau hắn có rất nhiều... rất nhiều chuột và nhện, mà tơ cừu trùng trên bàn đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Bọn họ châu đầu lại nói chuyện, có người vô cùng buồn chán ngồi dựa, còn có người dứt khoát lấy thẻ trúc ra đánh bài.

“Ừ, xem ra nàng vẫn còn rất có nhân duyên ha.” Phượng Nghi vỗ vỗ vai ta: “Chúc mừng nàng, về sau còn phải thu xếp cho nhiều cái tàu há mồm như vậy, không dễ dàng đến đâu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 181: Xuất hành

Đi hơn phân nửa, lưu lại non nửa.

Đại Mao vẫn rất vui mừng, mặc dù nhắc tới những con chuột tinh rồi đi chửi như tát nước thao thao bất tuyệt, thế nhưng nhắc tới những người lựa chọn tơ cừu trùng lưu lại, là biến ngay về giận, thành khen không dứt miệng.

Ta luôn cảm thấy hần hần là nên nói cái khác, nhưng Đại Mao có đôi khi miệng rất chặt, vòng tới vòng lui chính là không mở miệng, hơn nữa bây giờ lại càng quá phận, rất nhiều chuyện đi hỏi thẳng ý Phượng Nghi, ta cảm giác ta đây chủ động vốn là quyền uy không có mấy lạng bây giờ càng nhẹ nhàng, nổi gió một cái là có thể thổi bay.

Trái lại Tuyết Trúc kia, bây giờ chạy trước chạy sau thế nhưng rất chịu khó, uyển chuyển hỏi thăm khi nào có thể chính thức báỉ sư học bản lĩnh. Nàng bây giờ dường như chẳng còn kiêng dè cái gì, nói thẳng: “Tỷ tỷ, chờ báỉ sư xong ta cũng gọi người sư phó giống như Đại Mao ca, dù sao giờ trên người có tơ cừu trùng trời buộc, đã nói thật thì cũng làm thật. Ta muốn học được bản lĩnh một sợi tơ trời ta tại chỗ kho sau của người — có thể dạy ta chứ?”

Ta không biết bọn họ cần bao lâu, mới phát hiện cái tơ cừu trùng ấy thật ra chẳng qua là... Dù sao không có cái loại công hiệu thần kỳ thời phỏng đó.

Có lẽ là ảo giác của ta, ta cảm thấy bọn họ đột nhiên đều trở nên thần nhiên hơn rất nhiều, làm việc kiên định. Đại Mao nói năm sau sẽ làm một đại hội thi khảo, tuyển chọn ưu tú cho ta thu làm đệ tử.

Ta cảm thấy thế đạo này biến hóa thật mau, nhưng Phượng Nghi lại nói: “Ta không phải đã nói rồi sao? Chuyện này nàng vốn nên làm. Không phải ai cũng vong ân phụ nghĩa, nhưng bọn họ dù sao cũng phải có một tiền đồ đằng trước chứ? Trước kia các nàng ở Đào Hoa quan, cũng không có câu nói xuất sư sao? Là xuất thật hay xuất giả không bàn, quan chủ cũng dạy các nàng bản lĩnh chứ? Thịnh thoảng còn có giảng pháp, mọi người các nàng có phải rất thành thật hay không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy nàng hiểu nàng làm lỗi ở đâu rồi?”

Ta ho một tiếng: “Nè, Đại Mao vừa rồi hình như có chuyện chưa nói, dám chắc giấu giếm ta cái gì. Chẳng có biết hay không?”

Phượng Nghi liếc mắt nhìn ta: “Muốn biết?”

“Muốn!” Đây không phải lời thừa sao.

“Ừm, nếu như tâm tình ta tốt...” Phượng Nghi lười biếng nói: “Đến, nướng tử, bày tỏ bày tỏ thành ý của nàng.”

Ta lập tức chân chó đi vòng qua sau lưng hắn bóp lưng.

Trong phòng đã thiêu giường đất. Chúng ta ban nãy vây quanh bàn nhỏ bóc vỏ quýt, ta bóp vai cho hắn. Vừa rồi trên ngón tay có chút hương quýt màu

vàng chanh nhạt dây lên áo lót trắng như tuyết của hắn.

“Ừm, Đại Mao tính toán rất hay. Người ngoài luôn muốn dò la chúng ta, chúng ta cũng phải nghe ngóng người khác một chút chứ.”

“Hả?” Ta cũng từng muốn dò la người khác, thế nhưng ta cảm giác thủ hạ của mình không có không có cái loại nhân tài cao cấp như Vô gian đạo.

“Nàng cứ lần lữa, Đại Mao cũng mượn cơ hội tung ra một đám chuột nhện, thăm dò thăm dò người khác...”

“A, vậy nguy hiểm biết bao.”

“Nguy hiểm cái gì chứ, cũng không phải bảo bọn họ làm việc gì nguy hiểm, chính là nhìn thấy cái gì, nghe thấy cái gì, nhớ kỹ, khi rảnh rồi đi ra để lộ tin tức là được. Nàng khoan hãy nói, bọn họ ở đâu cũng là con tôm con tép, sẽ không làm cho người ta chú ý, tin tức lớn bọn họ hẳn là cũng dò không được.”

“Như vậy, được không?”

Vừa rồi nói với Từ Hằng chúng ta phải học làm người xấu, thế nhưng việc này hoàn toàn không phải nói một tiếng học làm, lập tức có thể làm được.

“Nàng cảm thấy không được?”

“Không phải, chàng biết, ta ấy à, chính là... Khụ, thật ra ta nếu không phải sinh là nhện, mà là một người bình thường, ta khẳng định là loại nhát gan sợ phiền phức an phận thủ thường.”

Hắn hừ một tiếng: “Ta sớm đã nhìn ra.”

“Hi, đáng tiếc bây giờ chàng đã là người của ta rồi, đổi ý cũng không còn kịp nữa!” Ta đánh bạo, vừa cười tà vừa nheo một cái trên mặt hắn. Cảm giác không tồi, lại nheo cái nữa.

Ừ, người ta thường nói, mộng hồ không thể sờ, nếu là ta nói, mặt phượng hoàng cũng không phải không thể tùy tiện nheo, sau khi nheo... Ừm...

Phản kích của Phượng Nghi tới vừa vội vừa hung, cuối cùng môi ta sưng lên, mắt cũng không mở ra được, người quả thực giống như đồng bùn nhão, đáng sợ chính là, ta lại còn cảm thấy làm một đồng bùn nhão cũng rất hạnh phúc...

Ta nhào người trên bả vai hắn nhỏ giọng nói: “Ừm, người khác yêu đương đều sẽ nói một vài đề tài có lãng mạn, hoặc là có chiều sâu, chúng ta hình như cũng chưa từng nói với nhau về đời người này, lý tưởng này...”

Hai má Phượng Nghi hơi đỏ, trong ánh mắt là ánh nước, ừm, dùng một từ thô tục để hình dung chính là xuân tình nhộn nhạo, làm ta nhìn mà vừa chảy nước miếng, vừa ăn eo mình — có lòng mà lực không đủ.

“Nàng là người sao? Nàng có lý tưởng sao?”

Ta bị hắn đã kích trực tiếp như vậy tức giận trừng mắt, thế nhưng, Phượng Nghi nói chính là sự thực, việc này, ta đích xác không phải người, hơn nữa bản thân ta cũng quả thực chả có lý tưởng gì.

“Được rồi,” hắn sờ sờ đầu ta tựa như vỗ về con mèo nhỏ: “Có phải mùa đông quá nhàm chán, hằng ngày buồn trong động, nàng nhàn rồi nghĩ vớ vẩn cộng thêm dân vật hay không, vậy cũng không tốt, ta và Từ Hằng thương lượng một chút, chúng ta đi ra ngoài giải giải sầu.”

“A?” Trước mắt ta sáng ngời: “Chúng ta đi hưởng tuần trăng mật?” Ta không để ý hắn nói muốn thương lượng một chút với Từ Hằng, hoàn toàn xem nhẹ.

“Tuần trăng mật?” Phượng Nghi thường thức cái từ này: “Nàng nếu muốn gọi như vậy cũng được.”

Ta kích động!

Trăng mật oi trăng mật!

Trăng mật oi trăng mật!

Ừm, tuy rằng bây giờ là mùa đông, thế nhưng phượng nam nhất định vẫn còn ấm áp. Chúng ta có thể đi nơi còn nóng hơn, tỷ như, một hải đảo nào đó, ánh mặt trời rực rỡ, biển xanh cát bạc, ừm, không biết Phượng Nghi có chịu thử quần bơi tam giác hay không? Khả khả khả... Ta vừa cười trộm vừa lau quệt nước miếng ở khóe miệng.

Ừm, chuyện có thể làm rất nhiều? Chúng ta còn có thể đi tắm suối nước nóng, chơi thuyền trên hồ, hoặc là tìm một chỗ yên tĩnh, nhà tranh rào trúc, nằm nghe mưa đêm...

Chờ đến hai hôm sau, ta liền phát hiện ta kích động vô ích...

Kế hoạch xuất hành: đi đến đâu tính đến đó... Ta 囧, nhưng tự do tự tại cũng rất tốt.

Nhân số xuất hành: ba người. Phụng Nghi, ta, Từ Hằng. Ta lại 囍.

Nào có trắng mặt ba người chứ...

Đương nhiên ta không ghét Từ Hằng, ta cũng rất muốn hấn ở lâu mấy ngày, mọi người chúng ta cùng ở chung nhiều hơn, nhưng lời nói của Phụng Nghi lúc trước, hoàn toàn dẫn ta đi nhằm sang hướng khác.

Đại Mao rất vui mừng, bảo chúng ta chơi cho vui, chơi cao hứng chơi hài lòng, không cần lo lắng trong nhà. Ta có chút bứt rứt, cảm giác việc việc đều để Đại Mao làm phúc đều để ta hưởng, thế nhưng nhìn Đại Mao lại là biểu tình ngọt như đường, ta quyết định, chờ ta trở lại sẽ gánh vác trách nhiệm, làm một động chủ và sự phó xứng chức! Đại Mao mặc dù cũng không cầu tiến tới như ta, thế nhưng đây là một thế giới thế giới nói thực lực, cho dù dùng roi quất phía sau, cũng phải bắt hấn lại dụng công tu luyện, lại lên một tầng mới được.

Ba người chúng ta rời khỏi Bàn Ti động, liên tục mấy ngày đại tuyết, nơi nơi một mảnh trắng xóa. Từ Hằng là một bộ áo xanh, Phụng Nghi thì lại là bạch y bay bay, duy độc ta bọc giồng một con cạp cái, trong ba tầng ngoài ngoài ba tầng. Mặc dù có thể vận công đuổi ám, thế nhưng ta nhìn thấy một mảnh tuyết như thế, liền đặc biệt cảm thấy mình không có cảm giác an toàn, thế nào cũng phải bọc thật dày mới cảm thấy thân thể và tâm lý cùng ấm áp lên.

Chúng ta một đường hướng nam, đi một chút lại dừng, có đôi khi sẽ tìm nơi ngủ trọ trong thành lớn đông người náo nhiệt, vung tiền như rác bao tiệc rượu sang quý hào nhoáng bên ngoài nếm thức ăn tươi, đi xem nghệ nhân ca kỹ, tạp kỹ biểu diễn. Cũng sẽ tại đình núi tịch tịch không người, một bình rượu, ba người đối ẩm.

Tất cả sự phiền nhiễu đều tạm thời buông xuống, ta cũng biết, gặp nhau như thế, lữ hành như thế, quý giá biết bao.

Một ngày sáng sớm tinh dậy, Từ Hằng đã đi trước rồi.

Ly biệt có dấu hiệu. Đêm hôm trước lúc chúng ta chơi thuyền trên hồ, thì có thủy tộc tìm hấn.

Từ Hằng không lảng tránh chúng ta, của tình kia ngôn từ mặc dù cùng kính, thế nhưng ý tứ trong lời nói lại ép từng bước, luôn miệng nói là phụng mệnh bá phụ của Từ Hằng, mời Từ Hằng trở về thương nghị đại sự trong tộc.

Từ Hằng sai hấn đi, nhắc một chén rượu, lại không có uống.

“Không cần để ý.” Phụng Nghi khuyên hấn: “Người đã không còn gì cầu bọn họ, bọn họ cũng không thể lại tổn thương người.”

“Đúng vậy, thế nhưng dù sao cũng phải có kết thúc.” Từ Hằng bình tĩnh uống rượu trong chén, khẽ buông tay, cái chén kia rơi vào trong hồ.

Ta có chút hoảng hốt, ánh trăng chiếu lên người Từ Hằng, hấn thoát nhìn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Loại cảm giác này cũng không phải ảo giác.

Hấn đích xác lặng lẽ rời đi.

Ta nghĩ hấn đi trong đêm.

Phụng Nghi cầm tờ giấy trắng viết đơn giản về sau cẩn thận, hấn từ trước đến giờ không bối rối khó xử vì sự tình gì, cũng lộ ra vẻ mặt phiền muộn.

Bày một bàn bữa sáng nóng hổi, ta ăn không vô, hấn cũng không chạm tới, những rau cháo bánh ngọt tinh xảo này dần dần đều lạnh.

“Từ Hằng hồi bé, chính là loại tính tình này. Không tranh không cướp, cũng không oán giận, không phẫn hận. Thế nhưng hấn rất chăm chỉ chịu khó, năng nhớ lúc mới gặp hấn là bộ dáng một đứa nhỏ không?”

“Ừ, nhớ rõ.” Ta đương nhiên sẽ không quên, lúc ấy Phụng Nghi và Từ Hằng cùng xuất hiện tại Đào Hoa quan, ta còn một đạo nghi ngờ bọn họ có phải là quan hệ thầy trò linh tinh hay không đó.

“Hấn khi đó đúng lúc luyện công xảy ra chút nhầm lẫn, mới biến thành tướng mạo hài đồng. Hấn rất nóng vội, muốn mau chút có được sức mạnh, có thể được tộc nhân thừa nhận, có thể hoàn thành nguyện vọng của mẫu thân... Mặc dù hấn cũng biết, thế sự không tốt đẹp như lý tưởng, bên trong Ngao gia tàn khốc như thế, thân tình và và ấm áp hấn muốn, có lẽ là xa xôi không thể với tới, một giấc mộng hư ảo, thế nhưng mục tiêu ấy hấn nỗ lực quá lâu, hấn thủy chung ôm hy vọng.”

Thế nhưng cuối cùng, hấn vẫn là tuyệt vọng.

Lúc ta biết Từ Hằng, hấn ôn hòa hiền hậu, hấn luôn cho người bên cạnh ấm áp, thế nhưng ta khi đó lại không biết, hấn mới là tịch tịch nhất, cần ấm áp nhất.

“Chúng ta không thể giúp gì sao?”

“Tính tình Từ Hằng ngoài mềm trong cứng, hấn nếu quyết định chủ ý, tuyệt không lại mặc cho những người đó sắp đặt.” Phụng Nghi nghĩ nghĩ, bỗng

nhìen quay đầu nói: “Nè, có muốn đi Đồng hải chơi không?”

Ta sừng sốt, nhìn kỹ về mặt của Phụng Nghi, ý tứ trong lời nói của hấn, giống như ta đoán sao?

“Ừm, Tử Hằng sẽ không đồng ý...” Ta có chút do dự, thế nhưng, đề nghị của Phụng Nghi thật sự rất có sức hấp dẫn!

“Chúng ta trộm đi theo, nếu như Tử Hằng một cây làm chẳng lên non, sẽ ngấm ngấm giúp hấn một tay, nói không chừng còn có thể kéo hấn cùng về Bàn Ti động ăn tết đấy.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Đáy biển

Đề nghị này không giống tính cách của Phụng Nghi, hấn có từng “trộm” khi nào, chính là lúc ở tại ma vực, hấn... ừ, lúc ấy hấn thật ra từng trộm, chúng ta từng trộm rồi.

“Các chàng... ừm, giao tình tốt phải không?”

“Ừm, ta vẫn cảm thấy hấn giống một tiểu đệ đệ...”

Được rồi, bây giờ vấn đề quan trọng nhất còn có một.

“Chàng biết làm thế nào đi Đồng hải không?”

“Hi, ta còn từng ở đó đấy!” Cái đuôi đặc ý của Phụng Nghi lại vênh lên: “Đi theo ta.”

Muốn nói thế giới dưới đáy biển như thế nào, ừm, hoàn toàn khác với thủy cung nhìn thấy kiếp trước. Thế giới dưới đáy biển là một thế giới khác, ừm, cũng không giống đầm Bích Thủy Tử Hằng từng ở mà ta thấy ngày trước. Tại đáy đầm Bích Thủy nhìn lên trên, là một mảnh màu xanh biếc trong suốt, có người hình dung ngọc tốt, trong suốt như nước. Mà màu đầm Bích Thủy nhìn lên bầu trời, giống như một viên ngọc khổng lồ, trong suốt, rất đẹp, rất trong sáng.

Ta và Phụng Nghi ngồi phía sau san hô, từ đáy biển nhìn bầu trời, dường như một viên ngọc bích xán lạn, quang ảnh nông sâu, óng ánh chiết xạ.

“Thật đẹp ha.”

San hô mọc thành cụm giống như khu rừng rậm rạp, chẳng qua là cây cối mặc dù lò xo, lại không có nhiều tư thế và màu sắc như thế. Một mảnh bên cạnh chúng ta đây đều là màu đỏ, nhưng màu sắc này rực rỡ phong phú nói không nên lời, con cá linh hoạt xuyên qua trong bụi san hô, giống như chim chóc trong rừng — đáng vẻ còn nhẹ nhàng mỹ diệu hơn so với chim chóc, rong xanh đậm dập dềnh, chỉ là, trên đất liền là tiếng chim hương hoa, nơi này cá không biết kêu, hải quỳ diêm lệ nở ra đẹp thì đẹp, nhưng cũng không thơm.

Nơi này cũng không phải là không có thanh âm. Chẳng qua là những thanh âm ấy có vẻ xa xôi mà mơ hồ, cũng không có gì lên xuống. Hấn là tiếng thủy triều, thế nhưng, hoàn toàn bất đồng với tiếng thủy triều nghe thấy trên đất bằng.

Cái loại âm thanh này, khiến người ta cảm thấy ngực cũng theo âm thanh đó, lên, xuống, đã ôn hòa, lại chậm rãi.

“Có người tới.”

Ta rút đầu về phía sau, nhìn một đội thị nữ khoan thai mà đi phía trước, các nàng mặc quần áo lụa tươi đẹp sáng rỡ, dáng người yếu điệu xinh đẹp, làn da trắng nõn như mỡ, ngạc nhiên hơn chính là, các nàng lại giống nhau như đúc, giống như khắc ra từ một cái khuôn! Mặc dù đẹp thì đẹp, khi bước đi nhẹ nhàng, vạt váy tung bay chân không chạm đất, nhưng nhìn lại không chân thực thế nào!

Chờ các nàng đi qua, ta nhỏ giọng hỏi: “Này, vì sao các nàng... trông giống nhau thế? Là người thật sao?”

“Từng thấy trứng cá chưa?”

“Từng... thấy...” Ta sừng sốt: “Chẳng lẽ, một con cá mẹ sinh mấy trăm trứng, toàn, toàn bộ giống hệt nhau?”

Mẹ ơi, chuyện này vì sao nghe không tuyệt vời như vậy, ngược lại làm cho người ta có chút, ừm, da đầu ngứa ngứa...

Gì nhĩ, người khác không nói, làm mẹ kia, bản thân có thể phân rõ bọn nhỏ trông giống nhau như đúc này sao? Sinh đôi đáng yêu, sinh ba náo nhiệt, sinh bốn sẽ làm cho người ta rất khó... Nhiều con như vậy, thế...”

“VẬY CŨNG KHÔNG PHẢI, CÁ THÀNH TÍNH CŨNG SẼ KHÔNG LẬP TỨC SINH NHIỀU CON NHƯ THẾ, THỦY TỘC BÌNH THƯỜNG SINH HẠ HƠN VÀI TRĂM NGÀN CON CÁ NHỎ, TRÔNG TRƯNG TỰ THÌ DỄ, GIỐNG NHAU NHƯ ĐÚC KHÔNG DỄ, TRÔNG GIỐNG NHAU, CŨNG KHÔNG PHẢI AI CŨNG CÓ THỂ TU THÀNH TÍNH, HƠN MƯỜI VỊ TIỂU THỊ NỮ NÀY, CÓ LẼ CŨNG LÀ CHỌN NGÀN CHỌN VẠN MÀ RA.”

“À há, đây thật là bảo bối sống ha, khó có được.”

“Nàng thích? Cũng đưa mấy người về cho nàng sai bảo?” Phụng Nghi ý cười xoay vòng.

“Không không,” ta vội vàng lắc đầu: “Phô trương thế này người bình thường không hưởng thụ nổi, cũng là nhà long vương có thể bày ra như thế, ta còn ngại trong động nhiều người đấy. Đúng rồi, Từ Hằng ở đâu? Chúng ta đi xem thử đi.”

“Đến, đi bên này.”

Trộm lên vào chỗ ở của Từ Hằng, không khó khăn như ta nghĩ. Thứ nhất đương nhiên là đương nhiên là bởi vì ta và Phụng Nghi đích thân làm loại sự việc lén lút này, là đại tài tiểu dụng, quá tiểu dụng! Thứ hai là, ta thật sự không ngờ, chỗ ở của Từ Hằng hẻo lánh đơn sơ như thế.

Một dãy tường xây bằng vỏ sò, trước sau, thoát nhìn, không xê xích bao nhiêu với viện ở đáy đầm Bích Thủy nho nhỏ hắt ở. Đây chính là long cung Đông hải phải không? Không thiếu nhất chính là đất mới đứng, thế nhưng chỉ cho hắt một chốn nhỏ xíu như thế! Lãnh đạm của những người này đối với hắt, từ chỗ ở này là có thể nhìn ra!

Nếu là ta ấy à, quay đầu rồi khỏi là được, kiếp này cũng không qua lại với bọn họ nữa.

Từ Hằng cũng nói kết thúc với bọn họ, nhưng không biết hắt có thể như nguyện hay không.

Nếu như có người làm khó hắt, hừ hừ, ta và Phụng Nghi cũng không phải đến chỉ làm khán giả.

Phụng Nghi đưa tay vỗ trên không một cái: “Người này, phòng ngự lập thật đúng là mạnh.”

Phụng Nghi đang phá giải trận pháp của hắt, ta ngồi một bên, vừa cắn hạt dưa vừa cười hi hi nhìn hắt bận rộn.

“Ai ai, có người đến.”

Ta kéo Phụng Nghi một cái, hai người ẩn thân hình, xuyên qua bụi san hô nhìn ra phía ngoài.

Đến đây ba người, đều là nữ tử, một người đi đằng trước, hai người theo phía sau.

Ấy, còn là người quen đó.

Ta vốn ngồi, thế nhưng nhìn thấy khách đến thăm ấy, lập tức đứng lên.

Đây là ban ngày ban mặt gặp quỷ! Xác chết vùng dậy a!

Ta đã biết nàng không có chết, thế nhưng, thế nhưng biết và nhìn thấy, hoàn toàn là hai việc khác nhau!

Lúc này đi tới, không phải Tiểu Tâm giả chết trong bát canh, có thể là ai?

Ta rất ít có khi ghét cay ghét đắng một người như vậy, thế nhưng vừa nhìn thấy nàng, trong đầu ta ong một tiếng, không hề nghĩ ngợi đã muốn xông lên!

Cổ tay bị siết, ta quay đầu, Phụng Nghi giờ một ngón tay lên, điệu bộ im lặng.

Ta lại quay đầu nhìn, bước chân của nàng rất nhanh, đi đến trước cửa tiểu viện kia, nâng tay gõ cửa.

Nàng còn có mặt mũi tới gặp Từ Hằng!

Ta kiếp này chưa từng thấy người đáng ghét như vậy! Nồi canh cá lần trước là giả, nhưng ta bây giờ vô cùng, mãnh liệt, muốn biến nó thành thật! Người không phải thích nấu canh sao? Dứt khoát cạo cạo vẩy móc móc hàm xé xé bụng nấu đi!

Phụng Nghi dùng thân giao cách cảm nói: “Nàng đừng kích động, nếu thấy nàng ta, còn có thể để cho bay lên trời không được sao? Ngươi tính nhỏ, khinh người quá đáng. Đừng nói nàng, ta cũng không có thể tha cho nàng ta!”

“Nàng còn dám đến chỗ Từ Hằng? Nàng là rắp tâm tới làm người ta ghê tởm sao?”

“Nàng yên tâm đừng nóng, cho dù nàng ta tới làm gì, Từ Hằng cũng sẽ không để như nguyện.”

Phải! Từ Hằng cũng sẽ không trúng bẫy của nàng!

Từ ngư tính này, trước tiên tha cho ngươi một cái mạng, chúng ta cười lừa xem hát, hãy đợi đấy!

Nàng gõ mấy cái lên cửa, có một lão bộc lùn mở cửa, dường như là một... con tôm lớn? Ừm, có lẽ không quá già? Dù sao tôm tinh eo cũng cong, chòm râu cũng dài, nói chuyện uể oải, thoát nhìn rất già.

“Xin tôm thúc thông truyền thay một tiếng, ta muốn cầu kiến Từ Hằng công tử.”

Con tôm lớn lắc đầu, yếu ớt nói: “Công tử không gặp khách.”

“Chỉ xin tôm thúc thông truyền thay, có gặp hay không, cũng xin nói cho công tử một tiếng.”

“Công tử không gặp khách.”

“Tôm thúc...”

“Công tử không gặp khách.”

Không quan tâm nàng nói cái gì, lại khấn cầu lại cầu tình, con tôm kia lập đi lập lại chỉ một câu này, ánh mắt tựa mờ tựa khép, đã không tức giận, cũng không thấy dao động, dường như chưa tỉnh ngủ chưa tỉnh ngủ đương mộng du.

Thú vị, ha ha, xem nàng kinh ngạc tâm tình ta rất tốt.

Nàng không vào được cửa này, luyến tiếc tại cửa một lát, đành phải nói: “Chút lễ mọn này, là một chút tâm ý của ta, nếu công tử không gặp khách, vậy xin tôm thúc chuyển giao cho công tử thay ta đi.”

Hai thị nữ phía sau nàng bung lễ vật lên trước, con tôm kia dường như không thấy được, vẫn không nhúc nhích, cũng không nhận lấy, thị nữ quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ có thể song song đặt lễ vật dưới đất.

Nàng thoát nhìn tuy rằng bất đắc dĩ, cũng không dám có gì bất kính với con tôm này. Chờ nàng mang theo hai thị nữ xoay người muốn đi, cửa phía sau ầm một tiếng đóng lại thật mạnh, mấy thứ lễ vật ấy đặt cạnh chân tường, không người để ý tới.

Xúng đáng!

Ta với ngón tay bắn một cái, một đạo tơ tầm tung lặng yên không một tiếng động bay qua, dính lên người Tiểu Tâm, nàng không hề hay biết, đi cực nhanh, chỉ chớp mắt thân ảnh liền biến mất sau san hô giả sơn.

Như vậy dễ làm, thu thập sớm hay thu thập trễ cũng tốt, dù sao nàng chạy không được!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Tiểu viện

Đại thúc tôm rất buh hăn trong sân kia vừa nói thầm cái gì, vừa cầm cái kéo lớn không biết lấy từ đâu ra cắt sửa bụi rong.

“Nè, chàng biết hần không?”

“Sao có thể không biết, tuổi hần rất lớn, Từ Hằng hỏi nhỏ đều là một tay hần chăm sóc, ta cũng phải gọi hần một tiếng tôm thúc.” “À há...” Ta bưng tình gật đầu, hèn chi hần không thềm che giấu đối với Tiểu Tâm như thế. Ừm, tôm thúc, xưng hô này là lạ.

Nụ cười của Phụng Nghi sao lại thấy đáng đánh đòn như thế: “Đã có hần, vậy chúng ta cũng không phải khó khăn.” Hần lượm một viên đá nhỏ ném vào trong tường viện, tôm thúc kia thoáng cái thẳng thắt lưng, đồng thời quay đầu, một tay đã sáng lên thanh đao lưỡi cong hần quang lấp lánh.

“Tôm thúc, là ta.” Phụng Nghi vẫy tay một cái với hần.

“Hớ?” Tôm thúc sau khi ngạc nhiên lộ ra một nụ cười thật to, biểu tình xúi quẩy đối lập rõ nét với khi đối mặt đối mặt Tiểu Tâm: “Ngươi, ngươi là tiểu Phụng à, ngươi đây là từ đâu tới đây?”

“Nhỏ giọng một chút, ta tới chỗ này Từ Hằng cũng không biết.” Phụng Nghi cười hi hi kéo ta đi ra từ phía sau bụi san hô: “Đây là Đào Hoa nương tử của ta, đây là tôm thúc.”

Ta vội vàng cười, gật đầu vẫn an: “Tôm thúc.”

Chúng ta không phải là muốn lạng lẽ vào thôn, không cần bắn súng sao? Phụng Nghi kêu to như thế, Từ Hằng nói không chừng có thể nghe thấy chứ?

“À, ta đã nghe nói ngươi thành thân, ái chà chà, tân nương tử thật sự là vừa đoan trang vừa đứng đắn, ừ, là một cô nương tốt.”

Vị tôm thúc này... Ta biết ta trông không thể nào. Cám ơn lão ngài còn có thể chỉnh ra những từ đoan trang hào phóng để biểu dương ta.

Hắn đẩy cửa ra, đao cong thu vào, cười mắt hí thành một cái khe.

“Đến đến, các ngươi mau vào, ta đây liền đi nói cho...”

“Tôm thúc, ta đang muốn nói với ngươi, chuyện chúng ta đến đây, trước tiên đừng nói cho Từ Hằng.”

“Hả?”

“Ngươi cũng biết hắn, chuyện gì cũng muốn tự mình gánh. Ta là lo lắng lần này hắn có chút lời không dễ nói, có chút việc không dễ làm. Cho nên... Hắn nếu biết, lần này ta đến có lẽ có lẽ không công.”

Tôm thúc liên tục gật đầu: “Nói phải! Hắn chính là tính tình ấy ấy, giống mẹ hắn như đúc. Yên tâm, các ngươi mau vào đi, hắn không muốn nghe âm ỉ bên ngoài nhốt mình trong phòng trong phòng đây, chắc chắn không biết các ngươi đã tới.”

Chúng ta đi theo phía sau hắn vào sân. Dưới đất trải cát trắng nhỏ mịn, bước trên đường đá, bên đường là rong dập dềnh lòa xòa, trong yên tĩnh lộ ra một cỗ sức sống. Phượng Nghi nhìn hai bên: “Ta cũng đã lâu không tới, nơi này cũng không thay đổi chút nào ha.”

“Đúng vậy, đến đến, gian phòng lần trước ngươi ở, ta không động đây mấy may, lúc ngươi đi thế nào vẫn là thế ấy.”

Chúng ta băng qua đình viện, dọc theo hành lang gấp khúc đi đến đầu cùng, biểu tình của Phượng Nghi có chút hoài niệm, hắn đẩy một cánh cửa sổ ra: “Nàng xem, gian ấy chính là gian phòng của Từ Hằng.”

Ta ló đầu qua xem, cách núi giả và rong, có thể nhìn thấy nửa cánh cửa sổ.

“Đến đến, ăn chút điểm tâm.”

Tôm thúc thu xếp mấy món ăn, bánh ngọt, mứt, còn có hàu biển gì đó, với cả một ấm trà. Có điều, điểm tâm cũng thế, nước trà cũng vậy, đều là lạnh băng. Đương nhiên, cũng có thể dùng những biện pháp khác đun nóng, chẳng qua là ở trong này, thủy tộc bình thường cũng không nhóm lửa.

Ta nghĩ có lẽ các thủy tộc có chương ngại tâm lý với nhóm lửa. Không phải làm không được, mà là không muốn làm như vậy.

“Tôm thúc ngồi, chúng ta đã lâu không gặp.” Phượng Nghi giao trà cho ta, sau đó lấy rượu ra rót vào trong chén trà: “Đến, tôm thúc, ta kính ngươi.”

“Được được,” tôm thúc lộ ra biểu tình thêm rõ ràng, bụng rượu lên hít thật sâu một cái: “Thơm quá! Trên người của ngươi toàn là thứ tốt. Cái này có còn không? Tặng ta hai bình, ta giữ lại từ uống.”

Ta tự rót chén trà cho mình, nhón hai con hàu ăn. Ừm, là muối, hơi có chút mùi, vị ngon đầy miệng, hương vị rất không tệ.

Bọn họ mời rượu lẫn nhau, có đến có đi, uống vui quên trời đất, tôm thúc thích vật trong chén, thế nhưng thoát nhìn từ lượng không tốt, mặt đỏ hồng, nói chuyện cũng có chút mơ hồ không rõ.

“Tôm thúc, chuyện Tiểu Tâm kia, ngươi rõ ràng sao?”

Hắn tròn mắt về phía ta: “Đừng nhắc tới loại người ấy, mất hứng.”

Hự, một cục thịt hàu mắc trong cổ họng, ta vội vàng uống một hớp trà lớn.

Phượng Nghi nói: “Không dối gạt tôm thúc, chúng ta lúc trước còn tưởng rằng nàng bị Đồng tiên tử độc ác giết, về sau mới biết trúng kế của nàng. Nói thật, ta vừa nghĩ tới còn cảm thấy khẩu khí này nuốt không trôi, chuyện đã trải qua cũng không ít, lại có thể lật thuyền trong mương, bị nàng lừa.”

Tôm thúc vỗ bàn cái bịch: “Hừ! Vậy cũng chẳng thể trách các ngươi! Ta cũng bị nàng lừa xoay vòng? Năm đó lúc Từ Hằng phạm phải quy định bị nhốt, còn gửi gắm nàng cho ta chăm sóc, ta còn cảm thấy nàng tính tình điềm tĩnh, lại thành thật! Thành thật cái rắm! Nàng ban đầu xem như an phận, ta dạy nàng chút đạo pháp gì đó, còn đi nhờ người khác giúp đỡ, dạy nàng chút tâm pháp, chỉ điểm nàng đạo tu luyện. Kết quả chưa qua vài năm, nàng liền leo lên cảnh cao! Quen biết người bên chính điện, thời gian đi ra ngoài càng ngày càng dài, về sau không trở lại luôn...”

Được, tôm thúc mà đã oán giận thì sẽ không xong.

Ta hơi thất thần, tôm thúc thoát nhìn chẳng những mặt đỏ, phàm là da dẻ có thể lộ ra cũng đỏ, tựa như luộc nước nóng... Khụ, được rồi, có lẽ tôm chính là loại thể chất này, nóng lên là đỏ.

“Về sau ta còn tưởng rằng nàng mặc dù người lớn tính tình lớn, vẫn không quên gốc, sau đó nàng lại quay về đi theo Từ Hằng, ta còn cố ý giấu giếm những chuyện kia thay nàng... Ôi, nếu biết những chuyện sau này, ta chắc chắn...” Lời nói đằng sau chắc chắn, bị một ly rượu cùng nhau rót vào trong bụng.

Ta lại quay đầu nhìn nửa cánh cửa sổ gian phòng Từ Hằng ấy, cửa sổ đang đóng. Từ Hằng ở trong phòng làm cái gì chứ? Luyện công? Hay là đọc sách? Hay là đang suy tư vấn đề?

“Thật ra... Đông hải này, không bao nhiêu chỗ đáng để lưu luyến.” Tôm thúc thở dài: “Ngay cả ta có đôi khi, cũng tính dứt khoát tìm một chỗ nhỏ dưỡng lão cho xong, những chuyện hàng ngày ở đây ấy à, người xem phía trước, bên kia,” ta nhìn theo hướng hần chỉ, nơi đó lúc chúng ta đến đã đi qua, chính là nơi gặp phải những thị nữ xinh đẹp ấy. Nơi đó lại đi về phía trước là một cung điện trải dài, rộng rãi mà nguy nga, cung điện tiên giới ta chưa từng thấy, cung điện ma vực chỉ mơ hồ thấy bóng dáng. Ta nghĩ, đình đài lầu các cung điện hiển thất nơi này tuyệt đối không thua kém hai nơi trước, mái cong xà nhà huy hoàng rực rỡ, trên trụ hành lang son son có hoa văn, sàn nhà dùng vỏ sò hạt châu san hô ghép lại điêu khắc, hoa mỹ tráng lệ nói không hết.

“Đó chính là Thủy Tinh cung. Rất đẹp ha, ta khi còn là tiểu hải tử, lần đầu tiên nhìn thấy Thủy Tinh cung, ta muốn quỳ xuống hôn mặt đất nơi đó. Nó thật đẹp, thế nhưng cũng quá lạnh giá. Vô số thủy tộc đều muốn có thể đi vào Thủy Tinh cung, có thể có một chỗ ngồi ở nơi đó. Thế nhưng thì thế mỗi ngày khiêng ra từ nơi đó, nhiều như người lần đầu tiên bước vào nơi đó. Còn nữa, căn bản là im hơi lặng tiếng biến mất, ngay cả một bọt nước nho nhỏ, một chút gợn sóng cũng không kinh động.”

“Chính là như vậy, ta ở trong này rất lâu, xem cũng quá nhiều, có đôi khi ta cảm thấy, Thủy Tinh cung này quả thực là thi cốt đắp lên...”

Cũng không phải sao, ta cũng nghĩ như vậy. San hô, đồi mồi này, còn có vỏ trai ngọc óng ánh trong suốt hơn cả ngói lưu ly trải ngay nóc nhà kia... cũng không phải đều là thi thể sao!

Sắc trời tối dần, bầu trời trên đỉnh đầu... Ừ, nơi này không thể gọi là bầu trời, từ cửa sổ nhìn lên trên, một mảnh nước đen thẫm xanh lam. Phương hướng Thủy Tinh cung sáng rọi huy hoàng, giống như trong thành thị kiếp trước, bật vô số đèn nê ông, lấp lánh chiếu sáng, rực như ban ngày. Ta bỗng nhiên nhớ tới, dường như kiếp trước cách nhà ta không xa có một chỗ hộp đêm các loại, tên cũng gọi là Thủy Tinh cung — chẳng qua là, đương nhiên không có đẹp hoa lệ như Thủy Tinh cung này.

Bên ngoài lại có người gõ cửa, ta và Phượng Nghi ở trong phòng không nhúc nhích, nhìn ra từ cửa sổ, cách tảo biển rộng lờ mờ, có một tiểu đồng từ chải bím tóc hướng lên trời đứng ở ngoài cửa: “Tôm thúc, đêm nay có đại yến hội nha, ca ta bảo ta đưa một chút rượu tới cho người — A? Người đã uống rồi?”

“Đa tạ ca ca người, ừm, đây chính là rượu ngon ha.”

“Ừ, liền biết người thích, ca ta trộm giấu một bình lớn đấy, đều ở chỗ này. Đúng rồi, Từ Hằng ca ca đâu?”

“Hắn đọc sách.”

“Ừ, đây là hai hộp thịt, ta nhớ Từ Hằng ca ca thích ăn cái này.”

“Thật làm cho người và ca người lo lắng, ta cũng thay công tử cảm ơn các người.”

“Hi, tôm thúc người đừng khách khí, ta đi đây!”

Tôm thúc bung thịt và rượu về, toét miệng cười: “Đến đến, không có công tử, tiện nghi chúng ta, hộp thịt này bình thường cũng không hay lắm, lúc có đại yến mới làm.”

Ta tò mò nhón một miếng: “Đây là thịt gì?”

“Thịt bò, còn có thịt thủ lợn, kẹp hai mảnh ngó sen, quần lông trắng trứng.”

“Ai, thứ này rất bình thường mà.”

Phượng Nghi giờ tay lên, bộp một tiếng đập vào trên trán ta: “Đây chính là đáy biển, nơi không nuôi dê bò.”

“À há, phải, vật hiếm mới quý.”

Ngay cả hộp ngó sen, vật này ở chỗ chúng ta bình thường, đến nơi này trở nên quý giá.

Đã chúng ta không hiếm lạ, những thứ này đều tiện nghi lão tôm thúc, hần cắn một miếng hộp ngó sen, liền một hóp rượu, ăn ấy gọi là thoải mái, trên mặt đỏ đến tỏa sáng.

Chúng ta lại nói một chút nhàn thoải, lão tôm thúc rượu nhiều nói cũng nhiều, còn nói tin mới trong Thủy Tinh cung gần đây, một vị tân mỹ nhân lại được sủng, lại là mới xuất hiện một tiểu tử làm tiệc rượu gì gì đó, nghe qua long cung này có phần không thái bình, mỹ nhân bên trong như mây, sóng ngầm trào dâng.

Trong phòng chúng ta đầy mùi rượu ấm áp bay bổng, ta không uống bao nhiêu, cũng bị xông hơi say, nhòai bên cửa sổ nhìn sân ngầy ra. Dáng vẻ rong dấp dềnh mềm mại nhẹ nhàng như thế, thật đẹp.

Từ Hằng có lẽ trải qua thời gian rất lâu ở nơi này, có lẽ tôm thúc rất cá tính cùng hắn...

Ta hơi mơ mơ màng màng, như tỉnh như không, như ngủ như không, bỗng nhiên bị một trận tiếng đập cửa kịch liệt làm hoảng lập tức ngẩng đầu lên.

“Tôm thúc! Tôm thúc!”

Ta sững sốt, nghe ra thanh âm này chính là hài tử vừa mới tới tặng đồ kia, thế nhưng thanh âm ấy hoảng hốt đến biến giọng, lúc ta ngẩn ra, hấn lại ra sức gõ mấy cái: “Tôm thúc, mau mở cửa ra — tôm thúc!”

Mang theo âm khóc, đến lạc cả giọng.

Ta nhìn lại, uống rượu chúng ta mang đến, còn cả rượu hài tử kia tặng, tôm thúc đã hoàn toàn đổ, co lại thành một đồng, nằm dưới đáy bàn ngủ bất tỉnh nhân sự. Phụng Nghi trao đổi ánh mắt với ta, ta đứng lên, búng búng ngón tay biến chính mình thành bộ dáng của tôm thúc, sau đó sải bước ra ngoài mở cửa.

Lúc băng qua sân ta quay đầu liếc mắt nhìn gian phòng của Tử Hằng.

Hấn tám phần là nhập định, bằng không động tĩnh lớn như vậy không thể không nghe thấy.

Ta vừa mở cửa, hài tử kia lập tức ngã vào, hai tay chặn ngang ôm lấy ta, khóc hô: “Tôm thúc! Xin người, mau cứu ca ca ta đi!”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Hồng Nhị

Ta sững sốt, tôm thúc bây giờ say không dậy nổi, ta gần như chưa nghĩ đã nói: “Ồ đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Hấn kéo ta liền chạy ra ngoài, ta hơi hơi nghiêng đầu nhìn, Phụng Nghi ẩn thân hình đi theo phía sau chúng ta: “Hôm nay đại yến hội, ca ta hỗ trợ tại nhà bếp, nhưng lúc bụng thức ăn ra không biết chộc vị quý nhân nào, bị đánh chỉ còn một hơi... Ta, ta... Trên người đều là máu, ta không biết còn có thể tìm ai...”

Ta đi theo hấn quanh co dọc theo đường nhỏ giữa rong biển và đá hiếm chạy hướng phía trước, nơi này rất tối, nhìn không rõ đường, nhưng hấn hiển nhiên vô cùng quen thuộc với nơi này, lúc cách Thủy Tinh cung càng ngày càng gần, hấn quẹo vào trong một gian phòng rất nhỏ.

Mới vừa vào cửa ta đã ngửi thấy mùi máu tươi xộc vào mũi, trong phòng đen thui, còn có một cái giường đá, một cái bàn, rất đơn sơ, có người nằm trên giường không nhúc nhích.

“Ca ca! Ca ca!” Đứa bé kia bỏ nhào tới bên giường: “Ca! Tôm thúc đến đây! Người không có việc gì thì, nhất định sẽ khỏi!”

“Người nếu lại lắc hấn, hấn sẽ có chuyện.”

Ngoại thương mặc dù nghiêm trọng cũng dễ xử lý, có điều, ừm, nội phủ cũng bị thương không nhẹ.

Ta ngồi bên giường, thằng bé khóc lui sang một bên, còn nắm chặt một tay ca ca hấn không buông.

Ta trước tiên cầm máu cho hấn, sau đó lấy ra hai viên thuốc: “Một viên cho hấn uống, một viên hòa vào nước bôi lên.”

Thuốc có hiệu quả nhanh chóng, thuốc này là ta tự mình luyện, bình thường cũng không dùng được.

Đứa bé kia bận rộn không ngừng, thoa xong thuốc thay quần áo sạch cho ca ca hấn. Ta lấy ra một viên minh châu chiếu sáng. Gian phòng này cách Thủy Tinh cung gần như vậy. Nhưng nơi đó xanh vàng rực rỡ, nơi này lại chỉ bốn bức tường.

“Tôm thúc. Đa tạ người!” Đứa bé kia đột nhiên quỳ xuống, liền dập đầu bịch bịch bịch mấy cái. Ta vội vàng đỡ hấn, hấn lại không chịu đứng lên.

“Tôm thúc. Người thu ta làm đồ đệ đi!”

“Hả?” Việc này... Khụ, thằng bé khóc đỏ mắt này, còn rất đáng yêu, cũng thật đáng thương. Nhưng vấn đề máu chót bây giờ là, ta không phải tôm thúc, ta ngay cả tên đứa bé này là gì cái gì cũng không biết.

“Tôm thúc, ta muốn học bản lĩnh. Ta không muốn cả đời giống như ca ta, dè dặt, thành thật làm việc còn phải lo mình liệu có bị quý nhân đánh chết hay không... Ta, ta muốn bảo hộ ca ta, tôm thúc, xin người, ta tìm không được ai khác, tìm người khác cũng sẽ không giúp ta...”

Ta xin giúp đỡ nhìn nhìn ra ngoài, Phụng Nghi ẩn thân cạnh cửa, thằng bé kia không nhìn thấy, ta thì thấy được.

Có người đến.

“Tiểu Tuấn à! Đến đến, ta cảm thuốc tới!”

Giọng người nọ rất lớn, đi lại vội, phịch một tiếng đẩy cửa viện ra tiến vào.

Thì ra đứa nhỏ này tên là Tiểu Tuấn.

Có người đến, đứa nhỏ này cũng không dây dưa ta nữa, lau một phen nước mắt đứng lên.

“Đồng đại ca, người đã đến rồi.”

“Đến đến, ta tìm một vài thuốc trị thương tới, mau cho ca người dùng. . . Ồ, tôm thúc cũng ở đây?” Hắn cuống quýt cúi người với ta một cái, lại liếc nhìn người trên giường: “A, đã dùng thuốc, vậy thì tốt rồi, có tôm thúc ở đây, Tiểu Trung chắc chắn không có việc gì.”

A, thì ra người nằm úp sấp trên giường này tên là Tiểu Trung.

“Ca, người, có biết ca ta hẳn sao lại. . . gặp phải tai họa bất ngờ này không?”

Người kia thở dài: “Ồi, ta cũng không ở đó, nhưng ca người hình như đắc tội người bên cạnh vị tân mỹ nhân kia, ừm, tên là Hồng gì đó, ôi, bảo ca người cẩn thận một chút, yên ổn dưỡng thương, cũng không nên đi đứng trước nữa, trong cung gần đây thật sự là. . .” Hắn bỏ thuốc trị thương xuống, lại dặn dò hai câu mới đi.

Người bị thương trên giường không có gì đáng ngại, ta cũng thừa dịp Tiểu Tuấn không lại quỳ xuống xin ta, vội vàng lách người đi ra.

Phượng Nghi nhỏ giọng chọc ta: “Thế nào? Không thu đồ đệ nữa?”

“Nè, người ta muốn báai chính là tôm thúc, không phải ta, chờ ngày mai tôm thúc tỉnh rượu, để bọn họ tự đi nói đi.”

Hắn gật gật đầu: “Ta vừa rồi đứng ở cửa, xa xa nhìn thấy có người đi qua, tựa hồ có chút quen mắt.”

“Quen mắt?” Ta khó hiểu: “Chàng ở trong này còn có bằng hữu khác?”

“Không phải, ta nghĩ, nàng cũng biết, đi.”

Hắn kéo tay ta, tốc độ cực nhanh, vòng qua bụi san hô, ta hoàn toàn không biết hắn muốn dẫn ta đi đâu, đi không xa hắn dừng lại, chỉ vào đằng trước: “Nàng xem”

Ta xuyên qua khe hở san hô nhìn sang, nơi đó đứng một nam một nữ đang thấp giọng nói chuyện. Nam mặc một thân áo quần xanh đen, không nhìn kỹ, y gần như hòa làm một thể với hoàn cảnh xung quanh, trang phục vô cùng che phủ. Nữ khoác một bộ áo choàng đen lớn, che từ đầu đến chân. Nhãn lực của ta coi như không tồi, dưới tình huống như vậy cũng nhìn không ra cái gì. Người hắn nói nhìn quen mắt, là nam hay nữ?

Hai người kia rất nhanh nói xong, hình như nữ giao cho nam thứ gì đó, hai người nhanh chóng tách ra, đều tự đi phương hướng bất đồng.

Phượng Nghi kéo ta, đi theo phía sau người nữ, ta tiện thể bắn một đạo tơ tầm tung về phía người nam.

Ừm, người nữ này là quen biết của Phượng Nghi?

Đi theo nàng đã sắp tới trước mặt Thủy Tinh cung, đằng trước có một cửa hông, thân hình nữ nhân kia ả sang bên đường, cởi áo choàng đen xuống, lộ ra một bộ cung trang đồ tươi bên trong — a, nàng thoát nhìn, có chút quen mặt! Từng gặp, nhất định từng gặp! Thế nhưng, gặp ở đâu đây?

Vừa rồi nàng mặc áo choàng không rõ ràng, bây giờ vừa cởi áo choàng, bước đi thật sự là thướt tha uyển chuyển!

Ta nhớ ra rồi!

Đây không phải là nữ quan ở ma cung, tên, tên là Hồng Nhị sao! Nàng còn muốn đùa giỡn Phượng Nghi đấy!

Nàng sao lại ở chỗ này?

Đây, đây quả thực. . .

“Nghe nói, nàng hầu hạ tân mỹ nhân.” Phượng Nghi thấp giọng nói: “Nàng có, tò mò với tân mỹ nhân ấy không?”

Ờ, có chút tò mò.

Nàng trước kia là thị nữ của ma cung, xuất hiện tại long cung. . . ờ, hai loại khả năng, một loại là, nàng thất nghiệp, đây là làm một nghề khác. Còn có một loại là, chủ tử của nàng không thay người, nàng đến đây làm cung nữ vẫn là đổi thang mà không đổi thuốc, đổi đất mà không đổi người. . .

Hợ, nói như vậy, thì có thể là..

Phượng Nghi kéo ta một phen, chúng ta theo sát phía sau nàng vào cửa hông của Thủy Tinh cung.

Trong cửa là một vườn hoa, nơi này cây cũng vậy hoa cũng thế, đáng vẻ đều quá sức kỳ quái, hoàn toàn bất đồng với trên đất bằng, thế nhưng cũng rất đẹp. Có điều chúng ta đây không phải là tới dạo vườn.

Đúng rồi, người đánh ca ca Tiểu Trung của Tiểu Tuấn gần chết, chính là nàng đi?

Người qua lại dần dần nhiều hơn, cảnh tượng vội vội vàng vàng, lui tới trong Thủy Tinh cung quả nhiên đều là tuấn nam mỹ nữ, thoát nhìn thật ra rất đẹp mắt, không biết nơi nào mơ hồ truyền đến tiếng đàn sáo, còn có cười nói khe khẽ, chiếu sáng trong đình viện đều dùng dạ minh châu. Chỉ từ mặt ngoài, cũng thực sự là cảnh tượng long lanh tường hòa.

Nàng quẹo vào một gian cung thất, chúng ta không đến quá gần, nhưng bằng mấy loại tơ ta vừa mới bắn trên người nàng dọc đường, muốn thám thính động tĩnh cũng không khó khăn.

Nàng nói mấy câu với một cung nữ khác trong phòng, hỏi mỹ nhân đi đâu, sau đó liền thay quần áo rửa mặt chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mà mỹ nhân ấy, lại vẫn chưa trở về, cung nữ đó nói nàng là ở lại chỗ chủ điện... Khụ, thị tầm.

Trong lòng ta có chút hồ nghi, đối với người của ma cung ta cũng không có ấn tượng gì hay, cảm giác bọn họ chỉ cần hiển thân lộ diện, là khẳng định không có chuyện tốt.

“Hôm nay muộn rồi, cũng thám thính không được gì, đi về trước.”

Trong lòng ta có chuyện, cả đêm cũng không ngủ yên. Trước mắt tựa hồ có rất nhiều bóng người xoay xoay chuyển chuyển, thế nhưng bỗng nhiên mở mắt, lại không có một ai. Phượng Nghi bên gối đang ngủ say sưa, mặt mày hân hoan, hai gò má hơi hồng. Hắn trước đây quen búi tóc ngủ, bây giờ lại quen xõa tóc giống như ta, tóc chúng ta quấn quýt trải cùng một chỗ, có lẽ đây là một tầng ý tứ của khác vợ chồng kết tóc.

Ngoài màn tơ cá mập, ánh trai ngọc có vẻ đặc biệt nhu hòa an tĩnh.

Trời còn chưa sáng.

Thành thân tới nay, ta đang từ từ quen, bên cạnh mình thêm một người. Khi tỉnh, khi ngủ...

Ta dựa vào gần hắn hơn, cọ cọ tìm vị trí tốt, lại nhắm mắt.

Buổi sáng lúc chúng ta tỉnh lại, tâm thức còn say rượu chưa tỉnh. Nhìn thấy bộ dạng hắn ngủ mê man khoe miệng chảy nước miếng, ờ, ta về sau cũng không nên uống say bí tỉ như vậy, không hình tượng không nói, mấu chốt gặp phải chuyện đột phát như ngày hôm qua, chẳng phải hỏng việc?

Phượng Nghi bụng nước đến, ta lo liệu chút đồ ăn, tia nắng ban mai ở chỗ này là một loại màu trắng óng ánh và lam nhạt biến ảo, đẹp như có như không.

“Thủy tộc của Thủy Tinh cung toàn bộ tụ tập, Từ Hằng đêm nay cũng sẽ đến dự.”

“Ừm, nói vậy, phòng bị có phải hay không càng nghiêm?”

“Vậy thì có sao?”

Phải, vậy cũng chẳng sao.

Chúng ta một người giả trang thành phục dịch, một người giả trang thành thị nữ, nghênh ngang đi trong Thủy Tinh cung.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Thâm cung nội chiến bản long cung

“Chúng ta sẽ không bị phát hiện chứ?”

“Phát hiện thì phát hiện, sợ cái gì?”

Như thế... Khụ, Na Tra người ta cũng từng đại náo biển, cùng lắm thì trở mặt chúng ta cũng náo biển một phen. Ta cảm giác toàn thể sức chiến đấu của Đông hải không cao thế nào, một phen tam muội chân hòa của Phượng Nghi đi qua, có thể nấu toàn bộ bọn họ.

Nhưng đây phải coi mặt mũi của Từ Hằng, chúng ta không tới để gây sự.

“Này, ngươi lại đây!”

Ta sừng sốt, dùng chân quay đầu lại.

Một thị nữ rất xinh đẹp ngoắc tay gọi ta: “Ngươi lại đây, có việc phân phó ngươi.”

Trong bụng ta cười trộm, đi tới trước mặt nàng, trong Thủy Tinh cung rất nhiều người, ta cũng chẳng sợ nàng phát hiện ta là gương mặt lạ: “Có việc?”

“Ngươi mới tới? Chẳng hiểu chút quy củ gì!” Nàng lên mặt xem thường ta: “Ngay cả tỷ tỷ cũng không biết kêu, nhất định ngươi không xuất đầu được!”

Ta thật sự rất muốn cười, nàng thoát nhìn còn có bộ dáng mấy phần ngây thơ đấy, dạy dỗ người ta ngược lại rất có kiểu dáng.

“Mang cái này đến hậu tam viện đi!”

Nàng không nói lời gì đưa cho ta hai cái bọc lớn, rất nặng, hình như đều là quần áo.

“Hậu tam viện ở đâu?” Ta vô cùng thành thật, không hiểu liền hỏi.

Nàng trừng mắt: “Ngươi thật ngốc! Không biết làm thế nào trà trộn vào làm người hầu!” Nàng nổi giận dùng ngón tay chỉ đường cho ta, liền mặc ta đi.

Ta thấy nàng mới ngốc. Này nhé, nàng cũng không biết ta tên gì, liền sai ta việc này, nếu như ta lừa mang hai cái bọc quần áo này đi, nàng cũng không chỗ tìm ta, quần áo cũng là không cánh mà bay!

Phượng Nghi chậm rãi bước thong thả lại đây: “Oa, nhanh như thế đã nhận được việc.”

“Chàng hâm mộ, ta chuyển nhượng cho chàng.”

“Ha ha, ta cũng không dám cướp công của người khác, nàng nếu muốn đi đưa, ta chỉ điểm nàng hậu tam viện đi thế nào.”

Ta khờ à, ta cũng không phải thực sự tới làm cung nữ.

Ta vốn muốn ném hai cái bọc lớn đó, nghĩ lại vẫn là không ném, cứ như vậy xách trong tay: “Đi, chúng ta đi viện ngày hôm qua ấy.”

Chúng ta tới cánh cổng ấy, có hai cung nữ diện mạo thoát nhìn rất dũng mãnh giữ cửa, hỏi ta làm gì, ta giờ hai bọc quần áo lên nói là đến đưa quần áo, các nàng quả nhiên nâng tay cho đi, vô cùng thoải mái.

Chúng ta đi rẽ ba ngoặt hai, chạy tới gần nhà giữa, trong phòng đang có người nói chuyện: “Tỷ tỷ, chuyện đó, có được không?”

“Hừ, đừng nói nữa, ngươi nghĩ rằng ta ngày hôm qua là thị tẩm? Ngày hôm qua ta còn chưa có cơi quần áo đâu, lão bất tử của Vân Phượng điện kia lại nói không thoải mái, dám gọi người trên giường đi. Bà ta có ý gì cho là ta không biết? Không phải vì cháu ngoại gái của bà ta không được sủng mà ta được sủng sao? Sáng sớm thỉnh an còn điểm tên ta, nói cạnh nói khoe một trận, từng chữ từng câu nói nữ nhi của bà ta nhất định là vương hậu, bảo chúng ta một đám dụ dỗ xuất thân hạ tiện đừng có mộng tưởng hảo huyền, nếu không bà ta sẽ thực hiện cung quy gia pháp, ta thêm! Bà ta tưởng bà ta là gì...”

“Tỷ tỷ, nhỏ giọng một chút, nhỏ giọng một chút!” Hồng Nhị vội vàng khuyên nàng: “Vây, chuyện này tạm thời không được?”

“Nếu không được, ta trở về cũng không mặt mũi đi gặp...”

Đi gặp ai nàng nói không rõ ràng, ta nghe thấy mùi ngon, đây chính là Thâm cung nội chiến phiên bản long cung chân chân thực thực nha! Phim hậu cung xưa nay vốn là ta thích nhất, mặc dù bản thân ta không phải là tư liệu ấy, thế nhưng loại phim này luôn luôn thấy rất hay.

Các nàng lại không chuyện này nữa, ngược lại thảo luận son cánh hay son đá tốt hơn, hay là phấn loại nào tốt, những cái này ta nghe không có hứng thú. Ra khỏi viện của các nàng, ta hỏi Phượng Nghi: “Các nàng là có phải là ma cung phái tới hay không?”

Hắn liếc mắt nhìn ta: “Chuyện này không rõ ràng hay sao?”

“Ma cung vì sao muốn nhúng tay vào sự tình ở long cung chứ?” Chẳng lẽ loại chuyện lục đục với nhau tranh quyền đoạt thế cũng nghiệm, nhiều hơn nữa cũng không thấy đủ?

Phượng Nghi nhìn nhìn ta, lúc ta cho là hắn sắp giải thích, hắn lại đến một câu: “Lấy hiểu biết của ta đối với nàng, cho dù ta giải thích nàng cũng không rõ, nàng cứ tiếp tục thỏa thuê tưởng tượng trong lòng đi, ta cảm thấy tưởng tượng của nàng có khi còn đặc sắc hơn so với tình hình thực tế.”

Người này!

Trong tay ta còn xách bọc quần áo đó, dạo qua một vòng, Thủy Tinh cung rất lớn, chúng ta còn chưa dạo được một nửa, Phượng Nghi nói cho ta đây là

thứ gì, kia lại là lai lịch gì, có thể nói thuộc như lòng bàn tay, không biết còn tưởng rằng đây là sân sau nhà hắn đấy. Ừ, lại nói long vương là vương, hắn cũng là vương, mặc dù long vương ta chưa từng thấy, nhưng ta biết hẳn nhất định kém Phụng Nghi — ngay cả một sợi tóc cũng không bằng!

Ít nhất Phụng Nghi không có một đồng nữ nhân làm hậu cung, điểm này đã mạnh hơn nhiều!

Ta cũng không phải là làm không được, Phụng Nghi rất có tiền, hơn nữa trông lại đẹp trai, cho dù không có tiền cũng có một đồng mỹ nữ khóc hô muốn gục hắn, hẳn đều không động đây.

Tục ngữ nói, cái đẹp che cái xấu, hẳn có ưu điểm như thế, những khuyết điểm lớn nhỏ khác tất cả đều có thể che!

Người ta nói, cái gì, ta có ưu điểm gì đặc biệt lớn có thể che khuất tất cả khuyết điểm?

Ừm, Phụng Nghi khen ta quá đơn thuần, ừm, ta còn rất thiện lương nữa chứ? Đây khẳng định là ưu điểm, cái khác tỷ như nhất gan sợ phiền phức này, lưỡi biếng này, trí nhớ hay quên này, còn nữa, ờ rất nhiều khuyết điểm nhỏ, đều có thể tha thứ.

“Đói không?”

Ta sờ sờ bụng: “Có chút.”

“Đến, vừa lúc phát cơm.”

Hử?

Quả nhiên, sân đằng trước kia rất nhiều người ra ra vào vào, bùng cốc, mang hộp đựng cơm hộp đựng thức ăn, còn có người ngồi xuống chỗ góc trong sân cầm bát ăn cơm.

Ồ, chúng ta cũng...

Phụng Nghi kéo ta một phen, nhỏ giọng nói: “Ta từng ăn cơm tại long cung hai lần, đó đều là yến hội, nơi này thoát nhìn cũng thú vị.”

Cơm tập thể thú vị? Hắn còn nói vậy? Nói sớm chứ, Bàn Ti động mỗi ngày đều phát cơm tập thể, hắn muốn ăn, ngày nào mà không ăn được chứ!

Chúng ta tới chỗ phát cơm, người nọ cũng không hỏi nhiều, lấy luôn hai cái bát, xới một bát cơm hỗn hợp rau thịt, đưa cho chúng ta.

Trong cái thùng lớn bên cạnh có dưa và thìa, tràn đầy, nặng trĩu chất đông, ta cầm cái thìa, Phụng Nghi cầm đôi dưa, hai chúng ta cũng ăn chen trong góc như các nô bộc khác.

Ừm, hơi tanh, mặn một chút, không biết là thịt gì, hẳn là thịt cá, thế nhưng chung quy cảm thấy hình như không tươi lắm.

Mặc dù là ăn miễn phí, thế nhưng hương vị ăn miễn phí này thực sự chẳng ra cái gì.

Ta chưa ăn được mấy miếng, đột nhiên một nữ nhân bước vào tầm mắt, nàng liếc mắt nhìn xung quanh, kết quả ánh mắt nổi giận đùng đùng kia liền khóa trên người ta, sải bước đi về phía ta, vờn bàn tay, bộp một tiếng đánh rơi bát cơm của ta.

“Nha đầu thối, tiểu tiện nhân! Bảo người đưa đồ người lại dám không nghe lời! Việc không làm chạy tới lĩnh cơm ăn? Ăn ăn ăn! Người mẹ nó...”

Được, nàng phát giác quần áo chưa đưa đến tới tính sổ? Ừm, nàng cũng không ngạc nhiên lắm, mọi người đều tới dùng cơm, nàng cũng sẽ tới chỗ dùng cơm tìm — hơn nữa mèo mù đụng phải chuột chết, còn bị nàng tìm được ta!

Sau khi cơm bị đổ, không ít hạt cơm và cả nước đồ ăn bắn tung tóe lên người ta, trên người nàng cũng có, nhưng nàng rõ ràng là không chú ý, hoặc là không để ý, chỉ chửi ầm lên!

Ta lau miệng một cái, không nhanh không chậm đứng lên: “Người là ai chứ?”

“Người?”

“Người bằng gì sai khiến ta làm việc ha? Người thấy nơi này là nơi có thể la lối khóc lóc à?”

Nàng tức mặt đỏ bừng, nhưng nhìn bốn phía, đích xác có không ít người ném ánh mắt bất mãn qua đây. Đương nhiên, người ta là tới ăn cơm, nàng là tới gây chuyện, có thể không bất mãn sao?

Ta cũng không muốn cãi nhau với nàng, ta cũng không phải đến đại nội long cung.

Ta làm bầm, ra hiệu ánh mắt nàng chuyển hướng sang hai bọc quần áo ta vừa mới kê dưới móng: “Đây là việc của người phải không? Nếu như lại trì hoãn không đưa đi, không biết có người sẽ trách phạt người hay không ha? Ta nếu là người, trước hết đi đưa, muốn tìm phiền toái ấy à, người đưa xong lại tìm, ta chờ người!”

Ta còn tưởng rằng nàng sắp bạo phát, không ngờ mặt mũi nàng dữ tợn mắt phóng phi đao uống phí nửa ngày, lại cúi người xuống ôm lấy hai bọc quần

áo, sai bước liền đi!

Hờ? gây chuyện thế này, thật sự là tiếng sấm mưa giọt mưa nhỏ ha!

Phượng Nghi ở một bên, vừa ăn cơm vừa cười trộm.

Ảnh mắt những người khác, còn có một đồng hồ độn dưới đất, ta cũng thật sự không có khẩu vị ăn cái gì. Lúc ra khỏi đó Phượng Nghi nói: “Nàng không phải nói chờ nàng ta quay lại gây chuyện?”

“Là ta nói,” ta nhìn nhìn hắn, kỳ quái nói: “Nhưng ta không nói sẽ chờ ở chỗ này nha. Chờ nàng tìm ta rồi nói sau, khoan hãy nói, ta cảm thấy ta và nàng rất có duyên, nói không chừng lát nữa còn có thể gặp phải.”

Mặc dù phát sinh khúc nhạc đệm nhỏ như thế, đáy lòng ta vẫn còn đề nặng nghi ngờ: Người của ma cung, rốt cuộc muốn làm gì tại long cung?

Ta luôn cảm thấy ma cung, cách ta rất xa, thế nhưng, lại lơ đãng phát hiện, bên người hoặc nhiều hoặc ít, đều có bọn họ thâm nhập vào, lúc tâm tình vô cùng tốt, bóng ma ấy bắt gặp lại thoáng hiện trong tầm nhìn.

Từ Hằng lúc này không biết đang làm cái gì, còn có Tam Lục, cũng không biết nàng hỏi âm cho ta chưa, nghĩ tới cũng rất thấp thòm.

Chúng ta không được vào nội viện, cũng không thể đi tiền điện, người ta lui tới thoạt nhìn bề bộn nhiều việc, bước chân của chúng ta cũng nhanh hơn, thoạt nhìn nhìn như là đang muốn đi nơi nào đó làm chuyện gì, rất giống thế. Rẽ qua một bức tường, bỗng nhiên phía trước truyền đến tiếng thút thít và thấp giọng mắng chửi của nữ nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 186: Ở, mở hội mở hội

Ta thò đầu ngấm một cái một cái, lại vội rút về.

Phượng Nghi nhìn ta: “Nàng làm sao vậy?”

Ta chột dạ...

Người bị đánh chửi kia, không phải là cung nữ muốn sai ta chạy việc không thành, vừa rồi còn tới gây chuyện sao!

“Đồ khốn! Ta bảo ngươi lười nhác! A, ngay cả lời của ta cũng không nghe, sai ngươi đưa quần áo còn dám cho ta...”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ! Ta cũng là không có biện pháp mà, trong phòng không có ai, ta lại phải đi lấy thuốc cho Hinh Ngọc tỷ, ta sai một tiểu cung nữ đưa thay ta, thế nhưng nàng ta lại mang quần áo đi lĩnh cơm ăn...”

Họ, ta nhìn nhìn Phượng Nghi, chúng ta vẫn nên tránh đường là tốt nhất.

Thế nhưng chưa chờ chúng ta tránh ra, phía sau truyền đến một tiếng kêu thê lương.

Ta bị dọa nhảy dựng, không để ý có phiền toái hay không, hai bước chạy đi.

Tiểu cung nữ xui xẻo kia ôm đầu ngã nghiêng. Ta trước tiên rất nhanh liếc mắt một cái, không nguy hiểm tính mạng, vậy còn may.

Mặc dù không có giao tình gì, thế nhưng nàng bị đánh lại nói cũng có nguyên nhân của ta.

Người đánh kia cầm cây gậy, cũng ngăn ra đó, nhìn thấy ta lao tới, lại trước tiên lấp bắp giải thích với ta: “Ta chỉ định đánh nàng hai cái, ta định đánh vào lưng, không, không định đánh vào đầu.”

“Trước tiên cầm máu băng bó cho nàng đã.” Ta lại không muốn truy cứu trách nhiệm đánh người của nàng ta.

Ta có pháp thuật có thể cầm máu cho nàng, nhưng không dám dùng lộ liễu, thừa dịp nữ nhân kia luống cuống tay chân muốn băng vết thương cho nàng lạng lẽ dùng ngón tay phẩy một cái, máu lập tức ngừng, lại quần lên mảnh vải gì gì đó, không quá đáng ngại, cũng may nàng bị đánh hôn mê, rất thuận lợi.

Thành công lui thân, Phượng Nghi giễu ta: “Lại làm người tốt đi.”

“Chao ôi, ta là chòm sao Thiên xứng mà...”

“Làm cái gì?”

Ta che miệng cười: “Đi đi, có rảnh nói tí mi với chàng.”

Thủy Tinh cung này không đẹp như nhìn qua chút nào, cũng có lông gà vò tời, cũng chướng khí mù mịt.

Ta nhỏ giọng hỏi Phượng Nghi: “Này, chàng có phải biết hậu viện lớn không có chỗ tốt, cho nên mới miễn cưỡng giữ mình trong sạch không hả?”

Phượng Nghi chẳng chặc đàng hoàng: “Thật ra ta miệng cộp gan thỏ, rất nghèo, người trong nhà mà nhiều, lại nuôi không nổi.”

Ta sùng sốt, lại không thể cất tiếng cười to, ghen vô cùng vất vả.

Chúng ta vòng một vòng, thật sự không có chuyện gì mới mẻ để nhìn, cuối cùng ta nói: “Quên đi, bằng không chúng ta liền đi tiền điện đi, cứ xoay tới xoay lui như vậy... đại yến của thủy tộc hẳn là sắp bắt đầu rồi? Chàng thấy chúng ta ở trên xà nhà hay hơn? Hay là núp trên tường tốt hơn?”

“Ừm, trên xà nhà đi, xem rõ ràng.”

Quân tử leo xà nhà?

Ợ... Cái này, được rồi, thỉnh thoảng làm khách mời một lần cũng không sao.

Chúng ta lén lút vào tiền điện, cung điện này rất lớn, so sánh với diện tích đại quảng trường của ma cung kia, cũng ngang nhau. Chúng ta vừa mới ngồi yên trên xà nhà chính, mí mắt ta bắt đầu giật loạn.

“Ai, mí mắt giật, có ý gì?”

“Trái hay là phải?”

“Cả hai.”

Phượng Nghi cười một tiếng: “Nàng coi như xong, người nhỏ gan còn nhỏ hơn. Người ta đều nói nhất như chuột, nàng có phải ở chung lâu với Đại Mao, gần mực thì đen không?”

Ta nhỏ giọng lầu bầu: “Không phải như vậy, lần trước đi xem náo nhiệt, chàng cũng xem thành trọng thương. Ta chính là... nghĩ lại mà sợ.”

“Đừng sợ, ta cam đoan, ta bây giờ cũng không sợ suýt như thế, không chỉ nàng sẽ không bị thương, tự ta cũng tuyệt đối có thể toàn thân mà lui.”

Lời này của hắn nghe giống như vui đùa, thể nhưng nghĩ cẩn thận, lời nói thân nhiên, ý tứ lại rất nghiêm túc.

Ta chậm rãi nắm tay hắn, Phượng Nghi mặc quần áo giống như những người hầu cận bên dưới, màu xanh ech rất khó coi, trên người ta thì lại là đồ san hô. Thế nhưng phong nghi dung mạo của Phượng Nghi, cho dù khoác lên hắn vải bố túi da, hắn cũng là ngạo nghễ thiên địa, màu xanh biếc tục muốn chết kia mặc trên người hắn, thoát nhìn cũng giống một ao nước biếc ung dung thân nhiên, tôn lên khuôn mặt như ngọc, đôi môi như son.

Đẹp a... Đều nói sắc đẹp thay cơm. Nếu thực sự thay được cơm, ta chắc chắn sắp biến thành bà siêu béo!

Dưới chân chúng ta, những phó thị của Thủy Tinh cung này bận rộn đi đi lại lại, đã có người tới, chào hỏi lẫn nhau, tiểu lý tàng đao... Không, không phải tàng đao, là tiểu lý rút đao. Ta vốn luôn chậm chạp, ngay cả ta ngay cả ta cũng nghe được những người đó nói chuyện với nhau không mang ý tốt, vậy không phải tàng đao, đã là rút đao ra sáng choang để chém giết.

Ta cảm thấy tim lạnh, những người này đều là vô cùng thân thiết xưng hô thúc thúc bá bá ca ca đệ đệ, nhưng trên thực tế, tất cả đều đang tranh đoạt lợi ích. Cái gì mà địa bàn của người lớn của ta nhỏ, của người... .

Từ Hằng muốn tìm thân tình trong gia tộc thế này, vậy không phải là treo cây tìm cá sao?

Hắn rốt cuộc nỗ lực biết bao, lại thất vọng bao nhiêu lần chứ?

Cho tới bây giờ.

Mấy ngày trước lúc ở chung với chúng ta, hắn còn luôn luôn mỉm cười. Thế nhưng trở lại nơi hắn nên xưng là nhà của hắn, hắn lại nhốt chặt mình trong phòng, không ăn, không uống, cũng không để ý tới hết thảy bên ngoài.

Mọi thứ nơi này, đã khiến hắn thất vọng cực độ rồi phải không?

Trò hề của những người bên dưới đó lộ ra càng nhiều, càng dối trá tham lam, ta càng cảm thấy ta lần này là tới đúng rồi.

Lại ép dạ cầu toàn vì những người này, nhận những an bài dối lòng ấy, Từ Hằng sớm muộn sẽ uất ức mà chết!

Mặc dù khi hắn đối mặt với chúng ta luôn luôn tươi cười ấm áp, nhưng lòng hắn thì sao? Hắn chưa từng lộ ra mất mát và uất ức của mình.

Cái gọi là đại hội thân tộc này, nghe qua chính là một đại hội chia của. Bọn họ nghị luận đồng tộc chết bệnh già, ngầm công khai ám chỉ phân phối những ích lợi ấy ra sao. Bọn họ nói càng nóng hổi, luồng khí ấy trong lòng ta lại càng nghẹn lợi hại.

Đây đều là cái gì với cái gì chứ, đâu giống như tộc nhân thân thiết? Đúng rồi, Thám Xuân trong Hồng lâu nói rất đúng, máu mủ cả nhà, tựa như một đám gà chọi hận không thể hận không thể người người ăn ta ta ăn người, trên mặt là thân nhân, trong xương là cừu nhân.

Ghế bên trái đều là khách nam, bên phải thì tôi không ít khách nữ, bọn họ vừa tiến đến, ta nhất thời tinh thần tỉnh táo, Phụng Nghi cười nhạo ta để bụng với những phong hoa tuyết nguyệt này, ta cũng không tức giận. Vốn chính là thế mà, những người nam này trông thế nào, còn người nào người nấy mặt mũi đáng ghét lời nói vô vị, ta chú ý bọn họ làm chi?

Những mỹ nữ này lại bất đồng, không biết đều là tình gì yêu gì, dung tư tú lệ, thanh âm cũng dễ nghe, có uyển chuyển, có thanh thúy.

Chúng ta ngồi trên xà chính, thứ tự chỗ ngồi phía dưới hẳn là tương đối quan trọng. Một nữ tử mặc quần áo vàng nhạt và một cô nương mặc quần áo hồng nhạt cùng nhau qua, vừa vịn ngồi vào ghế dưới chân ta. Người mặc áo vàng lớn tuổi hơn một chút, đoan trang văn tĩnh hơn một chút, người mặc hồng nhạt tiếng cười không ngừng, thoát nhìn rất hoạt bát. Bọn họ hẳn đều là khách, sau khi ngồi xuống trước tiên nghị luận mấy câu về cảnh hôm nay, lại nhỏ giọng thảo luận với mấy vị cô nương cũng tới làm khách vừa mới chào hỏi.

Ta giấu tai, nghe tám chuyện cao hứng bưng bưng. Tỷ như vị cô nương kia tính khí táo bạo giả bộ thực nữ, đồ cưới của ai đã chuẩn bị ít ngày nữa sẽ xuất giá, bỗng nhiên nàng chuyển mũi nhọn: “Tứ tỷ tỷ, vị ý trung nhân của người kia, hôm nay cũng khẳng định sẽ đến chứ?”

Người mặc áo vàng vội vàng nói: “Từ muội, cũng không nên nói vậy, nào có việc này.”

“A, người không phải nói hẳn tốt hơn người khác, có tình có nghĩa có tài có mạo, khắp Đông hải tìm không ra người thứ hai tốt như hẳn?”

“Hắn thì tốt... Nhưng ta nào có, nào có...”

Nàng là muốn nói không có nhớ người ta đi? Thế nhưng nghe ý tứ trong lời nói này, e lệ nhiều hơn là tức giận, còn có chút muốn nói lại thôi, rõ ràng chính là tâm đã trao còn gì!

Phụng Nghi thấy ta nghe cao hứng, lấy ra một cái túi vải nhỏ từ trong tay áo cho ta, ta mở túi, cầm một miếng điểm tâm, đầu tiên cho hẳn ăn nửa miếng, chính mình cũng cắn một ngụm, tiếp tục nghe các nàng nói chuyện.

“Dào ôi, tứ tỷ à, người nếu như trong lòng có hẳn, thì nói với di nương đi, để bọn họ tìm người nói chuyện, người nhân phẩm tốt tính tình cũng tốt, tướng mạo cũng là trong trăm có một nổi tiếng gần xa, ta đánh giá ấy à, chuyện này có thể thành.”

“Ôi, người đừng có nói vậy.”

“Ta không phải nói vậy mà, tuổi người cũng tới lúc rồi, nếu để cho người trong nhà kết đôi lung tung, vậy người cũng không chỗ để khóc. Ta nghe mẹ ta kể, có người nhờ bà làm mối cho người đấy.”

“Thật sự?” Người mặc áo vàng vừa nghe lời này, nhất thời trong lòng rối loạn, thanh âm có chút hoảng loạn: “Là ai?”

“Bà chưa nói. Nếu là gã người tính tình dịu dàng, vậy thì tốt. Thế nhưng tứ tỷ, nếu là thất công tử vô lại kia lại đến đây đưa người, muốn đòi người làm trắc phi, người nhưng làm sao bây giờ?”

A, còn kéo tới hậu cung của long cung nữa? Thật sự là phức tạp.

“A, tứ tỷ, hẳn đến đây!”

Ta bản năng quay đầu, muốn nhìn rối loạn tâm hồn thiếu nữ cô nương người ta chính là nhân vật thần tiên ở đâu!

Hự...

Ủm, người mặc một bộ bào phục viền đen, đầu đội mũ khảm hạt châu ngọc bích nhỏ, thông dong tao nhã chậm rãi đi tới này... Đây không phải là Từ Hằng sao?

Ô! Ta sớm nên nghĩ tới! Long cung, Ngao gia, nhân vật tiêu biểu lứa này có thể tung ra, phỏng chừng Từ Hằng nếu nhận thứ hai, sẽ không ai có thể là số một đi?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Yển hội

Thứ tự chỗ ngồi của những người này sắp xếp theo địa vị cao thấp, chỗ Từ Hằng ở vị trí thứ năm bên trái, phía trên hắn có bốn người, đương nhiên, người đầu tiên hắn là bá phụ hắn, cũng chính là tộc trưởng Ngao gia hiện tại, vị long vương ở tại Thủy Tinh cung này. Người thứ hai ấy à, ta suy nghĩ hắn là nhi tử của long vương này, từng nghe nói mấy lần, vị đại công tử này cũng không phải là tay mơ, người thứ ba có lẽ là huynh đệ của long vương, cũng coi là quyền cao chức trọng, năm đó tranh rất dữ với đại ca hắn, đáng tiếc cuối cùng bị thua, đành phải cúi người. Nhưng nhiều năm như vậy, long vương cũng không thể xử lý được hắn. Vậy còn một là ai đây?

Các nữ quyến càng ngày càng nhiều, trên tiệc cũng càng lúc càng náo nhiệt, có không ít nữ quyến ở hậu cung cũng đi ra, đương nhiên người có địa vị càng quan trọng, tới càng trễ, tới sớm đều là tôm tép. Ghế trống bên nữ quyến còn nhiều hơn bên trái, chừng mười chỗ đằng trước đều trống, chắc hẳn đều là nữ nhân được sủng ái trong hậu cung. Lão long vương này thực sự là... Khụ, luôn nghe nói bộ tộc này phần lớn bản tính háo sắc... Long vương đây thoạt nhìn tuyệt đối xứng đáng cái tên!

Lại liếc Từ Hằng hai cái, hắn gầy hơn so với lúc chúng ta chia tay, bộ dáng ngồi ở chỗ đó không nói một lời, thoạt nhìn có loại... nghiêm túc xa lạ, khuôn mặt vẫn là khuôn mặt ta quen thuộc, thể nhưng khoác lên một tầng vỏ cứng.

Nên, tuyệt đối nên, cảm giác những tộc nhân kia của hắn nuốt sống người cũng không nhả xương, không chút phòng bị, ngay cả da và xương bị cắn cũng không thừa, không chút phòng bị thì còn cái gì.

Hắn ngồi ở đó, phía dưới áo choàng, là ủng thêu chỉ bạc ở miệng, các cô nương chưa lấy chồng trên tiệc bên phải, vừa muốn xem, lại không muốn người khác chú ý, nhìn lên mà tự cho là rất bí mật, lấy tay áo che mặt, lấy quạt chắn mặt, còn có người nương lúc nói chuyện ngấm loạn, thật sự là giấu đầu hở đuôi.

Bỗng nhiên bên trong tiếng keng vang, tiếng nghị luận bên ngoài giống như thủy triều xuống biển mất, người người lần lượt đứng lên.

Làn gió thơm kéo tới, tiếng ngọc bội vang, một đám mỹ nữ từ hậu đường đi ra.

Mỗi người một vẻ, oanh oanh yến yến, muôn hồng nghìn tía, ừm... thật là sặc sỡ, mắt cũng bị các nàng làm cho hôn mê.

Lão rồng háo sắc rất có diễm phúc, ta lần lượt nhìn, đều rất đẹp, không biết người nào được sủng ái nhất. Các nàng ào ào lại đây, vào chỗ, sau đó những người vừa mới đứng lên phía ngoài mới ngồi xuống.

Thật sự là trò cười, nghe long cung này còn ba ngày một tiệc nhỏ năm ngày một tiệc lớn, hàng đêm sênh ca, dù sao tài nguyên trong biển phong phú cũng ăn không hết của cải của lão rồng này.

Vị trí phía trước Từ Hằng cũng có người tới, mặc áo choàng màu tương, dáng vẻ có phúc. Đây là cái đỉnh trong mắt cái gai trong thịt lão long vương kia đi? Hắn trái lại vui tươi hơn hờ bắt chuyện với Từ Hằng, thoạt nhìn rất có chút bộ dáng trưởng bối. Thân thiết hòa ái, ừm, đào tròn trong nụ cười của người này khá sâu, xem như là nhân vật số một.

Cuối cùng đến là lão long vương, cũng chính là bá phụ của Từ Hằng, ta vẫn nghe tên nhưng chưa từng gặp mặt.

Ta chưa từng hỏi, không biết phụ thân của Từ Hằng rốt cuộc là nhân vật như thế nào. Hắn cũng chưa từng nhắc tới.

Lão và mẹ của lão, và cả nhi tử của lão cùng ra, toàn bộ đứng thẳng hành lễ, ta và Phượng Nghi vẫn ngông nghênh ngồi trên đỉnh đầu tất cả bọn họ, trong lòng ấy gọi là thoải mái! Trên cao nhìn xuống ấy à, hê, đám người này ta nhìn thế nào không vừa mắt thế ấy, có thể ngồi trên đầu bọn họ, ý nghĩ này có thể làm cho ta cảm thấy vui sướng hơn chút.

Phượng Nghi ngoảnh lại nhìn ta, lại phi thường đẹp để nhảy mắt với ta.

Xem ra hắn cũng cảm thấy rất khoái trá!

Xếp đằng trước Từ Hằng chính là một thiếu niên mặc áo choàng màu đỏ thẫm, biểu tình lạnh lùng dường như mọi người đều nợ tiền hắn. Ta nhỏ giọng hỏi: “Hắn là ai?”

Phượng Nghi khẽ lắc đầu: “Chưa từng gặp.”

Lão long vương trông... ừm, không tồi, râu rất dài, lúc trẻ, trông hắn là không tệ, có điều bây giờ nhìn, mí trên rất sưng, lông mày rù, vừa nhìn chính là bộ dạng tử sắc quá độ. Đã như vậy, còn quyền dục nặng nề.

“Nghĩ gì vậy?” Phượng Nghi hỏi ta.

Ta nhét miếng điểm tâm vào trong miệng, hung tợn nói: “Già mà không chết thì cũng làm giặc!”

Da mặt Phượng Nghi giật giật, xem bộ dạng là muốn cười ha ha, thể nhưng miễn cưỡng nhin xuống.

Phía dưới bọn họ đã bắt đầu bữa tiệc, mùi rượu mùi đồ ăn mùi phấn cùng nhau thổi lên trên. Thoạt nhìn không ăn uống tiệc tùng một phen sẽ không nói chuyện đứng đắn, trong bữa tiệc còn có ca múa, mỹ nhân ngư, bình tôm tướng tép, biểu diễn rất đặc sắc, ta xem vui vẻ. Có điều ca múa rất nhanh rút đi,

rượu trái lại càng uống càng náo nhiệt, chẳng lẽ lão rồng giật tỉnh chuốc say mọi người, mới nói chuyện chính sự? Tính toán này thật ra không tệ, người khác đều say gục, đương nhiên lão nói cái gì là làm cái đó?

Lão rồng giật bỗng nhiên nói với Từ Hằng: “Hiền chất à...”

Thật buồn nôn, còn hiền chất cơ đấy!

Từ Hằng chỉ lạnh nhạt gật đầu, lẳng lặng nghe lão nói tiếp.

“Hiền chất à, ngươi xem ngươi, từ nhỏ đến lớn đều tính tình cô độc, ngươi nói thử xem, ta đã nói mấy lần với ngươi rồi? Tổ mẫu của ngươi cũng đã nói ngươi rồi chứ? Minh ngươi ở tiểu viện kia, chỉ một lão tôm hầu hạ, muốn cái gì cũng không có, bảo ngươi dọn vào ở, ngươi sao cứ không muốn chứ?”

Lão thái bà bên cạnh kia phụ họa theo, Từ Hằng chỉ nói: “Ta thích thanh tĩnh.”

“Vậy, ta sai người an bài cho ngươi một cái viện yên tĩnh nhé. Để người ngoài nhìn còn cảm thấy ta khắt khe không tốt với cháu trai đấy.”

Ngươi vốn đã không phải thứ tốt, đừng cố tình dát vàng lên mặt mình chứ. Có điều người bên ngoài rất phối hợp, đồn dập khen lão thật sự là rộng lượng hiền lành.

Ta nổi một thân da gà, Phụng Nghi bên cạnh cũng là vẻ mặt chán ghét.

“Được được được,” lão rồng cố tình khoan dung: “Ngươi thích ở đâu thì ở đấy đi, có điều ta phải nói, tuổi ngươi không nhỏ, cứ một mình cũng không được, chuyện ngày hôm trước ta nói với ngươi... Đến đây, Tuệ công chúa, đến bên này.”

Một nữ tử ngồi ở vị trí phía trước mấy nữ quyến đi tới, nàng mặc cực kiêu diễm, đầu đầy châu ngọc, quả thực là một mỹ nhân, chính là cảm năng hơi cao chút, thoát nhìn bộ dạng, um, chính là như công chúa.

Ta nhỏ giọng hỏi Phụng Nghi: “Nàng là ai?”

“Tây hải, không phải người ở đây.”

“Từ Hằng à, các ngươi cũng nhiều năm như vậy, khả khả, không nói, các ngươi cũng là từ nhỏ đã quen biết, Tuệ công chúa chính là cô nương tốt khó có được, ngươi nếu như dám phụ một mảnh tình ý của nàng, ta cũng không tha cho ngươi. Lúc tân niên, liền làm chuyện này của các ngươi đi! Các vị đang ngồi, đến lúc đó đều phải đến chúc mừng, chén rượu mừng này là nhất định phải uống!”

Ta kinh ngạc... Việc này...

Tuệ công chúa kia lộ ra vẻ mặt vừa kiêu ngạo, lại thẹn thùng, người bên cạnh sau khi ngậy người phút chốc lập tức bắt đầu khen ngợi, nói dễ nghe, cái gì mà duyên trời tác hợp này trai tài gái sắc này thực sự là một việc vui bằng trời này vân vân vân vân và vân vân.

Ta lại liếc mắt nhìn biểu tình của Từ Hằng, họ, hần căn bản chính là không biểu tình.

Lão rồng này! Chi phối Từ Hằng một lần, còn muốn lại chi phối lần hai? Đây không phải là cưỡng bức trùng trùng sao! Hơn nữa là hoàn cảnh lớn như vậy, Từ Hằng người này lấy đại cục làm trọng nhất, tui thân chính mình cũng không thương tổn người khác, hần dám chắc...

Ta nắm chặt tay lại buông ra, liền hít sâu mấy cái. Phụng Nghi vỗ vỗ bả vai ta: “Đừng kích động, muốn cho hần về vang không vội nhất thời.”

“Không lúc này vậy muốn lúc nào chứ?”

Đương nhiên, dùng quả đấm đánh con rồng này, ta không ngốc như vậy, ai chẳng biết da rồng vảy rồng dày chứ?

Mẹ nó! Ta nếu không nếu không dạy dỗ lão đến một đồng vợ lão cũng nhận không ra, ta theo họ lão!

Phụng Nghi cười mím nhìn ta vận công, vô số sợi tơ chỉ dùng mắt tuyệt đối không nhìn thấy ào bắn ra, hoàn toàn không có ý muốn ngăn cản ta.

Ta nghĩ thế nào cũng thấy, Phụng Nghi mang ta đến xem cái gì mà tụ hội này, chính là muốn cho ta kiểm chế không được tính tình làm như vậy đấy chứ? Hần có phải sớm muốn làm như vậy, nhưng vẫn ngại hành động hay không?

Người này!

Nhưng bây giờ quan trọng không phải hần.

Từ Hằng vẫn biểu tình đạm mạc, những chúc mừng, khen tặng hai bên, dường như không có nửa điểm quan hệ với hần, với Tuệ công chúa kia, cũng là không liếc mắt nhìn. Lão rồng giật hạ thấp thanh âm, trầm giọng nói: “Ngươi xem ngươi, ta đã nói ngươi tính tình không tốt, quá tùy hứng. Đến, dời chỗ cho Tuệ công chúa, ừ, liền đặt ở chỗ đó.”

Lão vừa chỉ, người hầu bên cạnh dời ghế ngồi và cả chén đĩa của Tuệ công chúa kia qua, đặt ở bàn Từ Hằng.

Từ Hằng vẻ mặt không thay đổi, thế nhưng khi Tuệ công chúa nọ dời bước về phía chỗ hắt, hắt đứng lên, có lẽ nhường nàng ngồi xuống, nhưng chính mình lại đi đến bàn thiếu niên mặc áo choàng màu đỏ, nói câu: “Cửu đệ, chúng ta chen chen.”

Thiếu niên kia kéo ghế qua, nói: “Không cần khách khí, ngồi đi.”

Từ Hằng chấp tay, thản nhiên thông dong ngồi xuống.

Bầu không khí trên tiệc trở nên cứng nhắc cổ quái, lấy khối ở giữa nhất làm trung tâm, giống như gợn sóng lan rộng bốn phía.

Lão rồng sắc mặt âm trầm khó coi, biểu tình của Tuệ công chúa kia lại... ờ, cái gì mà, ta cũng không hình dung được! Nói thật, mặc dù cô nương này không phải loại hình ta yêu thích, nhưng chuyện này, sai lầm chủ yếu hẳn là quy vào lão rồng mà không phải nàng. Nhìn đáng vẻ sượng mặt của nàng, cũng rất đáng thương.

“Nàng muốn thiện tâm, cũng phải nhìn đúng người.” Phượng Nghi nói: “Nàng ta cũng không phải là người lương thiện gì, lợi hại nhất một lần trong một ngày đánh chết tám thị thiếp của cha nàng ta.”

“Ai nói ta thiện tâm với nàng ta chứ.” Ta liếc mắt nhìn nàng: “Con người ta rất biết phân rõ phải trái, có điều gặp phải loại chuyện này ta tuyệt đối sẽ giúp người quen chứ không làm theo lý. Lại nói, chuyện này bọn họ cũng không chiếm lý lẽ.”

Phượng Nghi sờ sờ đầu ta, tựa như vui mừng: “Tốt tốt, có tiến bộ.”

“Hừ, tay ngứa thì sờ đầu mình đi.”

Trong lòng Từ Hằng, không chắc lạnh thành thế nào rồi...

Hắt nhẩn nại một lần lại một lần, đến bây giờ, đã không còn bất luận ảo tưởng hay mong đợi gì.

“Từ Hằng à, người xem người, người lớn như vậy, còn ngượng ngùng à, ha ha...” Mẹ của lão rồng hòa giải, người bên cạnh phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy, nhìn xem, vẫn còn trẻ tuổi, trước mặt mọi người ngại ngùng thôi.”

Ta xem ngại ngùng là lão rồng giặc ép buộc sắp đặt hôn sự của người khác ấy!

Chờ coi!

Mẹ của lão rồng nâng trà lên uống một ngụm, dịu một hơi, ngón tay ta kéo, nhắm mắt lại.

Lão thái thái kia vẻ mặt biến đổi, bỗng nhiên khoát tay, một bạt tai thật mạnh tát vào mặt lão rồng giặc. Lão hoàn toàn không có phòng bị, khuôn mặt bị đánh đến lệch sang một bên.

Được, lão thái thái này lúc tuổi còn trẻ nhất định là luyện thiết sa chương! Ta chỉ nhắc nhắc tờ, sức lực của bà ta đã đủ rồi!

Vốn trong điện đã yên tĩnh, cú bạt tai này đánh rất giòn giã, quất vào mặt lão rồng giặc, nhưng kinh sợ lại là toàn trường!

Dưới lòng bàn chân cực kỳ yên lặng.

Ta đặc ý liếc mắt nhìn Phượng Nghi, hắt vươn ngón tay cái với ta, khẩu hình đang nói: Đánh rất hay!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 188

“Vừa rồi có con muỗi...” Lão thái thái hoàn hồn lại trước tiên, tay còn chưa có buông, cũng đã tìm một cái cớ cho mình. Biểu tình của lão rồng háo sắc ấy gọi là cứng nhắc, ta đoán, lấy thân phận của lão, loại kinh nghiệm bị bạt tai trước mặt mọi người này, phỏng chừng kiếp này là lần đầu tiên.

Lão thái thái hung thật! Da mặt bên trái lão rồng háo sắc nhanh chóng hiện lên mảng đỏ.

“A a, ờ...” Lão rồng rõ ràng còn chưa hoàn hồn, nhưng những người bên cạnh đã ríu rít bắt đầu hòa giải. Ừ, những khách mời này ta đoán lão rồng chắc chắn không biết hết, thế nhưng không sao, địa vị của những người này đều thấp hơn lão, đều phải lấy lòng lão. Thủy Tinh cung hàng đêm mở tiệc, người quen hay không quen vui mừng uống, mỗi người mỗi ý, có người muốn nghe nịnh hót, có người đến nịnh hót người khác, có người đến mưu cầu ích lợi, có người muốn bố trí lợi dụng người ngoài...

Ta cong một ngón tay, lão rồng háo sắc bỗng nhiên giương lên tay, rầm một tiếng lật bàn tiệc của mẹ lão lên trời, khay đĩa leng keng rơi trên mặt đất toàn

bộ võ tan tành, canh rau bắn tung toé, bản thân lão rồng, mẹ lão, và cả mấy người ngồi gần cũng bị dây!

Mấy người vẫn còn hòa giải nịnh hót hai bên giống như con vịt bị bóp cổ một chữ cũng không phun ra được — cảnh này bất kể thế nào cũng không thể lại nói là lỡ tay.

Biểu tình hai mẹ con cổ quái khác thường, cái loại bầu không khí tốt đẹp mẹ hiền con thảo cả sảnh đường ban đầu không còn sót lại chút gì. Trong cả đại điện lạnh ngắt không tiếng động, cảnh này thật sự là, thật sự là...

Ta cười ngửa tới ngửa lui, gắng sức che miệng không để cho mình cười quá lớn tiếng. Phượng Nghi ở một bên khê ho, bả vai run lộn hại.

Quá hay! Thành thật mà nói, ta rất muốn xem bọn hán kết thúc thế nào.

Sắc mặt lão thái thái trắng bệch, ngực phập phồng kịch liệt, đột nhiên hai mắt đảo, cả người nghiêng sang một bên!

Tiếng kinh hô nổi lên bốn phía, tình cảnh nhất thời rối loạn, bất kể quan tâm thật quan tâm giả, tóm lại tất cả mọi người ngồi không yên, lão long vương chỉ huy người nâng lão thái thái vào hậu đường, những nữ nhân hậu cung rầm rập đi một đám, vị đại công tử kia cũng đi theo. Người còn lại ngồi ở đó, ngơ ngác nhìn nhau, tiếng thì thầm giống như sóng lớn sôi trào.

Chiều già bộ bất tình này không tồi, ừ, đáng học!

Gặp phải cục diện gì xấu hổ khó có thể ứng đối liền ngắt một cái, ngắt cái giải quyết được trăm sự! Nữ chính trong tiểu thuyết cũng động một chút là ngắt, ngắt xong tỉnh lại, vấn đề nào cũng hoá hoãn, trở nên dễ giải quyết, thậm chí, đã khỏi cần phải giải quyết nữa. Tỷ như vị long lão thái này. Bà ta ngắt một cái thực sự là đúng lúc tuyệt không thể tả!

Từ Hằng bỗng nhiên ngừng đầu liếc mắt nhìn về phía chúng ta, nhưng ta nghĩ hán hán là không nhìn thấy chúng ta.

Chẳng lẽ hán đoán có người đang âm thầm phá rối sao?

Đám nô bộc cẩn thận tiến lên, nhanh chóng dọn dẹp đồng bừa bãi kia. Lão rồng háo sắc không bao lâu đã thay bộ áo choàng, lại từ bên trong đi ra. Lão nói hai câu thân thể lão thái thái khó chịu phải tĩnh dưỡng, người khác dè dặt phụ họa, chỉ sợ lời nịnh hót còn chưa dứt, sự tỉnh lại xảy ra biến cố gì.

Ta khoanh tay. Sắc mặt lão rồng háo sắc như thường, điềm nhiên như không phân phó người lại mang rượu và thức ăn lên, còn lệnh lại tấu nhạc diễn múa, những người khác lặng lẽ thờ phào, tình cảnh tựa hồ lại khôi phục hòa hợp ban đầu.

Chẳng qua là tựa hồ.

“Ha ha, hôm nay là ngày lành, mọi người không cần hạn chế.” Lão rồng háo sắc lại có thể không nhớ một chút dạy dỗ ban nãy, nhắc chuyện cũ: “Từ Hằng à, Tuệ công chúa gần đây cũng ít qua lại chỗ chúng ta, người mấy ngày nay phải theo nàng cho tốt, đi xem chung quanh, đùa vui về chút nhé.”

Nếu thực sự là nhân duyên tốt người sao lại không an bài cho nhi tử người chứ! Hoặc chính người cưới cũng được cơ mà, dù sao vốn đã có nhiều vợ nhỏ như vậy, có thêm hai cũng không sao.

Từ Hằng lạnh nhạt nói: “Ta đã có thể thất, không dám chậm trễ chung thân của Tuệ công chúa.”

Mặt lão rồng háo sắc nghiêm lại: “Con đàn bà đệ tiện Đồng gia đã không còn là vợ người, đừng lại nhắc tới ả ta.”

Ta nhủ mảy, ta cũng không thích họ Đồng, nhưng so sánh với lão rồng háo sắc này, nàng còn thuận mắt hơn một chút. Ánh mắt ta dời đi, liếc mắt thoáng nhìn trong đám nữ quyến có khuôn mặt quen thuộc!

Tiểu Tâm.

Ta thiếu chút nữa không nhận ra nàng. Nàng mặc xiêm y màu lam, gương mặt dày phấn son, tóc chải thành búi cao, đeo trang sức tinh xảo hoa lệ.

Thấy nàng trong lòng ta cảm giác rất phức tạp, ánh mắt nàng phức tạp, dao động bất định, nhưng thời gian dừng trên người Từ Hằng nhiều hơn. Lúc lão rồng háo sắc nói chuyện, về mặt nàng cũng biến hóa, mắt mát, tức giận, oán hận...

Nàng là thực sự thích Từ Hằng, hay muốn lợi dụng hán đạt được gì đó khác đây?

Ta lại cong ngón tay khác một cái, Tiểu Tâm bỗng nhiên đứng lên, lớn tiếng nói: “Tộc trưởng! Người rõ ràng từng đáp ứng ta, sẽ tác thành hôn sự của ta và Từ Hằng công tử! Vì sao bây giờ lại lật lọng?”

“Im miệng!”

“Người nói vậy!”

Hai tiếng quát mắng đồng thời vang lên, một là lão rồng tức giận biến sắc, một là Tuệ công chúa đập bàn.

Sắc mặt Tiểu Tâm cổ quái giống như lão rồng háo sắc và mẹ lão ban nãy, hiển nhiên nàng không rõ mình sao lại bị kích động đến đứng lên buột miệng

nói ra những lời này.

Ngay cả ta cũng kinh ngạc.

Thì ra lão rồng không biết xấu hổ này đáp ứng điều kiện đó của nàng ta sao?

Tơ của ta có đủ loại tác dụng. Lúc lần đầu tiên dính tới tay mẹ lão rồng, là ta kéo tay bà ta đánh cái bạt tai ấy, thế nhưng lão rồng lật cái bàn của mẹ lão, khi đó ta chỉ trêu chọc một chút, để ý niệm mạnh mẽ trong đầu lão chủ đạo hành động của bản thân, biểu đạt ý nghĩ ra mà thôi. Tiểu Tâm đây cũng thế, ta khê động tơ trên người nàng, nhưng ta không biết nàng sẽ nói ra lời nói như vậy!

Không ngờ nàng còn nhớ nhưng muốn gả cho Từ Hằng? Sao có thể chứ! Ta dám nói, chỉ căn cứ vào tâm tính hành vi này của nàng, cho dù nữ nhân trên đời toàn bộ chết sạch, Từ Hằng cũng không thể lấy nàng!

Ta luôn cảm thấy người bên cạnh ta đều thông minh hơn ta, thế nhưng những người thông minh này, sao lại toàn nói lời ngớ ngẩn làm chuyện ngu xuẩn chứ?

Đối với sự mạo phạm của Tiểu Tâm, lão rồng háo sắc đương nhiên sẽ không khoan dung như đối với mẹ mình, vung luôn tay lên: “Kéo nàng ta ra ngoài, kéo ra! Quá làm can! Chờ quay về hết bận, phải trừng trị một phen cho tốt!”

Hai thị vệ thân thủ nhanh nhẹn tóm Tiểu Tâm ra, khoe miệng Tuệ công chúa nhếch lên một tia cười lạnh, nhìn nhìn Tiểu Tâm, ánh mắt lại chuyển về phía lão rồng háo sắc: “Ngao bá phụ, người sẽ không thật sự đáp ứng chuyện như vậy chứ?”

“Sao có thể chứ, người xem người, đây là thái độ nói chuyện với trưởng bối sao?” Lão rồng háo sắc sầm nét mặt, thoát nhìn đã uy nghiêm, lại còn mang theo một chút bao dung của trưởng bối với tiểu bối: “Nha đầu kia xuất thân thấp hèn, chẳng qua là thị nữ của Từ Hằng, ban đầu lúc Từ Hằng có được chức tiến, ta sai nàng ta hầu hạ Từ Hằng cho tốt, chính nàng ta không biết trời cao đất rộng, Từ Hằng là thân phận gì? Sao có thể cưới nàng một nha đầu thấp hèn như thế?”

Tuệ công chúa hừ lạnh trong mũi một tiếng: “Phải! Một nha đầu ti tiện, nghĩ mình có đức hạnh gì, cũng dám mộng tưởng hão huyền như thế!”

Về mặt Từ Hằng, dường như việc này không liên quan gì tới hắn, hắn chẳng qua giống như người xem cuộc vui. Chờ Tuệ công chúa nói những lời này, chân mày hắn hơi nhíu lại, nếu không cẩn thận, căn bản sẽ không chú ý động tác rất nhỏ này của hắn: “Tuệ công chúa, mẫu thân của ta, bà cũng chỉ là một thị nữ.”

Ta cảm thấy nơi nào đó trong lòng bị nút chặt...

Từ trước kia đến bây giờ... Các loại ấn tượng của ta đối với Từ Hằng, ta ý lại, tín nhiệm, áy náy, thương tiếc hắn... Càng hiểu biết hắn, lại càng có thể cảm nhận được gian nan và ảm đạm của hắn.

Sắc mặt Tuệ công chúa bị những lời này ghen vừa xanh vừa trắng, khuôn mặt lão rồng háo sắc không chút khách khí, lập tức liền quát ra: “Từ Hằng! Người nói chuyện với Tuệ công chúa kiểu gì? Há?” Trong tiếng há kia không thiếu cường bức đe dọa: “Mau nói lời xin lỗi với Tuệ công chúa.”

Ta thật sự... Ta tức đầu ngón tay cũng run lên! Lão có phải chắc ăn Từ Hằng dễ bắt nạt?

Ta quay đầu nhìn nhìn Phụng Nghi, một tay hắn chỉ chỉ phía dưới, một tay che mắt làm biểu tình tức cười không nở nhìn.

Được! Có hắn ủng hộ, vậy ta sẽ không khách khí!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 189: Yến hội khó quên

Ta cảm thấy, màn yến hội tại long cung này, có lẽ là lần nào nhiệt nhất từ trước tới nay. Có lẽ lại qua chừng trăm năm nữa, vẫn còn có người lời ra nói!

Cho dù người khác không nhớ rõ, ta cũng nhất định sẽ không quên.

Ta một hơi móc không biết bao nhiêu sợi tơ, kết quả là, bên dưới nhất thời lộn xộn, không biết bao nhiêu người vớ lấy bầu rượu chén đĩa trên tiệc, mạnh mẽ đập về phía chủ vị chính giữa! Từ thế ấy, người mê bóng xem bóng đá ném bình ném gạch, cũng không mạnh mẽ như thế có khí thế như thế!

Lúc hai thứ đầu tiên bay tới, lão rồng háo sắc còn có mấy phần nhảy bén, đầu hơi nghiêng tránh bầu rượu, lại vươn tay ngăn cái khay, đáng tiếc đồ ăn trong khay lại ngăn không nổi, ào ào rơi xuống cả người lão.

Tiếp đấy lại không tươi đẹp được như thế, trong tiếng gió vù vù, đồ tựa như hạt mưa thì nhau đập tới!

Hự, những cái khay với chén rượu này đương nhiên không thể nào vùi dập lão, muốn cho lão bị thương nặng ấy cũng khả năng không lớn. Thế nhưng bộ dạng chật vật của lão rỗng hao sắc, ấy gọi là... Khụ, trên đầu đội đồ ăn rong biển, trên vai treo thịt luộc, trên mặt trên y phục tất cả đều là canh rau, từ đầu đến chân không có chỗ nào lành.

Ánh mắt Từ Hằng lại ném về hướng ta, ta tin chắc hẳn nhìn thấy chúng ta, hẳn thoát nhìn hình như có chút vui vẻ, lại có chút tựa không đồng ý.

Ta và Phụng Nghi cười lẫn lộn, thiếu chút nữa ngã xuống theo trên xà nhà.

Được rồi, loại chuyện này theo như tính cách của Từ Hằng là tuyệt đối không làm được, chúng ta lần sau muốn làm cũng không thể làm ngay trước mặt hắn.

Màn yến hội này cuối cùng quỹ dị kết thúc — mấy người giả bộ bất tỉnh, mấy người giả say, mấy người ngây ra như phỗng, còn có lão rỗng hao sắc nổi trận lôi đình muốn tìm người tính sổ. Lão tám phần đã đoán được là có người đang giả trò quý, thế nhưng lại không phát hiện ra ta với Phụng Nghi, nhắc tên của mấy người, chửi lấy chửi để, còn chỉ gạ mắng chớ, ngầm chỉ có người muốn mưu đồ không tốt vân vân. Cuối cùng đại công tử với mấy nữ nhân nhà lão ra khuyên, khuyên lão đi vào.

Phụng Nghi kéo ta một cái: “Đi thôi, không có gì náo nhiệt để coi. Ban ngày ngày mai bọn họ sẽ nghị sự, đến lúc đó lại tới.”

Chúng ta một đường trở về tiểu viện tử của Từ Hằng, tôm thúc còn trông đèn chưa ngủ, đương bóc vỏ một loại đậu màu xanh sẫm.

“À này, hai người các ngươi, không chào hỏi đã chạy!” Tôm thúc trông thấy chúng ta có chút giận dữ, nhưng vẫn là vui nhiều hơn giận, hỏi chúng ta đi đâu, Phụng Nghi nói mang ta đi dạo một vòng trong Thủy Tinh cung. Tôm thúc lắc đầu: “Nơi đó có cái gì đẹp mắt, mấy trăm năm cũng không đổi, càng ngày càng chướng khí mù mịt. Đứng rồi. Các ngươi ăn chưa?”

Ta sờ sờ bụng, lắc lắc đầu.

“A, các ngươi chờ. Ta đi lấy đồ ăn đến.”

Ta và Phụng Nghi liếc mắt nhìn nhau, ta thật sự không nhìn được, ôm bụng không ngừng đập bàn, vừa rồi nhìn quá sức, bây giờ trái lại cười không ra tiếng.

“Đừng đập, bàn sắp sập.”

“Không cần chàng quán!” Ta cười đến không thẳng người lên được: “Chao ôi, nhìn bộ dáng của lão già kia, rất hả giận...”

Hự, giọng ta từ từ nhỏ đi, rồi biến mất.

Cái này, vừa rồi lời nói ấy, hình như không phải là Phụng Nghi nói.

Giọng Phụng Nghi không phải như vậy.

Ta cảm thấy cổ cứng đơ, rất chậm, rất chậm ngẩng đầu.

Từ Hằng trầm mặt đứng ở cửa, hết lần này đến lần khác nhìn ta và Phụng Nghi, dường như đang nhìn hai trọng phạm bị truy nã.

“Ủm, đã về rồi.”

Ta có chút ngượng ngùng khoát tay với hắn, Từ Hằng hừ một tiếng, ta âm ức thả tay xuống.

“Hai người các ngươi, giỏi thật đấy.” Giọng điệu hẳn nghe qua cũng không tốt lắm: “Đến đây lúc nào? Ta vậy mà không biết tí gì. Chuyện tối nay là các ngươi làm phải không?”

Phụng Nghi tên không biết nghĩa khí này lại lập tức phui sạch bản thân: “Không phải ta, là Tam Bát, ta nhưng từ đầu tới đuôi không động đây một ngón tay.”

Người này!

Ta lờm lửm một cái, hèn chi người ta nói, vợ chồng là chim cùng rừng, khó khăn tới ai nấy tự bay! Hẳn quả nhiên không phải con chim tốt

“Ta cũng chi... động đây ngón tay, ta cam đoan không động nhiều!”

Ta nói tuyệt đối là lời nói thật, ta chỉ có động ngón tay thôi! Ngón chân là tuyệt đối không động đây.

Từ Hằng lắc đầu, lại thở dài, đột nhiên vịn cửa cười phá lên.

Ta cũng sùng sốt, Phụng Nghi thì cười, hai người tựa như ma chứng, cười đến mức ta thẹn quá hóa giận, dùng sức vỗ bàn: “Cười cái gì mà cười! Không cho cười!”

“Cách cách” một tiếng, không biết là ta dùng sức quá lớn, hay là cái bàn này rất không chắc, lại cứ như vậy gãy sập xuống!

Tiếng tôm thúc vang lên, rất kinh ngạc: “Chao ôi, tức giận cũng đừng đập bể bàn chứ! Ta dùng cái bàn này hai trăm năm rồi, thật đáng tiếc.”

Một cái bàn dùng hai trăm năm, vậy, hẳn là đã sớm không chắc rồi chứ? Sập cũng không thể trách ta!

Từ Hằng cuối cùng nói thật: “Thực ra, nhiều khi, ta cũng rất muốn nắm thứ gì ném vào mặt hắn, tối hôm nay lại có thể ước mơ trở thành sự thực.”

Hắn kia, đương nhiên là con rồng háo sắc không thể nghi ngờ.

Tôm thúc bung com nước qua đây cho chúng ta, chúng ta chưa ăn, Từ Hằng buổi tối cũng không ăn gì, ba người vây quanh ăn bữa khuya dưới đèn.

“Từ Hằng, ngươi phải kiên trì, kiên quyết không thể chịu lão định đoạt nhớ.”

Ép duyên là sẽ không hạnh phúc! Nhất là lão rồng háo sắc kia ôm đồm!

Từ Hằng nhếch môi, xem ra có loại ý tứ rất kiên định: “Ta biết, ta cũng sẽ không lại chịu hắn sắp đặt.”

“Trời ạ, ngươi chỉ nói như vậy không được, phải có khí thế! Phải dũng cảm đấu tranh, không tức không giận lão vẫn coi ngươi dễ bắt nạt.”

Phượng Nghi nhét một viên vào trong miệng ta, làm miệng ta căng phồng: “Giống như nàng chọc một cái liên giậm chân là được?”

Còn nói ta! Vừa rồi hẳn rõ ràng bày ra thái độ dốc sức ủng hộ ta, bây giờ phui không còn một mảnh?

“Ta biết.” Giọng Từ Hằng vẫn thản nhiên, nhưng nghe kỹ, tựa hồ là có một chút ý cười.

Chỉ có một chút, thế nhưng vậy cũng đủ rồi.

Ta lại có chút đắc ý, hôm nay nếu như không có ta, lấy loại cá tính không biết “kiên quyết nói không” của hắn, phỏng chừng rất khó chống lại lão rồng háo sắc kia còn gì?

“Ngày mai lão liệu có nhắc lại chuyện cũ không? Ngươi về sau vẫn phải ở lại chỗ này sao?”

Ta bung bình lên, rót rượu cho hai người bọn hắn, bản thân ta thì rót trà.

Bọn họ tự nói tiếp, ném ta một bên không thèm nhìn, ta lại ăn miếng điểm tâm, đi sát vách giúp tôm thúc sửa bàn. Nếu dùng pháp thuật, đây căn bản không thành vấn đề, thế nhưng tôm thúc vừa than thở vừa lấy cái búa và đá ra để sửa, ta liền ngồi xổm một bên đưa công cụ cho hắn.

“A, tự ta làm được, một lát xong ngay.” Tôm thúc nói: “Ngươi xem ngươi, việc này không phải nữ nhân gia làm đâu, ngươi đi nghỉ ngơi đi.”

“Tôm thúc, ngươi biết Tuệ công chúa không?”

Tôm thúc dừng một chút, chậm rì rì ngẩng đầu: “Biết.”

“Nghe nói nàng muốn gả cho Từ Hằng à?”

Tôm thúc ô một tiếng, tiếp tục sửa bàn.

“Ta cảm thấy, nàng... không thích hợp lắm đi?”

“Không thích hợp lắm? Hừ hừ, là rất không thích hợp thì có!” Tôm thúc lắc đầu: “Nữ nhân nhà nàng nổi tiếng không tốt, không ai là kẻ dễ bắt nạt.”

Vậy càng không thể để Từ Hằng lấy nàng!

Ta ngủ không yên, lẩn qua lộn lại rất lâu, Phượng Nghi trái lại ngủ say.

Ngoài cửa sổ có tiếng nước chảy âm ỉ, u sầu kéo dài.

Đáy nước đương nhiên không có tiếng gió, không có cơn trùng kêu vang. Thế nhưng nghe kỹ, trong tiếng thủy triều ù ù trầm thấp mơ hồ, tựa hồ còn chứa thanh âm nào khác, nhiều mà rất nhỏ.

Ta mơ mơ màng màng ngủ, lúc tỉnh lại đã sắc trời sáng choang.

Phượng Nghi và Từ Hằng lại có thể cùng đi, ném một mình ta ở lại!

Rất quá đáng!

Tôm thúc quét tước sân sạch sẽ, bung com sáng vào cho ta: “A, bọn họ nói thấy người ngủ ngon mới không đánh thức người, dù sao những chuyện ngày hôm nay đều là đàn ông tranh tranh đoạt đoạt, rất loạn, hai người bọn họ ứng phó được, người đi cũng là bực mình.”

“À há.” Ta bất mãn không vui, còn tính hôm nay lại đi chinh lão rồng háo sắc một lần.

“Nếu muốn ra ngoài đi dạo, cũng đừng đi xa.” Tô thúc dặn dò ta: “Nếu không thì đọc sách may vá một lát trong phòng cũng được, dù gì bọn họ buổi tối chắc chắn sẽ trở lại.”

Ta không có nhiều hứng thú với ra ngoài đi dạo, thừa dịp này luyện công một chút cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Sinh vật thần kỳ

Ta vận công một lát, lại lấy một cái vòng tơ ra sửa, tô thúc ngồi ở sân bóc vỏ đậu, như thể nhìn lại, Từ Hằng có lẽ cũng đã trải qua cuộc sống như thế rất lâu, thực sự là cuộc sống ở nhà, quá tiêu chuẩn, hơn nữa phi thường sống thanh bản đạo hạnh, giản dị tự nhiên...

Ta cảm thấy cái sân nhỏ này, thực sự có chút quen mắt.

Dường như, ừm, có lẽ trong mộng tưởng của ta, chính là ở trong một cái viện yên tĩnh thế này, trải qua cuộc sống yên yên ổn ổn.

Thật ra ta là rất nhàm chán, không ngừng đoán Phụng Nghi và Từ Hằng giờ đang làm gì. Lúc tô thúc ngừng tay, bỗng nhiên ngừng đầu, ta căn bản không nghĩ ra hắn muốn làm chi.

“Tô thúc, sao vậy?”

“Vợ tiểu Phụng, người có nghe thấy không?”

Ta có chút khó hiểu, nghe kỹ, ừ, hình như có tiếng gõ chuông, lạnh lạnh sâu xa, từ phương hướng Thủy Tinh cung truyền đến.

“Tộc hội bắt đầu rồi.”

“À há.” Ta đáp một tiếng, cúi đầu tiếp tục sửa vòng của ta.

Khi chuyên tâm, thời gian qua rất nhanh, tô thúc bóc đậu xong mang đi giặt, ta nhàn rỗi nhàm chán, ngắt hai lá cây của táo biển, không biết loại táo biển này tên là gì, rất giống cành lá liễu rủ.

Ta nghe thấy tiếng đập cửa: “Tô thúc, người có nhà không?”

Ta quay mặt cười trộm, đây không phải là Tiểu Tuấn kia sao?

Ngó tô thúc chậm rì rì lau tay, ta đi mở cửa. Hải tử kia đang cầm một khay to điểm tâm đủ loại, cũng không có vẻ nặng, không biết dọn ở đâu: “A, cô nương người...”

Ta cười cười: “Người tìm tô thúc à? Hắn ở trong phòng phía sau đấy.”

Hải tử kia rất có lễ độ cúi người xuống với ta, sau đó cầm khay đi vào. Lúc hắn đi qua ta, dường như nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên quay đầu liếc mắt nhìn ta.

“Sao vậy?”

Hải tử kia bỗng nhiên nói: “Vị tỷ tỷ này người tên là gì? Là khách nhân của Từ Hằng công tử sao?”

Tiểu tử này lại đảo khách thành chủ, hỏi đến ta. Ta nhìn nhìn các loại điểm tâm hấp bụng, cười mím nói: “Đây là đưa cho tô thúc?”

Tiểu Tuấn gật gật đầu, liền đi ra đằng sau, chỉ chốc lát lại đi ra, mắt nhìn chăm chăm ta giống như đang nhìn chăm chăm vàng bạc châu báu, nhìn đến mức ta có chút hoảng.

Hắn bỗng nhiên bộp một tiếng quỳ xuống, dập đầu bịch bịch mấy cái, ta ngược lại giật mình, vươn tay kéo hắn lên: “Người đây là làm sao?”

“Đa tạ tỷ tỷ cứu tính mạng của ca ca ta!”

A, hẳn biết rồi, việc này cũng không có gì, đến đằng sau hỏi tôm thúc một cái, chắc chắn biết đêm hôm đó hẳn uống say không đi cứu người.

“Đừng lo, tôm thúc là bởi vì chúng ta đến mới uống rượu, bằng không chắc chắn cũng sẽ đi cứu ca ca ngươi, hẳn bây giờ vết thương thế nào?”

“Khá hơn nhiều.”

Ta thấy vành mắt hải tử này đỏ hồng, hai huynh đệ bọn họ, ca ca hẳn như bây giờ, cũng khó cho một mình hẳn, còn muốn đưa điểm tâm để tạ ơn cứu mạng.

“Ta đi theo ngươi xem thử, nói không chừng còn có thể giúp đỡ chút gì.”

Hải tử kia đương nhiên hoàn toàn đáp ứng.

Ta lại nhớ tới một chuyện: “Lúc ngươi vừa vào cửa đã nhìn ta, khi ấy ngươi còn chưa biết là ta đâu.”

“Mùi trên người tỷ tỷ... không giống, thơm.”

“À, ra vậy...”

Ta mặc dù không thích dùng son phấn bột nước, nhưng sáp thơm bôi tóc vẫn cần dùng, mùi có nhạt mấy vẫn thơm. Tôm thúc một lão nhân, trên người đương nhiên không có loại mùi này.

Tiểu Trung kia thoát nhìn đỡ hơn nhiều, vết thương bầm xanh tím chưa tan, nhưng nội phủ và gân cốt may không quá đáng ngại. Hải tử này rất thanh tú, Tiểu Tuấn này tựa như một tiểu kim đồng, ca ca hẳn đương nhiên cũng không xấu.

“Ca, đây...”

“Ta là ở chỗ tôm thúc, tiện đường đến xem.” Ta cũng không muốn lại chọc cho người bị thương trên giường kích động cảm ơn ta cái gì, bắt mạch cho hẳn, trên người ta lại không có thuốc trị thương thích hợp, chỗ Từ Hằng chắc hẳn có, quay về lục thử.

Tiểu Tuấn còn phải chăm sóc ca ca hẳn, tự ta lắc lắc lư lư trở về, nói với tôm thúc muốn tìm thuốc trị thương, hẳn còn đang thái rau, bảo ta tự đi vào trong phòng lấy, trong ngăn kéo nhỏ có, nhưng không nhiều lắm.

Đó là gian thư phòng.

Ta lật lật, tìm thấy hai bao thuốc nhỏ. Từ Hằng không thường ở chỗ này, thuốc không nhiều lắm cũng là đương nhiên.

Ta lại lật lật, trị nội thương cũng có, dùng ngoài cũng có, thuốc bôi ngửi thấy hơi tanh, hẳn là được liệu trong biển, không giống như trên đất liền.

Ta nhét thuốc vào trong tay áo, đẩy cửa đi ra. Còn chưa có ra khỏi viện tử, đã nghe thấy tôm thúc tức giận gào to một tiếng: “Cút! Cút ra ngoài! Viện này của chúng ta mặc dù không phải nơi tốt, cũng không phải ai cũng có thể vào.”

Ta vừa nghe giọng điệu này, liền biết người tới là ai.

Ló đầu nhìn, quả nhiên là Tiểu Tâm.

Nói thật đến bây giờ ta cũng không biết tên thật của nàng là gì. Đây là một khuyết điểm của ta, luôn không thích nhớ tên họ thật của người khác, lúc không quen ngại mở miệng hỏi, quen rồi sau này cảm thấy, cũng đã rất quen còn hỏi người ta tên gì rất thất lễ, càng không tiện. Xấu hổ nhất chính là sợ hỏi xong không nhớ được, ấy mới thẹn thùng.

Ta đứng đằng đó, thấy nàng mặc một bộ xiêm y xanh nhạt, thực sự là muôn vàn đáng vẻ. Thời gian của người khác đều đọng lại trên mặt và trên người, có ánh sáng rạng rỡ, có trầm ổn bề dẫu, thời gian của ta lại đều ngủ trôi qua một giấc tiếp một giấc, thật sự là sống uống thì giờ.

Mấy năm nay ta chỉ thêm công lực, không thêm nội tâm gì. So sánh, người bên cạnh ta, ngược lại ai cũng phức tạp khó hiểu hơn ai.

Giống như Tiểu Tâm, nói thật ra, ta nhìn nàng, không có cảm giác gì.

Không thấy hận, cũng không thấy có cảm xúc gì khác, cảm giác giống như nhìn người xa lạ.

Nàng rốt cuộc đang dẫn vật cái gì chứ? Nàng không phải một lòng muốn leo cành cao U? sau khi leo rồi sao lại quay đầu tìm hòn đá đập chân mà nàng lợi dụng chứ?

Tôm thúc thổi râu trừng mắt với nàng, nói chuyện cũng không khách khí chút nào. Nói thật, ta cũng cảm thấy nữ nhân này rất đáng đánh.

Từ Hằng thật sự là một người vô cùng, vô cùng rộng lượng. Hẳn vô cùng tốt đối với bằng hữu, đối với bản thân lại không có gì, người khác đắc tội hẳn, hẳn cũng không muốn tính kế trả thù. Cảm giác hẳn mang tới cho người khác, chính là đạm bạc, rộng lượng, là vị quân tử.

Hơi tiêu cực, nhưng ở bên cạnh hẳn, rất có cảm giác an toàn.

Ta đứng ở đó, nàng mặc dù nhất thời không nhìn thấy, thế nhưng cuối cùng vẫn còn thấy được.

Nàng sùng sốt một chút, lập tức cười nói: “Tam Bát, sao ngươi lại ở trong này?”

Mặc dù nụ cười kia cũng không lộ vẻ giả dối, thế nhưng ta nhìn — cũng chẳng khác gì tiểu lý tàng đao.

Không lộ ra, chỉ có thể nói rằng đao tàng rất sâu.

Tôm thúc quay đầu lại nhìn ta một cái, vẻ giận dữ trên mặt còn chưa mất đi. Ta đoán, nếu như tình huống cho phép, hẳn chắc chắn sẽ vén tay áo lên đánh cho con cá tinh mà hẳn cho là vong ân phụ nghĩa một trận tan tành.

Nhưng Tiểu Tâm là nữ.

Tôm thúc về mặt phiền chán, muốn đóng cửa lại, nhưng Tiểu Tâm lại dùng sức đẩy cửa, bước nhanh đến.

Hơn nữa là đi về phía ta.

“Tam Bát, lần trước từ biệt, ta nghe nói ngươi thành thân, không thể đi chúc mừng ngươi, ngươi đừng trách nhé.”

Ta cảm thấy, sinh vật thần kỳ trên đời này thật nhiều.

Tỷ như trước mặt ta đây.

Thật sự rất thần kỳ, ta hoàn toàn không thể lý giải ý nghĩ và da mặt của loại người này kết cấu thế nào.

Mặc dù nói giọng tay không đánh người mặt cười, thế nhưng ta thực sự, lòng bàn tay rất ngứa.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Nhất khiêu bất thông

“Tam Bát tỷ tỷ, ta biết, trước kia có một số việc, ta giấu giếm ngươi. Ngươi nếu giận ta, cũng hẳn là. Nhưng ta bây giờ thực sự biết sai rồi, ta trước đây rất nhiều chuyện làm không đúng...” Nét mặt của nàng thực sự rất chân thành, chân thành tới mức ta rất muốn trợn trắng mắt.

Tôm thúc oán hận nói: “Ngươi rốt cuộc muốn tới làm gì? Ngươi không phải rất là đặc ý, thuận buồm xuôi gió trong cung sao?”

“Tôm thúc, ta cũng là vì tốt cho công tử...”

Tốt cho Từ Hằng? Lừa ai chứ. Vì Từ Hằng mà làm ra bát canh cá kia? Vì Từ Hằng liền dựa vào người khác để tính kế hẳn?

“Tam Bát tỷ, ta biết ngươi chắc chắn tức giận, nhưng ta thực sự hối hận rồi. Ngươi, ngươi đừng giận ta được không? Ai có thể không có khi đi sai bước chứ? Ta...”

Ta không nói chuyện, chỉ đứng ở đằng đó nhìn nàng.

“...” Nàng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, miệng nàng vẫn còn đang cử động, nhưng lại không phát ra tiếng.

Tựa như diễn kịch câm, nàng trợn mắt, động tác của miệng lớn hơn nữa, thoát nhìn là đang lớn tiếng nói chuyện.

Đáng tiếc vẫn không ra tiếng.

“Ta cảm thấy, một người nếu không thể nói chuyện, vậy muốn gạt người sẽ khó khăn hơn nhiều.” Ta lộ ra một nụ cười cổ vũ với nàng: “Ngươi yên tâm, cái này không phải là vĩnh cửu, có lẽ chỉ mấy chục năm thôi, ừ, cũng có thể mấy trăm năm, tóm lại, ta trước kia cũng chưa từng dùng pháp thuật này, ngươi đừng lo, sẽ không chết người.”

Trên mặt nàng lộ ra phần nộ, hoảng loạn, ừ, còn rất oan ức, rất vô tội.

Thế nhưng nàng vẫn không thể phát ra âm thanh.

“Nói thật, ta không thích người khác gạt ta.” Ta ngồi trên băng ghế bên cạnh. Người này thực sự rất hiểu biết ý người. Biết ta muốn gây phiền phức cho nàng, tự mình đưa tới cửa, nhiệt tình chủ động như thế, ta đương nhiên không thể phụ chân thành của nàng.

Nàng có chút nóng ruột khoa tay múa chân, miệng vẫn còn cử động, tôm thúc ở một bên rút cuộc nhìn ra con đường, vỗ tay khen hay: “Ồ, vợ tiểu Phụng, chiêu thức ấy của ngươi rất lợi hại ha.”

“Đâu có đâu có.” Ta cười hi hi: “Ta đây cũng là lần đầu tiên, không có kinh nghiệm đâu. Tôm thúc chớ chê cười ta là được.”

Tiểu Tâm còn, đứng ý tại chỗ chưa đi, ta nháy mắt mấy cái, phi thường phi thường dịu dàng nói: “Ngươi có phải cảm thấy tai, mắt, cũng thừa hay không?”

Nàng hoảng sợ biến sắc, liên tục lắc đầu.

“Vậy thì ngươi đi đi, đừng lại để cho ta nhìn thấy ngươi nữa.”

Nàng lập tức bỏ chạy, rề rà chạy mất dạng.

Tôm thúc dùng sức nhổ một ngụm, hung hăng đóng sầm cửa.

“Tôm thúc, ngươi ghét cay ghét đắng nàng như thế?”

Ta cũng ghét nàng, nhưng hoàn toàn không có cảm giác mãnh liệt giống như tôm thúc.

“Nếu chỉ cầu phú quý leo cảnh cao ấy à, vậy ta cũng không nói, ai không muốn tranh lên đầu chứ? Hàng năm vô số cá chép đi nhảy long môn, ta đây phải nói, mỗi người đều là người có chí khí! Thế nhưng vừa xoay mặt liền bán chủ cũ, còn có thể hạ độc thủ đối với đồng tộc quen biết, đâm trong đâm Bích Thủy, ôi, không nói, tóm lại, nàng rắp tâm bất chính, làm cũng đều là việc xảo quyệt đê hèn, ta thêm! Thấy nàng ta liên giận không có chỗ đánh!”

Ta gật gật đầu, không nói cái gì.

“Vợ tiểu Phụng à, chiêu thức ấy của ngươi thật đúng là, hờ, sâu đến lòng ta ha! Đến đến, nói xem ngươi làm như thế nào?”

Ta sờ sờ mũi, có chút xấu hổ: “Khụ, cái này là ta suy nghĩ lúc buồn chán. Bởi vì ta dùng tởn nộ khử độc này, dò mạch cho người ta này, từng xem một vài quyển sách thuốc. Người có thất khiếu, tai mắt mũi miệng. Ngày đó ta hạ một sợi tơ lên người nàng, vừa rồi thúc tởn nộ, liền che đi thanh âm của nàng, cái chính là nàng nói rất làm người ta phiền.” Ta cười hi hi: “Ta đặt tên cho chiêu này đi? Ừm, tên là nhất khiếu bất thông, thế nào?”

“Vậy hay!” Tôm thúc vỗ đùi: “Bất thông rất hay! Bất thông rất diệu! Đối với người không biết xấu hổ như thế nên hung hăng chinh đốn như vậy. Cái kia có thể để bao lâu?”

Ta thành thành thật thật lắc đầu: “Không biết, ta đây là lần đầu sử dụng đây.”

“Người như thế, làm cho nàng cả đời không nói được mới hay!” Tôm thúc thoát nhìn bộ dáng còn chưa giải hạn.

“Phải, tôm thúc, chúng ta buổi trưa ăn cái gì?”

“Bã đậu,” tôm thúc đổi giận thành vui, cười ha hả nói: “Ăn rất ngon.”

Ta nháy mắt, bã đậu thứ này, theo ta được biết, giống như, tựa hồ, trong truyền thuyết là nuôi heo đúng không?

Nhưng có khi ăn cũng không tệ, bã đậu thì bã đậu đi.

Chờ bụng lên, bã đậu này và thức ăn trộn cho heo trong tưởng tượng của ta không phải là một, màu xanh đậu, thơm phức, trong mặn có ngọt, cực kỳ ngon. Tôm thúc cả buổi sáng lẫn qua lẫn lại vừa bóc đậu lại đảo đậu, cho dù là heo ta cũng biết khen hai câu, hưởng chỉ cái này còn ăn rất ngon.

“Ôi, tiểu Phụng, thật sự là rất tinh mắt, cười vợ rất là không tồi!” Tôm thúc không nhận không lời khen của ta, ngược lại còn khen ta.

Chúng ta ở trong này khen lẫn nhau, nịnh nọt, dù sao có đến có đi, nịnh rất vui.

Trong miệng ta nhai một miếng bã đậu, xa xa, một tiếng chuông vang.

Ta lại quay đầu nhìn tôm thúc, hần buông bát canh trong tay xuống, nụ cười trên mặt cũng không thấy.

“Làm sao vậy?”

Hần không lên tiếng.

Tiếng chuông một tiếng lại một tiếng, dư âm tiếng trước chưa dứt tiếng sau đã vang lên.

Theo tiếng chuông, sắc mặt tôm thúc cũng càng lúc càng nghiêm trọng, sau đó đứng thẳng dậy, mặt hướng Thủy Tinh cung đứng trang nghiêm.

Ta không biết nguyên do, nhưng, hẳn là xảy ra đại sự gì.

Ta cũng đứng lên theo.

Ta nhắm mắt trong lòng, chuông tổng cộng gõ chín tiếng.

Tôm thúc bỗng nhiên đứng thẳng người, không lại khom người cúi đầu nữa, hấn chỉnh lại cổ áo, lại sửa sang tay áo, rồi phúi vạt áo, cung kính, lạy về hướng Thủy Tinh cung.

Ba quỳ, chín lạy.

Chờ hấn đứng lên ta hỏi: “Tôm thúc, người đây là làm sao vậy?”

“Có tân vương.” Giọng tôm thúc có chút cảm khái, hấn chậm rãi xoay người lại, thoạt nhìn cũng không có vẻ vui sướng gì, nét mặt nghiêm túc trước nay chưa có.

“Tân vương là ai vậy?”

“Còn chưa biết, ta lại không đủ tư cách đi yết kiến, nhưng đợi một lát ắt có tin tức truyền tới.”

“Phải!”

Chắc chắn vậy, chờ sau khi Từ Hằng và Phụng Nghi trở về, tin tức hiển nhiên cũng sẽ quay lại. Nghĩ thử, tân vương hấn là trong số những người thấy trên tiệc ngày hôm qua, hơn nữa, nếu nói địa vị năng lực, hấn là người ngồi mấy chỗ đầu tiệc.

Là đệ đệ của lão rồng háo sắc đá bay lão thượng vị? Hay là nhi tử của lão thay thế cha lên cương vị? Hoặc, là người không quen, ngồi gần Từ Hằng kia?

Bất kể là ai, ta chân thành hi vọng không phải giống như lão rồng háo sắc, toàn gây khó dễ Từ Hằng, lợi dụng hấn áp bức hấn tính kế hấn... .

Ta chỉ hi vọng Từ Hằng sống vui vẻ một chút, không cần luôn nhẫn nại nhẫn nại lại nhẫn nại.

Ta gạt cửa nhìn, Tiểu Tuấn xa xa chạy tới, hô: “Tôm thúc, tôm thúc! Xảy ra đại sự!”

Tôm thúc lại là bộ dạng không sợ sóng dữ: “Đừng kinh ngạc, ta cũng nghe thấy. Người đã hỏi thăm tân vương là ai?”

Tiểu Tuấn thực mờ mịt lắc đầu: “Còn chưa biết, phía trước không có ai đâu.”

Được, còn tưởng rằng hấn có thông tin trực tiếp chứ, thì ra chẳng qua nghe gió tưởng mưa thôi.

“Ta đi đằng trước hỏi một tiếng đây.”

“A, không được đi.” Tôm thúc đuổi tay kéo hấn quay lại: “Loại thời điểm này, có chuyện gì cũng nói không được, cũng không nên tự mình đi rước phiền toái. Vừa lúc ca người bị thương, để hấn nằm nhiều mấy ngày, đừng trở ngại người khác, biết không?”

Tiểu Tuấn ngoan ngoãn gật đầu đáp ứng.

Ừ, vua nào triều thần nấy, lão rồng háo sắc ngày hôm qua thoạt nhìn bộ dáng còn hăng hái, một lòng muốn nắm hết thầy trong tay, chắc chắn không phải chủ động nhường vị trí cho người hiền, tám phần là bị người ta đuổi xuống, không biết chuyện này còn có thể có biến động khác hay không, cho dù phát sinh chuyện đổ máu cũng không ngạc nhiên. Dùng đầu ngón chân để suy nghĩ, cũng biết trong Thủy Tinh cung chắc chắn có đại biến, ít nhất, mẹ chị vợ của tân long vương phải chuyển vào chứ? Một đồng gia quyến của lão rồng háo sắc cũng không thể lại ở nơi này...

Ta ngẩng đầu lên, trước mắt sáng ngời — Phụng Nghi đã trở lại!

“Các chàng cũng rất quá đáng, ném một mình ta trong nhà.” Ta nhìn nhìn phía sau hấn: “Từ Hằng không trở về? Ôi, long vương thay người làm? Đói ai? Lão rồng kia sao lại bị đuổi xuống đài?”

So sánh với sự khấn trương của ta, thái độ của Phụng Nghi thực sự trầm ổn làm người ta giận sôi. Hấn kéo tay ta, nói với tôm thúc cũng đang chờ mong: “Vào nhà rồi hấn nói.”

Ta nhìn không được quay đầu nhìn kỹ, ánh mắt Phụng Nghi thoạt nhìn sâu xa phức tạp, nhưng cũng không có vẻ lo lắng.

Ta trước tiên âm thầm thở phào, Từ Hằng nếu có gì không ổn, hấn nhất định sẽ không bình tĩnh như vậy.

Hấn không phải là tin tức gì rất tệ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 192: Tân long vương

Chúng ta vào phòng, Phượng Nghi rót nước uống cho mình trước, ta mong chờ nhìn hấn. Chờ lão nhân gia hấn uống nước xong, hồi sức, ngồi xuống mới nói: “Từ Hằng bây giờ là long vương Đông hải.”

“Hả?” Ta tròn mắt nhìn chờ hấn hạ nốt nửa câu, Từ Hằng là thuộc hạ nào của long vương Đông hải chứ, nhưng miệng hấn đã khép lại.

Phía dưới không còn.

Từ Hằng, là long vương?

“Điều này sao có thể chứ!”

Từ Hằng bản lĩnh thì có, thế nhưng làm quyền mưu, hấn nào có khả năng ấy? Thủ hạ của hấn ngoại trừ tôm thục e rằng không còn ai khác? Hấn vừa không có nền móng, vừa không có thế lực, lại không có...

Thế nhưng Phượng Nghi ngồi đó chắc chắn, thấy thế nào, cũng không phải là nói đùa.

Là thật sự?

Ta có vẻ 囧 囧 xác định, ta thật sự không nằm mơ, Phượng Nghi cũng không phải nhàn rồi không có việc gì lấy loại chuyện này đùa giỡn với ta.

Thế giới này huyền huyền!

Chẳng lẽ Từ Hằng thật ra vẫn giấu tài, ngầm chôn đã tâm, đột nhiên khí bá vương bạo phát, liền đá rút lão rồng háo sắc xuống tự mình ngồi cái ghế ấykia?

Bên cạnh vang lên một tiếng bịch. Ta quay đầu, được, tôm thục lão nhân gia hấn lập tức liền quỳ xuống. Không phải hướng về phía chúng ta, là hướng về phía ngoài cửa viện, lệ già ngang dọc: “Ông trời phù hộ, ông trời mở mắt! Đây thực sự là việc vui bằng trời! Ông trời phù hộ...”

Ta ngồi chỗ ấy đưa mắt nhìn Phượng Nghi, nói cho đúng, một mình ta chờ ra, Phượng Nghi về mặt tự nhiên uống trà.

“Điều này sao có thể chứ.” Ta từ trong hàm răng nặn ra một câu.

Từ Hằng hấn sao có thể làm được tới long vương chứ? Sao có thể chứ?

Cho dù ta rồi rắm thế nào, chuyện này đã định.

Lại đến Thủy Tinh cung, tâm tình của ta hoàn toàn không giống.

Nơi này có vẻ rất yên tĩnh, người đi lại ít hơn nhiều, người lui tới, cái loại biểu tình hoặc là lười biếng, hoặc là tê liệt, hoặc là ngạo mạn trên mặt, tất cả đều biến thành một loại cẩn thận tận lực, mọi người đều biết, thay đổi triều đại không phải là chuyện nhỏ, tự làm thấp mình chung quy đỡ hơn gặp xui.

Cung nữ mặc áo xanh váy lục vén mình lên, Từ Hằng đứng trước cửa sổ, chậm rãi quay đầu.

Ta cảm thấy có mê muội trong nháy mắt.

Giờ khắc này ta nhớ tới tình hình lúc chúng ta mới gặp gỡ. Hấn khi đó vẫn là bộ dáng hài đồng đáng yêu — thời gian hỗn loạn qua nhanh, ta giống như đứng ở một đầu đường hầm nhìn sang đầu kia, ánh sáng mờ hồ, bóng sáng trùng điệp, dường như đã qua mấy đời.

Ta đứng đằng đó, mặc Phượng Nghi kéo ta vào trong cửa.

Ta không biết nên nói cái gì.

Nên nói chúc mừng sao?

Thế nhưng, vì sao ta không có chút cảm giác vui mừng nào chứ?

“Không vui mừng vì ta à?”

“Nếu như ngươi vui mừng, ta đương nhiên mong muốn chia sẻ niềm vui với ngươi.” Ta lắc đầu: “Từ Hằng, ta cho rằng... Ta cảm thấy ngươi sẽ không thích cung điện này, cũng sẽ không thích làm long vương này.”

“Có một số việc, không thích cũng phải làm.” Hấn giống như một trường bối, xoa xoa tóc ta: “Ngươi sẽ hiểu.”

Ta hiểu.

Có lẽ, chính là vì không muốn lại bị vận mệnh sắp đặt, cho nên Từ Hằng luôn luôn thanh bạch, mới có thể biến thành bộ dáng trước mặt ta hiện giờ.

Vận mệnh của chính mình, chỉ có thể nắm giữ trong tay chính mình.

Về mặt tâm thức phức tạp, thế nhưng, hắn vẫn là vui sướng. Không cần người nói, hắn đã bọc quần áo, sách vở còn cả những vật khác của Từ Hằng công đến đây.

Tâm thức là thủy tộc, danh phận long vương của Từ Hằng này đối với hắn mà nói ý nghĩa tuyệt đối khác biệt.

Ta cảm thấy long vương chính là một nhiệm vụ phiền phức, một gánh nặng, cuộc sống như thế không thích hợp với Từ Hằng. Thế nhưng đối với tâm thức mà nói, tình cảm của hắn càng phức tạp hơn.

Hắn nhất định cũng biết, Từ Hằng không thích cuộc sống như vậy, thế nhưng, hai chữ long vương này, với hắn mà nói lại là tôn quý. Hắn một mặt đang lo lắng, một mặt lại cảm thấy vinh dự và tự hào vì Từ Hằng.

Cảm giác vinh dự ta không có, ta chỉ lo lắng.

Rất nhiều chuyện, là như thế.

Chỉ có thể đi tới, không thể lui về phía sau.

Từ Hằng hắn hiểu rõ hơn ta, hiểu rõ hơn bất kỳ ai, hắn vì chính mình lựa chọn con đường thế nào.

Một người thoát nhìn bộ dạng giống tổng quản cung kính xin ý kiến tâm thức, sau đó an bài gian phòng cho chúng ta — xem, chúng ta đã không thể quay về tiểu viện từ ấy, giống như Từ Hằng không thể trở lại thân phận và cuộc sống trước đây.

Thủy Tinh cung cung cấp cũng là món ăn lạnh, thế nhưng càng thêm tinh xảo ngon miệng. Ta ăn một ít viên không biết là thịt gì, có chút ăn không biết ngon. Phụng Nghi đưa tay qua, đề trên mu bàn tay ta.

Lòng bàn tay hắn ấm áp như thế, ta trở tay cầm tay hắn không buông ra. Trong Thủy Tinh cung tại đáy biển lạnh giá này, ta cảm thấy, phần ấm áp này quý giá đến thế.

Quý giá, khiến ta cảm thấy có chút xót xa.

Ta chẳng qua là tạm lưu lại, hơn nữa, ta có Phụng Nghi làm bạn, lại vẫn cảm thấy nơi này quá yên tĩnh, quá quanh quẽ.

Từ Hằng hắn, phải vượt qua thời giờ dài đằng dặc ở trong này như thế nào đây?

Có lẽ, hắn sẽ giống như trước đây, tiếp tục ẩn nhẫn, cuộc sống yên bình tiếp tục.

Ta cảm thấy nơi nào đó trong ngực, bị níu chặt, không thể tiêu tan.

“Đừng căng thẳng.” Phụng Nghi nhú chân mảy, vẫn còn cố gắng tận chức tận trách an ủi ta: “Từ Hằng ứng phó được.”

“Sao có thể chứ, hắn lại không có thế lực gì.”

“Đâu, chúng ta chính là giống như huynh đệ giống như bạn tốt mà,” trong nụ cười của Phụng Nghi có bốn cột: “Sự ủng hộ của phượng vương, còn có sự trợ trợ to lớn của Bàn Tỉ đại tiên, năng nói xem, đây không tính là một cỗ thế lực sao?”

“Xì, chàng đừng cười nhạo ta.”

Ta cũng sắp quên mình còn có cái biệt hiệu này.

Nhưng, có lẽ... ừ, thật ra Phụng Nghi nói không sai.

Long vương còn có nhiều, mỗi người quản hạt khu vực khác nhau, long vương Đông hải là có quyền thế nhất.

Thế nhưng phượng vương, lại chỉ có một, vua của tất cả chim chóc thiên hạ.

Mặc dù mỗi người một bay trên trời, một bơi trong nước, có vẻ như không dính dáng đến nhau, nhưng sự ủng hộ của Phụng Nghi, không thể nghi ngờ là một quả cân cực kỳ quan trọng trên cân cân quyền lợi.

Được rồi, nếu như thật sự có thể giúp hắn, ta đây cũng nguyện để cho người khác đều biết ta là một, ờ, Bàn Tỉ đại tiên rất lợi hại.

“Pượng vương, có vị khách nhân muốn...”

Vị khách nhân kia đã đứng ở ngoài cửa.

Ta đã gặp hần, chính là người ngồi ghế ngay trước Từ Hằng trên yến hội đêm trước.

“Không mời tự đến, chớ mạo muội, còn xin Phụng huynh và tẩu phu nhân thứ lỗi.”

“Đừng lo.” Phụng Nghi đứng dậy, ta đứng lên theo. Hần giới thiệu cho ta: “Vị này chính là Dục Phong, đây là phu nhân của ta.”

Ta có chút lo nghĩ chào hỏi người kia.

Cách gần, có thể thấy rõ ràng càng nhiều thứ, là thứ tối hôm yến hội không chú ý tới.

Hần thoát nhìn bộ dáng chỉ là thiếu niên, nhưng khí thế ấy không thua gì Phụng Nghi hay Từ Hằng, có thể nói lực lượng ngang nhau. Hơn nữa, trên người hần tỏa ra khí tức rất yên lặng, khiến ta cảm thấy, người này cơ hồ giống như một cái giếng sâu cổ xưa, không chút sức sống và gọn sóng.

“Chúng ta có việc thương nghị, nàng nếu như nhầm chán, đi dạo xung quanh ngay trong cung là được.”

“Ồ, các chàng đi đâu.”

Người nọ, lại lịch gì?

Ta không rõ ràng, nhưng có thể chờ Phụng Nghi quay về hỏi hần.

Người này hần là đứng bên chúng ta, ta biết điểm này là đủ rồi.

Ta giúp tằm thúc thu xếp đồ, thật ra thực sự không có gì để thu xếp, chính là mấy quyển sách, còn có thể là ghi chép của Từ Hằng. Suy cho cùng đồng quần áo này, Từ Hằng sau này có lẽ là sẽ không lại mặc nữa — bất kể hần có thích hay không, hần về sau cũng phải mặc hợp với thân phận một long vương mới được.

“Ồi, ta thật đúng là...” Tằm thúc lại lâm vào trong cảm xúc hoảng hốt có phần kích động: “Ta thế nào cũng không nghĩ tới, công tử có thể có ngày hôm nay. Lúc trước, ai cũng có thể bắt nạt chúng ta, công tử từ nhỏ đã rất hiểu chuyện, tui thân cũng không nói, ta cũng không giúp được hần, ôi...”

Hần thở dài, ta hỏi: “Tằm thúc, ngươi có biết Dục Phong vừa rồi tìm đến Phụng Nghi, hần là ai không?”

“À, hần ấy à...” Tằm thúc sờ sờ râu: “Ngươi nếu hỏi người khác, bọn họ thật đúng là chưa chắc đã biết. Còn ta, sống lâu, nhưng thật ra còn biết một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 193: Tro

“Ngươi nhìn không ra nguyên thể của hần là cái gì sao?”

Ta thành thật lắc đầu.

“Dục Phong ấy à... Hần có lẽ là tiền bối của ta cũng nói không chừng, dù sao ta khi còn bé, cũng đã nghe về hần.”

“Tằm thúc, ngươi còn chưa nói hần vốn là gì đâu,” ta nghĩ nghĩ, hần chắc chắn không phải rồng, nếu phải, tằm thúc sẽ không hỏi ta câu hỏi như thế. Vậy hần là loài nào chỉ nào trong thủy tộc chứ? Có thể ngồi ngay trước Từ Hằng, hần sao có thể không phải là rồng nhỉ?

“Tộc rồng, rất phức tạp.” Tằm thúc ngồi trên bậc thang, ta ngồi ở bên cạnh hần, nhìn hần lấy ra hai sợi cỏ bỏ và miệng nhai. Đây có lẽ không khác thói quen người trên mặt đất thích hút chút thuốc lá sợi thuốc Lào.

“Có vậy, có sừng, có móng, có thể đi, có thể bay...” Tằm thúc bẻ ngón tay đếm: “Ngươi nghĩ là gì?”

Vẫn là rồng phải không? Có điều, cũng còn có những dị thú khác, cũng là có sừng có vậy có móng...

“Vị Dục Phong tiền bối kia, hần là kỳ lân.”

“À!” Quả nhiên rất có lai lịch ha.

Cũng như Phụng Nghi là thần điều trời sinh, kỳ lân cũng là thần thú trời sinh đấy!

“Vị Dục Phong tiền bối này à, hần cũng coi là nửa thủy tộc, có điều luôn luôn là thấy đầu không thấy đuôi, cực ít nhìn thấy hần, đã mấy trăm năm cũng không nghe thấy tin tức tung tích của hần, còn có người nói hần đã ừm... Khụ, hậu bối bây giờ đều không biết hần.”

Nói rất đúng, ta không biết.

“Thoạt nhìn hần và tiền bối Phụng, còn cả Từ Hằng, là bạn không phải địch, như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt.” Tô thúc rất vui mừng lại bỏ hai sợi cỏ vào miệng. Nhai nhai nhai.

Ta cũng rất vui mừng, nhiều bằng hữu đương nhiên là chuyện tốt, có điều Phụng Nghi trước đây chưa từng nhắc tới bọn họ còn có một bạn tốt là kỳ lân.

Có người thỉnh giáo chuyện với Tô thúc, ta thì lấy danh nghĩa thu xếp, lật loạn đóng cất giấu của Từ Hằng.

Nghe nói rồng phụng tây rất biết giấu báu vật, phụng đông cũng thế. Từ Hằng mặc dù rất đậm bạc, rất sống thanh bản đạo hạnh, nhưng hần vẫn cất giữ không ít. Mặc dù phần lớn trong đó ta không biết dùng làm gì.

Kinh nghiệm nói cho ta biết, vàng bạc châu báu là thứ vô dụng nhất. Càng thoạt nhìn tầm thường, không có chỗ nào đặc biệt, ngược lại có lẽ là thứ không bình thường.

Tỷ như, vỏ ốc ta cầm trong tay này.

Hơi giống cái Từ Hằng lấy ra cho chúng ta vào qua đêm lần ấy.

Có lẽ đây cũng là một cái phòng vỏ ốc có thể mở ra trời đất một tác vương đấy, trở về đòi hần một cái đi.

Ta bỏ cái này vào trong hộp.

Từ Hằng về sau sẽ ở lâu trong gian phòng này sao?

Có lẽ hần sẽ dời đến phía chính điện Thủy Tinh cung mà ở, cũng có lẽ sẽ không.

Còn có ghi chép Từ Hằng viết.

Nét chữ của hần ta quen không thể quen hơn, thật lâu trước kia mượn sách từ chỗ hần, còn cả yếu quyết gì gì đó hần viết lúc dạy ta công pháp, nhìn quá thực rất quen.

Ta cầm lên lật lật, không phải là tâm đắc luyện công gì, cũng không phải là ghi chép lễ hành.

Tựa hồ là... tùy bút tâm tình.

Ta vội vàng buông, cái này không được nhìn.

Thế nhưng ta xoay người đi sắp xếp cái khác, ánh mắt còn luôn nhìn lại.

Rất giống con chuột thêm ăn, nhớ nhưng một cục đường.

Mặc dù biết đường kia không ăn được, song, tò mò một chút, hướng tới một chút, chung quy không thể nói là lỗi lầm chứ?

Lúc đi ra là một Phụng Nghi lý trí như thường, sau khi trở về là một con ma men!

Ta hết sức ân cần đối với tiền bối kỳ lân đưa Phụng Nghi trở về. Hai mắt tỏa sáng truy hỏi hần là thế nào chuốc ngã Phụng Nghi! Học mấy chiêu như thế, sau này ta dứt khoát dùng được.

Vị tiền bối này cười không đáp, nhưng thoạt nhìn hần uống cũng không ít.

“Phụng Nghi thành thân ta không thể đến, đây coi như là quà mừng đưa bù đi.” Hần đưa cho ta một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ, cáo từ rồi đi.

Cổ nhiệt khí trên thân người này — ta nhớ tới viên thuốc tính lửa trong số bốn hạt châu Phụng Nghi cho ta.

Cho Phụng Nghi uống nước, hần ngủ say. Ta đẩy miệng hần ra, rót vào giống như cho dế uống.

Xem đại mỹ nam say rượu, cảm giác rất tốt. Ta cũng rất muốn một lần đóng vai nhân vật, giả dạng làm nữ sắc lang tầm tầm lệt lệt chiếm tiện nghi, có điều người bị hại đã hôn mê bất tỉnh, tiện nghi này ta cũng không phải là chưa từng chiếm... .

Ta kê gối phía dưới đầu hần, sau đó đắp mền cho hần.

Khuôn mặt Phụng Nghi đỏ bừng, giống như bôi rất nhiều son phấn thơm lừng thượng hạng, lông mi thật dài, đôi môi đỏ hồng. Ta nằm sát bên giường nhìn hần, nhìn không được vờn tay vào một cái trên mặt hần.

Cảm giác rất tốt!

Ta hạnh phúc muốn rơi lệ, cảm giác bắt nạt hần đùa giỡn hần thực sự quá tuyệt vời!

Ta nhìn không được lại véo, lại véo, ta véo ta véo ta véo véo véo...

Ồ, không thể lại véo, cũng véo đủ chừng rồi! Mặc dù ban này cũng rất đỏ...

Chiều cách véo này của ta, hai cái nữa là véo thùng hần luôn.

Ta ở trong phòng không dám cất tiếng cười to, nín mãi cho đến khi ra khỏi phòng, mới vịn cột nhà nhỏ giọng cười trộm.

Lúc ngẩng đầu, thoáng sừng sốt.

Cửa sổ của Từ Hằng vẫn sáng đèn.

Hần còn chưa ngủ sao?

Làm một long vương mà hần không thích, mỗi một ngày về sau, có lẽ cũng sẽ không hài lòng.

Ta từ từ đi qua, gõ cửa, thanh âm hần có chút khàn, vẫn rất ôn hòa: “Vào đi.”

Ta cũng không biết ta tại sao muốn đi qua, Từ Hằng ngồi trước án thư, mỉm cười với ta: “Sao còn chưa ngủ?”

“Phụng Nghi uống rượu say.” Ta sờ sờ mũi, những lời này quả thực đáp rêu ông nọ cấm cầm bà kia,

“Ngồi một lát đi, ta đây có trà ngon.”

Trong phòng có mùi gì đó, nói không ra, nhàn nhạt, thoáng cái lại không ngửi thấy nữa.

Trà rất ngon, ngửi cái loại mùi đó rất nhạt, thế nhưng dường như lại có thể thấu đến đáy lòng.

“Từ Hằng, ta không hiểu rõ.”

Ta nói không đầu không đuôi, Từ Hằng lại hoàn toàn hiểu.

“Trước hôm nay, ta cũng chưa từng nghĩ tới.”

“Vậy lão...” Ta lại sửa lời: “Bá phụ ngươi có phải hôm nay lại bức ngươi hay không?”

“À, vậy cũng không phải, hôm nay là hần bị bức thảm, kéo tới hai chữ quyền thế, huynh đệ cũng không phải huynh đệ, phụ tử cũng không phải phụ tử. Có thể nói, ta có thể nhận được vị trí này, thực sự là, một sự trùng hợp. Vị trí kia của hần rất nhiều người nhìn chăm chăm, trông ngóng, hôm nay lúc gõ chuông, hần ngược lại nhẹ nhàng thở ra, nói bỗng nhiên cảm thấy rất mệt, mệt mỏi không còn một chút khí lực nào, cho dù không có hôm nay, cũng có ngày mai, cũng có ngày mốt, vĩnh viễn lo lắng có người bức đến trước mặt, ban đêm cũng không dám ngủ...”

Sau này cuộc sống như thế, sẽ trở thành cuộc sống của Từ Hằng.

Mỗi ngày, mỗi đêm, một tòa cung điện cô đơn trống trải như thế, hoa mỹ, giống như ngôi mộ.

“Từ Hằng, cuộc sống như thế không thích hợp với ngươi. Ngươi... ở tại chỗ này, sẽ vui vẻ sao?”

“Con đường của mỗi người đều không giống nhau, ta sẽ không giống như bá phụ ta. Có lẽ hần lúc ban đầu, cũng không phải như bây giờ. Chẳng qua là — chúng ta đều dễ dàng lòng tham không đủ, sau đó, bị lạc hướng.”

Được rồi, tạm thời coi như hần nói có lý. Từ Hằng đích xác sẽ không giống lão rồng háo sắc kia, tham lam háo sắc, nắm chặt quyền thế không buông, còn luôn muốn khống chế người khác, mưu cầu càng nhiều.

“Đúng rồi, ngươi có thuốc giải rượu không?”

“Có.”

Hần đi tới đằng sau cái giá, ta có chút không yên lòng.

Không biết từ đâu bay tới một mảnh tro giấy vụn, nhẹ nhàng rơi trên chóp mũi ta.

Ta vươn tay lau một cái, đầu ngón tay bị bôi màu xám nhợt nhạt.

Cái loại mùi nhàn nhạt trong phòng đó, hẳn là khói.

Từ Hằng vừa đốt gì sao?

Ta thỉnh thoảng cũng sẽ đốt một số thư cũ chẳng hạn...

“Cái này sáng mai cho hắn uống đi. Thật ra có uống hay không cũng không quan trọng. Uống nhiều trà nóng một chút cũng được.”

Ta nhận lấy viên thuốc Từ Hằng đưa, bỗng nhiên cảm thấy xót xa.

Ta không phải muốn nói với hắn những thứ này, cũng không phải muốn thuốc giải rượu.

Thế nhưng ta... Ta cảm thấy mình thật ngốc.

Ta hi vọng có thể giúp đỡ hắn, có thể làm cho hắn thoải mái một chút, vui vẻ một chút.

Nhưng ta, luôn ngốc như thế.

Hắn tiến ta đi ra, thanh âm ôn hòa: “Sớm đi ngủ.”

Ta gạt đầu, đi về phía trước hai bước.

Lúc lại quay đầu nhìn, Từ Hằng vẫn đứng ở đằng kia, còn chưa đóng cửa lại.

Trong đình viện hoàn toàn yên tĩnh, tiếng thủy triều như có như không, mơ hồ mà sâu lắng.

Ta cảm thấy những thủy triều ấy, từ từ đẩy lại đây.

Ta cảm thấy ta đứng dưới mặt nước, có một loại cảm giác vô lực.

Không nhúc nhích được, không phát ra được thanh âm nào.

Từ Hằng thấp giọng nói câu ngủ ngon, sau đó, đóng cửa lại.

Chúng ta phải chờ sau ba ngày mới rời đi. Bởi vì Thủy Tinh cung phải tiễn cũ đón mới, người cũ đi, người mới đến. Từ Hằng là long vương, ba ngày sau sẽ có một buổi lễ mừng long trọng nào nhiệt.

Phồn hoa hôm lễ mừng khiến ta cảm thấy mất mờ thần mê, vô số con cá mang ánh huỳnh quang xoay quanh trên đỉnh đầu, chúng nó tụ tập nhanh như bay, lại tản rarực rở, ánh sáng mỹ lệ giống như diêm hoa nở rộ, vô cùng óng ánh. Trên quảng trường lớn trước Thủy Tinh cung tụ tập cơ hồ tất cả các thủy tộc ta biết lẫn không biết, bọn họ múa hát tung bừng.

Từ Hằng mặc áo long cổn nặng màu đậm, đội mũ miện xấu chuối hạt. Hắn thoạt nhìn, rất anh tuấn. Tuấn mỹ bị từng lớp áo rực rỡ nặng nề ấy bao quanh, lộ vẻ ngưng trọng vô cùng.

Tân khách nhiều vô kể, không biết đều là lai lịch gì, bọn họ thoạt nhìn có vẻ cung kính vui mừng, nhưng trong lòng nghĩ thế nào, không ai biết.

Từ Hằng bị vô số người vây quanh, những người đó lấy lòng, thuận theo hắn, bọn họ lấy lòng chính là tân long vương, thuận theo chính là quyền lực.

Ta cảm thấy nơi này hoang vắng như thế, thoạt nhìn càng có vẻ thịnh vượng, trên thực tế, lại càng cô đơn.

Dục Phong và Phượng Nghi ngồi trên vị trí quyền cao chức trọng, ta rời khỏi chính điện, theo cửa hông đi ra, hành lang này yên tĩnh hơn, ngoài mấy chục bước có thủ vệ đứng. Bọn họ đứng thẳng tắp, cao ngất giống như cột đá, không nhúc nhích.

Ta không biết nên khóc hay nên cười.

Rõ ràng là một chuyện vui người khác khen ngợi, ta lại cảm thấy xót xa trong lòng.

Mấy ngày nay, vẫn đều là như thế.

Trong chậu hoa lớn bên cạnh lan can có san hô đỏ rực, lóe ra màu sắc kỳ diệu, ta cúi người xuống, nắm một cát nhỏ màu trắng từ đáy chậu. Cát này không thể cầm, rất nhanh lại chảy xuống từ kẽ tay.

Có một số việc, ta cũng không phải hoàn toàn không rõ.

Thế nhưng ta lại không làm được cái gì.

Giống như cát ấy, không thể lưu lại trong lòng bàn tay.

Cho dù nắm chặt, cuối cùng lòng bàn tay vẫn cứ trống rỗng.

Ta nghe thấy tiếng bước chân, chậm rãi quay đầu lại.

“Tam Bát.” Người nọ dừng bước, gật đầu với ta.

Ta kinh ngạc nhìn người trước mắt này: “Ngươi vì sao, lại ở chỗ này?”

Ta cơ hồ đã quên toàn bộ những người ấy, những chuyện đã qua ấy.

Đột nhiên vào lúc này, tại nơi này, ký ức ngày trước thoáng cái sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 194: Đào Hoa

“Quan chủ...”

Vậy mà lại là nàng?

Ta neho mắt lại, phản ứng đầu tiên là, liệu có nhìn lầm người hay không.

Không, không nhìn lầm, đích xác là nàng.

Trước kia nàng rất thần bí, thần long thấy đầu không thấy đuôi, ban đầu ta còn tưởng nàng là nam, về sau mới biết là nữ. Nàng thường thường đeo mạng che mặt, mặc áo dài vải màu trắng, chải kiểu tóc đơn giản nhất, chỉ nhìn bóng lưng, không phân biệt được.

Ta gần như cho rằng, ta sớm quên mất nàng rồi.

Lông mày nàng rất đẹp, làn da trắng, tóc như mây đen, giữa tóc cài một cành hoa đào, trên người là quần áo màu hồng nhạt, màu sắc xinh đẹp mềm nhẹ nói không nên lời.

“Mấy ngày trước đây ta nhìn thấy phượng vương, liền đoán ngươi có lẽ cũng tới.”

Ta không hé răng, thị nữ bưng rượu thướt tha đi qua bên cạnh chúng ta. Nàng chỉ chỉ đình nghi mát: “Ngồi một lát đi?”

Ngày trước lúc ở tại Đào Hoa quan, chưa từng cách quan chủ gần như thế, tổng cộng cũng không nói được mấy câu.

Cái đình mọc rong mềm mại, lá thật dài phát phơ, tiếng ca mơ hồ từ trong chính điện truyền tới.

“Ngươi dường như vẫn không thay đổi.” Nàng nói: “Ta vẫn luôn nhớ lần đầu tiên trông thấy ngươi, ngươi đọc một bài thơ.”

Ta cảm thấy rất kỳ lạ.

Vì sao những người làm việc ác ấy, người nào người nấy tỏ vẻ vô tội như thế? Dường như những chuyện kia cũng không phải là bọn họ làm.

Ngư tinh Tiểu Tâm, Đào Hoa quan chủ, còn có Tam Thất... Các nàng đều có thể điềm nhiên như không ôn chuyện, bộ dạng cảm động gặp lại bạn cũ.

Khiến ta vừa cảm thấy hoang đường, vừa cảm thấy hơi mắc ói.

Ta về dải lụa chơi trong tay, quấn chặt, lại buông ra.

Ngay lúc ta cho rằng nàng sẽ không nhắc tới chuyện xưa, nàng bỗng nhiên nói: “Ta biết, trong lòng ngươi chắc chắn oán hận ta.”

Ta ngẩng đầu liếc nhìn nàng một cái: “Không phải.”

Ta không oán hận nàng, cũng như ta không hận Tiểu Tâm.

“Ngươi xem.” Nàng lấy một cái túi gấm từ trong tay áo đưa cho ta: “Xem thử đi.”

Trong túi gấm là thẻ bài gỗ. Chính là thẻ bài chúng ta lĩnh khi vừa tới Đào Hoa quan kia, một mặt có khắc hoa đào, một mặt có khắc số thứ tự. Ta còn nhớ Mẫu Đơn sư tỷ và Đào Trực sư huynh, thời gian bọn họ ở tại Đào Hoa quan lâu, trên thẻ bài khắc chính là hoa đào và tên của bọn họ, không phải là số thứ tự.

Nàng giữ lại những thẻ bài này, để làm gì đây?

Nàng cũng đừng nói nàng vô cùng hối hận, vô cùng hoài niệm những người đó, bày ra bộ dáng dịu dàng thắm thiết tình tứ nhìn vật nhớ người, bằng không, ta nhất định sẽ buồn nôn mà chết.

Có điều trước khi sắp chết nhất định phải xử nàng, bằng không ta chết không nhắm mắt.

“Sau trận chiến năm đó ấy, ta ngưng tụ hồn phách của bọn họ lên trên thẻ bài này, tìm nơi địa khí linh mạch dồi dào tĩnh dưỡng, mặc dù không thể khôi phục lại tu vi trước đây, thẻ nhưng có lẽ cũng được năm phần, bảy phần...” Nét mặt của nàng có chút vui mừng: “Lại qua mấy chục năm, sẽ đến cuối cùng.”

Ta bất ngờ nói không nên lời, qua một lúc lâu mới tìm được tiếng nói: “Ngươi là nói, bọn họ chưa chết sao?”

“Thân thể tiêu tan, hồn phách lại đều bảo tồn.”

Vậy mà, vậy mà... lại như thế vậy?

Mẫu Đơn sư tỷ, Đào Trực sư huynh, còn cả những người khác, tên của bọn họ ta nhớ không rõ, thẻ nhưng, những ngày tại Đào Hoa quan, tiếng cười vui vẻ cũng vậy, ôn ào không ngớt cũng thế... Thời gian giống như thủy triều không ngừng bào mòn, ta cho rằng bọn họ cũng đã biến mất trong thời gian hồi ức, rốt cuộc vô duyên gặp nhau...

Đây là việc vui, thẻ nhưng ta cảm thấy hai chân như nhũn ra, chậm rãi ngồi trên ghế đá, lại chỉ cảm thấy mờ mịt và không chân thực.

Trên thẻ bài đích xác có linh phách dao động, nàng không nói dối.

“Vì sao, muốn nói những chuyện này cho ta biết?”

Nàng lẳng lặng nhìn bèo phất phơ, nhẹ giọng nói: “Quảng thời gian tại Đào Hoa quan, ta cũng hoài niệm. Ban đầu lúc hạ quyết tâm muốn làm như vậy, ta không do dự. Thẻ nhưng, những ánh mắt sùng kính ấy, thời gian ở chung ấy, trái tim của ta không phải làm bằng đá, ta làm sư phó, truyền thụ đồ đệ, có đôi khi ta thậm chí đã quên dự tính ban đầu của mình chẳng qua là muốn lợi dụng những tiểu yêu đó, ta thật sự, coi bản thân là một sư phó, ta cũng luyến tiếc... Ta mấy năm nay tìm một vài linh hoa linh thạch lại làm thân thể cho bọn họ, chờ hồn phách dưỡng tốt, coi như đại công cáo thành.”

Nàng quay đầu: “Nếu như chuyện ngày trước lại xảy ra, lựa chọn của ta vẫn sẽ không thay đổi. Thẻ nhưng ta đối với các ngươi, cũng không phải, cũng không phải không có cảm tình...”

Ta lật từng tấm thẻ bài qua nhìn.

Có cái tên quen thuộc, có cái đã không còn ấn tượng, thẻ bài của Mẫu Đơn sư tỷ và Đào Trực sư huynh cũng lẫn trong đó.

“Ngươi cứu, là người trong lòng ngươi sao?”

Thanh âm nàng có phần hơi chua chát: “Ta thích hắn, có điều, hắn không thích ta chút nào.”

Ta thoáng sững sốt, ta còn tưởng là câu chuyện lưỡng tình tương duyệt, náo loạn nửa ngày, lại là một đoạn tương tư đơn phương?

“Còn không có chúc mừng ngươi, tân hôn đại hi.” Nàng nói.

“Cám ơn.”

Nói hai câu này, lại tê ngắt.

“Chờ Mẫu Đơn bọn họ được rồi...”

“Ta sẽ truyền tin cho ngươi.”

Sau khi nàng đi, một mình ta ngồi chỗ ấy ngẩn người, vờ vờ tóc, lại xoa xoa hai má.

Trong lòng có vui sướng, thẻ nhưng, còn có chút khổ sở. Có ước ao, cũng có băn khoăn.

Cách quá lâu, trải qua cũng nhiều, cảm tình trở nên phức tạp.

Trở lại chính điện, đang đến đại lễ yết kiến.

Sau khi Từ Hằng tế bái tổ tiên, về ngồi chính vị. Trong chính điện rộng lớn đứng hàng loạt người, quỳ gối dập đầu, trịnh trọng lạy bái.

Đi tới đứng bên cạnh Phụng Nghi, Dục Phong thì đứng bên cạnh hắn, hai người sắc mặt ngưng trọng, đứng trang nghiêm xem lễ.

Ta nắm một tay Phụng Nghi.

Tử Hằng ngồi ở chỗ đó, đáng vẻ tôn quý uy nghiêm

Còn có, tịch tịch.

Thân phận càng tôn quý, cung điện càng phồn hoa, tịch tịch cũng lại càng sâu.

“Nàng đừng lo lắng.” Phụng Nghi khuyên ta: “Vị trí này cũng không phải là khổ sai đệ nhất thiên hạ, nàng xem nàng, chân mày nhăn có thể kẹp chết muỗi.”

“Đây quyết không phải nhiệm vụ hay.”

“Được rồi, nhưng mà nàng xem, ta lớn nhỏ cũng là vua của một tộc, cũng sống không phải rất tốt sao?”

Ví dụ còn có thể nói như vậy? Ta lừa hắn một cái.

Nhưng, trong lòng ít nhiều thoải mái hơn chút. Mọi việc đều tùy người làm, Tử Hằng sẽ không tham lam làm bậy giống long vương trước đây, cho nên, ta hẳn là tin tưởng hắn.

Phụng Nghi quay đầu liếc mắt nhìn ta: “Nàng gặp phải ai bên ngoài?”

“Chàng đoán nghề đoán mệnh rồi?”

“Chút tâm tư của nàng, đều đặt trên khuôn mặt, còn cần phải đoán sao.”

>0

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Người tới

Nhưng lực chú ý của ta rất nhanh chuyển đến một câu khác mà Phụng Nghi vừa nói.

“Chàng nói người của ma cung cũng tới?”

“Lễ mừng có ba ngày, hôm nay chưa tới, ngày mai chắc chắn sẽ tới.”

Hự...

Muốn mặt mũi muốn phô trương, thì phải chịu đựng những chuyện phiền toái nhiều vô kể này.

“Không thể không cho bọn họ tới sao?”

“Có câu người tới đều là khách, cũng không thể đóng cửa không cho vào.” Phụng Nghi nói: “Long vương chuyển giao chuyện lớn như thế, bọn họ sao có thể không tới? Ta nếu là ma quân, nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này.”

Ta suy nghĩ, nếu như ma cung có người tới... Hắn bỗng nhiên quay đầu, ta quay đầu nhìn theo.

Đây thật sự là... nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Người của ma cung tại việc mặc quần áo trang điểm, không giống như người tu hành của những nơi khác, cho dù cách rất xa, liếc mắt một cái cũng có thể nhận ra bọn họ.

Bóng dáng đi đầu, sao lại nhìn quen mắt như thế chứ.

Tam Thất mặc một thân đen, lại khoác khăn lụa đỏ thẫm. Máu đỏ ấy tựa lửa, từ xa nhìn lại, cả người giống như sắp thiêu cháy.

Đến đâu cũng có thể gặp nàng, đây có phải “oan gia ngõ hẹp” mà tục ngữ nói hay không?

Ta vừa rồi còn nghĩ nếu người ma cung tới, liệu có phải là người ta biết hay không. Kết quả thật đúng là Tam Thất đến đây.

Eo nàng thắt rất thon, đi rất đẹp mắt. Nhưng ta chung quy lo lắng eo của nàng liệu có gãy hay không.

“Nếu nàng không muốn gặp nàng ta, chúng ta đi trước đi.”

Ta vừa định nói được, nghĩ lại một cái lại đổi ý.

Vì sao chứ, làm chuyện đui lý cũng không phải ta, ta có chi phải trốn tránh nàng?

Người của ma cung lấy Tam Thất cầm đầu, cùng nhau chúc mừng Tử Hằng, cũng dâng lễ vật lên. Dục Phong nói với Phụng Nghi một câu, xoay người đi trước. Hắn vừa đi, bóng màu hồng nhạt đứng không xa phía sau hắn kia cũng đi chuyển, lúc xoay người lảo đảo giống như mây tía uyển chuyển tản ra. Nàng đi theo sau Dục Phong, tư thái nhu hòa dịu dàng, tình cảnh ấy khiến ta nhớ tới cái tử như hình với bóng.

Người quan chủ Đào Hoa quan thích, không thể nghi ngờ chính là Dục Phong.

Tử Hằng và Tam Thất nói xong lời khách sáo, thái độ đều rất tự nhiên, không nhìn ra từng có hiềm khích chút nào.

Ánh mắt Tam Thất chậm rãi quét qua trong đại điện, lúc xẹt qua chúng ta hơi dừng lại, nàng nói hai câu với người bên cạnh, sau đó đi về phía chúng ta.

Hai tay trong tay áo ta không kìm lòng nổi nắm thành quyền! Mặc dù ta ngoài miệng nói không sao, thế nhưng... căng thẳng vẫn là khó tránh khỏi.

Nàng đi đến trước mặt chúng ta, thần sắc trên mặt rất quái dị, như cười như không nhìn Phụng Nghi, mắt cũng không nhìn ta.

Nàng rất biết trang điểm, phối hợp váy đen áo đỏ này, tôn thêm gương mặt giống như bạch ngọc của nàng, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, diện mạo tinh xảo.

Ta cảm thấy được lòng bàn tay hơi hơi ngứa, ánh mắt nàng nhìn Phụng Nghi không chút kiêng kỵ như thế! Coi ta là người chết à?

Ta sấn gần Phụng Nghi hơn chút, kéo một cánh tay hắn.

Phụng Nghi quay đầu mỉm cười với ta.

Tam Thất không nói chuyện, hắn cũng coi như trước mắt không có người này, ánh mắt lướt qua mặt nàng, căn bản coi nàng là người qua đường Giáp.

Ta hạnh phúc híp mắt, đầu tựa vào vai Phụng Nghi, còn vô cùng thân thiết cọ hai cái.

Hờ!

Tam Thất rút cuộc mở miệng trước. Nàng muốn kéo dài thời gian với chúng ta, đây là chắc chắn thua không thắng.

“Phụng Nghi, đã lâu không gặp.”

Ta cười mỉm mở miệng: “Có bao lâu đâu, trước khi chúng ta thành thân không phải từng gặp một lần sao?”

Ta biết bộ dáng của ta bây giờ rất tiểu nhân, đặc ý vênh vác, thế nhưng không có cách nào khác, ai gặp người kiêu ngạo ngay trước mặt dù dễ chòng mình, có lẽ cũng chả lấy được phong độ tốt về mặt tốt gì để đối mặt nàng.

Nàng căn bản không thèm nhìn ta, còn nói: “Lúc ta tới đã nghĩ, nhất định có thể gặp người ở chỗ này, quả nhiên liền gặp.”

Mắt Phụng Nghi cũng không nhìn nàng, hỏi ta: “Nàng không ăn cái gì, đồ trên tiệc không hợp khẩu vị?”

Ta nhìn Phụng Nghi hai mắt tỏa ra trái tim hồng. Phụng Nghi quá phối hợp! Đừng nói sắc mặt tốt, ngay cả nhìn cũng không nhìn nàng, không để ý nàng, tiến không phải thối cũng chẳng xong, sau khi do dự một chút, lại ngồi xuống ngay bên cạnh chúng ta!

Nàng rất cẩn thận, phòng ngự toàn bộ khai hỏa, không ăn cơm, cũng không đựng nước trà. Có lẽ là lần trước tại Bàn Ti động khi cho là mình thu hoạch toàn thắng lại bị thua thiệt nhiều, bây giờ học thông minh.

Ta học tập Phụng Nghi, xem nàng là không khí. Lần trước đã không nể mặt, cũng khỏi cần lại khách khí với nàng, uống hai chén rượu, chúng ta đi trước, mặc nàng không tiện đi theo.

Nhưng hôm nay từ sáng sớm đã không ăn thứ gì, những chén đĩa thấy bày trên tiệc kia, tình xảo thì tình xảo, thế nhưng lượng lại ít, còn lạnh băng băng, thật sự làm cho người ta không thèm ăn nổi. Phụng Nghi cũng không ăn gì, ta tự mình nhóm bếp nấu mì, còn cho vào hai quả trứng, sau khi bung ra, hai bát mì, trên mỗi bát đều trải một quả trứng gà.

Mấy năm nay ta được Hôi Đại Mao chăm sóc, đến mức không phân biệt được ngũ cốc, may mắn nấu mì việc này đơn giản, không dùng pháp thuật cũng có thể ứng phó được. Lại cảm bao thịt khô mở ra, ta và Phụng Nghi cúi đầu xuống ăn mì sợi ở cửa sổ.

“Này, ta nói, Từ Hằng hai ngày nay có ăn gì không? Sẽ không chỉ uống trà qua ngày chứ?”

Phượng Nghi dừng một chút, hai sợi mì treo ngược ở bên miệng trên không ra trên dưới không ra dưới, rất phá hoại hình tượng trai đẹp.

“A, thật sự là chỉ uống trà?” Vậy còn không đói da ngực đụng da lưng sao? Người ta đều nói thần tiên tịch cốc, nhưng không có chuyện gì ai tịch cốc chơi chứ, cũng không phải bế quan luyện công! Bụng cũng sẽ đói mà không thoải mái!

“Mau ăn, ăn xong tìm hấn đi.”

“Hấn hôm nay không rảnh.”

“Vậy tôi đi.”

“Buổi tối cũng không...”

Ta vỗ đũa trừng mắt: “Cho đồ ăn vào miệng cũng không rảnh? Thực sự không được thì cho điểm tâm vào trong tay áo hấn, thời gian quay đầu khoát tay cũng có thể nhét một miếng!”

Da mặt Phượng Nghi nhăn nhu, trong miệng có sợi mì còn chưa kịp nuốt xuống, cực lực nhịn cười, cố gắng nuốt xuống mới nói câu: “Nàng nói giống như nhồi cho vịt ăn...”

Ta phì một tiếng phun ra, vụn mì vụn trứng gà trộn vào nhau, vàng vàng trắng trắng, rất giống như thứ trắng vàng nào đó!

Cũng may động tác của Phượng Nghi nhanh, tay áo vung lên, đồng vụn này đều bị hấn gạt ra.

Ta lau lau miệng, bùng nước mì lên ừng ực một ngụm lớn.

“Vậy chàng nói đi, cũng không thể để hấn bị đói chứ?”

Mặc dù đói không chết... Thế nhưng đây cũng không phải là cái gì dễ hưởng thụ.

“Yên tâm đi, các mỹ nhân ngư bụng thứ ngon đã sớm trông ngóng đợi chờ rồi.”

Còn mỹ nhân? Còn trông ngóng đợi chờ?

Ta lại muốn phun, có điều canh đã nuốt xuống hết.

“Đó là mỹ nhân kế, không thể mắc mưu.” Ta lập tức khăn trương.

“Từ Hằng tinh thông hơn nàng, không cần nàng phải lo lắng việc này.”

Ta nhìn nhìn Phượng Nghi, bỗng nhiên cười rộ lên ha ha, vừa cười vừa vỗ bàn.

Hấn có phần không hiểu ra sao: “Nàng cười cái gì?”

“Thật ra mỹ nhân kế không thích hợp đối với Từ Hằng và lại, những mỹ nhân ngư kia không ai đẹp được bằng chàng. Từ Hằng tương tri tương giao với chàng mấy trăm năm, ha ha ha, cạm bẫy sẽ biết nhảy, loại thiết thòi này sẽ không chịu!” Phải nói là, chẳng thêm chịu.

Năm đó ta còn từng nghi ngờ, một con rồng một con phượng này, quan hệ không tầm thường ấy là không tầm thường. Đi chẳng lẽ là đường đam mỹ?

Bây giờ đương nhiên biết không phải, thế nhưng đột nhiên nhớ tới chuyện khi đó, ta vẫn không nhịn được.

Có điều trêu chọc tướng mạo Phượng Nghi thì được, suy nghĩ phía sau ta lại không dám nói ra, bằng không Phượng Nghi mười phần mười sẽ thẹn quá hóa giận!

Nhưng khen hấn đẹp, Phượng Nghi bình thường sẽ không trở mặt.

Chẳng những không trở mặt, hơn nữa còn...

Hấn cười hỏy đưa mắt với ta, ý không ở trong lời — nàng rất tinh mắt!

Xi, bảnh chọe!

Từ Hằng dù có bận cũng phải trở về ngủ, không lo hấn không có gì ăn. Ta buổi chiều không ra ngoài đi dạo lung tung, lấy một vài củ sen rong biển trộn với thịt trai vỏ xám nấu canh, tự mình nêm thử, trong canh mặn thơm có sen và vị ngọt của thịt trai, mùi vị không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Trò chuyện đêm khuya

Ta chờ hơi mệt, Từ Hằng mới trở lại. Hấn không có tiền hô hậu ứng, tôm thúc và một nữ tử tuổi khá cao đi theo sau hấn, mặc dù trên mặt hấn không có biểu tình, ta lại có thể nhìn ra, hấn chắc chắn rất mệt mỏi.

Ta bê canh, đi qua gỗ cửa. Tôm thúc nhìn thấy ta, đầu tiên là sững sốt, sau đó nở nụ cười, nếp nhăn trên mặt chen chúc vào nhau, thoạt nhìn hơi có chút buồn cười.

“Vợ tiểu Phượng à, đã trẻ thế này mà nguoi lại đây?”

“Ta nấu chút canh. Từ Hằng hôm nay chưa ăn gì phải không? Vừa lúc, uống ít canh cũng thoải mái hơn chút.”

“Phải phải, cũng là nữ nhân gia các nguoi nghĩ chu đáo, ôi, ta hai ngày nay cũng choáng hết cả đầu.”

“Bạn mà.”

Ta bê canh vào cửa, quay đầu nói: “Đứng rồi tôm thúc, lấy một cái bát ra.”

“Được được.”

Thanh âm Từ Hằng truyền đến từ bên trong: “Mang cái gì ngon?”

“Mùi thật thính.” Ta nói: “Ninh ít canh, không nóng không lạnh, vừa miệng.”

Từ Hằng đi ra từ sau bình phong, đã thay bộ bào phục hoa lệ nặng nề kia, một bộ áo xanh, tóc buộc hơi lỏng, thoạt nhìn càng giống một thư sinh mà không phải long vương.

Tôm thúc lấy đến cũng không phải là cái loại tách trà có nắp mạ vàng để đen trên tiệc rượu ngày hôm nay, mà là chén sứ trắng bình thường.

“Có ngon không?”

“Ừ.”

Hấn gật gật đầu, uống cả một bát canh.

“Nguoi cần phải lưu tâm, ta cảm thấy nguoi của ma cung hơn phân nửa là chồn chúc tết gà.”

“Việc này đương nhiên, bọn họ được thu xếp ở tại Song Khuyết điện, nhất cử nhất động đều có người nhìn, Phượng Nghi đâu?”

“Hấn nhập định rồi.” Lúc ta quay đầu nhìn phía xa, tại góc tây bắc tận cùng Thủy Tinh cung, một tòa tháp cao đằng sau cung điện lầu các tầng tầng lớp lớp: “Chỗ đó là nơi nào?”

“Là Minh tháp.” Thanh âm hấn rất nhẹ: “Bá phụ ta hôm nay đã chuyển vào trong.”

“Hấn không rời khỏi đây?”

“Hấn nói muốn ở nơi đó thanh tâm tĩnh dưỡng.”

“Thanh tâm? Tĩnh dưỡng?”

Tin hấn mới là lạ, nhìn biểu tình của Từ Hằng cũng là không tin.

“Ở nơi đó, có thể nhìn thấy quá nửa tình hình tại Thủy Tinh cung, không biết hấn nếu mỗi ngày chứng kiến cảnh đó, thì sẽ an lòng, hay là sẽ bất an nhỉ?”

“Những mỹ nhân ấy thì sao?”

Ta còn nhớ những nữ nhân thấy trên yến hội kia, trang điểm xinh đẹp, gió thơm ập vào nguoi. Nhưng chỉ trong một đêm, các nàng đều rơi xuống từ trong mây, không còn là đóa hoa mềm mại trong Thủy Tinh cung nữa.

“Các nàng đều có nơi đi, có người về nhà, có người trở về sư môn, còn có người mang theo nữ trang tiền của rời đi.” Từ Hằng bỗng nhiên nở nụ cười: “Không một ai nguyện ý lưu lại, làm bạn với bá phụ ta tại Minh tháp, ngay cả mẫu thân hấn, vị tổ mẫu trên danh nghĩa của ta kia, cũng chuyển ra ngoài.”

“Đúng rồi, có chuyện!” Ta bỗng nhiên nghĩ tới, mấy ngày nay gấp gấp gấp gấp đều đã quên: “Chúng ta ngày đó thấy một người, ta từng gặp nàng ta tại ma cung, là nữ quan bên cạnh Tam,” ta vẫn thường xuyên không sửa miệng được: “Vị Ma Điện đại nhân kia, hơn nữa thoát nhìn rất có địa vị. Nhưng lúc chúng ta thấy nàng, nàng lại là thị nữ của một vị mỹ nhân trong hậu cung tại Thủy Tinh cung. Ta nói, nàng xuất hiện tại nơi này, tuyệt đối sẽ không là chuyện ngẫu nhiên! Người tốt nhất sai người nhìn chăm chăm nàng, ta đã bày tơ tằm tung trên người nàng, ừ, thoát nhìn nàng còn ở lại trong cung, cũng không theo người khác chuyển ra, ừm, người có nghe lọt không?”

Bộ dáng hần dường như có chút xuất thần, thanh âm câu nói sau cùng của ta hơi cao, hần gật gật đầu: “Được, nàng tên gì?”

“Nàng vốn tên là Hồng Nhị, bây giờ dùng tên gì ta cũng không biết.” Ta giơ tay lên gãi một cái trên trán mình, lại nhẹ nhàng bắn ra, trên không đột nhiên hiện ra dung mạo thân hình của Hồng Nhị, để Từ Hằng xem rõ ràng, trong lòng có ấn tượng sơ sơ.

“Ta biết rồi.”

“Phải để tâm đấy nhé, đừng không coi là gì, nàng hình như đã nói, có chuyện gì đó muốn làm, ta đoán sẽ không phải chuyện gì tốt.”

Từ Hằng nghiêm túc gật đầu, ý bảo hần thực sự coi là chuyện quan trọng: “Ta nhớ kỹ.”

Còn có một việc nhỏ, ta hơi do dự, vẫn là nói.

“Tôm thúc đã nói với người chưa? Ừm, ta dạy dỗ Tiểu Tâm một chút...”

“À, việc này không hề gì.”

Thoạt nhìn hần cũng không để ý.

“Đến, đi một chút đi.”

Trong đình viện bên ngoài có một tầng huyễn quang đẹp trong trẻo lạnh lùng, có lẽ tối hôm nay, ánh trăng trên mặt biển rất đẹp. Mà Thủy Tinh cung ở đáy biển, thoát nhìn tựa như ảo mộng, bóng sáng mềm mại di động, một tầng khói, một lớp sương mù, phù hoa mà phồn thịnh.

Viện tử này tĩnh mịch yên ắng, mặc dù ở trong phạm vi cung điện tầng tầng lớp lớp, nhưng không có lộng lẫy phồn hoa.

“Viện tử này, ta hồi bé từng ở.”

Ta ngồi trên một hòn đá giả sơn, yên lặng nghe hần nói.

“Ta còn nhớ, mẫu thân ta từng đến thăm ta bảy lần, mỗi lần đều là giấu người khác, lặng lẽ đến. Nàng mang đồ ăn cho ta, ta không nhớ rõ mùi vị gì, mỗi lần đều nuốt ngấu nghiến, rõ ràng bụng không đói, lại ăn cực nhanh, có lúc cổ họng và dạ dày cũng vì ăn quá nhanh mà đau đớn. Những thứ ấy ta phải ăn nhanh chút, nếu không ăn, bị người phát hiện có thức ăn ngoài cung, là chuyện phiền toái... Lần nào ta cũng cảm thấy trong lòng mong ngóng bà, không muốn xa rời bà, thế nhưng ta lại không biết nên cư xử với bà như thế nào, nên nói gì với bà. Ta không đợi được đến lần thứ tám, bà đã qua đời. Ta cũng rời khỏi tòa cung điện này.”

Từ Hằng chưa nói tới phụ thân hần, có lẽ, đó là một nỗi đau thâm càng sâu hơn.

“Hồi bé không hiểu chuyện, khi ta ở bên ngoài, luôn muốn trở lại cung điện này, hơn nữa, muốn được người thừa nhận, được người tôn trọng. Tam Bát, ta hôm nay ngồi trên vị trí kia, luôn luôn nghĩ tâm nguyện khi bé này. Ta đã thực hiện nguyện vọng khi đó, thế nhưng ta không cảm thấy thỏa mãn chút nào, cũng không cảm thấy vui mừng. Thật ra thứ ta muốn, ta vẫn luôn không chiếm được, vĩnh viễn đều không chiếm được.”

Ánh sáng lạnh lùng chiếu lên mặt lên người hần, sợi tóc hơi phát phơ.

Hần thoát nhìn, cô đơn như thế.

Xuất thân của hần, cô độc của hần, mất mát của hần...

Hần muốn, hần là một gia đình có cả cha mẹ, không cần phú quý, không cần quyền thế, chỉ cần ấm áp, yên ổn, có người quan tâm, có những thứ ấy là đủ rồi.

Gian cung điện lạnh như băng này, có thể chứa được nhiều dã tâm và dục vọng, lại duy nhất không chứa được nguyện vọng trẻ con của một đứa nhỏ.

“Ta cảm thấy ta bị nơi này vây khốn. Thật ra ta có thể không trở lại, chặt đứt tất cả... Giống như những tiền bối từng phản nghịch, muốn phản nghịch cũng không dễ dàng, ngay trên tộc hội mấy ngày trước ấy, ta đã thiếu chút nữa làm như vậy. Bà phụ ta vô cùng vui vẻ, hần đã gọi thị vệ đến, muốn lột vảy của ta, cửa đi sừng của ta, lại rút đi cốt rồng của ta, từ nay về sau ta sẽ không còn là hậu duệ cao quý của long tộc, trầm luân làm nửa cá nửa sâu...”

“Cái gì!” Ta lập tức đứng lên, máu thoáng cái vọt tới đỉnh đầu!

Lão giặc kia! Lão còn dám như vậy! Lão!

Từ Hằng lại còn cho lão bình yên đường lão? Quá tiện cho lão!

Ta cảm thấy thở không ra hơi, nắm đấm ngứa ngáy.

Không được, trêu chọc lão trên yến hội ngày đó thực sự quá tầm thường! Cái thứ lòng lang dạ sói này, không đánh lão nở hoa đầy mặt, khó tiêu mối hận trong lòng ta!

“Đừng nổi giận, ta đã quen rồi, từ nhỏ hấn đã như thế, cho dù là khi đoạt quyền trong tay phụ thân huynh trưởng hấn cũng không thấy hấn nương tay, diệt trừ người khác lại càng dốc hết sức.” Thanh âm Từ Hằng bình thản.

“Có điều, thời đại của hấn, đã kết thúc.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Tiêu hóa tán

Lúc ta trở về Phụng Nghi đã nằm xuống, động tác của ta tận lực nhẹ nhàng chui vào trong chăn, có điều hấn vốn không ngủ, ta vừa nằm xuống, tay hấn đã ôm qua.

“Còn chưa ngủ?”

“Gối chiếc khó ngủ mà...” Hấn lầu bầu một tiếng. Ta thuận tay kéo một cái gối che trên mặt hấn: “Được rồi, bây giờ hai cái gối.”

“Cái đó không mềm mại.”

Phụng Nghi nửa mê nửa tỉnh có vẻ hơi trẻ con, ta thích.

Đầu ta rúc vào trong ngực hấn: “Ta lại càng không mềm mại.”

“Ừ, cái này rất tốt, lại nuôi mập chút là hoàn mỹ.”

Ta nhìn nhìn tay mình, lại nghiêng đầu nhìn nhìn vai.

Ta không tính là gầy mà.

Đầu chúng ta dựa vào nhau.

Không biết vì sao, ta cảm giác mình hạnh phúc có chút cảm giác tội ác.

Ta ôm chặt lấy Phụng Nghi.

“Lạnh không?” Hấn có chút mơ hồ hỏi, sau đó cũng ôm chặt ta.

Từ Hằng đã ngủ chưa? Hấn là còn chưa. Một mình, uống trà, đọc sách, hấn tựa hồ đã từng một lần nói, hấn ngủ không nhiều.

Còn có một người, có lẽ cũng không ngủ.

Ma Diệp Tam Thất ấy à, ta cảm thấy được nàng chạy thật xa đến Thủy Tinh cung, xác định không phải để thưởng thức giường của Song Khuyết cung nơi này có thoải mái hay không.

Vừa nghĩ tới nàng chỉ số tâm tình của ta lập tức hạ xuống.

Có đôi khi ta thật sự nghĩ, ta nên lòng dạ độc ác đối phó nàng một lần, để nàng biết ta không phải dễ chọc, đừng cả ngày nghĩ đến trêu chọc ta hoặc là trêu chọc Phụng Nghi!

Thế nhưng thứ nhất, ta không biết nên độc ác như thế nào, chưa từng độc ác. Thứ hai, thân phận nàng cũng không phải là cá nhỏ tôm nhỏ, ta không thể gây phiền phức cho Phụng Nghi.

Phụng Nghi mặc dù chưa từng nói, nhưng ta cũng không phải kẻ ngốc, ma cung cũng không phải dễ chọc, cho dù cứng đối cứng, chỉ sợ bọn họ giờ trò. Phụng Nghi không phải một người, hấn có gia tộc khổng lồ, hấn phải gánh trách nhiệm này. Vì thế, mặc dù tính tình hấn cũng ghét phiền phức, không thích quanh co và nhẩn nai, nhưng từ khi ta biết hấn, hấn ngoại trừ thích nói mấy câu chua ngoa, cho tới bây giờ chưa từng làm chuyện gì bức đồng tự mình vui vẻ.

Bốn chữ ân oán sáng khoải này chỉ có thể nói mà thôi...

Mắt ta xoay xoay, nếu không, che mặt ra ngoài làm người đi đêm một lần?

Vậy cũng rất thử thách người ta, nửa đêm không ngủ, bất chấp gió lạnh chống trăng sao ra ngoài gây án — ta cũng không có nghị lực ấy.

Làm trộm cũng không dễ dàng ha, cũng phải chịu khổ vất vả. Loại chuyện không làm mà hưởng này, trên đời không có, trộm cũng không dễ làm, người tốt cũng không dễ làm.

Long vương, phượng vương, đều không dễ làm.

Ta năm đó luôn cảm thấy bọn họ rất nở mày nở mặt, người trên người. Thật ra áp câu nói ấy, năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn.

Giống Từ Hằng bây giờ, lại cực kỳ đậm bạc.

Còn Phượng Nghi, hẳn từ trước đến giờ chưa từng thực sự làm theo ý mình — được rồi, nếu như lấy ta xem như là làm theo ý mình, vậy hẳn từng.

Từ Hằng ấy à, dường như chưa từng lần nào.

Hắn vẫn kìm nén bản thân.

Ta mơ mơ màng màng không biết ngủ bao lâu, đột nhiên tỉnh lại.

Phượng Nghi cũng đồng thời tỉnh.

Ta tỉnh bởi vì cảm giác được vồng phòng ngự ta bày ra có người chạm vào, tám phần Phượng Nghi cũng có cảm giác ấy.

“Muốn đi xem thử không?”

“Không đi.” Hắn lơ mơ nói, tay lại ôm qua: “Tiếp tục ngủ.”

Được rồi, dù sao độc trên vồng không chết người được, chúng ta dán vào nhau ngủ tiếp.

Lúc bình minh đi xem, tờ trên vồng thiếu vài sợi. Hải quý đồ một bụi.

“Công lực còn thấp ha.” Phượng Nghi khẽ cười: “Nàng lại có thể không vậy khốn được người ta, quay về phải tự kiểm điểm.”

“Thối xấu làm thầy người ta của chàng mau sửa đi.” Ta lờ mờ hắt một cái: “Đây cũng không phải tại chỗ chúng ta, ở chỗ Từ Hằng này, bắt được người, là chàng thăm vấn hay là hắn thăm vấn chứ? Là đánh hay là giết đây? Có phải phiền toái biết bao không...”

Phượng Nghi hiểu ra: “Nàng thả thuốc gì trên vồng?”

Ta nhìn nhìn bên cạnh, thanh âm cũng không coi là nhỏ thì thầm với hắn: “Sur cô bí chế, tiêu hóa tán.”

Phượng Nghi cười, ta cũng cười, cười với hắn.

Ta sao lại cảm thấy chúng ta không giống tổ hợp chim và nhện, lại giống như lang sói làm... gì gì đó.

Cười xong hắn hỏi: “Ừm, tiêu hóa tán chủ yếu là tiêu hóa cái gì?”

Ta gãi gãi đầu: “Lần đầu dùng, ta cũng chưa biết đâu.” Tên nghe qua giống loại thuốc dạ dày, thế nhưng Thái Mai sư cô cười híp mắt nghiêm túc nhét cho ta, tuyệt đối không thể nào là thuốc dạ dày!

Phượng Nghi dừng một chút, rất bình thản lạnh nhạt nói: “Đừng lo, lại thêm mấy người tự chui đầu vào lưới, là có thể thử ra được hiệu.”

Có câu nói vợ chồng sẽ càng ngày càng giống nhau, nói chuyện này, bước đi này, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng sẽ dần dần có chỗ tương tự. Ta cảm thấy, mặt mũi ta không có hướng về phía Phượng Nghi, thế nhưng dường như, ờ, tính tình có chút giống hắn.

Vấn đề này cũng không quá nhiều ta quá lâu, Thủy Tinh cung tại trình độ nhất định mà nói, là nơi không có bí mật gì. Ăn xong cơm sáng liền nghe tin mới, một cung nữ mắc chứng bệnh khác thường, sáng nay dậy tóc tai lông mày cái gì chỉ cần là có lông toàn bộ đều rụng sạch. Khi ta chưa thấy người này còn có chút không xác định, không biết cung nữ này có phải người đêm qua tới thăm dò ấy hay không, lông tóc rụng sạch có phải tác dụng của tiêu hóa tán hay không —

“Ờ, ta đoán ấy à, phần nhiều là nàng làm nhiều chuyện xấu, bị báo ứng.”

“Trước kia nàng tự cho là hầu hạ mỹ nhân rất được sủng, liền không để người khác vào mắt, ta xem ấy à, nói không chừng là ai vì báo thù, hạ thuốc nào đó cho nàng...”

Được, ta ngó ngó nữ nhân về mặt ác độc oán hận nhốt mình trong màn trướng kia, không phải Hồng Nhị lại là ai?

Trên đầu nàng quần lụa, thật ra không nhìn thấy cái đầu trọc kia, nhưng lông mày quả thực là rụng hết, thoát nhìn gương mặt đó trơn bóng, tròn xoe... Hờ, bình thường không cảm thấy lông mày quan trọng thế nào, nhưng đã không có, thoát nhìn thật đúng là kinh khủng, ha ha ha!

Đáng đời! Lần trước nàng trước mặt ta dụ dỗ Phụng Nghi, lời trong lời ngoài muốn “nuôi” hần, ta còn nhớ như in đấy!

Thấy cái đầu trọc của nàng thật sự là rất hả giận!

Buổi trưa ta gặp được Tiểu Tuấn ở bên ngoài phòng bếp, hần đang bung một giỏ đồ hải sản ra ngoài, chúng ta chạm mặt, cũng rất bất ngờ. Tiểu Tuấn còn hết sức phấn khởi nói với ta, nữ nhân lần trước hại ca ca hần chịu đòn kia xui xẻo, bị bệnh lạ, người khác nói là báo ứng nàng làm nhiều chuyện xấu.

Thật sự là khéo, quả nhiên là báo ứng khó chịu.

Ta cười gật đầu: “Đúng vậy, người xấu luôn không có kết cục tốt. Ca ca ngươi thế nào?”

“Đã có thể xuống giường, có điều vết thương bây giờ vừa đau vừa ngứa, rất không dễ chịu.” Tiểu Tuấn cầm lấy một món đồ hải sản trong giỏ nói với ta: “Ta nghe người ta nói cái này tốt cho vết thương, ăn có thể nhanh chút sinh da thịt.”

“A,” ta sờ sờ đầu hần: “Tiểu Tuấn thật đúng là đệ đệ tốt nha.”

“Dạ.” Hần nhỏ giọng nói với ta: “Đào tỷ tỷ, ta hỏi ca ta, hần không chịu nói, nhưng hần nói cho ta biết, nữ nhân này tâm địa rất không tốt, bảo ta trốn nàng xa xa.”

“Tâm địa nàng thật sự không tốt, hình như vẫn tính toán muốn làm chuyện xấu gì đấy.”

Ta gật gật đầu: “Được, ta biết, ta cũng sẽ để ý. Nhưng ta hai ngày nữa sẽ đi, về sau ngươi và ca ca ngươi hai người phải bảo trọng.”

Ta sờ sờ đầu hần, nhìn hần chạy xa.

Từ Hằng hôm nay chủ trì một cái nghi thức tế tự, Phụng Nghi cũng đi, ta xa xa nhìn về phía chính điện, cách từng tầng cung điện liền nhau trắng lè, còn mơ hồ thấy được tình hình chính điện.

“Tam Bát, ta tìm ngươi khắp nơi.”

Ta từ từ xoay người lại, Tam Thất đang đứng bên cạnh trụ cửa.

“Tìm ta?”

“Chúng ta nói chuyện đi.”

“Có cái gì để nói.” Tôi ngày hôm nay, còn có thể cười quên ơn thù? Phía trước phía sau phát sinh bao nhiêu chuyện, tình cảm năm xưa đã sớm không còn sót lại chút gì. Nàng bây giờ chính là một nữ nhân có lẽ đang tính kế địa vị của Từ Hằng, lại chắc chắn đang nhớ nhung chồng ta.

Nếu như dùng quyền cước đao kiếm nói chuyện, ta cũng cam tâm tình nguyện phụng bồi.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Nghe trộm

“Nếu như ta nói, muốn nói chuyện về Tam Lục với ngươi thì sao?”

“Không có hứng thú.”

“Các ngươi không phải tỷ muội tốt sao?”

“Có liên quan gì tới ngươi chứ.”

Ừ, nếu như dùng một câu chuẩn xác để hình dung, như vậy, phải nói... Hai chúng ta giao ánh mắt, không trung mơ hồ có thể thấy được tia lửa luồng điện vang lên đom đóm.

Tam Thất dựa vào nơi đó, lười biếng cười: “Nếu như ta nói, nàng sắp chết, ngươi cảm thấy có chút liên quan hay không?”

Ta nheo mắt lại, cân nhắc lời này của nàng có mấy phần thật mấy phần giả.

“Tam Lục trước kia ở cùng với ta, mệnh môn yếu hại của nàng ta rõ ràng nhất. Vài ngày trước ngươi tân hôn đại hỉ, ngươi không kỳ quái, vì sao nàng không có đi chúc mừng ngươi? Hoặc là, ta đổi cách hỏi, ngươi bây giờ còn có tin tức của nàng sao?”

Nói đến mấy chữ tân hôn đại hỉ, giọng điệu nàng ta mang theo châm chọc nhàn nhạt.

Nghe qua, dường như ta bị uy hiếp? Tam Lục bị nàng bắt được?

Ta nháy mắt mấy cái, chẳng nhẽ câu sau của nàng ta là bảo ta rời khỏi Phụng Nghi, sau đó nàng ta thả cho Tam Lục một con đường sống?

Kết quả nàng ta quả nhiên nói: “Ngươi rời đi, ta thả cho nàng một con đường sống.”

Ta im lặng không nói gì.

Ta còn thật sự cân nhắc mình có nên đi kiêm chức đoán mệnh hay không.

“Thế nào? Ngươi không phải trọng nghĩa khí nhất sao? Tam Lục còn có cảm tình tốt với ngươi như vậy. Vì nàng, buông tha những vật ngoài thân của ngươi bây giờ, ngươi bây giờ sẽ không thể không chịu chứ?”

Ta cảm thấy chúng ta quả thực giống như đang diễn phim ngôn tình hạng ba, Tam Thất là nhân vật nữ phản diện yêu mỹ, ta là nữ chính ngây thơ thiện lương ngây xuẩn — thật ra, không phải giống, chính là như thế.

“Ngươi có chứng cứ chứ.” Ta hỏi nàng ta.

“Chứng cứ?”

“Ngươi nói Tam Lục trong tay ngươi, dù sao cũng phải có một hai thứ có thể chứng minh chứ?”

“Lời của ta chính là chứng minh.”

Ta cười giễu một tiếng.

Tam Thất không vội không bức chút nào, thoát nhìn có đủ kiên nhẫn, còn có chắc chắn.

Tam Lục thực sự ở trên tay nàng ta?

Ta nói cho bản thân, phải bình tĩnh.

Lộ ra hoảng loạn căng thẳng trước mặt nàng ta đối với ta, đối với chuyện này không có chút ích lợi gì.

Nàng ta chậm rãi đến gần, toàn bộ tinh thần ta đề phòng.

Nàng ta sắp lại đây khẽ nói: “Ngươi cho rằng phụng vương thành thân với ngươi là vì sao? Chẳng lẽ là vì thích con nhện như ngươi?”

Ta quay đầu, nàng ta cũng đã đi.

Phi, còn buồn nôn hơn ăn ruồi.

Ta thực sự rất muốn học phong cách của người phụ nữ đánh đá, hung hăng nhỏ một ngụm đom về hướng nàng ta rời đi.

Nhưng tim dần dần nặng trĩu, vẫn càng hạ xuống.

Tam Lục, thật sự bị nàng...

Nếu như nàng ta đưa ra bằng chứng gì, ta có lẽ cũng sẽ không tin.

Nhưng nàng ta khẳng định không đưa ra — nghi hoặc trong lòng ta trái lại nặng hơn.

Nếu như Tam Lục thực sự rơi vào trong tay nàng ta, ta đương nhiên cũng sẽ không ngạc nhiên mà tin rằng, ta rời khỏi Phụng Nghi, nàng ta sẽ thả Tam Lục, dù cho là tiểu hài nhi ba năm tuổi, có lẽ cũng sẽ không tin lời nàng ta nói.

Thật sự là rắc rối!

Lại không thể không thật hơn. Vạn nhất Tam Lục ở trong tay nàng ta thì sao? Ta nếu bỏ mặc, Tam Lục có lẽ thực sự là kêu trời không đáp kêu đất không linh! Vậy cũng, vậy cũng không được! Tam Thất ả xấu xa này nói không chừng sẽ trước tiên đem nàng “X—” lại “X—” cuối cùng “X—”.

Ta nắm nắm tóc, cảm thấy thực sự rất phiền não.

Đi thương lượng với Phurong Nghi thử vẫn tốt hơn, tự ta thực sự không nghĩ ra đối sách gì.

Đi hai bước, ta lại ngừng, quay đầu trở lại!

Thiếu chút nữa đã quên, đây không phải có một manh mối trụ lông đương đường bệnh đấy sao!

Song Khuyết cung thoát nhìn không có gì khác với các cung điện khác, nhưng cửa cung có một đôi thạch điêu đối xứng, thủ vệ là người của Thủy Tinh cung, người của ma cung gác bên trong cửa viện. Ta ẩn thân hình theo sau Hồng Nhị, nằng bặng qua từng cánh cửa, đi qua hành lang và vườn hoa, một nữ tử mặc quần áo lụa biếc, làn da trắng nõn từ bên trong đi ra, vừa nhìn thấy nàng, sắc mặt có chút kinh ngạc, qua đây kéo tay áo nàng lách mình đứng trong bóng mờ phía sau cột nhà: “Sao ngươi lại tới đây?” Nàng lại nhìn vài lần về phía đằng sau: “Không phải đã nói với ngươi, độc ngươi trúng sẽ nghĩ cách cho ngươi sao? Ngươi lại ban ngày ban mặt đã tới đây, để người ta thấy được...”

“Vua nào triều thần nấy, bây giờ trong cung từ trên xuống dưới tất cả đều bận rộn chuyện tân vương đăng cơ, còn có ai lại chú ý ta? Chính ta nếu không gấp, độc này không biết khi nào mới có thể giải!”

“Ngươi ấy!” Nữ tử kia nhủ mảy: “Điện tiểu thư bây giờ tâm trạng đang không tốt, để nàng nhìn thấy ngươi qua đây, nói không chừng sẽ giận chó đánh mèo ngươi, ngươi vẫn là mau trở về đi thôi, đừng để lỡ đại sự.”

Hồng Nhị đứng bất động, nàng lo lắng, vươn tay qua không biết là muốn đẩy nàng ta một phen hay là kéo nàng ta một cái. Nhưng tay vừa mới chạm vào tay Hồng Nhị, liền ngơ ngác cứng đờ ở đó không nhúc nhích được.

Nếu như tơ nhện không phải ta khổng chế, cảm giác có chút tương tự xem cảnh tượng một bộ phim kinh dị nào đó.

Thật sự có chút quỷ dị.

Trên mu bàn tay Hồng Nhị trong nháy mắt toát ra rất nhiều sợi bạc, vừa mạnh vừa chuẩn đâm vào mu bàn tay nữ tử mặc áo lụa màu biếc kia. Hai người đứng chỗ này đã không ra tiếng cũng không nhúc nhích, nếu không còn hơi có chút hô hấp, quả thực không khác gì hai con rối.

Dùng biện pháp này, ta chỉ mất một bữa cơm, khổng chế toàn bộ sáu thị vệ và bốn tỷ nữ. Vậy bây giờ chỉ còn lại Tam Thất, và cả một người khác đi cùng nàng trong phòng.

Ban đầu ta còn có chút hồi hộp, dần dần lại cảm thấy vô cùng thú vị, còn rất kích thích.

Ta vẫn là lần đầu làm chuyện như vậy. Mặc dù ta đã từng thí nghiệm loại thuật con rối này, nhưng đây là lần đầu tiên chính thức sử dụng.

Hơn nữa khởi điểm rất cao, lần đầu tiên đã khiêu chiến độ khó cao.

Nếu như Tam Thất có kế hoạch gì bất lợi với long cung, ta nghĩ nàng ta cũng sẽ chờ bầu trời tối đen mới dễ hành động.

Sắc trời dần dần tối, nô bộc của Thủy Tinh cung xách hộp cơm lớn đưa cơm chiều đến, Tam Thất cũng không có mở cửa, đáng tiếc ta bây giờ không tiện thăm vấn người đã bị tơ nhện khổng chế, không thể từ chỗ bọn họ lấy được tin tức có liên quan tới Tam Lục.

Cửa sổ đóng chặt, không nhìn thấy động tĩnh trong phòng. Ta nhớ lại ngày đó khi Tam Thất tới, bên trong số người nàng ta mang theo, ngoại trừ người cùng ở trong phòng với nàng, cũng đều đã ở nơi này. Đương nhiên, đây là mặt ngoài. Có lẽ người ma cung tới nơi này không chỉ mấy người như vậy.

Ta lo ngại sẽ bị phát hiện, không tới quá gần phòng chính. Thế nhưng đợi một lúc lâu, kiên nhẫn sắp hao hết, người trong phòng vẫn không có động tĩnh.

Nương lúc thị nữ đưa trà, ta dính một luồng tơ vào dưới chén trà. Nhìn thị nữ gõ cửa đi vào, đưa trà lại ra, ta ngồi chồm hổm, ngưng thần nghe động tĩnh đầu bên kia.

Tiếng rót trà, động tĩnh chén trà cầm lên bỏ xuống, ngay cả tiếng hít thở cũng có thể nghe thấy.

Rất tốt.

Ta đột nhiên phát hiện, thì ra con nhện rất phù hợp làm loại việc trinh thám gián điệp này! Chỉ cần chịu nghiên cứu, công dụng của tơ nhện thực sự rất rộng rãi, hơn nữa phi thường an toàn!

Ta ngồi chồm hổm ở đằng kia, không biết vì sao nhớ tới trước đây thật lâu, lúc ở tại Đào Hoa quan, ta và Tam Lục Tam Thất ở chung, vừa dẹt võng, vừa nghe hai người các nàng nói cười, khi đó...

Đầu tơ nhện bên kia truyền đến tiếng uống nước, sau đó chén trà được đặt xuống.

“Ngươi nói, nàng liệu có trúng kế này hay không?”

Đây là thanh âm của Tam Thất.

Trúng kế hay không, nói chính là ta đi?

Tinh thần ta phấn chấn, hết sức chăm chú nghe trộm. Nếu như trên đầu ta có nối dây anten, bây giờ nhất định tất cả đều dựng đứng.

Người còn lại không nói chuyện, vẫn là Tam Thất nói: “Ngao Vĩnh sụp đổ đích thực quá nhanh, Ngao Tử Hằng vừa lên, con cò ngằm chúng ta bày trước kia, phần lớn không còn tác dụng nữa. Ngày hôm qua Hồng Nhị tự tiện làm bậy, còn trúng ám toán của Tam Bát, dấu vết đã bại lộ, về sau cũng trông cậy vào được.”

Người còn lại trong phòng khe khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Ta thoáng sửng sốt, cảm giác thanh âm kia... dường như một que băng đâm vào trong lỗ tai, từ đầu đến chân đều không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Có lẽ

Trong mấy ngày nay, Phượng Nghi lần đầu tiên về sớm hơn ta.

Trai ngọc trong san hô chiếu vào mặt hần, hào quang kia nhu hòa, nhưng vẻ mặt hần còn nhu hòa hơn, ánh mắt nhìn ta, tựa gió xuân ấm áp, có thể hòa tan người ta.

“Sao giờ mới trở về.”

Hần vươn tay ra, ta giao tay mình vào trong tay hần.

Tay hần ấm áp khô ráo, tay ta lạnh buốt, lòng bàn tay toàn bộ đều là mồ hôi lạnh. Ta lúc này mới phát giác cả đường ta đi về, tay siết chặt, mặc dù lòng bàn tay không có cái gì.

“Làm sao vậy?” Hần miễn cưỡng cảm nhận cảm xúc của ta không bình thường, khép hai tay ta lại, ta trước kia không nhận thấy, bàn tay hần lớn hơn ta nhiều, có thể hoàn toàn bao lấy tay ta.

Ta trước kia, chỉ chú ý ngón tay hần thon dài, động tác ưu nhã.

Hần rót một chén nước, lấy tay đỡ chén, phút chốc nước trong chén liền toát ra hơi nóng hôi hổi. Hần đưa nước tới bên miệng ta: “Uống đi.”

Ta đỡ dẫn uống một chén, hần lại cho ta một chén ấm áp như thế.

Nước nóng chảy vào bụng, ta cảm thấy trong thân thể cuối cùng cũng có ấm áp.

“Nói đi, đã xảy ra chuyện gì? Sắc mặt khó coi như vậy.”

“Rất khó coi à?” Ta giờ tay lên sờ soạng hai má một cái, cảm thấy tê tê, tri giác không linh mẫn lắm, sờ, trên mặt giống như cách một tầng màng.

Hần lấy gương qua đây. Mặc dù gương hoa ấu (1) không thể so với gương thủy tinh, thế nhưng ta cũng có thể nhìn ra, sắc mặt mình rất không dễ coi, thần sắc cũng cứng nhắc mất mát.

Đúng vậy, chính là mất mát.

“Ta hôm nay đi xem nữ quan trúng độc trên vòng nhện của ta ấy. Chẳng còn nhớ chứ, chính là Hồng Nhị kia. Tóc và lông mày của nàng ta đều rụng hết. Thì ra thuốc này của sư cô, là kem tẩy lông.”

Thanh âm của ta không có cao thấp lên xuống gì, vốn là một chuyện hần rất tức cười, nói cứng nhắc khô khan.

Phượng Nghi gật gật đầu với ta: “Sau đó thế nào?”

Ánh mắt hần trầm tĩnh như nước, ta ngẩng đầu nhìn hần, sợ hãi, thất vọng, tức giận, nghi hoặc trong lòng... từ từ, đều dịu lại.

Khóe miệng hần hơi nhếch lên, ấm áp mỉm cười.

Ta hơi nhắm mắt lại, cảm giác được môi hân nhẹ nhàng, nhẹ nhàng “chụt” một cái trên chóp mũi ta.

Lần này, dường như một que diêm ném vào đồng củi khô — đồng củi này vẫn còn là tươi dầu.

Ta từ đỉnh đầu đến lòng bàn chân, lập tức nóng hầm hập, bị đốt cái “âm”.

“Tiếp tục đi.”

“À.” Ta định định thần, hăng hăng giọng: “Sau đó ta đụng phải Tam Thất, nàng ta uy hiếp ta, nói Tam Lục ở trong tay nàng ta, bảo ta rời khỏi chàng, bằng không nàng ta sẽ hại Tam Lục. Ta không tin lắm, liền đi theo tìm hiểu. Nàng ta và một người đóng cửa nói chuyện trong phòng, nói chính là chuyện tính kế ta.”

Ta dùng một chút, hít sâu một hơi: “Người còn lại trong phòng, thảo luận khí thế ngất trời với nàng ta, lại là Tam Lục! Lại là Tam Lục! A a a a!” Ta thật sự nhìn không được, kìm nén nửa ngày cuối cùng vẫn trào ra, hoàn toàn bộc phát: “Là ai cũng được! Vì sao cố tình là nàng chứ!!! Ta tính đi tính lại, chỉ có một mình nàng là bằng hữu! Một người như thế lại trở nên xấu xa! Vậy bảo ta làm sao mà chịu nổi chứ!”

Phượng Nghi ngậm cười, gật đầu nghe ta nói: “Vậy sao?”

Ta cảm thấy hân yên lặng quả thực làm người ta giận sôi, vò đầu lại xát tay, rất muốn nhào tới hung bạo đánh hân một trận: “Chàng chỉ muốn nói một câu vậy sao?”

“Đây cũng không coi là chuyện gì không thể.” Hân nói: “Ta gặp phải loại chuyện như thế nhiều rồi. Sống đã nhiều năm như vậy, bên cạnh chỉ còn lại có một mình Tử Hằng mà thôi. Nàng thì sao, còn kém xa ta lắm đấy.”

Ta chỉ muốn đâm đầu vào tường, loại chuyện này còn có so sánh như thế sao?

“Vì sao! Vì sao chứ! Sao có thể như vậy!” Tay ta run rẩy nắm cổ áo Phượng Nghi: “Nhân phẩm của ta kém như vậy ư? Vì sao chỉ có một người bạn như thế, còn bị Tam Thất cấu kết, cùng nhau tính kế ta sau lưng chứ! Ta sắp ghen chết rồi! Vừa rồi ta ở ngoài phòng nghe các nàng nói chuyện bên trong, thật muốn vọt vào cho các nàng mỗi người một đao!”

“Vậy nàng có vọt vào không?”

Vọt vào ta còn có thể phiền muộn như thế à?

“Không vọt.” Ta hậm hừ bỏ ra tay, không chút khách khí ngồi lên đùi hân: “Ta nghe lén nửa ngày, cứ như vậy ảo não trở lại.”

“Các nàng nói cái gì?”

Ta bất mãn không vui, vô tình nói: “Tam Thất rất thất vọng, bởi vì long vương đổi người, trù tính của nàng ta thất bại. Nhưng dùng Tam Lục để uy hiếp ta, đoán chừng là ý niệm nàng ta đột nhiên nảy mầm khi gặp được ta trong này. Tam Lục nghe qua cũng không đồng ý với nàng ta.”

Tam Lục không đồng ý, cũng không phải là bởi vì nàng phúc hậu.

Bởi vì Tam Thất lúc ấy liền nói trúng tim đen tâm nàng: “Người sợ nàng rời khỏi Phượng Nghi liền đi tìm họ Lý phải không? Lại nói hai chúng ta thật sự là đồng bệnh tương liên, nàng thật đúng là... cản trở.”

Nói một ngàn một vạn, ta sẽ không rời khỏi Phượng Nghi. Được rồi, cho dù rời đi, ta cũng sẽ không đi đến bên cạnh Lý Phù Phong.

Hân không phải Lý Kha, việc này ta hiểu.

Thế nhưng dường như Tam Lục và Tam Thất lại không hiểu.

Cứ nghe đến đó, ta cũng dần dần.

Trong lòng ta hiểu hai người trong phòng là ai, cũng biết các nàng đang nói cái gì. Thế nhưng hiểu thì hiểu... lại vẫn cứ không nhúc nhích được.

Giống như một chiếc máy tính, đã nhận được thông tin, bộ xử lý lại khur khur ở trạng thái lỗi, không thể bắt đầu phân tích xử lý, làm việc bình thường.

Ta cũng không biết ta trở về như thế nào.

Được rồi, ít nhất các nàng không có âm mưu gì nhắm vào Tử Hằng, có lẽ chẳng qua là tạm thời không có, dù sao long tử vừa mới thay người, Tam Thất cho dù có trù tính gì, cũng phải từ từ bố trí.

Nghe lén nửa ngày, ta chỉ có một chút xíu thông tin có giá trị như vậy mà thôi.

Có điều rất kỳ dị, mặc dù ta cứ chỉ lúng túng, nhưng ta còn chưa quên bỏ đi tơ kéo trên người Hồng Nhị và những người khác. Nếu còn để tơ nhện ở lại trên người bọn họ, bọn họ cũng chỉ có thể đứng im bất động tựa con rối.

Câu cuối cùng các nàng nói là: “Sớm biết hôm nay, cần gì lúc trước. Nếu có thể biết trước chuyện sau này, lúc trước không nên cứu nàng.”

Rất hay.

Những lời này giống như cây kim, bỗng chốc đâm ta trạng thái lơ mơ cứng nhắc tỉnh lại.

Nói quá hay.

Ta rất rõ ràng, thật sự.

Khi không có xung đột về lợi ích, bằng hữu chính là bằng hữu. Nhưng khi sự tồn tại của bằng hữu, đối với mình thành một loại trở ngại...

Phượng Nghi không biết từ đâu lấy ra hai bầu rượu: “Đến đến đến, đừng nghĩ những chuyện kia, uống chút đi.”

“Này, chàng lại có thể...” Nhẹ nhàng như vậy!

Cho dù không bày ra thái độ cùng chung mối thù, cũng nên an ủi dỗ dành ta một phen chứ?

“Say giải ngàn nỗi sầu.” Phượng Nghi rất đáng đánh đòn nói: “Loại chuyện này à, lần đầu đau khổ nhất, sang lần thứ hai, cảm thấy rất khó chịu. Nhưng tới lần thứ ba, lần thứ tư... thời gian trôi qua, chậm rãi sẽ quen.”

Thói quen cái đầu!

“Ta cũng từng gặp phải, không chỉ một lần.”

Hắn rướn người, rót một chén rượu cho ta. Rượu rất đầy, xao động khẽ rung, thoạt nhìn giống như lập tức sẽ trào ra khỏi miệng chén.

“Uống đi.”

Ta tạm thời, coi loại thái độ đáng đánh đòn này của hắn như an ủi đi.

Ta nghĩ ta vĩnh viễn cũng sẽ không quen loại chuyện này.

Bất luận qua bao lâu, bất luận gặp phải bao nhiêu lần, ta cũng không thể quen thành hiển nhiên.

Ta nghĩ, Phượng Nghi cũng nhất định sẽ không.

Chẳng qua hắn dùng thái độ bất cần, che giấu tổn thương và đã kích mình đã chịu đi?

Ta uống say mềm, thậm chí bởi vậy, bỏ lỡ cáo biệt với Từ Hằng.

Phượng Nghi mang ta rời Đông hải.

Ta nhớ rõ trong mộng lung nghe thấy tiếng sóng nhấp nhô trên biển, gió biển thổi qua tai, chim biển lượn vòng không đi. Lúc lại mở mắt ra, đã không ở trong thế giới dưới đáy biển lam nhạt, bóng sáng mờ màng ấy nữa.

Sau này ta không gặp lại Đào Hoa quan chủ, ngược lại đã gặp tiên sinh kỳ lân hai lần.

Mặc dù quan chủ trả giá vì hắn nhiều như vậy, thế nhưng tình yêu, không phải có thể dùng thứ đồng giá trao đổi.

Không phải nói người trả giá, là nhất định có thể chiếm được.

Nếu như sớm biết về sau không còn thấy mặt, lúc ấy hẳn là nói lời từ biệt từ tế.

Ấn tượng quan chủ để lại cho ta, chính là quần áo màu hồng nhạt.

Hôm đại điển, trước khi người của ma cung tiến vào, dư quang khóe mắt ta liếc về bên cạnh cột nhà nàng đứng cách không xa, váy màu hồng nhạt giống như một áng mây phiến muộn, lưu lại trong trí nhớ, chỉ có dấu tích nhàn nhạt như thế.

Chú thích

(1) gương hoa ấu: gương đồng thời xưa, có trang trí hình hoa ấu

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 200: Bạch cốt tinh thật ra không họ Bạch

Khi ta lại nhìn thấy Già Hội sơn, có loại cảm giác bừng tỉnh như mộng.

Ngày xuân gió ấm, trên sườn núi cũng có không ít hoa đào hạnh lê, nở vô cùng náo nhiệt, chen chen chúc chúc, từng cụm, từng cành, giống như chất phấn đắp tuyết.

“Thời tiết không tồi ha.”

Ngày đông thấu trời đã qua, ta bắt đầu cảm thấy mình cũng có loại cảm giác chờ mong phá xác mà ra!

Quả nhiên mùa xuân là tiết vạn vật sống lại!

Phượng Nghi nhú nhú mảy, hăng hăng giọng, ta thu lại bước chân sắp bước ra, quay lại ngồi thành thật.

Hồi Đại Mao dẫn trên dưới toàn động, cung kính hành lễ: “Bái kiến sư phó, bái kiến sư công.”

Ta bây giờ tôi luyện hơn, bản lĩnh khác không thấy hơn, độ dày da mặt quả thật già tăng rất lớn.

Tâm lý cũng đã tiếp nhận, sự thật rằng ta đã có chồng.

“Sư phó đi ra ngoài lần này, khí sắc quả thật không tệ.” Đại Mao cười híp mắt bụng trà tiến vào.

“Ngươi ghen tị à?”

“Hi, ta là vui mừng thay sư phó.”

“Sư phó, người còn nhớ bạch cốt tinh kia không?”

Ta ngẩng đầu: “Làm sao vậy?”

Ta nhớ nàng từng muốn đến bái sư, nhưng khi đó ta phiền phức quán thân, không thu nàng.

“Nàng bây giờ ở tại khe Hắc Vân.”

À há, khe Hắc Vân thật đúng là một nơi thu hút yêu tinh. Thời đại này tìm một nơi tốt có thể sống yên phận cũng không dễ dàng, ngay cả xó xỉnh như khe Hắc Vân cũng không bỏ qua, có người tranh có người cướp.

“Đây là nàng đưa tới, nói là một chút tâm ý. Sư phó không ở đây, ta đành phải nhận trước — đồ cũng không quý giá, nếu không ta cũng không dám thu.”

Là một cái hộp nhỏ, màu xám trắng, không giống đá.

Ta nghĩ tới thuộc tính của bạch cốt tinh, liền biết đây là cái hộp gì.

Hợ... Không biết là xương cốt gì, được rồi, hẳn là không phải xương cốt người...

Bỏ qua thuộc tính không nói, cái hộp chạm trổ không tồi. Phía trên có chú văn cỡ nhỏ, có thể cách thủy phòng cháy. Không chỉ là một cái hộp không, trong hộp còn có một dải lụa rất đẹp, buộc một viên ngọc gỗ hình hạch đào.

“Tin sư phó trở về, nàng chắc chắn cũng biết. Ta nghĩ, mai mốt, nói không chừng sẽ tới bái phỏng sư phó.”

Không có việc gì mà ân cần, không phải gian trá tức tởm cấp.

Nói như vậy có lẽ rất quá mức, thế nhưng vô duyên vô cớ, người khác tại sao muốn tặng lễ cho ngươi, lấy lòng ngươi chứ?

Nhất định là có điều cầu.

Thu lễ cũng không phải dễ thu, thu lễ không làm được chuyện, cho dù là Phật gia Bồ Tát, cũng sẽ có người mắng.

Huống hồ cũng không biết người tặng lễ này có phải giấu tâm tư cáo chúc tết gà hay không.

Ta bây giờ không ôm bất cứ hi vọng tình tỷ muội trao khăn tay nào, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng nhiều.

Trên đời không đáng tin cậy nhất chính là hai chữ bằng hữu này!

Theo ta biết, Tam Lục và Tam Thất thật ra mới là tỷ muội tốt với ta thì... xem như mỗi người mang ý xấu, Hôi Đại Mao ngược lại còn nghĩ thoáng hơn ta, còn an ủi ta, bưng một bát đồ ăn ngon, thành thật nói: “Sur phó, người cũng quên những người đó đi, nghĩ nhiều vô ích. Lại nói, nghĩ về chỗ tốt, người dù cho tiếp tục làm tỷ muội tốt với các nàng, cũng chỉ có làm cho sự tình phức tạp hơn, khiến chính mình càng khó hơn.”

Ta nháy mắt mấy cái: “Đại Mao, ta phát hiện ngươi trở nên thâm trầm hơn.”

Hắn lập tức lộ nguyên hình, nắm túm râu cười ha ha: “Thật không? Ha ha ha, ta vốn cũng rất ôn trọng rất thâm trầm mà! Cho nên sur phó người nhất định phải tín nhiệm ta nhiều hơn!”

“Phụt!” Chu Anh Hùng bên cạnh cười sặc sụa.

Phượng Nghi trái lại cổ vũ ta: “Cũng không thể một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng chứ, nàng ta muốn tới, nàng đối xử với nàng ta như khách là được.”

Nói dễ dàng, ta bây giờ cũng sắp có bóng ma trong lòng, vừa thấy một khuôn mặt không quen lắm, liền hoài nghi đối phương có phải có ý đồ khác với ta hay không.

Bạch cốt tinh... Họ, xưng hô này có chút quái dị, có điều, ngày hôm sau nàng đã tới. Mặc quần áo trắng phau, tóc đen nhánh tỏa sáng, khoác thật dài, chỗ phả dưới dùng dây tơ màu đỏ tươi buộc. Nói thật, đúng là tiên tư ngọc cốt, mắt lại trong suốt sáng tỏ, nếu như không mở miệng, thật không có ai cảm thấy nàng là yêu.

“Bạch cô nương.” Ta chào hỏi nàng.

Khỏe miệng nàng khẽ động, thoát nhìn giống muốn cười lại nhịn xuống: “Phượng phu nhân, ta không họ Bạch, ta họ Hàn.”

Phốc, phụt cười phía sau chính là Hôi Đại Mao.

Rất mắt mặt ==!

Có lẽ là Đại thoại Tây Du để lại cho ta ấn tượng quá sâu...

“Ừm, Hàn cô nương.” Ta có chút xấu hổ, nhưng vừa ngọt như thế, cái loại tràn đầy đề phòng ban nãy trái lại tiêu mất không ít: “Mời ngồi.”

“Không dám. Phượng phu nhân, ta biết Già Hội sơn này luôn là nơi thái bình, ta cũng chỉ là muốn tìm một chỗ sống yên thân, sẽ không gây chuyện thị phi, không chào hỏi Phượng phu nhân đã dời vào ở, nhắc tới là ta làm không ổn.”

Nàng nói đến lễ vật đó, hộp là tự mình khắc, dải lụa cùng viên ngọc gỗ cũng là tự mình đan khắc, còn xấu hổ cười cười: “Quá tùy tiện vô lễ. Nhưng ta nghĩ Phượng phu nhân đảm chắc không thích vàng bạc châu báu những thứ tục khí ấy, thư họa ta lại không hiểu.”

“Rất tốt rất tốt, ta rất thích.”

Người ta nói rõ ý đồ đến, chẳng qua là muốn ở chỗ này xin một nơi nương náu, không có yêu cầu gì khác, ta trái lại yên lòng.

“Lần trước Phượng phu nhân hỏi ta, tu luyện như thế nào...”

“A?” Ta nghĩ nghĩ, hình như lần đầu tiên gặp mặt ta từng nghi hoặc, nhưng về sau nhiều việc, chuyện nhỏ này không nhớ nữa: “Không sao, ngươi không tiện nói thì coi như ta chưa hỏi.”

“Không, không có gì không thể nói.” Nàng khép tay áo, thanh âm trầm thấp hơn ban nãy: “Việc này phải nói từ đầu. Kiếp trước ta là người, những chuyện xưa ấy cũng không cần nhắc lại, cửa nát nhà tan, chính mình chết oan, cho nên một ngậm oán khí không tiêu tan, mới có cơ hội thành yêu thành ma.”

Kiếp trước ta cũng là người mà, hơn nữa ta và nàng đều là sau khi chết thành yêu. Bất đồng chính là ta xuyên việt biến thành nhện, nàng lại là bạch cốt thành tinh.

Họ, lại nói chúng ta vẫn là có chỗ giống nhau.

“Chỗ tạng thân của ta là một vùng đầm lạnh, đó là một nơi đất hung, hồn phách ta không thể rời khỏi thân thể, da thịt tiêu tan, chỉ tồn bạch cốt, không biết qua bao nhiêu năm tháng, đột nhiên ta phát hiện trong thân thể mình, chậm rãi rót vào một cỗ lực lượng. Cỗ lực lượng kia bá đạo âm lãnh, ta vô lực ngăn cản — vì vậy, ta vốn nói muốn bái sư cũng không phải lời nói dối, ta không có bản lĩnh gì, không có lực lượng, không biết vận dụng như thế nào, tự bảo vệ mình như thế nào.”

Nghe qua nàng cũng không tính là tự mình tu luyện thành yêu ha.

Lại thêm điểm giống nhau.

“Vậy ngươi vì sao lại rời khỏi nơi đó? Nghe qua, đầm lạnh kia hẳn xem như là bảo địa.”

Nàng lắc đầu: “Không được, cổ lực lượng kia đột nhiên xuất hiện, dĩ nhiên cũng lại đột nhiên biến mất.”

Phượng Nghi đứng bên ngoài nói chuyện với Chu Anh Hùng, xuyên qua song cửa sổ hoa nhìn ra, trường sam của Phượng Nghi trắng như tuyết, trước vật có hoa vẫn lục nhạt. Bạch cốt tinh không nhìn quanh quẩn, đứng dậy cáo từ.

“Có rảnh thường đến ngồi.”

Những lời này cũng không phải lời nói khách khí, nghe nàng nói chuyện cũng không làm cho người ta cảm thấy chán ghét.

Mặc dù là bạch cốt tinh, thế nhưng... Ừ, nàng thoát nhìn, thực sự không bao nhiêu yêu khí.

Ta nhìn nhìn trong gương, ta là nhện tinh, nhưng nếu như hình dung cụ thể một chút, ba chữ là nói xong.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Ác mộng

Thanh âm nặng nề liên tiếp không ngừng, tựa như sét đánh.

Ta mơ hồ nghĩ, sét đánh, ta phải nhân cơ hội tu luyện nhiều phút nào hay phút ấy. Cả mùa đông đều dần dần, được rồi, dù sao mùa đông cũng không có sét.

Thế nhưng trong lòng nghĩ thế nào, người lại không nhúc nhích được.

Mọi thứ đều đang lắng đọng, đang rung chuyển, nóc nhà cũng đang rung, không trung tràn ngập mùi gay mũi, mùi cháy khét, không biết cái gì đang cháy. Còn có mùi máu tươi, rất nặng, một hai giọt máu sẽ không như vậy, nhất định là rất nhiều máu, mới có thể sặc như thế...

Đây là nơi nào? Đã xảy ra chuyện gì?

Phượng Nghi ở đâu? Đại Mao đâu? Mọi người đi đâu rồi?

Ta muốn vận công, nhưng phát giác trong kinh mạch trống rỗng.

Loại cảm giác này, đã rất lâu chưa có.

Kiếp trước khi làm người thường, là như vậy. Thân thể dần dần mà yếu ớt, cũng không có sức mạnh gì.

Còn nữa, lúc vừa mới biến thành nhện, cũng là như vậy.

Thế nhưng, ta đã là nhện tinh. Pháp lực của ta đâu? Pháp lực của ta đều đi đâu rồi? Trong thân thể trống rỗng, không cảm giác được cái gì.

Ta thật vất vả bò dậy, tia sáng rất tối, mơ hồ có thể nhìn ra đang trong Bàn Ti động, thế nhưng đường đá đỏ sục hơn phân nửa, chặn lối đi lại. Ta mò mịt nhìn quanh, không biết lối ra ở đâu.

Đại Mao đột nhiên không biết từ đâu chui ra, kéo ta một cái: “Su phò, đi mau!”

“Đi đâu? Đã xảy ra chuyện gì?”

Cảm giác của ta trì hoãn, nhưng vẫn còn có thể cảm thấy trong thân thể Hôi Đại Mao cũng không có pháp lực.

Chúng ta bây giờ đều không hơn gì người bình thường.

Trên đầu hần băng qua loa mảnh vải, trên người đều là máu đen, một cánh tay đã không thể nâng lên.

“Phượng Nghi đâu? Phượng Nghi ở đâu?”

Ta bị Đại Mao kéo, bước thấp bước cao đi về phía trước.

Trong thanh âm của Đại Mao mang theo ghen ghét: “Su công niết bàn, nghiệp hỏa phượng hoàng thiêu đốt trong vòng năm trăm dặm, tất cả mọi người sẽ mất đi pháp lực. Lửa này cản trở người của ma cung, thế nhưng lửa sắp tắt, chúng ta phải thừa dịp này chạy trốn!”

Niết bàn? Trốn? Ma cung?

Trong đầu ta lợc ra mấy từ then chốt như thế, xa xa không biết là ai phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, còn có tiếng cầu cứu yếu ớt. Ta muốn đi qua, Đại Mao ra sức kéo ta, vẫn đi theo một phương hướng.

“Đừng đi sư phó! Ta đã đáp ứng sư công, nhất định phải bảo hộ người chạy trốn! Sư phó, người nhất định phải bình an rời khỏi nơi này!”

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ta mờ mịt, sợ hãi, có thể cảm giác được nguy cơ rất lớn đến gần.

Trốn!

Đúng vậy, phải chạy trốn!

Ta không thể chết ở chỗ này, ta nhất định phải chạy trốn, ta phải sống, ta phải bảo vệ...

Một mối và đau đớn của cơ thể dường như đã tê dại, chúng ta dùng cả tay lẫn chân bò qua những lối đi bị chôn vùi ấy, Đại Mao còn gọi mấy con chuột tới cùng nhau mở đường, đào đá vụn ra, cuối cùng thấy một tia sáng.

Ta bản năng nheo mắt lại, bầu trời phía tây đỏ chói mắt, cái loại màu đỏ tươi ấy, giống như máu chảy xuống.

Lửa rất lớn.

Giả Hối sơn không còn kiểu cũ nữa, đỉnh Đông Dương toàn bộ bị san bằng, Bàn Ti động phía sau ta cũng thành đồng đỏ nát. Hối Đại Mao đã đi lại tập tễnh gắng gượng đỡ ta muốn lại đi về phía trước.

Bầu trời ấy, màu đỏ ấy...

Lửa, lửa thiêu cháy...

Phượng Nghi!

Ta cảm thấy ngực đau nhức, trước mắt từng đợt biến thành màu đen.

Đó là ngọn lửa niết bàn của Phượng Nghi.

Vì sao? Đây là vì sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Phượng Nghi —

Ta đột nhiên trở mình ngồi dậy, hồng học thở hổn hển.

Bốn phía một mảnh yên ắng tĩnh mịch, Phượng Nghi đã bị ta đánh thức.

“Sao vậy?”

“A...” Là mộng?

Thế nhưng, trải qua chân thực như vậy, đáng sợ như vậy, trên người ta tất cả đều là mồ hôi lạnh, tay chân không còn chút sức lực nào.

“Gặp ác mộng?”

“Ừ.” Ta hoảng hồn chưa yên, ngón tay run rẩy, muốn nắm thành quyền, ngón tay cũng không nghe sai khiến.

Phượng Nghi rót nước trà cho ta, mùi hương thoang thoảng bao phủ trong phòng.

Rõ ràng đã tỉnh, thế nhưng cái loại cảm giác khủng bố khắc sâu tận xương ban nãy ấy còn chưa gạt đi được.

Phượng Nghi thấp sáng đèn, bùng đến bên giường.

“Khá hơn chút nào không? Mơ thấy cái gì?” Hấn dịu dàng khẽ hôn một cái bên môi ta: “Chẳng lẽ mơ thấy có con mèo lớn đuổi theo muốn ăn nàng?”

Hấn nói đùa rất không thích hợp, ta giận trừng hấn một cái, nhét mạnh chén nước vào trong tay hấn.

“Đừng sợ, tiểu Tam Bát đừng sợ...” Hấn kiên nhẫn, dùng giọng điệu tựa như dỗ con nít dỗ dành ta.

Ta giận đá hấn một cước. Nhưng khí lực thật ra đã trở lại.

“Ta mơ thấy ta không còn pháp lực.” Ta hít sâu một hơi, lại đoạt lại chén trà trong tay hấn uống một hớp lớn: “Còn có, ma cung đến tấn công chúng ta,

trời sập đất vùi, chết rất nhiều người... Còn nữa, chàng niết bàn...”

Thần sắc của hắn không còn thoải mái như vừa rồi nữa, giữa lông mày bị nhiễm vẻ ngưng trọng: “Còn nữa không?”

“Rất loạn, Đại Mao muốn chạy trốn cùng ta... Trời đỏ tựa nhuộm máu...” Hình ảnh hỗn loạn trong mộng nghĩ không ra manh mối, ta lắc đầu không nghĩ nữa: “Không nói cái này, đúng rồi, chàng từ trước đến giờ chưa từng nói với ta đâu, niết bàn là thế nào vậy?”

Lại nói, nhận thức của ta đối với niết bàn, giới hạn tại một chút nhìn thấy trong sách, phượng hoàng năm trăm niên niết bàn một lần, dục hóa trùng sinh, sau đó còn phải lại dùng thời gian bất đồng bảy đến ba mươi ngày khôi phục pháp lực và ký ức... Chỉ ít như vậy.

Trong mộng Hối Đại Mao nói, khi phượng hoàng niết bàn phạm vi năm trăm dặm, tất cả mọi người sẽ mất đi pháp lực, việc này, ta đảm bảo mình chưa từng thấy trên bất kỳ sách gì, cũng chưa có ai từng nói với ta.

Trong mộng Đại Mao nói như vậy... Ừm, chẳng lẽ là chính ta tưởng tượng ra?

Ta bỏ sung một câu: “Khi niết bàn trong vòng năm trăm dặm, có phải tất cả mọi người sẽ mất đi pháp lực hay không?”

Chuyện trong mộng không thể coi như thật, ta cũng chỉ thuận miệng hỏi thế, nhưng Phượng Nghi nhìn ta một cái, nói: “Đúng vậy. Ta hình như chưa từng nói với nàng, nàng làm sao biết được? Từ Hằng nói cho nàng à?”

“Không, chưa có ai từng nói với ta.” Ta lắc đầu, thực sự đoán mò mà trúng sao? Chuyện trong mộng, lời người trong mộng nói, sao lại trùng hợp thế chứ?

Đây tuyệt đối không phải một chuyện thú vị.

Phượng Nghi ngồi thẳng hơn: “Nàng nói tiếp đi, còn mơ thấy cái gì?”

Giấc mộng này, rất quan trọng sao?

Ta nghiêm túc nhớ lại, nhưng thật sự không thể nhớ ra nhiều chi tiết hơn.

Thế nhưng, trong lòng ta đang nghĩ hoặc một chuyện.

Vì sao, khi Phượng Nghi rõ ràng đang niết bàn, ta lại chạy trốn chứ... Phượng hoàng sau khi niết bàn không có năng lực tự bảo vệ mình, người của ma cung nhất định sẽ không bỏ qua hắn.

Vì sao ta không ở lại đồng sinh cộng tử với hắn?

Ta không cho là, những lời vợ chồng vốn là chim cùng rừng, khi đại nạn tới ai nấy tự bay có thể áp vào chúng ta.

Khi tai ương ngập đầu thực sự đến...

Ta nắm tay Phượng Nghi.

Chưa từng có một khắc nào hiểu rõ trái tim mình như bây giờ.

Ta sẽ không một mực tự mình chạy trốn giống như trong mộng.

Ta sẽ ở bên hắn, cho dù lửa niết bàn thiêu ta thành tro bụi.

Trong mộng ta lại có thể chạy trốn?

Bỏ Phượng Nghi lại, mặc hắn cản trở kẻ địch cho ta, một mình, chạy trốn!

Phượng Nghi dường như không chú ý tới điểm máu chốt này, nhưng ta lại không thể để chính mình coi chuyện này chỉ là suy tưởng trong mộng.

Ta nhìn lên Phượng Nghi một cái, hắn đương suy tư, ta cảm thấy trên mặt nóng bừng, áy náy thêm nghĩ hoặc... Điều nói cảnh trong mơ là hình chiếu của tâm tình hiện thực, thì ra ta trong mộng lại nhất gan ích kỷ như vậy sao? Phượng Nghi hẳn liệu... có suy nghĩ gì về chuyện này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 202: Thục sơn

“Đừng sợ.” Hấn thấp giọng nói: “Đừng sợ hãi.”

Ta không biết, hấn là an ủi ta, hay là đang làm dịu lòng mình.

Hấn quay mặt ta qua, môi đề lên.

Ta ôm thật chặt cổ hấn, cảm giác môi hấn nóng hơn bất cứ lúc nào.

Sợ hãi mơ hồ trong lòng đề cũng đề không được, giấu cũng giấu không kín. Tựa hồ hơi buông lỏng tay, sẽ vĩnh viễn mất đi hấn.

Hấn cũng chưa từng nôn nóng như vậy. Hai chúng ta quả thực không giống vợ chồng, tựa như đang yêu đương vụng trộm, bàn tay ta tiến vào bên trong áo chần của hấn, bức thiết vuốt ve.

Hấn thấp giọng lẩm bẩm câu gì, nghe không rõ. Lúc này, có nghe rõ hay không cũng không sao.

Quần quýt bên nhau, cuồng luyến tình nhiệt.

Trước kia luôn cảm thấy không buông được, hoặc là nhăm hai mắt lại, buông màn, hoặc là sẽ thôi tắt đèn.

Ta chung quy sợ ánh mắt Phụng Nghi, hấn quá tốt, nếu so sánh, ta lại quá bình thường.

Thế nhưng bây giờ lại hoàn toàn không quan tâm những thứ ấy. Hấn phủ trên người ta, ta quay bờ vai hấn, lật qua đề lên người hấn, không đầu không đuôi cần loạn cổ và bả vai hấn.

Hồ hấp của Phụng Nghi bỗng chốc liền rối loạn.

Tai hấn mẫn cảm hơn nơi khác. Thế nhưng lúc trước ta không biết hấn lại mẫn cảm đến mức độ này. Một nụ hôn nhẹ nhàng cọ xát, khiến cả người hấn đều run rẩy.

Ta có một loại cảm giác sắc dục sói ác vọt tới cừ non. . . Dù thế nào ta cũng là yêu mà, chuyện xấu khác không làm được, loại hoạt động đầy ngã này, lúc rảnh rỗi cũng không ngại thêm mấy lần, ừm, càng nhiều càng tốt.

Giường gỗ vang lên kéo kẹt kẹt. Ta chăm chú nhìn khuôn mặt tuyệt lệ dần đỏ ửng của Phụng Nghi, mắt cũng không nỡ chớp.

Giống như hoa đào hoa lê nở rộ trong mùa xuân, phấn trắng đỏ hồng, rung động lòng người nói không nên lời.

Lăn qua lăn lại một phen như thế, buổi sáng đương nhiên dậy trễ.

Lúc hấn chải đầu cho ta, tay lại dừng ở nơi đó. Ta cảm thấy trên mặt hơi hơi nóng, nhìn hấn từ trong gương, Phụng Nghi cảm lược ngà, cũng khẽ mỉm cười với ta.

“Sao vậy?”

Hấn giữ hồi lâu không chải cho ta.

Hấn cúi người hôn hai má ta: “Đổi bộ quần áo, chúng ta ra cửa.”

“À, ừ.”

Hấn lấy ra cho ta một bộ váy màu tím, lúc thắt đai lưng, hấn vốn đã cài xong, lại cởi ra, nói lỏng ước chừng một tấc, lại lần nữa thắt lại.

Ta cũng không có ưu điểm gì khác, chỉ có eo coi như thon thả, bình thường đều quen thắt chặt đai lưng một chút, Phụng Nghi cũng biết.

Thế nhưng nơi hấn mang ta đi, cũng không phải danh lam thắng cảnh đập thanh tầm xuân gì — được rồi, cũng miễn cưỡng được cho là danh thắng. Thực sơn đẹp lạ trong thiên hạ, cũng rất nổi danh.

Có điều đối với các yêu tinh mà nói, nơi này chính là nơi đại hung.

Trời rất đẹp, gió êm nắng dịu, mây trôi rất nhanh xẹt qua đại địa, bóng mây chiếu giữa dãy núi vùng quê, theo gió mà di chuyển.

Chúng ta đứng ngoài sơn môn, bên trong đã có đạo sĩ mặc đạo bào đan xen trắng xanh ra đón.

“Vợ chồng phụng vương giá lâm, trên dưới tề môn đều cảm thấy vinh hạnh. Mời đi vào dâng trà.”

“Hong chương môn khách khí. Hôm nay không mời mà tới, là có một chuyện không hiểu.”

“Phụng vương mời nói.”

Người nọ thoạt nhìn rất ôn hòa, nhưng giữa trán có sắc ưu lo trầm trọng.

“Hơn ba trăm năm trước sau biển Đào Hoa quan, song kiếm Tử Thanh của Thục Sơn, phải chăng đều đã thất lạc?”

Người nọ hơi hơi ngạc nhiên, nhưng vẫn gật đầu: “Đúng vậy. Những năm gần đây thủy chung không tìm được tung tích. Phượng vương hôm nay sao lại bỗng nhiên nhắc tới chuyện này?”

Ta quay đầu nhìn Phượng Nghi.

Chẳng lẽ hán đang hoài nghi, đại nạn ngập đầu trong mộng ta ấy, là do song kiếm Tử Thanh gây ra?

Phải... Ta sao lại không nghĩ tới.

Ta đã từng thấy, từng tự mình lĩnh hội uy lực khổng lồ của song kiếm Tử Thanh khi hợp bích! Tại cái thế giới không có vũ khí hạt nhân này, uy lực kia có thể nói là... mạnh mẽ không gì sánh bằng.

Sau khi đạo sĩ Thanh Phong và ma quân liều mạng, ma quân nghe nói là còn sống, không biết hán sống hay chết.

Song kiếm Tử Thanh kia... Có lẽ, cũng trong tay ma cung?

Nghĩ như vậy, ý thức nguy cơ của ta tăng mạnh!

Ngoại trừ lần đó Thục sơn vây công Đào Hoa quan, bi thảm thứ hai cuộc đời ta gặp phải chính là khi ở tại ma cung.

Trải qua một lần ác mộng, ta nghĩ chính là cảnh mộng mơ màng. Phượng Nghi nghĩ lại hoàn toàn không giống, hán nghĩ chính là nguy hiểm tiềm tàng.

Tất nhiên, hoàn toàn có thể phát sinh... Nếu như ma cung thật sự có biện pháp, dùng song kiếm Tử Thanh hợp bích để đối phó kẻ địch của bọn họ — mặc dù song kiếm Tử Thanh lực sát thương nhỏ đối với đạo môn, thế nhưng đối với những tà ma yêu nghiệt như chúng ta... Vậy ý nghĩa lại bất đồng.

Nắng xuân ấm chiếu trên người, trên mặt ấm áp nóng lên, ta lại trong thời tiết trời trong nắng ấm này, cảm thấy trên lưng rét run, lông tơ sau gáy đều dựng đứng.

Thật sự có thể xảy ra, tình hình giống như trong mộng?

Ta cũng không biết sau đó Phượng Nghi và chương môn Thục sơn thương lượng thế nào, chờ ta hoàn hồn, hai vị này đã vái chào cáo biệt. Phượng Nghi nghiêm túc hiểm thấy, nét mặt đối phương cũng lộ vẻ... khôn khô còn hơn hồi nãy nữa.

Thế đạo này, yêu không dễ chịu, đạo cũng khó sống.

Ta có phần hoang mang, rốt cuộc mọi người đang tranh cái gì, tranh mãi, người chết ta sống, đều dùng hết thủ đoạn toàn thân.

Có lẽ ta vĩnh viễn không hiểu được.

Phượng Nghi cầm tay ta: “Trở về đi, còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Ta nắm lại tay hán, có chút căng thẳng: “Phượng Nghi, ta không có bản lĩnh tiên tri gì, giấc mộng này, rất không lành, thế nhưng chàng không cần quá căng thẳng.”

“Ta không có. Chẳng qua phát hiện ta xem nhẹ rất nhiều chuyện.” Hán nâng tay ta lên, môi ấm nhuận áp vào đầu ngón tay ta, khẽ nói: “Đừng lo, ta sẽ không để những chuyện ấy xảy ra.”

Những chuyện ấy, là chỉ những chuyện trong mộng?

“Đó chẳng qua là một giấc mộng.” Ta cũng cảm thấy lời này của mình rất không có cảm giác chân thực.

Chỉ là mộng sao? Có lẽ không chỉ là như vậy.

Ta giang hai cánh tay, ôm chặt lấy hán.

Vô luận thế nào, không thể mất đi.

Không thể mất đi hán.

Ta chưa từng có một khắc nào sợ hãi như vậy.

Rõ ràng ôm chặt trong lòng, lại cảm thấy sau một khắc sẽ mất đi.

Cái loại cảm giác nguy hiểm ấy, hít thở không thông.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Hần nhẹ giọng nói: “Chúng ta sẽ không tách ra.”

Có tiếng bước chân, dừng lại phía sau chúng ta.

Ta có chút nghi hoặc quay đầu.

Một người mặc đạo bào màu xám đen đứng dưới tàng cây không xa phía sau chúng ta.

Ta lau lau mắt, có chút không xác định gọi: “Lý... Phù Phong?”

Hần cười với chúng ta, gật gật đầu.

Ta đến gần hần hai bước. Hần thoát nhìn, rất không giống.

Lần trước khi chia tay, hần vẫn giống một người tục gia, vẻ mặt khói lửa hồng trần, giữa mặt mày lại đậm bạc, cũng không phải cái loại khí khái của người xuất gia. Thế nhưng bây giờ cảm giác không giống... Ngay cả cái trâm trên đầu cũng đổi thành một cái trâm xương, tóc mai hai lọn. Còn nhớ khi chia tay lần trước tóc mai hần rất chỉnh tề, màu xanh đen, hợp với khuôn mặt, ừ, chính là bộ dạng thư sinh điển hình.

Ta quan sát hần từ trên xuống dưới: “Ngươi sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải hần là ở kinh thành sao?”

“Ta đã chính thức tiếp nhận ấn quốc sư, lần này là tới bái kiến Hồng chương môn, không ngờ chậm mặt ở đây, còn chưa chúc mừng hai vị tân hôn đại hỉ.”

“Đa tạ...”

Như vậy nói cách khác, quốc sư tiền nhiệm đã nghèo rồi à.

Hần chuyển hướng Phụng Nghi: “Phụng vương, về chuyện song kiếm Tử Thanh, ta còn muốn thỉnh giáo nhiều hơn. Chúng ta đi đằng trước ngồi một chút đi.” Hần chỉ đình nhỏ đằng trước.

Phụng Nghi không do dự chút nào, nói: “Được.”

Hần lại quay đầu nói với ta: “Nàng chờ ta một lát.”

Ta nắm chặt ngón tay hần, Phụng Nghi vỗ vỗ mu bàn tay ta, ta cúi đầu, chậm rãi buông ra từng ngón tay một.

“Nếu như sợ buồn, thì nhìn xem xung quanh, phong cảnh nơi này không tệ.”

Khuôn mặt Phụng Nghi dưới ánh dương ấm áp giống như một miếng ngọc đẹp ôn nhuận, có một loại sáng rọi ấm áp ôn hòa. Ta cuối cùng gật gật đầu, buông tay ra.

Bọn họ đi về phía đình, ta quay đầu nhìn sơn môn của phái Thục sơn. Hai chữ Thục sơn không biết đã viết bao lâu rồi, trải qua mưa gió, thoát nhìn vẫn còn oai nghiêm cao ngất.

“Ngươi là ai vậy?”

Một tiểu đạo đồng thoát nhìn tầm bốn năm tuổi hỏi ta, trên đầu hần chải hai búi tóc nhỏ, thoát nhìn trắng trẻo đáng yêu.

“Ta áy à...” Ta hơi ngớ ra, ngồi xổm xuống, vừa vịn cao bằng hần, hai người hoàn toàn nhìn thẳng.

“Ta là yêu đấy.”

“Hả?” Tiểu hài nhi hiển nhiên chưa hoàn hồn, mắt to chớp chớp: “Yêu? Ngươi vì sao ở trong này? Sư phó của ta nói, yêu ma đều xấu.”

“Chưa chắc, yêu cũng có tốt, người cũng không hoàn toàn là tốt.” Ta sờ sờ đầu hần, còn đồ kẹo trong hồ lô của ta ra cho hần ăn. Cuộc sống trên núi hần là rất kham khổ, đứa nhỏ này cầm viên kẹo nhìn nhìn, lại ngửi ngửi, cuối cùng vẫn không ngăn được sự hấp dẫn của hương ngọt, liếm liếm.

“Ăn đi.”

Hần lập tức nhét kẹo vào trong miệng, viên kẹo to, trên má lập tức nhô ra một cục lớn, tròn tròn, bộ dáng kia chọc cười nói không nên lời.

“Ngươi dẫn ta đi Vô Ưu các xem thử đi.”

“Hả? Nơi đó có cái gì đẹp mắt?” Hần lắc đầu, hiển nhiên không bị viên đạn bọc đường của ta thu mua hoàn toàn: “Đó là nơi người phạm lỗi mới đi.”

“Ừ, vậy tự ta đi, ngươi trở về tìm sư phó của ngươi đi.”

Ta đi chưa được mấy bước phía trước, bỗng nhiên tay áo căng căng, cúi đầu thấy đứa bé kia kéo ta: “Ta mang người qua.”

Vô Ưu các thật ra chính là một loạt sơn động, xa xa thoạt nhìn cũng không có chỗ gì không bình thường. Đứa bé kia đi đến trước thang lên núi đằng trước, thế nào cũng không chịu đi tiếp nữa.

“Không thể qua! Sư bá bên kia rất nghiêm.”

Tiểu hài nhi nôn nóng toát cả mồ hôi, ta có chút không đành lòng.

“Ta không qua đó, chỉ nhìn ở đây thôi.”

Gió thổi qua, giữa núi tựa hồ nổi lên sương mù.

Không, mặt trời rất sáng, không phải nổi sương.

Là ánh mắt ta có chút sương mù.

Ta cúi đầu, đứa bé kia đang nghiêng đầu tò mò nhìn ta.

“Người tên gì?”

“Ta tên Minh Anh.”

“Người có sư huynh đệ không?”

“Có sư huynh.” Hắn nói: “Không có sư đệ, ta là út.”

“Ừ.” Ta sờ sờ đầu hắn: “Ồ chung vui vẻ với các sư huynh, đừng cãi nhau... đừng đánh lộn.”

Hắn ngậm viên kẹo, vẻ mặt nghi hoặc.

Chắc, ta thật sự là choáng váng, nói những chuyện này với một thằng bé.

“Đi thôi.”

Phượng Nghi đứng ở ngoài sơn môn chờ ta, hắn đứng thẳng tắp, vạt áo trắng như tuyết hơi hơi lay động trong gió.

Hắn quay đầu mỉm cười với ta, vờn tay.

Trong lòng ta không hiểu sao kiên định, đi nhanh hai bước qua, cầm tay hắn.

Lý Phù Phong xa xa vẫy tay với chúng ta, nắm tiểu Minh Anh vào cửa.

“Chúng ta trở về thôi,” hắn dừng lại, đột nhiên kẻ đầu dè trên bả vai ta, trong thanh âm lộ ra ý mừng từ đáy lòng: “Ta thật là có chút chờ không kịp?”

Mặt ta thoáng cái nóng bừng, lắp bắp nói: “Ban ngày ban mặt, chàng nói, nói cái gì đó... Nơi này cũng không phải chỗ.”

Hắn ngẩng đầu: “Ô, trong cái đầu nhỏ này của nàng đang suy nghĩ gì? Ừm? Ta cũng không có ý gì không nghiêm túc, là tự nàng nghĩ chuyện tình không đúng đắn phải không?”

Ta thẹn quá thành giận, tóm lấy tay hắn, tàn bạo cắn một cái!

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 203: Mở xưởng dệt

Trong mộng của ta, lại lần nữa xuất hiện cái loại cảnh tượng kỳ quái, giống như tận thế ấy.

Cái gì là ác mộng?

Chính là người biết rất rõ thân trong mộng, nhưng không tỉnh lại được.

Tất cả chân thực vô cùng, khủng bố khiến người muốn hét chói tai lại không phát ra được thanh âm nào.

Ta thấy Đại Mao ngã xuống trước mắt ta.

Hắn rất thảm... Làm cho ta cũng nhận không ra, tóc luôn chải tron bóng, râu vĩnh đặc ý... đều cháy không còn, khuôn mặt bị lửa lớn thiêu hoàn toàn thay đổi, nhưng trong lòng ta biết, đó chính là hắn.

Có người đứng chỗ cách ta không xa, nhìn từ thân hình, hình như, tựa hồ, có lẽ... chính là Tam Thất.

Nàng dương dương đắc ý cầm pháp bảo gì đó đến gần ta, sau đó giơ tay lên đánh về phía ta. Có một người nhào vào trên người ta, thay ta chặn hơn phân nửa công kích, thế nhưng...

Trong lòng ta hiểu rõ, lần này trốn không thoát, không còn cơ hội sống nữa.

Đầu ta có lẽ bị thương, máu chảy vào trong mắt, nhìn mọi thứ không rõ. Cũng không thấy rõ người liều mạng thay ta trì hoãn thêm một khắc sống là ai.

Không phải Đại Mao. Không phải Phượng Nghi... Là Chu Anh Hùng sao?

Rõ ràng cửa tử vong đã mở ra trước mặt. Ta trong mộng lại bỗng nhiên quay người nhìn về phía sau.

Tựa hồ, dường như, có thể xác định, phía sau ta là bảo bối quan trọng mà bản thân dù có mất mạng cũng phải bảo vệ. Cho dù sinh mạng đến khoảnh khắc cuối cùng, cũng chỉ muốn liếc mắt nhìn thêm được bao nhiêu thì nhìn.

Ta đã cho rằng ta nhất định nhìn thấy chính là Phượng Nghi —

Kết quả là...

Khuôn mặt phóng đại của Phượng Nghi, đang lo lắng gọi ta.

“Tĩnh tĩnh!”

Ta hít một hơi, nhất thời không biết rốt cuộc ta nhìn thấy cuối cùng trong mộng có phải là Phượng Nghi hay không.

“Lại mộng sao?”

“Ừ.” Ta lau lau mồ hôi lạnh trên đầu. Buổi tối Phượng Nghi cho ta uống thuốc có thể an thần, thế nhưng ác mộng vẫn cứ không thể tránh khỏi.

Hơn nữa còn cùng một loạt với ác mộng đầu tiên, đây đã là, ừm, tập thứ tư của loạt ác mộng khủng bố.

Đã tỉnh là ngủ không được, bên ngoài có tiếng vang sột soạt, ta kỳ quái hỏi: “Trời mưa à?”

Lại không giống lắm, hơn nữa, trong không khí cũng không có hơi nước ẩm ướt khi trời mưa.

“Không phải, ta phân phó bọn họ làm chút chuyện, đã bắt đầu từ buổi chiều.”

“Hả?”

“Nàng nếu không muốn ngủ, chúng ta đi xem thử.”

Phượng Nghi cầm lấy áo choàng khoác cho ta, ta rất muốn kháng nghị. Giờ cũng đã là mùa xuân, trong động cũng không lạnh, hoàn toàn không cần bọc ta giống như cái kẹo bông lớn. Có điều động tác Phượng Nghi dứt khoát gọn gàng, trước khi ta kháng nghị cũng đã bọc ta kín đáo, kéo tay ta đi ra phía ngoài.

Đá phát sáng trên vách động cũng không quá sáng, ta nghiêng đầu nhìn kỹ, hình như bị lấy đi rất nhiều.

“Bọn họ phải thức đêm gấp rút, cho nên đều chuyển đá phát sáng qua để chiếu sáng.”

“Gấp cái gì?”

Phượng Nghi không trả lời, âm thanh sột soạt lại càng lúc càng vang, càng ngày càng rõ ràng. Chúng ta rẽ một cái, phía trước một mảnh đèn đuốc sáng trưng, không riêng gì đá phát sáng, còn có đuốc, đèn, thứ có thể chiếu sáng trong động đều tập trung vào nơi này.

Ta có chút đại ra, quay đầu nhìn Phượng Nghi: “Đây là việc chàng phân phó... phải gấp rút?”

Phượng Nghi gật đầu: “Đúng vậy.”

Ta nuốt ngụm nước miếng: “Xin hỏi, Phượng đại nhân, ngài là muốn mở xưởng xe tơ sao?”

Hắn vẽ mặt bình tĩnh: “Xưởng xe to? Cửa hàng bán tơ lụa sao? Chờ chuyện này qua, cũng có thể thử xem, có ngân này cao thủ dẹt tám chân, nói vậy làm ăn nhất định không tồi.”

Khụ, ta thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của mình.

Xưởng xe tơ Phụng Nghi tuyệt đối sẽ không đi mở, nhưng cảnh trước mắt này, thực sự rất...

Trên giá gỗ xếp hàng loạt ngang qua vô số chỉ gai, xa xa nhìn lại, trên chỉ gai còn có vô số chấm đen. Được rồi, không phải chấm đen, mỗi chấm toàn bộ là con nhện nhỏ đồng tộc của ta, mã lực toàn bộ khai hòa, không ngừng nhả tơ rồi quấn. Sau đó xoay chỉ gai tơ nhện đã quấn bên lại, xoắn thành một sợi dây dài. Mặc dù nhìn qua là loạn một đồng, trên thực tế cẩn thận quan sát, động tác của bọn họ phối hợp cực tốt, hiệu suất cũng thực sự không thấp.

“Ừm... Chẳng xoắn dây bên thùng để làm gì?”

Phụng Nghi chỉ vào bên trái, ta quay đầu xem. Dây dài đã xoắn mắc bên tường, Hôi Đại Mao đang chống nạnh thét cả đám chuột nhắt thùng bởi chất nhầy trong thùng lên những sợi dây dài đó, không trung tràn ngập một mùi lạ, đăng đăng, cũng không quá khó ngửi.

Ta nhìn bóng lưng bận bịu của Đại Mao, lại nghĩ tới tình cảnh hần ngã xuống trong mộng của ta, hơi ngơ ngác, nhất thời nói không nên lời.

“Chờ sau khi nhựa cây này khô lại bên thành vồng, coi như xong việc.”

“Dệt vồng à...” Đây là cường hăng của ta mà! Vì sao không cho ta phụ trách việc này? Ta bảo đảm dệt tốt hơn đám nhóc này.

Lời này không cần phải nói ra Phụng Nghi cũng hiểu trong lòng ta đang nghĩ cái gì: “Vồng này mặc dù phải dệt lớn một chút, nhưng lại không có gì phiền phức khó khăn, cho nên để cho bọn họ dệt gấp. Về phần năng ấy à, đương nhiên cũng có việc phân công cho năng.”

Ta liên tục gật đầu, có việc để làm không sợ, chỉ sợ nhàn rỗi không có việc gì, càng thanh thoi càng không ổn.

Mặc dù tình hình trong mộng của ta chưa chắc sẽ biến thành hiện thực tương lai, thế nhưng đã có khả năng tai vạ đến nơi, vậy không thể không phòng. Bằng không thật sự đến ngày đó, chẳng lẽ muốn khoanh tay chịu chết mặc người xâm lược à? Khác không nói, song kiếm Từ Thanh nếu thật sự lại hợp bích, tai họa ấy dám chắc không nhỏ.

Toàn bộ nơi bằng phẳng giống như quảng trường này bị giá gỗ chiếm hết, ở giữa đặt một cái đồng hồ cát khổng lồ.

Đại Mao trông thấy chúng ta, vội vàng chạy tới, râu nhếch lên: “Sur phó, sur công, trẻ như vậy hai người sao lại qua đây?”

Trong mắt hần cũng nổi lên tơ đỏ, ta nhỏ giọng nói: “Người cũng đừng cố quá, việc này, làm được thì làm, thân thể cũng đừng cố quá mà ốm.”

“Sur phó người yên tâm, làm việc đều là chia thành hai ca, thay phiên ban ngày ban đêm, này nhé, buổi tối là ta trông trong này, ban ngày ta đi ngủ, để Chu lão đại qua đây xem, tính như vậy, ước chừng một tháng là có thể hoàn thành.”

“Vậy thì tốt.” Ta thờ phào: “Người có biết đây là để làm gì không?”

Hôi Đại Mao lắc đầu, liếc mắt nhìn bốn phía, nhỏ giọng nói: “Sur công cũng không nói tí mĩ với ta, chẳng qua, ta cũng biết ngày thái bình không còn bao lâu, chúng ta chắc chắn phải phòng bị. Lương thực ta tích trữ không ít, trong động chúng ta vừa có sông ngầm lại có nước suối, vậy cũng không cần phải lo. Sur phó người về ngủ đi, ta làm việc người còn có gì không yên lòng?”

Ta nhìn hần lúc nói chuyện râu nhếch lên, bỗng nhiên vươn tay vỗ một cái thật mạnh vào vai hần.

Đại Mao bị vỗ sững sốt, vốn thao thao bất tuyệt trong miệng, cũng lập tức dừng lại.

Ta lại vỗ hai cái, không bớt sức chút nào, hai cái đều vỗ rất mạnh. Đại Mao bị ta vỗ lắc lư, mày ừ mặt ề vịn cột nhà mới đứng vững, nghe rằng nhếch miệng với ta: “Sur phó! Lão nhân gia ngài muốn luyện chương pháp, phân phó một tiếng là được, ta nhất định tìm bìa ngắm tốt cho ngài! Khỏi phải vội vã như vậy liền lấy ta mà luyện chứ?”

Phụng Nghi ở một bên cười tủm tỉm, nụ cười kia thực sự là thiện lương: “Luyện bằng người, cũng là cất nhắc người ấy chứ. Đại Mao à, chính người nói xem, cho dù đổi thành người khác khác hô muốn làm bìa ngắm này, sur phó người có thể để mất sao?”

Đại Mao lão đảo một cái thiếu chút nữa ngã quy, vẽ mặt đau khổ miễn cưỡng tươi cười: “Dạ dạ, sur công lão nhân gia ngài nói rất phải. Nhưng đêm cũng đã khuya, sur phó muốn luyện chương pháp cũng không cần nhất thời vội vã, ta nhưng bận rộn phải đi trước.”

Hần chạy trốn ấy là nhanh, tựa như làn khói chui vào trong đồng chuột không lộ đầu ra. Phụng Nghi kéo tay ta: “Trở về đi.”

Tiếng sột soạt ổn định mà liên miên, nghe qua thực sự rất giống tiếng mưa.

Chỉ mong... Chúng ta đều có thể bình an sống sót.

Không, chúng ta nhất định đều có thể sống sót!

Chúng ta dặt tay về phòng, ta xoay tay đóng cửa lại, nhào tới hỏi Phurong Nghi: “Rốt cuộc muốn ta làm cái gì, chàng nói mau đi!”

Phurong Nghi không nói chuyện, lại trước tiên lấy một cuộn vải trắng từ trên giá xuống, chậm rãi bày ra trên bàn.

“Đây là?”

Đường nét phía trên đan xen, ta thực sự không tinh thông cái phía trên này, chỉ có thể nhận ra đây là bản vẽ trận pháp, chữ viết phía trên uốn lượn ít gặp, tối nghĩa khó đọc, trong mười chữ ta có thể nhận ra ba bốn, thế nhưng đọc cả lại chẳng hiểu chút gì.

“Đây là trận phong ma, còn gọi là trận ngũ hành.” Phurong Nghi chỉ vào năm điểm màu sắc bất đồng ở giữa trận: “Trận này cũng không khó bố trí, thế nhưng mất trận là mấu chốt. Nàng xem, chính là nơi này, lần lượt là phong, hỏa, thủy, thổ... lôi.”

Nghe lên rất quen tai, ta thốt ra: “Linh châu?”

Phurong Nghi quay đầu, ánh nến chiếu vào trong mắt hắn, hào quang nhu hòa, tĩnh mà sâu xa.

“Phải, chính là ngũ linh châu.”

“Thế nhưng, linh châu chỉ có... bốn viên.”

Trong lòng ta mơ hồ nghĩ đến cái gì. Lôi... Lôi điện, tự ta không phải là một cái máy tiếp thu lôi điện trời sinh sao?

Lúc trước Phurong Nghi cho ta bốn hạt châu kia giúp ta tu luyện, trong này, nhất định có liên quan sâu xa tất yếu, chỉ là ta không đoán.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 204: Bốn hạt châu

“Mấy hạt châu này, rốt cuộc có lai lịch gì?”

Ta và Phurong Nghi đáp chần bồng, thuận nói chuyện phiếm.

Thật sự là thuận nói chuyện phiếm. Trời sắp sáng, cũng không ngủ được, trong lòng ta nghĩ vẩn tới tới lui lui không ngừng thay nhau ló đầu.

Trận phong ma, nghe có khí phách như thế.

Ta mở to hai mắt nhìn Phurong Nghi, nếu như khoa trương hơn một chút, nói không chừng sẽ bốc lên bong bóng hồng phấn với hắn.

“Ngũ hành trận này là vì đối phó ma cung phải không?”

“Phải.”

“Có phải có thể đánh đồ khốn ma cung cho hoa rơi nước chảy hay không?”

Phurong Nghi nghĩ nghĩ: “Nếu mọi thứ thuận lợi, hoàn toàn có thể làm được.”

“Chàng thật lợi hại! Quá tuyệt vời! Ta thật sự là... Có điều năm linh châu kia, cái lôi gì đó chưa từng thấy, chàng nói muốn ta góp phần, có phải, luyện ra hạt châu như thế hay không? Việc này không thành vấn đề, chỉ cần chàng dạy ta luyện như thế nào là được rồi, ta nhất định...”

“Mấy hạt châu này, nói quý trọng thì cũng quý trọng, thế nhưng lai lịch lại không có mấy người biết đến. Chỉ nói phong linh châu luôn luôn là ở trong tộc chúng ta, do tộc trưởng giữ, nhưng lai lịch của nó, lại có mấy cách nói.”

“Việc này, hẳn là như thế, dù sao các chàng là bay trên trời, vốn không chế gió cười gió chính là bản lĩnh hạng nhất, có hạt châu này, cũng xem như hỗ thêm cánh?”

“Không sai, theo như sư bá nói, có hai lần gặp phải tai biến lớn, phải dựa vào nó bảo vệ không ít tính mạng trong tộc. Mà thủy linh châu, vốn là thủy tộc bảo quản, theo ta biết, theo thời gian từng mất một lần, về sau lại lấy về được, gián tiếp rơi vào trong tay Tử Hằng.”

Ta dùng sức gật đầu: “Tử Hằng bây giờ là long vương. Hạt châu này thật ra rất biết nhận người. À! Ta nói, hạt châu kia Tử Hằng cho ta mượn, hẳn cần dùng thì làm sao bây giờ?”

“Nàng yên tâm, hẳn tạm thời không dùng đến. Lại nói, bản lĩnh của hắn, chẳng lẽ còn cần thời khắc có hạt châu hộ thân sao?”

“Tuy nói như vậy, đúng rồi, hòa châu kia là..”

“Hòa châu là thứ của Dục Phong, ta với hắn một nửa là đối, một nửa là cứng rắn đòi.”

À há, ta vốn cũng đoán vậy.

Vậy cái cuối cùng thì sao? Ta lấp lánh nhìn chăm chăm Phượng Nghi, đặt ở cuối cùng, hẳn là quan trọng nhất đi?

“Viên lõi châu này, từ trước đến giờ cũng rất ít nghe nói. Nghe đâu, vốn không phải vật của thế gian này.”

“Há...” Ta hai mắt tỏa sáng: “Lợi hại như vậy à!”

“Lợi hại?” Phượng Nghi như cười như không, chọc một cái trên mũi ta: “Phàm là kéo tới một chữ lợi, chỉ luôn làm cho người ta hết hồn, không phải điềm tốt gì.”

Ta sờ mũi: “Chàng đây là có ý gì? Ta đây luyện công cũng là dẫn lợi tích lực, chàng có phải muốn nói ta cũng không lành phải không?”

“Từ sau lần đầu tiên Từ Hằng tới nói với ta, chỗ kỳ lạ trong luyện công của nàng, ta đã nghĩ đến chuyện này. Nàng giờ cũng biết, giữa linh châu có một loại lực lượng hấp dẫn liên kết, ta lần đầu tiên gặp nàng ngoài Đào Hoa quan, nàng vẫn còn là một con nhện nhỏ không có gì đặc sắc, thế nhưng ấn tượng của ta đối với nàng đã rất sâu, khó có thể phai mờ. Từ Hằng cũng nói, cảm thấy nàng rất thân thiết đáng yêu, thuần thiện chất phác. Ban đầu đương nhiên chúng ta không nghĩ đến chuyện ấy.”

“Há...” Ta sững sốt.

Từ Hằng thân thiết với ta, Phượng Nghi quan tâm ta, đều bởi vì... lực lượng kỳ quái của ta?

Đột nhiên ta nhớ tới câu nói sau cùng Tam Thất nói với ta, lúc tại long cung, nàng nói với ta câu: “Ngươi cho rằng phượng vương thành thân với ngươi là vì sao? Chẳng lẽ là vì thích con nhện như ngươi?”

Ta lúc ấy căn bản không nghe lọt lời này, chẳng khác gì nghe tai này ra tai nọ, thế nhưng bây giờ lại đột nhiên nghĩ tới.

“Nàng nghĩ ngợi lung tung cái gì vậy!” Trán bị phát một cái thật mạnh, ta cũng nghe được một tiếng “cốc” giòn vang, còn giòn còn vang hơn cả tiếng gõ mõ, càng khiến người ta tỉnh ngộ!

“Chàng chàng chàng, quân tử động khẩu không động thủ! Chàng đừng đụng vào đầu ta, vạn nhất làm hại ta càng ngốc thì biết làm sao?”

“Nàng vốn đã rất ngốc.” Hắn không chút khách khí chế giễu ta: “Ta liền biết nàng sắp nghĩ ngợi lung tung. Cho dù ban đầu ta chú ý nàng nhờ kỹ năng là bởi vì nàng mang dị bẩm, thế nhưng ta nếu như có mưu đồ bất lương, hoàn toàn có thể lột da rút gân nàng cho vào lò chế thuốc, ngay cả sắc mặt tốt cũng không cần cho nàng. Bây giờ thì giỏi rồi, nàng thành vợ ta, nhân rồi vô sự trái lại biết suy đoán lung tung!”

“Họ...” Hắn nói, cũng không sai.

Thế nhưng trong lòng ta chính là có chút, có chút không thoải mái.

Hình như trong phim ảnh trong tiểu thuyết, nữ chính đều sẽ vào một ngày nào đó bỗng nhiên phát hiện, hạnh phúc mình nghĩ tất cả đều là lừa gạt, đối phương bởi vì nhân tố bên ngoài bản thân nàng mới ở bên nàng, vì thế khóc này âm ỉ này ồn ào này, làm quá lên, thúc người ta rơi lệ... Ta bây giờ gặp phải, hình như cũng không khác tình hình như thế lắm? Ừm, tối thiểu, cùng loại.

Ta có phải cũng nên vỗ bàn đập ghế lên án cảm tình của Phượng Nghi với ta không thuần túy không chân thành hay không?

Thế nhưng... Phượng Nghi nói cũng rất có lý.

Cho dù lực lượng trên người ta có sức hấp dẫn lẫn nhau với linh châu trên người bọn họ, thế nhưng cái hấp dẫn này cũng không mạnh tới mức độ nhất định, đáng giá hắn buông tha cuộc sống của quý tộc độc thân bước vào phần mộ hôn nhân. Lại nói hơn nữa, giống như hắn vừa mới nói, hắn hoàn toàn có thể ném ta vào trong lò luyện luyện luyện, nói không chừng còn có thể luyện ra một viên lõi linh châu, vô luận thấy thế nào, nếu như hắn không yêu ta, vậy kết hôn với ta, hi sinh này cũng quá lớn, cũng mất rất nhiều công phu. Có điều, ta vẫn không thể tiêu tan.

“Vậy, chẳng vì sao trước đây cũng không nói cho ta? Hừ? Chàng vẫn là, vẫn là gạt ta!” Giọng ta cao lên, giọng vừa rống lên như thế, bản thân cũng thực sự cảm thấy tủi thân, ngực khó chịu, mũi ê ê, a a, thực sự là bị thương trong lòng...

“Phải, ta lừa nàng...” Phượng Nghi lại có thể thuận lời của ta liền thừa nhận, ta trợn to mắt, hai tay đã muốn bóp cái cổ nhỏ thon duyên dáng của hắn, hắn lại kịp thời bỏ sung: “Lừa đem hạt châu của chính ta, hạt châu của Dục Phong, hạt châu của Từ Hằng tất cả đều xin về tặng cho nàng dùng, còn đi phiên toái Xích Ngục vương, vừa cướp vừa lừa vừa đánh hôn mê mới lấy được thổ linh châu, chính mình bị thương ngũ mảy năm, lừa nàng rất thâm rất khổ!”

Họ — ta nhất thời nhụt chí, kiêu ngạo vừa mới đẩy lên lấy tốc độ mất thường có thể thấy được cực nhanh tiêu tan vô hình.

Cũng phải, nếu lửa người hại người đều là cách lửa cách hại này, vậy chỉ có thể nói, đám lửa đao đâm người xấu đều thánh mẫu rồi, thế gian này sẽ thực sự thanh tịnh thái bình.

“Ừm, chàng đừng nóng giận mà...”

Phượng Nghi hừ một tiếng, dùng sức véo một miếng thịt trên mặt ta, véo này véo này véo này... Nét mặt ta bây giờ nhất định vô cùng dữ tợn, thế nhưng giọng điệu vẫn còn vội vàng lấy lòng xin tha: “Cái đấy, ta nói, đều là Tam Thất nói chuyện làm ta hiểu lầm, bằng không ta cũng sẽ không nghĩ về hướng ấy...”

Động tác của Phượng Nghi lập tức liền dừng lại, thần sắc trịnh trọng vô cùng: “Nàng nói Tam Thất làm nàng hiểu lầm? Nàng ta nói cái gì?”

Ta bùm mặt, thuật lại nguyên xi câu Tam Thất nói kia một lần. Nói xong ta cũng cảm thấy không đúng: “Nghe qua, hình như Tam Thất rất hiểu chuyện về linh châu, nếu không nàng sao lại nói như thế? Vậy, nàng biết chúng ta có linh châu, sẽ không thể không phòng ngừa hành động của chúng ta? Ngũ hành trận kia, còn đáng tin không? Kỳ quái, nàng làm sao mà biết được? Ta khẳng định chưa từng nói với nàng mà...”

Phượng Nghi bình tĩnh phun ra một câu: “Tam Lục biết chứ?”

Phải...

Vai ta lập tức chùng xuống.

Tam Lục biết một chút, mặc dù ta không có nói tí mĩ với nàng, thế nhưng sau khi ta kia mấy hạt châu nọ luyện công nàng từng tới, ít ít nhiều nhiều sẽ biết một chút.

Tay Phượng Nghi đặt trên vai ta, nhẹ giọng nói: “Đừng sốt ruột, tâm đừng loạn.”

“Cái này làm sao có thể không sốt ruột chứ.” Ta nói không ra là uể oải hay là đau lòng: “Đây đều tại ta, không có lòng phòng người... Tam Lục cũng đứng về phe Tam Thất, tình hình cụ thể phía chúng ta, bọn họ nhất định biết cực kỳ rõ ràng, nhưng hiểu biết của chúng ta đối với ma cung quá ít. Nếu như thực sự đánh nhau, đương nhiên bọn họ chiếm tiện nghi.”

“Mặc dù Tam Thất biết chuyện linh châu, nhưng ta nghĩ nàng ta biết cũng chắc chắn không nhiều, hơn nữa lúc nàng ta uy hiếp nàng...” Phượng Nghi đang nói lại dừng, chân mày hơi nhíu lại, tựa hồ có chỗ nào nghĩ không ra.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Độ nhị linh ngũ chương

“Nàng cứ tu luyện theo như công pháp này.”

Phượng Nghi giao cho ta chính là một câu như vậy.

Ta cúi đầu tụng chú ngữ trên giấy một lần, cũng nhớ kỹ trong đầu, đầu ngón tay ấn một cái, tờ giấy kia liền hóa thành tro.

Ngoài núi, tựa hồ tất cả như thường.

Tinh thể rất yên lặng, yên lặng dường như già trẻ, trên dưới toàn bộ Bàn Ti động Già Hội sơn chúng ta tổ chất thần kinh bị chứng vọng tưởng bị hại mà đang lẫn qua lẫn lại.

Tổ chất thần kinh thì tổ chất thần kinh đi, dè dặt cẩn thận một vạn năm không ngại lâu, yêu quái cũng sợ chết chứ!

Trong khi luyện công ta lại mở tay ra, nhìn mấy hạt châu trong lòng bàn tay ấy.

Ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt lưu chuyển di động, một đường từ đỉnh xuống chiếu sáng trên bàn tay ta.

Ta có rất nhiều chuyện không nghĩ ra, vì thế cũng bảo bản thân đừng nghĩ nữa.

Chuyện quá khứ, chuyện hiện tại, chuyện tương lai.

Bể quan hơn năm mươi ngày, mỗi ngày hoặc là Đại Mao hoặc là Chu Anh Hùng đưa đồ ăn tới cho ta. Phượng Nghi thường trông trước cửa vào ban đêm, nói chuyện với ta, để ta bình tâm tĩnh khí, đừng nóng lòng cầu thành. Hoặc là không nói lời nào, nhưng hẳn sẽ gây đàn cho ta nghe. Đôi khi, chỉ ngồi ngoài cửa, không lên tiếng. Nhưng ta biết hẳn ở đó.

Trong lòng liền kiên định.

Ánh sáng trên đỉnh đầu dần dần tối đi, ngẩng đầu nhìn, ánh nắng biến mất, lại qua một ngày.

Ta đứng lên gần gần cột.

Ấn công pháp này tu luyện tới cùng, ta có thể kết ra một viên nội đan, không phải nguyên đan bản mạng của thân yêu.

Ta nghĩ, có lẽ thành quả cuối cùng ấy, chính là viên linh châu thứ năm cần khi bày trận ngũ hành.

Phượng Nghi cũng nói, trận ngũ hành có năm hạt châu này làm mất trận, uy lực vô cùng.

Thế nhưng muốn thao túng sử dụng hạt châu đó bày trận pháp, lại cần lực lượng của bản thân tương ứng với hạt châu mới được.

Phong linh châu đương nhiên là hấn dùng, thủy châu kia có Tử Hề, hỏa châu có lẽ phải mời tiên sinh kỳ lân trợ trận. Ta nếu như luyện thành hạt châu này, khỏi phải hỏi, đương nhiên là tự ta thao túng.

Thỏ linh châu kia ấy à? Còn thiếu một người.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, càng ngày càng gần, ta đi tới cạnh cửa, nhẹ nhàng mở then cửa sổ gỗ ra để sang bên.

Cửa động lớn khoảng một thước, lúc nhìn ra phía ngoài, là một mảnh màu sắc xanh nhạt. Người nọ chỉnh lại vạt áo một chút, ngồi xuống đất.

“Tử Hề?” Ta bất ngờ nhìn hắn: “Sao ngươi lại tới đây? Ngươi...” Ta muốn nói cả sạp long cung của ngươi ném ai quản, nhưng vẫn không có nhiều lời.

“Không chỉ ta, Dục Phong, còn có sư bá sư thúc bọn họ cũng đều tới, có điều ngươi đang tại thời điểm bế quan quan trọng, bọn họ mới không có đều qua đây nhiễu loạn.”

Nhìn thấy Tử Hề ta vừa vui mừng, lại vừa áy náy.

“Thật ra, chỉ vì một con ác mộng.” Chưa chắc sẽ trở thành sự thực.

“Ma cung tuyệt đối không cam chịu bình thân, chuyện sớm muộn, chúng ta cũng nên sớm một chút thương lượng đối sách. Tình hình chỗ chúng ta, bọn họ có lẽ hiểu rõ, nhưng chuyện của bọn họ, chúng ta biết không nhiều, vậy rất nguy hiểm.”

Lời này, Phượng Nghi cũng đã nói.

“Đúng vậy, Tam Thất, còn cả Tam Lục...” Hai tau ta siết chặt: “Còn có rất nhiều người, đều đứng ở bên kia. Ta cũng cảm thấy ngày thái bình này không thể kéo dài, thế nhưng ta cũng không có năng lực bói toán gì, sự tình nếu phát sinh, cũng sẽ không giống như trong mộng của ta chứ?”

“Ngươi đừng nghĩ quá nhiều.” Hắn nói: “Đúng rồi, ta bắt mạch cho ngươi.”

Bắt mạch?

Ta đưa tay ra, ngón tay Tử Hề nhẹ nhàng đặt trên cổ tay.

“Gần đây đang luyện loại công phu mới này, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Khá tốt, luyện xong tinh thần sáng khoái.” Ta nói: “Chính là kết đan rất chậm. Ta vốn tưởng xấp xỉ một tháng, hai tháng thế nào cũng sẽ thành công. Thế nhưng mắt thấy sắp hai tháng rồi, vẫn chỉ là một khối khí.”

“Việc này, càng nhanh càng không được. Ngươi chưa từng nghe câu dục tốc bất đạt sao?”

Được rồi, bọn họ đều rất có lý.

Hắn dè dặt, nhẹ giọng nói: “Rất tốt, tất cả đều rất suôn sẻ.” Dừng một chút, hắn nói: “Ngươi trước đây có dùng thượng nguyên tán hoặc là canh thiên thảo những thứ đó hay không?”

“Không.” Ta lắc đầu, những thứ đó ta chưa bao giờ uống, mặc dù nghe nói có ích cho tu luyện.

“Ừ, sau này cũng đừng ăn, không có lợi.” Hắn tựa hồ đang nghĩ ngợi chuyện gì, sắc trời tối dần, mặc dù chúng ta đứng gần, nhưng xuyên qua cửa sổ vuông nhỏ này, ta cũng xem không hiểu hắn rốt cuộc là vui hay buồn, tóm lại, thần sắc tuyệt đối không giống như biểu hiện toàn thân vô sự!

“Tử Hề, ta có phải, luyện không thuận hay không? Hay là ta...”

“Không có chuyện gì.” Hắn mỉm cười với ta, đồng thời còn gật đầu một cái trấn an.

Không có chuyện gì? Lời này giống như có chuyện!

Ta chăm chú nhìn Từ Hằng, bất an mím môi, tay còn thiếu chút nữa vươn ra từ cửa sổ vuông, nín chặt cổ áo hấn ra sức lắc ép hỏi thực tình!

Mặc dù ta là yêu, không nhiều khả năng bị bệnh nan y! Thế nhưng luyện công luyện nhàm càng nguy hiểm! Trước mắt ta cũng không phải là chuyện mình ta... Phải, quýnh lên liền có chút tư duy hỗn loạn. Bây giờ tình thế cực kỳ nghiêm trọng trước mắt, ta nếu như xảy ra nhiều loạn, ấy không phải liên lụy mọi người!

Có lẽ thấy ta cấp bách sắp muốn lên nóc nhà lật ngói, Từ Hằng trái lại cười.

“Thật ra... không phải chuyện xấu. Chẳng qua là Phụng Nghi bảo ta tới xác định một chút, ừ, đây là chuyện tốt, chuyện vui. Nhưng sau này chính ngươi phải đề tâm, không thể mệt nhọc, âm thực càng không thể tùy tiện.”

Ta vì sao nghe, ta còn giống như người bệnh ấy chứ.

Khuôn mặt Từ Hằng để sát vào một chút, nhấn rõ từng chữ rõ ràng, hơi thở ấm áp: “Ngươi có tin vui.”

Hả?

Ta phản xạ có điều kiện giờ tay lên sờ mặt!

Tay rõ ràng sờ lên, thế nhưng lại không cảm giác được cái gì.

Hự, thực sự là choáng váng rồi.

Ta cúi đầu xuống, nhìn, ờ, bụng của mình.

Đương nhiên cũng nhìn không ra cái chi. Thế nhưng ta lập tức, liền cảm thấy trên người có thêm cái gì.

Rất quý báu, rất tốt đẹp... rất, mỏng manh...

Từ Hằng lại nói câu gì, ta có tai như điếc.

“Ta bảo Phụng Nghi qua đây nhé, ngươi vui thì vui, cảm xúc cũng đừng quá kích động.”

“Từ Hằng, ngươi không phải gạt ta chứ?”

“Luôn bế quan cũng không tốt, công là phải luyện, nhưng cũng không thể kéo căng mình quá.”

“Vậy, có đã bao lâu? Khi nào thì có thể sinh?”

Từ Hằng bỗng nhiên bật cười: “Quả thực là ông nói gà bà nói vịt. Ngươi trước tiên đi ra đã, ta thấy ngươi đêm nay cũng là ngồi không yên.”

Cửa bế quan chỉ có thể mở từ bên trong, cho dù người có đạo hạnh cao hơn ta đến, cũng không cách nào mở cánh cửa này từ bên ngoài.

Ta vội vã đứng lên, định định thần, bước chân vững vàng đi tới cạnh cửa, làm phép giải trừ cấm chế ở cửa, Từ Hằng ở bên ngoài chậm rãi kéo cửa ra, chấp tay nói: “Chúc mừng chúc mừng.”

Ta khản trương liếm liếm môi, cảm thấy cổ họng và trong miệng đều khô khốc: “Cám ơn...”

“Đi thôi.”

Ta gật gật đầu, cảm giác mình từng bước như giẫm trong đồng băng, không chân thực như thế, cơ thể nhẹ tựa có thể tung bay.

Phụng Nghi đứng trước cửa viện Tiên Khách Lai, đang nói chuyện với người ta.

Người nọ cũng là người quen, trước kia từng gặp mặt một lần, vị Mai sơn cư sĩ Mai Tiêu mở tiên hội mời tân khách khắp nơi ấy!

Khi ta nhìn thấy bọn họ, bọn họ cũng phát giác chúng ta.

Mai Tiêu cười nói: “A, phu nhân đã tới.”

Về mặt Phụng Nghi lại rất cổ quái, đầu tiên là nhìn ta, sau đó quay đầu nhìn Từ Hằng. Chờ sau khi Từ Hằng mỉm cười gật đầu xác nhận thật giả chuyện gì với hắn, lại quay đầu nhìn ta.

Thoạt nhìn vẻ mặt không thay đổi thế nào, nhưng ta chú ý tay hắn đã nắm lại kiềm chế, hơn nữa, nắm chặt như vậy, tay vẫn đang run rẩy.

Trùng mắt, cứng đờ, chân tay run rẩy, lại quan sát kỹ, sẽ phát hiện hai má hắn kéo căng, khớp hàm nhất định đang cắn chặt.

Phản ứng này thật giống thấy kẻ thù!

Hắn lúc trước hẳn là cũng có chút biết, suy cho cùng hắn không qua loa như ta. Nhưng thật sự xác định rồi, phản ứng này của hắn...

Được rồi... Trên đời này phản ứng khi làm cha mẹ có rất nhiều loại, Phụng Nghi đây cũng coi như một loại.

Ta lúc này bỗng nhiên nhớ tới tình hình khi lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đáng về ăn trên ngồi trước không trông ai vào mắt ấy của hắn, vẫn còn rõ ràng không phai.

Chớp mắt một cái, dường như nhiều năm như vậy, lập tức đã qua.

Cũng không phải là lập tức đã qua sao?

Lúc ấy ta không ngờ ta sẽ gả cho hắn.

Trái tim ban nãy dường như bay trong mây, lập tức chạm đất.

Vững chắc, không thể ổn định hơn.

Ta cũng chưa có lúc nào giống như bây giờ, cảm giác được sự tồn tại của mình.

Cảm giác chân thật rõ ràng như vậy.

“Nàng...” Phụng Nghi bước từng bước về phía ta, lại dừng.

Ta cười gật gật đầu với hắn, sau đó thấy hoa mắt không nhìn rõ cái gì, bị ôm lấy!

Ta thất thanh thét lên, ôm chặt cổ hắn! Mặc dù không sợ hắn sảy tay quăng ta ra ngoài, thế nhưng chân không đạp đất, trong lòng cũng không yên!

Mai Tiêu ở bên cạnh cùng Tử Hằng cười ha ha, thật không có ai đến khuyên can.

Cảnh vật trước mắt nhanh chóng xoay tròn, giống như tâm tình nhảy nhót tung tăng của ta.

Ngực tràn đầy, giống như rót đầy kẹo mật, rất vui vẻ, rất hạnh phúc...

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 206: Luyện châu

Trong động lại mới thêm tám mươi bảy con chuột... Hối Đại Mao xin ý kiến an bài cho chúng nó một phòng động rộng rãi, ta nói: “Loại chuyện này người không cần xin ý kiến ta, tự mình quyết định là được.”

Dù sao chỗ ở nếu như không hợp ý, đám chuột cũng sẽ tự mình lại mở rộng, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, con của chuột biết đào thành động mà... Có lúc ta đi động sau tân bộ cũng cảm thấy, ngã ba chồng chất, đám chuột rất biết sinh, con lại sinh cháu, cháu lại sinh con, đám chuột làm động sau khắp nơi đều là đường hầm, giống như một cái mê cung lớn.

Ta bỗng nhiên nhớ tới một chuyện: rồng sinh rồng, phượng sinh phượng...

Phượng sinh phượng, đây là đương nhiên phải không?

Ấy phải là phượng với phượng, mới có thể sinh hạ phượng con chứ.

Ồ, thế nhưng ta không phải phượng, ta là nhện.

Vậy ta và Phụng Nghi, sẽ sinh hạ cái gì? Hợ?

Việc này... Việc kia... Vấn đề này rất đáng tìm tòi nghiên cứu!

Hơn nữa là không để ý không được!

Ấy cái gì, vấn đề này, bây giờ đã... Khụ, rất có ý nghĩa hiện thực!

Khụ khụ, trong sách ta xem ngày trước, hình như đều không nhắc tới vấn đề này.

Cái này, phượng hoàng và nhện, cái này, thuộc loại, thuộc loại lai giống phải không? Vậy, cái gì sản sinh ra giống loài mới thế nào?

Ta nghĩ nát óc cũng nghĩ không ra — là con nhện có cánh? Hay là sẽ sinh ra con chim tám chân?

Ta rùng mình một cái. Hai loại hình ảnh quái gở này vụt qua trong đầu, ta mồ hôi lạnh đầm đìa.

Cho dù là cái trước hay cái sau, hình ảnh ấy đều rất không đẹp. Không chỉ không đẹp, thậm chí rất đáng sợ!

Nghĩ về chỗ tốt... Có lẽ sinh ra là một cục cung béo mập mềm mại, tay nhỏ chân nhỏ mặt nhỏ... Ồ, hy vọng là tốt đẹp.

Thế nhưng sự thật thực sự sẽ như mong muốn sao?

Vấn đề này làm ta làm phức tạp không thôi, thế nhưng, lại không biết đi đâu tìm giải đáp.

Nghĩ về chỗ tốt, tỷ như, ừ, tỷ như Từ Hằng, cha hắn là rỗng, mẹ hắn không phải, nhưng Từ Hằng vẫn trưởng thành rất khỏe mạnh, đây thì rất tốt đấy thôi.

Ta ngẩng đầu nhìn đằng trước, trời rất xanh, cực kỳ trong.

Đứa bé này, tới hơi sớm.

Nếu như, nếu như chờ sau khi chuyện lần này chấm dứt lại... Tay ta nhẹ nhàng đặt lên bụng, đương nhiên, bây giờ nơi đó bằng phẳng không sờ thấy cái gì.

Ta có chút lo lắng.

Ngày hôm qua ta và Phượng Nghi giống như hai đứa ngốc ngồi cùng nhau nói một vài chuyện linh tinh. Tỷ như, con trai hay con gái thì hơn, tính đặt tên là gì này. Chờ con lớn nhất định phải dạy dỗ nó học bản lĩnh vân vân, lúc ấy ta một chút vấn đề thực tế cũng nghĩ không ra.

Mọi người đều thái thái bình bình sống qua ngày không tốt sao?

Vì sao lại cứ phải có tranh đấu, người giết ta ta giết người, tựa hồ có thù sâu oán nặng không đội trời chung.

“Sư phó, lão nhân gia ngài mau trở lại phòng ngồi đi, luyện công một chút là được, không muốn luyện công ngài cứ ngủ một giấc.” Đại Mao bận vất chân lên cò, nhưng nói gì cũng không chịu để ta giúp hắn.

Ta cũng biết mình bình tâm tĩnh khí ngồi yên dưỡng thần là tốt nhất, thế nhưng ta ngồi không yên.

Một mình, ta sẽ bắt đầu nghĩ ngợi lung tung.

Có lẽ dự cảm của ta sai rồi, làm sao bây giờ. Những bằng hữu tới giúp ấy, đi một chuyến uống công là chuyện nhỏ, nếu như bởi vậy lỡ chuyện lớn, làm sao bây giờ? Từ Hằng đến đây, nếu như người của ma cung gây chuyện ở long cung thì sao? Mai Tiêu đến đây, nếu như Mai Sơn của hắn sinh biến thì sao?

Ta vẫn suy nghĩ như thế, sau đó Chu Anh Hùng và đám nhện cùng nhau đưa cơm tới cho ta, phong phú khiến ta lú lẫm, cháo thịt, canh thịt, còn có đồ bỏ không biết dùng vật liệu gì hầm ra, trong phòng tràn ngập một cỗ mùi thơm nồng nặc. Ta cũng không có cảm giác khó chịu nôn ọe gì, khẩu vị rộng mở, ăn không ít đồ. Chu Anh Hùng vui mừng thấy rằng không thấy mất, ở bên cạnh nhìn ta ăn, không ngừng phát ra tiếng cười trộm hi hi, ha ha, cười làm lòng ta ta động động. Người không biết còn tưởng rằng hắn sắp làm cha đấy.

Cho dù Phượng Nghi ngày hôm qua cũng vui mừng, nhưng cũng không giống như hắn.

Ngày hôm qua Mai Tiêu và Từ Hằng rất biết điều mà đi, ta và Phượng Nghi hai người nắm tay, chàng nhìn ta ta nhìn chàng.

Lúc ấy trong lòng ta cũng không nghĩ gì, cứ nhìn hắn như vậy, trong lòng rất yên bình.

“Chủ nhân, lại ăn chút, ăn nhiều một chút.” Chu Anh Hùng cảm bát không lại xới đầy cho ta: “Ngài bây giờ là phụ nữ có mang, cũng không thể để đói tiểu chủ nhân.”

“Không thể ăn nữa, ăn nữa ta ói là cái chắc.”

Hắn không tính nguyện, ta hơi lão đạo đứng lên — không có cách nào, ăn quá no, mặc dù thể trạng cả người không thay đổi thế nào, nhưng ta cảm thấy độ dày của mình chắc chắn tăng nhiều, lúc chân bước đi ấy gọi là nặng nề.

“Ừm, ta đi luyện công.”

“Được được.” Chu Anh Hùng đáp ứng đến đỡ ta, điệu bộ giống như Tiểu An Từ Tiểu Lý Từ đỡ thái hậu.

Ta bộp một cái đẩy tay hẳn ra: “Đi đi, ra ngoài giúp đi, ta bây giờ mới khi nào, chưa đến nỗi đường cũng không đi được.”

Lúc luyện công buổi chiều ta luôn khó mà chuyên tâm, toàn không nhận được suy nghĩ tương lai sẽ sinh hạ một đứa nhỏ như thế nào, kết quả kỳ quái chính là, tiến triển ngược lại đặc biệt thuận lợi, luồng khí trước kia làm thế nào cũng không tụ được ấy, đã ngưng tụ thành một khối nho nhỏ ở ngực, rất nhanh xoay tròn giống như vòng xoáy.

Khối không khí càng ngày càng nhỏ, trong lòng ta đã có dự cảm thành công.

Thân thể có loại cảm giác nhẹ nhàng, giống như sắp tung bay.

Thế nhưng khối ánh sáng nho nhỏ ấy, lại dần dần chìm xuống dưới, giống như hòn đá nhỏ rơi vào trong sông, thông thả, mặc dù sẽ rung chuyển theo gợn nước, nhưng cuối cùng vẫn chìm xuống dưới. Bốn hạt châu khác, bốn khối sáng âm lạnh nặng nề khác nhau, vây quanh khối ánh sáng mới ra đời kia, đi động lên xuống, xoay quanh, chốc chốc tiến lại gần, khi thì đập dềnh ra phía ngoài.

Ta chậm rãi mở mắt ra.

Giống như một trận gió thổi qua, ta nhìn năm hạt châu trước mắt.

Bốn hạt châu kia ở phía ngoài, hạt châu mới màu tím bị vờn quanh bên trong.

Cảm giác rất kỳ diệu.

Ta vươn tay, bốn hạt châu kia hơi tránh ra, hạt châu màu tím thì khéo léo rơi vào lòng bàn tay ta.

Ban ngày đã qua, ánh sáng trong gian thạch động này cũng từng chút tối đi. Ta say sưa nhìn hạt châu nhỏ kia, thật khó để tin ta lại có đạo hạnh cao như thế luyện ra hạt châu này? Trai ngọc sinh trần châu thì xem là bản lĩnh gì? Ta đây... Khụ, được rồi, đây trên cơ bản không có gì có thể sánh bằng.

Bên ngoài rất yên tĩnh, ta nhét mấy hạt châu vào lòng bàn tay, mở cửa ra ngoài. Có lẽ tất cả mọi người tụ tập đằng trước bệ việc, bên này huyết động có vẻ rất yên tĩnh, cũng không nhìn thấy bóng đám chuột nhện bò loạn chạy loạn. Lúc bọn chúng vội vàng thật ra vẫn rất có quy luật, thế nhưng thoát nhìn mặt ngoài, chính là cảnh âm ỉ không có trình tự gì.

Lúc ta đi tới giao lộ liếc mắt nhìn đồng hồ nước. Còn chưa tới giờ Dậu, trời hôm nay tối sớm.

Ta xoay người đang muốn cất bước, bỗng nhiên dừng lại.

Ta gắng sức quay đầu nhìn cái đồng hồ nước kia!

Nó không nhỏ nước!

Chung quy không thể nào là nước trong bình đã chảy sạch rồi chứ?

Ta giờ lên, do dự một chút, cầm lấy nắp bình mở ra!

Bên trong còn có hơn phân nửa bình nước! Ống đồng cũng không bị tắc, thế nhưng nó không nhỏ xuống dưới.

Ta nhẹ buông tay, nắp đồng hồ rơi về, một tiếng vang leng keng chói tai!

Không đúng, nơi này quá an tĩnh.

Dường như, ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy!

Kết cấu của Bàn Ti động kỳ lạ, động sâu, mà lại rộng lớn ngang dọc, ngã ba vô số bốn phương thông suốt, lúc nào cũng sẽ có tiếng gió vù vù vang vọng trong huyết động, lúc bên ngoài không có gió trong động cũng vang, bên ngoài nếu có gió trong động lại càng vang.

Thế nhưng lúc này, vì sao ngay cả những âm thanh này cũng không nghe thấy?

Đây là có chuyện gì? Gió không vang, nước cũng không chảy, người đâu? Người trong động đều đi đâu rồi?

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 207: Định! Động!

Không, có người.

Ta nhắm mắt ngưng thần, bên phải phía trước không xa còn có hơi thở của sinh linh.

Ta mở mắt ra, bước nhanh về phía trước hai bước, nhìn bên tay phải.

Cảnh tượng quỷ dị không thể tin nổi ta nhìn thấy hôm đó, kiếp này cũng sẽ không quên.

Một con chuột trên đầu buộc khăn vải màu xanh đang đứng đó, trong tay bụng một giỏ đá đầy. Hắn hí hóp, một chân nâng lên đang muốn lên bậc thềm, cả người lại cứng đờ ở đó, ừ, muốn ta nói, có lẽ là đang đi đột nhiên bị ai làm định thân chú. Về mặt hắn rất bình thường, không có biểu hiện bị kinh sợ chút nào. Thế nhưng lại nhìn đằng trước, còn có một con chuột, kéo nửa khúc vỏ cây, đang cúi người xuống nhặt đầu dây, cũng bất động ra đó.

Ta đi tới trước người bọn họ, ngoại trừ bất động ra, bọn họ thoát nhìn không có gì khác thường.

Ta đưa tay lung lay hai cái trước mắt hắn, con người cũng không động đậy.

Không phải trúng định thân chú.

Lại đi về phía trước, còn có con nhện treo trên tường, đang sửa võng tơ phòng ngự ở góc tường, cũng bất động. Còn có con chuột nâng một bó gỗ dài, trên mặt lộ ra vẻ vất vả mệt mỏi.

Cũng bất động... Hết thảy đều yên lặng. Giống như khi xem phim kiếp trước nhấn nút tạm dừng.

Ta càng đi càng nhanh, bỗng nhiên dừng chân lại.

Ta nhìn thấy Chu Anh Hùng. Hắn đang mở to miệng gào cái gì đó, đầu ngẩng cao, ngay cả lỗ mũi đen thui cũng thấy rõ ràng.

Đây là thế nào!

Vì sao tất cả đều dừng lại? Ngay cả tiếng gió cũng không nghe thấy, nước của đồng hồ cũng dừng lại bất động.

Đây... chẳng lẽ người của ma cung đã bắt đầu xâm chiếm tập kích của bọn họ? Đây là kế hoạch nào đó của bọn họ?

Nơi càng tập trung nhiều người, cảnh tượng thoát nhìn càng quỷ dị.

Đám nhện gấp gấp kéo sợi bất động trên không trung, đám chuột đưa nhấc đưa kéo, đưa bôi keo đưa chở vật liệu, tất cả bọn chúng đều bất động, ta đi xuyên qua đám người, thế nhưng bốn phía một mảnh tĩnh mịch yên lặng, không có người sống hít thở, giống như một pho tượng sáp sinh động như thật, cái loại bất an đó càng tích càng cao, ta muốn thét lên nhưng lại không phát ra được tiếng!

“Tam Bát!”

Ta hoảng sợ, vội quay đầu, dùng sức quá lớn cổ xoay đến đau.

“Từ Hằng!”

Tĩnh thần đang căng ra trải qua thả lỏng đột nhiên, ta thiếu chút nữa hư thoát ngồi xuống đất, đỡ giá gỗ bên cạnh mới đứng vững được, Từ Hằng bước nhanh tới đỡ lấy ta.

“Từ Hằng, đây là thế nào? Tại sao có thể như vậy? Đột nhiên dường như tất cả đều trúng định thân chú...”

“Đừng sốt ruột.” Tay Từ Hằng đặt trên vai ta, ánh mắt điềm tĩnh trong suốt, giống như nước đầm sâu tĩnh mịch: “Không phải chuyện xấu, người yên tâm trước đã.”

“Những người khác đâu?”

Mặc dù vừa rồi hoảng loạn, ta vẫn để ý Mai Tiêu cũng không ở trong đám người. Đương nhiên, Phượng Nghi cũng không.

“Tam Bát, người nói với ta trước đã, người có phải, đã đại công cáo thành hay không?”

“A, đúng vậy.” Ta giơ tay lên, năm ngón tay mở ra, lòng bàn tay ánh tím mờ mờ, mơ hồ rực rỡ: “Vừa mới luyện thành. Nói thật, ta cũng cảm thấy kỳ quái, lúc rất chuyên chú không thành, khi thoáng thất thần lại thành công. Hơn nữa nó vừa ngưng kết ra, thân thể ta cũng cảm thấy sáng khoái không ít... Đường như lĩnh hội đối với bốn hạt châu kia cũng sâu hơn.”

Hắn gạt đầu, có chút bưng bít: “Khó trách, truyền thuyết quả nhiên là thật sự.”

“Hà?”

“Trong truyền thuyết, lúc ngũ châu tề tụ sẽ có dị tượng, chung quy chẳng qua là truyền thuyết, hôm nay lại bị ta chính mắt thấy.”

“Còn may, không xem như đại loạn.”

Thân hình Phượng Nghi giống như cát bị gió thổi tụ qua đây, im hơi lặng tiếng xuất hiện, thân ảnh từ mơ hồ dần dần rõ ràng, màu sắc cũng dần dần rực rỡ. Hắn đi hai bước về phía bên này, kéo ta cẩn thận quan sát từ trên xuống dưới, thờ phào một cái, nghiêm mặt: “Nàng thật là hành hạ người khác không nhẹ.”

“Ừm, vừa rồi Từ Hằng nói hai câu, chẳng lẽ là bởi vì ta luyện thành hạt châu thứ năm, cho nên mới như vậy... Gió dường như cũng ngừng, nước cũng không chảy, người cũng không động...”

“Nàng yên tâm, không xảy ra đại loạn, chỉ là Già Hội son như thế.”

“Vậy, giờ làm sao đây?” Cũng không thể để mọi người cứ đứng thế này chứ?

“Hỏi nàng ý.” Hắn lờm ta.

“Hà?” Ta nào biết nên làm gì bây giờ, đây là thế nào.

“Dừng lên vì nàng, đương nhiên nàng giải quyết. Còn muốn giải như thế nào, hỏi chính lòng nàng ấy.”

“Ta thực sự không rõ, đây cũng không phải là chuyện nói một tiếng định, là định, nửa nói một tiếng động, sẽ giải trừ chú pháp.”

Từ Hằng đã cười rộ lên: “Bản Tì đại tiên cũng không nên quá khiêm tốn, ngại bây giờ nhưng cũng là đại nhân vật hết sức quan trọng trong tam giới, giẫm chân một cái không nói đất rung núi chuyển, cũng khẳng định là động tĩnh không nhỏ.”

“Xì, hai người các chàng không giúp còn toàn nói mát.” Ta sừng mặt lên, hai tay nắm lại, nửa dỗi nửa đùa nói tiếng: “Động!”

Leng keng một tiếng, cột trên vai con chuột bên cạnh lập tức rơi xuống đất, tiếng vang rất lớn.

Dường như một tiếng này biến thành một cái công tắc vô hình có tiếng, mọi thứ bên cạnh ầm ầm khởi động. Giống máy móc thanh thế kinh người, thêm đủ dầu bắt đầu vận chuyển, mã lực mười phần. Mọi người tựa hồ đều chưa từng trải qua trận tạm dừng này, không cảm thấy nửa phần kỳ quái, ai làm việc người nấy, đi đi lại lại. Dường như bọn họ đều không mất đi quãng thời gian đứng im bất động trung gian ấy...

“Oa, Bản Tì đại tiên thật đúng là lợi hại ha.” Phượng Nghi làm ra vẻ kinh sợ: “Nói định liền định, nói động liền động! Ta phải nhắc nhở bọn chúng thành thật chút, không thể tùy tiện làm trái nàng chọc giận nàng khó chịu ha.”

“Chàng sao lại nói ta giống một đại ma đầu.”

Ta có một loại cảm giác rất không chân thật. Nói, ta một chút cũng không có loại cảm giác mình thành một đại nhân vật lợi hại.

Tựa như mộng du đi theo hai người bọn họ vào đình ngồi xuống, nâng trà lên.

Mai Tiêu cũng đã trở lại, vẻ mặt mọi người đều lộ vẻ không như bình thường. Có chút hưng phấn, lại có chút nhẹ nhõm, cũng không có một ai lộ ra căng thẳng, lo lắng, hoặc là biểu tình tương tự.

“Không có việc gì, bên ngoài đã khôi phục.” Mai Tiêu bưng một chén trà cho mình, nốc một ngụm lớn: “Quả nhiên không hổ là chí bảo ngũ hành, trời sinh dị tượng. Sinh thời có thể thấy một lần như thế, đã không uổng cuộc đời này.”

“A, thần kỳ như vậy à.”

Mai Tiêu ngồi xuống bên cạnh Từ Hằng: “Nói thật, lúc trước Phượng Nghi đặc biệt gửi thư cho ta nói chuyện của ngươi, ta lại vội vàng phát thêm thiệp mời cho ngươi, lúc ấy còn có chút phản đối đấy. Sau khi thấy ngươi cũng cảm thấy người này hình như không có chỗ nào kỳ lạ. Kết quả bây giờ nhìn ấy à, vẫn là Phượng Nghi thật tình mắt, nữ tử trùng ý quả nhiên bất phàm.”

Ta còn chưa từng được người ta khen ngay mặt như thế đâu, hi... Còn có chút ngượng ngùng.

Nhưng, khi chưa quen Phượng Nghi ta cũng không có gì, nếu như không có Phượng Nghi đốc lòng bởi dường như vậy... Khụ, loại cách nói này hơi cổ quái, nhưng công pháp của ta cũng có không ít là hẩn dạy, đại đa số thế sự gì gì đó cũng đều là dưới sự dẫn đạo của hắn mới biết, càng không cần phải nói bốn hạt châu này đều là hẩn hao tâm tổn trí tìm cho ta. Vì viên thổ linh châu kia, còn bị trọng thương...

Ta cảm thấy ánh mắt ta nhìn Phượng Nghi cũng có chút tình tứ.

“Được rồi đừng khen, vốn nàng ấy cũng không có sức nặng gì, lại khen nàng ấy sẽ bay lên đến trời.”

Xì, người này chính là không biết nói dễ nghe.

“Vậy, ma cung sẽ không phát hiện việc này chứ?”

“Ừ, sẽ không.” Mai Tiểu bẻ ngón tay: “Ta vừa rồi đã xuống dưới chân núi, ngoài núi cũng không chịu ảnh hưởng, tình hình trên núi thứ nhất không có kéo dài quá lâu, thứ hai, ngoại trừ mấy người chúng ta, tất cả tính quái chim thú đều không hề có cảm giác về chuyện vừa rồi, mà cũng không thể nào do thám biết được.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 208: Đông tổ

Ta nghĩ, có lẽ ma cung muốn tìm về uy thế và quang cảnh thật lâu trước kia, ngàn vạn năm trước ấy. Nhưng không gian sinh tồn hữu hạn, bây giờ có ai chịu buông tha mọi thứ của mình? Nói ví dụ, người mua nhà, tiêu hết tích góp, lúc chuẩn bị ở lâu dài, đột nhiên có người đến đuổi người, nói mảnh đất này mấy nghìn năm trước là nhà hắn, bây giờ người không có tư cách ở nơi này, người chịu dời đi sao? Không dời thì đánh người gần chết. Lại nói, thủ đoạn của ma cung tàn khốc, không chỉ là vấn đề đuổi người, cũng sắp tới mức độ thuận ta thì sống nghịch ta thì chết.

Mấy người chúng ta ngồi cùng một chỗ uống trà, một hồi khiếp sợ tới nhanh đi cũng nhanh. Nhìn những thân ảnh nho nhỏ bận rộn này, tựa hồ tất cả ban này chưa từng phát sinh.

Ta suy nghĩ, chuyện Phượng Nghi, Từ Hằng, bọn họ vì sao không bị định lại, vị Mai cư sĩ này cũng không có trúng chiêu, việc này có liên quan với tu vi cá nhân?

Từ Hằng mỉm cười giải thích, bởi vì mấy người bọn họ đều là tiên thiên có thể thao túng sức mạnh ngũ hành, cho nên không chịu ảnh hưởng của chuyện này.

“A, nói như vậy, Mai huynh chính là...” Thuộc thổ ư?

A, như vậy cũng nói thông, hẳn nếu là cây mai tinh, vậy đích thực là sinh trưởng trong đất.

Trận phong ba này chỉ có mấy người chúng ta biết, người khác và người chạy tới Bàn Ti động sau đều không rõ ràng lắm. Sư cô chưa có tới, nhưng đã đưa thư tới, dặn dò ta phải cực kỳ điều dưỡng, giữa những hàng chữ lộ ra thân thiết tràn đầy, thoát nhìn là hận không thể lập tức đón ta tới chỗ nàng nghỉ ngơi cho tốt.

Chúng ta chiêmng trống rùm beng bố trí trận pháp, tin tức của tộc nhân của Phượng Nghi từ các nơi mang về, lại biểu hiện hết thái bình vô sự, tay ma cung tuy đuổi rất dài, thế nhưng lại không có lộ ra dấu hiệu muốn nhất thống thiên hạ gì. Đại Mao và Chu Anh Hùng vội vàng sơ tán đám chuột và nhện không có pháp lực trong động, chuyển chỗ an trí cho bọn chúng.

Khi người biết rõ một việc sắp phát sinh, vô luận tốt xấu, có lẽ đều sẽ mong đợi nó nhanh chóng trở thành thật. Bởi vì bất kể là người khát khao cũng tốt, e ngại cũng tốt, sự tình cũng sẽ không vì suy nghĩ của người mà thay đổi.

Nếu nhất định sẽ phát sinh, ta cũng hi vọng chuyện này có thể đến nhanh một chút.

Vô luận như thế nào, chung quy đỡ hơn đợi chờ hoảng hốt như thế này.

Đến càng trễ, khả năng sự tình sẽ càng hung hiểm.

Mùa xuân tới cuối, mùa mưa đến.

Mùa mưa này khiến ta nhớ tới thời tiết sau khi ta ngủ say ba trăm năm, đi kinh thành.

Khi đó người gặp được, chuyện trải qua dọc theo đường đi... Thật ra có lẽ tất cả biến cố từ khi đó đã lặng lẽ bắt đầu. Tính toán của Tam Thất, chờ mong trong tuyệt vọng của Tam Lục, gặp gỡ Lý Phù Phong bọn họ, còn có, gặp lại Phượng Nghi và Từ Hằng. Nhớ tới, trận kiếp loạn này thật ra nổi lên đã lâu rồi, không riêng gì chúng ta, còn có ma cung. Khí lực mọi người tích trữ đã bao nhiêu năm, đều cần một lối ra phát tiết.

Thực ra cũng không bao lâu, nhưng ngấm lại như thế, tựa như nghĩ chuyện của người khác.

“Đang suy nghĩ gì?” Phượng Nghi bung một chén canh thuốc cho ta.

“Nghĩ trước kia.”

Ta bung canh lên, thổi thổi hơi nóng. Muốn uống, lại cảm thấy trong cổ họng có thứ gì đó thoáng cái trào lên, vội vàng dời chén đi.

“Ồ?” Chân mày hắn nhíu lên: “Không cho dầu mà, Đại Mao còn nói tuyệt đối sẽ không ngấy.”

“Vẫn là không được.” Ta nhú mày, để chén xuống.

Không phải vấn đề của canh, là vấn đề của ta. Không phải ta muốn lãng phí thức ăn, là thực sự không muốn ăn.

Ta biết người mang thai, sẽ nôn nghén, thế nhưng ta bây giờ rốt cuộc coi là nhện hay là người đây? Hơn nữa ta đây... Ừm, ta mang thai, là người, là nhện, hay là chim?

Phượng Nghi lập tức hiểu được, một tay nâng lưng ta, nhẹ giọng nói: “Rất không thoải mái sao?”

“Không, canh lạnh ta lại uống.”

Hắn mỉm cười, dịu dàng ôm ta, khí tức ấm áp lập tức hoàn toàn bao phủ ta.

“Sư cô nói đúng, hẳn là đưa nàng đến chỗ nàng ta. Tiên giới linh khí dồi dào đối với nàng và đứa nhỏ đều có ích. Ở trong này, cũng chỉ có thể lo lắng hãi hùng.”

“Tiên giới cũng chưa chắc thái bình. Lại nói, không có ta, trận ngũ hành không phải thiếu một góc?”

Lúc thấy thư của sư cô ấy, ta cũng có dao động trong nháy mắt.

Đi, hay là ở?

Trong nháy mắt ta hiểu được tại sao mình trong mộng khi Phượng Nghi liều mình cứu ta, ta chạy trốn.

Bởi vì ta không phải chỉ có mình mình.

Bởi vì... ta có con.

Con của ta và Phượng Nghi.

Loại tâm lý này, thực sự kỳ quái.

Tay ta nhẹ nhàng áp lên bụng dưới.

Mặc dù vóc người của ta còn chưa thay đổi, nhưng lại có thể cảm giác được rõ ràng, biến hóa trong cơ thể ta.

Ta có thể không tiếc tính mạng của mình, ta nguyện ý cùng người yêu đồng sinh cộng tử.

Thế nhưng ta hi vọng con của chúng ta có thể bình an, có thể rời xa tất cả này.

Hi vọng nó bình an sinh ra, trưởng thành yên ổn, không buồn không lo, vui vẻ đáng yêu... Cho nên ta trong mộng mới có thể vào lúc ấy, bỏ Phượng Nghi lại.

Tay hắn nhẹ nhàng đặt lên tay ta, ta có thể cảm giác nhiệt lực của lòng bàn tay hắn xuyên qua bàn tay, truyền vào trong thân thể ta.

“Chàng nói, ta mơ thấy như vậy, có phải vì nó không?”

“Ừm, không biết là con trai hay là con gái.” Bàn tay hắn áp sát ta.

“Đều được.”

Ta nhìn nhìn hắn, đột nhiên cảm thấy vấn đề ta từng rối rắm không còn ý nghĩa.

Là nhện cũng tốt, là chim cũng tốt, là một tiểu quái vật cũng không sao.

Đều được, đều tốt... Ta khẽ mỉm cười, hơi quay đầu hôn một cái trên cằm Phượng Nghi.

Tựa hồ từ nơi xa xôi truyền đến tiếng sấm mơ hồ.

Phượng Nghi đi qua đẩy cửa sổ ra, tay hơi vỗ trên không trung.

“Trời mưa à?”

“Còn chưa, sắp rồi.”

Phượng Nghi làm cho chúng ta thấy được hình dáng bầu trời.

Điện quang bỗng nhiên sáng lên, tia chớp màu xanh tím, lạnh lùng.

Không trung bị tia chớp xé rách ra lỗ hổng quái dị, điện quang sáng lên khiến người, mở rộng về phía phương xa, chiếu cả bầu trời chói mắt.

Ngay sau đó là sấm vang kinh tâm động phách, đỉnh tai như óc, chấn song xà nhà đều rung rung trong tiếng sấm.

Ta bước nhanh đến bên cửa sổ, tay Phụng Nghi buông xuống, nắm tay ta.

Lại là một đạo tia chớp màu đỏ, màu sắc nồng đậm, sắc trời đen như nhuộm máu.

“Sợ à?”

“Không sợ.”

Ta ngẩng đầu lên, sóng vai đứng với hắn.

Đất bằng đột nhiên quét cuồng phong, thổi xièm y vang loẹt xoẹt.

Từ Hằng và Dục Phong đứng dưới tàng cây hoa trong sân, Mai Tiêu một mình ngồi trong đình, trong tay còn đang nắm mấy quân cờ.

Hết thấy cứ như vậy bắt đầu, lời điện cùng mưa to xé mở màn che yên bình.

Ta nghe thấy rất nhiều âm thanh, xen lẫn trong tiếng đông tố, chậm rãi tới gần chúng ta.

Mưa rền gió dữ tựa hồ muốn đập bể mọi thứ.

Có lẽ người của ma vực cố ý lựa chọn thời điểm không thấy mặt trời này.

Ta nhìn người bên cạnh.

Về mặt Phụng Nghi là thân nhiên bình tĩnh, hắn mặc áo choàng kiểu dáng đẹp mắt, màu sắc sáng rõ.

“Phụng Nghi, ta từng nói với chàng chưa? Ta yêu chàng.”

Hắn gật gù đầu: “Ta cũng yêu nàng.”

Xa xa, trong tiếng đông tố, ta nghe thấy tiếng Tam Thất, vô cùng thân thiết, dịu dàng êm dịu nói: “Tam Bát muội, cố nhân tới thăm, sao không ra gặp?”

Ta mỉm cười với Phụng Nghi, cất giọng trả lời: “Đến thì đến đi, chỗ này của ta đun xong trà rồi, cũng không biết người có dám uống hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Gió núi

Cửa đây năm ngoái cũng ngày này, má phấn hoa đào ửng đỏ hây.

Má phấn giờ đây đâu vắng tá...

Ừ, thiệt nhiều má phấn không thấy nữa.

Ta ôm cái bụng tròn vo than thở một tiếng, hoa đào cũng không còn bốn gió xuân. Lại đến mùa đông, đừng nói hoa, ngay cả lá cây cũng không thấy.

Không có hoa đào, nhưng có quả đào.

Ta nhấc nắp bát lên, bên trong còn có hai cái quả đào.

Mỗi ngày ăn một quả, Phụng Nghi nói, ăn hết đào hắn sẽ trở lại.

Như vậy nói cách khác, ngày mai, ngày kia, hắn sẽ về rồi.

Ta nhếch miệng cười cười, bóc vỏ quả đào một cái, mồm to cắn xuống.

Quả đào ăn ngon, một bọc nước ngọt có thể thẳng xuống bụng, nhai cũng không cần nhai.

Kéo ghế dựa sát bên cửa sổ. Lười biếng nằm xuống.

Trong mùa đông ăn no phơi nắng, cái thoải mái này ấy à... đưa tiền cũng không đổi.

Thời tiết thật đẹp, gió không lạnh chút nào, thổi lên mặt cảm thấy mềm mại, rất ấm áp.

Khi kể chuyện xưa câu thường xuyên nghe thấy nhất — ngày xưa ngày xưa, có một người nào đó làm chuyện anh hùng thế nào, bắt đầu, sau đó, tiếp đây, cuối cùng mọi người cùng nhau sống vui vẻ hạnh phúc.

Ta vẫn quý trọng tất cả, bởi vì ta biết hết thấy đều tới không dễ.

Tất cả mọi việc, có thể sống, có thể ở bên người yêu, có thể lúc nào cũng nhìn thấy bằng hữu mình quan tâm, có thể muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, lúc muốn phơi nắng liền lười biếng phơi nắng đã đời... Có thể mỗi tối khi nhắm mắt lại, đều biết ngày mai mình ở đâu.

Trên đỉnh đầu có người gõ cộc cộc hai cái, treo một cái rổ phía dưới. Ta ngẩng đầu nhìn, giờ tay bắn ra một sợi tơ, kéo cả rổ lẫn sợi dây qua.

Bên trong là một tách trà có nắp, mở nắp đã ngửi thấy một hương thơm ngọt.

Bánh bột này hấp thật không tệ, Tam Lục tay nghề cũng thật tốt.

Ta bẻ một miếng, thò đầu nhìn nhìn lên trên: “Này, xuống dưới nói chuyện phiếm.”

Phía trên rất khinh thường quăng một câu: “Không rảnh, ai giống ngươi, chỉ biết có ăn.”

Chỉ, chỉ biết có ăn... Ta rất là ngại, ta cũng có phải trời sinh lười như thế đâu, thật sự là thân mình quá nặng, động một tý cũng không muốn động.

Sờ sờ bụng, ta cũng có chút buồn bực. Đứa nhỏ này đợi trong bụng ta sắp ba năm rồi, không có chút ý muốn ra. Nó chẳng lẽ muốn học Na Tra sao?

Nhưng Tam Lục vừa rồi nói ngang, vẫn là ngoan ngoãn từ phía trên xuống dưới.

“Hi hi.” Ta cười không ngừng với nàng.

Nàng lườm ta một cái: “Ngươi đừng có hiểu lầm, ta không phải cùng ngươi, là cùng cháu ngoại trai của ta.”

Nàng sờ sờ bụng ta, nhẹ giọng nói: “Đứa nhóc hôm nay tâm tình thế nào?”

“Tâm tình bình thường đi.” Ta ngập một cái: “Trưa đã rề rà một hồi, không chịu được đá bụng ta.”

“Đáng đời.” Tam Lục không có chút lòng đồng tình: “Để đói ngươi không sao, để đói cháu ngoại trai ta thì không được.” Nàng nhìn nhìn trong tay ta: “Ngươi đây là đang làm cái gì?”

“À, thêu hoa thôi.”

Ta run rẩy đem sản phẩm cho nàng xem, Tam Lục bới lông tìm vết khen chê một phen, ta sớm đã quen, kiếp này đừng trông chờ nữ nhân này có thể nói cái gì dễ nghe.

Nàng xem ra cũng nhàn, rút kim lên nói: “Chỗ này lại khâu một chút đi...” Cứ như vậy rất tự giác làm thay ta.

Ta nghiêng đầu nhìn nàng, Tam Lục thoát nhìn luôn có phong thái thanh tú thoát tục, thời tiết này, nàng mặc váy vải láng, tóc mềm mại rục rờ, hai má hơi hồng, đôi môi... Ấy cái gì, thật sự là sắc đẹp thay cơm ấy à thay cơm. Thế nhưng cô nương xinh đẹp như vậy, lại theo một bà bụng bự như ta ở tại hoang sơn dã lĩnh, thật là đáng tiếc.

Nàng và Lý Phù Phong thi thoảng có thư từ qua lại, quan hệ tựa hồ rất lạnh nhạt...

Trong lạnh nhạt lại lộ ra một chút kết nối bí mật, không cho người ngoài biết.

Ta cảm thấy đây nhất định không phải ảo giác của ta.

“Ngươi nhìn cái gì.” Nàng liếc xéo ta một cái.

“À, đang nghĩ chuyện trước kia. Ngươi một người nổi danh tim lạnh mặt lạnh thẳng tính như thế, lại chạy đi chơi vô gian đạo, nhìn không ra ha nhìn không ra... Hôn nữa lại có thể lừa cả Tam Thất cũng sững sốt...”

Nàng trừng ta một cái: “Sao, ngươi thấy rằng ta hẳn là thực sự lên một cái thuyền với nàng ta hả?”

“Ấy đương nhiên không phải. Nàng ta là thuyền giặc đã định trước sẽ chìm, vạn vạn không được lên.”

Nhớ tới chuyện ngày đó, mở đầu là thanh thế to lớn, kết thúc là gay cấn ly kỳ, nhưng quá trình trung gian thật sự là... Được rồi, hữu kinh vô hiểm.

Sau khi người của ma cung bị phong ấn, nghỉ ngơi dưỡng sức nhiều năm như vậy, nhưng tiên giới cũng không có nhân rồi đâu. Khi phong ấn bị phá bọn hần nhảy lên bật xuống, vừa cướp địa bàn vừa xây thành dựng cung âm ỉ vui quên trời đất, coi tiên giới như người chết, rất có khí thế bá đạo nuốt cả thiên hạ không ta thì ai. Đáng tiếc...

“Này, người nói lúc này Tam Thất đang làm gì? Liệu có đang mắng chúng ta hay không?”

“Chắc là đang mắng ta, tiện thể kéo cả người.”

Ta gái gái đầu: “Tình địch của nàng ta, hẳn là ta chứ?”

Tam Lục ngừng tay, chậm rãi nói: “Cảm thụ lừa gạt cùng phản bội, nàng coi như là đã ném. So sánh ra, chỉ sợ ta mới là người bị nàng hận nhất.”

“Ôi, hận thì hận đi, dù sao kiếp này cũng không còn thấy nữa. Phong ấn lần này, cho dù lại qua một vạn năm nữa chỉ sợ cũng sẽ không bị phá tan. Một vạn năm? Chúng ta có thể sống lâu như vậy sao?”

Tam Lục ừ một tiếng, cũng không biết là tán đồng ta hay là tỏ vẻ phản đối, cúi đầu tiếp tục thêu. Tay nghề này của nàng cũng không thua ta, tư thế may vá thành thạo ưu nhã. Nàng thêu xong một mảnh lá cây, ngừng tay, đắp tấm thảm bên cạnh lên cho ta. Mặt trời dời đến bên kia núi, gió thổi lên người hơi lạnh. Ta rúc vào trong tấm thảm, cuộn người ôm bụng, thêm thiếp ngủ.

Kinh tâm động phách ngày đó, cũng không ở chỗ thế tới của ma cung rào rạt, cũng không ở chỗ hết lòng hết sức khi đấu pháp, mà là những người tiên giới ẩn thân phía sau màn, thao túng, nhìn trộm. Bọn họ càng thêm hy vọng chúng ta cùng ma cung cả hai đều thua, vậy người thắng sau cùng không cần phải nói, sẽ chỉ là bọn họ.

Những tiên quân, tiên nhân ấy... Trong mắt bọn họ, ma cung dĩ nhiên muốn bỏ, mà những yêu tinh quý quái như chúng ta, đương nhiên tốt nhất cũng không tồn tại trên đời này. Ma tộc lại một lần bị phong ấn, mà chúng ta...

Người của Bàn Ti động đều tan, Già Hội sơn thành một ngọn núi hoang.

Sau đó mới biết chân tướng phía sau những chuyện này, ta không có nhiều tinh lực như vậy đi oán hận bất bình, ta chỉ may mắn, chúng ta đều còn sống.

Ngạc nhiên lớn nhất, chính là Tam Lục cũng không có lừa gạt phản bội tình bằng hữu của chúng ta.

Trong mơ hồ còn có thể nghe thấy những tiếng gọi âm ỉ đi xa, bình khí giao nhau, đủ loại pháp bảo đụng nhau nổ vang, mùi màu tanh bao phủ, thân ảnh nhỏ bé bị lôi hỏa cản trở đi loạn khắp núi, đã phân không rõ địch ta, nhìn không thấy ánh sáng... Năm người chúng ta, mỗi người giữ một phương, ánh sáng mờ mờ của linh châu chiếu sáng thiên la địa võng khổng lồ, bện cả mây tháng ấy...

Đúng vậy, sự kiện kia sớm đã kết thúc.

Thế nhưng ta không biết phải qua bao nhiêu lâu nữa, ta mới có thể quên hết những vết tích khủng bố trong trí nhớ ấy.

Người điều khiển trận ngũ hành ngoại trừ ta, bốn người khác, thương thế của Phượng Nghi, Tử Hằng hơi nhẹ, vết thương của Mai cư sĩ nặng nhất, Dục Phong tiên bối thì trong rối loạn không biết tung tích, cho tới bây giờ cũng không có tin tức. Bằng cảm ứng giữa linh châu, chỉ biết là hần còn sống, nhưng hần rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, vết thương như thế nào, bây giờ người ở đâu, chúng ta đều không thể biết được.

Phượng Nghi ngày đó, công kích của ma cung đối với trận pháp, phần lớn chuyển tới trên người hần. Ta xuyên qua linh châu nhìn thấy hần bị thương, máu đỏ sẫm, từng giọt từng giọt rơi xuống. Hần dường như không cảm thấy, ta lại cảm thấy mỗi một giọt máu đỏ thấm kia đều nện lên ngực ta, từng nhịp, từng nhịp tim đập loạn, đau đớn đến tê dại.

Ta không thể đến bên cạnh hần, ta chỉ có thể bảo vệ mắt trận phương này.

Tam Thất lọt vào trong trận, đột phá từng tầng ngăn trở, lúc đã bức đến trước người ta không xa, phía sau nàng lại kinh biến đột nhiên xuất hiện, kiếm phong hàn khí rét căm tàn nhẫn bình tĩnh, khiến cho nàng không thể không dừng lại chống đỡ.

Đó là Tam Lục.

Đã từng là tỷ muội thân thiết, quá khứ thân mật như thế, bây giờ lại rút kiếm về phía nhau.

Tình nghĩa, lừa gạt, nói dối, thương tổn...

Kiểm phong lay động, cắt đứt tất cả quá khứ.

Ta nhìn các nàng động thủ trước mặt ta, mưa rền gió dữ, lời điện đan xen. Một khắc kia chính là người chết ta sống, ai cũng không thể nương tay.

Bao nhiêu năm trước, các nàng chính là như vậy, trước mặt ta luyện kiếm, so chiêu, thảo luận kiếm pháp kiếm quyết với nhau, chỉ ra chỗ thiếu của đối phương, sửa lại lầm lẫn của chính mình...

Bây giờ, người vẫn là hai người ấy, lại là tính mạng đo sức, mỗi chiêu đều là thế giết...

Thật ra, trận kịch chiến này đến cuối cùng, không có người thắng.

Chúng ta đều mất đi quá nhiều, hơn xa chúng ta lấy được.

Song kiếm Từ Thanh rút cuộc ra khỏi vỏ.

Từ Đình... Thanh Tác, một đôi bảo kiếm diệt ma này, lại đều rơi vào trong tay ma cung.

Ta không phải chưa từng nghi hoặc, vì sao lúc trước màn tử võ của ma cung, ma quân thiếu niên kia lại có thể sử dụng bảo kiếm Thanh Tác, đấu với Thanh Liên đạo sĩ sức lực ngang nhau. Chuyện này thật sự kỳ quái...

Tựa hồ có đôi tay, đang âm thầm trừ tính thao túng mọi thứ...

Sau một điều bí ẩn, sau một đáp án vẫn có nhiều nghi hoặc hơn... Uy lực khổng lồ sau khi song kiếm Từ Thanh hợp bích ta đã từng thấy, cái loại lực phá hoại cơ hồ là chẳng phân biệt được địch ta, không gì phá nổi này...

Từ Hằng kéo trận pháp xoay ngang, thay ta chặn trùng kích khổng lồ ấy.

Ta nhìn chòm tia sáng chói mắt kia xuyên qua thân thể hần, vết thương thật lớn cắt từ ngực tới bụng, máu tươi tung toé chảy xuôi, hần tựa hồ không cảm thấy đau, một tay lấy kiếm chống, tay kia còn nắm thành pháp quyết đang thúc giục thủy linh châu.

Khắp nơi đều là máu...

Ta nghe thấy có người khẽ gọi tên ta, mắt hơi hé mở, nhất thời nhớ không nổi thân ở nơi đâu.

Ngủ một giấc vẫn cảm thấy tay chân không còn chút sức lực nào, cẳng chân hơi co quắp.

Ta là bị Phụng Nghi đánh thức, hần đã trở lại lúc ta đang ngủ, ta xoa xoa mắt, liền nhìn thấy hần cầm một xấp giấy, lật xem mấy lời phàn nàn bực tức ta viết lung tung khi buồn chán mấy ngày nay.

“Trở về lúc nào?” Ta bản năng quay đầu nhìn trên ngăn tủ, quả đào kia còn bày ở đó mà. Trong mâm bên cạnh lại bày dưa bở và nho, da cam tím sẫm, nổi bật rất đẹp mắt.

“Vừa mới đến.” Hần hơi cúi người, có lẽ vừa mới uống trà, trong hơi thở có hương thoảng chan chất của lá trà. Ta chọt hần một cái, giống như con sâu lớn vụng về, từng chút từng chút cọ xát, ngồi dậy, coi hần như cái đệm dựa có sẵn — đệm dựa có khi cũng có thể đảm nhiệm gối ôm lớn, độ mềm vừa phải, tự động phát nhiệt, công năng đầy đủ, về ngoài tính mỹ, thật sự là hàng cao cấp cần thiết khi ở nhà hay du lịch!

“Sư bá sư cô bọn họ khỏe không?”

“Rất khỏe, sư cô nói hai ngày nữa tới thăm nàng.”

Ta ngẩng đầu lên: “Người Chính Hòa cung không làm khó dễ chàng chứ?” Đầu nói ăn cháo đá bát, mối họa lớn nhất bây giờ vừa đi, sự tồn tại của chúng ta, không thể không khiến một số người rất gai mắt.

“Không, bọn họ hiển nhiên phân được độ nặng nhẹ của sự tình.” Phụng Nghi kê chân ta trên đùi hần, nhẹ nhàng ấn xoa thay ta: “Vất vả nàng, phù chân nặng như vậy.”

Nhiệt lực xuyên qua đầu ngón tay hần truyền thẳng vào, được xoa bóp như thế, cảm giác là khoan khoái không ít. Ta hé miệng cười cười, đầu khẽ tựa vào trên bả vai hần, cảm giác được một cổ ngọt ngào kỳ diệu, nói không rõ.

Ta ngủ được mùi thơm hoa quả trong veo, quả đào kia, còn có dưa bở cùng nho đều chín, mùi thơm phát ra lẫn cùng một chỗ, mê người nói không nên lời.

Ta còn ngủ thấy, gió núi bên ngoài, thổi tới cái trong trẻo sạch sẽ của ngày đông.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Tỉ Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 210: Hiện tại

“Tam Lục,” ta ngừng kim trong tay, ngẩng đầu nhìn nàng: “Người không đi sao?”

Trên bàn đề một tấm thiệp, sáng sớm mới đưa tới, “Đường rất xa, khí trời lại lạnh, không đi.” Nàng cũng thu thiệp, thế nhưng vẻ mặt thoát nhìn không có gì khác với bình thường.

Thiệp mời thì không có gì đặc biệt, đặc biệt là người đưa thiệp mời tới.

Lý Phù Phong

Tam Lục nghĩ chuyện nghĩ đến xuất thần, ta không dám thờ mạnh, chỉ sợ quấy rầy nàng.

Nàng bỗng nhiên cười cười: “Có một số việc không thể cưỡng cầu. Ta với hấn, chung quy chỉ có duyên phận một đời ấy. Kiếp này, hấn đi đường Dương Quan của hấn, ta qua cầu độc mộc của ta đi.”

Ánh mắt nàng thân nhiên, ngữ khí cũng thân nhiên.

Rõ ràng, nàng đã buông, ta nên tiêu sầu.

Thế nhưng trong lòng lại không hiểu sao ê ẩm.

Ta xoa xoa mũi, cúi đầu bắt đầu khâu nút áo cuối cùng.

Có lẽ, thật sự là như vậy.

Lý Phù Phong làm quốc sư trái lại làm rất thuận lợi. Nhất là sau màn náo động kia, kiếm Tử Đinh tung tích không rõ, kiếm Thanh Tác cuối cùng nhận hấn làm chủ...

Xem ra hấn kiếp này, cũng là phải làm đạo sĩ đến cùng.

Đáng tiếc cho Tam Lục. Nàng cố chấp như vậy, không biết khi nào, mới có thể lại gặp được một người mình thích.

Mới có thể gặp được hạnh phúc của nàng.

Không phải nói bây giờ là bất hạnh, cuộc sống an bình làm cho người ta kiên định, thế nhưng... nhìn thân ảnh của Tam Lục, ta luôn có thể từ trên nét mặt bình tĩnh của nàng, đọc ra ý vị tịch mịch.

Lúc gần giữa trưa Phụng Nghi trở về, Tam Lục cáo từ. Làn váy nàng hơi dài, kéo trên mặt đất, lúc bước đi có gọn sóng uốn lượn, rất nhanh, đã mờ khỏi tầm mắt.

Ta bỗng nhiên nhớ tới ngày đó, Tam Thất trúng một kiếm ngã dưới đất, làn váy nàng màu đỏ, sau khi bắn tung tóe bùn có vẻ vô cùng nhếch nhác đau thương. Mưa như trút nước, lại tưới không tắt lửa lớn bùng cháy hừng hực giữa núi, vô số chim bay cá nhảy, cỏ cây hoa lá, hình dạng vụn vụn bên trong ngọn lửa, run rẩy, cuối cùng hóa thành bụi than.

“Nghĩ cái gì vậy?”

“Ừm, không có gì.

Còn thiếu mấy mũi, thế nhưng ta đã mệt mỏi.

Buổi sáng lúc dậy đã cảm thấy thân thể nặng nề, cử động còn chậm chạp vụng về hơn bình thường.

Ta vịn ghế tựa muốn đứng lên, thế nhưng eo chân nặng như nhũn ra, lại không đứng lên nổi.

“A.”

Phụng Nghi bỗng nhiên vươn tay, ôm lấy cả người ta, ta bật thốt lên một tiếng, lại cảm thấy có chút không ổn.

Hấn ôm ta lên đài bằng trước sơn động, phoi nắng.

“Nàng có còn nhớ... Lần đầu tiên ta gặp được nàng, hỏi nàng câu, kiếp sau muốn làm cái gì?”

“Người.” Ta đương nhiên không thể quên.

Hấn cười, nụ cười ấy lộ vẻ ấm áp sáng sủa, đẹp không sao tả xiết.

“Bây giờ thì sao? Đã đổi chủ ý chưa?”

Ta gật gật đầu: “Đổi rồi.”

“À há?” Hấn tò mò: “Vậy nàng kiếp sau muốn thế nào vậy?”

“Ta muốn...” Ta hơi nhần mày lại, chỉ nói hai chữ đã dừng.

“Làm sao vậy?”

Toàn thân ta cứng ngắc, nắm chặt cổ tay hắn.

Bụng hơi căng, có luồng lực lượng đang sa xuống dưới —

Chẳng lẽ, chẳng lẽ hôm nay, cuối cùng đã tới lúc?

Đau đớn giống một cái kim, hung hăng đâm vào thân thể, sau đó tràn ra xé rách.

Thân thể ta cứng ngắc, thậm chí có nhảy mất không biết đau đớn này là thật sự phát sinh, hay là bởi vì ta quá căng thẳng mà sinh ra ảo giác.

Ngày đó bố trí trận ngũ hành, lúc người của ma cung xông vào trận, từng thúc giục tâm ma đại pháp, trước mắt đủ loại ảo giác lượn lờ biến hóa, thật giả khó phân biệt, lúc thì là sơn dã hoang vắng, đất hoang xương khô, lúc thì lại là phồn hoa như gấm, lửa nóng sôi dầu. Nhất thời cảm giác mình đã phi thăng thành tiên, thể nhưng lại chớp mắt một cái, phát hiện vô số đao kiếm riu kích đã bỏ lên người.

Những thứ này không đáng sợ, đáng sợ chính là, ta nhìn thấy Phượng Nghi bị sấm sét đánh ngã, Từ Hằng táng thân biển lửa, nhìn thấy thân nhân bằng hữu của mình từng người từng người trần trọc gãy giữa cầu sinh, khô sở không dứt.

Tâm ma mặc dù không khiến người ta chảy một giọt máu, nhưng đáng sợ nhất, cũng là đòn sát thủ của ma cung.

“Tam Bát?” Phượng Nghi nôn nóng, quỳnh lên hắn liền gọi tên ta.

Ta muốn đáp hắn, thế nhưng vừa há miệng vọng ra lại là tiếng rên rỉ khàn khàn.

Là đau thật sự, không phải giả.

Đau là tốt rồi...

Lòng ta cuối cùng rơi xuống chỗ thực, sau đó cảm thấy mình thật buồn cười.

Có điều, là thật sự thờ phào nhẹ nhõm.

Giống như sau khi lặn lội đường xa rốt cuộc thấy được điểm cuối.

Dưa chín, đương nhiên nên rụng.

Phượng Nghi luống cuống tay chân, không ngừng khuyên giải an ủi ta, đừng sợ, đau thì cứ kêu lên. Ta trái lại khuyên hắn, không đau thế nào, thật sự.

Ít nhất, còn có thể chịu được.

Đổ rất nhiều mồ hôi, ta siết chặt nắm tay.

Nói không sợ là giả.

Ta không ngờ, đau đớn lại dài lâu như thế.

Hít, thở, cắn răng nhần nại, đau đớn trận mạnh trận yếu, ta nghe thấy Tam Lục ôn tồn mềm giọng hiếm có, thay ta lau mồ hôi, Phượng Nghi mấy lần xông tới lại bị nàng đuổi ra.

Cách tắm rèm, bên ngoài loáng thoáng đến những người khác.

“Long vương tới, vết thương của hắn đã hoàn toàn khỏi.” Tam Lục nhẹ giọng nói bên tai ta, lại bung nước thuốc cho ta: “Đây là thuốc Thái Mai tiền bối đưa tới, mau uống đi.”

Nước thuốc là vị gì ta hoàn toàn nếm không ra, uống hai ngụm, đau đớn lại lần nữa kéo tới.

Câu hỏi Phượng Nghi hỏi vừa rồi, ta chưa kịp nói cho hắn đáp án.

Nếu còn có kiếp sau, làm người, làm nhện, thậm chí làm một con rắn một thân cây một hòn đá, những thứ ấy đều không quan trọng như thế nữa.

Đột nhiên cả người nhẹ hẫng, giống như hòn phách rời thân thể, trong nháy mắt tất cả đau đớn và tạp âm đều biến mất, ta rõ ràng nghe thấy một tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh.

Trong lòng ta không hiểu sao nóng lên, mềm nhũn, giống như đánh đổ một nồi canh nóng, cả người đều sắp tan ra.

Một giọt lệ từ khóe mắt chảy xuống dưới, ta nhìn Tam Lục luống cuống tay chân, vừa muốn khóc, cũng muốn cười.

Phượng Nghi hoảng hốt từ bên ngoài xông tới, hấn cầm lấy tay ta, mắt cũng đỏ, luôn luôn chú trọng dáng vẻ nhất, bây giờ lại chật vật không ra bộ dáng.

“Là một bé trai,” Tam Lục nuốt một ngụm nước miếng, hai tay thật cẩn thận nâng đứa bé bị quấn lại, trân trọng nâng qua đây, chuyển cho Phượng Nghi.

Phượng Nghi lại đưa thẳng bé tới trước mặt ta.

Khuôn mặt nhỏ nhỏ, đang há to mồm khóc không ngừng, mắt còn nhắm chặt, thoát nhìn đỏ giống như con khi nhỏ.

“Xem, chúng ta, chúng ta có con.” Phượng Nghi cười ngốc, không mấy may bộ dạng của phượng vương: “Ta làm cha, hi, đây chính là thật sự!”

Không phải thật sự, chẳng lẽ là giả?

Ta phải nhớ kỹ lời này, tương lai kể cho con của chúng ta nghe.

Hi, cha con ấy à, đừng nhìn bình thường kiêu ngạo, thế nhưng hấn cũng đã từng nói lời cực ngốc nghếch...

Tương lai... thực sự rất chờ mong.

Ta và Phượng Nghi đầu dựa vào nhau, nhìn đứa bé khóc không ngừng kia.

Bộ dáng nhiều nếp nhăn do đó ấy cũng thật không đẹp, nhưng ta cảm thấy bản thân sự tồn tại của nó, cũng đã đủ xinh đẹp, đủ rung động.

Luyến tiếc chớp mắt, luyến tiếc dời mắt đi. Nó khóc, dùng hết khí lực toàn thân kêu gào chứng minh sự tồn tại của nó, sự ra đời của nó.

Câu hỏi ban nãy Phượng Nghi hỏi ta, ta muốn nói cho hấn biết, kiếp sau thế nào, cũng không quan trọng.

Bởi vì, quan trọng nhất, là hiện tại.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 211: Tam Lục

Cách rất nhiều năm gặp lại nàng.

Ta nhớ ngày đó nàng mặc một bộ váy màu tím, màu sắc ấy rất đẹp. Tóc của nàng rất đen, mặt trời chiếu vào, ánh sáng như nước lưu động phía trên.

Bộ quần áo này dám chắc là vị kia của nàng xử lý thay nàng. Tóc mọc tốt như vậy, chỉ sợ cũng không phải công lao của chính nàng.

Nhưng mà nếu muốn nói, lúc nàng chưa lên tiếng, vẫn còn rất có thể dọa người.

Lên tiếng một cái, liền lộ nguyên hình.

Có tu một vạn năm nữa, nàng e rằng vẫn là cái bộ dáng này, nói dễ nghe là ruột để ngoài da — nói trắng ra, một đại tỷ ngốc.

Có người chính là như vậy, những chuyện âm mưu trù tính, vĩnh viễn không chứa trong đầu nàng.

Nhưng ta cảm thấy vậy cũng rất tốt.

“Tam Lục!” Nàng bỏ về phía ta, ta bản năng muốn tránh, thế nhưng không biết vì sao đứng yên một chỗ không nhúc nhích, để nàng nặng nề nhào lên, suýt nữa đụng ngã ta.

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, nàng còn là một con nhện nhỏ, đói thoi thóp một hơi.

Cũng không phải không thể tìm những thứ khác cho nàng no bụng. Thế nhưng thứ nhất chúng ta không có thời gian, thứ hai, ta cũng không biết, khi đó nghĩ như thế nào... Có lẽ là thương cảm nàng chật vật thê thảm, cũng có lẽ là cảm thấy nàng đã có linh tính, nếu bỏ mặc như thế, đáng tiếc.

Huống hồ, ta vốn cũng không ôm hy vọng quá lớn.

Thế nhưng duyên phận từ khi đó bắt đầu.

Chúng ta cùng nhau bái môn hạ của Đào Hoa quan chủ, biến thành sư tử và sư muội.

Phương thức luyện công của nàng đặc biệt, tiến cảnh cực nhanh, cơ hồ mỗi ngày thay đổi một dạng.

Nhưng nhìn kỹ, nàng lại chưa từng thay đổi, giống y như lúc ta nhìn thấy nàng ngày đầu tiên.

Con nhện nhỏ đáng thương, tám cái chân mảnh quần lấy thân thể ấy, và nữ tử xinh đẹp mặc váy, khoác dải băng giống như mây mềm sương nhẹ trước mắt này.

“Người mang rượu tới à? Hi, ta đã chuẩn bị đồ ăn ngon, nhắm rượu là nhất.”

“Người không phải nói, về sau không uống sao?”

Bởi vì uống rượu lỡ chuyện, nàng đã từng về mặt trịnh trọng, chuẩn xác nói về sau không uống rượu nữa.

“À, rượu mật của người thật ra không tính là rượu mà...”

Chúng ta uống rượu ta mang đến, ăn món ăn dân dã và điểm tâm nàng chuẩn bị. Tam Bát có chút men say, nói cũng nhiều, nói ra cả chuyện ban đêm nằm mơ ăn gà.

Đáng thương, trước kia nàng rất thích ăn gà, nhưng từ khi xuất giá, không còn ăn gà vịt chim nữa.

Ta nghĩ nghĩ: “Chúng ta đi ra ngoài, lén lút ăn, đừng cho vị kia của người biết.”

“Không cần.” Nàng xua tay, mặt đỏ bừng, đáng vẻ ngây thơ: “Ta sẽ chột dạ, ăn có cảm giác tội ác.”

Cảm giác tội ác?

Nàng ngẩng ngửa chén rượu, cười híp mắt nói: “Có chuyện, giấu lại thật vui. Hi, kể cho người, có hôm ta mơ thấy mình ăn đùi gà...”

“Ừ.”

“Thế nhưng cắn một cái, đùi gà lại còn biết kêu thảm thiết, làm ta tỉnh lại, mới phát hiện mình gặm chính là cánh tay Phượng Nghi.”

Ta muốn nhin cười, thực sự.

Thế nhưng vẫn là nhin không được, phụt một tiếng bật cười.

Nàng chính là như vậy, khi ở bên, vĩnh viễn sẽ không khiến người ta cảm thấy nặng nề, phiền muộn, đau buồn...

Những tình tự ấy gặp được vị phu nhân phượng hoàng tám chân này, tất cả đều biến mất không thấy.

Còn nhớ trước kia cũng là như thế, lúc ở tại Đào Hoa quan, có nàng, liền cảm thấy rất ấm ỉ, lúu ra lúu rú. Nàng nếu không ở cạnh, bên tai lại vắng vẻ không được tự nhiên.

“Ừm, chúng ta vài ngày trước, đi nhìn thấy.”

“Hà?” Ta trái lại thực sự sững sờ.

Chuyện vinh dự vô thượng mà yêu tinh, người tu hành, hoặc là những tán tiên hạ giới, yêu thích và ngưỡng mộ không thôi, nàng cứ như vậy thân nhiên nói ra: “Thực sự là lâu các trên trời, cung điện trong mây, phần nguy nga sắc sỡ ấy thì khỏi phải nói, một cái thang mây đi ta cũng sắp sắp xuống, người nói thêm đá xây dài như vậy làm gì? Là vì làm cho người ta lúc từ dưới nhìn lên trên, lập tức sinh ra lòng tự ti mặc cảm, bội phần cảm thấy kính ngưỡng sùng mộ? Ta thì thực sự kính ngưỡng, nhưng ta kính ngưỡng chính là khí phái của cung điện, không phải khí phái củ người ngồi trong cung kia.”

Ta nhin không được hỏi: “Thiên đế... bộ đáng bực nào?”

“Không nhìn thấy, hán ngồi rất cao, chúng ta hành lễ rồi đứng đáp lời, sau đó liền lui ra ngoài, từ đầu tới đuôi không ngẩng đầu nhìn một cái.”

“À há.”

Nàng lại rót rượu cho ta: “Đến đến, uống. Nhưng ta cũng thấy mấy vị quý nữ, không biết là thê thiếp hay là tỷ muội nữ nhi của thiên đế, có một người tên là Linh Lung, gặp chúng ta, nói mấy câu, mặc dù nhìn ra được tôn quý từ nhỏ, thế nhưng nàng rất tò mò chuyện bên ngoài, chuyện hạ giới. Tòa cung điện ấy rất cao, quá mờ mịt, vì vậy, những nữ tử ấy đều rất tịch mịch.”

Nàng lại nghĩ đương nhiên, không ngừng dùng ý nghĩ của mình phỏng đoán tâm tư người ngoài, lại ngây ngốc, lại rất khiến cho người ta...

Ta khẽ cười.

Người bên ngoài sẽ không đều có ý nghĩ đơn thuần giống như nàng, không biết có bao nhiêu người hướng tới tôn vinh tịch mịch ấy.

Ngay cả ta, ngày trước cũng hướng tới không thôi.

“Vị Linh Lung cô nương kia còn hỏi ta có thích thiên cung không, có muốn ở nơi đó hay không.”

Ta có chút căng thẳng, mặc dù nàng bây giờ rõ ràng ngồi trước mặt ta, vẫn hỏi tới cùng: “Người đáp như thế nào?”

“Ta nói ta xuất thân sơn dã, tính tình thô莽, cái chốn phải cẩn thận thủ lễ ấy ở không được.”

Quả nhiên.

Ta thờ phào, ta đoán, tám phần vị kia của nàng lúc nghe thấy nàng trả lời như vậy cũng thờ phào.

Nàng nếu như thật sự tiến vào chốn đó, tám phần xương cốt bị người nuốt cũng không biết mình chết như thế nào.

Cuối cùng nàng uống gục xuống bàn dậy không nổi, Phượng Nghi đi tới.

“Khó có được, ở nhiều mấy ngày.”

Hắn không phải người thường nói khách khí như vậy, ta cũng không giỏi hàn huyên với người khác. Hắn chấp tay, ta hơi quý gối thi lễ.

Đối với người này, ta thủy chung là tôn kính mà không thể gần gũi.

Sống càng lâu, càng cảm thấy có vài người, có vài việc... dùng đạo lý không dễ giải thích.

Tỷ như, Tam Bát khó hiểu hắn trúng ý nàng cái gì.

Chẳng cần nói nàng, phỏng chừng nghe tin tức ấy, phản ứng đầu tiên đều sẽ khó hiểu.

Bọn họ thành thân, còn có không ít người trên mặt thì cười, trong lòng lại đoán bọn họ có thể ở cùng bao lâu? Bọn lữ tu tiên đầu tiên là yêu mến, về sau chia lìa, cũng không phải số ít.

Nhưng bọn họ thực sự ở bên nhau, có tư có vị mà sống, sinh con, kiên định vững vàng, ít giao du với bên ngoài.

Đây có lẽ chính là người gốc có phúc gốc đi.

Phượng Nghi nhẹ nhàng gọi nàng hai tiếng, trong miệng nàng lầu bầu một tiếng, không có tình.

Cuối cùng Phượng Nghi ôm nàng đi.

Ta muốn lại rót cho mình chén rượu, trong bầu đã trống không, trên bàn chén bát ngổn ngang.

Nhìn rất xa, bóng lưng hai người kia.

Tam Bát được hắn ôm ngang, tóc buông xõa, tóc đen như thác, đuôi tóc theo nhịp bước của hắn hơi đung đưa.

Cảnh tượng ấy thoát nhìn rất an ổn, ung dung điềm đạm nói không nên lời.

Ta xa xa, giờ chén về phía nàng một cái.

Kính nàng.

Kính những năm tháng chúng ta từng có ấy.

Kính phần tình nghĩa kéo dài mấy trăm năm của chúng ta này.

Kính chính ta...

Trong đoạn năm tháng mất đi ấy, còn có một người...

Thời gian nàng làm bạn với ta dài lâu nhất, lâu hơn bất cứ ai.

Tam Thất.

Không biết nàng bây giờ thế nào.

Không biết mà vực có rượu ngon không.

Lại một ly, kính quá khứ của chúng ta.

Bài thơ Tam Bát đọc lúc vào Đào Hoa quan, ta vẫn nhớ đến bây giờ.

Má phấn giờ đây đâu vắng tá.

Hoa đào còn bốn gió xuân đây.

Bạn đang đọc truyện *Bàn Ti Động 38 Hào* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.